

Giới thiệu Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ

Số chương: 142

Thể loại: trọng sinh, cổ đại, điền văn, nam chính phúc hắc, bá đạo, chung tình, 1-1

Edit: Mạc Thiên Y

Mỗi một người khi vừa sinh ra đã được ông trời sắp đặt trước số phận. Ví dụ như số phận của nàng ở kiếp trước, chính là kết cuộc đau buồn bởi lẽ người nàng yêu thương lại đi yêu sâu đậm người con gái khác.

Nàng có được cơ hội sống lại lần nữa, nàng quyết định không chạy theo những thứ xa vời vốn không có được kia nữa, chỉ mong một cuộc sống tự tại, nhàn nhã.

Thế nhưng...

Tô Tuệ Nương: Cậu điên rồi sao?

Người nào đó: Vì nàng, ta đã điên từ lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nếu có kiếp sau

Edit: Mạc Thiên Y

Lâm Ngữ Yên có thể rõ ràng cảm giác được sức lực toàn thân đang nhanh chóng biến mất, ý thức ngày càng mờ mịt, nàng mơ hồ nghĩ có lẽ mình sắp chết, bên tai có tiếng nước nổ truyền đến, nàng có thể nghe được đó là của trượng phu kết tóc hai mươi mấy năm.

Tại sao lại khóc thương tâm như vậy?

Lâm Ngữ Yên chưa xót nghĩ, chàng rõ ràng căn bản không yêu ta mà.

“Ngữ Yên, Ngữ Yên, đời này là ta có lỗi với nàng, nhưng không còn cách nào, thật sự không còn cách nào, ta không quên được nàng ấy... Nếu như chúng ta còn có kiếp sau, ta nhất định sẽ bù đắp lại cho nàng...” Cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé đang lạnh dần của thê tử, Đàm Duy khóc đến tê tái cổ họng, hẳn cũng không biết mình tại sao mình lại đau long đến vậy, mấy chục năm nay, những tưởng trái tim đã sớm chết lặng, giờ phút này có sao lại đau triệt nội tâm như thế.

Kiếp sau ư?

Lâm Ngữ Yên yếu ớt nhếch khóe miệng, nhìn Đàm Duy, dùng hơi sức sau cùng nhẹ giọng gọi: “Trượng công...”

“Ngữ Yên, Ngữ Yên.”

“Nếu, nếu như thế giới này thật sự có kiếp sau...” Lâm Ngữ Yên mỉm cười nói: “Hai ta vẫn không nên gặp lại thì hơn...”

Đàm Duy kinh ngạc tròn mắt, dường như hoàn toàn không ngờ thê tử thường ngày ôn nhu dịu dàng, đối với mình tình sâu ý nặng, lại nói ra những lời này.

“Cũng không phải là oán trách gì cả,” cảm giác thứ gọi là cái chết kia cách mình ngày càng gần, Lâm Ngữ Yên lần đầu tiên trong đời nói ra lời thật lòng đã giấu kín nhiều năm: “Chàng lấy người phụ nữ mình không muốn lấy, cho nên mãi tới nay vẫn rầu rĩ không vui. Mà ta gả cho một người đàn ông nội tâm đã bị người phụ nữ khác chiếm giữ, cho nên không tài nào cảm giác được cái thứ gọi là hạnh phúc, hai chúng ta cũng thật thảm đúng không...”

Lâm Ngữ Yên chậm rãi nhắm mắt lại, nếu quả thật có kiếp sau...

...

.....

©MacThienY

“Hạ kiệu ——”

Bịch một tiếng chấn động, Lâm Ngữ Yên choàng mở hai mắt ra, ý thức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại, trước mắt đã xuất hiện gương mặt lờ lợt của một bà mẹ.

“Tiểu nương tử, đến nhà chồng cô rồi.” bà mẹ kia thấy vẻ mặt sững sốt của Lâm Ngữ Yên, trong ánh mắt quét qua tia đồng tình, cảm thán nói: “Mau xuống kiệu đi, để lỡ canh giờ kéo mẹ chồng cô nằng nặc đấy.”

Lâm Ngữ Yên hoàn toàn không biết hiện tại là tình huống gì, mình rõ ràng đã chết mà, đây rốt cuộc là —— trong đầu nàng một mớ bòng bong, bà mẹ kia đã với hai tay qua, Lâm Ngữ Yên cảm thấy hai cánh tay đau xót, cả người liền bị lôi ra ngoài.

Bà mẹ kia lôi nàng một mạch bước vào một ngôi nhà nông, đi thẳng đến phòng mới buông tay ra.

Lâm Ngữ Yên loạng choạng, mém ngã nhào ra đất.

“Làm gì chậm chạp thế hả?” một người phụ nữ đã đứng tuổi bận quần áo vải thô màu xanh, vóc người thô nịch thấp bé, vẻ mặt chanh chua nói: “Trung cái bản mặt khóc tang cho ai xem hả, hay là không muốn gả tới đây chứ gì, tao cho mày biết, mày là do nhà họ Vương chúng tao bỏ ra hai lượng bạc mua về đó, cả đời này chính là con dâu nhà họ Vương tao.”

Lâm Ngữ Yên chau mày nhìn người đàn bà trước mắt, nàng xuất thân gia đình thi thư, toàn tiếp xúc với những người hiểu lễ phép, đâu đã từng gặp hạng đàn bà chanh chua lỗ mãng thế này, bị mẹ ta nhiếc móc phủ đầu như thế, trong bụng dĩ nhiên là bất mãn rồi.

“Mẹ, giờ giấc không sai biệt lắm, nhanh bảo nó bái lạy đi, người ta đói đến tóp bụng rồi nè.” Đương lúc Lâm Ngữ Yên toan mở miệng nói chuyện, một giọng nam đầy khinh thường truyền đến, chỉ thấy gã tuổi chừng hơn mười bốn mười lăm, dáng người cao gầy, mặt mũi lưu manh, vẻ mặt nhìn Lâm Ngữ Yên đầy khinh miệt.

“Được được được, sao dám để Lục Lang của mẹ đói bụng được.” Mẹ đàn bà chanh chua kia nghe thế, lập tức chỉ vào Lâm Ngữ Yên quát: “Nhanh tới đây, còn đứng đực ra đó làm gì?”

Ba phen mấy bận bị vũ nhục như vậy, Lâm Ngữ Yên há có thể nhẫn nhịn được, nàng chau mày, đương lúc toan khiển trách, ai ngờ đúng lúc này mẹ đàn bà lờ lợt kia đột nhiên đẩy nàng một cái, Lâm Ngữ Yên chỉ cảm thấy, răng rắc một tiếng, có thứ đồ gì đó từ trong lòng ngực rơi ra.

Cúi đầu nhìn, không khỏi kinh hãi, sao lại là một tấm bài vị?

“Con nhãi đáng chết này!” Mắt thấy Lâm Ngữ Yên làm rớt bài vị, mặt mẹ đàn bà kia lập tức vặn vẹo như quỷ, ba bước đã chạy tới, nâng bàn tay to lên hung ác tát tới.

Chát...

Lâm Ngữ Yên chỉ cảm thấy má trái truyền đến một cơn đau nhức, cả người bị tát đến rụt lại ba bước, phịch một tiếng té ngã trên đất, mà mẹ đàn bà kia vẫn không vừa lòng giậm chân gầm thét: “Đồ tiện tỳ, con đi nhỏ, dám quăng phu quân của mình, xem tao hôm nay có đánh chết mày không.”

Bà mẹ lờ lợt kia thấy thế, mới vội chìa tay ra can, trong miệng vừa cười giả lả vừa nói, mà Lâm Ngữ Yên cuối cùng tỉnh hồn lại từ cái tát đau nhức kia, vẫn không thể tin nhìn thân thể của chính mình.

Đau, đau thật, nói vậy nàng không phải nằm mơ sao? Nói cách khác những người ở trước mắt đều là thật ư?

Lâm Ngữ Yên nhắm chặt mắt lại, lúc mở ra lần nữa tình cảnh trước mắt vẫn y nguyên...

Chẳng lẽ, đây chính là kiếp sau của mình?

Một cơn phản nộ lập tức tràn ngập đầu óc Lâm Ngữ Yên, một mảnh trời đất quay cuồng, nàng mất đi ý thức.

Sờ dĩ tỉnh lại lần nữa là vì dạ dày đau kịch liệt như lửa đốt vậy, Lâm Ngữ Yên mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng tối đen như mực, nương theo ánh trăng mờ tối nơi song cửa sổ rơi vào, Lâm Ngữ Yên lão đảo đứng lên, đi đến cửa.

“Lạch cạch ——” thanh âm của chiếc khóa đồng ở trong đêm khuya vang lên đặc biệt rõ ràng.

Lâm Ngữ Yên nhú chặt hàng mày, cũng biết là mình bị nhốt rồi.

Ấm ướt, mốc meo, trong không khí tản ra mùi phân và nước tiểu của thú vật. Đây quả thực là một đêm thê thảm nhất trong bốn mươi mấy năm cuộc đời của Lâm Ngữ Yên.

Ngồi lên một thứ không biết là tảng đá hay khối gỗ, Lâm Ngữ Yên ép bản thân tỉnh táo lại, đem tất cả tình huống trước mắt suy tính kỹ lưỡng lại một lần, sau một lúc lâu mới khẽ thở dài nói: “Cái này thay vì nói là kiếp sau, không bằng nói là Mượn Xác Hoàn Hồn đi!”

Sống lại trong một cơ thể xa lạ, chuyện tình kinh hãi như thế này, sao có thể xảy ra trên người mình được, Lâm Ngữ Yên vốn tính tình ôn hòa lạnh nhạt cũng không khỏi có chút sợ hãi người.

Nàng đối với quá khứ của thân thể này hoàn toàn không biết gì cả, cũng không biết nguyên chủ nhân của thân thể này đã đi nơi nào. Nhưng trong lòng Lâm Ngữ Yên lại có dự cảm, tiểu cô nương này sợ là đã chết, không có nguyên do gì cả, chẳng qua cảm giác được thôi.

Có lẽ mình sẽ có một đoạn thời gian rất dài, phải dùng thân thể này sống rồi.

Lâm Ngữ Yên nhanh chóng vực dậy tinh thần, bất kể thế nào, không phải ai ai đã chết mà còn có cơ hội sống lại một lần.

Mình lý ra phải cảm tạ ơn trên rồi.

Qua một đêm suy tư, sáng sớm ngày hôm sau.

Bì thị lắc lư thân mình một khúc nục nịch của mình, hùng hùng hổ hổ đi tới trước phòng chứa củi, mở khóa đẩy cửa ra, vừa muốn mắng chửi: con đi làm biếng nhà này, lại phát hiện Lâm Ngữ Yên đã đứng lẳng lẳng chờ trong phòng.

“Hú hồn hú vía! Mày làm gì mà đứng tần ngần ra đó như ma thế, muốn dọa chết lão nương à!” Bì thị ôm ngực liên tục mắng.

Lâm Ngữ Yên cúi đầu nhìn thoáng qua, biết là đồ tang trên người mình làm bà ta sợ, bèn nói: “Mẹ, bao đồ tôi mang tới hôm qua đâu?”

Cho dù ở trong tình huống hỗn loạn hôm qua, nàng cũng nhớ rõ trên cánh tay mình có đeo bọc tay nải.

“Bọc đồ, bọc đồ gì?” Bì thị trừng mắt, lưu manh hừ một tiếng: “Không thấy.”

“Nghe nói một thước vải tang, tốn không ít tiền đâu!” Lâm Ngữ Yên có phần đáng tiếc sờ sờ quần áo trên người: “Lại còn màu trắng, không thể dính bẩn được.”

“Tao nhỏ vào... ai cho mày mặc nó mãi.” Bì thị trong lòng động một cái, nghĩ bụng nha đầu chết tiết này nói cũng đúng, một bộ đồ tang kia cũng đáng giá 10 đồng, cũng không thể để nó mặc hư được, lập tức nói: “Ừ... nhớ rồi, hình như đúng là có một bọc đồ, chờ đấy, lão nương đi lấy cho.”

Không bao lâu, Bì thị quả nhiên trở lại.

“Nhanh thay đồ đi, còn thổi lửa nấu cơm, cả nhà còn đang chờ mồm kia!”

Lâm Ngữ Yên đóng cửa, mở bao đồ đã lép xẹp đến không thể lép xẹp hơn nữa, phát hiện bên trong lại chỉ có một bộ quần áo xám cũ và chẳng chít.

Trong lòng nàng sớm có dự cảm, nên cũng không thêm để ý.

“Tô Tuệ Nương...” Nhìn con chữ nhỏ như hạt đậu được thêu ở góc bao quần áo, Lâm Ngữ Yên lầm bầm nói: “Có lẽ là tên của thân thể này cũng nên?”

Đang suy nghĩ, bên ngoài lại truyền tới tiếng mắng chửi thúc giục của Bì thị.

Lâm Ngữ Yên đành phải tạm thời đè nén tâm tư, đi ra ngoài.

Vào phòng bếp, một mùi hôi thối của dầu khói thịt sống hòa lẫn với thức ăn ôi thiu xông vào mũi, khiến Lâm Ngữ Yên mặc dù đang đói bụng nhưng khiếp cũng xém chút nữa ói ra cả nước chua.

“Đứng đực ra đó làm gì!” Bì thị liếc mắt một cái liền mắng: “Còn không mau làm cơm đi.”

Lâm Ngữ Yên cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn, quay đầu hỏi: “Không biết trong nhà có mấy người dùng bữa ạ.”

Bì thị há mồm: “Mấy hồi nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ nhà này ăn cơm dựa theo đầu người hả?” Trong khẩu khí tràn đầy khinh miệt.

Xem ra gia cảnh của nguyên thân hình như còn nghèo khó hơn a, Lâm Ngữ Yên có chút khổ sở nghĩ, cũng khó trách, có thể gả con gái cho một cái bài vị, nghĩ cũng biết nhà kia nghèo cỡ nào rồi.

Kiếp trước, Lâm Ngữ Yên là tiểu thư đoàn trang xuất thân nhà quan, dù từng đến phòng bếp, cũng lắm chỉ là chút sở thích của tiểu thư khuê phòng, giống như làm bánh phù dung, làm mì trường thọ, chẳng qua là một chút tâm long hiếu kính trưởng bối mà thôi. Hơn nữa làm mấy món đó đều có đầu bếp nữ phân loại, bố trí sẵn nguyên liệu nấu ăn, nàng chỉ cần làm theo từng bước là được, nào giống như bây giờ ——

“Con đi nhỏ này muốn chết à, mày làm gì thế?” Bì thị vung tay lên đập cái bốp lên bàn tay đang muốn múc gạo của Lâm Ngữ Yên.

Nhìn dấu vết đỏ lôm trên mu bàn tay, Lâm Ngữ Yên hít sâu một hơi, nhú mày nói: “Thì vo gạo nấu cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người nhà họ Vương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mạc Thiên Y

Bì thị mắng: “Cả nhà chúng tao chỉ có một vò gạo nhỏ đó, là để giành cho Bảo Nhi và Lục Lang ăn, mày đừng cái gì mà đừng.”

“Vậy chúng ta ăn cái gì?” Lâm Ngữ Yên sờ mu bàn tay đã sưng phù của mình, cau mày hỏi.

Bì thị xồng xộc tiến về phía trước mấy bước, tại một góc tường phía bắc lấy ra một cái bao đay, chỉ vào bên trong nói: “Lương thực đều ở trong đây, nấu cơm nhanh lên, cũng không xem thử coi mấy giờ rồi!”

Lâm Ngữ Yên đi lên trước nhìn, thấy trong bao đay kia đều là gạo lứt*, hai mày không khỏi nhúu chặt hơn, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc làm mình làm mẩy, không động tay, con cộp bà sau lưng sợ là sẽ nổi đóa mắt. Tình thế bức bách, Lâm Ngữ Yên không thể làm gì khác hơn là âm thầm nhẫn nại. Đem gạo đi vo, bỏ vào nồi thêm nước lại gặp vấn đề khó khăn, nàng không biết nhóm lửa. Bì thị thấy thế lại đánh chửi một trận, không ngừng nói Lâm Ngữ Yên là đứa vô dụng, căn bản không đáng giá hai lượng bạc vãn vãn.

*Gạo lứt, còn gọi là gạo rần, gạo lật là loại gạo chỉ xay bỏ vỏ trấu, chưa được xát bỏ lớp cám gạo.

Thật vất vả mới nấu xong một nồi cháo loãng, trong ánh mắt hằm hè của Bì thị, Lâm Ngữ Yên chiến xong hai quả trứng, một đĩa lớn cà tím. Khi nàng rút cục luống cuống tay chân làm xong những thứ này, dần dần, có người theo thứ tự đến dùng cơm. Người đến đầu tiên là con trai lớn của Bì thị, cũng là con trai trưởng của nhà này – Vương Đại Lang, gã là một người đàn ông da dẻ ngăm đen, mặt mũi hiền lành, thoạt nhìn đúng là nông dân. *Nguồn: mac.thienyblog.wordpress.com* Theo sau gã là một phụ nữ tầm 27-28 tuổi, trong ngực bế một đứa bé, trông thị ta đáng người thô chắc, mặt mày dữ tợn, nhìn qua cũng có chút dọa người, không có chút dung nhan nào mà một người phụ nữ nên có.

“Bảo Nhi lại đây, để bà nội bế nào.” Bì thị vừa thấy đứa bé kia, trên mặt lập tức cười như hoa nở. Người phụ nữ kia cũng chính là vợ của Vương Đại Lang – Điền thị thuận thế đưa con tới, miệng lại nói: “Mẹ, Bảo Nhi tối qua khóc cả đêm.”

Bì thị kinh ngạc hỏi: “Sao thế?”

Điền thị đảo con người nói: “Còn không phải là không có sữa bú sao, mẹ, người ta mới sinh con xong đều được ăn thịt ăn cá, nhưng mẹ nhìn tôi này, mỗi ngày không phải gạo lúc thì cũng là hoa màu, căn bản không thấy nửa miếng thịt mỡ, cứ cái dạ này, cuối cùng chịu khổ vẫn là thằng bé a!” Nói xong còn làm bộ lau mắt.

“Bớt đánh rầm đi! Lão nương thấy là mày thêm miệng thì có, lấy Bảo Nhi làm bè.” Bì thị nhỏ toẹt một cái, trừng con mắt muốn roi ra ngoài mà mắng.

Điền thị dường như đã vô cùng quen bị mẹ chồng mắng, có nghe cũng không thêm để ý, ngược lại đặt mông ngồi xuống bàn cơm, cầm lấy đôi đũa liên vói tới đĩa trứng gà kia, ngay lúc Bì thị còn chưa kịp ngăn cản, một nửa trứng gà cũng đã rơi vào trong bụng thị ta.

“Đồ chết dẫm nhà mày, đó là để cho Lục Lang ăn.” Bì thị tức điên toan giơ tay lên đánh.

Điền thị lau cái miệng đầy mỡ, hùng hồn phản bác: “Mẹ chẳng lẽ chỉ thương Lục Lang, không thương Bảo Nhi sao? Nó chính là cháu đích tôn của nhà họ Vương các người, bây giờ tôi ăn, chẳng khác nào là cho nó ăn.”

Lâm Ngữ Yên thấy chỉ vì một đĩa trứng gà mà mẹ chồng nàng dâu âm ỉ rùm beng cả lên, hơi cảm thấy thú vị nhũn mày. Đang xem say sưa, lại có người đi vào. Lần này lại là một thiếu nữ 14-15 tuổi, chỉ thấy nàng ta vận một bộ quần áo vải thô màu xanh nhạt, ngũ quan xem như thanh tú nhưng cái cổ thì có hơi quá dài trông không được cân đối lắm, đã thế nàng ta còn có tính ngứa đầu, bộ dạng như cô tiểu thư đồng đánh, lỗ mũi nhìn trời vậy.

“Mới sáng sớm đã ồn ào gì thế.” thiếu nữ kia vừa vào cửa đã trừng mắt nhìn Điền thị, dường như chưa tỉnh ngủ đánh ngáp một cái, cũng đi tới cạnh bàn ngồi xuống, Bì thị thấy thế, vội vàng cầm cái đĩa chỉ còn thừa lại một nửa trứng gà ra ngoài. Thiếu nữ thấy vậy, tức giận lắm bầm hai tiếng: “Bất công.”

Rồi sau đó cũng không lâu lắm, Vương Lục Lang toàn thân lưu manh cũng quần áo xộc xệch đi đến.

Nhìn một màn kịch sáng sớm, Lâm Ngữ Yên đại khái cũng hiểu rõ nhà này gồm có những người nào.

Bà mẹ là Bì thị, chồng mất, dưới gối có tất cả sáu đứa con. Theo thứ tự là Vương Đại Lang, Vương Nhị Lang, Vương Tam Nương, Vương Tứ Lang, Vương Ngũ Nương và Vương Lục Lang. Trong đó, Vương Đại Lang đã lấy vợ là Điền thị, sinh được Vương Bảo Nhi. Mà Vương Nhị Lang kia nghe nói hiện nay đang đi học ở trên thị trấn, Vương Tam Nương đã lấy chồng không có ở nhà, về phần Vương Tứ Lang, chính là trưởng phu trên danh nghĩa của thân thể này, đó là một người thân thể không tốt rốt cuộc không đợi được đến ngày cưới vợ đã chết, còn có một người chính là cái gã đầy đáng về lưu manh – Vương Lục Lang này.

Cả nhà làm như thế đi đánh giặc, anh tranh tôi giật ăn xong bữa sáng.

Thiếu nữ Vương Ngũ Nương cầm khăn tay nhẹ chấm dưới khóe miệng, liếc Lâm Ngữ Yên từ trên xuống dưới một cái, đầy khinh thường hừ lạnh nói: “Thật đúng là xấu y như lời đồn!”

“Nói thừa!” Vương Lục Lang nhổ cây tăm trong miệng xuống đất, đầy ác ý nói: “Nếu nó không xấu như vậy, đời nào nguyên ý gả cho người chết!”

“Đủ rồi!” Nhắc tới đứa con thứ tư đã qua đời, trong lòng Bì thị vẫn khó chịu, chỉ thấy mụ sọt sọt đứng lên, trừng mắt nói: “Ăn xong cả chưa? Ăn xong rồi thì ai đi làm việc này đi, đừng ở chỗ này làm chướng mắt lão nương.”

Diên thị kia nghe thế là người thứ nhất đứng dậy, từ trong tay mẹ chồng giành lấy con trai, về mặt đầy “tử mẫu” đông đưa hai cái nói: “Bảo Nhi ngoan, mẹ cho con bú ngay đây!” Nói xong như bị lửa đốt mông, chạy bay ra ngoài.

“Đứng là đồ lười biếng!” Vương Ngũ Nương đứng lên, đầy khinh thường hừ một tiếng, rồi quay đầu nói với Bì thị: “Mẹ, con còn một tấm khăn chưa may xong, bữa trưa không tới đây ăn đâu, mẹ bảo nó ——” dùng cái cằm nhọn chia hướng Lâm Ngữ Yên: “Trực tiếp đem đến phòng con!”

Mất thấy nàng ta muốn đi, sau lưng Vương Lục Lang cũng vội vã đứng lên, như con khỉ chạy biến ra ngoài.

“Lục Lang con đi đâu thế, trời nắng như này, còn không đàng hoàng ở nhà.”

“Ai da, mẹ, bọn Tiền Tứ còn đang ở đầu thôn chờ con.” Vương Lục Lang kéo tay Bì thị ra, chưa đến vài giây đã lẩn mất tăm.

Bì thị tức tối mắng: “Lại đi tụ tập cùng đám vợ va vợ vắn kia, con sớm muộn gì cũng bị ăn thiệt cho coi.”

“Mẹ, con cũng đi đây.” Cuối cùng còn dư lại Vương Đại Lang, trầm mặc đứng lên, cầm lấy nông cụ dựng ngay cửa.

“Nhanh đi, nhanh đi, nhớ trông đám làm công kia cho kỹ chút, toàn là lũ lười biếng không rút roi là không chịu động.”

Trong nháy mắt, cả phòng bếp chỉ còn sót lại hai người Bì thị và Lâm Ngữ Yên.

Không cần nhiều lời, Lâm Ngữ Yên tự động tự giác đi rửa chén bát.

“Vợ thẳng tu.” Bì thị tức giận nói: “Bên ngoài lợn kêu rồi đấy, nhanh đi cho lợn ăn đi.”

Không còn cách nào, Lâm Ngữ Yên đành phải đi ra ngoài sân, nhìn trong chuồng lợn vừa bẩn vừa hôi kia, hai con lợn đốm không ngừng hướng về phía nàng điên cuồng kêu gào, Lâm Ngữ Yên giật mình lui lại mấy bước. Nhưng Bì thị đang đứng ở cửa nhìn sang, nàng không muốn làm cũng phải làm. Đồ ăn cho lợn là dây khoai lang trộn lẫn với lá ngô, Lâm Ngữ Yên đem bó dây lang rải ra trên đất, rồi cầm con dao cầu* tới đây, bắt đầu băm. Trên dây khoai lang phần lớn là xước mang rồ, trong chốc lát, hai tay Lâm Ngữ Yên đã thấm đầy máu tươi, từng cơn sóng đau thấu xương đánh thẳng vào thần kinh của nàng, nhưng đều bị nàng cắn răng cứng rắn đè xuống. Xé một cái lá ngô quấn lên tay, Lâm Ngữ Yên gắng sức làm việc. Ước chừng tốn hơn một canh giờ, cuối cùng đã băm đủ một thùng, thật vất vả cho hai con lợn kia ăn xong, Bì thị lại tìm thêm việc cho nàng. *Nguồn: mac. Thien y blog. worpress.com*

* loại dao cầu dùng để thái thuốc bắc, hoặc xắt cỏ:

“Lóng nga lóng ngóng, rề rà chết được!” Bì thị tức giận mắng: “Cho lợn ăn mà cũng lâu như vậy, hai lượng bạc kia của tao coi như mất trắng rồi.”

Nhìn mớ quần áo hôi rình chất đống cao trước mặt, mặt mày Lâm Ngữ Yên quả thật là khó coi muốn chết.

“Nhanh đi giặt đi, đứng đó làm gì.” Bì thị quát một cái vào lưng Lâm Ngữ Yên, hùng hùng hổ hổ nói: “Nhà lão nương cũng không nuôi đứa ăn không ngồi rồi, làm việc nhanh tay lên!”

Lâm Ngữ Yên quay đầu nhìn Bì thị một cái thật sâu, hít vào một hơi, nàng giặt!

Muốn giặt quần áo phải múc nước trước, cũng may sân sau nhà họ Vương có một cái giếng nước, Lâm Ngữ Yên mất sức chín trâu hai hổ, vất vả lắm mới quay lên được một thùng nước, cảm tạ khối thân thể này đã quen làm việc đồng áng, nếu mà ở trong cơ thể tiểu thư nhà quan của kiếp trước, sợ là ngay cả thùng gỗ cũng xách không nổi rồi, thờ hồn hèn một lúc, Lâm Ngữ Yên lao đảo xách trở về, nhưng khi nhìn thấy bóng mình trên mặt nước, nàng bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Ngập ngừng, nàng đưa tay lên sờ mặt mình, cái bóng trong nước làm động tác y chang, người này đúng thật là mình rồi!

Lâm Ngữ Yên cười khổ một cái, cuối cùng hiểu rõ vì sao Vương Ngũ Nương và Vương Lục Lang khinh bỉ mình đến thế rồi, bởi vì quá thật là quá xấu!

Chỉ thấy người trong nước kia, dáng người gầy đét thấp bé, toàn thân thô đen, thể còn chưa tỉnh là gì, điều khiến người ta không dám nhìn thẳng nhất chính là mảng lớn ban đỏ trên mặt nàng, cứ thế đường hoàng khắc ngay giữa mặt, khiến cả người nàng thoát nhìn xấu xí giống như Mẫu Dạ Xoa trong “Son dã dị chí” vậy.

Phàm là con gái phần lớn đều chú trọng dung nhan của mình, dù là người bình tĩnh như Lâm Ngữ Yên, đột nhiên nhìn thấy mình từ một cô gái xinh đẹp biến thành bộ dáng ma chê quỷ hờn như bây giờ, cũng rất lâu không hồi thần nổi.

Truyện chỉ được đăng tại macthienyblog.wordpress.com

Mặt trời chói chang treo thật cao trên đỉnh đầu, xung quanh thậm chí không có một con gió mát, trên mặt Lâm Ngữ Yên không khỏi chảy tí tách mồ hôi, không biết qua bao lâu, nàng chợt tỉnh táo lại, với tình cảnh hiện tại của mình thế này, có thể thuận lợi sống sót hay không còn chưa biết chắc được, còn luyến tiếc những thứ dư thừa kia thì có ích lợi gì.

Cả một ngày trời, Lâm Ngữ Yên căn bản không được ngơi tay, bị Bì thị kêu tới quất lui như đầy tớ vậy. *Nguồn: macthieny.blog.wordpress.com*

Thật vất vả giặt xong chậu quần áo bẩn kia, cũng là lúc trăng đã lên cao, từng nhà đều đóng cửa đi ngủ rồi.

Quờ quạng đi tới trước cửa, Lâm Ngữ Yên gơ hai cánh tay đã đau nhức đến tê rần, dùng sức đập cửa.

Chẳng bao lâu, bên trong liền lên đèn, Bì thị khoác tấm áo trên người, mặt đen thui ra mở cửa.

“Hơn nửa đêm không ngủ, mày chạy đến gõ cửa làm gì, muốn ăn đòn à!”

Đổi mặt với tiếng mắng chửi của Bì thị, Lâm Ngữ Yên lại bình tĩnh nói: “Mẹ, căn phòng kia của tôi đến cả cái giường cũng không có, căn bản không để cho người ngủ, ngài có thể đổi lại cho tôi một gian khác không?”

“Sao không ở được, lão Thất còn không phải...” Bì thị nói một nửa, bỗng dưng sực nhớ tới gì đó, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, sau đó không nhẫn nại nói: “Nhà chúng tao chỉ có mấy gian phòng, làm gì có mà đổi cho mày!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không gian tùy thân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mạc Thiên Y

“Vậy thì cho tôi cặp chân đệm.” Lâm Ngữ Yên bình tĩnh nói: “Gian phòng kia vừa lạnh vừa ẩm thấp, người ở trong đó không bao lâu sẽ ngã bệnh mất, mẹ, bà cũng không muốn tiêu phí bạc hốt thuốc cho tôi uống đúng không?”

Bì thị nghe vậy sắc mặt cứng đờ, ước chừng cân nhắc được mất giữa một đôi chân nệm và xem bệnh hốt thuốc, bấy giờ mới không mấy vui vẻ hừ một tiếng, xoay người đi vào phòng, không bao lâu, một tấm nệm bên trên phủ đầy vết ố bẩn lòi ra cả ruột bông đã biến đen, bị ném ra ngoài.

“Rầm——” Bì thị đóng sập cửa phòng.

Lâm Ngữ Yên không nói gì, cuộn tấm nệm đi đến “căn phòng” của mình, có lẽ là cả một ngày nay nàng biểu hiện coi như ngoan ngoãn, hay hoặc giả là Bì thị đoán nàng không có chỗ nào để đi, cho nên cũng không khóa cửa như ngày hôm qua.

Vào phòng, thoáng chốc một thứ mùi mốc meo khó ngửi xông vào lỗ mũi. Trong này quá tối hầu như không thấy rõ thứ gì, Lâm Ngữ Yên bèn mở rộng cửa ra nửa khe hở, nương theo ánh trăng bắt đầu thu dọn, qua một lúc thật lâu, mới dọn ra được một chỗ có thể xem là tạm đủ cho người nằm. Nhìn trước mắt hai chồng tảng đá, ở giữa chỉ bắc ngang một tấm ván gỗ làm giường, Lâm Ngữ Yên khẽ thở dài một cái, sau đó đem tấm nệm kia rải lên. Một hồi bận rộn, sắc trời cũng đã gần đến ban mai. Lâm Ngữ Yên mệt mỏi cả một ngày, lúc này quá thật tinh thần đều đã rệu rã, cũng không đoái hoài tới gì nữa, mặc nguyên áo nằm xuống, không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Mà trong lúc nàng chìm vào giấc mơ, lại không biết cửa phòng mình bị nhẹ nhàng đẩy vào, có một cái bóng nhỏ gầy lẳng lẳng đi tới bên người nàng, cúi đầu, trong cặp mắt lóe lên ánh hào quang âm lãnh mà hung ác.

Cũng giống như hôm qua, trời còn chưa sáng hẳn, Lâm Ngữ Yên đã bị Bì thị lôi dậy, tính ra nàng cùng lắm chỉ ngủ được hai canh giờ mà thôi. Nàng giương mắt nhìn quanh, rõ ràng trừ mình ra, những phòng khác hoàn toàn im ắng, cũng phải thôi, bấy giờ đến cả gà còn chưa gáy mà! Xem ra Bì thị vẫn

là xốt cặp chân nộm kia đây!

Đậy sớ, việc đầu tiên vẫn là thổi lửa nấu cơm, buộc một cái tạp dề sơ sài lên người, Lâm Ngữ Yên ra khỏi phòng mình (kỳ thật phòng của nàng ban đầu chính là phòng chứa củi) bên trong chất đầy những bó thân ngô, lấy một bó nhét vào bếp lò đốt, sau đó đổ bốn gáo nước vào trong nồi, giăng một tấm vải lên nồi, sau đem bánh bột ngô hôm qua ăn còn dư lên hấp lại, rồi vội chạy ra vườn rau ở sau nhà hái hai quả dưa chuột, vài củ khoai tây. Dưa chuột cắt khối rắc thêm muối dầm trộn đều, khoai tây xắt sợi xào cho thêm ít ớt xắt, mấy món này rất đơn giản, là những món rau chưa từng làm qua, nghĩ một chút là có thể làm. Khác nhau ở chỗ là ăn có ngon hay không, Lâm Ngữ Yên vốn là người thông minh, trừ lúc thái đồ tay chân vẫn lóng ngóng nhưng làm ra mấy món này cũng xem như là có thể.

* gỏi chưa chuột: trong ảnh người ta cho thêm ớt ngâm

Khoai tây xào xắt sợi:

Làm xong, Lâm Ngữ Yên bèn đi ra sân gom quần áo phơi hôm qua, hiện tại đang giữa mùa hè, trời nóng khủng khiếp, phơi quần áo một lát là khô, đương nhiên cũng nhờ cái phúc này, Lâm Ngữ Yên ngủ trong “phòng chứa củi” mới không bị cống chết.

Cơm nước làm xong, đám người nhà họ Vương mới thùng thình đi đến. Lâm Ngữ Yên coi như là nhìn ra được, người nhà này ngoại trừ Vương Đại Lang trầm mặc ít nói kia thì không có một ai là chịu khó. Ngày trước, lúc ăn cơm Lâm Ngữ Yên rất có ý tứ, cầm đũa ra sao, chén đĩa phải đặt thế nào, thậm chí ăn một miếng cơm phải nhai kỹ mấy cái đều có quy định trước, nhưng bây giờ lại không được, người nhà họ Vương ở trên bàn cơm thì như thể là chiến tranh, anh chỉ chậm tay có chút xiu, chắc chắn sẽ dỗi bụng. Lâm Ngữ Yên đã được hấp thụ dạy dỗ của ngày hôm qua một cách đầy đủ, tích cực gia nhập vào, cuối cùng thành công nhét vào trong bụng mình một miếng bánh ngô lớn.

Ăn sáng xong, Lâm Ngữ Yên tự động tự giác bắt tay đi cho lợn ăn, lại phát hiện dây lang đã dùng hết rồi, hết cách đành phải báo với Bì thị. Móc một miếng trứng mớm cho cháu nội, Bì thị đến cả mí mắt cũng không nâng, nói: “Bên núi Nam Sơn có đó, đi hái về là được.”

Lâm Ngữ Yên hỏi đường xong, bây giờ mới đeo giỏ trúc đi đến phía núi Nam Sơn.

Đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi cổng lớn nhà họ Vương, dọc đường đi không khỏi quan sát kỹ lưỡng hơn, trong thôn này nhà họ Vương cũng xem như là một gia đình tương đối giàu có, điều này có thể thấy được từ việc bọn họ có thể xây được ngôi nhà ngói năm gian, ngoài ruộng có thể mướn vài người

làm công.

“Ma lem! Ma lem! Đồ ma lem lấy người chết!...” Mấy đứa nhóc loắt choắt sáu bảy tuổi, để mộng trần, vỗ tay, bu quanh Lâm Ngữ Yên kêu hi hi ha ha. Mà một vài người lớn hoặc đứng hoặc ngồi trước cửa, cũng từng người một nhìn sang.

Bình thường, nếu một tiểu cô nương ở trước con mắt bao nhiêu người bị gọi như vậy, lúc này khẳng định đã xấu hổ cùng cực, có lẽ sẽ đi nhảy giếng cũng không chừng, thế nhưng biểu hiện của Lâm Ngữ Yên rất trấn định, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười với bọn trẻ.

Biết làm sao được, ai bảo nàng trời sanh rất thích con nít chứ.

Có thể là bộ dạng nàng quá xấu, cười lên lại càng giống dạ xoa, bọn nhỏ bị dọa sợ đến mức rút lại mấy bước, oa oa hét ầm lên chạy té khói. ㊟MụcThiênPsi Đi một lúc lâu mới đến được núi Nam Sơn, chỉ thấy ngọn núi này có hình dốc, cũng không cao lắm, ngược lại hai đầu góc núi cách nhau khá xa, khiến nó trông có vẻ rất lớn, trên núi cây cối um tùm, đi vào liền cảm thấy che khuất bầu trời, Lâm Ngữ Yên cũng không dám đi vào sâu, chỉ men theo con đường mòn chầm chậm đi lên, quả nhiên như lời Bì thị nói trên núi có rất nhiều dây lang, Lâm Ngữ Yên lấy lưới hái từ trong giỏ trúc sau lưng, cẩn thận dè chừng cất lên, bặt rộn một hồi đã là hai canh giờ, trong lúc đó Lâm Ngữ Yên cực kỳ may mắn tìm được một cây táo hoang, mặc dù lớn phần lớn là táo xanh còn chưa, nhưng Lâm Ngữ Yên vẫn rất vui mừng nhặt được một đồng lớn, cẩn thận đặt chúng dưới đáy giỏ dùng dây lang phủ lên, những thứ này xem như là “tài sản riêng” của nàng rồi.

Ngồi lên một tảng đá, Lâm Ngữ Yên hơi nâng cánh tay mình lên, nhìn đôi bàn tay vừa bẩn vừa kết vảy của mình, nàng khẽ thở dài, không phải là không nhìn ra được nhà họ Vương kia chẳng phải là gia đình tốt lành gì, cũng không phải là chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ trốn một đi không trở lại. Nhưng mà không có hộ tịch, không có quan dân, một cô gái như nàng có thể chạy đi đâu, sợ là còn chưa ra khỏi đầu thôn, không bị người ta bắt trở về thì cũng là chết đói giữa đường rồi.

Cuộc sống sau này của nàng chẳng lẽ sẽ giống như đôi tay này, vĩnh viễn đều là vết thương chồng chất như vậy sao! Lâm Ngữ Yên đầy phiền muộn nghĩ.

“Ồ?” Đột nhiên, nàng như nhìn thấy gì đó, ánh mắt thoáng vụt qua tia kinh ngạc. Chỉ thấy nàng giơ tay trái mình lên kề sát mắt nhìn kỹ, rồi sau đó như sự nhớ tới gì đó, trên mặt xuất hiện thân sắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Nàng bỗng đứng lên, vội vã chạy tới trước, chẳng bao lâu đã đến một dòng suối nhỏ trong núi, vưon hai tay vào trong dòng suối dùng sức xoa xoa, cũng không quan tâm làn da đã kết vảy kia có lại chảy máu hay không. Vẫn là đôi bàn tay thô đen chẳng chịt vết thương kia, nhưng điểm bất đồng duy nhất chính là giữa lòng bàn tay trái có một thứ gì đó trông giống như cái bốt hình hoa mai, rõ ràng in ngay trên đó.

Lâm Ngữ Yên vui mừng, cố gắng đè nén cảm xúc, cúi đầu, vưon đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái, một giây kế tiếp, trời đất quay cuồng, bên dòng suối nhỏ đã hoàn toàn mất đi thân ảnh của Lâm Ngữ Yên.

Một lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt là một vùng biển hoa, cũng không phải là những đóa hoa thông thường, mà là từng gốc kỳ hoa tinh xảo lại danh quý (*danh quý: nổi tiếng và quý hiếm*), có các chủng mẫu đơn như Ngụy Tử (*mẫu đơn tím*), Diêu Hoàng (vàng)*, Lạc Dương Hồng (đỏ). Các chủng hải đường như: Thủy Ti hải đường, Tây Phù hải đường, Lệ Cách hải đường. Các loại cúc như: Thập trượng châu liêm (rèm châu mười trượng), Nguyệt Lượng Hoàng, còn có cái loại hoa lan: Thúy Cải, Hóa Vân, rậm rạp chẳng chịt giăng đầy cả một vùng, nếu để cho người trong nghề thấy chắc chắn sẽ cả kinh thất sắc, từng ấy hoa kỳ đã bất đồng, hoàn cảnh sinh trưởng cũng bất đồng, thì làm cách nào mà chúng có thể cùng lúc sống sót, cùng lúc nở rộ đây?

* Diêu Hoàng và Ngụy Tử: mẫu đơn vàng và tím là hai loại mẫu đơn đẹp nhất và quý nhất trong chủng mẫu đơn. Chúng thường đi chung với nhau, đặc biệt là trong các bức họa.

Thủy ti hải đường: cánh hoa li ti rũ xuống như tơ nên được gọi là thủy ti (rũ tơ)

Tây phủ hải đường:

Lệ Cách hải đường:

>> cả hoa lan nữa mà thôi, Thiên Y ta làm biến tùm

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong ánh mắt Lâm Ngữ Yên hiện ra vẻ mê mang thật sâu, nếu như nói mình bây giờ là “Mượn xác hoàn hồn”, như vậy không gian hoa mai của đời trước, làm sao có thể tồn tại?

Lâm Ngữ Yên lắc đầu, hít sâu một hơi, quên đi, đây xem như là chuyện tốt cũng nên!

Nhìn vùng biển hoa trước mắt, Lâm Ngữ Yên như thể hoài niệm mà cười cười, những giống hoa này là do nàng “kiếp trước” tom góp mà có, ban đầu kỳ thật chẳng qua là vài khóm mà thôi, nhưng không biết sao lại thành ra thế này, nơi này tốc độ sinh trưởng của thực vật đúng là cực nhanh, hoa nở hoa tàn, sinh sôi nảy nở không ngừng, vài chục năm, đã biến thành một vùng biển hoa như bây giờ @MacThien.Y.

Lâm Ngữ Yên nhìn quanh, đi đến một phương hướng, không bao lâu, một ao suối nước nóng lớn nhỏ xuất hiện ở trước mắt, ao tắm này có hình Thái Cực, phần màu đen bốc lên nước lạnh, phần màu trắng thì lại bốc lên nước nóng có mùi lưu huỳnh. Lâm Ngữ Yên lập tức đi đến ao trắng, cởi bỏ quần áo trên người, từ từ bước xuống, thoáng chốc, trong lòng tuôn trào một cảm giác khoan khoái tựa hồ khiến cho vô số lỗ chân lông đều nở rộng ra. Lâm Ngữ Yên không tự chủ được mà thở hắt ra, cảm thấy thân thể thiếu nữ nặng nề này, cuối cùng đã được cứu vớt. Bất tri bất giác, Lâm Ngữ Yên gục bên cạnh ao ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại lần nữa không biết đã trôi qua bao lâu, nhưng nàng cũng không mấy lo lắng, cũng bởi trong không gian này tốc độ dòng chảy của thời gian bất đồng, thời gian rất dài ở nơi này, có thể chỉ tương đương với mấy giây ở bên ngoài.

Nước ôn tuyền màu trắng sữa có công dụng dưỡng da, loại trừ vết sẹo, bồi dưỡng thân thể, Lâm Ngữ Yên ở đời trước cũng đã biết rất rõ, quả nhiên, một lần nữa nhìn hai bàn tay của mình, thấy tất cả máu sẹo, vết rách, toàn bộ thứ gì trên đó đều biến mất tăm hơi, ngay cả hai cánh tay ngăm đen thô ráp này, cũng trở nên trơn nhẵn sáng hơn rất nhiều. Nếu cứ tiếp tục như vậy... Lâm Ngữ Yên không tự chủ sờ sờ hai má của mình, dấu ban đỏ xấu xí trên mặt, cũng có thể biến mất sao!

Nói cho cùng, nàng vẫn không muốn vĩnh viễn sống trong những ánh mắt chán ghét, khinh thường kia, cho nên có thể thoát khỏi vẻ khiếm khuyết trên dung mạo, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.

Thân thể đã rất sạch sẽ, nhưng quần áo lại rất bẩn, nghĩ đến chuyện phải mặc nó lại lần nữa, Lâm Ngữ Yên liền cảm thấy khó chịu rồi.

Bạc, nếu như nàng có bạc thì tốt rồi!

Từ khi sinh ra đến nay chưa bao giờ phải phát sầu vì tiền bạc, Lâm Ngữ Yên bắt đầu cực kỳ hoài niệm những thứ vàng bạc kia.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Thất Lang nhà họ Vương

Edit: Mạc Thiên Y

Ngay lúc này, một ký ức vừa mơ hồ vừa rất xa đánh tới, bạc? Nàng cố gắng nhớ lại, đột nhiên ánh mắt rực sáng, mặc quần áo vào, chạy đến hướng cách đó không xa.

“Mình nhớ là ở đây mà!” Lâm Ngữ Yên ngồi xổm xuống đất dùng hai tay không ngừng đào bùn trên đất. Không bao lâu, cảm thấy đầu ngón tay đụng phải vật gì đó, trên mặt nàng hiện ra nụ cười, móc mạnh một cái, thoáng chốc, một đỉnh bạc nho nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Kiếp trước lúc vừa có được “không gian tùy thân”, Lâm Ngữ Yên từng tò mò thử trồng đủ loại đồ vào bên trong, bởi vì phát hiện đất đai ở trong này dường như rất thần kỳ, cho nên một ngày nào đó nàng đột nhiên nảy ra ý tưởng, trồng một thời bạc vào bên trong, nàng muốn xem thử liệu nơi này có thể trồng cả bạc được không ấy mà. Dĩ nhiên kết quả cho thấy, quả nhiên là nàng suy nghĩ hão huyền rồi, mà thời bạc được dùng làm thí nghiệm này cứ thế được giữ lại đây.

“Quả nhiên là vẫn còn!” Nhìn đỉnh bạc nặng mười hai lạng trong lòng bàn tay, Lâm Ngữ Yên quả thực là mừng không sao kể xiết, số tiền này nếu như vận dụng tốt hoàn toàn có thể trở thành căn bản để nàng sống yên ổn rồi. Từ “không gian” đi ra ngoài, Lâm Ngữ Yên vội nhìn quanh, vẫn là bên dòng suối nhỏ trong núi kia, cố đè nén hưng phấn trong lòng, nàng nhặt giỏ trúc và chỗ dây lang về, đến khi chất đầy giỏ, mới đeo giỏ trúc nặng chừng mười mấy cân, chập chững từng bước mà đi xuống núi.

Sau khi trở về nhà họ Vương, không để ý tới mồ hôi đầy đầu, Lâm Ngữ Yên bắt đầu nhanh chân đi bằm dây lang, trộn với lá ngô, bận rộn đến chân không chạm đất, qua cả nửa ngày trời mới làm cho hai con lợn kia không kêu gào nữa. Cho lợn ăn xong, Bì thị bèn sai nàng ra vườn rau sau nhà nhổ cỏ, thế là đôi ánh mặt trời chói chang, Lâm Ngữ Yên bắt đầu lau mồ hôi mà nhỏ cò, nhỏ mãi đến khi đầu choáng mắt hoa, cổ họng khát khô.

“Vợ thẳng tư lại đây bảo.” Ngay lúc này, Bì thị lại bắt đầu kêu: “Đây là tã của Bảo Nhi, mau đi giặt đi, nhanh tay lẹ chân lên, còn phải làm cơm trưa đây!” Nhìn từng khối uế vật trắng vàng xen kẽ trên tã, tâm trạng Lâm Ngữ Yên tất nhiên là đương tới tiêu tụy rồi.

Giặt tã xong, cơm trưa cũng đã làm xong, nàng còn chưa kịp thở ra hơi, lại phải làm việc, nhắc tới cũng phải thôi, nhà họ Vương này năm sáu miệng ăn, lại không có một mống chịu chia tay ra động, tất cả việc nhà đều bắt một mình Lâm Ngữ Yên làm hết thì lấy đâu ra chút thời gian nghỉ ngơi được.

Bận rộn trong mớ công việc nặng nề mệt nhọc, mặt trời cũng chậm chậm xuống núi, Lâm Ngữ Yên ngồi xổm trước bếp lò, nhét cây ngô vào bếp, ngọn lửa nóng ran cùng làn khói đen chốc chốc lại bắn ra ngoài, chẳng mấy chốc, cả người nàng đã mướt đẫm mồ hôi. Mà lúc này Bì thị và Điền thị thì đang ngồi cạnh bàn gỗ trong phòng bếp, mặt mày nhàn nhã bóc lạc ăn.

“Bảo Nhi ngoan, nhìn nội này, nội ở đây này!” Bì thị chốc chốc đưa đũa đùa bé trong lòng, nụ cười kia có thể gọi là rất chi đôn hậu hòa ái, mỗi khi Vương Bảo Nhi nằm trong lòng nhoeo miệng cười với mẹ, bản mặt mo của Bì thị lại càng vui vẻ.

Điền thị ngồi vắt chéo chân, nhàn nhã phun vò lạc trong miệng ra ngoài, đoạn quay đầu gọi Lâm Ngữ Yên: “Vợ thẳng tư, múc cho tao gáo nước lạnh.” Lâm Ngữ Yên ấy thế lại hoàn toàn bất vì sở động như không nghe thấy.

“Vợ thẳng tư, tao đang gọi mày đây, điếc hả!” bản mặt dữ tợn của Điền thị xoắn lại một chỗ, trông hết hung thần ác sát.

Lâm Ngữ Yên lại nói: “Đại tẩu, lu nước ở bên cạnh tẩu ấy, tự đi múc là được, bây giờ tôi đang bận nấu cơm, không rảnh.”

Điền thị nghe thấy thế lập tức không vui, chỉ thấy thị vèo một cái đứng lên, quay đầu gọi Bì thị: “Mẹ, mẹ xem thử con tiểu tiện nhân này, gả vào nhà chúng ta mới mấy ngày đâu, đến cả lời của chị dâu cũng không nghe rồi, tôi xem ra mấy ngày nữa, nó ngay cả mẹ cũng dám đánh chửi đấy. Mẹ, cũng không thể để nó tác quái tác quái thế được. Phải quản giáo nó cho thật kỷ càng mới phải.” Bì thị nghe vậy mặc dù cũng hiểu là Điền thị chuyện bé xé ra to, nhưng một người là mẹ của cháu nội mình, một người lại là đầy tớ nhà họ Vương mình bỏ hai lạng bạc ra mua về, thân sơ khác biệt, mẹ dĩ nhiên là thiên vị người trước.

“Vợ thẳng tư, đại tẩu mày nói đấy, không nghe thấy à, nhanh đi múc gáo nước tới đây.”

Lâm Ngữ Yên đưa lưng về phía họ, lẳng lặng nhét nhét cây bắp trong bếp lò, nàng làm việc cho nhà họ Vương một mặt là bị bắt buộc không còn cách nào, một mặt là vì thân phận “con dâu” của nàng, không cần biết thân phận này đến bằng cách nào, nhưng rõ ràng là nàng ngồi kiệu hoa tiến vào cổng lớn nhà họ Vương, hầu hạ cha mẹ chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ai bảo nàng chiếm thân thể người ta chứ. Thế nhưng cũng không có nghĩa là ngay cả Điền thị nàng cũng phải hầu hạ, cũng phải bị sai tới quát lui mà tùy ý đánh chửi. Cho nên gáo nước kia, nàng vô luận thế nào cũng sẽ không đi múc.

Bì thị thấy Lâm Ngữ Yên xem lời mình như gió thoảng bên tai, bản mặt mo lập tức đen xuống, đứng lên định đánh nàng, nhưng động tác của Điền thị còn nhanh hơn mẹ, chỉ thấy thị sai bước chạy đến sau lưng Lâm Ngữ Yên, duỗi tay ra, đang định túm tóc nàng, *con tiểu tiện nhân không biết xấu hổ này, hôm nay tao sẽ cho mày được thấy thủ đoạn của tao, xem sau này mày còn dám mạnh miệng nữa thôi.* Mà đúng lúc này, Lâm Ngữ Yên như thể có mặt sau lưng, bất chợt nghiêng người, lách mình tránh ra, Điền thị chỉ cảm thấy ánh lửa vẩy qua trước mắt, cây ngô cháy lán ra, mang theo ngọn lửa lách tách rơi lên người thị.

Điền thị kêu thảm lên, điên cuồng vuốt đóm lửa trên người trên cánh tay.

“Giết người, giết người!!” Điền thị gân cổ không ngừng hét: “Con tiểu tiện nhân đáng chém ngàn đao, đồ đĩ nhỏ bụng dạ thói tha, mày muốn đốt chết tao hả!” Lâm Ngữ Yên nghe vậy lại làm ra bộ dạng oan ức, về mặt kinh ngạc nói: “Tôi làm sao biết chị đứng sau lưng chứ, chẳng qua là muốn rút cây ngô cháy không hết ra thôi, không cần thận vậy trúng lên người chị, xin lỗi nhé!”

Trông bản mặt xấu xí của Lâm Ngữ Yên lộ ra thần sắc vô tội, Điền thị giận sôi lên.

Ngọn lửa kia chẳng những đốt khiến hai cánh tay đau, ngay cả quần áo cũng bị cháy thủng lỗ chỗ, Điền thị lúc này quả thực là thù mới hận cũ cùng nhau tuôn lên, lập tức không chút nghĩ ngợi muốn đi tới đánh Lâm Ngữ Yên.

Lâm Ngữ Yên sớm có chuẩn bị, dựa vào vóc người nhỏ nhắn, thoăn thoắt đã chạy ra sân, Điền thị như nỏ diên đuổi theo sau nàng, vừa đuổi theo vừa chửi ầm lên, Vương Ngũ Nương nghe thấy động tĩnh cũng từ trong phòng đi ra, tròn xoe mắt, xem kịch vui mà cười lẫn lộn. Bấy giờ, từ xa có người chạy nhanh như bay vào, chính là Vương Lục Lang.

“Hai người làm gì đấy?” Hần thờ hồn hên nuốt vội ngụm nước bọt.

Điền thị thấy hần liền gọi ré lên: “Lục Lang, bắt tiểu tiện nhân không biết xấu hổ kia lại cho chị dâu, xem tao hôm nay có đánh chết nó không.”

Ai ngờ Vương Lục Lang nghe xong mặt lại như đưa đám hồ to: “Ai da, các người yên lặng chút đi, mẹ, thằng con hoang Tiểu Thất kia lại gây họa rồi!”

Hai tiếng Tiểu Thất vừa thốt ra, giống như là một luồng ma lực đặc biệt, thoáng chốc đã khiến cho tất cả người nhà họ Vương tái mặt, trông ai nấy như hồn vía lên mây.

Bì thị run giọng hỏi: “Thằng con hoang kia còn chưa chết? Nó, nó đã làm gì?”

Vương Lục Lang lau mồ hôi đầy đầu, trong mắt lóe lên ánh sợ hãi, run giọng nói: “Thằng ăn hại kia, cắn đứt ngón tay của Vương Khánh Bảo, con út nhà Vương Khôn.”

“Cái gì!” Bì thị nghe vậy, bản mặt già nua càng trắng thêm lợi hại. Đến cả Lâm Ngữ Yên nghe vậy cũng không khỏi sợ hãi, đây phải là hận ý bao nhiêu, mới có thể đương trường cắn đứt ngón tay của một người chứ. Đương lúc mọi người hăng còn kinh hãi vì tin tức đột ngột này, từ xa, bắt đầu có tiếng bước chân rầm rập vang lên, Vương Lục Lang nhìn lại, sắc mặt sợ hãi nói: “Mẹ, nhà Vương Khôn tìm tới rồi!”

Bì thị nghe vậy theo bản năng định đóng cửa trốn, nhưng nhà họ ở nơi này, có thể trốn chỗ nào chứ. Chẳng mấy chốc, một đám người đã xông vào sân nhà họ Vương, trong đó có nam có nữ, còn nâng cáng theo, trên cáng là một thằng bé tầm 11-12 tuổi, nửa người nó đều là máu, sắc mặt trắng bệch, tinh thần ủ rũ nằm đó, trong miệng càng không ngừng rên rĩ.

Lâm Ngữ Yên đã sớm núp ở bên cạnh, cau mày nhìn hết thấy trước mắt.

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên dáng người cao gầy, mặt đầy oán hận, sai bước chạy đến trước cửa phòng của Bì thị, điên cuồng đập rầm rầm, vừa đập vừa quát: “Mở cửa, mở cửa ra, Bì thị nhanh mở cửa ra, lão nương biết mụ ở bên trong.”

Thị ta như người diên vừa đập vừa mắng một lúc lâu, Bì thị lại chỉ khóa cửa, một mực không chịu ra.

Ngay lúc này, có người nhìn thấy Vương Lục Lang cũng đồng dạng núp ở một góc, dáo dác nhìn qua bên này, bèn nhanh chân chạy đến đề ra đất, sau nghe người nọ nói: “Chị Khôn, con sói con kia hại Khánh Bảo nhà chúng ta, hôm nay chúng ta cũng bắt con là lão Vương hoàn lại y chang, chặt ngón tay của tiểu tử này!”

“Không không không!” Vương Lục Lang nghe vậy sắc mặt trắng bệch, miệng diên cuồng hét lên: “Mẹ, mẹ mau ra đây cứu Lục, Lục không muốn bị chặt ngón tay đâu!”

“Ai dám động đến con bà!” nghe tiếng khóc đau đớn của con út, Bì thị cũng không quan tâm gì nữa, tức khắc mở cửa phòng vọt ra, trong tay mụ cầm miếng ván cửa gặp người liền đánh, như một mụ diên trợn mắt la gào: “Kẻ nào đụng đến Lục Lang nhà tao, tao đánh chết nó!”

Chị Khôn kia nghe thế cũng đỏ cả hốc mắt, mụ xót con mụ, bộ ta không xót con ta sao? Ngay sau đó liền nhào tới Bì thị, hai người cẩu xé lẫn nhau.

Đây là lần đầu tiên Lâm Ngữ Yên nhìn thấy người đánh nhau, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ vi diệu, vừa có chút khản trương, vừa có chút hưng phấn, xác thực là đầy “dư vị” (làm cho người ta phải suy nghĩ). Hai người họ không phân thắng bại một lúc lâu, mãi đến khi người bên cạnh kéo ra, hăng còn cố chấp không tha, diên cuồng mắng đối phương.

“Được rồi!” Trong đó người đàn ông vạm vỡ vừa đề Vương Lục Lang xuống, tuyên bố muốn chặt ngón tay gã, đẩy Bì thị ngã lăn ra đất như đẩy con gà con, phi một tiếng nói: “Mụ Vương, chuyện này rốt cuộc là nhà bà khơi mào trước, mở to con mắt mà xem Khánh Bảo nằm trên cáng kia...” Dứt lời trực tiếp vén quần áo trên người thằng bé lên, giơ lên một ngón tay, chỉ còn lại có nửa đoạn, xương trắng hăng còn lòi cả ra ngoài, giọng căm hận nói: “Nhà mụ tính muốn bồi thường thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Một ngón tay

Nhìn đốt ngón tay máu chảy đầm dề kia, Bì thị rùng mình, mụ bỏ nhào ra đất gào khóc: “Ông trời ơi, ông mở mắt ra mà xem này, là thằng súc sinh Vương Thất Lang kia gây họa a, nào có liên quan gì đến chúng ta chứ, các người muốn tìm người bồi thường, tìm nó là được, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

“Ta nhô vào! Vương Thất Lang là con trai mụ, nó làm ra chuyện này, chúng ta không tìm mụ thì tìm ai?” người đàn ông vạm vỡ kia diện mạo hung ác, lại làm công việc đồ tể, quát Bì thị một tiếng, khiến mụ sợ tới mức co rúm lại.

Bì thị đời nào chịu bồi thường chứ. Chỉ ở nơi đó một mực kêu la: “Ai nấy đều biết, tiểu súc sinh kia căn bản không phải con ta, là lão già đã chết nhà ta nhặt về từ trong mương.”

“Ta mặc xác chuyện xấu nhà bà, ta chỉ biết là ranh con kia họ Vương, cha nó là Vương Thiết Trụ, mẹ nó tên Bì Tú Bình.” Đại hán kia lạnh lùng nói: “Hôm nay ta nói cho mụ biết, hoặc là lấy ra mười lượng bạc, hoặc là ngay bây giờ ta mượn tạm ngón tay của Lục Lang nhà mụ gán nợ!”

“Mẹ! Con không muốn bị chặt ngón tay đâu!” Vương Lục Lang bị đè rạp trên đất gào khóc nói.

Bì thị nghe ra đối phương chỉ là công phu sư tử ngoạn (chém gió), ấy lại còn đòi 10 lượng bạc, không khỏi khí huyết bốc lên đầu, mắng to: “Mắc mớ gì, bọn này đây là thêm tiền đến điên rồi hử! Lão nương nói cho các người biết một cái cũng không có.”

Đại hán kia nghe thế đương trường cười lạnh, cũng không tranh luận với Bì thị nữa, chỉ co quả đấm to bằng cái bát nhắm về phía Vương Lục Lang, chính là điên cuồng đấm, không được vài cái đã khiến đối phương phun máu.

Bì thị hét rầm lên, bất chợt nhào tới, người tên là chị Khôn kia thấy thế, cũng động thủ lên theo, trong chốc lát, đám người đã xông vào cẩu xé nhau. Đối phương đến có chuẩn bị, mà người đông thế mạnh, chẳng bao lâu mẹ con Bì thị đã bị đánh cho toi bởi hoa lá.

Hình ảnh phản chiếu lên ánh mắt Lâm Ngữ Yên đang trốn ở một góc, khỏi phải nói là được xả hận biết bao.

Đương lúc sân nhà họ Vương bị đám người vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài xem kịch vui, trong đó có người cao giọng hô: “Lý Chính đến rồi!”

Lâm Ngữ Yên theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão thân mặc trường bào, giữa vòng vây của mọi người chậm chạp đi tới.

Nhìn đám người lẩn lộn đầy đất, lão không vui nhún mày.

“Làm cái trò gì đây? Có gì không từ từ nói, cứ phải động chân động tay là sao? Thật là làm nhục tư văn, làm nhục tư văn mà.” (tư văn: lễ tiết, chỉ người có văn hóa)

Chị Khôn kia là người đầu tiên lùi dậy từ dưới đất, gào khóc với Lý Chính: “Lão thái gia ngài đã tới rồi, mau làm chủ cho nhà chúng tôi đi, ngài nhìn Khánh Bảo mà coi, cứ như vậy bị Vương Thất Lang cắn đứt ngón tay a, đây là thương tật cả đời rồi, về sau làm việc, lấy vợ sẽ bị trì hoãn. Ngài bảo phải làm sao đây!”

Lý Chính nghe vậy nhìn đến trên cánh, bàn tay Vương Khánh Bảo máu xối đầm dề, lão đương trường hít sâu một hơi. “Là Vương Thất Lang làm? Ta biết ngay tên tiểu tử kia là loài lang sói, sớm muộn gì sẽ hại người mà.” Lý Chính nổi giận dưng dưng nói.

“Oa, đau quá, mẹ, con đau quá!” Lúc này, Vương Khánh Bảo nằm trên cánh bỗng nhiên kêu đau, thanh âm kia nghe thật đáng thương.

“Khánh Bảo à, con chịu đựng chút nha, chờ mẹ bắt họ đền bạc xong là có tiền chữa trị cho con rồi!” chị Khôn than vãn: “Lão thái gia à, ngài mau phán quyết cho chúng tôi đi, Khánh Bảo nhà tôi còn đang chờ tiền cứu mạng đây.”

Đối với Vương Thất Lang, trong lòng Lý Chính vốn dĩ đã có thành kiến, nghe vậy lập tức nói: “Phải phán quyết, ừ, nếu người trưởng thành làm ra chuyện này, tất nhiên là phải báo quan, nhưng Vương Thất Lang kia bắt quá bảy tám tuổi... Ừ, nhà họ Vương bỏ ít tiền ra, giải quyết chuyện này cho xong đi.”

Bì thị nghe thế lại không cam lòng, tiểu súc sinh kia tự đi dây cửi lên người, mắc mớ gì mụ phải đi chùi dít cho nó.

“Không có tiền, nhà chúng ta một phen tiền cũng không có!” mụ ngồi dưới đất, tứ chi đập loạn, khóc lóc ni non kêu: “Người xưa nói oan có đầu nợ có chủ a, gây họa chính là tiểu súc sinh Vương Thất Lang kia, có can hệ gì đến chúng ta, các người muốn bạc thì đi tìm nó đòi a, nếu nó không chịu bỏ ra, thì các người chặt tay nó, một ngón không đủ thì chặt mười ngón, ngón tay không đủ thì chặt ngón chân. Tìm nó là được, có gì đi ức hiếp đám mẹ góa con cô chúng ta, thiên lý ở đâu, vương pháp ở đâu chứ.”

Lâm Ngữ Yên nhìn Bì thị hầy còn ở nơi đó ca bài ca con cá, trong lòng có thể trăm phần trăm khẳng định, Vương Thất Lang kia tuyệt đối không phải là con ruột của mụ.

Kẻ thù còn không kém là bao đâu. ®MacThienY

Chị Khôn kia tới đây nhằm để đòi tiền, nào chịu để cho Bì thị đánh lừa chứ, lập tức cũng khóc lớn theo, mở miệng đều gọi con trai đang nằm trên cánh.

Nhìn hai người phụ nữ đang đua nhau khóc trong sân, Lý Chính nện mạnh quả trượng trong tay, lớn tiếng nói: “Được rồi, yên lặng một chút đi.”

Hai người lập tức nín thinh.

“Bì thị, mặc kệ nói thế nào, Vương Thất Lang chính là con cháu nhà họ Vương các người. Nó cần Khánh Bảo thành như vậy, nhà mẹ phải đền bù cho người ta chứ.”

“Ta mặc kệ, nhà ta không thể bỏ ra 10 lượng bạc.”

Lý Chính thấy Bì thị dám cãi lại, tức khắc sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Thế nào, bây giờ ngay cả lời của ta cũng không nghe rồi ư?”

Ở trong Vương Gia Ao, Lý Chính này ấy vậy mà là người rất có uy danh, thấy lão tức giận, Bì thị nói cho cùng cũng không dám trêu chọc, chỉ lẩm lét nói: “Lão thái gia, không phải ta không nghe lời ngài, quả thực là có nỗi khổ tâm mà, nhà chúng ta năm ngoái thu hoạch được chút tiền, trừ đi nộp thuế, còn dư lại toàn bộ đều đưa cho Nhị Lang cầm đi đóng học phí rồi, nó là đứa có tài, tương lai chắc chắn sẽ vượt bậc hơn người.”

Lý Chính vừa nghe thế, tâm tư quả nhiên xoay chuyển.

Chuyện Nhị Lang nhà họ Vương đi học ở thị trấn, lão cũng có biết, thằng bé kia cũng có vài phần tài học, nếu một ngày kia... Vừa nghĩ như thế, ánh mắt lão nhìn Bì thị không khỏi thu hồi chút sắc bén: “Ừ, Bì thị nói có chút đạo lý, 10 lượng bạc tương đương chi phí sinh hoạt 3 năm của một nhà rồi, có hơi quá nhiều đấy. Ừ, vậy năm lượng đi!” lão gõ nhịp hoà âm mà nói.

Đừng nói năm lượng bạc, có là một cục Bì thị cũng tiếc móc ra. Nhưng dầu gì mẹ không dám chọc giận Lý Chính, tên đồ tể kia vừa túm cổ Vương Lục Lang vừa hầm hè nhìn mẹ. Cực chẳng đã, mẹ đành đem tất cả lời mắng chửi trong bụng rắc lên người tiểu súc sinh Vương Thất Lang kia, lại đau lòng gào khóc một lúc thật lâu, bây giờ mới không cam lòng đứng dậy vào nhà lấy bạc.

“Ôi chao ôi, mẹ, mẹ định đưa bạc cho họ thật đấy à, tại sao chứ...” Một lát sau, có tiếng gào khóc thảm thiết từ trong nhà truyền ra.

Lâm Ngữ Yên có thể nghe ra, người nọ là Điền thị.

“Cút cút cút, mới vừa rồi lúc bọn họ xé tóc lão nương, sao không thấy mày ra giúp một tay.”

“Mẹ ——.”

Sau một lúc lâu, Bì thị mặt mày âm trầm đi ra, phía sau còn có Điền thị bế con khóc sụt sướt đi theo.

Có được bạc, dưới sự làm chứng của Lý Chính ký kết giao ước, đám người nhà chị Khôn mới hùng hùng hổ hổ rời đi.

Mất thấy đám người bu quanh biến mất tầm hơi trong chớp mắt, Bì thị vô duyên vô cớ mất toi năm lượng bạc, lòng càng đau lợi hại. Chỉ thấy mẹ cầm thanh móc cửa, như con chó điên đứng giữa sân, liên tục chửi đổng, cũng tuyên bố nếu bắt được Vương Thất Lang, sẽ đánh chết tươi.

Người nhà họ Vương bị quây một trận như vậy cũng không còn bụng dạ ăn cơm tối, âu cũng tiết kiệm cho Lâm Ngữ Yên chút thời gian.

Ôm tâm tình vui sướng khi người gặp họa, nàng về phòng mình, định bụng đi vào không gian hoa mai ngâm suối nước nóng một cái! Thế nhưng, ngay tại lúc nàng đẩy cửa ra, suy nghĩ này toàn bộ biến thành sợ hãi. @Mac.FFien,Ψ

Trong không khí có mùi như sắt rỉ, Lâm Ngữ Yên cúi đầu, nương theo ánh trăng từ cửa, có thể thấy rõ ràng trên mặt đất loang lổ nhiều vết máu chảy xuôi. Vết máu thành hình đường thẳng, một đường quanh co đến đông cùi trong góc phòng. Lâm Ngữ Yên hít sâu một hơi, cẩn thận dè chừng đi tới, trong phòng vừa tối vừa im ắng một cách khác thường, Lâm Ngữ Yên cả tâm thần đều căng thẳng hẳn lên, ngay lúc nàng cúi người toan gỡ dây cũi ra, muốn xem rõ ràng hơn. Bất ngờ, một cảm giác vừa đau vừa dính lạnh băng, hết như bị rắn quấn xiết, từ chỗ mắt cá chân đánh tới, dọa cho Lâm Ngữ Yên sợ la lên, ngay sau đó té xuống.

“A a a ——” nàng chợt cảm thấy dường như mình ngồi lên phải thứ gì, sợ đến mức tứ chi vung vẩy loạn xạ, sợ hãi liên tục kêu.

Nhưng, thứ kia chỉ bò tới đó, không hề động dậy nữa.

Sau một lúc lâu, Lâm Ngữ Yên thoáng bình tĩnh lại, định thần nhìn qua, nào phải thứ gì chứ, rõ ràng là một con người, lại còn là một đứa bé gầy đét toàn thân đều là máu.

Tâm tư Lâm Ngữ Yên đảo thật nhanh, thằng bé này sợ là Vương Thất Lang kia không chừng.

Dập tắt ý định đi gọi người, Lâm Ngữ Yên tốn sức chín trâu hai hổ, mới giải thoát được cổ chân mình khỏi bàn tay nhỏ bé của nó, cũng không biết thằng bé này đào đâu được sức lực lớn như vậy, đã hôn mê mà còn không buông tay.

Bé thằng bé ra từ trong đông cùi, Lâm Ngữ Yên đặt nó lên “giường” mình, nó bị thương rất nặng, khắp người đều là máu, khẩn yếu nhất là sắc mặt của nó, càng tím, dường như bị mắc nghẹn thứ gì vậy. Lâm Ngữ Yên cau mày, sờ thử hơi thở của nó, đã rất yếu rồi.

Nàng vội vàng đỡ nửa người trên thằng bé dậy, để mặt nó hướng xuống đất, sau đó đưa ngón trỏ móc cổ họng nó ra, miệng thằng bé đóng chặt như con trai vậy. Lâm Ngữ Yên quỳnh đến độ phải cạy ra, mới thật không dễ dàng cạy được một cái lỗ. Một lát sau, nàng dường như đụng phải thứ gì đó, dùng sức móc một cái.

“Ừa——” thằng bé đầy miệng vật ứ, toàn bộ ới lên người Lâm Ngữ Yên.

Có mùi thức ăn ôi thiu, có mùi máu đen, còn có ——

Lâm Ngữ Yên nhìn thứ chói lọi dưới ánh trắng, chỉ cảm thấy rét lạnh cả người.

Kia là nửa đoạn ngón tay của con người.

Thằng bé này quả thật chính là Vương Thất Lang.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cứu người một mạng

Edit: Mạc Thiên Y

Chẳng lẽ thằng bé Vương Thất Lang này vẫn ngậm mãi ngón tay kia trong miệng?

Cái suy nghĩ này xông thẳng lên não khiến Lâm Ngữ Yên rùng mình, có xúc động muốn lập tức ném nó ra ngoài cửa. Tuy nhiên, dù sao nàng cũng là người lương thiện, Vương Thất Lang này lại chỉ là một đứa bé sáu bảy tuổi mà thôi, nàng quả thực không đành lòng.

Thầm thở dài, Lâm Ngữ Yên bắt đầu cẩn thận kiểm tra thương thế của nó, chỉ thấy sau khi phun ngón tay trong miệng ra, hô hấp của Vương Thất Lang dần bình ổn lại, nhưng vẫn còn hôn mê. Lâm Ngữ Yên cời bỏ mớ vải rách được xem là quần áo trên người nó, chỉ thấy trên thân thể nhỏ gầy chồng chất đầy vết thương, từng lớp chồng lên nhau, có mới có cũ, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người khác cảm thấy thằng bé này từng bị ngược đãi tàn khốc đến thế nào.

Lâm Ngữ Yên hít vào một hơi khí lạnh, lại nhìn kỹ lần nữa, thấy giữa ngực nó in một dấu chân to, nổi lên nông đậm xanh tím. Nàng thậm chí cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh, có một người từng không chút lưu tình giờ chân lên, một cước đạp thẳng lên ngực đứa bé này.

Đây rõ ràng là muốn lấy mạng nó a! Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, sao có thể xuống tay như vậy được!

Tại giờ khắc này, trong lòng Lâm Ngữ Yên không còn sợ hãi nữa, có chẳng qua là thương hại đối với một đứa bé đang giãy dụa bên bờ cái chết mà thôi. ©Mac.FTien.Y.

Nàng không phải đại phu cũng không có dược liệu, căn bản không thể chữa trị cho đứa nhỏ này, nhưng mà Lâm Ngữ Yên có một nơi, nơi đó có một cái ao, một cái ao vô cùng thần kỳ.

Lâm Ngữ Yên nhìn hai mắt Vương Thất Lang vẫn nhắm chặt hôn mê bất tỉnh, vươn tay, đầu lưỡi khẽ liếm.

Một lát sau, một thùng nước nóng tản ra mùi lưu hoàng được đặt trên mặt đất.

Lâm Ngữ Yên xé một mảnh áo từ trên người mình, ngâm vào nước nóng, rồi sau đó bắt đầu lau chùi thân thể cho thằng bé, nàng lau một lần lại một lần, nước ôn tuyền đổi một thùng lại một thùng, vật lộn đến hơn nửa đêm mới ngừng tay, ©Mac.FTien.Y. rất rõ ràng, trông thằng bé đã khá hơn nhiều, vết bầm xanh tím đầy người đã biến mất hầu hết.

Về phần trong lục phủ ngũ tạng của nó không biết có bị tổn thương nghiêm trọng nào không, Lâm Ngữ Yên không biết.

Dùng hết nước sôi nóng, Lâm Ngữ Yên bèn múc chút nước sôi lạnh ra ngoài, đút cho nó uống từng chút một, thấy vẻ mặt thằng bé không còn vặn vẹo nữa mới thoáng yên tâm. Nàng nhìn sắc trời, rồi sau đó lặc mình tiến vào không gian hoa mai, nhảy vào trong hồ, nhắm hai mắt lại.

Lúc trở ra, một thân mỗi một đã xua đi hết.

Lâm Ngữ Yên thoáng trầm ngâm, nhấc chân đi tới đồng củi bên cạnh, căn phòng này ban đầu là phòng chứa củi, cho nên đồng củi chất cực cao, gần như sắp chạm đến nóc phòng. Vương Thất Lang lại là một đứa bé, giấu bên trong cũng sẽ không bị phát hiện. Dù sao bây giờ người thổi lửa nấu cơm cũng là mình, đám người Bì thị lại chẳng đời nào đến nơi này.

Lúc sắc trời sáng choang, Lâm Ngữ Yên đã làm xong tất cả chuẩn bị, nàng móc một cái động ở sau đồng củi, nhét Vương Thất Lang vẫn còn đang hôn mê vào, sau đó dùng chân cọ sạch vết máu trên đất.

Ngẫm nghĩ, nàng lại tiến vào không gian, lấy một ôm táo ra.

Đây là táo dại lần trước nàng lên núi cắt dây lang hái được, một ít nàng đem đi trồng trong không gian, bây giờ đã lớn thành cây con rồi, mà một ít còn

đur lại thì nàng đem ngâm trong nước suối lạnh, qua mấy ngày nay, đã sớm lớn thành từng trái to tươi xanh mọng nước, vào miệng rất thơm ngon. Lâm Ngữ Yên lấy ra một ỏm đặt bên cạnh Vương Thất Lang, nếu thằng bé tỉnh dậy cũng có cái lót dạ. Sau khi làm xong, nàng cẩn thận đóng cửa phòng lại, bắt đầu một ngày lao động.

Vì xót mắt năm lượng bạc, hôm nay sắc mặt Bì thị đen lại, bắt bó người này mắng người kia, đến cả Diên thị cũng bị chịu trận, bắt nhóm lửa nấu cơm, Lâm Ngữ Yên cho lợn ăn xong, xách thùng đến sân sau tưới rau. Sau ngôi nhà năm gian của nhà họ Vương, là một mảnh đất dùng hàng rào vây lại để trồng chút ít rau dưa theo mùa, Lâm Ngữ Yên xách hết thùng này đến thùng khác, mãi đến giữa trưa mới xem như tưới xong. Tay nghề nấu cơm của Diên thị đúng thật là không dám khen tặng, đến cả tay mơ như Lâm Ngữ Yên còn tốt hơn thị, trước tiên không nói đến mùi vị ra sao, chỉ nói bề ngoài thôi, ít nhất Lâm Ngữ Yên còn làm sạch sẽ, mà Diên thị làm hoàn toàn là qua quýt, đen kìn kịt, trông như cạy bản vậy.

Chả thế, có người đã bắt mẫn rồi đấy thôi.

“Đây là làm cho người ta ăn sao?” Vương Ngũ Nương đáp đôi đũa, dựng mày mà mắng: “Lợn cũng chê cái thứ này.”

“Cô nói cái gì!” Diên thị nghe vậy lập tức bĩu môi phản bác: “Chê tôi nấu không ăn được, thì tự cô đi mà làm, suốt ngày chỉ biết làm ỏ trong phòng trốn việc, bảo sao lớn từng này rồi vẫn chưa có ai tới cửa hỏi, tôi thấy cả đời này cô cũng chả có ma nào thêm lấy đâu.”

Bị đâm trúng tim, Vương Ngũ Nương sao có thể tha cho thị được, tức thì bung chén cơm trước người lên, cả chén cháo ngô hất lên bắn mặt dương dương đắc ý của Diên thị.

“A ——” Diên thị bị nóng kêu thảm một tiếng, soạt đứng lên, cách cái bàn muốn cào Vương Ngũ Nương.

Trong chốc lát, cả nhà bếp loạn xạ ngầu. Chén đĩa, đũa muổng loảng xoảng rơi đầy đất.

Một bên, Bì thị đau lòng suýt xoa, tiến lên mấy bước vung một cái tát lên mặt Diên thị, hét lớn: “Đồ phá của nhà mày, làm cái trò gì đó, lão nương đánh chết mày.”

Diên thị bị tát ngã lăn ra đất, cũng không đứng dậy, chỉ gào khóc: “Sống kiểu này không chịu nổi nữa rồi, tôi có công sinh cháu đích tôn cho nhà các người, các người lại đối xử với tôi như vậy, đồ không có lương tâm, đáng bị sét đánh a! Bảo Nhi à, cái nhà này không chịu chứa chúng ta rồi, ngày mai mẹ sẽ mang con về nhà bà ngoại, không ở nơi này chịu khinh bỉ nữa!”

Bì thị nào quan tâm đến uy hiếp của thị, lập tức lại nổi trận lôi đình mắng to, cộng thêm Vương Ngũ Nương, Vương Lục Lang bên cạnh châm dầu vào lửa, cả phòng bếp đang loạn thành một đồng. Lâm Ngữ Yên thừa dịp không ai chú ý, len lén giấu vài cái bánh ngô vào tay áo, cũng không xem màn kịch này nữa, quay người trở về phòng.

Vòng ra sau đồng cũi, ai ngờ Vương Thất Lang kia đã biến mất, bên trong chỉ lưu lại vài hạt táo rải rác.

Lâm Ngữ Yên nhưn mày, thằng bé kia tỉnh rồi?

Xế chiều, nàng đang ngồi trong sân giặt quần áo, Bì thị gọi nàng vào trong phòng. Đây là lần đầu tiên Lâm Ngữ Yên vào phòng của Bì thị, chỉ thấy căn phòng này xem như khá ngăn nắp, ít nhất những thứ đồ cần thiết không thiếu, so với Lâm Ngữ Yên chỉ có độc cái giường rách thì không biết khá hơn bao nhiêu rồi.

Lúc nàng đến, Bì thị cùng Vương Ngũ Nương đang ngồi trên giường sưởi tán gẫu.

“Gọi mày tới là báo cho mày một chuyện.” Bì thị nhưn mắt nói: “Ngày mai tao muốn lên thị trấn đưa vài thứ cho Nhị Lang, tiện đường đem bán trăm quả trứng gà trong nhà luôn, xấp xỉ gần tới tới mới về, cơm trưa mày cũng không cần để cho chúng tao.”

“Ngũ Nương và Lục Lang cũng đi sao?” Lâm Ngữ Yên hỏi.

“Ừ!” Bì thị gật gù đầu: “Coi nhà, đừng có chạy lung tung đấy.”

“Biết rồi!”

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Bì thị dẫn Vương Ngũ Nương cùng Vương Lục Lang hớn hờ ra cửa.

Lâm Ngữ Yên vẫn làm việc như mọi ngày, sau khi đưa cơm trưa cho Vương Đại Lang ở ngoài ruộng xong mới về đến phòng, nàng từ trong không gian lấy ra đỉnh bạc nặng mười hai lượng kia, để dưới đất, cầm lấy búa đập mạnh vào, cho đến khi vỡ thành bảy tám mảnh mới dừng tay. Cầm mảnh vài nhỏ bao lấy chỗ bạc vụn, Lâm Ngữ Yên thừa biết làm vậy nhất định sẽ tổn thất không ít, nhưng một đỉnh bạc tinh xảo thật sự quá gây chú ý, để khiến người ta hoài nghi, không bằng chia ra làm bạc vụn, cũng dễ dùng hơn.

Làm xong những việc này, Lâm Ngữ Yên bèn đeo giỏ ra cửa, dọc trên đường đi gặp bất cứ hàng xóm nào, Lâm Ngữ Yên cũng rất lễ phép chào hỏi, không quan tâm người ta có để ý tới nàng hay không. Đến núi Nam Sơn, Lâm Ngữ Yên bắt đầu cắt dây lang, việc này bây giờ nàng đã làm quen nên tốc độ rất nhanh, sau nửa canh giờ đã làm xong. @Mac-Thai-Ψ Bọn người Bì thị không có nhà, Lâm Ngữ Yên cũng không vội trở về, bởi vì lần trước ở trong núi nhặt được chút táo dại, Lâm Ngữ Yên bèn muốn đi vào sâu hơn xem sao, biết đâu có thể gặp được vài thứ hay ho không chừng.

Nhắm thẳng một hướng, Lâm Ngữ Yên vừa chậm rãi tìm tòi vừa đi, đi một lúc lâu, nàng lại không thu hoạch được gì, bèn ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Trên trời ánh nắng chói chang rọi cả một vùng đất, trong rừng lại rất mát mẻ, thi thoảng còn có tiếng ve kêu tiếng chim hót vang lên, Lâm Ngữ Yên tựa vào thân cây chậm rãi nhắm hai mắt lại, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Sau khi đánh một giấc, nàng mở mắt, thoải mái duỗi người, trộm được nửa ngày rồi rảnh, đáng làm thế chứ nhi.

“A? Đây là cái gì?” Lâm Ngữ Yên tròn to hai mắt có chút sững sờ nhìn con gà trước mặt.

Không! Nói chính xác là một con gà chết.

Cả thân nó lông vàng, có hơi mập, tứ chi bị trói bằng dây cỏ, bụng ngửa lên trên, mắt nhắm tịt, thoạt nhìn mới chết không lâu.

Lâm Ngữ Yên nhíu mày, đứng lên nhìn quanh.

Nàng không tin là con gà này tự trói mình, sau đó lần đến trước mặt nàng.

Là ai nhi? Lâm Ngữ Yên suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên, nàng như nhớ tới gì đó, hơi tròn to hai mắt.

Sau một lúc lâu, nàng quyết định xử lý con gà này ngay tại chỗ. Chạy đến cạnh con suối, cầm lấy lưới hái cắt cỏ, Lâm Ngữ Yên không chút do dự mổ bụng gà, phải biết rằng cách đây không lâu, nàng còn là một tiểu thư khuê các nhìn thấy mỗi con sâu cũng sẽ hét toáng lên, mà bây giờ giờ tay chặt con gà mới đáng thương này, nàng đến cả sắc mặt cũng không đổi.

Làm gà xong, Lâm Ngữ Yên lại nhóm một đồng lửa, trực tiếp đem con gà đã được làm sạch xuyên trên cành cây, đặt lên lửa nướng. Chẳng mấy chốc, từng mùi thơm gà nướng đã tản ra, Lâm Ngữ Yên cũng không nhớ nôi, lần mình ăn thịt gần đây nhất là lúc nào, nghe mùi thịt, nàng đặc biệt không có tiền đồ mà nuốt nước miếng đánh ực.

Gà nướng có hơi cháy, nhưng vẫn thơm nức mũi, Lâm Ngữ Yên gần như là khẩn cấp không kịp chờ mà bắt đầu ăn, một lát sau, nửa con gà đã vào bụng nàng. Thỏa mãn chép miệng, Lâm Ngữ Yên lại đến dòng suối rửa mặt rửa tay, rồi sau đó đem nửa con gà còn dư cẩn thận dùng lá cây bọc lại, đặt dưới tàng cây nàng vừa dựa người ngủ. Sau khi làm xong, nàng mới đeo giỏ trúc bắt đầu trở về.

Khi bóng dáng Lâm Ngữ Yên dần biến mất tại con đường mòn xuống núi, một bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng chạy tới dưới tàng cây kia, nó nhặt nửa con gà nướng để dưới đất kia lên, đôi con ngươi như của loài sói, hơi nhu hòa chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sét đánh giữa trời quang

Edit: Mạc Thiên Y

Ở đầu thôn Vương Gia Ao chênh về hướng tây bắc có một con sông nhỏ, mỗi ngày vào xế chiều, cũng có thể thấy rất nhiều phụ nữ tụ tập đến đây hoặc giặt quần áo, hoặc súc giỏ, âm thanh đám phụ nữ hi hi ha ha nói chuyện phiếm, cách rất xa cũng có thể nghe được.

“U, là Tuệ Nương đến đây à, lại đây, thím cũng sắp giặt xong rồi.”

Lâm Ngữ Yên là kiếp trước, kiếp này là Tô Tuệ Nương nghe vậy, giong giã đáp một tiếng được, cầm lấy chậu gỗ trong tay bèn đi về phía người phụ nữ kia. Thì ta có gương mặt tròn mập đáng người chắc nịch, Tô Tuệ Nương cười gọi một tiếng: “Thím Ba.”

Bởi diện mạo Tô Tuệ Nương rất xấu xí, không khỏi hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người, vài lời nghị luận không dễ nghe bắt đầu khe khẽ vang lên.

Đối với chuyện này, Tô Tuệ Nương hoàn toàn không để bụng, nàng đặt chậu gỗ xuống, lấy chày gỗ, xà phòng ra, đem quần áo bẩn ngâm nước trước rồi rải trên mặt đá cuội mà gõ. Thấy Tô Tuệ Nương làm việc lu luát, thím Ba không khỏi cười nói với người bên cạnh: “Tuệ Nương không chỉ là đứa nhanh nhẹn mà còn thiện tâm cơ, thẳng nhóc nhà tôi nghịch ngợm, một mình lén chạy lên núi Nam Sơn chơi, không cẩn thận bị trẹo chân, may mà gặp được Tuệ Nương đi cắt dây lang về, là con bé từng bước từng bước công thẳng nhóc nhà tôi về đây, tôi đây còn không biết nên cảm ơn nó sao cho phải.”

Người chung quanh nghe vậy, không khỏi cũng cảm thấy Tô Tuệ Nương thật đúng là người thiện tâm, phải biết rằng thẳng cu nhà thím Ba kia, nói sơ sơ cũng gần 50-60 cân chứ chẳng chơi, Tô Tuệ Nương thân thể nhỏ nhắn thế kia, công nó về, đúng là không dễ.

Người sống trên núi chất phác, rất nhanh đã đón nhận Tô Tuệ Nương, trong chốc lát đã cười cười nói nói, bọn họ phát hiện cô bé này mặc dù bộ dạng xấu xí, nhưng lại có một đôi mắt cực đẹp, trong đó giống như đọng đầy ánh mặt trời, nhìn vào sẽ khiến lòng người sinh thiện ý. @Mac.FHuen, Ψ Giọng nói của nàng cũng dễ nghe, trong thanh thúy toát lên sự lạnh lẽo, tựa như chim hoàng anh trên núi vậy, nghe vào tai đặc biệt thoải mái.

Đám phụ nữ đã xúm lại là không thể thiếu chuyện tán dóc đông gia dài, tây gia ngắn rồi. Tô Tuệ Nương vừa giặt đồ, vừa nghe họ tám.

“Haizz, qua hai tháng lại phải nộp thuế đinh (thuế đầu người) rồi.” Bấy giờ, một phụ nữ mặt ủ mày chau nói: “Nhà chúng tôi, lớn lớn bé bé cộng lại cũng phải hơn hai lượng bạc, bảo tôi đào đâu ra bây giờ!”

“Đúng vậy!” Thím Ba bên cạnh Tô Tuệ Nương cũng thở dài theo: “Ít năm trước lúc chiến tranh, thì sợ quan đến bắt đi lính, bây giờ khó khăn lắm mới được thái bình, lại phải nộp thuế này thuế nọ, cuộc sống của lão bách tính chúng ta, lúc nào mới có thể khá giả đây!”

Chiến tranh? Tô Tuệ Nương nhú mày, triều Đại Thụy mưa thuận gió hoà đã mười mấy năm, cũng chưa từng nghe nói chỗ nào có chiến tranh a.

“Mấy bà thì biết cái gì, thế này được xem là tốt rồi đó!” bấy giờ có một phụ nữ mở miệng nói: “Nghe cháu ngoại của bà đi tôi ở trên thị trấn nói, đương kim hoàng đế của chúng ta ấy thế mà là Từ Vi Đại Đế hạ phạm đó, là ông ấy dẫn binh đánh đuổi bọn Thát Từ (*dân tộc Tartar*) ra khỏi vùng Trung Nguyên, chúng ta bây giờ mới có ruộng đất trông trọt, có bạc xài, bằng không đều bị bọn Thát Từ hành hạ như heo chó sao!”

* Từ Vi Đại Đế: Là vua thứ hai của Tam giới sau Thượng Đế. Chắp chưởng thiên kinh địa vĩ (chiều đưng của trời và chiều ngang của đất). Cai quản các thần trong Tam giới và các thần sông núi. Ngài có thể kêu gió gọi mưa, sai khiến quỷ thần của Lôi Bộ. Vì oai lực của ngài là vậy nên mọi người thường thờ cúng ngài như ông độ mạng của người nam. Ngoài ra, người ta còn treo hình của ông trước cửa nhà để xua đi tà ma, hay giải trừ các nơi phong thủy không tốt.

Thím Ba nghe vậy lại không cho là đúng phân bác: “Tôi sống tại Vương Gia Ao này nửa đời người, cũng chưa từng thấy Thát Từ gì đó, mà các lão gia tôi thu thuế ấy mà thấy không ít đây.”

Thát Từ, đuổi ra vùng Trung Nguyên?

Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy trước mắt hiện đầy sao Kim, lỗ tai vang lên ong ong.

“Thím...” Nàng quay đầu giọng khô khốc hỏi: “Cháu ngoại của bà đi thím trên trấn có nói, đương kim hoàng đế tên gì không?”

“Cái này ta biết!” bà thím kia ra vẻ ngơ ngác hỏi đúng người rồi, nhanh nhẩu đáp: “Hắn tên là Chu Bát Bát... người nói hoàng đế mà lại có cái tên thô thiển thế này, chi bằng dứt khoát gọi là Chu Vương Bát được rồi!” (*Vương bát: con rùa rụt đầu, thường dùng chỉ người bị cấm sùng, nhút nhát, hèn yếu*)

“Ha ha ha... ..”

Chu Bát Bát còn có cái tên là Chu Trọng Quốc, ba đời trước đều là bản dân, ba đời sau, Tô Tuệ Nương choáng váng đầu óc, toàn bộ thiên hạ đều là của nhà họ.

Thì ra mình không phải là Luân Hồi Chuyển Thế, cũng không phải là Mượn xác sống lại, mà là, mà là... trở lại hơn sáu mươi năm trước, thời điểm triều Đại Thụy mới lập sao?

“Tuệ Nương, sao sắc mặt con khó coi vậy, thân thể không khỏe à?” Thím Ba thấy Tô Tuệ Nương lão đảo chực ngã, lo lắng hỏi.

“Không sao ạ!” Nàng khó khăn đáp: “Có lẽ là mặt trời chói quá thôi!”

Thất thần giật xong quần áo, Tô Tuệ Nương ôm chậu gổ đi trở về.

“Sao giờ mới về? Giặt đồ cũng lâu như vậy, có phải lại lười nhác trốn việc không!” Mới vừa vào cửa, Bì thị lại bắt đầu lỗ mũi không phải lỗ mũi, mặt không ra mặt mà trách mắng. Tô Tuệ Nương vừa chịu chấn kinh, lúc này cực kỳ ỉu xiu, cũng không đếm xỉa tới mụ, tự mình phơi quần áo ra sân, rồi sau đó bắt đầu ngồi trước bếp lò chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm. Bì thị thấy nàng ngơ ngác ngác ngồi đó, trong miệng lại không sạch sẽ mắng một lúc lâu rồi mới xoay người đi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhìn ngọn lửa nhỏ không ngừng nhảy nhót trong lò, Tô Tuệ Nương lâm vào mê mang thật sâu. Nàng rốt cuộc là ai đây? Là Lâm Ngữ Yên phu nhân Hầu phủ... Hay là thiếu nữ đáng thương Tô Tuệ Nương chưa chồng đã góa...

Đang lạc vào cõi thần tiên suy nghĩ miên mang, bất ngờ, bên ngoài phá lên tiếng mắng chửi kịch liệt của phụ nữ. Tô Tuệ Nương giật mình, nhú nhú mày, đứng lên tựa cửa nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy giữa sân, Diên thị đang bị Bì thị kéo tóc ra sức đánh. Vừa đánh vừa mắng: “Đồ ăn hại nhà mày, chi lo cho mình. Ban ngày ban mặt mà ngủ gật cái gì, cháu nội bảo bối của tao bị té từ trên giường gạch xuống, khóc lâu như vậy, mày trái lại còn khò khò ngáy rung trời, con đàn bà máu lạnh này, mày có phải là mẹ nó không.”

“Đừng đánh, đừng đánh nữa, là con sai rồi.” Diên thị quần áo xộc xệch, trên mặt còn mồ mịt mịt còn dính ghèn, vừa nhìn cũng biết là bị lôi ra từ trong mộng. Thị khóc kêu: “Mẹ à, con cũng vì tối hôm qua đồ Bảo Nhi cả một đêm, cho nên hôm nay mới tranh thủ chợp mắt một lát, ai ngờ trong chốc lát đó Bảo Nhi lại lăn từ trên giường gạch xuống chứ.”

“Bớt đánh rầm đi, phòng mày ở cách vách phòng tao, nếu Bảo Nhi khóc cả đêm, sao tao không nghe thấy. Cái thứ hết ăn lại nằm nhà mày, cả ngày không lo làm, hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, Đại Lang nhà tao là xui tám đời mới cưới phải con đàn bà như mày.”

Diên thị bị túm tóc, bị đánh bị mắng một lúc lâu, mẹ chồng mới tha cho thị.

“Bắt đầu từ hôm nay Bảo Nhi để tao trông, mày ngày ngày đi làm việc cho tao, còn lười nhác nữa, lão nương sẽ bảo Đại Lang bỏ mày!”

Điền thị bị những lời này dọa sợ, cố nén vẻ oán hận trên mặt, vâng vâng dạ dạ nghe lời. @Mac.FHien,Ψ Đúng lúc này, Vương Ngũ Nương ôm Vương Bảo Nhi khóc lóc nỉ non, từ trong phòng Điền thị đi ra, liếc nhìn chị dâu ngã dưới đất, cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng, đoạn cau mày quay đầu nói với Bì thị: “Mẹ, mẹ nhanh đến xem Bảo nhi, sao thằng bé cứ khóc mãi?”

Bì thị nghe cháu nội khóc, ruột gan như thể bị cắt đứt vậy, vội ôm thằng bé tới, “Chết chửa, sao lại sưng to như vậy!” Bì thị sờ đầu Vương Bảo Nhi, sợ hãi la một tiếng.

“Bị té nặng quá chứ sao!” Vương Ngũ Nương nhìn Điền thị trên đất, chua ngoa nói: “Chắc chắn là chị ta ngu kỹ quá, đẩy Bảo nhi té xuống.”

Bì thị nghe vậy càng điên tiết, trong lòng vừa tức vừa hận, tiến lên mấy bước, giơ chân lên bèn đạp lên người Điền thị vài cái.

“Hu hu, mẹ trước đừng đánh con nữa, mau tìm đại phu khám cho Bảo Nhi đi, rùi như té ngu luôn thì biết làm thế nào a!” Điền thị nước mắt nước mũi la gào.

Bì thị nghe vậy, lập tức rướn họng kêu: “Vợ thằng Tư, ra đây nhanh lên.”

Tô Tuệ Nương khẽ nhủu mày, từ trong bếp đi ra.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì?” Nàng vẻ mặt thắc mắc hỏi.

“Nhanh đi mời lang trung về đây, khám cho Bảo Nhi.”

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn đứa bé trai ở trong ngực Bì thị khóc mãi không thôi, lập tức cũng không màng tới xem kịch vui gì nữa, gật đầu bèn chạy ra ngoài.

Vu lang trung kia nói là lang trung kỳ thật cũng chỉ là một thầy lang vườn, biết bắt mạch, biết kê ít phương thuốc, quanh đây nhà ai hề đau đầu nhức óc cũng sẽ đi tìm lão, nhưng thật chẳng may, lúc Tô Tuệ Nương đến, Vu đại phu vừa ra cửa. Nàng đành phải chờ ở đó, mãi đến khi trời tối mới đợi được lão trở về.

“Ừm, sau đầu thằng bé có tụ ít máu, có điều không đụng phải huyết vị trên đầu, hẳn là không sao.” Vu lang trung vuốt chòm râu trắng trên cằm, nói với Bì thị: “Đợi ta kê một thang thuốc, bà dứt cho thằng bé uống.”

Bì thị nghe xong liền tiếp gật đầu, không ngừng nói cảm tạ.

“Trẻ con, nên trông kỹ, té ngã đụng đầu, đó là chuyện nguy hiểm lắm.”

“Dạ! Dạ! Dạ!” Mới xong việc về nhà, Vương Đại Lang trừng mắt liếc vợ còn đang đứng nắc nhen ra đó, quay đầu nói với Bì thị: “Mẹ, nhanh cầm ít tiền ra trả cho Vu đại phu đi!”

Bì thị nghe xong trên mặt hiện vẻ trù trừ, sau một lúc lâu, mới đặt thằng bé trong ngực lên giường gạch, đưa tay móc từ trong lòng ngực ra một bao vải xanh, xoay người sột sột soạt soạt một lúc lâu mới lấy ra mười đồng. Vu đại phu thấy vậy, trong mắt không khỏi thoáng vụt qua tia không hài lòng. Vương Đại Lang vội đi qua, không biết nói gì đó với Bì thị, mới khiến đối phương bỏ thêm năm đồng ra.

Vu đại phu không hề nói gì, thu tiền, đề đơn thuốc lại, nhắc chân toan đi ra ngoài.

Vương Đại Lang vội tiến lên kéo tay áo lão. “Đại phu, người nhà bọn ta cũng không biết chữ, ngài nói nghe chút, trên này viết cái gì?”

Vu đại phu cầm danh sách, một hơi nói ra tên mười mấy loại dược liệu.

“Ừm, trong này có khá nhiều loại ta cũng không có, các người phải lên thị trấn. Cố gắng nhanh chút, chớ trì hoãn bệnh của trẻ nhỏ, nếu là bị dính phải chứng bệnh ngu dại gì sẽ không tốt.”

Tô Tuệ Nương ở bên cạnh thấy rõ, Vu đại phu này rõ ràng là ghét Bì thị đưa tiền quá ít, cho nên đang làm khó bọn họ thôi.

“Mẹ, mẹ mau tìm cách hốt thuốc cho Bảo Nhi nhà chúng ta đi a.” Điền thị một phen nước mắt nước mũi gào khóc: “Bảo Nhi tương lai là phải làm rạng rỡ tông cho nhà họ Vương, không thể bị si ngốc được a!”

“Tìm cái rắm ấy!” Bì thị phun một búng nước miếng lên mặt thị, tức giận nói: “Bây giờ trời đã tối rồi, làm gì còn xe ngựa đi thị trấn. Đợi ngày mai hẵng nói.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lên trấn mua đồ

Edit: Mạc Thiên Y

“Đệ muội, muội ngồi chắc nha!” Vương Đại Lang nhìn Tô Tuệ Nương thân hình đơn bạc, sợ nàng ngã nhào khỏi xe, vội dặn dò.

“Không sao, đại ca yên tâm đi.” Tô Tuệ Nương cười cười, hai tay nắm tấm ván gỗ dưới mông, nói thực ra, nàng đúng là có hơi sợ.

“Là lần đầu đi xe bò hả?” Bên cạnh có một chị cũng đi trấn trên, tò mò hỏi.

Tô Tuệ Nương gật gật đầu.

“Vậy muội dựa vào ta nè, nếu sợ thì vịn tay chị này, thật ra xe này rất vững, không rớt xuống được đâu.”

Đại tẩu này trông quen mặt, Tô Tuệ Nương cảm ơn xong, không khỏi hỏi: “Đại tẩu họ gì ạ?”

“Gọi chị là Chị Quế Hoa được rồi, hôm qua ở bờ sông, hai ta có gặp rồi đấy.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, thân thiết gọi một tiếng Chị Quế Hoa.

“Muội và Vương Đại Lang đi trấn trên là muốn làm gì à?” Chị Quế Hoa vẻ mặt tò mò hỏi.

“Thằng bé con đại ca hôm qua không cẩn thận té ngã, Vu đại phu kê đơn thuốc, phải lên thị trấn mua ít dược liệu, muội có biết vài chữ, mẹ bèn bảo đi theo.” Bị thị bụng dạ hẹp hòi, sợ người bán thuốc lừa gạt Vương Đại Lang, bèn sai Tô Tuệ Nương người duy nhất biết chữ trong nhà đi theo.

“Con nít té ngã, cũng không phải là chuyện nhỏ đâu! Nhà chị có một họ hàng xa, thằng con nhà hấn bị...” Chị Quế Hoa xem ra là người thích nói, lú ra lú rú bắt đầu kéo đông kéo tây hấn lên. Tô Tuệ Nương vừa mỉm cười vừa nghe, vừa nhanh chóng quét mắt nhìn số người ngồi trên xe, có nam có nữ, mỗi người trên người hoặc bên chân đều đặt vài cái rổ, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong đựng ít trứng gà, rau củ, hoặc là vài thứ đồ núi dân dã gì đó.

“Ngồi cho chắc nhé...” Ngay lúc này, bác đánh xe rướn cổ hét một tiếng, cái roi trong tay đánh vút trên không, Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy thân thể nhoáng lên một cái, xe bò bắt đầu chuyển động. Cảm giác ngồi xe không sao tốt được, chẳng những lắc lư như muốn lắc văng lục phủ ngũ tạng ra ngoài, mà còn vô cùng chậm chạp, đám người họ trời chưa sáng đã xuất phát, nhưng đợi tới lúc đến được thị trấn, cũng đã đến tầm giữa trưa.

“Hai canh giờ sau, chúng ta sẽ tập hợp dưới cây hòe đầu trấn này, nếu ai đến chậm, thì chân đất hất bùn, tự mình lết bộ về nhé.” Bác đánh xe lộ ra cả hàm răng vàng, mạnh mẽ gọi. Đám người cười ha ha: “Biết rồi tí!” sau đó liền giải tán, ai đi lo việc người này.

Vương Đại Lang và Tô Tuệ Nương đi thẳng tới một tiệm bán thuốc, vào một y quán tên là Hồi Xuân Đường, lấy thuốc theo đơn, rồi sau đó Vương Đại Lang nói với Tô Tuệ Nương: “Đệ muội, đại ca muốn đến học đường bên kia thăm Nhị đệ một chút...”

Tô Tuệ Nương lập tức nói: “Vừa khéo, Ngũ Nương nhờ muội mua giùm ít chỉ thêu về, vậy chúng ta chia nhau ra, khi trở về tập hợp ở đầu trấn.”

Vương Đại Lang lên tiếng nói được, rồi sau đó đưa cho nàng mười hai đồng

“Chỉ thêu kia mười đồng là đủ rồi, còn thừa hai đồng, đệ muội, muội lấy đi mua bánh nướng lót dạ đi!”

Nhìn gã nông dân trước mặt, trong lòng Tô Tuệ Nương biết, vừa rồi lúc hốt thuốc đã xài gần hết số tiền mang theo, trừ đi tiền xe đi đi về về, trên người gã hấn là chỉ vụn vụn còn chừng này.

Đúng là một người thành thật.

“Muội không đói.” Tô Tuệ Nương cười đem hai đồng nhét trở lại tay Vương Đại Lang: “Vẫn là để đại ca mua ăn đi.”

Nói xong cũng không đợi Vương Đại Lang trả lời, quay đầu, theo dòng người đi xa.

“Cạnh cửa có vài vụn đó, muốn cái gì tự chọn đi.” Ông chủ của Hòa Y Phường gục trên quầy đánh bàn tính, đầu cũng không ngẩng lên nói.

“Tôi không cần vài vụn, ông chủ, chỗ ông có bán chăn đệm không?”

Ông chủ kia nghe vậy, ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, chỉ thấy nàng tuổi tầm 13 – 14, cả người quần áo chắp vá, dáng người khô gầy, trên nửa khuôn mặt còn có vết bớt đỏ au, trông rất xấu xí.

“Cô mua chăn nệm.” Ông chủ kia hừ hừ nói: “Chăn nệm của tiệm chúng ta cũng là loại làm từ vải bông thượng hạng, một lượng bạc một bộ.”

Tô Tuệ Nương gật gật đầu, nói với lão: “Ông chủ, tôi muốn một bộ chăn nệm, nửa thất vải lót trắng, nửa thất vải bông màu xanh, ông xem bao nhiêu tiền?” @MacFhuyY

* tính số vải lụa gọi là “thất”, 1 thất = 4 trượng

Ông chủ thấy thiếu nữ xấu xí này giống như là thật sự bỏ tiền mua, lập tức thay đổi thái độ, trên mặt mang nụ cười nói: “Tính hẳn cho cô, ba lượng bạc được không.”

“Mắc quá!” Tô Tuệ Nương quả quyết bắt đầu trả giá: “Hai lượng rưỡi cũng không kém là bao đâu.”

“Tiểu nương tử là không biết a, chỗ chúng tôi tất cả vải vóc đều là được dệt từ phía nam đấy, chất lượng so sánh với hàng bản địa không biết tốt hơn bao nhiêu đâu.” chàng quý mặt không đổi sắc thối phồng.

Lâm Ngừ Yên ngẫm nghĩ nói: “Như vậy đi, ông cho tôi thêm chỗ vải vụn ở góc cửa kia và một cái giỏ, giao dịch của chúng ta liền xong, được không.”

“Được!” ông chủ kia cười híp mắt kêu một tiếng.

Tô Tuệ Nương móc ba lượng bạc từ trong tay áo ra, đưa cho lão, sau đó đem chăn bông, vải vóc bỏ vào trong giỏ, trực tiếp đeo lên lưng liền đi. Rẽ vào một con hẻm vắng cạnh đó, thấy không có ai, Tô Tuệ Nương nhanh chóng tiến vào không gian, bỏ tất cả mọi thứ vào đó. Rồi sau đó, nàng lại tiếp tục mua một cây lược gỗ, một cái gương nhỏ, nến đốt vân vân. Đến tú phường (tiệm thêu) mua kim chỉ, ôm đủ những thứ kia, nàng có hỏi qua, những thứ như khăn tay túi thơm tú phường này cũng thu. Tô Tuệ Nương có lòng tin, với tay nghề của mình, nhất định có thể dùng nó kiếm được ít tiền, đây cũng là con đường sinh lợi tốt mà nàng đã sớm tính toán, thế là nàng chỉ dùng bốn lượng bạc, mua một tấm lụa đồ thượng đẳng lớn, tính toán sẽ thêu ra một sản phẩm tốt.

Mua xong những thứ này, trong tay Tô Tuệ Nương cũng chỉ còn hai lượng bạc. Nàng cầm số tiền này mua mười cái bánh bao thịt, một túi bánh xốp đường trắng, vài trái đào tươi. Nhìn sắc trời, lúc này nàng mới đi đến cửa trấn. Lúc nàng đến, Vương Đại Lang vẫn chưa trở lại, nhưng đám người Quế Hoa cũng đã đến.

“Tàu, trứng gà bán hết rồi à?” Nhìn cái làn thô trên cánh tay chị ta trống không, Tô Tuệ Nương cười híp mắt hỏi.

* cái làn thô: dùng đựng trứng hoặc rau củ quả

“Đúng vậy! Hôm nay may mắn, chốc lát đã bán hết rồi.” Chị Quế Hoa ý cười đầy mặt nói.

Vải phụ nữ đi cùng xe trò chuyện một lát, không bao lâu mọi người đã lục tục trở lại, Vương Đại Lang thì trễ hơn chút, vội vã chạy tới bên này.

Mất thấy tất cả mọi người đã đến, bác đánh xe hô một tiếng, cả xe bắt đầu bước lên con đường về thôn.

Lúc về đến nhà, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, đám người Bì thị đã sớm ra cửa ngheh cổ chờ, chẳng buồn nói lời nào, cả nhà vội vã bắt đầu nấu thuốc, vật lộn đến hơn nửa đêm, mới đem chén thuốc đen kịt kia, đút vào trong miệng thẳng bé.

“Đại Lang, mua tốn bao nhiêu tiền?” Bì thị cả mặt nhức nhối hỏi.

Vương Đại Lang trầm mặc rồi nói: “Năm lượng bạc.”

Bì thị nghe thế suýt chút nữa phun cả ngụm máu, phải biết đầu năm nay ba lượng bạc là có thể mua được một mẫu đất. Vài ngày trước đó, mụ mới vì thẳng oắt súc sinh Vương Thất Lang kia mà mất không năm lượng bạc, bây giờ lại tốn năm lượng bạc.

“Đều tại con đàn bà phá của nhà mày!” Bì thị nhớ tới đầu sỏ, lại nổi dóa.

Diễn thị hôm qua đã bị đánh biết sợ, thấy Bì thị đỏ mắt hướng tới mình, a một tiếng trốn ra sau lưng chồng.

Hai người Vương Ngũ Nương và Vương Lục Lang đứng ở nơi đó cười ha hả xem chuyện vui, chẳng có chút mây may ý tứ khuyên can. Mất thấy người nhà này lại bắt đầu ầm ỹ, Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, đi về phòng mình, vào phòng, trở tay chốt cửa lại.

Trong phòng đen như hũ nút không nhìn rõ bóng dáng, song Tô Tuệ Nương lại dừng bước, hướng về phía đồng cùi kia, cau mày gọi một tiếng: “Ngươi đang ở đây à?”

Không ai trả lời nàng.

Đôi mày của Tô Tuệ Nương càng nhíu chặt.

“Đi ra đây!”

Sau một lúc lâu, tiếng bước chân sột soạt vang lên, một bóng dáng vô cùng gầy yếu từ sau đồng cùi lộ ra nửa người.

Thằng bé quả nhiên ở đây! Tô Tuệ Nương có chút nhức đầu đỡ trán. Từ sau sự kiện “gà nướng”, thằng nhóc này thỉnh thoảng lại lên đến phòng nàng, khiến Tô Tuệ Nương bây giờ cũng không dám đi vào trong không gian.

“Ngươi còn lặng yên không một tiếng động đi vào như thế, ta sẽ đem chuyện của ngươi, nói cho mẹ ngươi biết!”

“Mụ tiện nhân kia không phải mẹ ta.” chốc lát, một thanh âm hung ác như của loài lang sói vang lên: “Còn nữa, phòng này vốn là của ta, là nơi chiếm đồ của ta.”

Ý tứ của nó là, phòng chứa củi này ban đầu là nơi cư trú của nó sao? Tô Tuệ Nương bắt đầu dī thờ dài.

“Có điều nơi này địa điểm tốt...” con sói con kia lăm bầm lâu bầu nói: “Vậy sẽ đồng ý cho nơi ở đây.”

“Vậy thật cảm ơn nơi này!” Tô Tuệ Nương vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt liếc thẳng bé một cái, sau vẫy vẫy tay: “Nơi này qua đây.”

Con sói con do dự một chút, chậm rãi đi tới.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Tô Tuệ Nương cẩn thận quan sát nó, nhú mày nói: “Tại sao bị thương?”

Con sói nhỏ nhún vai, điệu bộ chẳng thêm quan tâm.

Tô Tuệ Nương lắc đầu, nói một tiếng: “Đợi ở đây!”

Sau đó mở cửa đi ra ngoài, xách theo thùng nước, nhân cơ hội này đi vào không gian, gói năm cái bánh bao, mấy khối bánh xốp, lại lấy ra hai cây nến mua được.

“Mùi gì vậy?” sói con hít mũi, cặp mắt nhìn chăm chăm trong ngực Tô Tuệ, điệu bộ muốn nhào lên đoạt lấy.

“Đi rửa mặt trước cái đã.” Tô Tuệ Nương nạt: “Nơi này bẩn như mới bò ra từ trong vũng bùn vậy.”

Chú sói con hung ác nhìn Tô Tuệ Nương một cái, đối phương vậy mà hoàn toàn không thêm để ý, về mặt nói đi rửa mặt cho ta ngay lập tức.

“Cẩn thận chút, đừng đổ nước ra đất, trong phòng này vốn là đủ ẩm rồi.” (nền nhà bằng đất)

“Hừ...”

Nhân lúc chú sói con còn đang ở đó giằng co với nước, Tô Tuệ Nương đốt nến lên, phòng chứa củi này cách chỗ đám Bi thị ở khá xa, một cây nến lại không có nhiều ánh sáng, cũng không sợ bị phát hiện.

Cuối cùng đã được tạm biệt cuộc sống của người mù vào đêm, Tô Tuệ Nương cảm động thiếu điều sắp khóc.

Đem thùng nước bẩn mà chú sói con dùng xong gội thẳng ra ngoài, một lần nữa cài chốt cửa lại.

“Cho nơi này!” Tô Tuệ Nương mỉm cười đưa đồ ăn trong lòng cho thẳng bé: “Còn hơi nóng đấy, mau ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đồng ruộng ngày mùa

Edit: Mạc Thiên Y

Nhìn đứa bé ăn ngấu nghiến như hổ đói trước mắt, trong mắt Tô Tuệ Nương không khỏi lướt qua tia thương hại, trẻ con ở độ tuổi này nên là lúc vô ưu vô lo, được chăm bẵm dưới gối cha mẹ, nhưng thẳng bé này có nhà lại như không có nhà, chẳng những ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bây giờ ngay cả nơi nương thân cũng không có.

“Ăn từ từ thôi kéo nghen!” Tô Tuệ Nương mỉm cười nói.

Vương Thất Lang lại mặc kệ, lúc nó ăn luôn có loại cảnh giác hung ác, như thể sợ người khác cướp vậy. Trong chốc lát, năm cái bánh bao thịt đã bị nó nuốt cả vào bụng. Tô Tuệ Nương hỏi nó ăn no chưa?

Vương Thất Lang gật gật đầu.

“Ừ, đây là vài cái bánh xốp đường, nơi này giữ lại đi, ngày mai khi đói bụng...”

Vương Thất Lang không đợi Tô Tuệ Nương nói hết lời, cầm bánh xốp qua bên nhét cả vào miệng.

Nhìn sắc mặt thẳng bé nghẹn đến đỏ bừng, lại vẫn cố chấp cầm bánh bột ngô nuốt vào, Tô Tuệ Nương hơi tròn mắt hỏi: “Không phải nơi này nói ăn no rồi sao?” Đây chính là năm cái bánh bao lớn a, có đôi cách mấy, cũng phải no rồi chứ.

“Không ăn... sẽ bị người ta... cướp mất...” thằng bé vừa nuốt xuống, mặt không đổi nói.

Không biết có sao, Tô Tuệ Nương nghe được câu này, đột nhiên cảm thấy trong lòng mềm nhũn, kìm lòng không động, nâng giot tay lên sờ sờ mái đầu mềm của thằng bé.

Vương Thất Lang cứng đờ cả người, đương lúc Tô Tuệ Nương tưởng là nó sẽ hất tay mình ra, nó lại lăm bằm hai câu người khác nghe không hiểu, tốc độ nhai nuốt trong miệng càng nhanh hơn.

“Về sau nếu đói bụng, thì tới tìm tỳ.” Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Nhưng đệ phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để người khác bắt được.”

Vương Thất Lang khinh thường hừ lạnh một tiếng, đại ý là đám ngốc kia sao có thể bắt được tiểu gia ta.

Vì có thằng bé ở đây, Tô Tuệ Nương không tiện đi vào trong không gian, thời điểm trễ hơn chút, bèn tắt nến đi ngủ, dĩ nhiên nàng ngủ trên giường gỗ, Vương Thất Lang thì ngủ trên đồng cũi ở góc phòng.

Bình minh ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương mở mắt ra, phát hiện Vương Thất Lang đã đi rồi, nhân lúc này, nàng vội vào không gian, ngâm ôn tuyền, tẩy đi một thân mỏi mệt, cả người lại cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Cắm cây lược sừng dê mới mua, Tô Tuệ Nương bắt đầu tỉ mỉ chải tóc, ®MacFhienΨ muốn nói bộ phận đẹp mắt nhất trên cơ thể này, là phải kể đến mái tóc đen láy xinh đẹp này, làm như tất cả dinh dưỡng đều bị từng sợi tóc này hút đi vậy, trông chúng vừa dày lại vừa mềm. Soi lên mặt nước chậm chậm chải đầu, dần dà, tâm tư Tô Tuệ Nương lại bắt đầu trôi dạt đến nơi khác.

Nhà họ Vương không phải là nơi nên ở lâu, đối với chuyện này trong lòng Tô Tuệ Nương biết rõ.

Bì thị điều ngoa hà khác, Điền thị hết ăn lại nằm, Vương Ngũ Nương có làm ra vẻ, Vương Lục Lang chơi bởi lêu lổng, cả nhà chỉ có mỗi Vương Đại Lang xem như có chút lương tâm, nhưng tầm ngầm tầm ngầm như cái miệng hồ lô.

Hơn nữa quan trọng nhất là thân phận của mình, như Bì thị nói, ở trong mắt họ nàng chẳng qua là một con ở tốn hai lượng bạc mua về, làm tốt bọn họ thấy đó là chuyện đương nhiên, làm không tốt, thì có là đánh chết cũng được. Bọn họ căn bản không xem nàng là người nhà, ở lại đây, cả đời Tô Tuệ Nương đều phải làm trâu làm ngựa cho cái nhà này.

Điều này sao có thể được?

Có điều chuyện này cũng dễ xử lý, với tính cách tham tiền của Bì thị, chỉ cần có đầy đủ bạc, mình nhất định có thể thoát thân.

Quan trọng nhất là con đường sau này kia, Tô Tuệ Nương tạm thời cũng không có ý định rời khỏi thôn Vương Gia Ao, nếu có thể, nàng cũng hy vọng đâm rễ ở nơi này.

Trước khi vào đông, nhất định phải giải quyết chuyện này cho xong, Tô Tuệ Nương cười khổ nghĩ, nếu không với nhiệt độ của phòng chứa củi kia, mình sẽ không chịu nổi mất thôi. ®MacFhienΨ

Như đã nói qua, đám người Bì thị dường như không hề lấy làm lạ chuyện nàng biết chữ, trên mặt Tô Tuệ Nương hiện vẻ đắc chí, nghĩ đến hai lượng bạc bán mình kia, chắc hẳn là ở trong tay cha mẹ của nguyên chủ này, nếu có thể liên lạc với họ... liền có hy vọng thoát thân rồi.

Miễn man suy nghĩ một đồng lớn, Tô Tuệ Nương tạm thời thu tâm thần lại, chải một búi tóc đơn giản, thoát nhìn quả nhiên gọn gàng hơn. Cúi đầu nhìn quần áo rách nát trên người, Tô Tuệ Nương quyết định đêm nay về phòng, lập tức sẽ bắt tay làm một bộ áo trong, nàng đã chịu đủ cuộc sống không có áo yếm, không có áo lót, không có quần lót rồi. (quần lót: là quần dài mặc trong nha, không phải quần “tam giác” đâu)

Đẩy cửa ra đi ra ngoài, Tô Tuệ Nương ngoài ý muốn phát hiện Điền thị cũng loạt xoạt từ trong phòng đi ra, thị hốc mắt đỏ bừng, nơi má trái sưng tím.

Thấy Tô Tuệ Nương nhìn mình, Điền thị gằn cổ hừ một tiếng, đi đến phòng bếp, chỉ chốc lát trên ống khói nhà bếp bắt đầu bốc khói.

Xem ra đã bị không ít giáo huấn rồi đây, Tô Tuệ Nương có chút hả hê nghĩ.

Vẫn theo thường ngày bằm rau trộn lẫn lá ngô cho lợn ăn, đến trưa thì sắc thuốc cho Vương Bảo Nhi. Tô Tuệ Nương đi xem, cục sừng trên đầu thằng bé đã bắt đầu mềm xuống, cũng không còn khóc nữa. Vì hại trong nhà vô duyên vô cớ mất không năm lượng bạc, Điền thị bỗng chốc bị Bì thị giáng từ phía trên trời rớt xuống đất, hoàn toàn xóa bỏ quyền lợi “thiếu phụ nhân” của thị, cũng phải làm việc như Tô Tuệ Nương. Chàng qua con người thị trước giờ chính là hạng làm biếng ưa trốn việc, việc nặng toàn bộ đều đẩy cho Tô Tuệ Nương, mình thì tìm mấy việc lặt vặt làm.

Trong lúc bẻ bột, thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt trời đã vào thu.

Một hạt mùa xuân gieo, muôn hạt mùa thu hái.

®MacFhienΨ

Đối với người nông dân mà nói, mùa thu tượng trưng cho thu hoạch, tượng trưng cho việc đã qua một năm gieo trồng thu hoạch, cũng tượng trưng cho

ngày mùa đã đến.

Giữa hạ tuần tháng chín, đã thấy bông lúa trở vàng uom đầy đồng. Từng nhà từng nhà, bắt kể già trẻ nam nữ, đều ra gặt hái. Bọn họ muốn tranh thủ gặt lúa cho xong trước khi sương xuống, nếu không sẽ ảnh hưởng thu hoạch. Người nhà họ Vương tất nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ để lại một mình Vương Ngũ Nương ở nhà trông Bảo Nhi, kiêm cả việc đưa cơm cho họ, ngay cả Vương Lục Lang cả ngày lêu lổng cũng bị Điền thị bắt làm.

Đương nhiên, Tô Tuệ Nương thì càng khỏi phải nói.

“Ôi chào má ơi, ta chịu không nổi rồi!” Điền thị quăng lưỡi hái trong tay, đặt mông ngồi trên đất, lúa bị cái mông đè rạp cả một mảng lớn, thị la trời la đất, hừ hừ nói: “Không làm nữa, mệt chết đi được!”

“Bớt kêu khổ đi cho lão nương!” Cách đó không xa, Bì thị chống nạnh, đầu đầy mồ hôi mướt: “Nhà ai mà không phải làm, sao đến phiên mày lại mệt chết mệt sống được, Đại Lang cưới mày vào cửa cũng không phải chỉ để sinh con, nếu thế, còn không bằng lấy con lợn, nó còn biết đẻ nhiều hơn mày, nhanh đứng lên làm việc cho lão nương, còn dám lười nữa, xem tao có đánh chết mày không.”

Điền thị thật sự là mệt lắm rồi, bụng lại đói, căn bản chả còn tí sức lực nào, chỉ ở nơi đó quấy chân nói: “Mẹ à, tôi đói rồi, sao Ngũ Nương còn chưa đem cơm tới chứ... Hừ, chỉ mỗi nó tốt số, ở nhà hưởng phúc, mặc kệ chúng ta chết sống.”

“Bớt cái mồm mày lại.” Bì thị vốn bao che con cái nhất, nghe vậy lập tức sẵng giọng nói: “Ngũ Nương nhà tao là được nuông chiều nâng niu, trời nắng như vậy, rùi hại đến da con bé thì sao, về sau nó còn phải gả cho nhà giàu làm thiếu phu nhân đấy.”

Điền thị mở miệng toan cãi lại, lại bị trượng phu bên cạnh nạt. “Còn lười nữa, hôm nay cô cứ ngồi đó đi, đừng về nhà nữa.” Vương Đại Lang cau mày nói: “Cô nhìn thử em dâu đi, làm việc gấp đôi cô, cũng có thấy kêu mệt tiếng nào đâu.”

Điền thị nghe vậy không khỏi phóng mắt nhìn ra xa, quả nhiên, Tô Tuệ Nương đi ở phía trước, đã vượt lên dẫn đầu một quãng xa.

“Ít ngày trước, lưỡi hái còn chưa biết cầm, bây giờ học nhanh như vậy?” Điền thị làm bầm lâu bầu mấy câu, mắt thấy mẹ chồng và chồng nghiêm mặt nhìn mình, đành phải bắt đầu đứng lên, tiếp tục gặt.

Ước chừng sau hơn một canh giờ, Vương Ngũ Nương rốt cục mới thùng thỉnh đến đưa cơm.

Tô Tuệ Nương tháo nón cỏ trên đầu, gỡ cái khăn mướt mồ hôi quấn quanh cổ xuống, nàng khát khô cả cổ họng, lập tức bưng chén nước uống ừng ực. Vương Ngũ Nương làm bánh bột ngô, kèm với dưa muối, ăn vào khô khốc. Vương Lục Lang một bên bắt mần lâu bầu, Tô Tuệ Nương nhìn mà buồn cười, nghĩ bụng, người cả buổi trưa đã an vị dưới tàng cây hóng mát rồi, căn bản có làm gì đâu mà bây giờ còn bày đặt kén chọn.

Mọi người ăn cơm trưa xong, lại tiếp tục làm việc. Việc đồng áng tuyệt đối là cần dùng đến sức lực, bây giờ hai tay Tô Tuệ Nương cầm lưỡi hái đã mài ra một lớp kén thật dày, cả cái eo đã không còn tri giác, nhưng nàng vẫn cắn răng làm.

Có kêu khổ kêu mệt cách mấy cũng chả có người đau lòng, tội gì phải đi rước bẽ mặt.

Từ lúc mặt trời lên làm đến mặt trời lặn, từ lúc mặt trời lặn làm đến trời tối mịt, mãi đến lúc hoàn toàn không thấy gì chung quanh, công việc hôm nay mới xem như kết thúc, lê thân thể nhừ nhẽ, bọn họ bắt đầu trở về. Ai ngờ, Vương Ngũ Nương lại không có ở nhà, trong nồi cũng không có cơm canh.

Mắt thấy căn bếp lạnh tanh, ngay cả sắc mặt của Bì thị cũng không tốt nổi.

Tô Tuệ Nương nhướn mày, thăm thò dài một tiếng, đi đến trước không nói hai lời bắt đầu thổi lửa nấu cơm, cả người nàng đã mệt đến không chịu nổi, cũng không có tâm tư nấu món gì, mắt thấy trên cái mâm trong chạn còn thừa ít bánh ngô, dứt khoát bẻ vụn ra bỏ vào nước canh nấu. Đợi đến khi nấu sém lại, mới đổ ra bát.

Mấy người họ đã mệt là đến mức ngực dán ra sau lưng, lập tức vội vã ăn, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng ăn ba chén mới để xuống.

Vừa ăn xong, liền nghe tiếng cửa mở vang lên, Vương Ngũ Nương đeo tã lót ngâm nga hát đã trở về.

Điền thị đương trường xụ mặt xuống, đầy đầy châm chọc nói: “Ôi, đại tiểu thư, phải chăng là ngài trở về xem thử mấy người chúng tôi đã chết đói chưa à?”

“Ngũ nương, mày không ở nhà nấu cơm, chạy đi đâu?” Bì thị cũng cau mày hỏi. “Thời điểm thu hoạch bận rộn, đáng lý ra phải làm thức ăn ngon cơm ngon cung cấp, như vậy mới có sức làm việc chứ.”

Vương Ngũ Nương nghe vậy vẻ mặt run rẩy, bắt đầu áp ứng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tam nương đến

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương cũng chả có tâm tình ở đây chơi đùa với họ, chỉ xoay người rửa chén rồi sau đó im lặng về phòng mình.

Sau khi vào phòng, nàng không nói hai lời liền vào không gian. Nhảy vào ao suối nước nóng, Tô Tuệ Nương thoải mái thả ra một hơi dài, nếu không có cái nơi thần kỳ này, nói không chừng nàng căn bản đã không sống được đến giờ.

Ngâm mình một lúc thật lâu, Tô Tuệ Nương mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nàng cúi đầu nhìn bóng gương mặt mình, phát hiện cái bớt đỏ lớn trên mặt dường như đã mờ đi rất nhiều, về lâu về dài, nhất định có thể khôi phục diện mạo, nghĩ vậy, tâm tình Tô Tuệ Nương khá hơn nhiều.

Tắm xong, Tô Tuệ Nương lại ở trong không gian thêu thùa, cảm giác tinh thần không chống đỡ nổi nữa mới lác mình đi ra ngoài. Trải tấm nệm dày ra, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc sắp ngủ, còn có chút mộng lung nghi, thằng bé kia dường như rất nhiều ngày không xuất hiện rồi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ư, đợi mấy ngày nữa sau khi kết thúc ngày mùa, phải đến núi Nam Sơn tìm nó xem sao... ®Mạc Thiên Y

Người nhà họ Vương liệu sống liệu chết làm lụng rất nhiều ngày, đợt thu hoạch kéo dài hơn mười ngày này mới xem như kết thúc, mấy công việc linh tinh còn lại như nhổ gốc, phơi khô cân đo. Thoát khỏi việc đông áng nặng nhọc vất vả, Tô Tuệ Nương cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Một ngày nọ, nàng đang ngồi trong sân bóc ngô cùng Bì thị và Điền thị, từ xa hai người một lớn một nhỏ cắp theo bao đồ đi tới.

“Mẹ!” người phụ nữ kia gọi với vào trong sân.

Chỉ thấy vóc người chị ta nhỏ thấp, bộ dạng thô đen, nhìn sơ qua còn tưởng là Bì thị lúc còn trẻ.

Quả nhiên, Bì thị nghe tiếng, đứng dậy nhìn người phụ nữ kia vui mừng gọi: “Tam Nương, sao con lại về đây!”

Điền thị cũng đứng dậy theo, chỉ là cặp mắt lại gian xảo nhìn chằm chằm bao đồ đeo trên cánh tay người phụ nữ kia: “Tam muội, cô về rồi đấy à.” Thị cười híp mắt nói: “Xem cô này, về nhà mẹ đẻ còn mang nhiều đồ như vậy, khách khí vậy làm gì!” Vừa nói liền muốn giơ tay lấy bao đồ kia.

Lại bị Vương Tam Nương không chút do dự hất đi: “Bớt đụng vào đồ của tôi đi.”

“Được rồi!” Bì thị trợn mắt liếc con dâu cả, sau đó bắt gặp thằng bé choai choai sau lưng Vương Tam Nương, cười nói: “Chấn Bang cũng tới đấy à!”

Đang tò mò nhìn đông nhìn tây, Cao Chấn Bang định thần lại, bấy giờ mới gọi một tiếng: “Con chào bà ngoại.”

Bì thị vui mừng dẫn con gái và cháu ngoại vào nhà. Nghe thấy tiếng, Vương Ngũ Nương và Vương Lục Lang cũng chen lấn theo vào.

Tô Tuệ Nương cũng biết, nhiều năm trước Vương Tam Nương đã gả cho một gia đình ở thôn bên cạnh, nghe nói, gia đình kia gia cảnh rất giàu có, so với nhà họ Vương cũng được xem là môn đăng hộ đối.

“Tỷ, mang cho đệ cái gì vậy?” Vương Lục Lang thoăn thoắt bò lên giường gạch, cột nhà mà hỏi.

Vương Tam Nương giống Bì thị, đối với Vương Lục Lang bé nhất nhà từ trước đến nay là yêu thương có thừa, nghe vậy lập tức tháo bọc đồ trên cánh tay ra, từ bên trong lấy ra rất nhiều đồ ăn ngon: “Đây là bánh đậu xanh anh rể đệ mua ở thị trấn, tỷ không nỡ ăn, để giành cho đệ đấy.”

Vương Lục Lang thấy thế lập tức mặt mày hớn hở hẳn lên, bóc một vốc đồ ăn bèn nói với Cao Chấn Bang: “Đi, cậu dẫn con đi bắt châu chấu chơi.”

Rồi sau đó Vương Tam Nương lại từ trong bọc đồ kéo ra hai tấm vải bông màu vàng nhạt nền trắng, đưa cho Vương Ngũ Nương đang giương mắt trông mong: “Nào, đây là cho muội, đủ làm một bộ quần áo mới rồi đó nha!”

Vương Ngũ Nương quả nhiên vui mừng mặt mày hớn hở hẳn lên, liền tiếp kêu tỷ tỷ tốt!

Không nói đến mấy mẹ con nhà này đang ở đó vui mừng phấn khởi thế nào, mà nói đến Tô Tuệ Nương, nàng vào bếp đun ắp nước, rót vào trong vài cái chén sứ thô, đợi nước nguội một nửa, đoán chừng đám người Bì thị trong phòng cũng đã tản sự xong. Lúc này mới vén rèm đi vào.

“A, đây không phải là Tuệ Nương sao!”

Xem ra Vương Tam Nương dường như đã biết mình từ trước!

Tô Tuệ Nương xấu hổ cười cười, gọi một tiếng: “Tam tỷ ạ.”

Vương Tam Nương quan sát nàng từ trên xuống dưới một lát, không biết sao, thị luôn cảm thấy Tô Tuệ Nương dường như không còn giống như trước nữa.

“Nhìn muội bây giờ sống cũng không tệ đấy nhì!” Vương Tam Nương kéo tay Tô Tuệ Nương, cười híp mắt nói: “Tỷ đã sớm nói với muội mà, đến nhà chúng ta là hưởng phúc, có cơm ăn, có áo mặc, so với muội ở tại cái nhà đó cái gì cũng không có còn tốt hơn biết là bao!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy trong lòng khê động, thử dò xét hỏi: “Tam tỷ nói phải, chỉ là muội vẫn có chút lo lắng cho người nhà, không biết bọn họ...”

“Vẫn thế thôi” Vương Tam Nương như nhớ tới gì đó: “Đúng rồi, mẹ muội còn nhờ tỷ mang cho muội phong thư.” @Mac-FThien-Ψ Dứt lời, liền từ trong bao đồ rút ra một phong thư nhả dùm đó, Tô Tuệ Nương nhận lấy, cũng không vội đọc ngay, cẩn thận cất vào người.

Vì đã lâu không gặp con gái về, Bì thị trong lòng cao hứng, bèn đưa cho Tô Tuệ Nương hai mươi đồng, bảo nàng đi mua thịt heo về. Mua thịt về, Tô Tuệ Nương ra sau vườn đào hai bó bắp cải, rửa sạch, băm chúng với thịt, thêm vào hành gừng xi dầu các loại gia vị làm nhân, bận rộn cả nửa ngày mới gói xong một lồng sủi cảo nhân thịt heo bắp cải.

Chờ Vương Đại Lang làm đồng trở về, cả nhà vui vẻ quây quần trên bàn sưởi chuẩn bị ăn sủi cảo. *(bàn sưởi: bàn được đặt trên giường gạch)*

Bì thị trước nay keo kiệt, trong nhà mấy khi được ăn thịt, cho nên ai nấy đều rất vui vẻ.

“Vợ thằng Tư, bỏ đũa xuống cái đã, làm gì mà tham ăn thế.” Bì thị đầy mặt ghét bỏ nói: “Trên bếp còn nấu cháo cho Bảo Nhi đấy, mày đi đút cho thằng bé ăn trước đi.”

“Mẹ, một lát đút thằng bé ăn là được, mẹ để cho em dâu ngồi ăn cho xong bữa cơm đã.” Vương Đại Lang cau mày nói.

“Thế sao được, con trai tôi quý giá cỡ nào, để nó đói bụng thì sao!” Điện thị trừng mắt, giành nói trước. Những món như sủi cảo ấy à, bót người ăn, thì mình có thể ăn nhiều hơn chút ít.

“Xót con thế à, vậy sao không tự đi mà đút?” Vương Ngũ Nương đầy giễu cợt nói: “Nom điệu bộ gằn chảy nước miếng thế kia, buồn nôn chết được.” cô ta ngược lại không phải là thích Tô Tuệ Nương mới nói giúp gì đó, chẳng qua bởi vì Điện thị động một chút là đem mấy lời ‘không ai thèm lấy, gái lơ thì’ kia ra đâm vào tim phổi cô, Vương Ngũ Nương không hận thị mới là lạ chứ.

Tô Tuệ Nương trong lòng cũng bất bình, một mâm sủi cảo lớn thế này, toàn bộ là một mình nàng làm, vừa băm nhân, vừa cán bột, không có một ai giúp một tay, làm cả một buổi chiều mới gói xong. Nhưng kết quả là, Bì thị ấy vậy lại đuổi nàng đi, trong lòng Tô Tuệ Nương sao có thể không tức cho được.

“Thế nào, không nghe thấy lão nương nói à!” Bì thị nện đôi đũa xuống bàn rầm một cái, rất có tư thế nếu Tô Tuệ Nương không đi, là sẽ đánh.

“Biết rồi!” Thờ sâu, đè nén tức giận trong lòng, Tô Tuệ Nương mặt không đổi đón lấy thằng bé, xoay người đi đến bếp.

“Bà ngoại, bà ngoại, người ta cũng đói chết rồi, rốt cuộc khi nào mới được ăn vậy...”

“Bây giờ có thể ăn rồi, Chấn Bang ăn nhiều chút... Lục Lang cũng vậy...”

“Ôi chao má ơi, sủi cảo này thơm thật đấy, ta đây cũng không biết bao lâu không được ăn thịt rồi.”

“Ăn còn không chận cái miệng thúi của mày lại.”

Nghe tiếng ăn cơm hoan hỉ bên trong, lại so sánh với cái bụng đói vắng ngắt của mình, Tô Tuệ Nương không khỏi cười khổ lắc đầu.

Đi tới bếp lò, một tay bế đứa bé, một tay rửa ba củ khoai tây, chỗ khoai tây này là thời gian trước nàng trồng trong không gian một ít, bây giờ đã lớn có thể ăn được rồi. Nhóm lửa, thêm nước, bỏ xừng hấp vào trong nồi, để khoai tây lên, đây nắp lại.

Tô Tuệ Nương ngồi trên băng ghế kê trước lò, bắt đầu đút cháo cho Bảo Nhi, thằng bé bây giờ đã hơn nửa tuổi, mặt mũi cũng nhìn không ra là giống ai, nhưng rất khỏe mạnh khẩu khinh, nhìn qua rất đáng yêu.

Kiếp trước, Tô Tuệ Nương chưa từng có đứa con ruột của riêng mình, đối với chuyện này, nàng vẫn tiếc nuối không thôi. Thành thử, cũng phá lệ thích những vật nhỏ trắng trắng tròn tròn đáng yêu này.

Trong chốc lát, trên nắp nồi đã nổi lên đầy hơi nước màu trắng. Tô Tuệ Nương thấy chín rồi, lập tức đứng lên, lấy khoai tây ra, đựng vào trong cái bát sành, vì là sản phẩm trong không gian, những củ khoai tây đã chín này, từng củ một đều lớn cỡ bàn tay người lớn, lại còn trắng tinh, mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Tô Tuệ Nương gần như không kịp đợi, vội cắn một ngụm, ừm... Nàng thoải mái híp mắt, thật sự ăn rất ngon.

Ăn liền từ tỷ hai củ, Tô Tuệ Nương mới không ăn nổi nữa, Vương Bảo Nhi trong ngực dường như cũng nghe thấy mùi thơm dụ người này, vuron bàn tay nhỏ bé quơ quơ chop lấy.

Tô Tuệ Nương bèn cầm muỗng nhỏ, cạo từng chút khoai tây nghiền đút cho nó, thằng bé kia chẹp chẹp miệng, lộ ra nụ cười ngây thơ với nàng.

Nhìn đứa bé này, Tô Tuệ Nương không tự chủ được mà nghĩ tới một đứa bé lớn khác, đã thật lâu chưa thấy tới nữa.

Chờ Bì thị bên kia ăn sủi cảo xong, mới gọi Tô Tuệ Nương đi vào... sai nàng đi rửa chén.

Nhìn chén đĩa trên bàn còn thiếu điều liếm sạch mỗi tảng nước sơn nữa thôi, Tô Tuệ Nương lảng lảng cười nhạt, cũng lười tốn nước miếng.

Ban đêm, bốn bề yên ắng, từng nhà đều đã tắt đèn đi ngủ, nhưng phòng chứa củi trong sân nhà họ Vương vẫn còn loáng thoáng lộ ra chút ít ánh sáng.

Tô Tuệ Nương đặt thư nhà trong tay xuống, về mặt đấm chiêu.

Thông qua phong thư này, nàng biết được tình huống đại khái của nguyên chủ, cha nguyên chủ đã mất, hiện nay còn sống là mẹ và đệ đệ của nguyên chủ.

Phong thư này do đệ đệ “Tô Tuệ Nương” viết, hần chữ viết ngây ngô, vừa nhìn là biết mới luyện tập không lâu, nội dung cũng chỉ đơn giản là tỷ tỷ có khỏe không? Đệ và mẹ rất nhớ tỷ, ở nhà rất tốt, tỷ không cần lo lắng vân vân.

Từ phong diện này nhìn ra, tình cảm của nguyên chủ cùng người nhà hần là rất thân thiết.

Nghĩ vậy, trong lòng Tô Tuệ Nương không khỏi thoáng buồn lòng, thú thật nàng sợ nhất chính là nguyên chủ có cha mẹ nhẫn tâm, nếu quả thật như thế kế hoạch thoát thân của nàng phải cân tính thêm một lối thoát khác rồi.

Về phần nội dung đệ đệ của nguyên chủ viết “hần và mẹ cũng rất tốt”, Tô Tuệ Nương lại không tin, một người mẹ có thể gả con gái ruột cho người chết, nếu không phải loại tâm địa ác độc trời sinh, thì chính là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Có điều hai lượng bạc kia, có thể đủ cho cặp mẹ góa con cô kia chống đỡ được bao lâu đây?

Xem ra kế hoạch của mình phải tiến hành trước thời hạn rồi.

Tô Tuệ Nương lẳng lặng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nghe lén dưới chân tường

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương cũng không thừa nhận là mình đang nghe trộm, chẳng qua là sáng sớm tinh dậy, lúc nàng quét sân, vừa vắn quét đến dưới cửa sổ của Bì thị, lại vừa đúng lúc nghe thấy thanh âm từ bên trong truyền ra mà thôi.

“Cái gì, Thất Lang lại gây họa?” Là giọng của Vương Tam Nương.

“Thằng tiểu súc sinh kia chính là con sói đói, cực ác độc.” Bì thị cắn răng nghiến lợi nói: “Thấy chưa, lúc đầu mẹ đã muốn giết phứt nó đi, kết quả các con cứ ngăn, bây giờ thì tốt rồi... hừ... sau này không chừng còn muốn làm ra chuyện gì đây!”

“Nhất định là mẹ lại ngược đãi nó rồi!” Đối với tính tình của mẫu thân, trong lòng Vương Tam Nương biết rõ: “Không phải đã nói mẹ nên đối tốt với nó một chút sao, mẹ cũng không thừa nghĩ, ngộ nhờ sau này cha mẹ ruột của nó đến tìm nó thì sao?”

“Ta nhỏ vào! Tìm cái gì mà tìm, mấy năm trước chiến tranh loạn lạc, cha mẹ của thằng súc sinh kia không chừng đã sớm chết rồi, bằng không đã nhiều năm như vậy sao chưa thấy trở lại đốn?”

“Lời cha căn dặn trước khi chết mẹ đã quên rồi sao?” Vương Tam Nương thấp giọng, Tô Tuệ Nương loáng thoáng nghe được từ “quý nhân” gì đó.

“Mẹ đối với Thất Lang tốt một chút, ngộ nhờ thật sự có ngày đó, cha mẹ nó còn không trọng tạ chúng ta sao.” Giọng điệu Vương Tam Nương càng thêm thâm thúy nói: “Còn nữa mẹ đừng quên rằng, nhà họ Vương ta có thể ở trong năm gian nhà ngói này, có được 70 mẫu ruộng lúa mạch kia, cung cấp cho Nhị Lang đi học... toàn bộ đều dựa vào một trăm lượng bạc ròng mà thân nhân kia của Thất Lang cấp cho. Lão gia kia nhờ chúng ta chăm sóc Thất Lang thật tốt, nếu ngày nào đó trở lại đón, thấy mẹ đối xử với con trai ông ta như vậy có thể bỏ qua cho chúng ta sao?”

Ngoài cửa sổ Tô Tuệ Nương nghe vậy, không khỏi sửng sốt, không ngờ thằng bé kia còn có một phen thân thế như vậy. Nhưng điều này cũng càng biểu lộ phẩm chất sói trắng* của người nhà họ Vương, nhận bạc của người ta xong, còn ngược đãi con người ta, đúng thật là táng tận lương tâm.

* bạch nhân lang: sói mặt trắng, là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.; Nếu nói Trung sơn lang (sói hoang) là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhân lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

Bên trong Bì thị già mồm át lẽ phải còn nói mấy câu, nhưng đều bị Vương Tam Nương đè trở về, sau một lúc lâu, mới tỏ vẻ không tình nguyện, không truy cứu chuyện Vương Thất Lang nữa, nhưng cũng không nói muốn tìm thằng bé trở về vân vân.

“... Còn có hôn sự của Ngũ Nương nữa...” mắt thấy mẫu thân không thay đổi, Vương Tam Nương không khỏi rõ ràng dời đề tài: “Con bé năm nay cũng mười sáu rồi, không thể đợi nữa, mẹ, thôn chúng ta có nhà họ Trình, gia cảnh giàu có, con trai cũng chịu khó...”

“... Hay là đợi thêm chút nữa đi, nhị ca con gọi thư nói, tháng ba sang năm là được... Nếu có thể trúng tú tài, giá trị muối muối con không còn như cũ rồi, làm phu nhân nhà quan ấy mà cũng có khả năng đó.”

“Trời ơi, mẹ, nhị ca huynh ấy năm nào chẳng nói như vậy, nhưng thi nhiều lần như thế, có thấy trúng được lần nào đâu, ngược lại càng đổ thêm bạc trong nhà vào thôi!”

“Xúi quẩy, nói cái gì vậy!” Bì thị rướn cao cổ hét lên: “Trước khi nhị ca mày sinh ra, Lưu bán tiền trong thôn còn xem qua cho lão nương, nói trong bụng lão nương chính là Văn Khúc tinh hạ phạm, nhị ca mày về sau nhất định có thể có tiền đồ lớn...”

“Két—” Ngay lúc này, có tiếng mở cửa vang lên, là Vương Đại Lang từ trong phòng đối diện đi ra, Tô Tuệ Nương không chút dấu vết dời bước chân, cúi đầu vờ quét sân.

“Đệ muội” Vương Đại Lang thật thà gọi một tiếng.

Tô Tuệ Nương co rúm thân mình, ngẩng đầu kêu một tiếng: “Đại ca.”

Bây giờ trời đã vào thu, sáng sớm khí trời rất lạnh, Tô Tuệ Nương lại chỉ mặc một tấm áo mỏng và đệm, vóc người nàng vốn nhỏ nhắn, lúc này co rúm thân thể lại, nhìn có vài phần đáng thương.

Vương Đại Lang vội vàng đón lấy cây chổi trong tay nàng, nói: “Đề huynh làm cho!”

Tô Tuệ Nương nói vài câu không cần, nhưng rốt cuộc không độ lại sức đàn ông, bị hất đoạt cây chổi đi.

“Cái gì? Đối phòng?” Trên bàn cơm, Bì thị nghe Tô Tuệ Nương yêu cầu, rằm một cái quăng đôi đũa, mặt đầy chất vấn không nguyện ý.

Tô Tuệ Nương dò xét một vòng, cup mắt nói: “Mẹ, căn phòng chứa củi kia thật sự không phải chỗ cho người ở, mùa hè còn tạm được, nhưng bây giờ đã vào thu rồi, trời ngày một lạnh hơn, nếu tiếp tục ở sẽ lạnh chết người.”

“Không có!” Bì thị hung ác trợn mắt liếc nàng: “Nhà bọn tao cũng không có phòng thừa.”

Lời này đúng là nói bừa, nhà họ Vương có tổng cộng năm gian phòng, Bì thị và hai vợ chồng Vương Đại Lang một gian, Vương Ngũ Nương một gian, Vương Lục Lang một gian, một gian là để lại cho Vương Nhị Lang, còn dư lại một gian cũng là của Vương Tứ Lang đã mất, sao lại không có chỗ nữa chứ?

“Mẹ, con có thể ở chung với Ngũ Nương được mà, gian phòng của muội ấy không phải có một gian phụ sao, ngủ trong đó cũng được.” Tô Tuệ Nương giọng trầm tĩnh nói.

“Mây nghĩ hay nhỉ!” Vương Ngũ Nương lập tức mặt đen lại phản bác: “Ai thèm ở chung với đồ xấu xí như mày, đồ xúi quẩy, ngủ chung một phòng còn không sợ xui sao.”

“Sao lại nói chuyện với chị dâu như vậy!” Vương Đại Lang nhú mồm khiển trách, bất chấp ngón tay Diên thị đang lên bấm cánh tay gã, quay đầu nói với Bì thị: “Mẹ, em dâu nói cũng có lý, mắt thấy khí trời sắp hạ xuống, còn ngủ ở đó sẽ có chết người.”

“Cái gì mà có chết người, tiêu súc sinh kia ban đầu không phải cũng...”

“Mẹ!” Vương Tam Nương ngắt lời Bì thị lải nhải, nhú mồm nói: “Mẹ không cho Tuệ Nương ở phòng của lão Tứ?”

Bì thị hừ một tiếng, rất có ý tứ đã cho nó một miếng ăn nên phải đội ơn đội nghĩa.

Vương Tam Nương thấy vậy không khỏi bức mình, đối với tính tình người nhà mình mỗi người ra sao, trong lòng thị biết rõ. Dâu trưởng là hạng lươn lẹo lười nhác, muội muội ruột lại là đứa mặc kệ mọi chuyện, thị bèn suy nghĩ tìm một người chất phác có khả năng gánh vác cái nhà này, thật vất vả mới kiếm ra được Tô Tuệ Nương, nàng mặt xấu, nhà nghèo đói, vì cuộc sống mới nguyện ý đến mình hôn. (*minh hôn: cưới người chết*)

“Mẹ, Tuệ Nương nói sao cũng là vợ lão Tứ, sao mẹ có thể đối đãi với nó như vậy.” Vương Tam Nương bất mãn nói: “Nhanh đổi lại phòng cho người ta đi.”

Tô Tuệ Nương cúi đầu, trong lòng không khỏi dâng lên chút hạo cảm với Vương Tam Nương, mặc kệ thế nào, so với đám người Bì thị chị ta còn có lương tâm hơn chút.

Bì thị vẫn là bản mặt không tình nguyện, lúc này, Vương Lục Lang đảo con ngươi, đầy xấu xa nói: “Mẹ, chúng ta không phải còn có tổ trạch ư, mẹ cho nó qua bên kia ở đi!” (*tổ trạch: nhà cũ, nhà của tổ tiên*)

Tổ trạch mà Vương Lục Lang nói là một gian nhà tranh rách nát tại một góc sau hậu viện nhà họ Vương, mỗi lần Tô Tuệ Nương ra sau vườn hái rau cách từ xa là có thể thấy.

Bì thị nghe thế quả nhiên nói: “Được!”

“Ngôi nhà kia vừa cũ vừa...” Vương Đại Lang còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị mẹ gã giành nói trước: “Cứ quyết định thế đi, ừ, vợ thằng Tư một lát mày rảnh tay rồi qua bên kia thu dọn chút đi.”

Vương Tam Nương nghĩ, Tô Tuệ Nương một mình đến hậu viện ở cũng được, ít nhất cũng có một chỗ ổn định, cách nhà chính cũng không xa lắm, bình thường đến đây làm việc cũng tiện.

“Biết rồi!” Tô Tuệ Nương khẽ cười, mặt đầy chân thành nói: “Cảm ơn mẹ, cảm ơn Đại ca, cảm ơn Tam tỷ...”

Nói đây là nhà tranh quả thực có lỗi với nhà tranh chân chính của người ta, Tô Tuệ Nương nhìn gian nhà lung lay sắp đổ trước mắt, đến cả mắt còn co giật. Đây cửa phòng cột kẹt ra, bỗng chốc bụi bặm liên xộc vào trong mũi, Tô Tuệ Nương một tay bịt mũi một tay cầm chổi đi vào, đây là một ngôi nhà ba gian, trung gian là phòng bếp, hai bên là phòng ngủ, chỉ là bên trong ngoại trừ hai chiếc giường đất nhẵn nhụi ra thì không còn thứ gì khác.

Tô Tuệ Nương tới tới lui lui vài bận, nơi này mặc dù đơn sơ, nhưng đầu gì cách một khoảng khá xa với nhà họ Vương bên kia, không còn giống như trước, làm chút gì đều bị lọt vào mắt Bì thị. Thế là hai ngày tiếp theo, Tô Tuệ Nương năn nỉ Vương Đại Lang giúp nàng sửa sang lại phòng ốc, đắp lại vài cái lỗ thủng trên nóc nhà, rồi thông lại bếp lò cùng giường đất, bấy giờ mới dời từ phòng chứa củi bên kia qua đây.

Sắc trời tối mịt, sau một ngày làm việc, Tô Tuệ Nương mò mẫm trở về “ngôi nhà mới” của mình. Bất gặp cửa phòng mở toang, không khỏi dừng bước.

“Là đệ!” Vào phòng liền nhìn thấy một cái bóng nhỏ gầy cứ thế ngồi trên bếp lò, đá chân, đầy hàm ý nhìn nàng.

“Cho đây!” Vương Thất Lang từ trên bếp lò nhảy xuống, dùng chân đá đến một cái giỏ trúc, Tô Tuệ Nương thấp nển lên, lúc này mới đi tới nhìn.

“Từ đâu mà có?” chỉ thấy trong giỏ trúc là hai con gà nòi, một con đã chết, một con còn đang nửa sống nửa chết giãy giụa.

Vương Thất Lang dừng dừng nói: “Bắt trên núi!”

“Đệ cũng thật lợi hại a!” Tô Tuệ Nương thật lòng tán dương. Loại gà rừng này chạy nhanh, lại còn cảnh giác, đến cả chó săn được huấn luyện cũng không nhất định bắt được.

“Thật á?” Vương Thất Lang ngược khuôn mặt nhỏ bé đầy bản thủ lên, trong căn phòng u ám đôi mắt cậu lóe sáng lấp lánh.

Đối với đứa bé này, trong lòng Tô Tuệ Nương có thương tiếc, không khỏi giơ tay lên sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

“Đói bụng không, ta nấu cho đệ ăn.”

“Không cần, ta ăn rồi.” Vương Thất Lang lắc đầu từ chối.

Tô Tuệ Nương cẩn thận nhìn nó, biết thằng bé này là đứa bướng bỉnh, liền thuận theo nói: “Cũng được, vậy thì ngày mai ăn nữa. Đúng rồi, ta có một việc muốn nhờ đệ đi làm.”

“Chuyện gì?”

“Đi rửa mặt cái đã.” Tô Tuệ Nương lộ vẻ mặt hơi ghét bỏ: “Bẩn chết được.”

“Lắm chuyện.” Vương Thất Lang lườm bầu hai tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi rửa. Nhân lúc này, Tô Tuệ Nương đem hai con gà chia ra làm, con đã chết tất nhiên là phải ăn, còn về con gà sống kia, Tô Tuệ Nương thấy đó là gà mái, nàng bèn nghĩ để nuôi. Không bao lâu, Vương Thất Lang đi rửa ráy trở về, Tô Tuệ Nương cài then cửa lại, rồi dẫn nó vào phòng.

“Tới đây, để ta xem coi có vừa người không?”

Thấy Tô Tuệ Nương khoa tay múa chân trên người mình, Vương Thất Lang lùi lại hai bước, trừng mắt: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì là làm gì.” Tô Tuệ Nương lấy làm lạ nói: “Thử quần áo a.”

“Để ta thử làm gì.”

Đây không phải là nói nói nhảm sao! Tô Tuệ Nương giận liếc nó: “Đây là làm cho đệ, đệ không thử thì ai thử?”

Vương Thất Lang nghe lời này đột nhiên ngậy ngẩn cả người, Tô Tuệ Nương nhân cơ hội kéo nó qua, đặt thằng bé lên giường gạch, Tô Tuệ Nương thoăn thoắt đem mớ vải rách được gọi là quần áo lột ra, trong lòng nàng cũng là không có chút suy nghĩ ngại ngùng gì, dù sao trong con mắt Tô Tuệ Nương, mình cũng đủ làm mẹ đứa nhỏ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhờ bán khăn tay

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương làm cho Vương Thất Lang một bộ quần áo, chính là may từ nửa thất vải xanh mua ở chợ kia. Chẳng qua là hơn một tháng nay mãi không thấy bóng dáng thằng bé này, nên không lấy ra mà thôi.

“Có hơi mong!” Tô Tuệ Nương thở dài một tiếng: “Bây giờ mặc e là sẽ bị lạnh.”

Vương Thất Lang không được tự nhiên giãy nảy thân mình, nhìn trên người mình dường như cũng bay lên mùi quần áo mới, nó nhỏ giọng hỏi: “Cho ta?”

Tô Tuệ Nương liếc nó, lại từ trong cái bọc lấy ra một đôi giày vải cùng màu, mang vào đôi bàn chân nhỏ phủ đầy vết rách kia.

“Không phải cho không để. Ta muốn nhờ để giúp ta làm một chuyện.”

Vương Thất Lang vuốt quần áo mới của mình từ trên xuống dưới, hai mắt sáng lên hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Tuệ Nương đem suy tính rất nhiều ngày nói thẳng ra: “Ta đã làm một ít đồ thêu thùa, muốn nhờ để lên trấn bán giúp ta.”

Đám người Bì thị giám sát chặt chẽ, Tô Tuệ Nương không thể dễ dàng ra cửa, mà người mình có thể nhờ cậy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Vương Thất Lang xuất quỹ nhập thần này thôi, thằng bé này tuy còn nhỏ, nhưng lại rất lanh lợi, thiết nghĩ có lẽ là một nhân tuyển có thể phó thác.

Vương Thất Lang nhìn nàng một cái, cuối cùng gật gật đầu, lên tiếng nói: “Được!”

Tô Tuệ Nương bèn lấy năm chiếc khăn thêu ra, nàng mặc dù từ Lâm Ngữ Yên biến thành Tô Tuệ Nương, nhưng kỹ thuật thêu trước kia vẫn còn giữ lại, cộng thêm bây giờ lại là hơn sáu mươi năm trước, nàng có tự tin, những đồ thêu này nhất định có thể bán. Năm chiếc khăn tay, có ba cái là màu hồng nhạt, hai cái là màu vàng nhạt, lần lượt là “Uyên ương nghịch nước” “mai khai nhị độ” “Cá vờn lá sen” “Phát liễu đón gió” và “Đôi cá chép vượt vũ môn”.
®MacThienY Kỹ thuật thêu Tô Tuệ Nương dùng chính là của hàng thêu Tô Châu, đường kim ngay ngắn tinh mịn, phẳng phất như từng đường kim mũi chỉ đều do một hơi thở thêu thành, liền mạch nối liền, vô luận hoa cỏ hay là động vật cũng đều rất sống động, dường như muốn nhảy ra từ tấm khăn vậy. Điều này ít nhiều cũng nhờ không gian tùy thân mà ra, ở trong đó tốc độ thời gian trôi chậm, có thể giúp Tô Tuệ Nương thêu được trong thời gian ngắn.

Đầu năm nay, một lượng bạc tương đương với một trăm đồng. Mà chi phí một cái khăn tay đã ba mươi đồng, xem như năm chiếc khăn tay này có thể bán được hơn ba lượng bạc, Tô Tuệ Nương cũng hài lòng. Nói giá cả cho Vương Thất Lang biết, Tô Tuệ Nương dặn dò: “Nếu chủ quán ép giá, đệ cứ nhượng chút cũng không sao.”

Vương Thất Lang nghe vậy lộ vẻ khinh thường, xì nói: “Khăn đẹp như vậy, có đôi mắt chó bọn họ mới không mua.”

Đây xem như là lời khen sao! Tô Tuệ Nương bắt đầu đi lắc đầu, ngược lại nói: “Nếu bán được tiền, thì mua vài món đồ...” Tô Tuệ Nương nhát nhát nói ra những thứ muốn mua, sau nửa ngày lại lấy ra năm đồng nhét vào tay nó: “Đây là phí đi xe của đệ, mỗi ngày sáng sớm đầu thôn đều có xe bò lên thị trấn, đệ trả bác đánh xe hai đồng, bác ấy sẽ đánh xe đưa đệ lên trấn. Còn lại, buổi trưa tự mua chút đồ ăn...”

Vương Thất Lang nhận lấy tiền, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Tuệ Nương: “Ngươi không sợ ta lấy tiền chạy sao?”

Tô Tuệ Nương sững người, nói như đinh chém sắt: “Đệ sẽ không!”

Vương Thất Lang không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, cậu vốn trời sanh đất dưỡng, từ lúc mới ra đời đã bị vứt bỏ, chưa từng được đối đãi dịu dàng, càng chưa từng được ai tín nhiệm qua, mà người này lại...

Như cảm giác được, Tô Tuệ Nương giờ tay lên vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của nó, chẳng qua chỉ là một đứa bé a!

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Sáng sớm ngày hôm nay, Tô Tuệ Nương mở mắt ra, đến căn phòng kia, quả nhiên Vương Thất Lang đã không còn ở đó. Nàng rửa mặt rồi đóng cửa lại, lúc này mới đi đến nhà chính bên kia. Đi hơn nửa khắc mới đến được nơi, vẫn theo lẽ thường bắt đầu quét sân, bằm rau cho lợn, đợi làm xong những việc này, bèn ra sau vườn nhổ bỏ cái trắng, bắt đầu làm bữa sáng. Lại nói, trước đó vài ngày công việc nấu cơm này là do Điền thị làm, nhưng đồ ăn chị ta nấu quả thực khó mà nuốt nổi, dưới sự bắt nạt của mọi người, kết quả là lại trở thành công việc của nàng. Tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có lợi, bây giờ công việc trồng rau nhỏ cỏ tưới nước trong vườn rau, tất cả đều giao cho Điền thị, tính như vậy trái lại Tô Tuệ Nương được lợi.

Bột ngô và nước nhào mạnh, làm thành mì cục, sau đó cán phẳng cắt thành từng sợi mì, dùng cái trắng làm rau xào sa-tê* rồi thêm nước để lửa lớn, sau bỏ mì đã cán vào, đợi nấu chín rồi múc ra. Bên này Tô Tuệ Nương đang bày chén đĩa, bên kia người nhà họ Vương mới bắt đầu lục tục đến, Bì thị bé Bảo nhi ngồi trên ghế đầu về mặt từ ái mà đu đưa, Điền thị mất đầy ghèn nhòm vào trong nồi khuấy sợi mì, Vương Đại Lang bên cạnh thị lăm li không lên tiếng bắt đầu ăn, Tô Tuệ Nương cũng tự múc một chén vừa định ăn, bên kia Bì thị lại nói: “Đi bụng phân cho Ngũ Nương và Lục Lang...”

* Rau xào satế: nói vậy cho dễ tưởng tượng, là một loại phương pháp xào khô, bỏ gừng, hành, ớt hoặc những gia vị có mùi tương tự, bỏ vào chảo đảo đều, xào khô cho dậy mùi, rồi sau đó lập tức bỏ rau hoặc đồ ăn vào. Tương tự như làm satế, nhưng không có dầu.

Tô Tuệ Nương khoe miệng giật giật, trong lòng biết lời này trăm phần trăm là bảo mình.

Bưng hai bát mì, Tô Tuệ Nương đến chỗ Vương Ngũ Nương trước, cô nương này cũng đã dậy rồi, nhưng không biết mắc phải cái chứng gì. Một mình ở bên cửa sổ mà thờ dài thờ ngắn, chốc chốc cau mày, chốc chốc cười ngớ ngẩn, cũng không biết gặp phải thứ quý gì. Tô Tuệ Nương chỉ nói: “Ngũ nương ăn cơm.” Đặt bát lên cạnh giường, đoạn xoay người ra ngoài. Sau đó, nàng lại đến phòng Vương Lục Lang, vừa đẩy cửa phòng ra tiếng ngáy rung trời đã dội vào tai, Tô Tuệ Nương cũng không ngừng lại đến một giây, xoay người đi trở về, Bì thị hỏi, nàng chỉ đáp Lục Lang còn ngủ. Đi một chuyến như vậy, lần nữa ngồi trở lại bàn, một nồi mì đây ắp đã không còn lấy một sợi, ngay cả cái bát của Tô Tuệ Nương mới múc cho mình cũng đã bị Diên thị nuốt vào miệng.

Tô Tuệ Nương hít sâu một hơi, đợi tất cả mọi người ăn xong, nàng bắt đầu thu dọn bát đĩa, mắt thấy trong bếp không còn ai, nàng không chút do dự ăn cái bát để phân cho Vương Lục Lang kia, ăn đến đặc biệt sạch sẽ, một cọng rau cũng không thừa lại.

Vương Lục Lang tỉnh dậy tất nhiên là mắng chửi một trận, đáng tiếc, Tô Tuệ Nương đã sớm bụng chầu gối đến bên suối giặt quần áo, tiếng mắng kia nàng không nghe được. Sau khi kết thúc một ngày mệt nhọc, Tô Tuệ Nương trên đỉnh đầu đội lấy ánh sao trở về (ý là làm việc đến khi sao lên mới được về), trong lòng nàng nghĩ đến Vương Thất Lang, chẳng biết thằng bé kia có bán được hay không? Về đến nhà, Vương Thất Lang vẫn chưa về, Tô Tuệ Nương có áp chế tâm tư, đốt nến lẳng lặng chờ, mãi đến canh ba, bên ngoài mới truyền đến tiếng đập cửa.

“Sao bây giờ mới về?” Nhìn trên người tiểu tử kia treo rất nhiều thứ, Tô Tuệ Nương vội vàng giúp nó tháo xuống. Nàng cúi đầu quét mắt nhìn, lại phát hiện trên chân nó vẫn mang đôi giày cỏ rách lúc trước, mà lúc này, nửa cái đế của đôi giày đã bị mài đến mất tiêu, đôi chân kia đã đen đến mức không thấy được da người.

“Đệ đi bộ về ư?” Tô Tuệ Nương hoàn toàn cả kinh thất sắc.

Từ thôn đi đến thị trấn, dù là xe bò cũng phải tốn hơn nửa ngày mới đến, đứa bé nhỏ như vậy đi một chuyến, bàn chân kia còn có thể cử động sao?

“Không hề gì!” Vương Thất Lang vừa lau mồ hôi loang lổ đầy mặt, vừa cẩn thận từ trong lồng ngực móc ra một bọc vải nhỏ, mở ra. Thoáng chốc, ánh sáng của bạc liền chiếu sáng cả căn phòng tối.

“Một cái khăn tay bán hai lượng bạc, năm cái tổng cộng mười lượng, mua nửa bao gạo tốn năm mươi đồng, dầu muối gia vị hai mươi đồng, một cái khóa đồng lớn bốn mươi đồng, một cây dao, chén đĩa...” Vương Thất Lang lẩm bẩm báo lại tất cả đồ đã mua, cuối cùng nói: “Còn dư lại bảy lượng bạc bốn mươi bảy đồng, thêm năm đồng hôm qua người đưa cho ta nữa, tổng cộng là...”

“Được rồi!” Tô Tuệ Nương ngắt lời nó, nhìn nó hỏi: “Giày ta làm giày cho đệ đâu? Sao không mang?”

Vương Thất Lang nhướn mày, từ trong ngực móc ra đôi giày vải màu xanh mà Tô Tuệ Nương mới cho hắn hôm qua.

Có phần khoe khoang nói: “Không có làm hư nè!”

Tô Tuệ Nương thấy vậy, trong lòng đúng là vừa giận vừa thương.

Đề nén cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nàng dịu dàng nói: “Giày vốn dùng để mang vào, nếu không thì làm còn có ích gì?”

Ước chừng cũng biết bản thân mình chỉ có ăn mặc lịch sự chút ít, thì lúc bán đồ mới thuận lợi, hôm nay Vương Thất Lang vậy mà cũng mặc bộ quần áo

mới kia vào.

“Sẽ bị hư!” Vương Thất Lang vênh môi, có phần hờn mát nói.

“Hư thì ta làm nữa cho đệ.”

“Thật ư?” hai mắt Vương Thất Lang sáng lên, sáng quắc nhìn nàng.

“Thật còn hơn trâu châu*!” Tô Tuệ Nương xoa đầu nhỏ của thằng bé: “Hôm nay thật vất vả cho đệ, ta đi chuẩn bị chút đồ ăn, đệ nằm trên giường gạch nghỉ ngơi chút đi.” Nhưng một lát sau, đợi nàng đi vào phòng, Vương Thất Lang đã co ro cả người, nặng nề mà ngủ mất. Cậu bé ngủ tư thế cũng kỳ quái, không nằm mà lại ngồi, cứ thế dựa vào góc tường, đem đầu chôn trên đầu gối, nhìn thật đáng thương.

* ở đây chơi chữ: vì chữ “Thật” tiếng Trung là “chân” [真], đồng âm với chữ “trân” trong trân châu.

MTY: ai ghét bé Thất chứ ta chỉ thấy thằng bé này đáng thương, tính cách của nó cũng do bọn người kia tạo ra thôi.

Nguồn truyện: mac thienyblog.wordpress.com

Tô Tuệ Nương bế thằng bé lên giường đất bên cạnh, có thể thật sự là quá mệt, bình thường gió thổi cỏ lay thằng bé sẽ tỉnh lại, lúc này ngủ đặc biệt sâu. Tô Tuệ Nương vào trong không gian, lấy ra một thùng nước ôn tuyền, tỉ mỉ lau chùi thân thể cho nó. Nhìn bắp chân nhỏ và bàn chân sưng vù như chày gỗ, nàng lặng lẽ thở dài, cả buổi tối cũng không ngủ, cứ vậy tỉ mỉ xoa bóp cho nó. Tang tảng sáng, nàng đem con gà chết mà Vương Thất Lang đưa tới kia ra xử lý, sau khi luộc chín rồi, mới cắt ít thịt phần ức gà, đem nấu cháo trắng, đợi gạo nấu sánh lại, mới cắt thịt gà rắc vào, rồi thêm nửa muỗng muối.

Vừa làm xong những thứ này, quay đầu lại đã nhìn thấy Vương Thất Lang đứng dựa cạnh cửa, mắt lom lom nhìn nàng.

“Đậy rồi à? Đi rửa mặt đi, chúng ta ăn cơm.” Tô Tuệ Nương cười nói.

Vừa nhìn đã biết thằng bé rất đói bụng, nàng nấu một nồi cháo, hơn phân nửa đều vào bụng nó.

Hai người ăn xong, Tô Tuệ Nương rửa bát đĩa, nhìn nhìn sắc trời, biết sắp phải đến nhà chính bên kia làm việc.

“Cái này cho đệ!”

Vương Thất Lang nhìn chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay mình, chớp chớp mắt.

“Về sau đây chính là nhà của đệ.” Tô Tuệ Nương hơi ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt nó nói: “Tỷ tên là Tô Tuệ Nương, dựa vào quan hệ mà nói là Tứ tẩu của đệ, nhưng ta hai đều không ưa nhà họ Vương kia, cho nên sẽ không dựa theo vai vế bên kia, nếu đệ nguyện ý, thì không ngại gọi tỷ một tiếng Tuệ tỷ tỷ, tỷ gọi đệ là Tiểu Thất được không?”

Vương Thất Lang kinh ngạc nhìn nhìn nàng, sau một lúc lâu, cúi đầu, dùng thanh âm của muỗi kêu một tiếng: “Tuệ tỷ tỷ.”

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu sờ cái đầu nhỏ của thằng bé, yêu thương gọi một tiếng:

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nhị Lang gởi thư

Edit: Mạc Thiên Y

Cuộc sống cứ thế từng ngày trôi qua, tiễn mùa thu đi, lại nghênh đón mùa đông về.

Một ngày nọ sáng sớm, trời còn mờ tối, Tô Tuệ Nương đã thức dậy, nàng mặc quần áo xong, xuống giường. Đầu tiên là nhóm lửa trong bếp, bắc một nồi nước lớn, nhân lúc nước chưa sôi, lại tiến vào không gian. Lúc này không gian tùy thân cùng dĩ vãng đã có bất đồng rất lớn, Tô Tuệ Nương đo đạc qua, toàn bộ không gian lấy tòa ao hình thái cực này làm trung tâm, trong mười dặm xung quanh, có thể trồng cây cối. Mà những nơi xa hơn nữa thì một mảnh sương mù mênh mang, giống như là vách tường vậy, người không xuyên qua được. Cho nên vì để sử dụng cái nơi thổ địa thần kỳ này một cách hữu dụng, Tô Tuệ Nương không thể không nhổ đi một mảng lớn hoa cỏ, đổi lại trồng các cây nông tác như khoai tây, cải trắng, dưa leo, cà tím, đậu đũa v.v. Nhưng những thứ hoa quý kia bị nhổ kia, Tô Tuệ Nương cũng không có ý định ném đi, nàng có một ý tưởng, muốn đem những bó hoa tươi đó làm thành hoa khô, thả vào trong túi. Đây là loại túi thơm mà sáu mươi năm sau vô cùng lưu hành, Tô Tuệ Nương cho là có thể kiếm được không ít tiền.

Có điều chuyện này không gấp được, lại nói bây giờ nàng cũng không thiếu tiền lắm, kể từ lần đầu tiên nhờ Tiểu Thất lên thị trấn bán khăn tay, cách hơn tháng, nàng lại làm được năm chiếc, khăn tay của nàng nguồn tiêu thụ vô cùng tốt, thuận lợi lấy được mười lượng bạc, kế tiếp lại bán thêm hai lần, tính cả thấy, trong tay Tô Tuệ Nương đã có khoảng hơn ba mươi bảy lượng, xem như là một khoản tiền lớn. Nhưng dù kiếm được nhiều tiền hơn nữa, Tô Tuệ

Nương cũng không dám xài chút nào, nếu không để cho đám người Bì thị nhìn ra đầu mối, cả đời này của nàng cũng khỏi nghĩ đến chuyện thoát khỏi nhà họ Vương nữa.

Trong không gian, Tô Tuệ Nương ngồi xổm người xuống hái bốn quả cà, lại nhỏ bó cải trắng, bắt gặp những gốc hành lá xanh biếc vui mắt nhô lên từ trong đất, không khỏi cũng bầm một gốc. Sau khi làm xong nàng ra khỏi không gian, bắt đầu làm bữa sáng, hơn nửa khắc sau, một đĩa cà tím om thơm mềm cộng thêm một đĩa trứng rán hành vàng thơm đã làm xong, Tô Tuệ Nương tự mình ăn. Sau đó đem bốn cái bánh bột ngô còn dư lại mà mình không động tới, dùng nắp đậy lại, để trên bếp còn hơi lửa, không để món ăn lạnh đi.

Sau khi làm xong, nàng đến phòng bên trái một chuyến, vén rèm cửa, liền bắt gặp Vương Thất Lang đang vui trong chăn ngủ đến độ ửng cả mặt. Không biết sao, thấy thằng bé như vậy, một loại cảm giác thành tựu không khỏi nổi lên trong lòng Tô Tuệ Nương, phải biết rằng, lúc ban đầu thằng bé này chỉ ngủ trong góc tường, Tô Tuệ Nương nói mãi kèm hù dọa mới dạy cho nó biết cái gì gọi là nằm ngủ. Mà bây giờ, Tô Tuệ Nương cảm động nghĩ, mình đi tới, nó cũng không tỉnh dậy nữa, điều này thật là một tiến bộ vĩ đại. *(tội nghiệp, ngủ trong rừng riết nên lúc nào cũng phải cảnh giác)*

Tô Tuệ Nương tiến lên dịch góc chăn cho thằng bé, cũng không có ý đánh thức nó, cứ thế xoay người đi ra.

“Gù gù gù...” tại góc nhà bếp, con gà mái mẹ trong lồng đã sớm không nhìn được bắt đầu kêu. Tô Tuệ Nương cười liên tục nói: “Biết rồi, biết rồi, giờ cho mày ăn ngay đây.” Đem thức ăn đã trộn xong đặt trước mặt nó, gà mái khần cấp từ trong lồng thò đầu ra, chỗ thức ăn này phần lớn là dùng cải trắng trong không gian bầm thành, cũng không biết có phải là do lấy dinh linh khí nơi đó hay không, mà sau khi con gà mái kia ăn vào, trông càng đặc biệt hăng hái, trải qua mấy tháng nay, đã liên tục không ngừng công hiến 144 quả trứng gà cho Lâm Ngữ Yên.

Hôm nay cũng thế, từ dưới cái mông núc ních thịt của chị ta mọc ra bốn quả trứng, Tô Tuệ Nương cười thả chúng vào trong giỏ, chỗ trứng gà này cũng không phải để bán mà giữ lại nhà mình ăn.

Sau khi làm xong, Tô Tuệ Nương phui lại quần áo rồi ra cửa, dùng cái khóa đồng lớn khóa cửa lại, bây giờ khí trời lạnh như thế, nàng đã hạ lệnh không cho Vương Thất Lang chạy lung tung nữa, yên ổn ở trong nhà đi!

Một cơn gió lạnh thốc qua, Tô Tuệ Nương khẽ rung mình, bước chân càng nhanh hơn. Đến đến nhà chính của nhà họ Vương, vẫn im ắng như thường ngày, Tô Tuệ Nương hơi làm ấm thân thể, rồi bắt tay vào nấu cơm. Nói đến mẹ Bì thị cũng thật là buồn xin, điều kiện sống của nhà họ Vương họ ở trong cả thôn cũng có thể xem như là trình độ thượng đẳng, ấy thế mà cái ăn cái dùng, đều là keo kiệt đến cùng cực. Tô Tuệ Nương ở cái nhà này nấu cơm đã hơn nửa năm, trừ cái lần Vương Tam Nương đến được gói một lần bánh sủi cảo đó ra, còn lại rốt cuộc không thấy được một lần thịt, không chỉ có thế, Bì thị còn quy định lượng dùng dầu mỗi ngày, có khi còn dùng thước nhỏ để đo, nếu mà Tô Tuệ Nương dùng hơn, thì không tránh khỏi một trận no đòn.

Thời điểm hè thu, vì sau nhà có vườn rau xanh, rau dưa theo mùa xem như không thiếu, nhưng bây giờ đang giữa trời đông giá rét, đào đâu ra rau mà ăn. Tô Tuệ Nương cũng sẽ không tốn tâm tư vì những người này, dù sao bây giờ ngoài bữa trưa nàng cũng không ăn ở đây. Ninh cháo ngô, trộn lẫn với một chén củ cải muối, nấu thành một nồi, bữa sáng xem như làm xong.

Điền thị vốn là loại tham ăn tra bới móc nhất, thấy thức ăn trên bàn, bần mạt thị lập tức đen xoạch, miệng đầy thô tục mắng chửi Tô Tuệ Nương. Tô Tuệ Nương chẳng thèm đáp lại, làm như không nghe thấy, tự có người thu thập thị ta, quả nhiên, Bì thị một đôi đứa đánh tới con dâu cà, đầy miệng đều là “nhà họ Vương chúng tao ăn thế đó, nuôi không nổi người cao quý như mày, không muốn ăn thì cắt ngay, lão nương lại lấy cho Đại Lang một nàng dâu tốt hơn mày cả trăm lần.”

Đối với cặp mẹ chồng nàng dâu này một ngày một trận cãi, hai ngày một trận đánh, Tô Tuệ Nương đã sớm xem đến chán, hơn nữa sáng sớm nàng đã ăn no rồi mới tới, bây giờ càng không có khẩu vị gì, vội vã uống nửa bát cháo liền đặt bát đĩa xuống.

Vài ngày trước Bì thị đã bán hai con lợn đốm trong nhà, cho nên Tô Tuệ Nương được giảm bớt sức cho lợn ăn. Chẳng qua nhà họ Vương này luôn có công việc làm mãi không hết, nào có lúc được chân chính nhàn rỗi chứ. Một buổi sáng chậm chậm trôi qua trong một nhọc, gần đến buổi trưa, bỗng có người gọi đến phong thư, đám Bì thị không biết chữ, cuối cùng vẫn là do Tô Tuệ Nương đọc.

Là Vương Nhị Lang đi học ở trấn trên biên thư về, đại ý có hai mục:

Một là, mẹ à, gần đến cuối năm, nhi tử vào cuối tháng này sẽ trở về.

Hai là, mẹ à, bây giờ tôi hơi thiếu tiền, cần gấp hai mươi lượng bạc, mẹ mau nhờ người gọi lên cho tôi, nhớ là phải nhanh nhanh đó!

Nghe được mục thứ nhất, Bì thị mặt mày hớn hờ, mà nghe đến mục thứ hai, không riêng gì Bì thị, cả nhà họ Vương sắc mặt đều trầm xuống.

Điền thị là người thứ nhất nhảy bật lên, rướn họng kêu: “Cái gì? Đứa à, hai mươi lượng bạc? Lão Nhị điên rồi sao! Lão nương ngày ngày ở nhà ăn rau luộc trấu, ngay cả thịt còn không thấy. Hắn thế mà đòi, mờ mịt một cái là đòi hai mươi lượng bạc, tôi nhỏ vào! Cần quái gì cái thể diện kia của hắn.”

Bì thị trước nay vốn bao che cho con nhất, nào có thể dễ dàng tha thứ Điền thị mắng chửi đứa con trai mình kỳ vọng nhất như thế, đương trường nâng tay lên tát Cho thị ta một cái nổi đom đóm mắt.

“Lão nương còn chưa có chết, cái nhà này không tới phiên mày xen mồm.”

Điền thị bị tát lẫn ra đất, bụm gò má bắt đầu kêu trời đập đất gào khóc với Vương Đại Lang: “Ông xem đi, tự ông xem đi, trong lòng mẹ chỉ có Nhị Lang a, căn bản không có người khác đâu, cái nhà này chỉ mỗi ông là cực nhất, đi sớm về khuya làm lụng, nhưng kết quả đến một đồng cũng không thấy, toàn bộ đều đổ vào cái hang huynh đệ không đáy a. Không công bằng, không còn thiên lý nữa rồi!” nhà họ Vương này vẫn chưa ở riêng, tài chính quyền hành đều nắm trong tay Bì thị, Điền thị đến một đồng cũng không vét được.

Bì thị nghe vậy, theo bản năng liếc nhìn con trai lớn một cái, trong lòng cũng có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đại Lang à, vợ của con nói lời này chính là không có kiến thức rồi, Nhị Lang là đứa có tiền đồ, về sau hẳn thi đậu công danh, còn có thể quên ca ca ruột là con sao, hơn nữa còn có Bảo Nhi, thằng bé là cháu đích tôn của nhà họ Vương chúng ta, có thúc thúc ruột dẫn dắt, ngày sau còn có thể kém cạnh sao chứ. Hơn nữa số tiền này, Nhị Lang đích thị là... đích thị là cần dùng gấp... Ừ, không ngại thì xem như nó thiếu con trước đi.”

“Sao mẹ lại nói thế, đều là huynh đệ nhà mình nào có chuyện có cho mượn hay không chứ.”

“Bớt đánh rắm đi!” Điền thị thấy chồng có ý nhượng bộ, gương mặt lập tức căng tím. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Vương Nhị Lang chia tay đòi tiền trong nhà, nhưng chưa từng thấy gã trả lại lần nào, trong mắt Điền thị, về sau cái nhà này tất cả đều là của thị. Bì thị bây giờ chẳng khác nào là xài tiền của thị, làm sao thị có thể cho phép chứ. Đáng tiếc sự kháng nghị của thị ở trước mặt Bì thị, thật sự coi như đánh rắm mà thôi, căn bản xem như không nghe thấy.

“Nhưng mà mẹ...” Vương Đại Lang về mặt muốn nói lại thôi: “Trong tay mẹ có nhiều bạc như vậy sao?”

Bì thị nghe vậy cũng âu sầu cả mặt mày, trong lòng nhanh chóng tính toán một phen: “Lương thực năm ngoái trừ nộp thuế và nhà mình giữ lại ăn, cả thầy bán được tám lượng bạc, hai con lợn hoa kia bán được ba lượng bạc, mới chỉ có 11 lượng, còn thiếu vốn vện chín lượng!”

Thấy Bì thị mặt ủ mày chau, lúc này trong lòng Tô Tuệ Nương lại nảy lên, Bì thị thường ngày cũng không ít lần nhắc tới đứa con trai thứ hai ngày sau nhất định sẽ “Làm rạng rỡ tổ tông” kia, Tô Tuệ Nương nghe nhiều, cũng có chút hiểu biết. Bì thị vốn hầu hạ Vương Nhị Lang như Bò Tát, dần dà lại sinh ra một loại tâm lý nhún nhường, không giống mẫu thân mà ngược lại có phần giống nô tài. Từ trong thư này cũng có thể nhìn ra, cách hành bút của Vương Nhị Lang rất có loại mũi vị ra lệnh, không giống thư nhà, trái lại giống như đòi nợ vậy.

Nếu nhà này cần dùng tiền gấp, đối với mình mà nói, có khả năng là một —— cơ hội!

Vương Nhị Lang quả nhiên rất gấp, ngày thứ hai, ngày thứ ba, liên tục mấy phong thư, mà thư sau so với thư trước càng nói năng kịch liệt hơn, Bì thị không khỏi hoảng cả mặt mày, Tô Tuệ Nương bèn nhân cơ hội nói, chỉ bằng viết cho Vương Nhị Lang một phong, nói cho gã biết gom bạc cần chút thời gian, Bì thị nghe thế quả nhiên nói được.

Một phong thư cuối cùng Vương Nhị Lang biểu lộ rõ, trong vòng năm ngày Bì thị nhất định phải gọi bạc cho gã, nếu mà làm trễ nãi đại sự của gã, gã sẽ không tha vãn vãn...

Mà ngay tại lúc này, Tô Tuệ Nương cũng hạ quyết tâm, có thể thoát khỏi cái đầm quỳ quái nhà họ Vương này không, chỉ dựa vào cơ hội một lần này mà thôi.

Edit bởi: Mạc Thiên Y

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Thân nhân tới cửa

Edit: Mạc Thiên Y

Vì chuyện xoay sở tiền nong, cả nhà họ Vương đều lâm vào một bầu không khí nặng nề, Bì thị đối với ai cũng không có sắc mặt tốt, mụ đại khái đã chạy vạy khắp nơi rồi. Dĩ nhiên, từ bản mặt đen thui của mụ cũng nhìn ra được kết quả. Một buổi sáng tinh mơ, trên trời đã bắt đầu có bông tuyết bay lất phất, chưa qua một buổi sáng, cả sân đã đọng tuyết dày đến nửa thước.

Bì thị ngồi trong phòng bếp rầu rĩ hút thuốc, Vương Ngũ Nương và Vương Lục Lang không có gì làm ngồi ở cạnh bàn, cả nhà Vương Đại Lang lại không có đây, nghe nói Điền thị bị tức ngực, đã nằm trên giường rất nhiều ngày. Tô Tuệ Nương lại thêm vài thanh củi vào trong lò, mùa đông ở đây quả thật là lạnh chết người, củi khô cháy trong lò vang lên lách tách, ngoài sân bỗng truyền đến tiếng hô lớn của một người đàn ông: “Đây có phải là nhà của Vương Thiết Trụ không?”

Bì thị hơi ngẩn ra, Vương Thiết Trụ là tên của ông chồng đã chết nhà mụ. Vương Lục Lang là đứa không ở yên được nhất, vọt ra ngoài đầu tiên, một lát sau đã cấp tốc chạy trở lại: “Mẹ à, không xong rồi, người tới hình như là quan sai trong nha môn đó.”

Quả nhiên, một khắc sau, một nam một nữ đi đến, đi đầu là người đàn ông, gã vận một bộ áo bào xám tro, trên đầu mang ô mũ, tay trái cầm gong cùm, tay phải cầm khóa sắt, một chữ “Bộ” thật to dán ở trước ngực. Bì thị thấy thế, hai chân liền mềm oặt ngay tại chỗ.

“Tuệ Nương...” Ngay lúc này, người phụ nữ sau lưng quan sai kia xúc động gọi một tiếng. Chỉ thấy thị tuổi chừng 46 – 47, dáng người thấp bé, trên người mặc áo bông chỉnh tề sạch sẽ, nhưng về mặt hơi vàng, giữa hàng mày có nét sầu khổ.

Tô Tuệ Nương trong lòng động một cái, lập tức làm ra biểu tình không thể tin nổi, kinh ngạc kêu: “Mẹ?”

Người phụ nữ kia nghe vậy, nước mắt lại càng lăn xuống, Tô Tuệ Nương vội vàng đi ra trước đỡ thị, bên này hai mẹ con đang ôm nhau mà khóc, bên kia đám người Bì thị lặng lẽ liếc nhau.

“Tẩu tẩu khoan hãy khóc, đợi làm xong chánh sự, một nhà tẩu sẽ được đoàn tụ thôi.” quan sai kia trầm giọng nói.

Lâm thị cũng chính là mẹ Tô Tuệ Nương gật gật đầu.

“Tuệ Nương à, mẹ giới thiệu cho con, vị này là huynh đệ kết nghĩa của cha con khi còn sống, họ Trần, thúc ấy nhận công vụ ở Thượng Kinh, lần này áp tải phạm nhân của triều đình, đi ngang qua đây, cố ý đến thăm chúng ta.” Lâm thị áp a ấp úng nói mấy câu, thoát nhìn giống như là đang đọc thuộc lòng vậy. Tô Tuệ Nương lau nước mắt, kích động quay sang người mới tới kêu một tiếng: “Trần thúc.”

Quan sai họ Trần kia gật gật đầu, sau đó xoay người nhìn đám người Bì thị nói: “Các người ai là gia chủ ở đây?”

Bì thị nghe lời này, cũng biết vị quan sai này không phải là tới bắt người, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mặc dù mụ lấy làm lạ nhà họ Tô nghèo rách mồng tơi kia, từ khi nào lại có một cửa thân thích như này, nhưng lúc này vẫn nói: “Quan nhân mời ngồi, nhanh mời ngồi... Vị này chính là bà thông gia sao!” mụ giơ tay toan kéo Lâm thị qua: “Đều là người một nhà, người một nhà a!”

“Cái gì mà người một nhà” quan sai họ Trần kia duỗi bàn tay ra, trong nháy mắt hất văng bàn tay Bì thị chia tới, nhũn mảy nói: “Nói thật cho mụ biết, quan gia hôm nay muốn dẫn Tuệ Nương đi.”

“Cái gì?” Bì thị nghe thế sắc mặt đại biến: “Tô Tuệ Nương là con dâu nhà họ Vương chúng ta lấy về, người dựa vào... ngài sao có thể nói dẫn đi liền dẫn đi chứ.”

“Nói xàm xí.” quan sai kia trầm giọng nói: “Tuệ Nương hôm nay mới mười bốn tuổi, độ tuổi hoa như vậy, sao phải gả cho con trai đã chết của mụ làm góa phụ chứ. Quan gia biết, nhà mụ ban đầu cho nhà họ Tô hai lượng bạc làm sinh lễ, hôm nay quan gia đưa mụ năm lượng bạc, xem như là chuộc Tuệ Nương ra, về sau các người ai đi đường nấy, không còn một tia quan hệ.”

Bì thị nghe lời này trong lòng liền động, mụ bây giờ chính là lúc cần tiền gấp, hơn nữa năm lượng bạc, coi như là buôn bán lời. Ban đầu sở dĩ cưới Tô Tuệ Nương vào cửa, thứ nhất là muốn có một đứa lưu lại đốt tiền giấy cho Tứ Lang, hai là, trông cậy vào Tô Tuệ Nương có thể hầu hạ một nhà già trẻ mụ. Quả nhiên, từ lúc Tô Tuệ Nương vào cửa liền ôm đôn hết tất cả việc nhà, nó làm việc vừa chịu khó vừa sạch sẽ, đúng là bớt được không ít tâm tư. Vừa nghĩ như thế Bì thị lại có chút ít luyến tiếc.

Ngay lúc này, Vương Đại Lang nghe thấy động tĩnh vội chạy ra, sau lưng còn có Điền thị bế con theo. Nhìn thấy quan sai họ Trần đứng đó, cũng sợ đến nhảy dựng. Nhưng phàm là bản dân bách tính, từ trong xương cốt đều có một loại kính sợ thật sâu đối với quan sai, lúc này đây, chẳng cần biết trong lòng người nhà họ Vương nghĩ thế nào, trên mặt đều lộ ra biểu tình nom nớp lo sợ.

“Thế nào, các người không nghe thấy lời quan gia hử?” quan sai họ Trần kia sắc mặt trầm xuống, khóa sắt trong tay loảng xoảng rung động, đầy âm trầm hỏi: “Hay là không muốn?”

“Khụ khụ... Quan, quan gia.” Bì thị trong lòng nhút nhát, ngoài miệng lại nói: “Tuệ Nương đến nhà chúng ta cũng hơn nửa năm rồi, ta đây làm mẹ chồng tự vẫn lòng, đối đãi với nó cũng như đối với con gái ruột vậy. Ừm, trước không nói hơn nửa năm qua cái ăn cái dùng của nó, riêng nói lúc gả vào, ngoại trừ hai lượng bạc kia, còn mời bà mối, hi kiệu ta cũng tốn không ít đâu... Tính đi tính lại, tối thiểu cũng phải...” Bì thị dẫn lòng một cái, há mồm nói: “Tối thiểu phải 10 lượng bạc.”

Mụ vốn tưởng quan sai này sẽ tức giận, nhưng không ngờ đối phương hơi trầm ngâm, xoay người nhìn nhìn Tô Tuệ Nương.

“Mười lượng bạc, cộng thêm ngôi nhà cũ ta đang ở.” Tô Tuệ Nương về mặt bình tĩnh nói: “Giấy tờ nhà, giấy tờ đất, thư bỏ vợ, ba thứ đều không được thiếu.”

“Em dâu!” Vương Đại Lang vội quát to một tiếng, lại bị quan sai họ Trần kia quắc mắt trừng.

Gian nhà rách kia tính ra cũng không đáng hai lượng bạc, Bì thị nghe thế tức khắc gật đầu, mừng rơn nói: “Được!”

Bán “Con dâu”, loại chuyện này dầu gì không được về vang cho lắm, Bì thị vốn không muốn phô trương, nhưng khó ở chỗ là quan sai họ Trần kia quắc mắt tròn, hình cụ trong tay loảng xoảng vang loạn, Bì thị đành phải kêu Vương Đại Lang đi mời Lý Chính trong thôn tới đây. Lão nhân kia nghe nói trong thôn có quan sai đến cũng sợ nhảy dựng, mang theo vài lão trưởng bối trong thôn, bên vội vã chạy tới.

Trong căn bếp không được lớn lắm của nhà họ Vương bỗng chốc chen đầy người, quan sai họ Trần kia từ đầu tới cuối đều biểu hiện ra bộ dạng hung hăng lấn áp, cho dù nói chuyện với Lý Chính, cũng không nhường nửa con mắt, nhưng gã càng như vậy, vẻ cung kính trên mặt mọi người lại càng nhiều, ánh mắt nhìn mẹ con Tô Tuệ Nương cũng có phần cổ kị hơn.

“Nếu hai bên các người đều đã đồng ý...” Lý Chính run run chòm râu mép hoa râm, nói: “Vậy thì viết thư bỏ vợ đi!”

Người chấp bút chính là một trưởng bối trong thôn, đại ý là:

Từ hôm nay trở đi, Tô Tuệ Nương đã bị Từ Lang nhà họ Vương bỏ, hôm nay nhà họ Vương lập thư bỏ vợ này, mặc kệ hai bên tái hôn, vĩnh viễn không tranh chấp, sợ sau này không có bằng chứng, nay tự nguyện lập nên giao ước này, người lập giao ước – mẹ của Vương Từ Lang – Bì thị.

Ngày 8 tháng 12 năm thứ ba Đại Thụy.

Sau đó hai bên in dấu tay. Văn thư chia làm ba, một phần cho Tô Tuệ Nương, một phần cho Bì thị, một phần cuối cùng được Lý Chính cất giữ. Sau khi viết xong Thư bỏ vợ, Bì thị lại lấy ra giấy tờ nhà và đất cho Tô Tuệ Nương, sau khi xác nhận không có sai lầm, mới được nàng cẩn thận bỏ vào trong lòng.

“Này, đây là mười lượng bạc, mụ cầm đi!” quan sai họ Trần kia giương tay một cái, đồng bạc trắng bóng liền tiến vào tay của Bì thị.

Thấy bạc, cả bản mặt già nua của Bì thị lập tức cười như nở hoa, mụ nhìn Tô Tuệ Nương nói: “Con ngoan, về sau mặc dù con không còn là người nhà họ Vương chúng ta nữa, nhưng mẹ vẫn xem con như là con gái, sau này nếu có chuyện gì khó khăn cứ tới tìm mẹ, chúng ta vẫn là người một nhà.”

“Cảm ơn ý tốt của thím Bì.” Tô Tuệ Nương cười nhẹ nói: “Các người họ Vương, chúng tôi họ Tô, không xem là người một nhà gì đó, lời này về sau vẫn không nên nói nữa!”

Bì thị nghe thấy mấy lời mất mặt này, cứng đờ cả mặt, nhưng lại thấy quan sai kia đang lạnh lùng nhìn mụ chăm chăm, lúc này mới lúng ta lúng túng cười hai tiếng, rũ mắt xuống không nói nữa. Cứ thế, tất cả đã an bài thỏa đáng, quan sai họ Trần kia từ chối lời mời của Lý Chính, nhỏ giọng nói với Lâm thị và Tô Tuệ Nương gì đó, rồi sau đó, hướng về phía mọi người cất cao giọng nói: “Quan gia trên người còn việc công, giờ phải cáo từ, quả táo* và cháu gái của ta về sau nói không chừng sẽ bám rễ ở trong thôn Vương Gia Ao này, còn muốn nhờ cậy chư vị tương thân nâng đỡ nhiều hơn.” (*quả táo: chỉ dâu ở góa*)

Nói xong những lời này, quan sai họ Trần lại ra tay hào phóng lấy ra năm lượng bạc đưa cho Lý Chính, nói rõ ràng rằng nhờ lão chiếu cố hơn cho đám người Tô Tuệ Nương, Lý Chính mừng rỡ ra mặt nhận lấy, cuống quýt biểu lộ rằng sẽ để mất đến họ thật kỹ.

“Ca ca Tô gia kia và quan gia ta đây là huynh đệ kết nghĩa có trời đất chứng giám, Lâm thị chính là tẩu tẩu ruột của ta, Tuệ Nương là cháu gái ruột của ta, về sau nếu để cho quan gia biết, bọn họ bị kẻ nào ức hiếp...” quan sai họ Trần lộ ra vẻ mặt ác sát, giật tay vung khóa sắt lên, rầm một tiếng, cả mặt đất bị đập lõm thành cái hố.”

Trong nhà ai nấy đều bị một màn này hù dọa, sắc mặt trắng bệch, run như cầy sấy.

“Nếu đã như thế, tẩu tẩu, đệ đi đây, đợi xong nhiệm vụ rồi sẽ đến thăm tẩu sau!” quan sai họ Trần kia ôm quyền cúi chào một cái, dưới con mắt lăm lét của mọi người, ngênh ngang rời đi. Gã đi thẳng một mạch, hùng hổ mạnh mẽ, lớp tuyết đọng nửa thước dưới chân hần phát tiếng lạo xạo, gió rét thốc qua mặt cũng không che giấu được cặp mắt tinh quang lấp lánh kia.

Chẳng mấy chốc, gã đã ra khỏi đầu thôn, bóng dáng dần dần biến mất.

“Đây là mười lượng bạc còn lại.” Chẳng biết lúc nào, một bóng người nhỏ gầy xuất hiện bên cạnh gã.

Quan sai họ Trần kia lập tức nhận lấy, sát khí lăm lết cả người vừa rồi trở nên có chút hèn mọn hẳn ra.

“Lão Trần ta ở trên đài diễn võ kiếm ăn cả nửa đời người, vẫn là lần đầu tiên diễn thật như lần này.” họ Trần kia vẻ mặt đắc ý nói: “Tiểu ca không thấy đâu, đám người kia thế mà bị ta lừa đến ngu cả người.”

“Bớt nói nhảm đi, cầm tiền rồi đi nhanh lên, ông cũng biết già mạo quan sai là tội roi đầu đấy, nếu bị người ta phát hiện, hừ hừ...”

Nam tử họ Trần kia nghe vậy vẻ mặt run sợ, nếu bạc đã thanh toán sòng phẳng, gã tất nhiên muốn cao bay xa chạy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người nhà đoàn tụ

Edit: Mạc Thiên Y

Nhìn con gái trước mặt, nước mắt Lâm Thị tí tách rơi, Tô Tuệ Nương do dự một chút bắt đầu ôn nhu khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, nữ nhi rất tốt.”

“Là mẹ có lỗi với con!” trên gương mặt tiểu tụy của Lâm thị phủ đầy buồn bã, thị vươn tay nắm chặt cánh tay Tô Tuệ Nương, thăm thiết nói: “Ôi, mẹ đã để con chịu khổ a.”

Đối với Lâm thị, Tô Tuệ Nương là con gái ruột thịt, nhưng đối với Tô Tuệ Nương, Lâm thị chỉ là người xa lạ, trong lòng thật sự rất khó sinh ra tình cảm xúc động gì đó, hơn nữa nàng lại có phần sợ Lâm thị nhìn ra điều gì đó, về mặt không khỏi có chút khác thường. Sau một hồi khá lâu, cảm xúc của Lâm thị thoáng bình phục lại chút ít, Tô Tuệ Nương vội vàng lái đề tài, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, bệnh của đệ đệ đã khá hơn chưa?”

“Vẫn vậy.” Lâm thị lau nước mắt, đau buồn nói: “May mà ít ngày trước có số bạc con gởi về, mẹ cầm tiền mua thuốc cho đệ đệ con, thế mới khá hơn chút ít.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy thoáng gật đầu, nhà họ Tô ở tại một địa phương gần Vương Gia Ao có tên gọi là thôn Tiểu Loan, cha của Tô Tuệ Nương là một tú tài, chuyên nhận trẻ con gần đó làm học sinh, thu ít học phí sống qua ngày, cuộc sống trôi qua coi như dễ chịu, nhưng vào một buổi tối mấy năm trước ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không bao lâu thì mất. Ông vừa mất, trụ cột cả nhà họ Tô chẳng khác nào ngã đổ. Lâm thị tính tình mềm yếu, con trai thân thể lại không tốt, hết thấy chuyện nhà không khỏi rơi xuống người Tô Tuệ Nương.

Cuộc sống của mẹ góa con côi họ tất nhiên gian nan, hơn nữa trong nhà chỉ có chừng vài mẫu đất cằn, lại bị đám họ hàng thân thích bụng dạ đen tối kia chiếm mất, chẳng mấy chốc, cả nhà họ Tô đã đến tình cảnh không có gì để ăn. Đúng lúc này, Vương Tam Nương cũng đến thôn Tiểu Loan làm dâu bên đến nói mát, muốn nguyên chủ (Tô Tuệ Nương) lấy thân phận góa phụ gả cho Vương Tứ Lang mới vừa chết không bao lâu. Lâm thị thật sự là không còn cách nào, Tô Tuệ Nương mặt mũi xấu như vậy, cả đời này rất không có khả năng gả đi được, nếu vào nhà họ Vương ít nhất còn được ăn uống, không đến mức ở nhà chết đói cùng họ, kết quả thì ngàn vạn lần không ngờ tới, con gái ruột mình từ lúc lên kiệu hoa đã không còn hồn phách, ngồi trước mặt thị lúc này chẳng qua là một linh hồn tha hương của sáu mươi năm sau mà thôi.

“Đúng rồi, Tuệ Nương à, con kiếm đâu ra nhiều bạc vậy?” Lâm thị đỏ mắt, trên gương mặt khắc khổ dâng lên chút nghi hoặc.

Chả là ba ngày trước, một cậu bé tự xưng là Vương Thất Lang tìm đến nhà đem theo một phong thơ cùng năm lượng bạc đưa cho họ, nói là nữ nhi muốn bọn họ làm theo kế hoạch như trong thư. Lâm thị nhất gan, nghe cái được gọi là “kế hoạch” kia thì sợ sệt. Vương Thất Lang bèn đem chuyện Tô Tuệ Nương ở nhà họ Vương chịu đủ mọi khổ sở nói ra, sau khi Lâm thị nghe xong quả tim như bị đao cứa. Tiểu đệ của Tô Tuệ Nương từ nhỏ đã rất thân thiết với người tỷ tỷ này, sau khi nghe vậy gần như là ngay lập tức quyết định phải giúp tỷ tỷ thoát khỏi bể khổ kia, có cậu ở bên cạnh đốc thúc, lại thêm Vương Thất Lang thuyết phục, trong mơ mơ màng màng, Lâm thị bèn đồng ý.

“Là nữ nhi theo ít khăn tay đem ra phố bán, nhờ đó mới gom góp được một số tiền.” Tô Tuệ Nương không muốn nói nhiều về đề tài này, thấy Lâm thị còn muốn hỏi tới, vội nói: “Mẹ, ngài đói bụng không, con đi làm ít thức ăn cho ngài.”

“Không được!” Lâm thị vội ngăn nữ nhi: “Tiểu đệ con còn chưa khỏi bệnh, mẹ lo cho thằng bé ở nhà một mình, bây giờ phải trở về rồi.”

“Ra thế...” Tô Tuệ Nương thoáng trầm ngâm, đi vào bếp đem ra toàn bộ số trứng gà gồm 50 quả của mình: “Mẹ, chỗ trứng gà này mẹ cầm lấy, trở về bồi bổ cho tiểu đệ, lúc này bên ngoài tuyết rơi sợ là một giờ nửa khắc chưa ngừng được đâu, mẹ và đệ đệ cứ an tâm ở nhà chờ, không đến năm ngày, nữ nhi sẽ đến đón hai người, sau này chúng ta cứ ở lại đây, cả nhà đoàn viên, được không?”

Lâm thị nghe vậy xúc động chảy nước mắt: “Được được, chẳng qua lại phải liên lụy Tuệ Nương của mẹ rồi.”

“Mẹ nói gì vậy...”

Tiền Lâm thị về, Tô Tuệ Nương ngồi một mình trên giường gạch, cảm thấy từ hai kiếp đến nay nàng chưa từng vui như lúc này. Cẩn thận từ trong lòng ngực lấy phong thư bỏ vớ ra lần nữa, Tô Tuệ Nương nhìn trên nhìn dưới, xem trái xem phải, đúng là càng đọc càng hài lòng, càng xem càng cao hứng, một lát sau, nàng tiến vào không gian, những thứ quan trọng như vậy vẫn nên cất trong không gian thì tương đối an toàn hơn.

Cắt kỹ thư bỏ vớ, mấy loại khế ước mua bán nhà vào trong một cái hộp gỗ nhỏ xong, Tô Tuệ Nương lại tới ao suối nước nóng, sáng khoai tắm tấp một cái, sau đó đứng dậy, mặc vào bộ quần áo lót mới, lại lấy ra một bộ xiêm y mới đã làm xong từ lâu nhưng mãi không dám mặc, bộ xiêm y này toàn thân đều màu xanh, lần lượt là một cái quần ngoài cùng một cái áo ngoài dài đến đầu gối. Nơi vạt áo được Tô Tuệ Nương thêu lên một hàng Thu hải đường, trong yên tĩnh nhiều hơn một phần nhu hòa của thiếu nữ. Bộ quần áo này dùng nửa thất vải xanh kia làm thành, sau khi làm xong, còn dư lại một mảnh, cũng bị Tô Tuệ Nương làm thành một bộ quần áo cho bé trai, đưa cho Vương Thất Lang. Soi mặt nước cẩn thận chải mái tóc, nhìn cái bóng bên trong, giờ phút này Tô Tuệ Nương mới cảm giác mình có thể một lần nữa sống ra hình người rồi.

Lúc Vương Thất Lang trở lại, Tô Tuệ Nương đang nấu cơm, thấy nàng bỗng dung rục rờ hẩn lên, Vương Thất Lang không khỏi sửng sò.

“Về rồi đấy à!” Tô Tuệ Nương cười gọi một tiếng, nói với nó: “Đi rửa tay đi, chúng ta ăn cơm.”

Đại khái là do tinh thần diện mạo mới đổi này của nàng, mà khiến Vương Thất Lang trong lúc ăn cơm luôn liếc nhìn nàng, Tô Tuệ Nương mặc dù phát hiện nhưng cũng không nói thẳng. Hai người ăn cơm xong, Tô Tuệ Nương dọn bát đĩa rồi sau đó vào nhà nói chuyện với nó.

“Hai ngày nay quả thật vất vả cho đệ.” Tô Tuệ Nương chân thành nói, sự tình có thể thuận lợi như vậy, hơn phân nửa phải quy công cho thằng bé này, nếu không nhờ nó chạy trước chạy sau, ở giữa xe chỉ lún kim, nàng cũng sẽ không dễ dàng thoát khỏi nhà họ Vương như vậy.”

Nghe thấy lời của Tô Tuệ Nương, Vương Thất Lang khẽ quay đầu đi nơi khác, đôi tai nhỏ ửng đỏ.

Tô Tuệ Nương không khỏi mỉm cười, nhưng cũng biết tình tình nóng nảy của thằng nhóc này, thức thòi lái đề tài.

“Tỷ định sáng sớm mai lên thị trấn một chuyến, từ hôm nay trở đi nơi này chính là nhà của chúng ta, không thể tạm bợ như trước nữa, nên bỏ sung vài thứ rồi.” Tô Tuệ Nương trầm giọng nói: “Còn nữa, tỷ định đón mẹ và đệ đệ đến đây, ở chung cùng chúng ta.”

Vương Thất Lang nghe vậy, nhắc mũi chân khê cọ cọ mặt đất. “Tỷ, tỷ còn cho đệ ở đây không?”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: “Không phải tỷ đã nói sau này đệ sẽ là người thân của tỷ, nơi này chính là nhà của đệ sao. Sao còn hỏi tỷ như vậy, có phải là trong lòng đệ không muốn, không xem tỷ là tỷ tỷ ư?”

“Không, không, không” thấy Tô Tuệ Nương giận thật, Vương Thất Lang lập tức luống cuống: “Là Tiểu Thất nói sai, Tuệ tỷ tỷ đừng giận, Tiểu Thất, Tiểu Thất tự phạt...” dứt lời liền nâng bàn tay lên bắt đầu tát bốp bốp vào mặt mình.

Tô Tuệ Nương sợ nhảy dựng, lập tức vươn tay tóm thẳng bé qua, gấp giọng hỏi: “Đệ làm gì vậy!”

“Tiểu Thất làm cho Tuệ tỷ tỷ không vui, cho nên...” Vương Thất Lang lúng ta lúng túng nói. Một đôi mắt to vô cùng xinh đẹp lăm lét nhìn Tô Tuệ Nương, như thể sợ người trước mắt này thật sự không đề ý đến mình nữa vậy.

Sao lại xuống tay ác như vậy chứ, nhìn hai gò má gần như lập tức sưng đỏ lên, bấy giờ Tô Tuệ Nương vậy mà giận thật.

“Sau này không được làm như vậy nữa!” Tô Tuệ Nương nén giận, gấp giọng nói: “Đây là thân thể của đệ, sao không biết tự trân trọng chứ, hơn nữa, đường đường nam tử hán, tự bạt tai, thật không có chí khí!”

“Không phải đâu!” Nghe được những lời chê bai này, Vương Thất Lang không khỏi giương đầu lên, mạnh mẽ nói: “Nếu người khác tát đệ, hấn tát một cái, đệ sẽ tát lại một trăm cái, hấn tát mười cái, đệ sẽ xé rách mặt hấn. Nhưng mà, nhưng mà Tô tỷ tỷ thì không giống vậy.... tỷ là thật tâm tốt với đệ, Tiểu Thất vừa rồi nói sai, chộc giận tỷ...”

Nhìn tiểu tử kia thanh âm ngày càng thấp, Tô Tuệ Nương khẽ thở dài một hơi: “Về sau nếu gặp loại tình huống này, đệ có thể nói tiếng xin lỗi, hai chữ này có thể hữu dụng hơn bạt tai nhiều, biết chưa?”

Vương Thất Lang ngẩng đầu cẩn thận nhìn Tô Tuệ Nương, sau một lúc lâu, mới lúng ta lúng túng nói: “Xin lỗi.”

Chẳng qua mình vừa giả vờ nói một câu, lại không ngờ thằng bé này sẽ có phản ứng kịch liệt như thế, Tô Tuệ Nương âm thầm lắc đầu: “Được rồi, tỷ nói lại cho đệ một lần, lần này liệu mà nhớ cho kỹ. Tỷ là Tuệ tỷ tỷ của đệ, đệ là Tiểu Thất của tỷ, nơi này chính là nhà của đệ. Cho dù mẹ và đệ đệ tỷ tới đây ở, Tuệ tỷ tỷ cũng sẽ không tổng cổ Tiểu Thất ra ngoài, hiểu chưa?”

“Nhà”, cái chữ này đối với Vương Thất Lang thật sự mà nói là quá xa lạ, nhưng mà —— nhưng mà ở bên cạnh Tuệ tỷ tỷ thật sự rất ấm áp, nó luyến tiếc rời đi.

“Hiểu thì nói một tiếng nào.” Tô Tuệ Nương tức giận sờ sờ gương mặt có chút sưng của nó. Một con sói nhỏ, đối với mình cũng dùng hết sức như vậy.

“Tiểu Thất đã biết.” Vương Thất Lang ngẩng đầu nhìn nàng một cái, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Tô Tuệ Nương thấy vậy không khỏi ngẩn người, ngay sau đó ở trong lòng kêu to thật dễ thương. Nhắc tới Vương Thất Lang, bộ dạng trông rất dễ nhìn, ban đầu bị vui trong đồng bản thu nên không nhìn ra, nhưng bây giờ thằng bé ăn mặc sạch sẽ, lại được Tô Tuệ Nương vỗ béo mấy tháng ăn ngon uống ngon, cả người càng trở nên khôi ngô hẳn ra. Chỉ thấy trên gương mặt nhỏ chừng một bàn tay, được khám một đôi mắt phượng vô cùng xinh đẹp, lỗ mũi ngẩng cao, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, nếu không phải mọc lên một đôi mày kiếm, nhìn sơ qua, còn tưởng là một tiểu cô nương khả ái xinh như ngọc.

Diện mạo thằng bé như vậy, vừa nhìn đã biết không phải là người có xuất thân bình thường, Tô Tuệ Nương cũng có chút tò mò, cha mẹ ruột thằng bé sẽ là người như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lại lên thị trấn

Chuyện Tô Tuệ Nương bị nhà họ Vương bỏ và chuyện có một thân thích làm quan ở kinh thành, không quá một buổi tối đã truyền khắp cả Vương Gia Ao. Cho nên khi sáng nay nàng và Vương Thất Lang đón xe bò lên thị trấn, không tránh khỏi nhận lấy rất nhiều ánh mắt tò mò. Có điều đối với những thứ này, Tô Tuệ Nương hoàn toàn không thêm đề ý, chỉ lo co người lại để mong được ấm áp hơn chút.

Cứ thế, đợi đến giữa trưa đám người họ vất vả lắm mới đến được Long Tuyền Trấn, lúc này Tô Tuệ Nương dẫn Vương Thất Lang bước vào một tiệm mì. Gọi hai bát mì xương thơm ngào ngạt, ăn xong mì, hai người mới cảm giác được trên người không còn lạnh như trước nữa.

Tô Tuệ Nương nhìn gương mặt nhỏ xíu đỏ ửng vì lạnh của Vương Thất Lang nói: “Hứng gió lạnh cả một buổi trưa, lạnh lắm rồi đúng không. Một lát nữa chúng ta đến tiệm vải trước, sau đó sẽ đi mua áo bông ngay.” Hôm nay Tô Tuệ Nương mặc trên người chính là bộ đồ màu xanh duy nhất kia, khoác bên ngoài cũng là một bộ áo rách mà Bì thị tiện tay vứt cho nàng. Vương Thất Lang thì càng không chịu nổi, bây giờ khí trời ngày một lạnh, hai người họ mặc như vậy, ở trong nhà thì còn đỡ, ra cửa thể nào cũng bị chết cứng.

Hai người lại gọi hai bát nước nóng, ừng ực uống vào bụng rồi mới ra cửa. Vương Thất Lang dẫn Tô Tuệ Nương đi thẳng tới trước tiệm thêu, liền thấy trên bảng hiệu treo cao kia, ba chữ “Như Ý Phưởng”.

“Đây là tiệm vải tốt nhất cả Long Tuyền Trấn này.” Vương Thất Lang nói: “Khăn tay của Tuệ tỷ tỷ là bán cho tiệm này.”

Tô Tuệ Nương gật gù đầu, sau đó hai người đi vào, ai ngờ vừa mới bước vào, bên trong lại truyền ra một giọng nữ bắt mắt: “Gi mà tiệm vải đứng đầu của Long Tuyền Trấn chứ, kỹ thuật như này, hình thức kiểu này, sao có thể lọt vào mắt phu nhân nhà chúng ta được.” Chỉ thấy một phụ nữ trung niên ăn mặc lịch sự, đầu mang trang sức bạc đang ngẩng đầu vênh vảo mà nói với ông chủ tiệm vải đang không ngừng cúi người: “Nói cho ông biết nửa năm sau chính là ngày đại hi của tiểu thư nhà chúng ta, vậy mà ông xem thử coi, Như Ý Phưởng của ông đưa tới những bộ đồ cưới kia, hình thức chẳng những cổ lỗ, mà kỹ thuật cũng bình thường, nếu mặc vào chẳng phải mất mặt nhà họ Trần chúng ta sao.”

“Dạ dạ dạ!” ông chủ tiệm liên tục xin lỗi, đầu đầy mồ hôi, ngẩng đầu chột nhìn thấy hai người Tô Tuệ Nương, đôi mắt ti hí không được lớn lắm kia thoáng chốc phát sáng đến dọa người, chỉ thấy trên mặt lão vui mừng, vội vã đi tới, tức khắc bắt lấy cánh tay nhỏ của Vương Thất Lang, kích động nói: “Cuối cùng cũng chờ được cậu rồi!”

Vương Thất Lang cau mày, không chút do dự hất bàn tay lão đang túm lấy mình. Ông chủ tiệm kia cũng không thèm để ý ngược lại xoay người kích động nói với phụ nữ trung niên kia: “Vị cô cô này, đồ cưới của tiểu thư quý phu thế là có biện pháp rồi, cậu bé này có biết một tú nương có tay nghề cực giỏi, những hình thêu kia rất sống động có thần, đẹp hết xẩy đó. Mấy cái khăn tay mà các người mua về vài ngày trước, chính là đến từ tay của vị tú nương kia.”

Người phụ nữ trung niên kia nghe vậy quả nhiên cực kỳ ý động, mấy cái khăn tay kia, bà đã thấy qua, phu nhân và tiểu thư cũng đều rất thích, kiểu dáng như kia ngay cả ở Thượng Kinh cũng không có. Ngay lúc này, Vương Thất Lang khẽ chớp mắt, đột nhiên hỏi hai người họ: “Các người muốn tìm vị tú nương kia sao?”

Ông chủ tiệm thêu liên tiếp gật đầu, lão cũng bị người phụ nữ này vòn đến phiền rồi, đối phương thật sự là quá kén chọn, mỗi một bộ áo cưới sửa đi sửa lại mấy lần mà cuối cùng vẫn không làm hài lòng họ, lão lại sợ đắc tội Trần phủ, thế là mới làm ăn êm đẹp này sẽ thành chuyện phiền lòng mất thôi.

“Coi như số ông gặp may.” Vương Thất Lang khẽ hừ một tiếng, hất đầu nhỏ đến bên cạnh, có vài phần kiêu ngạo nói: “Vị này là Tuệ tỷ tỷ của ta, tỷ ấy chính là tú nương mà các người muốn tìm.” Lời này vừa dứt, cũng khiến cho ông chủ và người phụ nữ trung niên kia khẽ kinh ngạc. Người ta nói có tâm linh mới có thể khéo tay, trong tưởng tượng của họ, người có thể thêu ra những hoa văn xinh đẹp kia, cho dù không phải là cô gái đẹp mắt gì, nhưng tối thiểu cũng phải là một cô gái bích ngọc a (*ý chỉ trang nhã, dễ nhìn*). Vạn lần không ngờ tới, cô gái xấu xí trước mắt ăn mặc rách rưới, mặt có bớt đỏ này, lại là tú nương với tú nghệ tuyệt vời kia. (*tú nghệ: tay nghề thêu, kỹ thuật thêu*)

Trông điệu bộ kinh ngạc của hai người họ và ánh mắt cấp tốc bắt đầu không tín nhiệm của người phụ nữ, Tô Tuệ Nương không khỏi mỉm cười, chậm rãi mở ra bao đồ trong tay, liền thấy bên trong vẫn theo lẽ thường là năm chiếc khăn tay, vừa thấy chỗ khăn kia, ông chủ tiệm liền biết, cô gái xấu xí này thật đúng là chánh chủ.

“Ông chủ, vẫn là hai lượng bạc một cái, có lấy không?”

“Dĩ nhiên lấy.” Thái độ ông chủ tiệm lập tức thay đổi, ân cần hẳn lên. Khăn này bán rất chạy, đã có không ít tiểu thư nhà giàu trong trấn tới đây hỏi rồi, lão mua lại hai lượng bạc một cái, qua tay là có thể bán được sáu bảy lượng, thật có thể nói là lời gấp bội a.

Trong lòng Tô Tuệ Nương thừa biết sở dĩ khăn của mình có thể bán được giá cao như vậy, đơn giản bởi vì nàng áp dụng hình thức hoa văn của hơn sáu mươi năm sau, mới mẻ nên mới thế thôi, chẳng bao lâu nữa, những người khác nghiên cứu ra được kiểu thêu, sợ sẽ không bán được cái giá này nữa.

“Ông chủ, ngoài năm cái khăn này, tôi còn thêu thêm một vật, mời thưởng thức, xem có thể bán được bao nhiêu.” Tô Tuệ Nương vừa nói vừa dè dặt từ trong đáy bao, rút ra một tấm lụa đỏ lớn, nàng vừa giữ tay một cái, thoáng chốc tựa như có vô số con bướm bay vào mặt.

“Aaaaa...!” người phụ nữ trung niên kia bấy giờ kinh ngạc hô lớn, mở to hai mắt nhìn, nhìn mãi miết không rời mắt được. Chỉ thấy tấm lụa màu đỏ hình vuông này, bốn góc đều được đính bông tua vàng, bên trên dùng chỉ màu thêu hoa mẫu đơn như mọc thành phiên, trên đó hoa là vô số con bướm đón gió vờn quanh, có đỏ, có xanh, có lam, có tím, có con nhẹ hút nhị hoa, có con chấp chờn bay múa, quả thật là lộng lẫy xa hoa, lấp lánh bắt mắt.

“Đây là... khăn hi (*khăn voan cô dâu*)?” Sau một lúc lâu, ông chủ tiệm thêu hồi thần, trong ánh mắt nhìn Tô Tuệ Nương ngập đầy tán thưởng.

“Đúng vậy, bộ khăn hi này tên Điệp Luyến Hoa, có hàm ý y y tương tích, luyến luyến tương hợp.” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Ông chủ có mua không?”

Ông chủ tiệm còn chưa mở miệng, người phụ nữ trung niên kia đã không cần nói tiến lên trước nói: “Ta mua!”

Tô Tuệ Nương nhìn bà ta, ra chiều ngạc nhiên.

“Khụ khụ, ta là quản sự ma ma của nhà Trần lão gia ở Long Tuyền Trấn, thực không dám giấu giếm, Lâm gia đại tiểu thư chúng ta còn nửa năm nữa là xuất giá rồi, nhưng mãi không tìm được áo cưới ưng ý, cho nên...” đôi mắt bà ta cứ chốc chốc lưu luyến trên tấm khăn Điệp Luyến Hoa: “Như vậy đi, cô nói số tiền rồi trực tiếp bán cho tôi là được.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy lộ vẻ mặt khó xử, nhìn ông chủ tiệm. Biết hôm nay thế nào cũng bị dứt đoạn rồi, ông chủ tiệm cười khổ, đột nhiên nói với Tô Tuệ Nương: “Ừ, nhiều năm như vậy, ta mới thấy một cái khăn hi tinh xảo như này đây, hơn nữa còn hàm ý tốt, nếu tân nương mang vào, nhất định sẽ có điềm may.”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười: “Ông chủ quá khen, có điều cái khăn này quả thực tốn rất nhiều tâm lực của tiểu nữ, cho nên mới muốn bán giá tốt.”

“Ừ, đồ thù đẹp như vậy, trên thị trường tính sao cũng phải trị giá năm mươi lượng a!” ông chủ tiệm chặc lưỡi nói.

Tô Tuệ Nương cười nhìn lão, thầm nhủ: làm ăn quả nhiên cũng có vài phần ánh mắt.

“Tiểu nữ lâu ra không ngoài, không biết giá thị trường, nhưng nếu ông chủ đã nói thế, vậy thì năm mươi lượng bạc đi, vị phu nhân này, ngài thấy có được không?”

Tô Tuệ Nương vốn tưởng người phụ nữ này kiểu gì cũng phải bán khoản một hai, nào ngờ bà ta gần như là đồng ý ngay tức khắc: “Được, không thành vấn đề, có điều hôm nay ra ngoài tôi xác thực không mang nhiều tiền như vậy, chỉ bằng cô theo tôi về phủ. Hơn nữa ban nãy đã nói, tiểu thư nhà chúng tôi vẫn chưa chọn được đồ cưới thích hợp, tay nghề của cô giỏi như vậy, nếu có thể nhận lấy công việc này, biết đâu còn kiếm được thêm bạc.” Lời này vậy mà nói trúng lòng Tô Tuệ Nương, nàng lập tức gật đầu, rất là hớn hờ lên tiếng nói được.

Như thế, Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang đi theo người phụ nữ kia một đường đi đến phía tây bắc, chẳng mấy chốc đã đi đến trước một tòa nhà lớn. Phụ nữ kia dẫn họ đi vào từ cửa hông, Tô Tuệ Nương quét mắt nhìn, thấy tòa nhà này kết cấu vuông vắn, ngói xanh mái đỏ, bên trong không ngừng có hạ nhân tới lui, một cảm giác phồn hoa giàu có phả vào mặt. Tuy nhiên kiếp trước Tô Tuệ Nương đã thấy rất nhiều công phủ hầu tước, đối với cảnh tượng trước mắt nàng cũng chỉ là tùy ý quét mắt qua thôi. Vương Thất Lang bên cạnh nàng thấy vậy, không khỏi lập tức thu hồi tầm mắt đánh giá chung quanh, khẽ giương đầu lên, vẻ mặt nghiêm nghị mà nắm tay Tô Tuệ Nương. Thấy tỷ đệ họ như vậy, người phụ nữ kia âm thầm gật đầu, càng có phần coi trọng họ hơn.

Rất nhanh bọn họ đã được dẫn vào một gian sảnh, chờ một chốc lại được gọi ra ngoài.

“Cô ấy thế mà là một người thật khéo tay.” Nói lời này là một người phụ nữ trung niên, chỉ thấy bà ta vận một bộ váy bông màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo lông chồn bạc, mang một bộ trang sức trân châu, tuy đã có tuổi, nhưng trên người lại có cảm giác lãnh ngạnh (*lạnh lùng, nghiêm nghị*), vừa nhìn đã biết là loại người quen ra lệnh. Bấy giờ trên tay bà ta đang cầm chính là tấm khăn hi Diệp Luyến Hoa kia.

“Cô là người nơi nào, tên gọi chi, đã từng làm đồ cưới chưa?”

“Tôi là người của Vương Gia Ao, họ Tô tên Tuệ Nương, trước kia chỉ thù vài vật lặt vặt như khăn tay, chưa từng thù đồ cưới bao giờ.”

“Ừ, chuyện của nhà chúng ta, xem ra ma ma cũng có nói với cô rồi, tay nghề của cô quả thật không có chỗ chê, có thể đi theo đến đây, chứng tỏ cô đối với bản thân cũng có tin tưởng, vậy ta giao chuyện làm đồ cưới cho cô, tận tâm vào, nếu khiến chúng ta hài lòng, thì không thiếu phần tốt cho cô đâu.” Vị phu nhân kia vậy mà rất dứt khoát, nhanh chóng quyết định sự tình. Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là đồng ý rồi tạ ơn, phu nhân kia phát phát tay, nàng liền dẫn Vương Thất Lang lui ra ngoài.

Sau đó, ma ma đã dẫn bọn họ đến đây, đưa cho họ năm mươi lượng bạc, sau khi Tô Tuệ Nương nhận bạc liền ra khỏi Trần phủ, từ lúc đi vào đến khi ra tính toán cũng mới một khắc đồng hồ, chủ nhân của Trần phủ làm việc cũng thật lưu loát.

“Tuệ tỷ tỷ.” Vương Thất Lang chau mày nhìn nàng: “Nhà kia không phải nói để mình làm đồ cưới sao?”

“Đúng vậy a!” Tô Tuệ Nương tâm tình cực tốt gật đầu: “Tiểu Thất không cần lo lắng, tôi đã ngày mai họ sẽ đưa đồ đến nhà chúng ta.”

Vương Thất Lang trời sanh thông tuệ, nghe vậy gần như là lập tức hiểu ra, không khỏi hừ lạnh nói: “Bọ họ làm thế là không tín nhiệm chúng ta!”

“Nhân chi thường tình mà thôi.” Tô Tuệ Nương nắm bàn tay nhỏ của thằng bé.

Đồ cưới rất quý, tất cả vài vóc, chỉ thù cần dùng đều tốn rất nhiều tiền, với sự xuất hiện bất ngờ của tỷ đệ Tô Tuệ Nương, nào có thể lấy được tín nhiệm của họ, tất nhiên là phải sai người đi thăm dò ngọn ngành qua mối được a.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chút mâu thuẫn

Sâm sâm tối, mấy người Tô Tuệ Nương về tới Vương Gia Ao, nàng cho bác đánh xe thêm hai đồng, nhờ bác chạy thẳng đến trước cửa nhà, đến nơi, Vương Thất Lang đã chờ ở trong từ sớm, Tô Tuệ Nương từ trên xe bước xuống, bắt gặp gương mặt ửng hồng vì lạnh của cậu không khỏi nói hai câu. Vương Thất Lang nhìn nàng cười cười, sau đó hai mắt nhìn về phía hai mẹ con Lâm thị, trong ánh mắt ngập đầy dè phòng.

Chuyện của Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương đã kể sơ qua với Lâm thị, cho nên bỗng nhiên thấy một đứa bé đứng ở đây, bà cũng không ngạc nhiên lắm. Ngôi nhà này có tổng cộng ba gian phòng, hai lớn một nhỏ. Tô Tuệ Nương một mình chiếm một gian, một gian khác nàng định cho mẹ con Lâm thị ở, vì thân thể Tô Văn không tiện, dầu gì cũng cần người ở bên chăm nom, cho nên hai người ở cùng một gian là vừa, dù sao ở nông thôn cũng không chú

trọng gì nhiều hơn nữa giường kia cũng lớn, đủ cho hai người nằm, còn gian nhỏ nhất cũng chỉ có thể để cho Vương Thất Lang ở. Đương nhiên Tô Tuệ Nương cũng sẽ không ỷ khuất nó, tuy phòng không lớn, nhưng được bố trí rất ấm áp, trên giường trải nệm dày, đệm giường còn dùng mặt sau của vài bông bọc lại. Bởi vì phòng ốc đã cũ kỹ, nên trên vách tường không khỏi xuất hiện rất nhiều chỗ nứt hoặc bị rớt ra, Tô Tuệ Nương bèn dùng rất nhiều vôi vụn, cát chúng thành hình vuông, lớn lớn nhỏ nhỏ ghép lại toàn bộ rồi phủ lên, cứ thế, trong phòng không chỉ không còn nhìn thấy khe nứt nữa, ngược lại trông còn sáng sủa thú vị hơn rất nhiều.

Lâm thị đặt bao đồ xuống bắt đầu bận rộn thu thập, Tô Tuệ Nương để mặc bà, tự mình đi làm cơm. Vì nghênh đón thành viên gia đình mới, Tô Tuệ Nương quyết định tối nay sẽ làm thêm vài món, khoai tây xào, đậu đũa luộc, trứng gà rán, canh cải trắng và cả bánh rán. Qua một thời gian lâu như vậy Tô Tuệ Nương đối với nấu cơm đã không còn lạ lẫm nữa, trên cơ bản có thể dùng từ “dễ như trở bàn tay” mà hình dung, hơn nữa bởi vì nàng nấu cơm sạch sẽ, nghiêm túc hẳn hoi, độ lửa nắm giữ tốt, nên làm cơm cũng rất ngon, còn không thấy từ một con sói nhỏ gầy yếu như dây bầu cũng được nàng nuôi đến trắng nõn để nhìn đó sao?

Ước chừng sau hơn nửa canh giờ, tất cả thức ăn đã làm xong, Tô Tuệ Nương bèn bảo Vương Thất Lang kê cái bàn đến trên giường của Lâm thị, thứ nhất là để tiện cho Tô Văn, thứ hai, nàng cũng không muốn trên giường của mình bị dính mùi dầu mỡ gì đó. Sau khi sắp xong chén đĩa, cả nhà quây quần bên bàn chuẩn bị ăn cơm.

“Mẹ, đệ đệ, Tiểu Thất” Tô Tuệ Nương cười giọng chén trà thô trước người mình lên: “Chúng ta đã là người nhà, về sau sẽ sống cùng nhau rồi, Tuệ Nương lấy trà thay rượu mời mọi người một ly, mong cho cuộc sống của chúng ta bình an trôi chảy, thuận lợi phát đạt.”

Lâm thị cùng Tô Văn tất nhiên là mặt mày vui vẻ đồng ý, chẳng qua Vương Thất Lang biểu hiện có chút nhàn nhạt, thoát nhìn không tình nguyện lắm. Lúc này mọi người đều đã đói, bèn bắt đầu ăn. Nhìn thức ăn đầy bàn, ngay cả Tô Văn bệnh suốt cũng không khỏi mở rộng khẩu vị, sau khi nếm thử khoai tây xào, hai mắt cậu sáng lên khen ngợi: “Tỷ làm món này ăn ngon thật.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, khoai tây có thể nói là một loại nguyên liệu nấu ăn thường thấy nhất ở nông thôn, cho nên khoai tây xào là một món mỗi nhà thường ăn lại còn dễ làm, nhưng muốn làm sao cho ăn ngon thì lại khó. Tô Tuệ Nương cũng phải làm rất nhiều lần mới từ từ biết cách, khoai tây sau khi gọt vỏ phải dùng nước ngâm một lát trước, đợi đến khi vật bẩn bên trong lắng xuống hết, mới cắt thành sợi. Dầu không nên cho quá nhiều, chú ý độ lửa, đợi đến lúc gần chín thì thêm ớt, thêm dấm. Dĩ nhiên, điều này cũng có quan hệ lớn là khoai tây sản xuất từ không gian mà ra, nói tóm lại hai chữ, ăn ngon!

Có thể nhìn ra hai mẹ con Lâm thị sống rất không như ý, thấy mấy món này ăn ngon, lập tức đều lộ ra vẻ tham ăn, điều này cũng khó trách, dù là ai ngày ngày ăn rau luộc trâu bỗng thấy chút dầu mỡ, thế nào cũng đều có dáng vẻ này thôi! Tô Tuệ Nương âm thầm lắc đầu, bưng tô canh cải trắng ra ngoài, trong canh nàng còn cho thêm ớt, vừa xanh xanh đỏ đỏ, nhìn rất đẹp mắt.

“Ăn nhiều chút...” đặt canh trước người Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương cười như không cười nói: “Trong bếp còn dấm, nếu đệ chê không chua thì tự thêm một ít vào.”

Mãi vờ cầm đũa cúi đầu ăn cơm, Vương Thất Lang nghe vậy, cái đầu nhỏ đột nhiên cứng đờ, ngẩng đầu đáng thương mà nhìn Tô Tuệ Nương.

Tô Tuệ Nương không để ý tới nó.

Ăn cơm xong, Vương Thất Lang chủ động đi rửa chén, Tô Tuệ Nương bèn giúp Lâm thị dọn dẹp phòng, thấy con gái chuẩn bị cho mình hai bộ mền mới toanh, Lâm thị không khỏi rung rung nước mắt, đối với tính tình động một chút là khóc của bà, Tô Tuệ Nương cũng đã tương đối quen rồi. Hai người dọn dẹp hơn nửa ngày, mãi đến khi sắc trời tối muộn, Tô Tuệ Nương mới trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi. Nửa đêm, nàng nghe loáng thoáng bên ngoài truyền đến vài tiếng ho khan, hẳn là của Tô Văn. Cũng không biết rốt cuộc cậu bị bệnh gì, ngày mai phải hỏi Lâm thị mới được, Tô Tuệ Nương thầm nghĩ.

Edit bởi: Mạc Thiên Y

Cứ thế lại qua bảy tám ngày, chồng của Chị Quế Hoa đưa kệ chén và tủ giường đến. Kệ chén tất nhiên đặt trong bếp, tủ giường thì nàng và Lâm thị mỗi phòng một cái, Tô Tuệ Nương đem chăn mền, quần áo, ngân lượng, cùng với vài cưới Trần phủ đưa tới toàn bộ cẩn thận bỏ vào, rồi sau đó dùng ổ khóa khóa kỹ.

“Tuệ Nương à...” Một ngày nọ, Lâm thị vén rèm phòng Tô Tuệ Nương đi vào, thấy nữ nhi đang cúi đầu viết gì đó, vội thả nhẹ cước bộ.

“Mẹ, có chuyện gì à?” Tô Tuệ Nương ngẩng đầu, mời Lâm thị ngồi xuống: “Là tiểu đệ có chỗ nào không ổn ư?”

“Không, Văn Nhi đã uống thuốc đi ngủ rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy nhẹ nhàng gạt đầu, mẹ con Lâm thị chuyển đến không tới hai ngày, Tô Tuệ Nương đã đi mời Vu đại phu đến xem, lão nói bệnh của Tô Văn là bệnh cũ, không phải sớm chiều có thể trị hết, quan trọng nhất là phải điều dưỡng, sau từ trong lời Lâm thị nói mới biết được, Tô Văn là do sinh non, từ khi sinh ra đến nay vẫn bệnh mãi, lúc nhỏ thiếu chút nữa không sống được, lúc cha Tô Tuệ Nương còn sống còn được uống chút thuốc bổ, từ khi cha mất nhà họ Tô nghèo đến rách mồng tơi, thân thể Tô Văn cũng theo đó tệ xuống. Vẫn là do thể chất quá yếu, Tô Tuệ Nương thầm nghĩ, nhưng có một điểm, nàng phát hiện Tô Văn rất thích đọc sách, trên cơ bản chỉ cần người tỉnh, trong tay nhất định phải với lấy quyển sách, đi học mặc dù là chuyện tốt, nhưng có chút hao tổn tâm thần, cho nên Tô Tuệ Nương quy định cậu mỗi ngày chỉ được đọc sách một canh giờ, thời gian còn lại cũng cần nghỉ ngơi.

“Tuệ Nương à...” về mặt Lâm thị có phần khó xử: “Mẹ muốn nói với con một chuyện.”

Tô Tuệ Nương nhún mảy: “Chuyện gì ạ?”

“Là về thằng bé nhà họ Vương kia...”

“Tiểu Thất à?”

“Tuệ Nương à, con đừng trách mẹ lắm mồm.” ánh mắt Lâm thị hơi dao động, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Bây giờ con đã bị nhà họ Vương bỏ rồi, nhưng Vương Thất Lang kia nói sao cũng là con trai nhà họ, trước kia các con là chị dâu em chồng, nhưng bây giờ... bây giờ ở chung... không dễ coi lắm đâu!”

“Mẹ, tình huống của Tiểu Thất con cũng đã giải thích với mẹ rồi.” Tô Tuệ Nương cau mày, bình tĩnh nhìn Lâm thị: “Mẹ nghe người nào nói ra nói vào phải không?”

Lâm thị tránh né ánh mắt của nữ nhi, sau một lúc lâu, nhỏ giọng nói: “Mấy hôm trước mẹ ở trước cửa quét tuyết, đúng lúc gặp mẹ chồng con... bà ta nói, nói con không tuân thủ nữ tắc, quyến rũ em chồng...”

Tô Tuệ Nương nghe vậy trong lòng lập tức bốc lên một ngọn lửa, cảm thấy Bì thị kia đơn giản là cố tình gây sự, ăn nói bừa bãi. Vương Thất Lang đầu gi cũng chỉ là đứa bé, mình và nó sao có thể có cái gì mà tư thông chứ.

“Mẹ, đầu tiên Bì thị cũng không phải là mẹ chồng con. Hơn nữa Tiểu Thất là đệ đệ mà con nhận nuôi, con có trách nhiệm chăm sóc em ấy, về sau những lời này không nên nói nữa, chúng ta là người một nhà, nên hòa hòa khí khí mới phải.”

“Cái gì mà người một nhà...” Lâm thị lầm bầm lầu bầu nói: “Trừ con ra, thằng bé kia một chữ cũng không buồn nói với chúng ta... con còn chưa thấy ánh mắt kia của nó, ánh mắt nhìn mẹ và Văn Nhi, như thể muốn ăn thịt người vậy.”

“Tính tình Tiểu Thất đúng là có chút khác với người khác, nhưng nó tuyệt đối là thằng bé tốt.” Tô Tuệ Nương cố gắng trấn an: “Mẹ, ngài nào giờ là người thiện tâm, cũng không nỡ nhìn thằng bé lưu lạc không có chỗ ở đúng không?”

Lâm thị cắn cắn môi, bắt đầu từ ngày trước bà đã không nói gì được con gái nhà mình, đến bây giờ lại càng không, và lại, bây giờ bà và Tô Văn còn phải sống dựa vào Tô Tuệ Nương, lại càng không dám nói thêm cái gì.

Tô Tuệ Nương vốn tưởng rằng chuyện này đến đây chấm dứt, không ngờ qua ngày hôm sau, đệ đệ Tô Văn đột nhiên bị tiêu chảy, thân thể cậu vốn đã kém, tiêu chảy suốt một ngày, cả người hoàn toàn mất nước, chỉ có thể mềm oặt nằm trên giường. Vẫn là Tô Tuệ Nương mời Vu đại phu đến kê đơn mới ngưng được, Lâm thị đã khóc thành một đoàn, bộ dạng gào khóc kia thật sự là đáng thương.

Tô Tuệ Nương khuyên giải bà xong, sau đó xoay người bỗng liếc thấy Vương Thất Lang đứng ở góc cửa, thằng bé kia cứ thế đứng dựa ở cửa cạnh, lạnh lùng mà nhìn, đặc biệt tầm mắt xẹt qua Lâm thị, lại càng tràn đầy ác ý mãnh liệt. trong lòng Tô Tuệ Nương giật thót, nàng không lộ ra ngay tại chỗ, không thể làm gì khác hơn là chăm sóc Tô Văn, đợi đến khi trăng lên cao, Tô Văn uống thuốc xong rồi cục ngủ rồi, nàng mới từ trong phòng Lâm thị đi ra.

Không trở về phòng mình, nàng bước nhẹ đi đến trước cửa phòng Vương Thất Lang, vén rèm đi vào. Đã trễ thế này, Vương Thất Lang vẫn chưa ngủ, nó ngồi trước cửa sổ, đang cúi đầu loay hoay thứ gì đó trong tay, đó là một chuỗi dây chuyền, chính xác mà nói là một chuỗi dây chuyền răng động vật, Vương Thất Lang vậy mà yêu nó như bảo bối, lúc nào cũng đeo trên cổ.

“Tuệ tỷ tỷ?” Thấy Tô Tuệ Nương đi vào, Vương Thất Lang gọi một tiếng từ trên giường đứng lên, trong mắt ánh lên vui vẻ.

Thấy thế, lời Tô Tuệ Nương muốn nói đến khoe miệng không khỏi nuốt trở vào, ngẫm lại, ngộ nhờ là mình đã đoán nhầm, thế chẳng phải đã làm tổn thương lòng đứa nhỏ này sao.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tỷ đệ tâm sự

“Văn chưa ngủ à!” Tô Tuệ Nương mỉm cười, ngồi xuống mép giường, trong phòng không thắp đèn, tối đen như mực, chỉ nương theo ánh trăng nơi cửa sổ có thể nhìn thấy hàm răng trắng sáng của thằng bé kia, vui đến thế, giống như một con cún nóng lòng nịnh nọt chủ nhân. Tô Tuệ Nương bỗng chốc mềm lòng, giờ tay lên vuốt đầu thằng bé.

“Tóc có hơi dài rồi, ngày mai tỷ cắt cho đệ nhé.” phong tục của Đại Thụy, nam từ sau mười tuổi mới phải buộc tóc, lúc nhỏ bình thường không phải để rũ ra thì cũng là cắt ngắn, Vương Thất Lang cong cong hai mắt ừ một tiếng, xem như là đồng ý.

Tầm mắt Tô Tuệ Nương rơi trên tay cậu, có chút tò mò hỏi: “Thứ này có lai lịch ra sao? Lúc nào cũng thấy đệ đeo nó.”

Vương Thất Lang nghe vậy quơ quơ dây chuyền răng nanh trên tay, mặt đầy hứng khởi nói: “Lúc nhỏ đệ có nuôi một con chó, nhặt được trên núi Nam Sơn, lúc nhặt được nó mới hơn một tháng tuổi, là một con cún rất xinh xắn. Đệ đặt cho nó một cái tên, gọi là Hắc Tử. Hắc Tử vậy mà đến ba tháng là đã có thể chạy khắp núi, sau một năm đã có thể bắt được gà sống.”

Nhìn Vương Thất Lang ríu ra ríu rít kể con cún Hắc Tử kia thông minh ra sao, giỏi thế nào, Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười, biết thằng bé này rất thích con chó nhỏ kia, nhưng sợi dây chuyền này...

“Sau có một ngày, Vương Lục Lang nằng nặc giành Hắc Tử của đệ” nói tới đây, trong ánh mắt của cậu ánh lên vẻ căm hận: “Đệ không cho, nó liền đánh đệ, lão tiện nhân Bì thị kia cũng đánh đệ, đệ còn lâu mới để bọn họ cướp Hắc Tử đi...” Trên mặt cậu dần hiện ra biểu tình dương dương đắc ý. Tô Tuệ Nương toan mở lời hỏi, đệ thả Hắc Tử đi rồi hả? Nào ngờ ——

“Đệ quăng chết nó.” Vương Thất Lang lộ ra vẻ mặt mình thật thông minh: “Là quăng chết ngay trước mặt Vương Lục Lang, máu tươi phun ra bắn lên mặt nó, từ đó trở đi, nó không dám giành giật đồ của đệ nữa.”

Trái tim Tô Tuệ Nương run bắn, sau một lúc khá lâu, mới khàn khàn hỏi: “Đệ không đau lòng sao?”

“Đau lòng?” Vương Thất Lang chớp chớp mắt: “Đệ không đau lòng! Tuệ tỷ tỷ xem này, những thứ này đều là răng nanh của Hắc Tử, đệ đeo chúng trên cổ, Hắc Tử sẽ mãi ở bên cạnh đệ mà.”

Tô Tuệ Nương cứ thế nhìn chăm chăm Vương Thất Lang, nàng không biết lúc này mình nên nói gì, nói nó làm không đúng sao? Một đứa trẻ từ nhỏ đã bị ngược đãi mà lớn lên, nàng có tư cách gì đi chỉ trích nó. Nói nó làm đúng ư? Tô Tuệ Nương cũng thật sự không thể gắt bừa, cuối cùng tất cả thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành một tiếng thở dài.

“Nhưng Hắc Tử sẽ đau a...”

Vương Thất Lang sững người, trên mặt hiện nét buồn bã.

Tô Tuệ Nương vờn tay lại lần nữa sờ cái đầu nhỏ của nó, thôi vậy, cứ từ từ đi.

Mặc dù không hỏi chuyện Tô Văn đột nhiên tiêu chảy rồi cuộc có liên quan đến Vương Thất Lang hay không, nhưng trong lòng Tô Tuệ Nương đã có đáp án. Những ngày sau đó, ngoài chăm sóc Tô Văn ra, nàng còn quan tâm Vương Thất Lang gấp đôi, khiến cho thằng bé kia cả ngày vui mừng hớn hở, cứ thế, qua tiếp bốn năm ngày, theo bệnh tình của Tô Văn chuyển tốt, mùa xuân năm nay cũng sắp đến.

Đối với cái tết đầu tiên sau khi sống lại, Tô Tuệ Nương rất coi trọng, hơn nữa trong tay nàng còn hơn 38 lượng bạc, đủ cho cả nhà trải qua một tết yên thịnh soạn đoàn viên. Ngày 25, nàng dẫn Vương Thất Lang lên thị trấn một chuyến, mua sắm một đồng lớn hàng tết, khác với hai lần trước, lần này nàng chủ yếu mua đồ ăn uống, hai con cá chép to, một con gà tre, một miếng thịt mỡ lớn, nửa tấm xương sườn, vài cây Lạp Xưởng, còn mua cho Lâm thị và Tô Văn mỗi người một bộ đồ mới, về phần mình và Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương định bụng tự mình làm.

Ngày 27, nàng rủ cả nhà bắt đầu quét dọn nhà cửa, ngày 28 thì bắt tay vào làm niên quả*, nói là niên quả thật ra cũng chỉ là chút đồ ăn vặt chiên khô mà thôi. Ở phương diện này Lâm thị lại rất am hiểu, bà làm vài cái có hình bông hoa, trong đó có một loại tên là Niêm bông (bánh cây), cắn vào vừa ngọt vừa giòn, ăn ngon cực kỳ. Tô Tuệ Nương còn hấp 2 nồi màn thầu lớn, cầm đũa điểm một chấm đỏ lên mỗi cái màn thầu, ngụ ý hồng hồng hòa hòa. (*hồng hồng hòa hòa: phát đạt, hưng thịnh*)

* niên quả: một loại bánh chiên giòn, dùng bột nếp và bột ngũ vị hương, bột ớt nhào đều, sau cắt thành từng lát mỏng chiên lên.

Đội đến 30 tết, sáng sớm Tô Tuệ Nương đã thức dậy, nàng thay một bộ quần áo mới, là bộ mà mấy ngày nay buổi tối nàng vào trong không gian làm, cuối cùng đã làm kịp trước năm mới. Quần áo mới là một bộ váy liền thân màu vàng nghệ, mép váy còn xòe ra, bên trên gấp thành nếp uốn, khiến vòng eo của Tô Tuệ Nương trông đặc biệt thon thả, ngoài ra, nàng còn làm thêm một cái áo bông đồng màu nhưng có hoa nhỏ, trên áo bông có ý làm vật áo tỳ bà, vật áo men theo cổ áo nghiêng nghiêng mà rẽ đến ngực, nhìn qua vừa trang nhã lại vừa khác biệt. Mái tóc dài xinh đẹp được vấn lên, dùng một tấm khăn thêu cột lại, chỉ chừa lại một cái mái ngang che vừa cái trán, hôm nay nàng ăn diện như vậy, ngay cả Lâm thị thấy cũng kinh ngạc không thốt nên lời.

“Tuệ Nương của mẹ đã trở nên thật xinh đẹp!” Sau một lúc lâu Lâm thị lẩm bẩm nói. Tô Tuệ Nương nghe nhưng chỉ mỉm cười, hơn nửa năm qua gần như mỗi ngày nàng đều vào trong không gian ngâm suối nước nóng, cả thân thể mặc dù không thể nói là thay da đổi thịt, nhưng sự thay đổi lại là lặng lẽ chậm chậm thấm nhuần. Thí dụ như nước da toàn thân này, lúc đầu vừa đen vừa thô, nhưng bây giờ đã trở nên trắng nõn, hơn nữa thời gian này được ăn không ít thịt, bây giờ trông Tô Tuệ Nương càng khỏe mạnh xinh xắn hơn rất nhiều, hơn nữa vết bớt trên mặt nàng cũng từ màu đỏ thẫm biến thành ửng hồng, đã nhạt đi rất nhiều, ngũ quan mi mắt đã có thể hiện rõ ra hơn, dĩ nhiên đã trở nên “Xinh đẹp” rồi.

“Mẹ hôm nay cũng thật tươi tắn nha!” Tô Tuệ Nương cười nói.

Lâm thị có chút ngượng ngùng kéo cái áo màu tím trên người, oán trách nói: “Mẹ đã nói rồi, quần áo còn, con cứ nằng nặc mua thêm.”

“Năm mới mà!” Tô Tuệ Nương biết bà tiếc tiền, tiến lên kéo cánh tay bà, hai mẹ con cùng nhau đi ra ngoài, hôm nay vậy mà có rất nhiều việc phải làm đây. Vì buổi tối phải ăn một bữa tiệc lớn, cho nên bữa sáng Tô Tuệ Nương chỉ làm vài món đơn giản, đun một nồi nước bỏ hành thái, gừng, cải trắng xào sệt, đợi chín xong, đem hoành thánh đã gói xong tối qua bỏ vào, chẳng mấy chốc, một bữa sáng nóng hổi thơm ngào ngạt đã được làm xong.

Hôm nay Tô Văn cũng thay một bộ quần áo mới màu trắng, cậu ngồi trên giường sưởi, ý cười đầy mặt nhìn mẫu thân và tỷ tỷ bận rộn tới lui, lát sau tầm

mắt của cậu cùng Vương Thất Lang bên cạnh đối nhau, liền thấy tên kia vậy mà hơi ưỡn lồng ngực lên, ánh mắt nhìn hẩn lộ vẻ đắc ý. Tô Văn biết nó đắc ý cái gì, không phải là tỷ tỷ tự tay làm cho nó bộ quần áo mới sao! Cậu có chút không thoải mái nghĩ, tỷ tỷ có thương mĩ cách mấy, mĩ cũng không phải đệ đệ ruột của tỷ ấy, là ta mới đúng nè.

Cả nhà ăn sáng xong, Lâm thị đi thu dọn bát đĩa, Tô Tuệ Nương thì dẫn Vương Thất Lang ra cửa dán câu đối xuân, thằng bé thấy thích thú, nằng nặc đòi tự mình dán. Tô Tuệ Nương bèn ôm lấy cu cậu, để nó dán lên hoành phi trên cửa, Vương Thất Lang cự nự, thà vào nhà xách băng ghế ra chứ không cần người bế.

Lễ mừng năm mới ở nông thôn, chính là ăn ăn uống uống, ở trong phòng Lâm thị đám người Tô Tuệ Nương an vị trên giường ấm, bóc hạt dưa, ăn đậu phộng, cười cười nói nói cho hết thời gian. Cậu nhóc Vương Thất Lang kia tương đối dã man, những việc tí mĩ như bóc hạt dưa cu cậu không làm được mà nhai cả một miếng, rôm rốp rôm rốp nghe thôi cũng thấy ê răng. Tô Tuệ Nương chỉ vài lần, nhưng chẳng có chút thành quả nào, cuối cùng đành phải làm nha hoàn bóc nhân hạt dưa bỏ vào cái bát không cho nó ăn, thằng bé ăn đến là nhanh, không ngừng dùng ánh mắt ý bảo Tô Tuệ Nương bóc nhanh chút, chọc nằng tức nhéo lên gương mặt mềm của nó.

Cả nhà đang nhàn nhã ăn, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Tuệ Nương nhướn mày, có phần tò mò ai lại đến vào lúc này. Song, khi nàng mở cửa, tất cả tò mò đều biến thành chán ghét, đứng trước mặt nàng không phải Bì thị thì là ai.

“Bà tới làm gì?” Tô Tuệ Nương lạnh lùng hỏi. Bì thị hai mắt lão liên không ngừng nhìn trên người Tô Tuệ Nương, trong ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên và tham lam, ngạc nhiên là vì biến hóa của Tô Tuệ Nương, tham lam lại là vì quần áo cả người nàng, chắc chắn, nhất định quan sai thân thích kia đã cho nhà nó không ít bạc đây! Bì thị nghĩ, nếu Tô Tuệ Nương vẫn còn là con dâu nhà họ Vương, số tiền kia chắc hẳn là của mình rồi.

“Là Tứ đệ muội sao!” Trả lời Tô Tuệ Nương là một nam tử đứng sau lưng Bì thị, chỉ thấy gã tuổi tầm 24-25, thân vận trang phục học trò, mặt mũi không nói là anh tuấn lắm, nhưng cũng xem như là có thể. Lúc này, gã chấp tay chào hỏi, trên mặt là nụ cười tao nhã.

Tô Tuệ Nương nhú mày: “Vị tướng công này, Tuệ Nương không biết người là ai, nhưng có chút điểm muốn nói rõ ràng, bây giờ ta và nhà họ Vương các người không còn chút quan hệ nào, Tứ tâu cái gì, vẫn không nên gọi bậy, miễn cho người khác hiểu lầm tướng công người không biết lễ độ.

Nụ cười của nam tử kia khựng lại, nhìn Tô Tuệ Nương một cái thật sâu, mới lên tiếng: “Ta là Vương Bác Duyên, người chồng đã mất kia của cô chính là Tứ đệ của ta, ta gọi cô là đệ muội thì có gì mà không thỏa.”

Trong lòng Tô Tuệ Nương chợt động, lại biết, vị nam tử trước mắt này có lẽ là đứa con thứ hai của Bì thị đi học trên thị trấn, Vương Nhị Lang.

“Lắm lời làm gì... mày mau mời chúng tao đi vào, ngoài này lạnh chết được!” Bì thị trừng mắt toan nổi đóa, mụ bắt nạt Tô Tuệ Nương đã thành thói quen, nghĩ mình vừa nạt như vậy, đối phương nên tránh ra, mời bọn họ vào mới phải, ai ngờ ——

“Ngại quá, gần sang năm mới, trong nhà không chiêu đãi khách.” Tô Tuệ Nương chẳng chút mảy may có ý tứ tránh ra, chỉ nói: “Nếu không có chuyện gì thì mời trở về giữm!”

“Mày...” mắt thấy Tô Tuệ Nương toan đóng cửa, Bì thị nóng nảy há mồm muốn mắng. Bấy giờ, Vương Nhị Lang tiến lên một bước nói: “Tứ đệ muội xin chậm đã, chúng ta lần này tới cũng là muốn đón một người về nhà.” Khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: “Thất đệ đã ở nhà cô làm phiền nhiều ngày, Bác Duyên xin tạ ơn, nhưng hôm nay là tân xuân, chính là lúc người nhà đoàn tụ, hãy gọi thất đệ ra đây, theo chúng ta về nhà ăn tết.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đánh vắng khỏi cửa

Edit: Mạc Thiên Y

Đối mặt với mấy lời xàm xí của Vương Bác Duyên, vẻ mặt Tô Tuệ Nương vẫn bình tĩnh hỏi vặn lại: “Thất đệ nào, ta ở nhà họ Vương cũng đã hơn nửa năm, vậy mà chỉ gặp Vương Đại Lang, Vương Tam Nương, Vương Ngũ Nương, Lục Lang và người hôm nay, khi nào thì nhà họ Vương gia lại thừa ra một Thất Lang?”

“Bớt giả vờ giả vịt đi cho lão nương.” Bì thị dựng thẳng mí mắt chỉ vào lỗ mũi Tô Tuệ Nương mắng: “Chuyện tiểu súc sinh kia trong nhà mày, cả thôn này ai cũng biết, còn giả vờ làm quái gì, nhanh tránh ra cho lão nương.” Bì thị hùng hổ tiến lên một bước, đang muốn đẩy Tô Tuệ Nương ra, bọn họ đã tính toán sẵn rồi, vào nhà tiện tay vơ vét vài thứ trước đã, nom con tiểu tiện nhân này ăn trắng mặc trơn thế kia, trong nhà khẳng định còn giấu không ít đồ tốt đây.

“Mụ dám!” trước kia là bị bức bách không còn cách nào, Tô Tuệ Nương không thể không nén giận với Bì thị. Nhưng bây giờ nàng đã là người tự do, sao có thể cho phép à đàn bà này khi dễ mình nữa. Tô Tuệ Nương với tay rút cái then cửa ra, cầm lấy cây then cài cửa lớn, nhắm thẳng lên người Bì thị mà đập, nàng đã nhìn con mụ này rất lâu rồi.

Bì thị kia vạ vạ không ngờ tới, Tô Tuệ Nương trước nay luôn bị mình bắt nạt, thế nhưng dám động thủ, nhất thời không đề phòng, bỗng chốc đã bị

đánh trúng mông. Tô Tuệ Nương một bả đập lên mặt mẹ, thoáng chốc, làm cho Bà thị phun cả máu mũi, lăn lông lốc ra đất.

“Đồ đánh đá! Đồ đánh đá nhà người! Dám động thủ đánh mẹ chồng...” Vương Nhị Lang kia cũng là hạng giỏi khua môi múa mép, thấy mẫu thân mình bị đánh mà chỉ biết đứng đó trơ mắt nhìn. Tô Tuệ Nương liếc gã một cái, cực kỳ khinh miệt nói: “Mẹ chồng của ai? Ta bây giờ cùng nhà họ Vương các người chẳng còn quan hệ cái quái gì, bót ở đây thấy sang bắt quàng làm họ đi. Còn nữa, ta thấy người cũng đã đọc sách được hai năm, nên muốn nhắc nhở người một chút. Dựa theo luật pháp Đại Thụy, chưa được chủ nhà cho phép, người tự tiện xông vào nhà dân, ần theo tội trộm cắp mà luận xử, phạt 50 hèo, ngồi tù mười năm. Tuệ Nương nghe nói Vương công tử có ý đồ làm quan, vẫn nên chớ dính kiện tụng gì đó thì hơn, nếu không, có gì không tốt đời này của người sợ là khó đạt được ước nguyện rồi.”

Vương Bác Duyên nghe vậy quả nhiên do dự, chỉ thấy gã miễn cưỡng cười giả lả, giờ lên đồ trên tay nói với Tô Tuệ Nương: “Đệ muội tức giận lớn thế làm gì, đây là chút tâm ý của vi huynh, xin nhận lấy.”

Nhìn hai cái bao giấy dầu đưa tới, Tô Tuệ Nương mắt cũng không nháy lấy một cái, nói: “Không cần, Tô gia chúng ta không thiếu mấy thứ này, vẫn là mời hai vị trở về đi!” Nói xong đóng sập cửa, cài then lại.

Vương Bác Duyên cả mặt mày tức khắc đen khùng khiếp, gã siết chặt quả đấm, quay đầu nhìn Bà thị hăng còn lăn lộn trên đất nói: “Còn không mau đứng lên, đừng ở đây làm mất mặt nữa.”

Bà thị trước giờ luôn sợ đứa con trai này, nghe vậy không thể không đứng dậy, mẹ bị Tô Tuệ Nương đập vài cái không nhẹ, cả mặt mũi bầm dập đầy máu: “Tiểu tiện nhân kia! Dám động thủ đánh lão nương...” bấy giờ Bà thị đã phản ứng kịp, mẹ đứng là tức không nhẹ, rảo bước vọt tới trước cửa vừa đập vừa đập, la mắng như con chó điên, một lát sau loáng thoáng từ trong cửa truyền đến một giọng nói: “Đi nấu nước, ta muốn trừng chết con chó điên kia.” Thanh âm mắng chửi của Bà thị chợt giảm xuống tám độ, người cũng không tự chủ được lui ra sau, trên mặt thoáng vệt qua biểu tình sợ hãi, trong lòng mẹ vậy mà biết, tiểu tiện nhân kia nói không chừng có thể làm được chuyện này. Vương Bác Duyên thấy thế về mặt càng thêm đen, gã hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi, Bà thị nghĩ tới nghĩ lui rồi cũng vội vàng đi theo.

“Nhị Lang chớ tức giận với cái thứ mất dạy đó.” Bà thị ton hót nói: “Và lại, tiểu súc sinh Vương Thất Lang kia không trở về lại càng tốt, Tô Tuệ Nương muốn nuôi thì cứ để nó nuôi, sau này chẳng chết dầm kia gây ra họa gì, không còn liên quan đến nhà chúng ta nữa.”

Vương Nhị Lang nghe vậy hừ một tiếng, gã nào quan tâm đến thằng nhóc Vương Thất Lang kia chứ, chỉ là sau khi về nhà nghe nói Tô Tuệ Nương có một họ hàng làm quan ở kinh thành, cho nên muốn tới lôi kéo chút giao tình, vớt chút quan hệ mà thôi, vốn tưởng là gã đã hạ mình rồi, Tô Tuệ Nương kia hẳn nên vô cùng cảm kích mới phải, nào ngờ cho ăn *chè bẻ môn* không nói, còn bị đập vào mặt thật mạnh.

*bẻ môn canh: bẻ môn tạ khách; không cho khách vào nhà (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn.

“Mẹ cũng thật là ngốc!” Vương Nhị Lang âm trầm nói: “Cấp thư bỏ vợ cho nó làm chi, nếu nó còn ở trong nhà chúng ta, là tròn là đẹp còn không tùy chúng ta nắn bóp sao.”

Bà thị nghe vậy trong lòng thầm nhủ, khi đó người gấp rút đòi tiền, ta không nhận mười lượng bạc kia, lấy cái gì cho người. Song, lời này mẹ không dám nói trước mặt Vương Nhị Lang, chỉ nói: “Được rồi, Nhị Lang đừng tức giận, hôm nay là ngày Tết, chúng ta về nhà trước cái đã, đợi ra năm, mẹ tìm cách thu thập tiện nhân kia.”

Hai người thẳng đường đi về nhà họ Vương, chỉ là trước đó tiền bạc đều đã đưa hết cho Vương Nhị Lang, cho nên năm nay nhà họ Vương ăn tết có phần thâm trầm, trừ một ít thịt mỡ heo ra, quả thật không nhìn thấy bất kỳ thịt nào (*ví dụ: thịt heo, thịt cá, thịt bò*). Vương Nhị Lang thấy thế chẳng những không có chút áy náy nào, ngược lại miệng còn đầy oán giận phàn nàn, cho là đám người Bà thị bạc đãi mình. Điền thị vì chuyện trước đó đã sớm nín một bụng lửa giận rồi, không khỏi chen vào vài lời. Bà thị đời nào để thị nói con trai mình chứ, thế là mẹ chồng nàng dâu gần sang năm mới đã gây chuyện, từ trong nhà đánh ra ngoài sân, đến là phi thường nóng nảy.

Không nói đến đám người nhà họ Vương đáng ghê tởm kia, mà nói đến Tô Tuệ Nương lúc này, nàng nhìn Vương Thất Lang sắc mặt tái xanh bị Lâm thị giữ chặt, khẽ mỉm cười vẫy thẳng bé đến cạnh mình: “Làm gì mà nghiêm cả mặt thế, cười một cái cho tỳ tỳ xem nào.” Vương Thất Lang cúi đầu, né khỏi cánh tay của Tô Tuệ Nương, lác mắt chạy ra cửa, bị một câu nói của Tô Tuệ Nương hù dọa: “Hôm nay ngoan ngoãn ở nhà ăn Tết, không cho phép ra khỏi cửa.” Vương Thất Lang nghe xong oán hận giậm chân, xoay người vào phòng mình. Tô Tuệ Nương bắt đầu lác lác đầu, Lâm thị có chút lo lắng tới hỏi, nhưng cũng bị nàng đuổi trở về. Giống như Tô Tuệ Nương nói, hôm nay là tân xuân, có chuyện gì chờ qua năm hẵng nói sau, nàng không muốn vì những người không liên quan kia mà phá hỏng tâm tình của mình.

Gần xế chiều, Tô Tuệ Nương bắt đầu chuẩn bị cơm tối, tắt bếp suốt mấy canh giờ, mới làm xong một bữa cơm tất niên từ màu sắc đến hương vị đều đủ cả. Món thịt có sườn xào chua ngọt, gà hầm khoai tây, cá chép rim, món rau có tương cà tím, trứng rán hành, khoai tây xào, đậu phụ chiên, cải thảo xào ớt, tổng cộng tám món. Màu sắc khác nhau bày trên bàn, nhìn thôi đã thấy thèm.

Tô Tuệ Nương tự mình đến phòng Vương Thất Lang gọi thẳng bé ra, mặt mày nó vẫn có chút khó coi, điệu bộ giùng giàng cự nự, bị Tô Tuệ Nương vỗ lên ót một cái mới biết điều. Nhà bọn họ không ai biết uống rượu, Tô Tuệ Nương bèn lấy chén nước thay trà, cười nói: “Năm mới, nữ nhi chúc mẹ thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, chúc đệ đệ sớm ngày Khang phục, chúc Tiểu Thất ngày càng nghe lời, hy vọng cuộc sống của nhà chúng ta ngày một phát đạt hơn, chúng ta cạ chén!”

Bọn họ giòn giã cụng chén, trên mặt Lâm thị và Tô Văn đều là nụ cười vui vẻ, ngay cả Vương Thất Lang rốt cục cũng lộ ra chút ý cười. Bữa cơm thịnh soạn rất được mọi người hoan nghênh, đặc biệt là món sườn xào chua ngọt kia, chua chua ngọt ngọt ăn ngon cực kỳ, khiến Vương Thất Lang ăn đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành mặt mèo.

Sau bữa cơm tối tung bừng vui vẻ, cả nhà ngồi trên giường sưởi, nghe Tô Tuệ Nương đọc sách, chính là một quyển sách trong chiếc rương của Tô Văn mang tới, cũng là một quyển đặc biệt đơn giản, là cuốn “Thế thuyết tân ngữ” có thể được xem là cuốn sách vỡ lòng của nhi đồng, trong đó đều là những câu chuyện xưa ngắn về tấm gương chăm chỉ, ví dụ như: Mạnh Mầu 3 lần chuyển nhà, Đục vách tường trộm sách, Huyền Lương đâm đui linh tinh. Chẳng những Tô Văn và Vương Thất Lang mà Lâm thị cũng nghe đến say sưa.

1. Mạnh Mầu 3 lần chuyển nhà:

Mạnh Tử mồ côi cha và chịu sự giáo dục nghiêm túc của mẹ là Chương Thị, sau này được gọi là Mạnh Mầu. Mạnh Mầu nổi tiếng với câu chuyện 3 lần chuyển nhà để cho con trai mình được sống, học tập trong ngôi trường và môi trường giáo dục tốt nhất.

Chuyện kể rằng, lần thứ nhất, mẹ con Mạnh Tử sống gần bãi tha ma. Hàng ngày, Mạnh Tử vẫn thường ra đây nô đùa, Mạnh Tử thường diễn lại những cảnh ông nhìn thấy ở bãi tha ma. Mạnh Mầu nhận thấy đây không phải là chỗ ở tốt cho con trai mình, bà liền chuyển nhà sang một khu phố mua bán sầm uất nhưng tình hình không khá quan cho lắm. Mạnh Tử học cách cân, đo, đong, đếm của những kẻ mua bán, hay khoe khoang đồ của mình. Lần này, Mạnh Mầu chuyển nhà đến gần một ngôi trường, Mạnh Tử sống gần đây nên học những khuôn mẫu lễ giáo, học hành chăm chỉ, lúc bấy giờ Mạnh Mầu mới thờ phào: “Đây mới là chỗ ở của con ta”.

Một lần, nhà hàng xóm giết lợn, Mạnh Tử thấy vậy hỏi mẹ giết lợn để làm gì, Mạnh mầu lỡ miệng nói đùa: “Để cho con ăn”. Sau đó, bà đi mua thịt lợn về cho con ăn vì bà nghĩ nếu mình nói dối con chẳng khác nào dạy con nói dối. Một câu chuyện nổi tiếng khác về Mạnh Mầu dạy con đó là khi đang dệt vải, thấy con trốn học đi về. Bà kêu Mạnh Tử đến gần rồi cầm dao chặt đứt tấm vải và mắng: “Con đi học mà bỏ học chẳng khác nào mẹ dệt vải mà chặt đứt nó vậy”. Thấm thía lời mẹ dạy, Mạnh Tử chăm học, dần trở thành học sinh giỏi nhất lớp và bậc đại hiền triết sau này.

Mạnh Mầu nổi tiếng là một bà mẹ có cách giáo dục con nghiêm khắc và chu đáo nhất trong lịch sử. Bà có những cách dạy con hiệu quả như chọn môi trường sống thích hợp với con để tránh những ảnh hưởng xấu từ môi trường bên ngoài đem lại. Đồng thời, bà gieo vào tiềm thức con cái đức tính chân thật để tạo cho con nếp sống đạo đức sau này, dạy con tính cần cù, chăm chỉ, siêng năng, không biếng nhác, có một thái độ kiên trì nhẫn nại, khắc phục khó khăn, gian khổ.

1. Huyền Lương thứ cổ: Huyền Lương đâm đui

Trong thời Chiến Quốc của lịch sử Trung Hoa, có một nhà quân sự là Tô Tần (380-284BC). Mặc dù gia cảnh rất nghèo khó, ông đã có khát vọng thành công từ khi rất trẻ. Ông học từ sáng sớm tới đêm khuya và nhiều khi cảm thấy rất mệt mỏi sau nhiều giờ học liên tiếp. Ông phát hiện ra mình có thể giữ tỉnh táo bằng cách dùng đui đục đâm vào đui. Sự đau đớn sẽ giúp ông tỉnh táo và tiếp tục học. Sau bao nhiêu cố gắng, Tô Tần đã nổi tiếng khắp nơi vì hiểu biết uyên bác của mình. Ông được phong tể tướng ở 6 quốc gia: Tề, Chu, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy và nước Tần quê hương của ông.

Sau đó thành ngữ “Huyền lương thứ cổ” được người đời dùng để khích lệ học hành và làm việc chăm chỉ.

MTY: Truyện thứ 2 ta làm biếng tìm, vì phải dịch ra từ baike chứ không có tiếng Việt.

Mấy ngày nay, lúc Tô Tuệ Nương rảnh rỗi sẽ đọc sách cho họ nghe, nàng làm như vậy kỳ thật chủ yếu là vì Vương Thất Lang. Tô Tuệ Nương hy vọng thằng bé này có thể tiếp xúc với những thứ tích cực chính diện hơn, không nên hướng đến những điều sai lệch. Chẳng qua là có đôi khi thường không thể đạt được mục đích, nói thí dụ như, sau khi nàng đọc xong “Khổng Dung nhường lễ”, từng cười hỏi Vương Thất Lang, nếu như trên tay nó có hai quả lê một lớn một nhỏ, muốn chia thế nào. Kết quả thằng nhóc kia không chút do dự nói mình ăn hết, không chia cho ai quả nào cả, (Thất Lang viết: ngoại trừ Tuệ tỷ tỷ) ra chiều như ai cũng đừng hòng giật được đồ trong tay ông đây vậy, chọc Tô Tuệ Nương tức đến muốn đánh nó.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, trong nháy mắt sắc trời đã tối mịt, Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị bắt đầu chuẩn bị bữa cơm cuối cùng của năm cũ – sủi cảo. Rau cải trắng xuất ra từ trong không gian vừa xanh vừa tươi, lại băm chung với thịt heo băm nhừ, thêm hành lá, gừng, xì dầu. Vỏ sủi cảo thì dùng bột mì, là loại bột không pha trộn một chút bột ngô nào. Rất nhanh, một đám “bọc sủi cảo tròn như đỉnh bạc nho nhỏ” bùng to vỏ mỏng đã được đặt trong lòng trúc. Tô Tuệ Nương mở cửa ra, lúc này có thể nghe thấy tiếng đọt pháo lục tục truyền tới từ trong thôn, đây gọi là nghênh đón thần Tài, là một loại phong tục ngụ ý cát tường. Nhà bọn họ người đọt pháo chính là Vương Thất Lang, cu cậu kia cũng là lần đầu làm chuyện này, lúc dây pháo đỏ không được dài mấy lách tách nổ vang, trong cặp mắt Vương Thất Lang khê lóe sáng, rất giống như đứa trẻ mà ở nơi đó cười ha ha.

Vì cơm tối ăn quá nhiều, mọi người thật ra cũng không đói lắm, nhưng khi bụng đĩa sủi cảo thơm ngào ngạt kia lên bàn, ai nấy nước miếng đã bắt đầu trệu động nhỏ ra, kết quả năm đĩa sủi cảo, đã ăn hết bốn đĩa. Tô Văn mặt căng đến đỏ bừng, tựa lên tường rất chi là cực khổ sờ sờ bụng mình.

Tô Tuệ Nương nhân lúc này phát tiền lì xì cho hai đứa, mỗi người hai mươi đồng. Tô Văn đùn đẩy không nhận, bị Tô Tuệ Nương trừng mắt mới thu vào. Về phần Vương Thất Lang, người ta đã sớm bày ra bộ dạng khôn khéo, giòn giòn giả giả nói: “Cảm ơn Tuệ tỷ tỷ, Tuệ tỷ tỷ thật tốt!” Lời kia cộng thêm gương mặt nhỏ trắng như búp bê sứ khiến Tô Tuệ Nương nhìn không được, vui vẻ đến mức lập tức sờ sờ cái đầu nhỏ như quả dưa của nó.

Cứ như vậy, Tô Tuệ Nương vượt qua cái tết đầu tiên sau khi nàng sống lại, vô cùng ấm áp, vui vẻ. Nàng hy vọng cuộc sống thế này, có thể vĩnh viễn kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Biểu rau

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương luôn nhận thấy muốn được yên ổn sống ở một nơi, không thể thiếu vòng quan hệ nhân mạch của chính mình, nếu không rồi như có chuyện gì thì không có lấy một ai giúp đỡ. Trên danh nghĩa nàng là quả phụ, không nên qua lại nhiều với những tiểu cô nương chưa gả trong thôn, nhưng cũng không sao. Mục tiêu của nàng là thím Ba và Chị Quế Hoa, bởi vì có tiếp xúc qua mấy lần, nàng đối với tính cách của hai người cũng khá hiểu biết. Thím Ba là người nhiệt tâm, chỉ là hay cảm râm, Chị Quế Hoa cũng không xấu, là một người rất thành thật.

Mồng ba đầu năm, chính là thời điểm thân bằng cố hữu đến thăm lẫn nhau, Tô Tuệ Nương bèn dẫn theo Lâm thị, hai mẹ con đến nhà thím Ba. Dân quê phần lớn hiếu khách, và lại Tô Tuệ Nương cũng không đi tay không, nàng mang đến một chậu lớn mầm đậu nành nhà mình trồng. Thím Ba thấy vậy, ngạc nhiên luôn miệng nói mình từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy loại cây này bao giờ. Tô Tuệ Nương hào phóng không hề giấu giếm giảng giải cách trồng, nàng cũng không sợ bị người nào học, bởi vì Vương Gia Ao này chưa từng sản xuất ra đậu nành, chỗ mầm này vẫn là nàng lên thị trấn mua non nửa túi mới có.

Mùa đông ở nông thôn, trên bàn cơm phần lớn là dưa chua, khoai tây, cải dưa linh tinh, khó khăn lắm mới nhìn thấy món mới mẻ, nhưng mầm đậu nành này, đợt non mềm, trong suốt, nhìn đã thấy thích, mà cách làm cũng đơn giản, thím Ba vô cùng vui vẻ nhận lấy, định bụng tối nay sẽ làm cho lão già nhà mình một đĩa. Ra khỏi nhà thím Ba, Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị bèn đi đến nhà Chị Quế Hoa, cũng biểu một chậu mầm đậu nành đầy tâm tấp. Chị Quế Hoa tất nhiên là vô cùng vui vẻ, Tô Tuệ Nương cùng tâu ấy trò chuyện trong chốc lát, nàng là người tâm tư khéo léo, những lời nói ra đều rất lọt tai, một hồi tán gẫu đã được Chị Quế Hoa xem là tri kỷ, rất có cảm giác hận không gặp nhau từ sớm. Trước khi đi, Tô Tuệ Nương còn lì xì cho Tiểu Mãn con gái của Chị Quế Hoa, tầm năm đồng, không cần phải nói, Chị Quế Hoa tất nhiên càng mắt long mắt dạ.

Dĩ nhiên, sau khi rời khỏi hai nơi đó, Tô Tuệ Nương cũng nhận được chút tin tức hữu dụng. Thí dụ như, Vương Nhị Lang kia dường như muốn tạm thời ở lại nhà, mãi đến tháng ba Thi huyện mới trở về thị trấn. Lúc này Đại Thụy mới lập, chính là thời điểm *bách phế đãi hưng* (*), chế độ khoa cử không hề phân chia giống như sáu mươi năm sau, chính xác chỉ chia có ba đợt: Thi huyện, Thi phủ và Thi hội, tương ứng cũng lần lượt chia ra: đồng sinh, tú tài và cử nhân. Đặc biệt thi hội hàng năm phải tổ chức ở kinh thành, nếu có tên trên bảng vàng thì sẽ được vào triều làm quan.

* bách phế đãi hưng: trăm việc cần làm

Tô Tuệ Nương nghe vậy liền nghĩ, Vương Nhị Lang kia nếu một lòng học tập thi cử, hẳn sẽ không đến tìm mình gây sự nữa, về phần đám Bì thị càng không cần lo lắng, họ còn ước gì Vương Thất Lang vĩnh viễn không quay về ấy chứ! Quả thật như thế, những ngày tiếp theo, nhà họ Vương bên kia không có động tĩnh gì, thỉnh thoảng Tô Tuệ Nương ra cửa có nhìn thấy bóng dáng đám người Điền thị, nàng hạ quyết tâm, chờ khí trời ấm áp hơn chút, nói gì cũng phải xây tường rào cái đã, miễn cho nhìn thấy bản mặt của họ.

Thời gian cứ thế từng chút trôi qua, đợt qua mười lăm tháng giêng, Tết năm nay xem như đã kết thúc. Thế là, Tô Tuệ Nương bèn toàn tâm toàn ý làm đồ cưới cho Trần gia, như đã cam đoan, nàng dĩ nhiên đem hết toàn lực may. Kiểu dáng đồ cưới nàng may có sự bất đồng rất lớn đối với kiểu dáng đồ cưới đang lưu hành thời bấy giờ. Ban đầu lúc Thất Tử thống trị thiên hạ, người Hán bị chèn ép khắp nơi, văn hóa truyền thống cũng bị đứt đoạn. Điều này cũng có thể nhìn ra từ nghi thức hôn lễ, một cặp tân lang tân nương mới kết hôn, nhà gái chỉ mặc một bộ áo đỏ liền thân là được, hình thức đơn giản đến mức xấu xí. Bởi vì triều Đại Thụy mới kiến lập không lâu, cho nên đại đa số tân nương từ vẫn mặc như vậy, nhưng mà rất hiển nhiên, Trần gia không thích kiểu “Đơn giản” đó, cho nên Tô Tuệ Nương thay đổi gần như toàn bộ, nàng tham khảo kiểu dáng áo cưới của vài thập niên sau, dùng phương pháp của “Tam kiện sáo”**, trong cùng là chiếc váy ôm người chiết eo thêu trăm điệp, áo khoác là một kiện Lưu tiên tráo** tay áo dài rủ xuống đất, nơi bả vai là hoa văn “thái hà ánh nhật phi”, về phần các hoa văn hí thêu trên mặt lại càng muôn màu muôn vẻ, đây quả là một bộ đồ vô cùng tốn tâm tư, làm từng chút một mới được. Cứ thế, mỗi ngày buổi trưa Tô Tuệ Nương làm việc nhà, xế chiều làm đồ cưới, thời gian càng cấp bách, nhưng cũng có một phen kiên định.

* Tam kiện sáo: bộ 3 gồm: áo, váy, áo khoác dài

** Lưu Tiên tráo: kiểu áo hoặc áo khoác có tay áo dài xuống gần đất bay bay phiêu dật giống tiên nữ.

Chính sách “biểu rau mầm ngoại giao” của Tô Tuệ Nương đã thành công, thím Ba và chị Quế Hoa đã bắt đầu liên tiếp lui tới cùng nhà họ, trong đó thím Ba tuổi tác không kém Lâm thị là bao, hơn nữa hai bà một người ưa nói một người chịu nghe, không nhiều ngày đã kết giao tình. Lâm thị cũng không còn cửa lớn không ra cổng trong không bước, thu lu ở trong nhà nữa, ở cái thôn đối với bà mà nói kỳ thật rất xa lạ này, có thể kết được bạn tốt, sắc mặt của Lâm thị cũng nhiều ý cười hơn. Mà tình cảm của Tô Tuệ Nương và Chị Quế Hoa ngày càng tốt, bây giờ ngay cả chuyện đối phương chỉ có một đứa con gái, khát cấp hy vọng sinh được một thằng con trai, mà cũng thổ lộ cùng Tô Tuệ Nương rồi.

Tô Tuệ Nương cũng từng hỏi chị ta về chuyện của Vương Thất Lang, ngoài dự liệu của nàng, chuyện Vương Thất Lang không phải con ruột Bì thị dường như tất cả mọi người trong Vương Gia Ao đều biết, chẳng qua cha mẹ cậu bé rốt cuộc là người nào, nguyên nhân tại sao lại đem con giao cho nhà họ Vương nuôi, thì không một ai biết.

Ngày tháng cứ yên ả trôi qua từ những chuyện vụn vặt như thế. Nhưng cũng có chút chuyện tốt phát sinh, thí dụ như thân thể của Tô Văn, kể từ khi đến ở cùng Tô Tuệ Nương, Tô Văn tạm biệt cuộc sống ăn rau luộc trắng, được bữa nay không có bữa mai, mỗi ngày đã có thể được vừa ăn no vừa bổ dưỡng, Tô Tuệ Nương còn kê thuốc bổ cho cậu, thêm nữa mỗi ngày nước sắc thuốc cũng được nàng lên đồi thành suối nước lạnh trong không gian. Cứ thế tiếp tục điều dưỡng, thân thể Tô Văn quả nhiên rất có khởi sắc, gương mặt không còn tái xanh nữa, ban đêm hầu như cũng không ho nữa. Tô Tuệ

Nương quy định cậu mỗi ngày phải bước xuống giường đi vài vòng, dần dần tinh thần Tô Văn ngày càng dồi dào hơn, khiến Lâm thị niệm A Di Đà Phật quả thực không biết như thế nào cho phải. Mà cũng so sánh, biến hóa của Vương Thất Lang cũng cực lớn, Tô Tuệ Nương bây giờ không cho nó chạy ra ngoài, mỗi ngày đều đốc thúc nó đọc sách, viết chữ. Thằng bé này cũng rất thông minh, phạm là chữ mới nghe qua mấy lần đã có thể nhớ kỹ, hai tháng sau, một quyển “Đồng Mông” đã có thể nhận biết được toàn bộ. Chẳng qua chữ nghĩa vẫn chưa thuần thục lắm, mỗi lần Tô Văn học cùng nó sẽ hiện về mặt đặc ý, chọc thằng bé tức tái mặt, thậm chí ra sức luyện tập.

Xuân hàn cao vút, băng tuyết tan rã, chớp mắt đã đến tháng ba. Một ngày nọ, nhà họ Vương huyền náo, từ sáng sớm đến tối tung bừng náo nhiệt không ngớt, cách từ xa đã có thể nghe thấy tiếng la hét âm ỹ, là “tiệc đưa tiễn” mà Bi thị làm cho con trai thứ hai. Tô Tuệ Nương nghe ba chữ này mà không khỏi bật cười, nghĩ thầm: vẫn còn chưa thi đậu đầu đầy, đã giống trống khua chiêng lớn như vậy, giả mà thi đậu, Bi thị kiểu gì sẽ chọc thủng cả trời mắt thôi. Như cũng nghe được âm thanh náo nhiệt kia, trên mặt Tô Văn dần hiện nét ủ rũ, trong lòng Tô Tuệ Nương chợt động, lại cũng biết vì sao. Tô Văn năm nay mười ba tuổi, nhưng đã lấy được tư cách Đồng sinh, ở cái tuổi đó của cậu mà nói là vô cùng không dễ dàng. Vương Nhị Lang chưa được gặp vua* kia bây giờ đã 24-25 rồi, mà khó khăn lắm mới thi được Đồng sinh. Nhưng vì Tô phụ mất, gia cảnh suy tàn, thân thể mình lại không tốt, cho nên việc học của Tô Văn bị lỡ dở.

* chưa được gặp vua: ý chỉ chưa thi đậu, chưa được vào triều làm quan.

Tô Tuệ Nương mỉm cười thầm nhủ, đợi đến thời điểm mặc ẩm hoa nở cũng nên cho cậu đến học quán trên thị trấn đọc sách rồi, điều kiện là, thân thể phải hoàn toàn khỏe mạnh. Tô Văn nghe vậy vui mừng quá đỗi, nghĩ tới tỷ ty mỗi ngày ngâm đấng nuốt cay nuôi sống cả nhà, mà nay lại phải nuôi mình đi học, đối với Tô Tuệ Nương lại càng cảm kích không thôi, tình cảm tỷ đệ càng gần hơn từng bước. Điều này khiến Vương Thất Lang bên cạnh nhìn mà ghen ghét không thôi, có điều giấu lại, nếu Tô Văn đi học trên thị trấn, Tuệ tỷ ty chính là của một mình nó rồi, vừa nghĩ như thế lòng Vương Thất Lang bỗng nhiên chuyển tốt, đối với Tô Văn cũng có sắc mặt khá hơn.

Tục ngữ nói cấm có sai, *người càng khoe khoang thường chết càng nhanh*, những lời này dùng trên người Vương Nhị Lang là: *người càng muốn thi đậu tú tài, thì càng thi không đậu*. Không hề ngạc nhiên, Vương Nhị Lang lại một lần nữa thi rớt! So với quang cảnh háo hức lao tới trường thi ban đầu, bộ dạng Vương Nhị Lang khi trở về ấy vậy mà xám xịt khiến người người bật cười. Nghe nói, Bi thị vì thế mà còn đổ bệnh một trận. . . mấy tin tức này cũng là Chị Quê Hoa lòng trước được, Tô Tuệ Nương tỏ vẻ mình nghe rất vui vẻ, buổi tối liền nấu bốn món ngon, khoan khoái mà uống hết cả một bình trà.

Khí trời đã ấm lại, Tô Tuệ Nương bèn nảy ý định muốn nuôi vài con gà, đừng xem thường sinh kế này, nếu trong nhà có hai mươi con gà mái đẻ trứng, không nói thứ khác, tiền dầu muối tương dấm của một năm này có chỗ trông cậy rồi. Nói là làm, trước tiên nàng sửa sang lại một cái chuồng gà, rồi đến chỗ thím Ba ôm một ổ gà con về, tổng cộng 22 con, lông xù, vàng non nốt gộp chung một chỗ, đáng yêu thôi rồi.

Đối với nuôi gà Tô Tuệ Nương cũng không rành lắm, nhưng Lâm thị thì có a! Bây giờ thân thể Tô Văn tốt dần, đã không cần thị quá quan tâm nữa, bây giờ bắt đầu có thời gian, mỗi ngày tận tâm tận lực chăm nom những con gà con này, mà thức ăn cho gà, Tô Tuệ Nương thỉnh thoảng cũng trộn ít rau dưa từ trong không gian, bọn chúng ăn xong thấy phản ứng rất tốt, từng con lanh lợi hẳn lên, toàn bộ hai mươi hai con bắt đầu dần dần lớn lên.

Thời gian cứ thế dần trôi qua, ở lúc khí trời ấm lên từng ngày, món đồ cưới của Trần gia rốt cục đã làm xong. Tô Tuệ Nương chọn ngày, tự mình đi đến Trần phủ. Đứng ở cửa đón nàng vẫn là vị ma ma kia, thấy Tô Tuệ Nương trong cặp mắt bà thoáng vụt qua tia kinh ngạc. Tựa hồ đang kỳ quái mấy tháng trước cô thiếu nữ xấu xí nghèo rách này, sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Rất hiển nhiên, áo cưới Tô Tuệ Nương làm rất được phu nhân Trần phủ đánh giá cao cùng khẳng định, trông vẻ mặt thích thú của bà là biết đối với bộ đồ này hài lòng cỡ nào.

“Đi lấy cho tiểu thư xem một chút, miễn cho nó cả ngày tinh thần không yên.” Sau đó Trần phu nhân cười nói với Tô Tuệ Nương: “Tô cô nương cũng đi theo đi, để cho tiểu nữ tự mình thử một lần, nếu có chỗ nào không vừa người, cô cũng có thể sửa lại.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy tất nhiên đồng ý.

***

Hỏi: Thiên Y ơi tại sao “Vương gia” để là “nhà họ Vương” mà “Trần gia” thì sao không đổi thành “nhà họ Trần”?

Đáp: vì để Vương gia nghe như thể hoàng thân quốc thích ấy. Tương tự như trong truyện “Cuộc chiến thượng vị”: “Hoàng gia” mình đều có ý đổi thành “nhà họ Hoàng”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Công tử của Trần phủ

Edit: Mạc Thiên Y

Đại tiểu thư của Trần phủ tên là Trần Như Nguyệt, năm nay mười tám tuổi, dáng người cao gầy mảnh mai, diện mạo cũng không phải là loại mỹ nhân gì,

nhưng giữa hàng mây có một luồng ánh sáng, thoát nhìn rất có tinh thần, tuy nhiên phẩm là thiếu nữ nhắc tới chuyện lập gia đình đều ngưng ngưng khó tả. Cho dù trong lòng không ngưng ngưng, nhưng ngoài mặt phải lộ ra vẻ ngưng ngưng. Cho nên Tô Tuệ Nương không thể không ngồi trong phòng Trần Như Nguyệt, lặng lẽ chờ vị Trần đại tiểu thư kia vào bên trong thay mỗi y phục thôi đã hơn nửa canh giờ.

Thường thức trà ngân châm từ chén trà men xanh, Tô Tuệ Nương thoải mái thở dài một tiếng, trà ngân châm này tất nhiên thua kém mấy loại trà phẩm như Vũ tiền, Long tỉnh, Đại hồng bào này kia, nhưng xem như cũng đã bỏ ra trà ngon rồi. Kể từ khi sống lại, nàng vẫn luôn tất bật lo toan, nào có thời gian rảnh rỗi ngồi xuống tĩnh tế thưởng thức trà chứ. Mà từ điểm này cũng có thể nhìn ra được độ giàu có của Trần gia, không phải là một phú hộ hương trấn bình thường có thể so sánh được.

Nghe nói vị Trần gia đại tiểu thư này sắp gả đến Thượng Kinh, nhắm hai chữ kia, trong lòng Tô Tuệ Nương xuất hiện hoài niệm nồng đậm, cũng không biết đời này liệu nàng còn cơ hội bước lên mảnh đất kia nữa không? Giữa lúc thất thần, một loạt tiếng bước chân không nhanh không chậm lặng lẽ vang lên, trong lúc Tô Tuệ Nương còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng Trần Như Nguyệt đã bị đẩy ra, một thiếu niên bước vào.

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn lại, lập tức liền thầm khen một tiếng, quả là một thiếu niên lang văn nhã ‘chi lan ngọc thụ’!

Chỉ thấy thiếu niên kia tuổi tầm 15-16, ngũ quan thanh tú, mày vũ tuấn lãng, mà điểm hấp dẫn người nhất lại là chút ý cười bên khóe miệng hân, quả đúng là công tử như ngọc, phong thái yên nhiên.

“Cô là người phương nào? Sao lại xuất hiện ở trong phòng tỷ tỷ?” Trần Ngọc có chút kinh ngạc chau chau mày, đôi mắt trong trẻo hơi dừng lại trên mặt Tô Tuệ Nương.

“Xin ra mắt Trần công tử.” Tô Tuệ Nương hơi cúi người sau đó nói: “Tiểu nữ là tú nương phụ trách làm đồ cưới cho Trần tiểu thư.”

Trần Ngọc lộ ra biểu tình thì ra là vậy, đúng lúc này, Trần Như Nguyệt bên trong dường như cũng nghe thấy tiếng của đệ đệ, cuối cùng đã đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ thật đẹp!” Nhìn Trần Như Nguyệt thân vận áo cưới đỏ thắm, trong ánh mắt Trần Ngọc lộ ra ánh ngạc nhiên. Phải biết, Trần Như Nguyệt diện mạo bình thường, chỉ từ bề ngoài mà nói, quả thực không có bao nhiêu chỗ đáng khen. Nhưng khi vừa khoác lên bộ đồ cưới đỏ thắm này, nàng cho người khác cảm giác hoàn toàn khác hẳn, giống như thay đổi thành một người khác, trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Lời ca ngợi đệ đệ buột miệng thốt ra, khiến Trần Như Nguyệt vui như mở cờ trong bụng, sắc mặt nàng đỏ lên dạo qua một vòng, đặc ý hỏi: “Thật rất đẹp sao?”

Trần Ngọc khẳng định gật gật đầu.

Bản thân Trần Như Nguyệt cũng rất hài lòng, cô gái nào mà không hy vọng mình có thể ăn diện xinh đẹp nhất, khiến cho vị hôn phu tân hôn ở tại thời khắc vén khăn kia, trong mắt lộ ra thần sắc kinh diễm chứ. *(kính điểm: đẹp đến ngạc nhiên)*

Mà bộ áo cưới này đã có thể giúp nàng rồi!

Tô Tuệ Nương bước chân nhẹ nhàng đi lên trước, giúp Trần Như Nguyệt sửa sang lại đai lưng, Trần Như Nguyệt đáng người đáng cao gầy, từ trên xuống dưới nơi bắt mắt nhất chính là phần eo của nàng, cho nên để làm nổi bật ưu điểm này, Tô Tuệ Nương vậy mà đã bỏ thời gian, chính là đai lưng ngọc ‘bì dục liên chi’ này, Tô Tuệ Nương theo suốt hai mươi một ngày. Tô Tuệ Nương cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới, bộ áo cưới này vô cùng vừa người, không cần sửa thêm gì nữa rồi! *(bì dục liên chi: đôi chim liên cánh)*

Rất hiển nhiên, Trần Như Nguyệt cũng nghĩ như vậy.

Cho nên, lúc Tô Tuệ Nương từ Trần phủ đi ra ngoài trong tay đã cầm một tờ ngân phiếu 150 lượng. Suốt ba tháng vất vả cần cù, vào giờ khắc này đã có hồi báo rồi! Mấy khi lên thị trấn một chuyến, tất nhiên phải mua vài thứ trở về, Tô Tuệ Nương bèn đến “Như Ý Phường” mua vài thớt vải đẹp, trong đó một là vải gấm màu vàng nhạt in hoa vân, Tô Tuệ Nương dự định làm thêm cho mình một bộ đồ, không còn cách nào, ai bảo nàng kiếp trước quen mặc đồ đẹp chứ, trong ruộng đã chất mười mấy bộ, lúc nào cũng cảm thấy mình mặc chưa đủ. Mua vài xong, nàng bèn đến thư phòng một chuyến, mua cho Tô Văn một bộ văn phòng tứ bảo với mấy quyển sách, cho Lâm thị thì mua một cây trầm bạc, hình thức đơn giản trang nhã, nhất định bà sẽ thích. Còn về quà của Vương Thất Lang, vẫn là mấy đồ ăn vặt linh tinh, gà quay Phúc Ký, móng heo muối của Tiền Môn Lâu, bánh xốp ngũ nhân của Bát Bảo Trai... Bất tri bất giác, trên người của Tô Tuệ Nương đã treo cơ man là đồ, ngay cả bước chân cũng bắt đầu có chút lảo đảo.

Đang lúc vất vả đi đến đầu trấn, một chiếc xe ngựa lớn màu xanh đột nhiên dừng bên cạnh nàng.

“Tô cô nương...” Đột nhiên, có người nhẹ giọng gọi. Tô Tuệ Nương giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một gương mặt của thiếu niên lộ ra từ trong cửa sổ xe, mười phần hứng thú nhìn nàng, là vị công tử của Trần phủ mới gặp buổi sáng kia. Tô Tuệ Nương trong lòng thắc mắc vì sao hắn gọi mình, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười đáp: “Trần công tử.”

Dường như cảm thấy Tô Tuệ Nương bao lớn bao nhỏ đầy người rất thú vị, Trần Ngọc không khỏi cười nói: “Tô cô nương đây là muốn về nhà ư?”

Tô Tuệ Nương khẽ gật đầu.

Ai ngờ lúc này Trần Ngọc lại xuống xe, nói với nàng: “Thấy cô nương trên người mang quá nhiều đồ, không bằng Trần mỗ sai người đưa cô trở về.” Vừa nói vừa chỉ chỉ xe ngựa bên cạnh. Tô Tuệ Nương sao có thể lên ngồi, liên tục từ chối. Trần Ngọc lại cứ khẳng khẳng muốn Tô Tuệ Nương đi lên, mắt thấy không tài nào từ chối được, Tô Tuệ Nương đành phải cúi người tạ ơn. Trong chốc lát, xe ngựa nhoáng lên một cái, đưa nàng chạy thẳng hướng

Vương Gia Ao.

Tô Tuệ Nương nghĩ, vị Trần công tử này không bởi vì thân phận hèn mọn của mình mà xem nhẹ, không bởi vì mình diện mạo mình xấu xí mà khinh thị, cũng thật là một thiếu niên giai công tử trước sau như một, trong lúc nhất thời không khỏi sinh nhiều hảo cảm với hắn. Dĩ nhiên, loại hảo cảm này cũng không phải là tình cảm ái mộ nam nữ gì đó, dù sao người đã sống qua hai đời như Tô Tuệ Nương là rất khó sinh ra hảo cảm đặc thù gì đó đối với một thiếu niên 14-15 tuổi, chẳng qua là thiên tính của phái nữ, đối với người đàn ông có phong độ nguyên ý tôn trọng mình, cũng sẽ sinh lòng hảo cảm mà thôi.

Xe ngựa này đúng là nhanh hơn xe bò, mọi ngày tốn hơn nửa ngày trời mới đến nơi, lần này chỉ dùng hơn hai canh giờ đã chạy tới rồi. Xe ngựa của Trần phủ to lớn cao quý, vừa nhìn cũng biết là xe của thế gia vọng tộc, từ đầu thôn chạy vào, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của người khác.

“Xuyyyyy...” trong một thoáng lác lác, xe ngựa ngừng hẳn lại. Tô Tuệ Nương đẩy cửa xe ra bước xuống, mấy người Lâm thị nghe thấy động tĩnh đã sớm chờ ở cửa. Tô Tuệ Nương cảm ơn phu xe, mời gã vào nhà uống nước, phu xe khoát tay nói không cần, Tô Tuệ Nương cũng không ép buộc chỉ nói Lâm thị cầm hai mươi quả trứng gà tới đây. Phu xe nhận lấy, trên mặt quả nhiên lộ ý cười, đợi Tô Tuệ Nương mang tất cả đồ đạc xuống sau đó bèn kéo dây cương, đánh xe đi.

Mấy người Tô Tuệ Nương đi vào trong nhà không nói, mà nói Nhị Lang nhà họ Vương – Vương Bác Duyên kia, kể từ khi thi huyện rớt榜, gã nhốt mình trong nhà, tinh thần sa sút một đoạn thời gian, mỗi ngày cũng không đọc sách, chỉ lòng đầy oán giận mắng ông trời không có mắt, mắng những quan chấm thi kia không nhìn ra được “lương tài mỹ ngọc” của gã. Mà một ngày kia, gã đang thờ ngẩn than dài, Lục đệ hai con người quay cuồng chạy tới, nói cái nhà Tứ đệ muội đã bị bỏ kia, có một cỗ xe ngựa to vô cùng khí phái đến. Vương Nhị Lang nghe vậy, chợt động trong lòng, không khỏi mở ra ngoài, hai nhà vốn cách gần nhau, gã đứng trong vườn rau sau nhà nhìn ra xa. Quả nhiên nhìn thấy dừng trước cửa nhà Tô Tuệ Nương là một chiếc xe ngựa to màu xanh, càng nhìn Vương Nhị Lang càng thấy chiếc xe kia quen mắt, dường như đã thấy ở đâu rồi.

Không lâu sau, xe ngựa kia chạy đến cửa thôn, Vương Nhị Lang đã đuổi theo sát, chặn lại giữa đường, hỏi đây là xe ngựa của nhà nào. Phu xe kia thấy một thân y phục học trò của Vương Nhị Lang cũng không dám quá vô lễ, chỉ thành thật trả lời là xe ngựa của Trần phủ ở trấn Long Tuyền. Vương Nhị Lang kia nghe vậy về mặt biến động, lúc gã đi học trên trấn, tất nhiên biết Trần phủ này là người phương nào, cố nén kinh ngạc trong lòng, Vương Nhị Lang lại hỏi, xe ngựa của Trần phủ vì sao lại đến nhà Tô Tuệ Nương, phu xe kia liền nói thẳng: “Là thiếu gia nhà chúng ta sai đưa Tô cô nương về.”

Vương Nhị Lang mạnh mẽ nuốt ực hai ngụm nước bọt, bấm riết truy hỏi rất nhiều, phu xe kia nào biết tình huống căn kẽ gì, chỉ đáp không rõ ràng lắm, cố tình gã càng nói như vậy, Vương Nhị Lang kia càng cảm thấy trong lòng như có chuột nhảy vậy, đủ mọi ý niệm nhảy nhót trong đầu.

Đăm chiêu trở về nhà, vừa vào cửa, gã chạy thẳng tới phòng Bì thị, thấy Bì thị đang ngồi ở trên giường chơi với Vương Bảo Nhi trong lòng. Thấy gã vào, mặt vội toét miệng cười nói: “Nhị Lang con đến rồi đây à!”

Vương Nhị Lang đặt mông ngồi xuống mép giường, kể lại chuyện vừa rồi, tất nhiên trong đó thêm vào không ít phỏng đoán của mình, lời trong lời ngoài đều đem Tô Tuệ Nương và Trần Ngọc kéo lại với nhau.

Bì thị này mặc dù ngu xuẩn, nhưng lúc này lại có điều không tin, theo mặt thấy Tô Tuệ Nương mặt mũi xấu xí như thế, lại là quả phụ, công tử ca nhà giàu kia đúng là mắt mù chân què, mới đi nhìn trúng cái ngừ kia. Đây nếu đổi lại là con gái mặt còn không sai biệt lắm đâu, đang nghĩ miên man, Vương Nhị Lang lại mở miệng nói: “Mẹ, mẹ ấy là có chỗ không biết a, Trần phủ kia vượt xa gia đình bình thường nhiều, lão gia của Trần phủ – Trần Hán Đình theo Cao tổ khởi nghĩa, sau khi Đại Thụ kiến lập, được phong làm Uy vũ bá, chính là gia đình rất rất giàu sang quyền thế a. Trần Ngọc kia cũng là người bất phàm, tuổi gần mười lăm đã là tú tài. Tô Tuệ Nương kia có thể bầu vùi được một gia đình như vậy, mẹ...” trong cặp mắt Vương Nhị Lang thoáng vụt qua ánh cuồng nhiệt: “Nếu nó có thể tiến cử con với Trần Ngọc, vậy tiền đồ sau này của nhi tử...”

Bì thị nghe vậy quả nhiên kích động, Vương Nhị Lang nói gì mà Uy vũ bá, hào môn gì đó, mặt mặc dù tỉnh tỉnh mê mê, nhưng chuyện Trần Ngọc là tú tài Bì thị ấy mà nghe rất rõ. Con trai nói có lý a, nếu có thể nhờ vả chút quan hệ, Bì thị vừa nghĩ thôi đã thấy sóng lòng dâng trào rồi. Mặt bé Vương Bảo Nhi từ trong lòng đặt xuống giường, xỏ giày toan chạy ra ngoài, lại bị Vương Nhị Lang kéo hỏi: “Đi đâu?”

Bì thị xem như chuyện đương nhiên nói: “Tìm con tiện, không, là Tuệ Nương kia a, nói sao nó cũng là người của nhà họ Vương ta, còn có thể không giúp con sao?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tam nương tới cửa

Edit: Mạc Thiên Y

Nghe Bì thị nói, Vương Nhị Lang lại nghĩ, thấy Tô thị lần trước như vậy, cũng không giống như là nguyên ý giúp mình đây, đích thị là trước kia mẹ đắc tội với người ta nặng quá. Bây giờ lại vạ lây đến gã, rõ thật là thành sự không thấy bại sự có thừa. Trong lòng gã oán giận Bì thị, không khỏi quắc mắt trừng mẩu thân, sau đó trầm ngâm nói: “Tô thị kia là do Tam muội bắc cầu mới đến nhà chúng ta, bọn họ trước kia ở cùng một thôn, tất nhiên có chút giao tình, ừm, mẹ, bây giờ mẹ cho người nhắn Tam muội, bảo nó nhanh chóng về nhà một chuyến.”

Bì thị nào dám cãi lời con thứ hai của mình, dĩ nhiên là liên tục nói được.

Lúc này Tô Tuệ Nương còn chưa biết đám người Vương Nhị Lang đang tính toán lợi dụng mình, nàng đang ở trong phòng viết viết tính toán, kiếp trước xuất thân quan gia, lúc lớn hơn chút mẫu thân bèn dạy nàng cách xem sổ sách quản gia, cho nên Tô Tuệ Nương đã quen với việc vạch ra kế hoạch chi tiết cho cả gia đình, đang tỉ mỉ viết tình huống thu chi sắp tới, Lâm thị vén rèm đi vào, trong tay bà bùng chén nước nóng, đưa cho Tô Tuệ Nương: “Viết cả một buổi trưa rồi, mau nghỉ ngơi, uống miếng nước đi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy buông bút trong tay, cười nói: “Cảm ơn mẹ.” Bấy giờ nàng cũng đã quen gọi Lâm thị là mẹ rồi.

Lâm thị nhìn thấy trên bàn trái giấy trắng, có chút tò mò hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Làm sổ sách.” Tô Tuệ Nương nhấp một hớp nước nóng, giải thích: “Mẹ, con tính ngày mai đến nhà thím Ba một chuyến, nhà thím ấy là lão hộ ở Vương Gia Ao, quen biết rộng, con muốn nhờ thím ấy xoay sở tìm vật liệu đá cho chúng ta, xây một bức tường vây quanh nhà mình.”

Bì thị xót bạc, nghe vậy liền nói: “Vậy phải tốn không ít tiền đâu, hay để mẹ quán một cái hàng rào tre là được rồi...”

“Không được” Tô Tuệ Nương không chút do dự bác bỏ: “Nhà chúng ta và nhà họ Vương cách quá gần, không có thứ gì vây lại, lúc nào con cũng cảm thấy không yên lòng.”

Lâm thị là người không có chủ kiến, thấy nàng khẳng khái như thế cũng không nói gì thêm, hai mẹ con lại nói chút chuyện khác.

“Con muốn cho Văn Nhi và Thất Lang đi học?” Nghe con gái nói, Lâm thị kích động, Vương Thất Lang kia còn dễ nói, nhưng Tô Văn là tính mạng của bà, người làm mẹ như bà cũng biết khao khát trong lòng con trai, nhưng lúc trước điều kiện trong nhà như thế, ăn uống còn khó khăn làm sao mà có thể đi học.

“Đệ đệ là một hạt giống độc sách” Tô Tuệ Nương mỉm cười nói: “Con đã xem qua bài vở của đệ ấy rồi, nền tảng vẫn còn nắm rất chắc, chỉ là không có lão sư chỉ đạo, chung quy vẫn có hạn. Hơn nữa bây giờ thân thể đệ ấy đã tốt hơn không ít, trước hết cùng Tiểu Thất đến học ở học đường trong thôn, đợi tám chín tháng thích ứng rồi, sẽ đưa đệ ấy đến học đường chính quy trên trấn học.”

Lâm thị nghe vậy không khỏi vui mừng òa khóc: “Lúc cha con còn sống, đã mong ngóng Văn Nhi đọc sách cho giỏi, tương lai thi đậu công danh, hoàn thành chí nguyện cả đời ông ấy, nhưng mà ông ấy không đợi được đến ngày đó, không đợi được ngày đó a...”

Nghe những lời này, trong lòng Tô Tuệ Nương không khỏi thờ dài một tiếng, đối với ngàn vạn bình dân bách tính khắp thiên hạ mà nói, thi cử là con đường duy nhất có thể thay đổi quỹ đạo cuộc sống của bản thân và người nhà, cũng không trách Lâm thị, Tô Văn, cùng với Tô phụ đã mất đều vương vấn vấn đề này.

Thế là hôm sau, Tô Tuệ Nương quả nhiên đến nhà thím Ba, hiện tại đang là trung tuần tháng ba, vì cuối tháng phải bắt đầu cày bừa vụ xuân, là thời điểm bận rộn không muốn được người, cho nên Tô Tuệ Nương mới cấp bách xây tường như vậy. Đối với yêu cầu của nàng, thím Ba đồng ý ngay, đá dùng để xây tường trực tiếp lên núi Nam Sơn đào là được. Tô Tuệ Nương đã tính qua, tiền vật liệu cộng thêm phí nhân công, bốn lượng bạc là đủ rồi. Dẫn đầu đội làm việc chính là chồng của thím Ba, còn có bốn năm hương thân, tại thời điểm nông nhàn có thể kiếm được chút tiền tất nhiên là chuyện mà ai cũng thích. Hơn nữa Tô Tuệ Nương cung cấp cơm nước cũng là cực tốt, bên trong đĩa dưa chua xào thịt ba chỉ đúng thật là có bỏ thịt heo lớn béo ngậy nổi bật bên trong canh, vừa nhìn đã khiến ai nấy chảy nước miếng, lại còn cả mâm đậu nành kia nữa, đầy cả một mâm lớn, rượu dấm thơm lên, giòn thanh ăn cực ngon.

Tô gia bên này làm việc khí thế ngút trời, dĩ nhiên không giấu được ánh mắt của đám người Bì thị cách đó không xa. Vương Nhị Lang cau mày, mặt đầy cáu bẳn: “Mẹ, đã đưa tin đi hai ngày rồi, sao Tam nương vẫn chưa về.”

Bì thị cụp mắt tránh né: “Có lẽ là muội muội con bên kia có chuyện gì bị trễ nãi không chừng!”

Đứng bên cạnh, Điền thị vừa phun hạt dưa xuống đất, vừa đầy hăm mộ phóng mắt nhìn tình cảnh náo nhiệt ngất trời cách đó không xa, “Mẹ con tiện nhân Tô thị kia thật sự có quan hệ cùng nhà Trần quý nhân ở trên trấn sao?”

Bì thị mỉa mai rung rung, không để ý tới thị. Điền thị lại chẳng thèm để ý ngược lại chặc chặc nói: “Thật tốt a, nom quần áo tiểu tiện nhân kia mặc trên người kia, vải trơn tru bóng láng thế kia, mẹ, lần trước sao mẹ lại đòi có 10 lượng bạc, thấy nó như vậy, trong túi không chừng còn không ít đâu!”

Lời Điền thị nói, ấy mà đã đâm thẳng vào trái tim mù, Bì thị cũng tự mình suy nghĩ vô số lần, đúng là càng nghĩ càng hối hận, càng hối hận càng nghĩ. Còn không phải sao, 10 lượng bạc, thật sự là quá ít. Nếu Tô thị vẫn chưa bị nhà bọn họ bỏ, bây giờ tất cả mọi thứ của nó không phải đều là của nhà họ Vương ư sao, bạc cũng được, quan hệ cùng Trần quý nhân kia cũng được, đều là của bọn họ tất.

“Mẹ...” Thuộc cá mè một lứa, Điền thị trông mắt đảo tròn vài vòng, đột nhiên nói: “Thằng súc sinh Thất Lang kia không phải ở nhà chúng sao? Trước kia nó hại nhà ta tốn không ít bạc, nếu Tô thị đối tốt với nó, nên bồi thường chút bạc kia cho chúng ta chứ!”

Bì thị nghe vậy hai mắt vụt sáng choang, quan sai thân thích kia của Tô Tuệ Nương đang ở Thượng Kinh xa xôi, một giờ nửa khắc đoán là chưa về được, vừa vắn dễ nắn bóp đám mẹ góa con côi Tô gia kia, mình lấy cớ này tới cửa đòi, không sợ nó không nhà bạc ra. Đương lúc mù không ngừng toan tính dọm bước đi, lại bị Vương Nhị Lang nạt: “Ngu muội chi giân!” Bì thị rụt cổ một cái, rút cái chân trở về.

Vương Nhị Lang giận dữ nói: “Bây giờ còn chưa biết rõ quan hệ của Tô thị kia và Trần gia, nếu lúc đó chộc tức ả, để cho tôi mất cơ hội nói quan hệ với Trần gia, chẳng phải là phá hủy tiền đồ cả đời, vậy vài lượng bạc các kia há có thể bồi thường sao, mấy người bớt dui mù giùm tôi đi!”

Trên mặt Điền thị xuất hiện vẻ bất bình, mở miệng toan nói lại bị mẹ chồng ngắt lời: “Được rồi, chớ đứng ngây ra đó nữa, còn không nhanh làm cơm đi, rồi là cái thứ vô dụng!”

“Vâng, đưa con dâu tư kia của mẹ thì có tài!” Điền thị oán hận nói: “Đáng tiếc thằng con chết sớm kia của mẹ không có phúc, hãy chờ xem! Tô thị kia sớm muộn gì sẽ được hời cho kẻ khác mà xem!” Nói đoạn mặt kẻ sắc mặt đột nhiên căng lên của Bì thị, lắc mông, ngoe nguẩy bước đi.

Bức tường của nhà Tô Tuệ Nương hoàn công rất nhanh, chỉ dùng gần gần ba ngày đã xây xong, tường hình vuông, vây quanh gian nhà, hoàn toàn ngăn cách tầm mắt bên ngoài, Tô Tuệ Nương lại cảm thêm mấy miếng sắt hình tam giác trên đầu tường, nếu có người muốn trèo qua kiểu gì cũng sẽ bị đâm chảy máu. Bức tường này vừa được xây lên, cảm giác an toàn trong lòng Tô Tuệ Nương đột nhiên tăng lên một mảng lớn, kỳ thật với số bạc trong tay nàng, cho dù dỡ nhà cũ xây cái mới tốt hơn cũng được, chẳng qua là Tô Tuệ Nương biết trong khoảng thời gian này mình đã đủ chói mắt lắm rồi, nếu lại xây nhà nữa, thế nào cũng có người bắt đầu ‘nhớ nhung’. Một điều nữa là, trong lòng nàng cũng có ý tưởng khác, cho nên tạm thời cũng không tính xây nhà. Tường xây xong, mấy con gà nuôi trong nhà rốt cuộc đã có chỗ hoạt động, Tô Tuệ Nương và Lâm thị lại làm một cái chuồng gà trong sân, nhìn bọn chúng tung tăng chạy đầy đất, Tô Tuệ Nương tâm tình cực tốt híp mắt.

Mà trong lúc Tô Tuệ Nương cho là cuộc sống sẽ ngày một tốt hơn, khách không mời lại đột nhiên tới cửa, đó là một buổi quá trưa, nàng nghe thấy ngoài sân truyền tới tiếng đập cửa và tiếng người gọi, vừa mở cửa lại phát hiện đứng bên ngoài là —— Vương Tam Nương. Thị ta một mình tới cửa, tâm tình Tô Tuệ Nương không khỏi khá hơn phần nào. So với những người khác trong nhà họ Vương, ấn tượng của nàng đối với Vương Tam Nương coi như cũng đỡ hơn, lúc này cũng không nên đuổi thị ra ngoài, đành phải mời vào nhà ngồi.

Vương Tam Nương vào nhà, hai mắt nhanh chóng nhướn lên, chỉ thấy căn nhà sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, một chiếc giường sồi trải vải nhung tinh mịn kê sát tường, bên trên đặt hai cái rương gỗ màu sắc rất đẹp, vừa nhìn đã biết là vừa mới đóng, trên giường gạch còn đặt một cái bàn thấp bốn chân, trên bàn là một cái khay sơn màu gỗ lim, một bộ ấm trà bằng sứ được đặt bên trong, được một mảnh khăn hoa màu hồng phủ lên, có lẽ là sợ dính bụi bẩn. Nơi này vẫn là ngôi nhà tổ rách nát không chịu nổi kia trong trí nhớ của Vương Tam Nương ư, quả thực so với ngôi nhà thị đang ở còn sạch sẽ ngăn nắp hơn nhiều.

Trong lúc Vương Tam Nương lặng lẽ đánh giá bốn phía, Tô Tuệ Nương lại quang minh chính đại nhìn thị. Vương Tam Nương dường như có hơi gầy, giữa hai hàng mày lộ nét tiêu tụy, giống như gặp phải chuyện gì vô cùng phiền lòng vậy. Giữa hai người yên tĩnh trong một giây lát, bỗng giờ Lâm thị nghe thấy động tĩnh cũng đã đi tới, Vương Tam Nương và bà là chỗ quen biết, thấy thế vội vàng đứng dậy, cười gọi một tiếng: “Thím Lâm!”

Lâm thị không ngờ người tới là thị, ánh mắt theo bản năng liếc nhìn con gái nhà mình, vẻ mặt có phần không được tự nhiên. Phải biết rằng ban đầu cũng là bởi vì Vương Tam Nương tới cửa nói mát, Lâm thị mới có thể làm chủ gã con gái đến nhà họ Vương. Nhưng sau đó xảy ra nhiều chuyện kia, bà cũng dần dần biết được chút tình hình thật của nhà họ Vương, đặc biệt trong khoảng thời gian này bà cùng thím Ba qua lại tán gẫu, đối phương ấy vậy mà xúc lên không ít góc gác của Bì thị, Lâm thị nghe mà hồi hận không thôi, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện con gái mình ở nhà họ Vương chịu tội, bà cũng không biết đã khóc thầm bao nhiêu lần, thành thử lúc này gặp lại Vương Tam Nương, trên mặt Lâm thị không khỏi lộ ra vẻ oán giận, thốt ra: “Cô đến đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lá mặt lá trái

Edit: Mạc Thiên Y

Nghe thấy câu hỏi mang theo oán khí của Lâm thị, Vương Tam Nương vẻ mặt lúng túng, miệng mấp máy không biết nói sao cho phải. Tô Tuệ Nương thấy vậy trong lòng khẽ động, gờ tay lên rót cho thị ta chén nước, khẽ cười nói: “Mẹ, ở xa tới là khách, để người ta nghỉ một hơi hẵng nói sau ạ.”

Vương Tam Nương vội nhấp một ngụm nước trà nhằm che giấu, rồi sau đó bắt đầu nói đông nói dài, một chốc nói tình huống trong thôn, chốc chốc lại nói mấy đề tài chẳng liên quan, nhưng có thể nghe ra, ý đồ thị muốn nghe ngóng sự tình gì vô cùng rõ ràng, cuối cùng khi hỏi đến Trần phủ trên trấn Long Tuyền, Tô Tuệ Nương mới có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, nàng gần như lập tức nhận ra rằng, là chiếc xe ngựa của Trần phủ đưa nàng về hôm đó đã dẫn đến chuyện hôm nay.

“Tuệ Nương à, tỷ nghe người ta nói, hôm đó là Trần phủ thiếu công tử đích thân sai người đưa muội trở về” Vương Tam Nương vẻ mặt thăm dò hỏi: “Các người có quan hệ thế nào?”

“Tam nương nói vậy là có ý gì?” Tô Tuệ Nương vẻ mặt ‘kinh ngạc’ mở miệng nói: “Tôi là thôn cô quê mùa, cùng với Trần công tử kia, một trên trời một dưới đất, nào có thể liên quan đến nhau. Về phần hôm đó sở dĩ có xe ngựa đưa về là có nguyên do...” Lập tức, liền nói ra chuyện làm đồ cưới cho Trần Như Nguyệt, chuyện này chỉ cần hỏi sơ là biết, cũng không cần giấu diếm.

Vương Tam Nương nghe vậy thầm nhủ thì ra là thế, mặc dù có phần kinh ngạc Tô Tuệ Nương lại có tay nghề thêu tốt như vậy, giải thích này so với Trần công gia coi trọng nàng ta cái gì còn có tính chân thật hơn.

“Tuệ Nương à, không gạt muội, lần này tỷ tới là có việc muốn nhờ a!” Vương Tam Nương mặc dù cũng biết là không nên, nhưng vẫn cắn răng mở miệng

nói: “Nhị Lang năm nay đã 24, thi mấy lần công danh nhưng đều không trúng, cổ tình huynh ấy lại một lòng nhào vào con đường này, mặc kệ ai khuyên cũng không được, mấy ngày trước nghe nói muội và Trần phủ kia có chỗ quen biết, nên muốn nhờ muội ở trước mặt Trần công tử tiến cử một chút. Nhị Lang huynh ấy vẫn là có vài phần tài học, công tử kia mà gặp chắc chắn sẽ thương thức huynh ấy, chỉ cần Trần phủ chịu giúp đỡ chút thôi, tiền đồ của Nhị Lang liền có tin tức rồi. .” Vương Tam Nương nói tới chỗ này bất giác mang theo vài phần kích động: “Tuệ Nương, bất kể nói thế nào, muội cũng từng là người của nhà họ Vương ta, nếu Nhị Lang thành công, nhất định sẽ không quên ân đức của muội, nhà họ Vương chúng ta cũng vĩnh viễn là núi dựa của muội.”

Tô Tuệ Nương cố gắng không để trên mặt hiện ra nụ cười giễu, nàng cúi đầu nhấp nhẹ ngụm nước trà, ngoài ý liệu là không có lập tức mở miệng từ chối, ngược lại làm ra vẻ trầm tư, sau một lúc lâu mới rất là khó xử nói: “Trần phủ kia là nơi nào chứ, tôi lại có thân phận gì, một quả phụ như tôi có thể nói gì với Trần công tử kia chứ...”

“Tỷ biết chuyện này đúng là có chút không dễ làm, coi như thử một lần” Vương Tam Nương vội nói: “Chúng ta bây giờ đã không còn con đường nào rồi, Tuệ Nương muội giúp một tay đi!”

“VẬY...” Tô Tuệ Nương cắn răng nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI! Tôi đành phải mặt dày mà tới cửa nói vậy, nhưng nếu chuyện này không thành, mấy người cũng đừng trách tôi đó.”

Vương Tam Nương nghe vậy lập tức vui mừng quá đỗi, cuống quýt nói vài lời hay, thị gấp gấp về nhà báo tin tốt này, chỉ ngồi thêm chốc lát rồi hối hả rời đi. Đợi trong nhà chỉ còn lại một mình mẹ con Tô Tuệ Nương, Lâm thị không khỏi đặt mông ngồi xuống mép giường, đầy oán trách nói: “Con ngốc à, nhà họ Vương trước kia đối xử với con như vậy, sao còn giúp họ.”

Tô Tuệ Nương cười nói: “Ai nói là con sẽ giúp họ?”

Lâm thị nghi ngờ: “Nhưng không phải con nói...”

“Là kéo dài thôi” Tô Tuệ Nương nhếch miệng cười lạnh: “Hu hu thật thật, nhà họ Vương bên kia mới có chỗ cô ky.” tính nét cái nhà kia thế nào, trong lòng Tô Tuệ Nương biết rõ mồn một, nếu như nàng từ chối ngay lập tức, bên kia nhất định sẽ tới gây sự, chỉ bằng cứ đáp ứng trước, chuyện với Trần gia, đều xem mình nói như thế nào thôi. Hơn nữa trong lòng Tô Tuệ Nương còn bận tâm đến Vương Thất Lang, nàng có dự cảm, nếu mình cự tuyệt chuyện này, đám Bì thị nhất định sẽ lấy phương diện này làm bẻ.

“Thế nào, nó có chịu không?” Vương Tam Nương vừa vào nhà, Bì thị đã vội vàng tới hỏi. Ngay cả Vương Nhị Lang, Vương Ngũ Nương, Điền thị cũng bu tới.

“Chịu rồi!” Vương Tam Nương như trút được gánh nặng nói: “Tuệ Nương nó đã nguyện ý nói giúp Nhị Lang rồi” sau đó bèn kể lại chuyện Tô Tuệ Nương may đồ cưới cho Trần phủ. Vương Nhị Lang nghe xong cũng cảm thấy lời Tô thị kia hẳn là thật, nghe thấy nàng nguyện ý giúp mình tiến cử, trong lòng không khỏi nổi lửa hùng hục.

“Tiện nhân kia biết làm đồ cưới từ khi nào thế?” bên cạnh, Điền thị đảo con ngươi, chất lưỡi nói: “Trần phủ giàu sang thế kia, nhất định cho nó không ít tiền công đây, chắc chắn, lúc trước ở nhà chúng ta có từng thấy nó thuê thừa gì đâu chứ. Ngũ Nương này, không phải đại tẩu nói cô, cô nên học người ta một chút đi, cả ngày chỉ biết ở trong phòng thuê rồi thuê, cũng không thấy bán được nửa cắc bạc, chẳng trách đã mười lăm mười sáu rồi, mà vẫn chưa có ma nào đến hỏi, rõ là lười nhác...”

“Mi câm miệng!” Vương Ngũ Nương cũng đâu phải hạng vừa, đỏ mặt hai mắt tròn tròn nói: “Bớt ở đây lăm mồm cho bản cô nương, Ngũ Nương ta họ Vương, nơi này là nhà họ Vương, còn chưa đến phiên họ Điền mi ở đây nói ra nói vào.”

“Ồi giờ đất ơi!!!” nghe thấy cô em chồng chỉ vào mũi mình mắng, Điền thị lập tức vỗ đùi kêu lớn: “Từ khi ta gả vào nhà họ Vương các người, mỗi ngày liêu mạng làm việc, hầu hạ một nhà già trẻ mấy người, nhưng mà đến là tốt, cần bản không xem ta là người họ Vương à, Bảo Nhi à, mẹ ôm con về nhà bà ngoại, mình không thèm hầu hạ bọn họ nữa.” Điền thị nói xong toan đi ra ngoài, Vương Tam Nương thấy vậy, muốn kéo thị, lại bị một phen hất ra, thẳng đường trở về phòng thị.

“Tỷ, tỷ mặc xác ả, để ả đi, có giỏi thì cả đời cũng đừng trở lại!” Vương Ngũ Nương da mặt phát xanh hướng ra ngoài cửa nhỏ toét một cái.

So với con dâu, Bì thị dĩ nhiên thương con gái hơn, lúc này lại càng đứng ở đó hùng hùng hổ hổ chửi Điền thị mất dạy, ai ngờ, Điền thị vậy mà thật sự hạ quyết tâm, trong lòng bé con, trên tay vác bọc đồ, cứ thế đi ra cửa, lúc đi tới cửa còn quay người nhỏ hai ngụm nước bọt về phía đám người Bì thị, chọc cho Vương Ngũ Nương tức tím tái ngửa.

Kể từ khi Tô Tuệ Nương bị bỏ, công chuyện cả nhà họ Vương toàn bộ đều trút lên người Điền thị, thị vốn hết ăn lại nằm, khổ cực thời gian dài như vậy, đã sớm không chịu nổi, lúc này chẳng qua là tìm cái cớ về nhà mẹ trốn việc thôi, hừ, vài ngày nữa là xuân canh rồi, mình kiểu gì cũng phải ở đó cái đã, Điền thị dương dương đắc ý thầm nghĩ.

Nhìn hết thấy trước mắt, Vương Tam Nương thở dài, cũng không có bụng dạ ở lại, chỉ nói: “Mẹ, trời không còn sớm, con cũng về đây.” Bì thị nghe vậy, liền muốn giữ con gái ở lại ăn cơm. Vương Tam Nương lại mặt mày ủ dột từ chối, gần đây thị sống ở nhà chồng cũng không được như ý lắm, nguyên nhân gây ra đó là lúc gần tết, Bì thị vì đem hết tiền trong nhà đưa cả cho Vương Nhị Lang, bây giờ không còn tiền ăn tết, bèn đến nhờ thị. Vương Tam Nương bắt đắc dĩ đành phải lên lút đưa chùng trong tay năm lượng bạc, chuyện này không biết sao bị mẹ chồng thị phát hiện, nói thị lấy tiền nhà chồng phụ nhà mẹ đẻ, mấy ngày nay không âm không dương mà cho thị rất nhiều sắc mặt, thị còn đang vì chuyện này mà phát sầu đây!

Mặc kệ đám người Bì thị giữ lại, Vương Tam Nương vội vã rời đi, Vương Nhị Lang còn đang mơ ước tình cảnh giàu sang chức quyền ngày sau, nào có

tâm tư ở nơi này, ừm, gã phải về chuẩn bị bài thiếp cho Trần phủ thật hay mới được, cần phải dùng ngôn từ hoa lệ nhất, chứng tỏ được tài học của mình.

“Mẹ, mẹ xem con dâu tốt của mẹ đi!” Chỉ còn lại Vương Ngũ Nương ở trong này dùng dằng kêu khóc: “Con đã bị ả mắng thành như vậy, sao mẹ không thay con thu thập ả chứ.”

“Được rồi, được rồi, mẹ thay con thu thập, thay con thu thập mà!” Bì thị đầu đầu nói thẳng: “Kỳ thật đại tẩu con nói cũng không sai, năm nay con cũng mười sáu rồi, không thể chờ nữa.”

“Mẹ tương con muốn chờ chắc” Vương Ngũ Nương khóc sụt sùi nói: “Còn không phải con đâu thai nhầm ư, thân tiểu thư mà mệnh nha hoàn. Mẹ và các ca ca cũng không chịu thay con trù tính, hu hu... Nữ nhi còn không phải muốn gả vào nhà có năng lực, đến lúc đó được vinh hoa rồi, cũng có thể giúp đỡ mấy người sao.”

Đang chạy ra đến cửa, Vương Nhị Lang nghe thế bước chân khựng lại, quay đầu thâm thúy nhìn Vương Tam Nương đang rơi lệ. Trong trí nhớ, nha đầu lúc nào cũng thò lò mũi xanh kia trong chút bất tri bất giác đã trở mặt rồi, bởi vì trước nay Bì thị chưa từng bắt nó làm việc nặng, nên Vương Ngũ Nương không hề thô đen giống như đại đa số cô nương nông thôn, ngược lại da mềm thịt mịn, trông cũng trắng sạch, cộng thêm ngũ quan thanh tú, dáng người cũng yếu điệu, trong lúc khóc như vậy, cũng thật sự có vài phần cảm giác của “tiểu gia bích ngọc*”. Một tia tư lự xẹt qua trong mắt Vương Nhị Lang, gã quả thật nên vì muội muội mà “Trù tính” một chút chứ nhỉ.

*tiểu gia bích ngọc: con gái được nuông chiều, tiểu thư.

“Thỏ bắt được ở đâu vậy?” Nhìn con thỏ xám mập mạp bị trói chặt móng vuốt, nửa chết nửa sống trước mắt, Tô Tuệ Nương rất ngạc nhiên hỏi.

“Trên núi!” Vương Thất Lang đặc biệt kiêu ngạo mà ưỡn ưỡn lồng ngực nhỏ của mình: “Tuệ tỷ tỷ, đệ bây giờ đi làm thịt, tối nay chúng ta ăn thịt thỏ.”

Tô Tuệ Nương thấy vậy ngược lại không có nghi vấn gì, nàng gật gù đầu, dặn dò: “Tránh xa một chút nhé!”

Biết Tuệ tỷ tỷ của cậu không chịu được máu tanh mà, Vương Thất Lang thống khoái dĩa một tiếng, xách chiến quả của mình lên bèn đi ra ngoài, hiện tại đang mùa mặc ẩm hoa nở, Tô Tuệ Nương cũng không còn bó buộc nó như đoạn thời gian trước nữa. Thằng bé này là một tay săn thú thiện nghệ, lúc nào cũng có thể mang về vài con gà rừng vịt hoang trên núi, ngược lại giúp bọn họ được đôi khẩu vị không ít nha.

Con thỏ béo mập này cuối cùng biến thành một mâm mỹ thực lớn, Tô Tuệ Nương cắt thịt thành khối, dùng nước rửa sạch, sau đó cho dầu, hành, gừng, tỏi, tiêu, xào lăn, đường trắng khử tanh, lại thêm củ từ cắt thành khối, để lửa nhỏ hầm từ từ, đợi đến khi thịt thỏ được hầm mềm rồi, mùi thơm tản ra tứ phía mới bày ra đĩa, một bữa mỹ thực thịt thỏ hầm củ từ khiến cho cả nhà Tô Tô Tuệ Nương ăn đến là vui vẻ, chút phiền muộn đáng ghét mà nhà họ Vương mang đến vào giờ khắc này đã hoàn toàn biến thành nước chảy xuôi về hướng đông.

Đối với lần này, Tô Tuệ Nương cảm thấy phi thường hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sửa sang lại vườn rau

Edit: Mạc Thiên Y

Rất rõ ràng, nhà họ Vương nóng lòng mong Tô Tuệ Nương sớm đến Trần phủ, nhưng bản thân nàng lại chẳng may gặp, luôn dùng đủ loại lý do kéo dài, mãi qua bảy tám ngày, Bì thị đứng ngồi không yên, liên tục chạy đến chỗ Tô Tuệ Nương, tính tình cũng ngày càng nóng nảy, nếu không phải trong lòng muốn cầu cạnh nàng, sợ là đã chửi um lên rồi.

Rốt cục sau nửa tháng, Tô Tuệ Nương quyết định lên thị trấn, lúc đi nàng còn cố ý đi ngang qua cửa nhà họ Vương, Vương Nhị Lang thấy vậy tìm đập đến lợi hại, vội kêu Bì thị đi theo giám sát Tô Tuệ Nương. Tô Tuệ Nương thâm cười lạnh, cũng mặc xác mụ, hai người lên xe bò, sau hơn nửa ngày thì đến trấn Long Tuyền.

Dọc đường đi, Bì thị đi theo sau móng, dò la nghe ngóng, từng câu từng chữ đều không tách khỏi Trần phủ, khiến Tô Tuệ Nương nghe mà ngán ngấm chết được. Chẳng bao lâu hai người đã đến trước cửa Trần phủ, Tô Tuệ Nương lên trước gõ cửa, một người gác cổng đi ra.

Nghe ý tứ của họ, người gác cổng kia mở miệng nói: “Phu nhân, thiếu gia, tiểu thư nhà chúng ta đã đi Thượng Kinh cả rồi, hiện giờ không có ai ở nhà cả.”

“Sao mà không có ai ở nhà được, tiểu tử nhà ngươi đừng có gạt bọn ta!” Bì thị phía sau nghe vậy lập tức nóng nảy, người gác cổng kia về mặt không kiên nhẫn nhìn mụ, nhún nhún nói: “Ai gạt mụ, đại tiểu thư chúng ta còn hơn hai tháng là thành thân rồi, phu nhân và thiếu gia đều đi đưa dâu.”

Bì thị mặt mày căng đỏ lên, tiến tới mấy bước còn muốn nói gì đó, lại bị Tô Tuệ Nương kéo lại, người gác cổng liếc trừng hai người một cái, đóng rầm cửa lại.

“Đều tại mày, lẽ mà lẽ mề lâu như vậy, người ta đi rồi thấy chưa, làm trễ nải chuyện lớn của con tao xem tao có đánh chết mày không. ...”

Mất thấy Bì thị giờ tay lên muốn tát nàng, Tô Tuệ Nương trong lòng cười lạnh, không mặn không nhạt nói: “Thím Bì hà tất gấp gáp như vậy, Trần phu nhân và Trần thiếu gia chẳng qua là đi đưa dâu, không đến bao lâu sẽ trở lại, sao nào, thím không cần tôi nói giúp nữa hả?”

Bì thị cứng đờ cả người, sau một lúc lâu mới hung ác trừng mắt nhìn Tô Tuệ Nương, hùng hùng hổ hổ thả tay xuống.

Chuyện mấy người Trần phu nhân không có trong phủ, Tô Tuệ Nương tất nhiên đã biết từ lâu, lần đó lúc đến đưa áo cưới, là lúc Trần Như Nguyệt nói chuyện với Trần Ngọc để lộ ra, Tô Tuệ Nương có ghi nhớ, cho nên hôm nay mới không gấp không hoảng mà để mặc cho Bì thị đi theo. Tính toán thời gian, bọn họ kiểu gì cũng tầm bốn năm tháng mới về, Vương Nhị Lang kia trong lòng đã có niệm tưởng này, sẽ không để mặc Bì thị làm xằng bậy, mình cũng có thể được yên tĩnh phần nào.

Có Bì thị đi theo, Tô Tuệ Nương không có tâm tình đi dạo phố, hai người thẳng đường trở lại dưới gốc cây đại thụ đầu trấn, đợi người cùng thôn đi tới. Lúc đi Tô Tuệ Nương có đem theo từ trong nhà hai cánh bánh trứng, thấy thời gian còn sớm bèn tìm một nơi sạch sẽ, chuẩn bị lót dạ một chút. Ai ngờ, Bì thị kia thấy vậy, vụt một cái đoạt tới, há mồm ra một cái, hơn phân nửa cái bánh đã bị mụ nuốt xuống bụng, không chỉ có thế, mụ còn làm trò trước mặt Tô Tuệ Nương, nhổ vài ngụm nước bọt lên phần bánh còn dư lại, đoạn kéo dài thanh âm làm bộ nói: “Ủi da, Tuệ Nương cái bánh này của người có dính chút tro này!”

Tô Tuệ Nương tôm lợm muốn chét rồi, nàng hất mắt đi, quyết tâm trong thời gian kế tiếp không nói một câu nào với mụ đàn bà này nữa.

Người Trần phủ không có nhà, Vương Nhị Lang kia dù có gấp gáp đi nữa cũng không còn cách nào, hơn nữa trong lòng gã đã nảy ra một ý tưởng, cả ngày vội vội vàng vàng không biết đang tính toán cái gì, Tô Tuệ Nương cũng mặc kệ cả nhà họ.

Theo khí trời ẩm dần, xuân canh đã bắt đầu (xuân canh: canh tác mùa xuân), nhà Tô Tuệ Nương không có ruộng nước không cần phải thu hoạch lương thực, nhưng trồng chút ít rau dưa gì đó thì cũng có thể. Ban đầu lúc xây tường nàng có ý xây sân vừa rộng vừa lớn, chính vì để giữ lại một phần đất của nhà mình. Dùng ba ngày, cả nhà đồng loạt ra trận, tại một góc phía đông nam của sân dùng cái cày canh tác ra vài thửa ruộng trồng rau. Tô Tuệ Nương gieo vài hạt giống rau theo mùa, có vài cây giống hơi yếu, cũng cẩn thận dùng cây gỗ chống đỡ, sau đó Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị dùng ván gỗ làm hàng rào, ngăn khoảng sân này lại, chủ ý này là sợ mấy con gà nuôi trong sân chạy tới đây mổ rau.

Cứ thế, mãi đến tám chín ngày sau, trong sân nhà Tô Tuệ Nương đã có thêm một vườn rau xanh ngay ngắn. Lâm xong những chuyện này, Tô Tuệ Nương tính toán thời gian, từ dưới đáy rương trong phòng mình lấy ra một tấm vải hoa màu vàng nhạt thượng hạng, lại đến đầu thôn mua một dây thịt ba chỉ, cầm một trăm quả trứng gà, dẫn Tô Văn và Vương Thất Lang có chút không tình nguyện lắm, đi đến học đường trong thôn.

Tiền sinh trong học đường cũng họ Vương, là tú tài duy nhất trong thôn, tuổi tác đã cao, xem như là bô lão trong thôn, lúc trước Tô Tuệ Nương bị bỏ chính là lão chấp bút viết thư bỏ vợ. Đối với sự xuất hiện của Tô Văn, lão rõ ràng rất hài lòng, sau khi biết Tô Văn có tư cách Đồng sinh, phần hài lòng kia càng tăng thêm đôi dào, chỉ là đối với Vương Thất Lang lại có chút hờ hững, rất hiển nhiên, thân phận của đối phương và cả những chuyện trước kia đều khiến trong lòng lão nhận định rằng, Vương Thất Lang là một thằng bé hư hỏng từ trong xương cốt. Tô Tuệ Nương tốn khá nhiều miệng lưỡi, vừa nói mát vừa cười lạnh, vất vả lắm mới làm cho người ta nhận thằng bé, nộp học phí, hứa hẹn ngày mai sẽ đến học xong, ba chị em họ mới trở về nhà. Không nói đến Tô Văn bởi vì rốt cục có thể được đi học trở lại mà hưng phấn không thôi, Tô Tuệ Nương tìm một lúc rảnh rang, đặc biệt gọi Vương Thất Lang vào phòng nàng, thằng bé đứng đó, đầu cúi gằm, dùng mũi chân nhẹ cọ cọ mặt đất.

Người đẹp đúng là có lợi thế, chẳng cần biết tính cách thật sự bên trong là gì, nội bề ngoài mà nói thôi, mỗi khi thằng bé bày ra điệu bộ này, Tô Tuệ Nương đều có cảm giác như đang ức hiếp một con thú nhỏ bé yếu ớt vậy. Lắc lắc đầu, nàng mở miệng nói: “Đến học đường phải nghe lời tiền sinh, chăm chỉ đọc sách, đối xử hòa nhã với bạn học. Đệ bây giờ cũng lớn rồi, không thể cứ giống như trước được, lời tỷ nói đệ hiểu không?”

Vương Thất Lang rất nhu thuận mà gật gật đầu nhỏ.

Tô Tuệ Nương thấy vậy, thoáng do dự còn nói thêm: “Nhưng cũng đừng để người khác bắt nạt, nếu gặp chuyện bất bình cứ về nhà méc với tỷ tỷ.”

Vương Thất Lang ngẩng đầu, ánh mắt lấp lóe mà chớp chớp hai cái. “Tuệ tỷ tỷ yên tâm đi, Tiểu Thất nhất định sẽ ngoan ngoãn, không gây rắc rối cho tỷ đâu.” Thằng bé ngẩng đầu, trên khuôn mặt như cái bánh bao đều là nụ cười thuần lương. Không biết tại sao, Tô Tuệ Nương thấy thế lại càng trở nên bất an, khẽ thở dài, nàng nghĩ nói thế nào còn có Tô Văn ở đó, cũng có thể trông chừng nó một chút.

Học đường trong thôn mỗi ngày chỉ học nửa buổi, cũng không cần chuẩn bị đồ ăn trưa, Tô Tuệ Nương dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho hai đứa, chiên một đĩa trứng gà vàng óng, lại làm một đĩa cải thìa xào thịt băm, cải thìa là được trồng trong không gian, tươi xanh mơn mẫm, thịt băm thì dùng nước canh luộc qua, rất thơm ngon, cho thêm ít tỏi băm, đảo xào vài cái, rất nhanh đã làm xong. Món chính là cháo và mằn thầu, vừa làm xong những món này, Lâm thị đã từ trong sân bước vào, bà bây giờ đều tăng cường quan tâm cho hai mươi mấy con gà kia, mỗi ngày cho ăn thật sớm, đặc biệt tận tâm. Không bao lâu, Tô Văn và Vương Thất Lang đã đến, hốc mắt Tô Văn có hơi sưng, có thể nhìn ra hẳn là do đêm qua không ngủ được. Ngược lại, Vương Thất Lang thì vẫn y như trước, thấy Tô Tuệ Nương lập tức đáng yêu gọi: “Tuệ tỷ tỷ, chào buổi sáng!” Rồi sau đó bụng chén cầm đĩa, lưu loát vô cùng.

Cả nhà ăn sáng xong, Tô Văn và Vương Thất Lang đến học đường, Tô Tuệ Nương không đi đưa, nhưng Lâm thị cứ đứng mãi ở cửa sân, dùng tay áo lau nước mắt. Sau khi hai đứa đi rồi, Tô Tuệ Nương lại bắt đầu làm việc nhà, nàng bây giờ tính lực chủ yếu đều đặt trong luống rau, chăm đất cũng không phải là chuyện đơn giản, giẫy cỏ, tưới nước từng chuyện đều không dễ làm, mỗi lúc này, nàng sẽ vô cùng hoài niệm không gian tùy thân của mình, ở nơi đó chỉ cần gieo hạt là được, nào phải phiền toái như này.

Chẳng qua là cứ mãi lấy rau từ trong không gian ra mới là chuyện phiền toái, Lâm thị đã nhiều lần hỏi nàng, những thứ kia là từ đâu tới, vì sao đều tươi

xanh như vậy. Cho nên Tô Tuệ Nương mới quyết định làm một vườn rau, nhằm ý định che mắt. Đang chăm đất đúng lúc thím Ba đến tìm Lâm thị nói chuyện, thấy Tô Tuệ Nương đang khom lưng làm việc trong vườn, không khỏi cười khen ngợi mấy câu Tuệ Nương thật giỏi giang này nọ.

“Trong nhà thím có trồng ít dưa, chỉ bằng con trồng một ít đi, đợi đến mùa hè là có dưa ngon ăn rồi.”

“Vậy thì thật cảm ơn thím quá!” Tô Tuệ Nương cười nói cảm ơn, lau bùn đất trên tay, mời thím Ba vào nhà. Lâm thị thân quen với bà, hai người bèn vào phòng tán gẫu, Tô Tuệ Nương múc chậu nước để trong sân, chuẩn bị giặt quần áo.

“Tẩu à, tẩu đúng là sinh được đứa con gái giỏi a!” Trong phòng, thím Ba nhìn Tô Tuệ Nương tát bọt luôn tay, khen nói: “Tẩu nhìn đi, Tuệ Nương nó thật giỏi giang.”

“Đúng vậy, toàn là dựa vào con bé chèo chống cái nhà này.” Lâm thị vẻ mặt thương yêu nói: “Chẳng những nuôi sống bà già tôi đây còn trị khỏi bệnh cho đệ đệ, bây giờ nó còn nuôi đệ đệ đi học nữa. Tôi là kiếp trước tích đức, mới gặp được đứa con gái tốt như Tuệ Nương.”

Thím Ba nghe vậy hoàn toàn đồng ý gật gù đầu, sau đó bà nhìn Lâm thị, có phần do dự mở miệng nói: “Tẩu tử, có câu không biết có nên nói hay không.”

“Chị em chúng ta có gì mà khó nói.”

Thím Ba liền nói: “Tẩu xem, Tuệ Nương đúng là giỏi giang, nhưng dù sao nó cũng là con gái, Tô Văn tuổi lại chưa lớn, muốn đợi đến ngày thẳng bé đủ sức gánh vác nhà cửa, kiểu gì cũng phải sáu bảy tám năm, trong nhà không có một tay sức khỏe lao động thì sao được. Cho dù muốn sửa cái nóc nhà, cuốc cái mảnh đất, cũng không có người đưa tay.

“Ý cô là?”

“Tuệ Nương thông minh, giỏi giang, lại thêm thừa khéo tay, mặc dù trên danh nghĩa là quả phụ, nhưng nó vẫn còn là một thân hoàn bích (**còn trinh*), sao tẩu không thử tìm cho nó một mối hôn sự, cũng không thể nhìn nó ở góa cả đời thế được!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thật không biết xấu hổ!

Edit: Mạc Thiên Y

Nghe những lời thím Ba nói, trong lòng Lâm thị chợt động, cảm thấy đối phương nói rất đúng.

“Cô cũng biết Tuệ Nương là đứa có chủ ý, chuyện này phải được nó đồng ý mới được.” Sau một lúc lâu, Lâm thị thờ dãi nói.

“Từ xưa đến nay hôn nhân đại sự, đều là lệnh của cha mẹ lời của mối mai, nó một đứa con gái làm gì mà chủ ý?” thím Ba không thêm đề ý khuyên nhủ: “Nhân lúc nó còn trẻ, tìm một người đàn ông thành thật đáng tin, lúc đó có thể cang đáng gia đình thì mới tốt được a.”

“Haizz! Tuệ Nương vừa bị nhà họ Vương bỏ, bây giờ đã gặp tìm người khác, cái này, cái này truyền ra không được tốt, hay là qua một năm rưỡi nữa rồi nói sau!” Lâm thị rốt cuộc không dám tự mình làm chủ, chỉ lấy mấy lời qua loa lấy lệ, thím Ba nghĩ cũng đúng là có chuyện đó, bèn gác đề tài này, ngược lại nói đến chuyện khác. Đương lúc hai người âm thầm suy nghĩ cho chuyện hôn nhân đại sự của Tô Tuệ Nương, bên cạnh đó, một gia đình khác cũng đang thương lượng chuyện tương tự.

“Cái gì? Gả muội muội con đi làm thiếp?” Bì thị tròn tròn hai mắt, mặt đầy kinh ngạc nhìn con trai thứ hai, đầu lắc như trống bỏi: “Không được, không được, tuyệt đối không được.”

“Mẹ, mẹ thì biết cái gì!” Vương Nhị Lang phe phẩy cây quạt trong tay, khoe miệng nhếch lên độ cong đắc ý: “Nói muội muội gả đến ấy thế mà không phải là thiếp bình thường, mà là thiếp của Huyện thái gia chúng ta ấy nhé!”

Nghe thấy ba chữ “Huyện thái gia”, da mặt Bì thị đột nhiên run lên, trong mắt lóe lên tia do dự, nhưng đầu gối vẫn xót con: “Nhị Lang à, mẹ vậy mà nghe nói, Huyện thái gia năm nay đã 52 rồi, hơn nữa cũng đã cưới tám phòng đi nương.”

“Đàn ông có quyền thế cưới thêm mấy phòng thiếp thất thì thế nào?” Vương Nhị Lang phản bác: “An huyện lệnh kia có quyền có thế, ở trong Long Tuyền Trấn và mười hai thôn cấp dưới ấy thế mà là một người đinh đinh quyền thế. Mẹ, nếu muội muội gả cho lão thì sẽ có núi vàng núi bạc ăn không hết, vài vốc lụa là dùng không xuể, chẳng phải con bé luôn muốn làm thiếu phu nhân sao? Đây đúng là cơ hội đấy!”

Bì thị nghe vậy quả nhiên động lòng, Vương Nhị Lang thấy thế lập tức còn bồi thêm: “Mẹ, An huyện lệnh kia đã đồng ý với con, nếu hai nhà chúng ta kết thông gia, sẽ cho con đến nhà môn làm chủ bạc, tiền đồ của nhi tử cũng được lên hương rồi.”

“Thật sao?” Bì thị nghe thế hai mắt vụt một cái trợn lên to thấy rõ, Vương Nhị Lang mặt đầy đắc ý gật gật đầu, Bì thị thấy vậy hưng phấn đến đỏ cả mặt mày, lúc định nói gì đó, một bóng người đã xoạt một cái vén rèm chui vào, chính là Vương Ngũ Nương.

“Mẹ, con nguyện ý gả cho Huyện thái gia làm thiếp!” cô đứng ngoài cửa nghe đã lâu, lúc này chỉ cảm thấy đây là cơ hội tốt cho mình bay lên đầu cành thành Phụng Hoàng, nào có thể cam tâm bỏ qua. Ngay cả đương sự đã nói như vậy, Bì thị liền vui vẻ biết thời biết thế, Vương Nhị Lang thấy thế lại càng cao hứng, hân cười từ trong tay áo lấy ra một cái vòng ngọc phi thúy tí lệ mười phần, lồng vào cổ tay Vương Ngũ Nương: “Ngũ muội, đây là sính lễ Huyện thái gia tặng muội, mau nhìn xem có thích không?”

Vương Ngũ Nương sao lại không thích, cô ta hai mắt sáng lên nhìn vòng tay kia, kinh ngạc gần như muốn hét ra miệng.

“Ôi chào mẹ ơi, cái vòng này tính sao cũng đáng năm mười lượng bạc đấy nhì!” Bì thị trông mà thèm chảy nước miếng: “Thật không hở là Huyện thái gia a, ra tay đúng là phóng khoáng.”

“Đây thì đã là gì!” Vương Nhị Lang cười to nói: “Mẹ, chỉ cần tiểu muội gả đến đó, được Huyện thái gia yêu thích, mấy thứ đồ này về sau chúng ta muốn bao nhiêu mà chẳng có, còn sợ không đủ sao?”

“Giàu to rồi, giàu to rồi, con gái à, về sau tất cả chúng ta đều nhờ cả vào con đấy!” Giờ này khắc này, Bì thị đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng nhà mình sắp thăng quan tiến chức, hưng phấn đến run cả người.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi!” Vương Ngũ Nương vuốt chiếc vòng trên cổ tay, cười phải gọi là ‘đường làm quan rộng mở’: “Voi tài mao của con chắc chắn sẽ chiếm được lòng của Huyện thái gia, mẹ à, chờ hưởng phúc đi!”

Chuyện Vương Ngũ Nương gả cho Huyện thái gia làm thiếp, không đến hai ngày, cả Vương Gia Ao đều biết, lúc truyền đến tai Tô Tuệ Nương còn có phần khiến nàng hơi kinh ngạc. Không vì cái gì khác mà là vì vị Huyện thái gia này, bởi Huyện nha môn ở trên trấn Long Tuyền, cho nên chuyện liên quan đến vị lão gia này có thể nói là đồn đãi rất nhiều, trong đó nổi danh nhất chính là vị lão gia này đến bây giờ đã cưới tổng cộng tám bà vợ bé, dĩ nhiên đó cũng không phải điểm quan trọng nhất, mà điểm chính là tám bà vợ bé này sinh cho lão tổng cộng 17 đứa con gái, điều khiến lão đáng người là không có lấy một đứa con trai nào. Mọi người đều nói là do lão tạo nghiệt quá nhiều, cho nên ông trời mới trừng phạt lão không để được con trai, chuyện này đã trở thành chuyện cười trong lúc trà dư tửu hậu của đám dân chúng, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng nghe thấy.

“Một cô nương tốt đẹp, sao tự dưng để người ta chà đạp như vậy!” Lâm thị đối với chuyện này ngược lại cực kỳ bất bình, rất là phiền muộn mà ngồi đó thờ dài thờ ngắn

“Không phải là muốn bám vào phú quý sao” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Mẹ cũng không cần bất bình giùm Vương Ngũ Nương kia, nói không chừng người ta bây giờ đang vui mừng nữa kia!” cô nàng tiểu thư kia ấy thế mà ngày ngày mơ mộng đẹp làm quan phu nhân, bây giờ thì vừa lòng đẹp ý rồi. Hai mẹ con đang trò chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, Tô Tuệ Nương còn tưởng là Tô Văn tan học về, vừa muốn xuống đất, ai ngờ lại bắt gặp Bì thị và Điền thị ngoe nguẩy hồng đi vào.

Tô Tuệ Nương bắt đầu hỏi hận mình không có thói quen khóa cửa ban ngày!

“Ui! Đây không phải là Tuệ Nương ư, đúng là lâu quá không gặp ấy nhì!” Điền thị rướn cổ hòng, vờ vịt nói: “Chắc chắc chắc, trông khí sắc không tệ, xem ra sống rất tốt nhì.”

“Đúng là rất tốt.” Tô Tuệ Nương cũng không xuống đất nữa, nàng khoanh hai chân, thẳng người đầy hứng thú nhìn hai người họ, hỏi thẳng: “Có chuyện gì không?”

“Mi còn không biết à!” Điền thị ý cười đầy mặt nói: “Ngũ muội muội nhà chúng tao sắp gả cho Huyện thái gia làm di nương, hưởng phú quý đấy!”

Tô Tuệ Nương nhướn mày: “Thế à? Vậy chúc mừng nhé.”

Trên mặt Bì thị cũng đầy là đắc ý, mụ quét mắt nhìn Tô Tuệ Nương và Lâm thị, trong mắt đầy vẻ cao cao tại thượng: “Ừm, chuyện của Ngũ Nương đã nói với mày rồi, bây giờ xác thật là có một chuyện muốn mày hỗ trợ, đây cũng là niềm tình mấy từng là người nhà họ Vương chúng tao đấy, người khác có cầu cũng không cầu được đâu!.....” Bì thị rướn cổ, dương dương đắc ý sau đó nói: “Lúc trước chẳng phải mày làm đồ cưới cho tiểu thư Trần phủ sao? Bây giờ Ngũ Nương cũng xuất giá rồi, ừm, mày cũng chiếu theo đó mà làm một bộ y thế đi, xem như là quà cưới cho Ngũ Nương nhà chúng tao.”

Giờ phút này, cho dù người bình tĩnh giỏi kiềm chế như Tô Tuệ Nương cũng không nhịn được mắng một câu: “Thật không biết xấu hổ!”

Bộ đồ cưới của Trần phủ kia trước không nói đến tâm tư và thời gian Tô Tuệ Nương bỏ ra. Nội nói đến vật liệu cần dùng thôi, thêu trên mặt là chỉ vàng chi bạc, trân châu ngọc niễng đủ màu, chi phí thành phẩm tính cả thầy cũng phải đến bốn năm trăm lượng bạc, mụ Bì thị này mở miệng đòi, mà còn ra vẻ *lão nương cho mày cơ hội hiếu thuận này mày phải biết nắm chặt a*, thật khiến người ta hận không thể vả vào mặt mụ.

“Ngũ Nương nhà mụ không phải đi làm thiếp cho Huyện thái gia sao?” Tô Tuệ Nương đành mặt, không mặn không nhạt nói: “Thế đạo bây giờ là gì mà đến cả thiếp cũng được mặc đồ cưới rồi hả?” ngay cả nhà quyền quý nạp thiếp, rầm rộ lắm cũng bắt quá là nhà mình mang lên hai bàn tiệc rượu, chung quy là chuyện một cái kiện nhỏ vào phủ thôi, còn hy vọng xa vời được ngồi kiện lớn tám người kiềng, đội mũ phượng khoác khăn quàng vai sao? Mơ mộng hão huyền!

Bì thị nghe lời này bản mặt thoáng chốc biến đen, chỉ thấy hai mắt hằm hè, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Mày nói cái gì!”

“Mẹ à, nó là đang nói Ngũ Nương nhà chúng là làm thiếp cho người ta, khinh thường mình đó!” Điền thị ở bên cạnh chỉ sợ chưa đủ loạn, châm ngòi thổi

gió.

Kể từ lúc Tô Tuệ Nương bị bỏ rời khỏi nhà họ Vương, Bì thị lần nào nhớ lại đều có loại cảm giác bị “Hãm hại”, đặc biệt Tô gia sống ngày càng tốt, trong lòng mụ lại theo đó mà càng hận, hơn nữa đoạn thời gian trước vì chuyện Trần phủ mà buộc phải ăn nói khép nép trước mặt Tô Tuệ Nương, bây giờ có thể nói là thù mới hận cũ cùng nhau xông lên, chỉ thấy mụ trợn tròn mắt, chỉ vào Tô Tuệ Nương chửi đổng: “Đồ dê tiện mồm thói nhà mày, Ngũ Nương nhà tao gả cho Huyện thái gia đó là hưởng phúc, chứ cái ngươi như mày, chẳng qua là nhà họ Vương chúng tao đểch cần thêm cái thứ giày rách này thôi, đồ xúi quẩy khác chết chồng, Tứ Lang nhà tao chính là bị mày khác mới chết sớm!”

Lâm thị bên cạnh nghe vậy, tức đến đỏ cả mắt, ôm ngực liên tục thở hổn hển: “Mụ, mụ, nói nhăng nói cuội...”

“Mẹ, đối với hạng danh đá này không đáng tức giận!” Tô Tuệ Nương ấn Lâm thị ngồi xuống giường, hai mắt rét lạnh nhìn Bì thị nói: “Mụ nói xong chưa? Nói xong thì lập tức rút cho tôi, Tô gia chúng tôi không chào đón loại người như mụ.” Nàng đã dùng chữ “rút” này, có thể thấy được lúc này cũng đã tức giận đến nhường nào.

Bì thị nào chịu đi, mẹ con Tô Tuệ Nương càng tức, mụ mới càng đắc ý, chỉ thấy mẹ chồng nàng dâu nhà kia đứng đó chống nạnh, miệng đầy lời tục tĩu, bọn họ nghĩ Tô Tuệ Nương này đúng là cái thứ không biết điều, dám từ chối thỉnh cầu của mình, đúng là đáng chửi mả.

“Chó sủa từ đâu tới!” Ngay lúc này một âm thanh âm lãnh vang lên, Bì thị vừa quay đầu lại, lập tức một cây dao phay xẹt qua mặt, tước mất một chòm tóc mai của mụ, sau đó cắm phập một cái thật mạnh lên cây cột nhà. Bì thị nhũn chân ngay tại chỗ, đồ dẫn sờ mặt, cả tay đầy là máu.

“A a a a ————— giết người rồi!!!” Bì thị gằn cổ gào khóc la ó không ngừng.

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn lại, người đến là Vương Thất Lang, chỉ thấy thằng bé không còn nhu thuận đáng yêu như ngày thường nữa, trên một tay khác còn cầm cây dao gươm lên, trong đôi mắt nhìn Bì thị có sát ý lâm liệt khó tả.

“Không không liên quan đến ta a!” Điền thị kia cũng mất hết uy phong vừa rồi, trên gương mặt tràn đầy dữ tợn hung hăng co giật hai cái, bộ dạng cực kỳ sợ hãi. Không giống như lúc tiếp xúc với Tô Tuệ Nương, đối với hai mụ đàn bà này mà nói, thì Vương Thất Lang chính là con sói đói đội lột người, là đứa thật sự dám giết người.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngũ nương xuất giá

Edit: Mạc Thiên Y

Trong giọng nói của Vương Thất Lang có sự âm lãnh khó tả, yên lặng liếc nhìn hai người, một lát sau cười lạnh nói: “Còn dám tới ta sẽ giết các ngươi.”

Bì thị liếc nhìn trên tay nó vẫn còn nắm một con dao phay, rùng mình, không dám ở lâu nữa, chạy biến ra cửa nhanh như chuột, Điền thị thấy thế hồi hả theo sau. Một lát sau trong phòng chỉ còn lại Lâm thị hoảng sợ ẩn trong hai mắt và Tô Tuệ Nương khẽ cau mày im lặng không lên tiếng.

“Mẹ, tỷ tỷ, hai người không sao chứ.” Tô Văn mặt đầy mồ hôi thở hồng hộc chạy vào, cậu vốn cùng Vương Thất Lang tan học về nhà, ai ngờ vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng phụ nữ mắng chửi loáng thoáng từ trong nhà, cậu còn chưa kịp phản ứng, Vương Thất Lang đi trước người cậu trong nháy mắt như dựng cả lông mày vậy, nhắc hai con dao phay trên bếp bên xông vào nhà.

“Chúng ta không sao!” Tô Tuệ Nương lắc đầu, từ trên giường bước xuống đến cạnh cây cột, rút con dao kia ra, thằng nhóc này, người không lớn mà khí lực cũng thật dữ, dao cắm vào ba phần, nếu mà rơi lên người, thế nào cũng chết người mất. Vương Thất Lang lúc này vẫn là khuôn mặt xanh mét, trong cặp mắt lưu chuyển vô số cảm xúc, Tô Tuệ Nương bảo Tô Văn đưa Lâm thị chưa tỉnh hồn trở về phòng, chỉ chừa lại một mình Vương Thất Lang.

“Tới đây!” Nàng mặt lạnh nạt một tiếng, Vương Thất Lang thoáng cái run run lỗ tai nhỏ, vẻ hung ác trên mặt giảm xuống, lễ mễ lê bước đến.

“Đệ thật là giỏi nhì!” Tô Tuệ Nương cười lạnh nói: “Động một chút là cầm dao chém người, những đạo lý kia ta dạy đệ đều vô ích phải không!” dám người Bì thị kia tất nhiên là rất đáng giận, nhưng một đứa bé mới 8 tuổi như Vương Thất Lang lại dám phi dao đá thương người, Tô Tuệ Nương biết đây cũng không phải là hù dọa gì, với tính tình của thằng bé này, nó quả thật là dám cầm dao giết người.

“Bọn họ mà chết thì cho chết!” Vương Thất Lang vẻ mặt nóng lòng giải thích: “Tuệ tỷ tỷ hà tất tức giận?”

Tô Tuệ Nương thấy nó chẳng có chút mây may hồi cải, không khỏi giận tím mặt, chỉ vào nó liền nói: “Tô Tuệ Nương ta cũng không có đệ đệ bụng dạ độc ác, động một chút là muốn giết người như đệ.”

Lời này vừa nói ra, Vương Thất Lang không khỏi khiếp sợ trợn tròn mắt, vẻ mặt thương tâm, lẩm bẩm nói: “Tuệ tỷ tỷ...”

Bất tri bất giác nó buông lỏng bàn tay còn đang nắm con dao kia, hốc mắt đỏ au. Thấy đáng vẻ đáng thương bất lực kia, lòng Tô Tuệ Nương bất giác

mềm nhũn, nhưng nàng cũng biết rõ thằng bé này từ nhỏ đã hung hãn thành quen, theo đuổi tín điều* “ngươi đã ác, ta phải ác hơn ngươi”. Nếu không dạy dỗ cho tốt, về sau không chừng còn gây ra chuyện lớn thì sao!

* tín điều: điều đặt ra để tin theo

“Bây giờ tỷ cảm tức đệ, đi về phòng, không được tỷ cho phép không được bước ra một bước, chừng nào nghĩ thấu rồi thì ra.” Tô Tuệ Nương vẻ mặt nghiêm nghị, thanh âm kiên định nói.

Rất rõ ràng, Vương Thất Lang là một đứa cực kỳ cố chấp, nó mặc dù nghe lời Tô Tuệ Nương không bước ra khỏi phòng một bước, nhưng điều tương đồng là, nó cũng từ chối việc thừa nhận mình sai, hơn nữa bắt đầu tuyệt thực liên tục ba ngày. Đến ngày thứ tư, Tô Tuệ Nương không thể không chấp nhận mình thua! Ngày đó sáng sớm, nàng đẩy cửa phòng Vương Thất Lang. Thằng bé đang ngồi trong một góc trên giường gạch, bó gối, sắc mặt trắng trong tiêu tụy.

Tô Tuệ Nương thở dài, đem cái tô sênh trong tay đẩy tới, cháo rau dưa cùng thịt nạc, nghe thôi đã thấy hương thơm xông vào mũi.

Vương Thất Lang nhìn nàng một cái, một lát sau, trầm mặc bắt đầu ăn cơm.

“... Tuệ tỷ tỷ vẫn còn giận Tiểu Thất sao?” Sau khi ăn xong, nó cúi cái đầu nhỏ, ỉu xìu hỏi.

Tô Tuệ Nương cảm giác như mình đã nổi giận hết cả đời rồi vậy: “Đệ vẫn chưa biết tại sao tỷ tức giận?”

Vương Thất Lang ấp úng: “Tiểu Thất sai rồi, không nên cầm dao đi chém lão tiện nhân kia.”

Tô Tuệ Nương đứng trên mặt đất lẳng lặng nhìn nó, rồi sau đó thăm thía thành khẩn nói: “Trên thế giới này không phải mọi chuyện đều phải dùng bạo lực giải quyết... Đệ biết không? Bộ dạng đệ bây giờ giống như là một con sói bất chấp hậu quả, muốn làm gì thì làm cái đó, cho dù có đã thương người, cũng không hề để ý. Đệ không biết quý trọng bản thân như vậy, khiến cho tỷ rất tức giận.”

“... Tuệ tỷ tỷ” Vương Thất Lang lẩm lét gọi một tiếng, vẻ mặt mờ mịt: “Tiểu Thất biết tỷ là muốn tốt cho đệ, nhưng mà đám người nhà họ Vương kia đều là người xấu, bọn họ lòng tham vô đáy, nếu không ác hơn họ, làm cho họ sợ, chắc chắn sẽ đến tìm chúng ta gây sự nữa.”

“Thế cũng sẽ do tỷ xử lý.” Tô Tuệ Nương vẫy vẫy tay, bảo nó lại gần: “Tỷ là người lớn, chuyện của người lớn nên để cho người lớn giải quyết. Mà đệ là con nít, con nít là phải nên ăn ngoan, cố gắng học tập, ngoan ngoãn nghe lời. Chứ không phải để một câu không vừa lòng là cầm dao chém người, bây giờ không còn giống như trước nữa, đệ đã có gia đình, không phải một thân một mình muốn làm gì thì làm nữa, làm chuyện gì cũng phải cân nhắc đến hậu quả.”

Vương Thất Lang ngẩng đầu nhìn nàng một lúc, sau một hồi khá lâu, mới rầu rĩ nói: “Đệ biết rồi!”

“Hứa với tỷ, về sau tuyệt đối không được làm ra chuyện thương tổn người khác, có được không?”

“Dạ!” Vương Thất Lang nhu thuận gật đầu, đi tới, tựa đầu nhỏ lên cánh tay Tô Tuệ Nương.

“Bé ngoan.”

Cầm thụ bàn tay ấm áp kia vỗ về sau lưng mình, ở nơi Tô Tuệ Nương không nhìn thấy được, hai mắt Vương Thất Lang lại dần hiện ra vẻ “Không cho là đúng”: *Tuệ tỷ tỷ đúng là quá thiện lương rồi... quên đi, cùng lắm thì sau này mình ngấm làm, không để tỷ ấy phát hiện là được...* Dù sao, cậu không muốn khiến cho người này ghét mình dù chỉ một chút xíu.

Mùng tám tháng tư, nhà họ Vương kẻ bên khuya chiêng gõ trống, vô cùng náo nhiệt, từ sáng sớm đến tối, dòng người tới lui không ngớt, Bì thị bày tiệc chiêu đãi hàng xóm láng giềng. Tô Tuệ Nương không đi, ngày hôm đó, nàng vẫn theo thường lệ quét dọn nhà cửa, chăm sóc vườn rau, làm chút thêu thùa. Tô Văn và Vương Thất Lang đến học đường học, buổi trưa về ăn cơm. Tô Tuệ Nương làm bánh trứng gà, làm theo kiểu mới: phối hợp với hành lá và trứng gà, lại thêm một đĩa rau củ xào thịt, cả nhà ăn đến vô cùng ngon lành, không một ai nhắc đến chuyện nhà họ Vương.

Ngược lại Tô Văn, sau khi ăn xong đột nhiên chạy tới, vẻ mặt thành thật nói: “Tỷ, đệ sẽ cố gắng đi học, sau này sẽ không để tỷ và mẹ bị khi dễ nữa.” Tô Tuệ Nương nghe vậy thì rất vui mừng.

Ngày kế, Chị Quế Hoa đến chơi, trong lời nói không khỏi nhắc đến chuyện Vương Ngũ Nương xuất giá hôm qua.

“Kẹt xin chết được!” chị ta ngồi trên giường gạch, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Một bàn chỉ có mỗi 2 món, một tô cải trắng luộc nát nhừ, một tô khoai tây lát, cả bàn mười mấy người, mà chỉ ăn hai món đó, đúng là nich một bụng lừa mà.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy không khỏi bật cười, với tính cách của Bì thị kia, quả thật có thể làm ra chuyện này, hơn nữa Vương Ngũ Nương dầu gì cũng là đi làm thiếp cho Huyện thái gia, mọi người có lẽ trong lòng xem thường, nhưng ngoài mặt cũng không dám nói ra, ngược lại còn phải vui vui vẻ vẻ mà chúc mừng nhà họ Vương ấy chứ.

“Đáng giận hơn là, điệu bộ lúc thu tiền mừng của mụ ta, mở bao lì xì ngay trước mặt người ta, nếu ít hơn 10 đồng, bản mặt mụ lập tức xụ xuống, trong miệng còn nói đủ lời khó nghe, mắng cho người ta không ngốc đầu lên được, có vài chị com còn chưa ăn đã bỏ về. Hừ... cũng chỉ có cái ngữ đó, mới nguyện ý gả con gái cho lão già làm thiếp, ta nhờ vào! Rồi là thứ thấy lợi quên nghĩa, bán con gái cầu vinh.”

Thấy Chị Quế Hoa lòng đầy cảm phần, trong lòng Tô Tuệ Nương hiểu rõ, chỉ sợ tẩu ấy cũng là một trong những người bị mất mặt hôm qua đây mà. Quả nhiên, đề tài vây quanh nhà họ Vương, chị ta thao thao căn nhắc hơn nửa canh giờ, trong đó nhắc tới một sự kiện thật ra khiến Tô Tuệ Nương hơi cảm thấy hứng thú.

“Cái gì, lật kiệu á?” Tô Tuệ Nương hấp háy mắt.

“Chính xác!” Chị Quế Hoa về mặt há hê nói: “Kiệu hoa kia mới vừa đi đến đầu thôn, không biết từ đâu lù ra một con chó điên, ngoạm một cái lên mông bà mai, bà mai kia người beo béo, trong lúc đau đớn gào khóc liền ngã vào trong kiệu, đúng lúc đề lật cả cái kiệu nhỏ, hiện trường rất nhiều người đều nhìn thấy, ấy thế mà vui chết người, càng buồn cười hơn là, cổ kiệu kia vừa bị đổ một cái, cả cái đáy kiệu đều rớt xuống, cuối cùng không còn cách nào, Vương Ngũ Nương kia đành phải đứng ở bên trong kiệu, dùng chân mà cước bộ, ai u cha mẹ ơi, muội thấy có buồn cười không cơ chứ?”

Tô Tuệ Nương nghe những lời này, trong đầu nhanh chóng hiện ra hình ảnh: hai kiệu phu khiêng cái kiệu nhỏ, một bên kiệu là một bà mai béo đang xoa xoa mông, còn có vài người thổi kèn, cổ kiệu vừa nhắc lên, ấy mà lại không có đáy, một đôi chân nữ nhân lộ ra.

“Ha ha ha ha... ..” Tô Tuệ Nương cũng không nhịn được mà cười lớn: “Từ thôn đến thị trấn vậy mà hơn mấy chục dặm đấy, Vương Ngũ Nương kiểu gì cũng mệt chết a!”

“Đáng đời, đây là báo ứng!” Chị Quế Hoa há hê hừ một tiếng: “Chưa đến nhà chồng, chân tân nương không được dính đất, đây chính là điềm xấu vô cùng. Nếu ta mà là Huyện thái gia á, sẽ bỏ cái loại đàn bà đó ngay lập tức, miễn cho dính xui.” Kỳ thật, có lẽ Chị Quế Hoa thật sự có chút ít thiên phú ‘mồm quạ đen’, Vương Ngũ Nương cảm thấy mình cực kỳ xui xẻo, cước bộ hai mươi mấy dặm đường, cô ta đã sớm mệt là cả người, gương mặt bôi phấn trắng đều bị mồ hôi dội sạch, thành thử Huyện thái gia năm nay đã quá ngũ tuần (50t) vừa vén khăn hi lên, đập vào mắt lão chính là một gương mặt đủ mọi màu sắc, loe loét lại còn cổ giả vờ kiêu mị, dạ dày lão quặn đau, mồm chút nữa ới luôn bữa cơm trưa, ngay tại chỗ liền phát tay áo, quyết định đến chỗ Bất di nương tìm chút an ủi. Vương Ngũ Nương vụn vụn không ngờ tới mình vừa mới gả vào cửa, đã phải “phòng không gối chiếu”, người nói trong lòng cô ta có thể không ghen sao? Đêm hôm đó đúng là khóc cả một đêm, còn bị Lục di nương ở cách vách mắng cho một trận!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhắc lại chuyện cũ

Edit: Mạc Thiên Y

Mấy chuyện bê bối của nhà họ Vương tạm thời không nhắc tới, một ngày nọ, khi trời trong xanh, Tô Văn cùng Vương Thất Lang tan học trở về, Tô Tuệ Nương làm xong việc nhà bèn nảy ý định lên núi tản bộ một chút. Thế là để Lâm thị cùng Tô Văn giữ nhà, mình thay một bộ đồ ngắn tối màu, đeo giỏ trúc cùng Vương Thất Lang lên núi. Hồi trước lúc còn ở nhà họ Vương, Tô Tuệ Nương không ít lần lên núi cắt cỏ cho lợn, chẳng qua là nàng một thân một mình không dám đi sâu vào trong, chỉ quanh quẩn ở chân núi hoặc giữa sườn núi, nhưng hôm nay bởi vì có Vương Thất Lang, cũng không sợ lạc đường, phải biết rằng đối với thằng bé mà nói, ngọn núi này sợ là còn quen thuộc hơn so với nhà mình.

Tô Tuệ Nương ôm ý định đến để giải sầu, lúc này cũng không gấp gáp, chỉ cầm một cây gậy dài làm trượng chậm rãi đi về trước, trong quá trình lên núi, ngẫu nhiên cũng gặp vài người đón củi đi nhặt nhặt, Tô Tuệ Nương không cần biết là nam hay nữ, nhất nhất chào hỏi, nàng ở Vương Gia Ao đã một đoạn thời gian, bởi vì tính cách dễ gần lại giữ bốn phận, mặc dù là quả phụ lại chưa từng truyền ra lời đồn đãi không tốt nào, cho nên bà con trong Vương Gia Ao cũng dần dần tiếp nhận nàng.

Đối với ngọn núi này, Vương Thất Lang hẳn là hiểu rõ hơn bất cứ ai, dọc trên đường đi quả thực giúp Tô Tuệ Nương đào được không ít thứ tốt, củ từ to bằng cánh tay củ khoai lang rừng cực lớn, còn có rất nhiều đợt non tươi xanh của rau dại như bồ công anh, rau cải, cây mã đề. Tô Tuệ Nương thấy thứ mình thích là thềm, cong eo phải gọi là cần mẫn mới một chốc lát đã chất hơn nửa giỏ trúc. Không chỉ có thế, hai người còn phát hiện một chỗ râm mát trong rừng có rất nhiều nấm.

Tùng cây nấm tròn vành vạnh, xòe ra như chiếc ô, từng khóm từng khóm một tụ thành nhóm, nhìn thôi đã khiến người ta có xúc động muốn hái ngay.

“Chọn cây màu xám hoặc trắng ấy” Vương Thất Lang hết sức khoe khoang nói: “Cây nào đủ màu với có đốm là nấm độc.”

Tô Tuệ Nương khiêm tốn thụ giáo, xắn tay áo bắt đầu vui vẻ hái nấm. Lúi húi một lèo hơn nửa canh giờ, mới thỏa mãn đứng dậy. Chặt cả vào trong giỏ trúc xong, Tô Tuệ Nương quyết định đến khe suối rửa tay, lúc này, Vương Thất Lang lại không biết chạy đi đâu, đợi nàng rửa tay trở lại, vẫn không thấy bóng dáng thằng bé đâu, nàng bèn tìm một gốc cây gần đó ngồi xuống nghỉ ngơi, có một con gió mát nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua, những nhánh cây vừa mới đâm chồi bắt đầu phát ra tiếng ào ào, sau khoảng nửa khắc đồng hồ, Vương Thất Lang trở lại, hai cánh tay ôm lấy vật áo trước, loáng thoáng có thể nhìn thấy hình dáng trứng chim. Thấy cậu hồi hả chạy tới, trên mặt Tô Tuệ Nương không khỏi lộ ra nụ cười, mở miệng hỏi: “Vừa đi đào tổ chim hả?”

Vương Thất Lang về mặt hiển vật quý, cậu nhìn Tô Tuệ Nương định muốn nói gì đó, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, sắc mặt đột biến, Tô Tuệ Nương nhú nhú mày hỏi: “Sao thế?” Vương Thất Lang dừng bước lại, buông thông hai tay ra, trứng chim rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ bộp bộp, thế nhưng cậu lại chẳng quan tâm, chỉ cong người, dưới chân đề lực, lướt đến như sét đánh, trong chớp mắt, chộp lấy cây gậy được dùng làm gậy chống, chọc mạnh một

cái đến nơi trên đỉnh đầu Tô Tuệ Nương.

“Sùy, sùy sùy...” một con rắn lục nhỏ dài chừng cánh tay, bị đầu cây gậy cắm mạnh lên trên thân cây, cái đầu hình tam giác tràn ngập cảm giác hung ác nhún cao lên điên cuồng lè lưỡi ra một cách đau đớn. Tô Tuệ Nương thấy thế không khỏi hô một tiếng thất thanh, vèo một cái lui ra sau vài bước, run giọng nói “Rắn?”

Vương Thất Lang không nói hai lời, nhấc tay lên tóm trụ đầu con rắn lục kia, năm ngón tay đột nhiên siết chặt, bẹp —— một cái, một cái đầu tam giác lặn trên đất, máu đỏ tươi bắn ra, Tô Tuệ Nương nhìn chỉ muốn nôn mửa.

“Tuệ tỷ tỷ không sao rồi, nó chết rồi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy không khỏi quay đầu đi cố hít vào một hơi, đối với phần đông phái nữ mà nói, “rắn” là động vật đáng sợ nhất thế giới, ít nhất bản thân nàng hoàn toàn không chịu nổi, dù chỉ nhìn một cái thôi cũng đã có cảm giác sợ hãi không kiềm chế được. Nghĩ tới con vật này mới vừa bỏ tới chỗ cách đầu mình rất gần, nàng đã đổ mồ hôi lạnh cả người.

Vương Thất Lang thấy Tô Tuệ Nương mặt mày trắng bệch, có phần lo lắng trấn an: “Tuệ tỷ tỷ yên tâm đi, loại rắn cạp nong màu xanh lục này không có độc.”

“Không, đó không phải trọng điểm.” Tô Tuệ Nương như có hơi nổi điên mà rống một tiếng, rồi sau đó vội vàng vác giỏ trúc lên lưng, cuống cuống nói: “Ủ, sắc trời không còn sớm! Chúng ta vẫn nên về nhà đi.”

Vương Thất Lang thấy nàng bước đi mà tâm lại hoảng loạn, đột nhiên cảm thấy Tuệ tỷ tỷ như vậy thật đáng yêu, giống như... ừm, giống như một con thỏ con bị kinh sợ. Đột nhiên một loại xúc động xông lên bên miệng nó, Vương Thất Lang nói: “Tuệ tỷ tỷ, có muốn đến chỗ đệ ở trước kia nghỉ ngơi chút không?”

Tô Tuệ Nương nghe vậy thoáng lạng người, sau đó không chút do dự nói: “Muốn!”

Càng đi sâu vào trong rừng, cây cối ngày càng nhiều, cũng ngày càng u ám, dần dần, nàng đã hoàn toàn không phân rõ phương hướng, chỉ có thể nắm chặt cánh tay nhỏ của Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương cảm thấy nếu không có thằng bé dẫn đường, mình trăm phần trăm sẽ bị lạc trong cái nơi rừng rậm che khuất bầu trời này mất.

“Đây là chỗ trước kia đệ ở ư?” Nhìn sơn động trước mắt, Tô Tuệ Nương rất ngạc nhiên hỏi.

“Ừ!” Vương Thất Lang giống như đứa bé lần đầu tiên mời bạn đến nhà chơi, có chút kiêu ngạo, có chút đắc ý tuyên bố: “Đây là căn cứ bí mật của đệ đó.”

Tô Tuệ Nương nghĩ nơi này quả nhiên đủ bí mật. Có thể nhìn ra, trong sơn động có rất nhiều dấu vết từng sinh hoạt, có chiếc giường dày bằng cỏ khô, một cái chăn, vài cái chén sứ mẻ, bình gốm, trong một góc khô ráo còn chất một ít củi, vài con gà rừng vệt trời đã được xử lý phơi khô lưng la lưng lay mà rớt trên một khối vách đá nhô ra. Tô Tuệ Nương đặt giỏ trúc trên vai xuống, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài rồi nói: “Còn rất không tệ đó nha!”

Vương Thất Lang nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra biểu tình kiêu ngạo, bộ dạng “đó là dĩ nhiên”. Dẫn nàng ngồi xuống, như một đứa trẻ loắt choắt chạy đến gần đồng cỏ kia, cả người ngồi xổm xuống bới tới bới lui, một lát sau mới ôm một bao đồ đi ra ngoài. Tô Tuệ Nương thắc mắc nhìn cậu, vươn tay nhận lấy, mở ra nhìn, bên trong cũng chỉ có 2 thứ đồ, một quyển sách rách nát và một miếng ngọc bội toàn thân trắng thuần, lấp lánh ánh huỳnh quang. Tô Tuệ Nương không phải người chưa từng thấy qua sự đời, khoan hãy nói đến quyển sách kia, chỉ cần vừa cầm miếng ngọc bội này là biết ngay chắc chắn bắt phạm, nàng rất ngạc nhiên hỏi: “Ồ đâu ra?”

Trên mặt Vương Thất Lang thoáng vụt qua tia u ám, thấp giọng nói: “Lúc cha đệ sắp chết, giấu đám người Bì thị, lên để hai thứ này cho đệ, ông nói đây là vật cha mẹ ruột để lại cho đệ, bảo đệ bảo quản thật kỹ.”

Nghe lời này Tô Tuệ Nương biết người cha thằng bé nói hẳn là Vương Thiết Trụ đã qua đời kia. Đối với người này Tô Tuệ Nương từng nghe thím Ba kể vài lần, đó là một nông phu chân chất hiền lành, từ tính cách của Đại Lang nhà họ Vương mà nói, hẳn là giống ông mấy phần. Trên cơ bản cả Vương Gia Ao đều biết Vương Thất Lang không phải con của Vương Thiết Trụ và Bì thị, mà với sự thông minh của Vương Thất Lang làm sao lại không phát hiện ra được cơ chứ? Tô Tuệ Nương khề thờ dài, giữa hai hàng mày ẩn hiện tia đau lòng, nhẹ giọng nói: “Muốn kể một chút không?”

Vương Thất Lang chẳng hề gì nhún vai, đặt mông ngồi xuống cạnh Tô Tuệ Nương, lãnh lút kể: “Mấy năm trước bên ngoài chiến tranh nổ ra khắp nơi, một ngày nọ, trong Vương Gia Ao bỗng tới một người đàn ông, đem một đứa trẻ mới lọt lòng giao cho một nông phu, nhờ hắn nuôi thành bé lớn lên, người nông dân kia đồng ý. Thế nhưng đã bốn năm năm trôi qua, người đàn ông kia vẫn chưa quay lại, tất cả mọi người đều nói hắn đã chết, sẽ không quay lại nữa, sau đó người nông dân kia cũng chết, cho nên... liên biến thành như bây giờ.” Không cần phải nói người nông dân kia là Vương Thiết Trụ, mà người đàn ông kia hẳn là cha đẻ của Vương Thất Lang rồi.

“Tiểu Thất, có muốn gặp cha mẹ ruột của đệ không?” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng hỏi.

Nào ngờ, Vương Thất Lang thế nhưng vô cùng dứt khoát trả lời: “Không muốn!”

Tô Tuệ Nương sững người, thầm nghĩ, chẳng lẽ thằng bé này nghĩ là bản thân mình bị vứt bỏ rồi, cho nên trong lòng mới mang oán hận.

“Đệ chỉ có một người cha, ông ấy họ Vương, tên Vương Thiết Trụ, người mặc dù có hơi ngu ngốc, nhưng đối với đệ vẫn rất tốt. Không có mẹ, cái thứ đó có là gì, đệ chẳng hiếm lạ tạo nào.” Vương Thất Lang nhìn Tô Tuệ Nương, trên gương mặt vốn trắng tựa ngọc tuyết lại tràn đầy vẻ âm ngoan cố chấp: “Về phần cha mẹ ruột gì đó, lại càng không cần nhắc tới. Nếu bọn họ đã chết rồi, tiết Thanh minh hàng năm đệ đập đầu ba cái với đất trời là được, xem như là báo ơn sinh dục của họ, còn nếu là chưa chết...” Vương Thất Lang cười lạnh một tiếng: “Vậy thì càng không cần nhớ đến.”

“Tiểu Thất...”

“Bọn họ đối với đệ mà nói chẳng qua là người dung nước lửa mà thôi!” Vương Thất Lang thấy mặt Tô Tuệ Nương lộ vẻ bi thương, đột nhiên lời nói xoay chuyển, trong giọng nói tràn ngập quyến luyến ôn nhu: “Hon nữa Tiểu Thất còn có Tuệ tỷ tỷ mà!” Tuệ tỷ tỷ của nó là người tốt nhất, tốt nhất, tốt nhất trên đời này, chỉ cần có tỷ ấy, những thứ khác, nó đều không cần.

Nghe lời này của Vương Thất Lang, vẻ mặt Tô Tuệ Nương đặc biệt xúc động, một cảm giác chua chua ngọt ngọt tuôn trào trong lòng, thì ra cảm giác được người khác dựa dẫm, được xem là người quan trọng lại tuyệt vời đến thế a!

Trong lúc nhất thời, không khí trong sơn động tràn ngập tình cảm vấn vít quấn quanh, mãi qua nửa ngày, Tô Tuệ Nương mới định thần lại, nàng như mọi ngày giờ tay vỗ vỗ đầu thẳng bệ, trong đôi con ngươi ngày càng lóe sáng của đôi phượng, lại dời tầm mắt lên quyển sách cũ đang đặt trên đầu gối.

“Hoặc thị quyền phổ...” Tô Tuệ Nương nhíu mày, nàng không ngờ đây sẽ là quyển bí tịch võ công. Mở ra nhìn, bên trong quả nhiên ghi chép rất nhiều mấu chốt khẩu quyết quý hiếm, còn có mười mấy trang vẽ hình người minh họa đơn giản, thể hiện đủ loại tư thế.

“Quyển sách này vậy mà cũng hữu dụng!” Vương Thất Lang thấy Tô Tuệ Nương như xem không hiểu, vội giải thích: “Từ lúc sáu tuổi đệ ngày ngày đều dựa theo những hình minh họa này mà luyện, không đến nửa năm đã cảm thấy trong người tăng thêm khí lực, khi chạy cũng nhanh hơn trước kia, toàn thân luôn phát ra nhiệt, bình thường này kẻ hơi to con hơn đệ, cho dù hai ba tên, cũng không phải là đối thủ!” Vương Thất Lang mày mắt hứng khởi, trong giọng nói rất có phần đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp lại Dung ma ma

Edit: Mạc Thiên Y

“Thì ra là thế!” Tô Tuệ Nương thầm than nhẹ một tiếng. Dưới sự hành hạ của đám người Bì thị mà Vương Thất Lang có thể tung tăng thế này, chỉ sợ cũng bởi nguyên nhân này, có một cơ thể tốt đúng là ưu việt hơn cả a!

“Mấy loại võ công này tỷ không phải thông thạo lắm, nhưng đệ tuổi còn nhỏ, cũng không có ai chỉ đạo, vẫn không nên luyện lung tung thì hơn!” Tô Tuệ Nương trước sau hai đời cộng lại chưa từng tiếp xúc qua thứ này, nhưng cũng từng ngẫu nhiên đọc qua mấy loại truyện hiệp khách dị truyền linh tinh, biết loại công phu này một khi luyện sai thì rất dễ dàng thương gân động cốt, tẩu hỏa nhập ma.

Vương Thất Lang nghe vậy, rất là nhu thuận gật đầu, nói: “Tuệ tỷ tỷ yên tâm đi, Tiểu Thất có chừng mực.”

Hai người ở trong này ngồi một hồi lâu, thấy sắc trời không còn sớm, mới bắt đầu xuống núi, dĩ nhiên, miếng ngọc bội và quyển “Hoặc thị quyền phổ” kia toàn bộ đều được Tô Tuệ Nương cất kỹ vào, chẳng biết tại sao nàng luôn có dự cảm, hai thứ đồ này, ngày nào đó nhất định sẽ có chút công dụng. Về đến nhà, Lâm thị đã nấu cơm xong, Tô Tuệ Nương lại đặc biệt đem rau đại hải được hôm nay ra rửa một ít, chấm với nước tương đậm trứng gà vàng óng, ăn vào miệng phải nói là tươi ngon mọng nước.

Sau khi ăn xong, Tô Tuệ Nương đốt đèn dầu, bắt đầu thêu thùa, vẫn là mấy thứ khăn tay, túi thơm linh tinh, bây giờ một tháng nàng có thể làm ra năm sáu cái, có thể giúp trong nhà kiếm thêm chừng hơn chục lượng bạc, xem như là thu nhập ổn định không thể thiếu của Tô gia. Tô Văn và Vương Thất Lang thì tự làm bài tập của mình, tiến độ học tập của hai đứa không giống nhau, nhưng lúc nào cũng thi đua với nhau, đặc biệt là Vương Thất Lang, mỗi tối ít nhất phải viết năm trăm lần chữ to, không bao lâu, đôi tay nhỏ bé đã mài ra lớp chai thật dày, có thể thấy được là thật sự dụng tâm.

Giờ hơi, Tô Tuệ Nương đuổi hai đứa đi ngủ, mình cũng tắt đèn, kéo rèm cửa sổ, niệm một cái liên tiến vào không gian tùy thân, theo thường nhật mà ngâm suối nước nóng một cái. Nàng cúi đầu nhìn mình, bất giác bóng cô thiếu nữ trên mặt nước cũng đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn lại, Tô Tuệ Nương hài lòng nhếch khóe miệng, thân thể này, luận diện mạo chắc chắn so ra kém hơn nàng của kiếp trước, miễn cưỡng dừ lăm cũng chỉ có thể xem như thanh tú mà thôi. Nhưng Tô Tuệ Nương không quan tâm, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt mình, nốt ban đỏ bên trên chỉ còn lại một lớp mờ nhạt như phấn hồng, tin chắc chỉ cần qua một hai tháng nữa thôi là có thể hoàn toàn biến mất, nàng không đòi hỏi gì cao, chỉ cần có thể “gặp người” là được rồi!

Tắm xong, tẩy sạch một thân mỗi mệt, hiện tại Tô Tuệ Nương cũng không buồn ngủ, bèn nảy ý định sửa sang lại thổ địa của không gian, bây giờ được gieo trồng trong không gian đã không còn là những chủng hoa danh quý mọc thành từng khóm như trước nữa, dầu gì hoa nhìn có đẹp mấy cũng không thể làm cơm ăn. Trong không gian không mọc cỏ dại, cũng chẳng cần tưới nước, điều cần làm chỉ là thu hoạch mà thôi. Trước đó Tô Tuệ Nương đã để sẵn vài cái giỏ trúc thật lớn trong không gian, bây giờ đúng lúc có chỗ dùng. Cả nửa ngày trời, nàng thu được cả giỏ dưa chuột xanh mướt, một giỏ cà tím, một giỏ khoai tây, và cả hai giỏ táo đỏ, chỗ táo này được gieo trồng lúc vừa phát hiện ra không gian, hiện tại cũng đã lớn thành từng cây táo lớn

cứng cáp, đi đến lay một cái là táo liền rào rào rơi xuống.

Hài lòng nhìn số rau củ quả trước mặt, một cảm giác khoái trá “được mùa” đầy ắp trái tim, dĩ nhiên trong cao hứng cũng có chút phiền não, nàng nên giải thích xuất xứ của những thứ này thế nào đây, Tô Tuệ Nương bắt đầu dĩ lạc đầu.

Hai ngày sau, Lâm thị nhìn mấy giỏ táo đỏ lớn trước mặt mình, yêu thích đến hai mắt phát sáng. “Tuệ Nương à, con hái từ đâu được vậy, sao mà to thế này, trông thật tươi ngon mọng nước!”

“Hái trên núi ạ!” Tô Tuệ Nương không muốn nói sâu vấn đề này, vội ngắt lời: “Mẹ, mai là ngày họp chợ rồi, mẹ đi cùng con đi, vừa vận đem số táo này bán luôn.”

“Mẹ thấy được đó!” vừa nghe muốn đi bán lấy tiền, Lâm thị nào có lý do từ chối chứ. Hôm sau là ngày học đường trong thôn được nghỉ, Tô Văn và Vương Thất Lang bèn kêu gào đòi đi theo, Tô Tuệ Nương nghĩ người đồng lực lớn, cũng đồng ý. Thế là bốn người, mang theo hai giỏ táo đỏ, một giỏ mằm giả vừa nhủ lên mấy ngày trước, cùng một giỏ trứng gà, hăm hở ngồi xe bò lên thị trấn. Vì không có thời gian, trời chưa hừng sáng bọn họ đã xuất phát rồi, nhưng lúc đến thị trấn, phiên chợ cũng đã gần kết thúc, bọn họ vội vã tìm một nơi bày đồ ra. Tô Tuệ Nương dò xét một vòng, thấy mấy người bán hàng rong xung quanh đều ở nơi đó rón cồ rao hàng, cũng cố ý học mấy tiếng, nhưng dù sao nàng chưa từng làm loại việc này trước mặt công chúng, không khỏi có chút khó mở miệng.

Vẫn là Vương Thất Lang lớn mật, thẳng bé mặt không dỗi sắc đứng ra đằng trước, lớn tiếng tiếng rao: “Táo đỏ đây, táo đỏ vừa lớn vừa ngọt vừa giòn, năm đồng một cân đây!”

Tô Tuệ Nương nín cười nhìn nó, nghĩ bụng mình người lớn như này mà không bằng cả một đứa bé, tâm tình dằng dặc, bất giác cũng lớn tiếng rao hàng hẳn hơn. Đứng núi gì nói lời ấy, mình đã sớm không còn là hầu tước phu nhân gì nữa, một Tô Tuệ Nương vì cuộc sống bốn ba không nghĩ mới chân chính là nàng tại giờ khắc này.

Vương Thất Lang mặt mũi rất đẹp, đứng ở đó đặc biệt bắt mắt, rất nhanh đã có vài người tới hỏi giá. Người đầu tiên khai trương cho Tô Tuệ Nương là một bà lão tóc bạc, trên cánh tay cắp một giỏ rau xanh.

“Năm đồng một cân đắt quá, bốn đồng được không?” cô kè mặc cả đại khái là thói quen của mỗi người mua hàng.

“Cụ à, táo này là tỷ tỷ con trời chưa sáng đã vào sâu trong núi hái, lại đi hơn mười dặm đường, mới đến được nơi này biết bao cực khổ đó!” Vương Thất Lang vẻ mặt lạnh lợi cầm lên một quả đưa cho bà lão: “Hơn nữa táo này vừa giòn vừa ngọt, ăn ngon lắm, không tin cụ ném thử đi.”

Nhìn thẳng bé đáng yêu như ngọc tuyết này, bà lão bất giác cũng nhớ tới cháu nội mình, mỉm cười nhận lấy, cho vào miệng ném thử, quả nhiên, ăn ngon thật, lập tức mua liền hai cân, Tô Tuệ Nương bán được mười đồng thì bị Vương Thất Lang dẫn dắt, trong lúc rao bán, nàng bất giác rao: “Ném trước mua sau, không ngon không lấy tiền” khẩu hiệu này vậy mà hấp dẫn rất nhiều người, bây giờ đang là tháng tư, táo lê gì đó vẫn chưa chín rụng, táo của Tô Tuệ Nương trông quả nào quả nấy vỏ mỏng thịt dày, vừa đỏ vừa tròn, cách gần còn có thể ngửi thấy hương thơm tự nhiên của táo cực kỳ hấp dẫn, hơn nữa chỉ năm đồng một cân, coi như là rất rẻ rồi.

Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang chịu trách nhiệm rao hàng, Tô Văn cân táo thu tiền, Lâm thị phụ trách lấy giấy gói táo cho mọi người, trong lúc nhất thời, mấy người bận rộn xoay vòng vòng, đám người bán hàng rong xung quanh trông mà thèm không thôi. Nhân lúc đông người, Tô Tuệ Nương bèn giới thiệu “giả đồ” với mọi người, chẳng qua là dân chúng nơi này phần lớn chưa quen với món ăn này, cho nên ngược lại không bán đắt bằng táo đỏ, cứ thế Tô Tuệ Nương chỉ bán hơn nửa canh giờ, đợi đến khi phiên chợ hoàn toàn giải tán, hai giỏ táo lớn mang tới chỉ còn lại non nửa, giả đồ cũng còn dư lại chút ít, nhưng một trăm quả trứng gà kia, tất cả đều được mua hết toàn bộ.

Tô Tuệ Nương thấy bán được khá khá rồi, bèn chuẩn bị dọn hàng, đúng lúc này vừa vận gặp phải người quen.

“Dung ma ma... đúng là đã lâu không gặp.” Người tới chính là bà ma ma của Trần phủ có quen biết cùng Tô Tuệ Nương.

“Là cô!” Dung ma ma hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, đối với Tô Tuệ Nương bà vẫn lưu lại ấn tượng, không khỏi cười nói: “Thật khéo nhì.”

Hai người hàn huyên vài câu, Tô Tuệ Nương liền cười hỏi hôn lễ của Trần Như Nguyệt. Dung ma ma đáp: “Đại tiểu thư trung tuần tháng sáu mới xuất giá thiếu gia nhà chúng ta muốn ở lại Thượng Kinh đến lúc đó, phu nhân thì về trước.” Nhắc đến Trần phủ nhân, trên mặt Dung ma ma có phần tri tri. Tô Tuệ Nương thấy rõ ràng, đoán hẳn là Trần phủ nhân ở Thượng Kinh gặp phải chuyện gì không vui rồi, nếu không thì chả mấy khi đi một chuyến ngàn dặm xa xôi, sao lại trở về sớm như vậy. Có điều tóm lại chuyện này không liên quan đến nàng, cũng không đến phiên nàng mở miệng hỏi thăm.

“Các người đang bán gì thế?” Dung ma ma hiển nhiên cũng không muốn nhiều lời, bà cúi đầu nhìn giỏ trúc trước người nàng.

“Ít táo đỏ và giá đó mà.” Tô Tuệ Nương nhanh tay lẹ chân đem tất cả chỗ táo và giá đồ còn dư bọc lại, có phần ý vị mà cũng kín đáo đưa cho Dung ma ma: “Ma ma cầm về, ném thử xem sao!”

“Như vậy sao được, các người cũng phải cần tiền vốn mà.” Dung ma ma thật ra cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, không muốn bỏ tiền mua, mấy thứ này trong phủ ấy thế mà không lọt nổi vào mắt, nhưng Tô Tuệ Nương đã đưa như vậy, ngược lại không bỏ tiền không được.

“Táo là hái trên núi, giá là nhà trồng, nào có tiền vốn gì, ma ma từng chiều cổ chúng ta như vậy, mấy thứ này thì có là gì” Tô Tuệ Nương cười nói: “Táo này chua chua ngọt ngọt, trái lại rất dễ khai vị, ma ma đừng từ chối, nhận lấy đi.”

Dung ma ma nghe vậy trong lòng chợt động, mấy ngày nay phu nhân không ngon miệng, trái cây gì đó đã sớm ăn đến phát chán, táo này nói không

chứng ngược lại là thứ mới lạ. Như thế, không từ chối thêm nữa, cười tít mắt nhận lấy, Tô Tuệ Nương lại nói sơ cách chế biến giá cho Dung ma ma ghi nhớ, hai người lại tán gẫu thêm một lúc, Dung ma ma mới dẫn hai hầu già sau lưng mang vác đủ thứ, rời đi.

“Tuệ Nương à, đó là người của Trần phủ lúc trước con nói hà...” Lâm thị ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Tô Tuệ Nương khẽ gật đầu.

“Thật là khí phách...” Lâm thị đầy hâm mộ nói: “Nhìn đi, còn oai hơn đại phu nhân của nhà Lưu địa chủ ấy chứ.”

Tô Tuệ Nương mặc dù không biết đại phu nhân nhà Lưu địa chủ là ai, nhưng vẫn cười trêu: “Mẹ, mẹ đừng có gấp a, đợi đệ đệ thi đậu công danh rồi, mẹ ấy vậy mà là lão phu nhân ‘đanh xứng kỳ thực’ (xứng với danh nghĩa) đó nha.”

Nhắc tới Tô Văn, Lâm thị lập tức cười vui vẻ, lắc đầu nói: “Mẹ cũng không yêu cầu những thứ xa vời, chỉ cần hai con sống thật tốt, mẹ đã hài lòng rồi.”

Hai người nói chuyện nhẹ nhàng nhàng nhưng truyền đến tai Tô Văn sau lưng, cậu thầm siết chặt nắm đấm, ánh mắt càng thêm kiên định.

Hăm hăm hồ hồ buôn bán xong, Tô Tuệ Nương lại đến Như Ý Phường bán thêm sáu chiếc khăn tay, bán được mười hai lượng bạc, buổi trưa, bốn người vào tiệm ăn, gọi bốn món mắc nhất, Lâm thị về mặt tiếc xót, liên tục nói lãng phí, Tô Văn và Vương Thất Lang ngược lại ăn đến là vui vẻ, Tô Tuệ Nương cười híp mắt ăn khoai tây xào sườn sụn non, ừm... Xào rất giòn, nằng nghĩ: Mình nên học thêm một ít a.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Táo ta cất rượu

Edit: Mạc Thiên Y

Dưới ánh đèn vàng mờ, Tô Tuệ Nương một tay gảy bàn tính soàn soạt. Táo ta bán được tổng cộng 275 đồng, giá đồ bán được 91 đồng, trứng gà 2 đồng một quả, một trăm quả là 200 đồng, khăn tay bán 12 lượng, tổng cộng lại là 17 lượng lẻ 60 đồng. Nhưng chỉ ra cũng không ít, ăn cơm tốn hai lượng rưỡi, vải vóc, chỉ thêu linh tinh tốn ba lượng bạc, mua giấy bút cho Tô Văn và vài bản Chú kinh tốn ba lượng bạc, một cái bếp lò bằng đồng dùng để ăn lẩu tốn ba mươi đồng, nửa miếng thịt mỏng lợn tốn 1 lượng 30 đồng, ít muối, đường trắng, hồi hương, dầu thấp, đồ dùng hàng ngày tổng cộng 50 đồng, tính tới tính lui, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ có 6 lượng lẻ 95 đồng.

Tô Tuệ Nương phiền muộn thở dài, thầm nghĩ, ở nông thôn may mà rau dưa gì đó không cần mua, nếu không tiền trong tay khẳng định xài càng nhanh hơn. Dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì nguyên nhân nhà bọn họ tương đối “xa xỉ” mà ra, bạn cứ lần khắp cả Vương Gia Ao, cũng không thấy nhà nào từng bữa ăn đều có thịt có canh như nhà họ, mỗi bữa ăn có ít nhất hai món.

Hôm nay táo đồ bán đắt nhất, Tô Tuệ Nương không khỏi nảy ý định tiếp tục bán nữa, năm sáu cây táo trong không gian tùy thân của nàng nếu mà sắp đầy giỏ, ba bốn mươi giỏ cũng không thành vấn đề. Có điều muốn tiếp tục làm nữa, nhưng có hai trở ngại, một là, đường xá quá xa. Hai là trên thị trấn không phải lúc nào cũng có họp chợ. Ý niệm trong đầu tạm gác lại, sáng sớm hôm sau, Tô Văn và Vương Thất Lang tự đến học đường, Tô Tuệ Nương làm xong việc nhà lại bắt đầu chăm nom vườn rau xanh, Lâm thị thì đến nhà thím Ba, thấy trong nhà không có ai, làm xong công việc, Tô Tuệ Nương vội vào không gian, thu hoạch được vài giỏ táo đỏ. Chỗ táo này nàng cũng không định bán, mà là muốn dùng để làm rượu táo đỏ.

Đặt một chậu gỗ lớn trong sân, rót đầy nước sau đó thả táo vào, Tô Tuệ Nương lần lượt rửa sạch từng quả một, sau đó cầm cái chày gỗ, bắt đầu nện đều đặn, cứ thế lặp đi lặp lại, qua một lúc lâu, đến khi cả một chậu táo toàn bộ biến thành táo nát mới dừng tay. Mỗi trình tự này thời đã dùng vòn vện hơn ba canh giờ, Lâm thị sau khi về nhà không khỏi giật mình, Tô Tuệ Nương cười giải thích, nhờ bà giúp một tay. Thế là dưới sự chỉ huy của nàng, hai mẹ con họ lôi ra hết tất cả các bình đựng gốm sứ trong nhà, Tô Tuệ Nương dựa theo tỷ lệ đồ đường phèn vào trong táo hòa với nước trong rồi sau đó lần lượt đổ vào bình đựng, lúc đây nắp là quan trọng nhất, không được để lộ xiu xiu khe hở nào nếu không rượu ỉ ra sẽ hỏng mất. Ở mỗi mỗi dán Tô Tuệ Nương đặc biệt buộc thêm một vòng dây nhỏ thật chặt. Bận rộn một hồi, bất tri bất giác đã đến lúc mặt trời lặn, thành quả là mười bốn cái vò bày trước mặt họ. Trong nhà không có hầm cũng không có giếng nước, Tô Tuệ Nương đành phải tìm một chỗ râm mát, chôn chúng vào trong đất, chỉ cần trên dưới nửa tháng, hẳn là đã có thể lên men thành công. Còn dư lại một ít táo ta, Tô Tuệ Nương quyết định phơi khô, dùng dao cắt thành một nửa, phơi dưới ánh mặt trời. Như thế, sau khi qua hơn nửa tháng, Tô Tuệ Nương đào mấy cái vò chôn trong đất lên, mở ra xem, quả nhiên, thịt quả đã hoàn toàn nhũn ra chìm xuống đáy, chất lỏng màu đỏ thẩm tán ra mùi rượu thơm nồng.

Tô Tuệ Nương không kịp đợi nhấp thử một ngụm, thoáng chốc, cảm thấy một hương vị rượu thuần khiết tràn đầy giữa những kẽ răng, khiến nàng hân hoan cười tít mắt. Ngay cả Lâm thị, Tô Văn cũng khen uống ngon, lâu cá nhất vẫn là Vương Thất Lang, tiểu quý gia cư nhiên tại trước đó đã lên lấy ra một vò nhét vào trong cái bụng tham lam kia, bị Tô Tuệ Nương mắng cho một trận nhớ đời.

Ủ được tổng cộng mười bốn vò, Tô Tuệ Nương biểu nhà thím Ba, nhà Chị Quế Hoa và cả lão sư của Tô Văn trong học đường mỗi người một vò, phần ứng tương đối không tệ, thím Ba còn tới hỏi xin thêm một ít, Tô Tuệ Nương nào nỡ cho thêm chứ, chỉ nói không còn nữa. Thím Ba thất vọng tràn trề, bà thầm nghĩ, rượu táo ta cách làm đơn giản, trước kia bà cũng từng làm, nhưng rượu ủ được vừa chua vừa chát không dễ uống tý nào, sao mà đến tay Tô Tuệ Nương lại không hề giống vậy chứ?

Một ngày nọ, nhà Tô Tuệ Nương có một vị khách tới, là Dung ma ma của Trần phủ.

“Chỗ táo lần trước cô bán có còn không?” Dung ma ma cười hỏi: “Thực không gạt cô, táo kia a, phu nhân nhà chúng ta rất thích, bây giờ ngày nào cũng muốn ăn một ít đấy.”

Mặc dù ngạc nhiên, nhưng Tô Tuệ Nương vẫn cười mời bà ta vào, có thể lôi kéo quan hệ được với Trần phủ, đó là chuyện Tô Tuệ Nương cực kỳ vừa ý. Vì thế nàng bèn nói: “Còn chứ, Dung ma ma chờ đây, ta đi lấy cho ngài.” Tô Tuệ Nương chất đầy một lạng táo tới, sau đó lại lấy ra hai vò rượu táo. Dung ma ma đưa cho Tô Tuệ Nương 10 lượng bạc còn để lại mấy cái hộp thức ăn, mới cười tủm tỉm rời đi. Ai ngờ vài ngày sau, bà ta lại tới nữa, trực tiếp nói, phu nhân nhà mình thích rượu táo Tô Tuệ Nương cất, muốn mua về thêm một ít. Tô Tuệ Nương hỏi bà ta muốn bao nhiêu, Dung ma ma bèn nói có bao nhiêu muốn bấy nhiêu.

Tô Tuệ Nương trầm tư, dứt khoát lấy ra bảy vò, lại tuyệt không thu tiền, chỉ nói: “Thực không dám giấu ma ma, ta có một đệ đệ tên là Tô Văn, hiện đang đi học ở học đường trong thôn, bản thân cũng có công danh đồng sinh, vốn dĩ là thân thể đệ ấy không khỏe, không tiện rời nhà quá xa. Bây giờ xác thật đã tốt hơn nhiều, tài nguyên giáo dục trong thôn dù sao cũng có hạn, tôi muốn cho thằng bé chuyển lên thị trấn học.”

Dung ma ma nghe vậy thoáng trầm ngâm, cười nói: “Cô đúng là một tỷ tỷ tốt chịu toan tính cho đệ đệ, thật là vất vả rồi.” Tô Tuệ Nương cười cười. Dung ma ma cũng không nhắc lại chuyện tiền bạc nữa, đem rượu lên xe ngựa, lên tiếng chào hỏi, đoàn người bèn rời đi. Tô Tuệ Nương dõi theo bóng xe dần xa khuất trong màn bụi đất tung bay, khẽ cười cười, biết chuyện này xác nhận đã thành.

Quả nhiên, ba ngày sau, Trần phủ sai người đưa tới một tấm “thiệp Bái sư”. Lúc bấy giờ học sinh muốn được vào học đường, chỉ cần thỏa mãn điều kiện nhận học sinh của đối phương, lại nộp thêm một khoản học phí nhất định nữa là xong. Nhưng nếu như người muốn bái một lão sư chân chính có thân phận, có học vấn, thì không thể không dùng chút mảnh khốe đặc thù rồi, mà “thiệp Bái sư” thì tương đương với khối đá gỗ cửa kia, về phần có thể được lão sư đề mắt hay không cuối cùng vẫn phải xem vào bản lĩnh của mỗi học sinh. Hay tin này, Tô Văn cao hứng không sao tả được, cậu ta kích động đến đỏ mặt, gần như là sắp khóc, bị Vương Thất Lang bên cạnh khinh thường một trận.

Ngày thứ hai, Tô Tuệ Nương dẫn Tô Văn vận một thân học sinh trường bào màu lam nhạt, đầu đội khăn bịt đầu, đi đến học đường “Xuân Thu” trong trấn Long Tuyền. Trong học đường đều là nam tử, nữ tử không tiện tiến vào, Tô Văn hít sâu một hơi, cầm lấy bài thiếp Trần gia cấp cho tự mình đi vào. Tô Tuệ Nương ở bên ngoài đợi một lúc lâu, mãi qua hơn hai canh giờ, Tô Văn mới đi ra, thấy tỷ tỷ nhà mình, cậu lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, bước chân gần như là cười gió liền chạy vội tới.

Tô Tuệ Nương cười hỏi: “Sao rồi?”

Tô Văn ra sức gạt đầu, khó nén kích động nói: “Từ Do tiên sinh trong thư viện nguyện ý thu đệ làm học trò rồi, Từ Do tiên sinh học vấn vậy mà lợi hại lắm nhé, đệ...” Tô Tuệ Nương đứng đó mỉm cười nghe Tô Văn kích động khôn tả nói, sau một lúc lâu, mới làm như than thở nói: “Đệ đệ của tỷ thể nhưng là lương tài mỹ ngọc cơ mà, xem như Từ Do tiên sinh kia thật tình mất.”

Tô Văn sau khi nghe vậy, cả gương mặt tuần tú lập tức đỏ lên, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng lồng ngực nhỏ kia lại hơi đĩnh lên. Tô Tuệ Nương vậy mà biết, ước chừng là bởi nguyên nhân thân thể cùng gia cảnh bản hàn mà tính tình Tô Văn kỳ thực có một chút tự ti yếu ớt, người như vậy cần phải không ngừng khích lệ, bồi dưỡng lòng tự tin của cậu ta, dần dần mới có thể thoát khỏi khuyết điểm của bản thân, trở thành một nam tử hán thực thụ.

Học đường “Xuân thu” theo chế độ nội trú, lúc đến Tô Tuệ Nương cũng không mang đồ đạc gì theo, nàng tính mua đồ mới cho Tô Văn, thế là cả một buổi chiều, hai chị em họ bắt đầu xuyên khắp phố xá, trừ những đồ dùng hàng ngày cần thiết ra, Tô Tuệ Nương còn mua nghiên mực Đài Châu có tiếng là đồ quý tầm năm mươi lượng bạc, đây là quà bái sư dự định biếu cho Từ Do tiên sinh, không cần biết ở thời đại nào, đệ tử “Tôn sư trọng đạo” lúc nào cũng được lão sư yêu thích.

Chạng vạng tối, Tô Văn vào học đường, Tô Tuệ Nương cũng tìm một nhà trọ sạch sẽ ở một đêm, xế chiều ngày hôm sau, mới lên xe bò về nhà. Tô Văn đi rồi, trong lòng Lâm thị lập tức trống rỗng, thi thoảng còn rơi mấy giọt nước mắt. Tô Tuệ Nương khuyên bảo mọi cách cũng không ích lợi, đành mặc kệ, nghĩ Lâm thị sẽ có lúc thông suốt thôi. Trái lại Vương Thất Lang đoạn thời gian này thì vui vẻ không thôi, hệt như một chú chim sẽ nhỏ lúc nào cũng quần quít bên cạnh Tô Tuệ Nương, ngay cả thời gian luyện chữ mỗi ngày cũng muốn kẻ kẻ sát bên Tô Tuệ Nương, kiểu này thật sự là hận không thể biến thành con “Thiếp thụ bì”* dính trên người nàng không chịu xuống.

* thiếp thụ bì: dán vỏ cây, tên một loại sâu

Ngày tháng cứ thế chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua hai tháng, đoạn thời gian này, cả nhà Tô Tuệ Nương sống rất nhàn nhã an ổn, mà điều khiến nàng vui mừng lại là, nốt ban đỏ cực lớn trên mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, lộ ra một gương mặt thanh thanh tú tú, lại trắng nõn hân không thể véo ra nước. Cuối cùng lại được nhìn thấy mặt trời, đối với thay đổi của nàng, ai nhìn thấy đều lấy làm lạ không thôi, Tô Tuệ Nương rốt cục đã hoàn toàn an tâm rồi, lúc nào cũng phải sống trong ánh mắt khác thường của người khác, quả thật không phải là chuyện lấy làm vui gì.

“Tuệ Nương à, muội giặt xong rồi há?” Chị Quế Hoa thả cái chày gỗ trong tay xuống, cười hỏi.

Tô Tuệ Nương dạ một tiếng, lại nói vài lời cùng tẩu ấy rồi mới ôm chậu gỗ đi về nhà. Lúc này trời chiều đã ngã về tây, ánh sáng hoàng hôn nhuộm lên con đường nông thôn nhỏ, ngược lại có một vẻ đẹp đặc biệt. Tâm tình của Tô Tuệ Nương không tệ, vừa thưởng thức phong cảnh, vừa nghĩ tới nay nên nấu món gì.

“Chao ôi... đây không phải là từ tẩu góa chồng của ta đó sao?” Đột nhiên, một giọng nói lơ lửng vang lên, kèm theo còn có tiếng huýt sáo xé gió. Tô Tuệ Nương giương mắt nhìn lên, bất gặp ngay trước mặt mình bị bốn gã thiếu niên chặn lại, gã đi đầu chẳng phải Vương Lục Lang thì ai.

Chương 30: Tuệ Nương bị ghẹo

Edit: Mạc Thiên Y

Nhìn Tô Tuệ Nương trước mặt, trong mắt Vương Lục Lang thoáng lướt qua vẻ kinh ngạc thật sâu, đây vẫn là Tô Tuệ Nương xấu xí không chịu nổi trong trí nhớ kia ư, trông nước da trắng nõn như thể bám ra nước kia, trông gương mặt nhỏ nhắn châu tròn ngọc sáng kia, trông khí phách đầy mình kia, cô gái trước mắt có thể sánh bằng Ngũ tỷ của gã, không! So với tất cả các cô gái chưa chồng trong Vương Gia Ao, thoạt nhìn còn đẹp hơn.

Trông mắt Vương Lục Lang đảo tròn liên tục, lóe lên ánh xấu xa. Tô Tuệ Nương chau mày, nhìn đám người chặn đường nàng, mấy người này đều là thiếu thiên choai choai mười lăm mười sáu tuổi, ở trong thôn thuộc đám cả ngày chơi bời lêu lổng, nổi tiếng du côn vô lại.

Tô Tuệ Nương không muốn dây dưa nhiều với hạng người này, chỉ lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

“Ồi... Tứ tẩu hà tất tuyệt tình như vậy, nói thế nào chúng ta cũng từng là người một nhà mà!” Hôm nay Vương Lục Lang mặc một thân áo bào màu phấn trên mặt tô thêm một lớp phấn trắng, trong tay còn cầm cây quạt giấy, theo sau gã là đám tiểu lưu manh Tiền Tứ, cả người ăn vận giống hệt như con hát muốn đăng đàn xướng hí, trông đặc biệt buồn cười. Gã vừa nói vừa đi tới Tô Tuệ Nương, đám Tiền Tứ cũng ha hả sấn tới, Tô Tuệ Nương bị bọn họ vây vào giữa.

“Lặp lại lần nữa, tránh ra cho ta.” Tô Tuệ Nương vẻ mặt bình tĩnh, trong ánh mắt nhìn Vương Lục Lang có sự chán ghét nồng đậm.

Đám người Vương Lục Lang liếc nhau, bọn họ mấy ngày nay cũng trêu ghẹo không ít tiểu nương tử, tất cả mới chỉ nói ít lời chòng ghẹo đã cả kinh thất sắc nào có trấn định như Tô Tuệ Nương, điệu bộ cao ngạo kia không giống như là quả phụ, giống như là tiểu thư cao quý nào đó. Nhổ vào! Chẳng qua chi là chiếc giày rách bị nhà bọn họ vứt đi thôi, ở đây ra oai cái gì. Vương Lục Lang trong khoảng thời gian này đã quen ra oai, nào chịu được ánh mắt của Tô Tuệ Nương, lập tức dậm dăng nói: “Chắc chắc chắc, một thời gian không gặp, Tứ tẩu ấy thế mà thay đổi lớn a, cũng là Tứ ca kia của ta không có phúc khí, không hưởng nổi cái ơn mỹ nhân này, chẳng bằng để cho đệ đệ ta đẩy làm giúp được không, cũng miễn cho tẩu tẩu xuân khuê khó nhẹn, uống phỉ làm nữ nhân một hồi.”

“Hi hi, tiểu quả phụ, Lục thiếu gia nói không sai, đi theo cậu ấy cam đoan cô sướng đến dục tiên dục tử, trong miệng liên thanh gọi tình ca ca, người ta muốn...” Tiền Tứ bản mặt mở nhọt tai khi, nụ cười dậm dăng, đôi mắt xấu xa quét qua quét lại trước ngực Tô Tuệ Nương.

“Ha ha ha...” bọn Vương Lục Lang cất tiếng cười to, mấy gương mặt vốn là của thiếu niên, rõ ràng vận vẹo thành bộ dạng của ác quỷ, nhìn mà khiến người ta buồn nôn. Tô Tuệ Nương trước sau hai đời cộng lại, chưa từng bị trêu chọc vũ nhục như lúc này, mấy lời bi ôi dâm ô như vậy lại hất lên người mình. Tức khắc liền sôi máu, mắt thấy đám người Vương Lục Lang ngày càng chen đẩy đến trên người nàng, lập tức cười lạnh một tiếng, trong chớp mắt rút ra cái chày gỗ dùng để giặt đồ trong chậu, một gậy liền đánh tới Tiền Tứ, đập cho đầu Tiền Tứ chảy máu, vẻ dậm dăng trên mặt còn chưa thu hồi, bịch một cái ngã lăn ra đất.

Vương Lục Lang thì như một tên éo lá, mắt thấy Tiền Tứ bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, hai chân tức khắc mềm nhũn, hai gã còn lại cũng không khá hơn, trong miệng hô “Giết người ——” á..., tháo chạy còn nhanh hơn thỏ.

Tô Tuệ Nương lạnh lùng nhìn Vương Lục Lang run lập cập trước mắt, trong lòng lắc đầu, tên oắt này hoàn toàn không có nửa phần mạnh mẽ di truyền từ Bì thị, hơi dọa một cái đã chết nhất co rụt lại.

“Ta ta ta cho ngươi biết a, tỷ tỷ của ta là tiểu thiếp Huyện thái gia sủng ái nhất, ngươi ngươi ngươi nếu dám đụng đến ta, ta bảo Huyện thái gia chém đứt đầu ngươi.”

“À?” Tô Tuệ Nương nhướn mày, trên mặt xuất hiện nụ cười lạnh, dưới trời chiều cô gái cầm chày gỗ, từ trên cao nhìn xuống gã “cười”. Vương Lục Lang vô cùng không hợp thời mà nhìn ngây ngốc, trong lòng quả thật vừa hận vừa ngứa, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Đương lúc Tô Tuệ Nương quyết định cho cái gã Vương Lục Lang miệng đầy lời bản này một màn dạy dỗ cả đời khó quên, dư quang liếc thấy có người vội vã đi tới bên này, khẳng định là bị tiếng “Giết người rồi ——” vừa rồi gây ra. ~ * Thế là, trong con mắt kinh ngạc của Vương Lục Lang, cô gái vừa rồi mặt đầy sát khí, lập tức biến thành nhu nhược, chẳng những vứt bỏ cái chày gỗ trong tay, hai mắt còn chảy nước mắt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sáu bảy người phụ nữ vừa rồi còn ở bên dòng suối nhỏ giặt quần áo, tất cả đều bu quanh đến gần, liền nghe thấy Tô Tuệ Nương dậm dậm nói với Vương Lục Lang đương đứng gần ra đó: “Đồ miệng mồm ô uế mấy người, ban ngày ban mặt mà dám chọc ghẹo con gái nhà lành, còn có vương pháp hay không!”

“Tuệ Nương à, chuyện gì thế này?” Chị Quế Hoa thân với Tô Tuệ Nương nhất, mắt thấy bộ dạng bị thua thiệt của nàng, lập tức chen tới hỏi. Tô Tuệ Nương cắn chặt môi dưới, cả người “tức” đến tái mặt, chính là bộ dạng giận dữ. Tô Tuệ Nương vừa nghe lời hỏi, hốc mắt vụt một cái đỏ bừng, nước mắt tí tách nhỏ xuống, nức nở nói: “Chị Quế Hoa, các vị hương thân, xin các người phân xử cho Tuệ Nương, Tuệ Nương vốn giặt đồ xong muốn về nhà, nhưng ai có thể ngờ gặp phải đám vô lại này, chẳng những lời lẽ dâm tục chọc ghẹo tôi, thậm chí còn muốn động tay, dưới tình thế cấp bách, tôi liền cầm

chày đánh bọn hán, hu hu...” Tô Tuệ Nương nhào lên người Chị Quế Hoa, khóc đến đau lòng: “Muội tuy là quả phụ, nhưng ngày thường xem trọng nhất gia phong, dù có chết cũng tuyệt đối không thể bị đám vô lại này đụng tới dù một góc áo.”

Mặc kệ thời đại nào, nữ nhân chú trọng danh tiết của mình, đa phần đều được người tôn kính, Tô Tuệ Nương mặc dù là quả phụ không sai, nhưng người ta chưa từng mất đi mây lại với đám đàn ông trong thôn, thứ hai, người lại hiểu thuận, nuôi dưỡng mẹ góa đưa em nhỏ, thứ ba, không đáng ghét không ác miệng với đám phụ nữ trong thôn, chung đụng hòa hợp. Vì lẽ đó, mọi người nghe thấy Tô Tuệ Nương nói như vậy, trong lòng lập tức đồng tình, lại nhìn Vương Lục Lang cả mặt bực phẫn và Tiền Tứ đầu chảy máu, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ dâm dăng, trong nháy mắt đã hiểu ra “chân tướng” cả chuyện này.

“Đáng đời! Hạng người như vậy đánh chết mới phải!” Có thím hung hăng nhỏ toẹt một cái, cực kỳ khinh thường nói.

“Đúng đấy, nghe nói Thụy Nhi nhà Xuyên Từ, đoạn thời gian trước đã bị đám này trêu chọc một lần, bây giờ cứ đòi nhảy giếng đấy.”

Mọi người cô một lời tôi một lời nghị luận, ai nấy đều là vẻ mặt hả giận, lại không một ai muốn vươn tay giúp Tiền Tứ. Vương Lục Lang trong lồng tai nghe mọi người thóa mạ, đôi mắt lại nhìn thấy nơi khoe miệng Tô Tuệ Nương ẩn chứa nụ cười lạnh, cả người chỉ cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, những dâm ý trong đầu kia cũng không biết tán đi nơi nào, gãi chặt vật đứng lên, trừ trừ một chút, xem như còn chút nghĩa khí công Tiền Tứ lên, cho đám người Tô Tuệ Nương một ánh mắt “chờ đấy”, rồi cả người xám xịt, khắp khiêng từng bước một mà đi.

Lâm thị thấy một đám người vào sân, ở giữa là con gái của mình mặt đầy ủy khuất, Tô Tuệ Nương lúc này cũng không cần nhiều lời cái gì Chị Quế Hoa sẽ mười mười thuật lại chuyện đã xảy ra, đồng thời sử dụng ngôn từ mạnh mẽ ác liệt nhất mà lên án việc làm xấu xa của đám người Vương Lục Lang, khiến Lâm thị tức đến té ngửa. Tô Tuệ Nương lên liếc nhìn Vương Thất Lang đứng ở góc tường, gương mặt trắng bệch xanh lét, hai nắm tay nắm chặt, ánh mắt đã không phải là thần sắc mà con người nên có, mà là của một con sói đói muốn cắn người.

Tiểu, mình diễn quá lộ rồi! Tô Tuệ Nương vội thu nước mắt, tạ ơn mấy người Chị Quế Hoa, đợi mọi người đều rút đi, Tô Tuệ Nương an ủi Lâm thị, bảo bà vào bếp làm ít thức ăn, mình thì gọi Vương Thất Lang đến trước mặt.

“Nhóc ngốc, đều là giả hết, người như vậy không đáng tỷ tỷ roi nước mắt.”

Vương Thất Lang nghe vậy, gương mặt âm trầm như có thể chảy ra nước khế chuyển tốt chút ít, nhưng vẫn đầy hận ý nói: “Đám tiện nhân khi dễ tỷ tỷ kia, đáng bị thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử.”

Thằng nhóc này, biết cái gì gọi là lăng trì xử tử chứ, Tô Tuệ Nương thâm tắc đầu, nhưng cũng cảm giác mình lúc này không có lập trường gì dạy dỗ nó, ngày thường nâng gò bó tính tình của thằng bé này, còn nói với nó, không phải chuyện gì cũng có thể dùng bạo lực giải quyết, nhưng ai ngờ trong nháy mắt, mình lại dùng chày gỗ nện đầu của một tên thiếu niên, Tô Tuệ Nương bây giờ ngẫm lại cũng cảm thấy mặt mình có chút nóng.

Hàizz! Đụng phải đám lưu manh hoặc là mục đàn bà đánh đá, đôi khi quả thật là không thể nói lý, cần phải dùng bạo lực mới có thể trấn áp được. Tô Tuệ Nương đặc biệt cảm thấy, dường như mình bị đám người Bì thị ảnh hưởng, trở nên “bạo lực” rồi.

“Tuệ tỷ tỷ...” Vương Thất Lang ngẩng đầu buồn buồn gọi một tiếng, bỗng đi về trước mấy bước, cả đầu chui vào trong ngực Tô Tuệ Nương: “Tiểu Thất muốn lớn lên thật nhanh, như vậy có thể bảo vệ Tuệ tỷ tỷ, không cho bất cứ ai khi dễ tỷ.”

“Ai da, đây thật là lời nhiệt tình đó nha!” Tô Tuệ Nương cười cười, vươn tay vỗ vỗ đầu nó: “Vậy Tuệ tỷ tỷ sẽ chờ, chờ đến ngày Tiểu Thất lớn lên nhé.”

“Thật, vậy chúng ta ước định nhé?” cậu bé ngẩng đầu, trong đôi mắt to vẫn có vẻ bất an và lo lắng nồng đậm.

Tô Tuệ Nương cười câu ngón tay út ra: “Muốn ngoéo tay không?”

Vương Thất Lang hừ một tiếng, trò con nít này cậu không thêm làm... “Chụt...” Một cái hôn thật to, phát ra âm thanh khắc lên má Tô Tuệ Nương, trong nháy mắt khiến ai kia đứng hình.

Vương Thất Lang đắc ý nói: “Ít ra như vậy mới được!”

Đối với Tô Tuệ Nương mà nói, hôm nay tổng cộng gặp hai lần chọc ghẹo, trước một lần, người chọc ghẹo bị nàng đập một chày bẻ đầu, rồi sau đó một lần... Tô Tuệ Nương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc dù dương dương tự đắc nhưng vẫn xinh đẹp phi phàm như cũ, cuối cùng không có cách nào hạ xuống bàn tay kia.

Hàizz! Trẻ con quá thích làm nũng, cũng không phải là biện pháp a.

Tô Tuệ Nương bắt đắc dĩ nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phát triển sau đó

Edit: Mạc Thiên Y

Nhà Tiền Tứ trong Vương Gia Ao cũng thuộc hộ ngoại lai, mẹ mất sớm, sau đó cha gã cưới một bà vợ, tục ngữ nói, có mẹ kế thì có cha dượng, bởi vì từ nhỏ thiếu hụt quần áo, Tiền Tứ ngày càng tác quái, mười một mười hai tuổi đã trộm cắp, lớn hơn chút nữa là tên côn đồ được cả thôn biết đến. Tính tình gã mọi người đều biết, trong lòng không biết chán ghét cỡ nào. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, Vương Lục Lang từ nhỏ đã chơi thân với đám Tiền Tứ, mà bây giờ, từ lúc nhà họ Vương có một bà vợ bé của Huyện thái gia, Tiền Tứ hoàn toàn trở thành quân sư quạu mo của Vương Lục Lang, lon ton theo đuôi gã tác oai tác quái trong thôn, thật không ngờ bụng phải còng rom cứng như Tô Tuệ Nương, thoát nhìn trắng nõn mềm yếu, ai ngờ không nói một lời liền bùng nổ, làm cái đầu vốn đã có chút quắt queo của gã nứt ra.

Đợi đến khi Vương Lục Lang cồng gã về nhà, máu đã thấm đầy ngực, nhìn mà dọa người. Nhưng may thay không xảy ra án mạng, Vu đại phu xem qua nói, phải nằm trên giường ít nhất một tháng. Bà mẹ kế kia của Tiền Tứ cũng không phải dạng vừa, xem bệnh, hót thuốc, không phải đều cần tiền sao, bà ta nào chịu móc tiền túi ra chứ, tất nhiên muốn tìm đến khổ chủ là Tô Tuệ Nương.

Ai ngờ sau khi mình khí thế hùng hăng tới cửa, bên phe đối phương đã sớm dự kiến, gọi tới một nhóm phụ nữ trong thôn. Thím Ba, Chị Quế Hoa kia đều khét tiếng lắm mồm trong thôn, mẹ kế của Tiền Tứ còn chưa kịp nói gì, đối phương đã mắng xối xả, mẹ kế của Tiền Tứ nào phải là đối thủ của một đám người, cực chẳng đã, không thể không lùi thủ đoạn khóc lóc ăn vạ ra, đơn giản chính là muốn moi được từ chỗ Tô Tuệ Nương chút tiền bồi thường.

“Thôi, nếu bà vẫn dây dưa không ngớt, không bỏ qua thì đến nha môn kiện ta đi.” Tô Tuệ Nương vẻ mặt “uất ức” nói: “Để cho Huyện thái gia phân xử, xem thử cái hạng hảo sắc kia, có đáng đánh hay không.”

Muốn đến nha môn cáo trạng cũng không phải là người chỉ đi gõ trống là được, không có bạc, người ta đến cả cánh cửa huyện nha cũng sẽ không cho vào. Mẹ kế Tiền Tứ nào cam lòng chứ, hơn nữa, con riêng nhà mình có đức hạnh gì, trong lòng bà rõ mồn một. Tô Tuệ Nương mặc dù xuống tay nặng, nhưng mọi người chỉ cảm thấy nàng trung trinh tự ái, mà Tiền Tứ mới là cái hạng đánh chết đáng đời.

Dạo gần đây, bọn người Vương Lục Lang lớn lối hoành hành, khiến cho mọi người rất tức giận. Mọi người không dám tìm Vương Lục Lang gây sự, bèn đem oán khí phát tiết lên người Tiền Tứ. Đây cũng là nguyên nhân ngày đó Tô Tuệ Nương chỉ đánh Tiền Tứ mà bỏ qua thủ phạm chính là Vương Lục Lang. Thế là trong cơn mưa nước bọt đủ loại, mẹ kế của Tiền Tứ không vớ được thứ gì, trái lại còn bị mắng chửi một trận, tức đến mức “nhất Phật xuất khiếu nhị Phật thăng thiên”*, về nhà bèn gây lộn với cha Tiền Tứ một trận to.

*nhất Phật xuất khiếu nhị Phật thăng thiên: cổ nhân TQ nói con người có 3 hồn, hình dung tức giận đến mức “3 hồn” đều bay mất

Chuyện Tô Tuệ Nương bên này dĩ nhiên không thể giấu được Bi thị, đương lúc mệt mỏi, con tiểu tiện nhân kia bị đàn ông trêu ghẹo, nguyên nhân cũng do ả lăng lơ rồi, trông bản mặt cáu đồ thế kia là biết ngay không phải hạng tốt lành gì. Mụ vốn là muốn cùng mẹ kế Tiền Tứ quậy một trận, nhưng Vương Lục Lang lại làm cho Bi thị ăn một cái lạnh thấu tim.

“Cái gì...!!!” Bi thị tròn tròn mắt, không thể tin nhìn con trai út của mình.

Wương Lục Lang như thể hồn vía lên mây: “Trời ơi mẹ, con đã nói biết bao lần rồi, con vừa mất Tô Tuệ Nương, muốn lấy nó làm vợ.”

“Mày điên à!” Bi thị tức đến thở gấp: “À tiểu tiện nhân kia là vợ của ca ca mày.”

“Vợ của ca ca cái gì, mẹ, mẹ đừng có lừa mình dối người, lúc nó gả đến, Tứ ca đã chết sớm.” Vương Lục Lang càng nghĩ càng cảm thấy ừ biện pháp này khả thi: “Mẹ, không phải mẹ luôn nói hối hận khi cấp thư bỏ vợ cho tiện nhân kia sao, bây giờ con lấy nó về, nó lại biến thành người nhà họ Vương ta, đến lúc đó, mẹ muốn hành hạ nó ra sao thì ra. Cam đoan nó đến cả cái rắm cũng không dám thả.”

Nghĩ tới dáng người yêu kiều xinh đẹp của Tô Tuệ Nương, Vương Lục Lang không khỏi chép miệng, hình ảnh đắm mỵ đặt Tô Tuệ Nương dưới thân tuôn trào trong lòng, vậy cũng rất chi là thống khoái rồi.

Bên này Vương Lục Lang đang tưởng tượng **, bên kia Bi thị lại có chút động tâm nhử mày, có thể danh chính ngôn thuận hành hạ Tô Tuệ Nương nhằm xả nỗi nén giận trong lòng, Bi thị dĩ nhiên là vui ngàn vạn lần, chỉ là mụ vẫn xót thằng út, Tô Tuệ Nương kia nào xứng được với Lục Lang của mụ chứ.

“Tỷ tỷ con ấy vậy mà là vợ bé của Huyện thái gia, con là em vợ của Huyện thái gia. Nhà chúng ta cũng không phải là nơi mà ả tiện nhân kia với tới được.” Bi thị suy tư nói: “Như vậy đi, để nó làm thiếp của con đi! Ừm... chẳng phải nó còn biết thêu thùa sao, kiểu gì cũng kiếm được không ít tiền, phải bảo nó nhả ra cho bằng hết, còn con mụ mẹ nghèo kiệt xác và thằng em trai bệnh lao kia của nó nữa, bọn chúng không thể chứa được kêu cút xa ra chút...”

Nếu như Tô Tuệ Nương có thể nghe thấy những lời này của mẹ con Bi thị, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười to, rồi phun một câu: “Nằm mơ giữa ban ngày!” May mà lúc này đối với chuyện này nàng không biết gì cả, cũng miễn phải nổi giận vô cớ.

Đàn bà con gái bị trêu ghẹo, không cần biết lý do ra sao tóm lại vẫn không dễ nghe, vì thế những ngày tiếp theo, Tô Tuệ Nương dút khoát đóng chặt cửa, cửa lớn không ra cổng trong không bước, đám người thím Ba cũng rất tốt bụng đến thăm mấy lần, thấy sắc mặt Tô Tuệ Nương còn tốt, nên cũng yên tâm.

Thời gian loáng cái trôi qua hơn hai mươi ngày, phong ba Tô Tuệ Nương bị trêu ghẹo dần dần lắng xuống, lúc này bỗng truyền đến chuyện Vương Lục Lang trượt chân bị thương, nghe nói là cửa nhà gã bị hất dầu, quá đáng hơn là trên đầu đều rải những miếng sắt hoặc mảnh vỡ linh tinh, tất cả đều là hình tam giác sắc bén. Cả người Vương Lục Lang bị ghim lỗ chỗ, nghe nói cảnh tượng khá là kinh người.

Tô Tuệ Nương vừa nghe tin này, không biết tại sao cũng nhớ tới lời Lâm thị nói, trong nhà đạo này hình như dùng dầu đặc biệt nhiều a, nàng cứng ngắt giật giật khoe miệng, cuối cùng nổi lên cảm giác yên tâm. Giống như là ẩn sau một chút nguy hiểm rất cục bực phát ra cùng một kiểu đó, dù sao so với việc luôn luôn giấu kín luôn luôn nén nhịn, càng có thể khiến người ta thờ phào một hơi.

Trong nhà yên tĩnh được một tí, Tô Tuệ Nương bèn dẫn Lâm thị cùng Vương Thất Lang đi một chuyến đến trấn Long Tuyền, tất nhiên bọn họ muốn đi thăm Tô Văn trước. Tô Văn đã cao hơn một chút, người cũng càng trở nên có tinh thần hơn, có thể nhìn ra cuộc sống trong thư viện rất tốt. Tô Tuệ Nương dẫn ba người họ đến tiệm ăn, ở trong một phòng bao so ra tiện hơn, mọi người ăn uống cười nói, chẳng mấy chốc thời gian trôi qua thật nhanh.

Tô Tuệ Nương hỏi chút vấn đề sinh hoạt, việc học hành, Tô Văn đều nhất nhất trả lời, từ lời cậu nói là có thể cảm giác được, trong khoảng thời gian này cậu đã có tiến bộ rất nhiều. Lúc bọn họ toan rời đi, Tô Tuệ Nương ngậm túi cho Tô Văn 10 lượng bạc, Tô Văn không cần, nói trong thư viện có vài công việc viết lách có thể kiếm được ít tiền, Tô Tuệ Nương bèn cười nói: “Đệ bây giờ chuyện quan trọng nhất là học cho giỏi, những thứ khác còn có tỷ tỷ đây!” Tô Văn nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ của cậu vốn là núi dựa của cậu. Sau khi thăm Tô Văn xong, bọn họ lại đến Như Ý Phường một chuyến, Tô Tuệ Nương bán được năm cái khăn tay, tổng cộng 10 lượng bạc. Rồi sau đó nàng một mình đi đến tiệm thuốc.

“Nhân sâm?” ông chủ tiệm thuốc ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Có chứ, không biết cô muốn lấy mấy năm?”

“Đại phu nói cần nhân sâm làm thuốc dẫn, phiền ông bán cho tôi cây nhỏ thôi, nhiều rễ là được.”

“Ừ, được, ba mươi lượng bạc.” Ông chủ tiệm thuốc đến ánh mắt cũng không chớp nói.

Tô Tuệ Nương ngộ ý mình muốn xem hàng trước, củ nhân sâm nằm trên tấm vải nhung đỏ không hề lớn chút nào, cùng lắm chỉ to bằng hai ngón tay hợp lại, vừa nhìn liền biết không phải là loại nhân sâm thượng hạng, cao lắm cũng chỉ được năm sáu năm. Có điều, quên đi, dùng tạm vậy! Trong lòng Tô Tuệ Nương quyết định, rồi sau đó bắt đầu cò kè mặc cả kịch liệt một phen, cuối cùng dùng hai mươi bảy lượng bạc mua củ sâm kia.

Khi sắc trời nhá nhem tối, đám người Tô Tuệ Nương mới về đến nhà, đường xá mệt nhọc, nàng cũng không có bụng dạ đi làm cơm, chỉ đem mấy món ăn ở tiệm còn dư ăn không hết gói về hâm nóng lại, làm một bát canh trứng rồi ăn kèm với bánh bột. Đến tối, Tô Tuệ Nương gần như là không kịp đợi tiến vào không gian, nàng cẩn thận tìm một mảnh đất nằm gần ao suối nước lạnh nhất, đào một cái hố thật sâu, đem nhân sâm mà mình mua chôn xuống.

Không sai! Nàng muốn trồng sâm.

Tục ngữ nói: “Người không lo xa tất có phiền gần”. Tô Tuệ Nương không thể không bắt đầu tính toán vì tương lai, đi cùng với chuyện Tô Văn đi học và Vương Thất Lang dần lớn lên, về sau nhà mình tiêu xài nhất định sẽ ngày càng nhiều, chỉ dựa vào chút bạc mình kiếm được mỗi tháng kia e là không đủ. Tô Tuệ Nương lại muốn cố hết sức cho người nhà thứ tốt nhất, cho nên nàng nghĩ tới không gian tùy thân của mình. Đây là món quà mà ông trời ban cho nàng, cũng là phương pháp duy nhất có thể kiếm tiền một cách nhanh nhất hiện nay của nàng. Dem “nhân sâm” chứa đầy hy vọng của nhà mình gieo xuống, Tô Tuệ Nương thật sự hy vọng ý tưởng này có thể trở thành sự thật.

Cứ thế, thời gian lại qua nửa tháng. Một ngày nọ, trên bầu trời của Vương Gia Ao một màu u ám, một cơn mưa to như trút xuống. Tô Tuệ Nương đốt đèn dầu, ngồi trên giường gạch nhàn rãi thêu thùa, Vương Thất Lang ngồi bên cạnh luyện chữ, trẻ con tiến bộ rất nhanh, chữ viết đã có thể nói là nắm được kết cấu rồi.

“Đùng đoàng————” Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy ngoài cửa sổ trong chớp mắt sáng ngời, theo sau đó là một tiếng sét vang dội, dọa nàng trượt mũi kim, đâm phải đầu ngón tay mình.

“Hīts.” Tô Tuệ Nương khẽ nhủ mày.

“Tuệ tỷ tỷ không sao chứ!” Vương Thất Lang soạt một cái ném giấy bút trong tay xuống, chớp lấy ngón tay của Tô Tuệ Nương nhìn kỹ lưỡng, thấy bên trên nổi lên một giọt máu, trong mắt không khỏi xẹt qua tia đau lòng nào đó, hé miệng, bèn ngậm đầu ngón tay bị thương kia vào trong miệng.

Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy ngón tay mình bỗng đi vào một nơi rất ấm áp, sau đó lại bị thứ gì đó nóng nóng, ỉm mẩn liếm láp.

Àm——

Trong chớp mắt Tô Tuệ Nương đỏ bừng cả mặt mày, vèo một cái liền rút ngón tay từ trong miệng Vương Thất Lang ra, hai mắt mở to, đầy kinh ngạc nhìn Vương Thất Lang trước mắt.

Thằng bé chớp chớp mắt, trên gương mặt xinh xắn đều là biểu tình hồn nhiên đến cùng cực, giống như hoàn toàn không hiểu Tuệ tỷ tỷ của nó bị cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đôi mẹ con đáng thương

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương mấp máy miệng, cảm thấy vào lúc này mình nên nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt hồn nhiên vô tội kia của Vương Thất Lang, nàng lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, ngay lúc không khí có phần lúng túng, ngoài phòng loáng thoáng truyền đến thanh âm gì đó. Tô Tuệ Nương nghi hoặc cau mày cùng Vương Thất Lang liếc nhìn nhau, nàng nghe thấy có người đang gõ cửa. Đã muộn thế này, trời còn mưa lớn như vậy, ai sẽ đến chứ?

Tô Tuệ Nương xô giường xuống giường, đội nón tre đi mưa vào, Vương Thất Lang cầm chén đèn dầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Trong màn đêm, nước mưa như những sợi chỉ bạc tí tách rơi xuống đất, cuồng phong cuốn lấy mây đen, chốc chốc còn nhá lên vài tia sét. Tô Tuệ Nương lạnh đến run cả người, bước chân không khỏi tăng nhanh mấy phần. Đi tới trước cửa sân, Tô Tuệ Nương la lớn: “Là ai ở bên ngoài?”

“Cứu mạng, cầu xin cô cứu chúng tôi với, xin rù lòng thương! Con gái tôi sắp chết.” Ngoài cửa, cách tiếng mưa gió truyền tiếng khóc thê lương của nữ tử.

Tô Tuệ Nương không chút do dự mở cửa.

Xuất hiện trong tầm mắt là một người phụ nữ cả người ướt đẫm, gầy như que củi, trong lòng thị đang ôm một bé gái tầm sáu bảy tuổi, cô bé sắc mặt tái xanh, tựa vào người thị, cũng không biết là còn sống hay không. Lúc này căn bản không phải lúc nói chuyện, cứu người quan trọng hơn! Tô Tuệ Nương bèn cho hai mẹ con xa lạ này vào nhà, Lâm thị nghe thấy động tĩnh đi ra ngoài xem, bất gặp tình cảnh này không khỏi giật mình, Tô Tuệ Nương cho bà về mặt “lát nữa hãy nói sau”, rồi nhờ bà nhanh đi nấu nồi nước nóng, đứa bé kia cả người ướt nhẹp, hơi thở rõ ràng đã rất mong manh. Tô Tuệ Nương bảo Vương Thất Lang đi mời Vu đại phu tới, mình thì nhanh chóng trải chăn đệm, cởi quần áo đã ướt của cô bé ra, nhét vào trong.

“Mai Mai, Mai Mai, con tỉnh lại đi, mẹ đây, hu hu...” người phụ nữ quần áo rách bươm, quỳ gối bên cạnh cô bé, cầm thật chặt tay con, khóc nức không thôi. Tô Tuệ Nương sờ lên cơ thể cô bé, tay chạm chỗ nào cũng đều lạnh lẽo, lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ kia hiện lên màu xanh tím, trái tim không khỏi nặng nề chùng xuống. Tô Tuệ Nương pha một chén nước gừng nóng hổi, cứng rắn dứt cho con bé vài hớp, nhưng căn bản vô dụng, trong lòng nàng rất rõ ràng, đứa bé này e là không xong rồi. Quả nhiên, còn chưa qua một lúc, cả người cô bé co giật kịch liệt, mắt nhắm tịt, dùng thanh âm thê thảm, ré lên một tiếng: “Mẹ ——” rồi sau đó, không cử động nữa. Tô Tuệ Nương giờ tay lên run rẩy sờ thử hơi thở con bé... sau một lúc lâu, khàn khàn nói với người phụ nữ kia: “Xin nén bi thương.”

“Không ——” người phụ nữ kia kêu lên một tiếng tê tái cõi lòng, hai mắt trắng dã, đột nhiên ngã ngửa ra sau. Lại là một hồi người ngã ngựa đổ, trong lòng Tô Tuệ Nương cũng khó chịu cực kỳ, bất kể là ai tận mắt thấy một cô bé còn nhỏ như vậy, lại cứ thế mất đi, cho dù là người vốn không quen biết cũng không mấy dễ chịu. Nửa khắc sau, Vương Thất Lang dẫn Vu đại phu trở lại, vừa vào cửa đã nhìn thấy người phụ nữ kia đang ngất ngời ngồi trên giường gạch, trong lòng đang đưa cô bé con.

“Đại tẩu này, đại phu tới rồi, tẩu để Vu đại phu xem cho con bé một chút đi!” Mẹ con liên tâm, con không còn, người làm mẹ như chị ta hiển nhiên không chịu nổi đã kích to lớn như vậy, cả người si si ngốc ngốc, cứ thế ôm lấy thi thể con, mặc kệ Tô Tuệ Nương khuyên thế nào cũng không nghe vào tai. Vu đại phu nhìn thấy tình trạng trước mắt nào không hiểu được chứ, thảm tắc tắc đầu, tiến lên vài bước, sờ mạch tượng của cô bé, lại đột nhiên phát ra một tiếng ngạc nhiên. Tô Tuệ Nương nghe thấy rõ ràng, không khỏi lạnh người, chẳng lẽ cô bé này còn có thể cứu sống. Quả đúng như thế, Vu đại phu nói: “Con bé còn thở, mau thả nó ra, để ta xem kỹ một chút.”

Người phụ nữ kia nghe vậy, cả người giống như là con cá đột nhiên được về với nước, kích động đến phát run cả người. Tô Tuệ Nương vội ôm con bé từ trong lòng chị ta ra. Nói cũng kỳ quái, mới vừa rồi rõ ràng lồng ngực đã hoàn toàn xẹp xuống, lại khê phập phồng trở lại. Bắt mạch, hốt thuốc, một phen bận rộn đến tận nửa đêm. Cô bé tên Mai Mai kia đã có chuyển biến tốt hết như kỳ tích vậy, người mặc dù còn hôn mê, nhưng cuối cùng hơi thở đã điều hòa.

Trong lòng Tô Tuệ Nương chợt đánh thót, cảm thấy chuyện này quả thực kỳ quái, nàng cũng không nghĩ là bản thân mình phán đoán lầm, nhưng mà cô bé đã không còn hơi thở đột nhiên sống lại... Không biết nghĩ tới điều gì, nàng khẽ run rẩy, cúi đầu nhìn cô bé yên lặng nằm trong chăn, nơi khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Cô bé hôn mê suốt ba ngày, mà trong ba ngày qua, Tô Tuệ Nương cũng đã sớm biết rõ thân phận của hai người này. Nhắc tới chuyện này thật ra là một “hiếu lâm”, người mà người phụ nữ tên Tề Phương này muốn tìm không phải là bọn họ mà là “nhà họ Vương” ở cách đó không xa. Nghe nói, chị ta là con của em gái Bì thị, lúc trước cũng ở tại Vương Gia Ao, sau đó lấy chồng đến địa phương khác, ít năm trước nơi nơi chiến loạn, dân chúng lầm than, chồng chị ta chết đi, trong nhà thật sự không còn gì ăn, bèn mang theo đứa con gái còn tấm bé tìm đến chỗ Bì thị nương nhờ, hai mẹ con họ một đường chạy nạn tới đây, đứa con gái nhỏ đã sớm bệnh không qua khỏi, trong lòng thị sốt ruột, hơn nửa ngày đổ mưa sa gió giật, chỉ với trí nhớ trước kia, cứ thế mò mẫm gõ cửa nhà Tô Tuệ Nương.

“Nhà họ đã không còn ở đây nữa.” Tô Tuệ Nương nói cho chị ta biết, Tề Phương nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, may thay Tô Tuệ Nương lại nói: “Mấy năm trước nhà họ Vương đã cất nhà mới, đang ở cách nơi này không xa. Chờ con tẩu khá hơn, tẩu lại đến tìm họ xem sao.” Đối với sự giúp đỡ của Tô Tuệ Nương, Tề Phương cảm kích tận đáy lòng, con gái là sinh mệnh của thị, cứu được con chẳng khác nào đã cứu mạng thị.

“Tô cô nương, cảm ơn cô, thật cảm ơn cô.” Tề Phương một đường sống lang thang vất vưởng, không biết đã chịu bao nhiêu khinh rẻ, ném qua bao nhiêu khổ sở, người tốt bụng như Tô Tuệ Nương không được mấy ai, thị sao mà không cảm kích cho được.

Đỡ lấy Tề Phương toan quỳ xuống, Tô Tuệ Nương nhẹ giọng nói: “Gặp được tức là có duyên, Tề tỷ tỷ không cần như vậy, vẫn nên bảo dưỡng thân thể cho tốt, chiếu cố Mai Mai mới phải.”

Sau bốn ngày hôn mê, Mai Mai tỉnh lại vào trưa ngày thứ tư, sau khi tỉnh lại, con bé dường như không còn nhớ được tất cả mọi chuyện, ngay cả mẹ mình – Tề Phương cũng không nhận ra. Hôn nữa còn liên tiếp hỏi đủ loại vấn đề, đây là nơi nào? Nó là ai? Các người là ai? Tề Phương rõ ràng sợ đến ngây ngốc, nghĩ rằng con gái bị cháy hòng đầu óc. Tô Tuệ Nương thì ngược lại, nhìn tiểu cô nương kia mặc dù cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng vẫn không che giấu được vẻ hoảng loạn nơi sâu trong đáy mắt, trong lòng không khỏi hiểu được mấy phần, bản thân nàng vốn đã là một “linh hồn” bất chính, lúc này, cũng sẽ không khó kết luận.

Như thế lại qua hai ngày, Tề Mai Mai (cha con bé cũng trùng hợp họ Tề) như thế đã chấp nhận điều gì đó, không còn liên tục hỏi đủ loại vấn đề nữa, nhưng tâm tình vẫn ủ rũ, trong ánh mắt vẫn còn tối tăm. Tô Tuệ Nương đối đãi với hai mẹ con họ cũng xem là tận tâm, chẳng những mỗi ngày cung ứng thức ăn, mà đến cả tiền thuốc men của Tề Mai Mai tất cả cũng đều là nàng bỏ ra. Cứ như vậy, lại trôi qua ba bốn ngày, Tề Mai Mai đã hoàn toàn bình phục, Tề Phương mở lời cáo từ. Chị ta ngẩn lệ, nói với Tề Mai Mai: “Nhanh! Đập đầu với đi Tô đi con, đi ấy là ân nhân cứu mạng con đó.”

Mái tóc vàng non thất bím, Tề Mai Mai nghe vậy, trên mặt xuất hiện tia do dự, Tô Tuệ Nương mặc dù có ơn với hai mẹ con cô, trong lòng cô cũng cảm kích, thế nhưng đầu gối làm cách nào cũng không cong xuống được, cuối cùng, cũng chỉ cúi mình vái chào Tô Tuệ Nương, lúng ta lúng túng nói: “Di Tô cảm ơn đi.” Tề Phương có phần trách cứ nhìn con gái, lúc này, Tô Tuệ Nương lại cười nói: “Không có gì, không cần cảm ơn, bé ngoan, người lo lắng cho con nhất chính là mẹ con đó, về sau phải thật hiếu thuận mẹ con đấy.”

Tề Mai Mai luôn cảm thấy những lời này của Tô Tuệ Nương có hàm ý sâu xa, không khỏi dời ánh mắt đi, lúng ta lúng túng gật gật đầu. Nắm tay Tề Phương, hai mẹ con thẳng hướng nhà họ Vương.

“Gia đình kia sợ là sẽ không đối xử tử tế với họ đâu.” Lâm thị ở bên cạnh khe khẽ thở dài, điểm này, nhìn Vương Thất Lang là biết.

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ lắc đầu, bản thân nàng sao không rõ, chẳng qua là điều có thể giúp nàng đã giúp, về sau không còn là phạm vi năng lực của nàng nữa rồi.

Bỏ qua không nhắc tới hai mẹ con kia, Tô Tuệ Nương bận rộn mấy ngày nay cũng có hơi mệt, bèn tranh thủ chút thời gian vào không gian, đầu tiên là ngâm suối nước nóng, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó đi xem cây nhân sâm trồng mấy ngày trước. Sâm chôn trong đất không thấy được đã dài ra bao nhiêu, nhưng phần đầu lộ ở ngoài đất cũng đã mọc ra mấy chiếc lá non xanh xanh, chứng minh một cách chắc chắn rằng, cây nhân sâm đã sống cũng bắt đầu lớn lên. Tô Tuệ Nương thấy vậy không khỏi vui vẻ, ánh mắt nhìn nhân sâm y hệt như nhìn một chồng bạc trắng bóng.

Từ trong không gian ra ngoài, Tô Tuệ Nương lại bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, đánh sáu cái trứng gà thêm hành lá xắt nhỏ, đổ thành bánh trứng gà, bây giờ nhà Tô Tuệ Nương nuôi tổng cộng hai mươi mấy con gà mái, Lâm thị chăm chút kỹ lưỡng, thỉnh thoảng Tô Tuệ Nương còn cho ăn mấy thứ từ trong không gian, bây giờ một tháng cũng có thể thu hoạch được 180 quả trứng gà. Đã dư sức cung cấp cho trong nhà ăn rồi, sau đó nàng trộn một đĩa rau muối dưa su hào, ớt xanh, và cả rau cần, thêm muối trộn đều, tưới dầu nóng và ớt lên trên, trộn thành một đĩa rau vừa thanh thúy vừa ngon miệng đặc biệt có thể ăn với cơm. Ngoài món đó ra, Tô Tuệ Nương còn làm thịt băm viên, thẳng nhóc kia gần đây vì trong nhà đột nhiên có thêm hai người mà cảm thấy rất không vui, cả ngày mặt mày bí xị, có nhiều lần Tô Tuệ Nương còn bắt gặp nó đứng cạnh Tề Mai Mai, dùng ánh mắt âm trầm nhìn con bé.

Không biết là do nguyên nhân mẹ con Tề gia đã rời đi, hay là trên bàn cơm nhìn thấy thịt băm viên, gương mặt nhỏ của Vương Thất Lang cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười, kết quả ăn tổng cộng ba chén cơm trắng, cái bụng nhỏ căng đến là tròn.

Vượt ngoài dự liệu của Tô Tuệ Nương, nhà họ Vương vậy mà chịu thu lưu mẹ con Tề thị, ít nhất không đuổi ra ngoài ngay hôm đó. Tô Tuệ Nương cũng không biết nên vui hay nên buồn thay họ. Tuy nhiên, mỗi người mỗi cuộc sống riêng, ai cũng không thể thay thế ai.

Sau sự kiện “bắt ngờ” nho nhỏ đó, cuộc sống của Tô gia cũng nhanh chóng khôi phục lại yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Gà gặp họa

Edit: Mạc Thiên Y

Gà nhà Tô Tuệ Nương nuôi, vào một buổi sáng sớm, chết mất một con. Cô bị cắn gãy, máu lan đầy chuồng, trông cực kỳ thê thảm.

“Gặp phải hoàng tiên rồi.” Lâm thị sau khi xem xong, nhủ mảy nói. Hoàng tiên là chỉ con chồn. Người ta tin rằng trong các loài động vật, rắn, cáo và chồn là ba con vật có linh tính nhất, vì lẽ đó thường được tôn kính gọi là *tiên gia*. Mà rất rõ ràng, vị *tiên gia* này hình như rất thích đám gà mái tơ thịt dày máu thơm của Tô gia, thế là, trong nửa tháng tiếp theo, bầy gà nhà họ Tô xem như gặp xúi quẩy liên tục bị hạ độc thủ. Tô Tuệ Nương bây giờ ngồi không yên nổi rồi, liên tục làm rất nhiều cách phòng hộ, nhưng con chồn kia đúng là quá giao hoạt, qua rất nhiều ngày mà vẫn chưa bắt được.

“Nuôi một con chó đi!” Lâm thị đề nghị. Dân gian có câu ‘*chó mà lại bắt chuột, rõ quân lăm chuyện*’. Song, chuột ở đây cũng không phải là chỉ con chuột, mà hoàn toàn chính là chồn. Loại vật như chúng thân hình lớn, mèo bắt không được. Chỉ có chó săn tính cách hung dữ, được huấn luyện mới có thể bắt được. Tô Tuệ Nương không đành lòng để bầy gà nhà mình nuôi cực khổ lại gặp hại nữa, gần như là đồng ý ngay lập tức.

Chó là nhà thím Ba nuôi, dài hơn nửa thước, toàn thân đen tuyền, trông rất hung dữ, Tô Tuệ Nương nhìn bụng nó có phần mập ra, không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ là có chửa?” thím Ba gạt đầu, cười nói: “Hơn nửa tháng nữa là đẻ rồi, sao, để cho nhà con một con con nhé?”

Trong Vương Gia Ao mỗi nhà hầu như đều nuôi chó, vừa có thể giữ nhà cũng có thể canh sân, có thể nói là trợ thủ tốt của các thôn dân. Hơn nữa nếu mà nuôi từ khi mới đẻ, thì con chó sau này nhất định rất trung thành với chủ. Tô Tuệ Nương đối với đề nghị này cảm thấy cực kỳ hứng thú, bèn nói: “Được ạ, vậy thì phiền thím chọn cho con một con lợi hại chút nha.” Thím Ba nghe vậy, dĩ nhiên cười nói được.

Thế là, con chó mực kia tạm thời ở lại trong sân nhà Tô Tuệ Nương, nàng cố ý dùng cỏ khô mềm dần thành một cái ổ để nó được nằm thoải mái. Vào ngày thứ năm sau khi con chó mực đến, chuyện chồn bắt gà đã được giải quyết, Tô Tuệ Nương phát hiện xác nó trong sân nhà. Là một con chồn rất to, toàn thân còn dính ít lông gà, đầu mềm oặt xuống một bên, đã bị con chó mực cắn chết. Tô Tuệ Nương đem xác nó chôn thật xa, rồi đem trả con chó lại cho nhà thím Ba. Cứ thế, lại qua chừng mấy ngày, bên nhà thím Ba truyền đến tin tức, con chó đã đẻ một bầy, tổng cộng năm con, cho nàng đích thân tự chọn. Tô Tuệ Nương cố ý dẫn Vương Thất Lang đi cùng, thằng bé liếc mắt một cái liền chọn trúng một con lông đen thuần, trên cổ có một vòng lông trắng.

Tô Tuệ Nương nhìn cũng thích, có điều chó con mới sinh, phải bú sữa mẹ thêm ít ngày nếu không dễ chết non. Vương Thất Lang đã sớm đặt tên cho nó, vô cùng bình thường, gọi Tiểu Hắc. Tô Tuệ Nương nhớ tới con chó trước kia thằng bé yêu thích vô cùng lại bị nó quăng chết tươi, khẽ thở dài.

Nửa tháng sau, Tiểu Hắc được đón về, lúc này nó đã có thể đứng thẳng bốn chân, trông rất dễ thương, hai mắt to tròn như nước trong veo nhìn nàng khiến cho lòng nàng ngứa ngáy. Chú cún dễ thương kia, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, trở thành tân sủng của Tô Tuệ Nương. Chẳng những ngày ngày cho ăn ngon uống ngon, mà còn làm cho nó một cái ổ nhỏ vô cùng xinh xắn. Dĩ nhiên, hành động này đã vô cùng “chọc giận” Vương Thất Lang, thằng bé trở mặt như lật sách. Có một ngày, đột nhiên chạy tới nói với Tô Tuệ Nương, cậu muốn đích thân huấn luyện Tiểu Hắc, Tô Tuệ Nương cũng không có ý kiến gì. Nhưng chưa đến vài ngày ngắn ngủi, cũng không biết thằng bé kia làm cách gì, mà một chú cún lớn chừng một bàn tay, hoàn toàn lột xác, một đôi mắt nho nhỏ để lộ ra một luồng khí thế hung ác, cái đuôi ngắn cũn dùng để dụ người cũng không còn làm nũng nữa, thay vào đó dựng lên thật cao, còn kém khắc lên trán: “Ta rất dữ, không nên tới gần ta.” nữa thôi.

Nhìn thằng nhóc chết dẫm nào đó dương dương đắc ý với hiệu quả huấn luyện của mình, nàng bắt đầu cảm thấy có chút đau dạ dày. Bây giờ Tiểu Hắc hoàn toàn trở thành người hầu của Vương Thất Lang, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng không để ý nữa, chọc nàng tức thầm mắng vài tiếng “vô lương tâm”.

Một ngày nọ, cả nhà ăn tối xong, Tô Tuệ Nương bắt đầu dọn bát đĩa, Vương Thất Lang ngồi ở ngưỡng cửa, trong ngực đặt Tiểu Hắc, ngoài miệng ngâm cây cô lau, cực kỳ nhàn nhã hút nước táo trong ly. Thằng nhóc này từ nhỏ đã là còn ma men, từng uống trộm rượu táo mà Tô Tuệ Nương giấu. Nó vẫn còn bé, Tô Tuệ Nương đâu cho phép nó uống. Nhưng không chịu nổi nó mọi cách khẩn cầu, cuối cùng đành phải ép chút nước táo ra. Chất rượu trong đó vẫn chưa lên men, trẻ con uống cũng rất tốt. Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều nhuộm đầy bầu trời, chính là lúc rồi rãnh, nhưng một tràng tiếng đập cửa rầm rầm hoàn toàn phá hủy sự yên tĩnh lúc này. Tiểu Hắc là đứa đầu tiên, từ trên đầu gối Vương Thất Lang nhảy xuống, giữa đầu điên cuồng sủa về hướng cửa sân.

Tô Tuệ Nương và Lâm thị nghe thấy động tĩnh bèn đi ra xem, Vương Thất Lang dẫn đầu đứng lên đi tới cửa. Điều không ngờ được chính là, người đến là một tiểu cô nương người gây như que củi. Tô Tuệ Nương định thần nhìn, chẳng phải Tề Mai Mai thì ai vào đây. Tiểu cô nương lúc này mặt đầy hoảng loạn, suýt va phải Vương Thất Lang, chạy tới chỗ Tô Tuệ Nương.

“Di ơi, xin di, mau cứu mẹ con với!” Tề Mai Mai lệ rơi đầy mặt, không ngừng khóc. Tô Tuệ Nương nghe vậy trong lòng căng thẳng, biết là Tề Phụng đã xảy ra chuyện: “Bé ngoan, từ từ nói, mẹ con bị làm sao?”

“Người nhà họ Vương muốn đánh chết mẹ con, di Tô, di mau đi xem chút đi, cầu xin di đấy.” Tô Tuệ Nương nghe vậy cùng Lâm thị liếc nhau, bấy giờ gật gật đầu dắt tay Tề Mai Mai rồi đi ra ngoài.

Nhà họ Vương vốn cách rất gần Tô gia, chẳng mấy chốc đã đến nơi, lúc này trong ngoài sân nhà họ Vương chen chúc không ít người, rất nhiều các hương thân chỉ chỏ vào bên trong, cách đám người Tô Tuệ Nương còn có thể nghe thấy tiếng mắng chửi lớn tiếng của phụ nữ. Tô Tuệ Nương lập tức hiểu ra, đây là tiếng của Điền thị, Tề Mai Mai kéo Tô Tuệ Nương lùi trái lùi phải khó khăn xen qua đám người vây xem.

Chỉ thấy lúc này trong sân, Điền thị đang cười lên người một phụ nữ, túm tóc thị ta điên cuồng bạt tai, tay vừa tát mặt vừa vắn vẹo mắng chửi: “Tao đánh cái con diêm già nhà mày, đồ giầy rách. Đánh chết cái thứ hồ ly tinh câu dẫn nam nhân nhà mày...” người bị nhún bên dưới đánh đến khóe miệng chảy máu, chật vật không chịu nổi kia không phải Tề Phụng thì là ai.

“Không cho bà đánh mẹ ta!” Tề Mai Mai hét lên một tiếng, như một viên pháo nhỏ xông tới, đẩy mạnh Điền thị từ trên người Tề Phụng xuống. Điền thị kia ui da một tiếng, nhìn Tề Mai Mai đứng nơi đó, dùng một đôi mắt hung ác nhìn mình chằm chằm, lửa giận trong lòng thị không khỏi càng cháy mạnh hơn. Chỉ thấy thị chột nhào tới, đá Tề Mai Mai một cước, hét lớn: “Tao nhờ vào! Oan uống cái gì, mẹ mày làm cái chuyện không biết xấu hổ kia, chẳng lẽ còn sợ người ta nói, mẹ mày là một đại tiện nhân, mày là tiểu tiện nhân, nhà chúng tao tốt bụng thu lưu mẹ con chúng mày, thế mà mẹ mày làm cái chuyện gì, dám cướp chồng tao, xem tao đánh chết à.”

Tề Mai Mai dù sao còn nhỏ, bị Điền thị đập một cước ra đất đã đau tái mặt. Mắt thấy Điền thị lại muốn chộp tới mình, không khỏi kêu thảm một tiếng trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

“Dừng tay!” Ngay lúc này, một tiếng rống giận vang lên. Điền thị mặt đầy hung ác nhìn theo hướng thanh âm vang lên, người tới không ai khác chính là Tô Tuệ Nương.

“Ui... đây đúng là khách quý đến à!” Điền thị cười lên the thé, cay nghiệt nói: “Thế nào, em dâu cũng tới xem chị dâu làm sao thu thập cái à tiện nhân không biết xấu hổ này đây à?”

Tô Tuệ Nương không có tâm tư cùng ả đàn bà này phân biệt cái gì em dâu chị dâu, hai mắt nàng nhìn Tề Phưong nằm trên mặt đất, đang giùng giàng muốn đứng lên, chỉ ta thoát nhìn như đã bị đánh một lúc rồi, mặt đầy máu, trông cực kỳ thê thảm.

Tô Tuệ Nương nhú nhú mày, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Diễn thị là cái ả sợ chuyện không đủ lớn, nghe vậy, lập tức gân cổ dùng thanh âm mà tất cả mọi người có thể nghe được, mắng: “Cái con đàn bà họ Tề này là con gái của em gái mẹ chồng ta. Chồng chết, sống không nổi nữa, liền dắt con đến nhà chúng ta tìm nơi nương tựa. Nhà họ Vương chúng ta từ hậu (hiền từ, phúc hậu) bậc nhất, hảo tâm hảo ý mà thu lưu chúng. Cho chúng ăn, cho chúng uống. Nào ngờ con đàn bà họ Tề này chính là hồ ly tinh khoác da người, chẳng những không biết báo ơn, ngược lại nổi tâm tư câu dẫn Đại Lang nhà chúng ta. Ta nhô vào, mày tưởng bà đây chết rồi chắc? Không nhìn ra được con mặt gian tà cứ hướng lên đứng quần đàn ông của mày sao?”

Lời Diễn thị vừa dứt, xung quanh lập tức nổi lên vô số thanh âm xì xào, chỉ chỉ chỗ chỗ mẹ con Tề Phưong.

“Không!! Không phải như thế...” mặt mày xanh tím máu đen, Tề Phưong liên tục lắc đầu, yếu ớt nói: “Ta không có, ta thật không có, ta và Đại Lang trong sạch, chưa bao giờ có chút tư tình gì, đệ muội, muội đừng hiểu lầm ta.”

“Hiểu lầm, cái này mà cũng gọi hiểu lầm à?” Diễn thị nhặt từ trên đất lên một tấm y phục đàn ông, ném ập lên đầu Tề Phưong: “Đây là tao lục soát được từ phòng mày, mày dám nói bộ quần áo này không phải của Đại Lang không?”

“Đồ đúng là của Đại Lang...” Tề Phưong cắn cắn môi dưới, song vẫn quật cường giải thích: “Nhưng đây chỉ là sáng sớm nay, ta thấy đồ Đại Lang bị rách, mới bảo hán cởi ra, tiện tay và mà thôi!”

“Cần mày và chắc? Đại Lang là người có vợ, đồ hán rách, về nhà tự có người và cho hán? Đến phiên mày ở đây xum xoe chắc?” Diễn thị nhô toét một ngụm nước bọt, đầy ác ý nói: “Đừng tưởng bà đây không biết chút tâm tư kia của mày, muốn cướp chồng bà hả, kiếp sau đi!”

Đối với lời của Diễn thị, Tô Tuệ Nương quyết định sẽ không tin tưởng toàn bộ, không nói đến những cái khác, mà chỉ nói cái chuyện và quần áo này, nhớ ngày đó lúc nàng còn làm trâu làm ngựa cho nhà họ Vương. Diễn thị đến cả đồ trong, đồ lót của mình cũng bắt Tô Tuệ Nương đi giặt, thì càng đừng nhắc tới chuyện sẽ và đồ gì cho Vương Đại Lang rồi.

Thị ta cũng không phải loại phụ nữ biết yêu thương chồng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Trò hề của nhà họ Vương

Edit: Mạc Thiên Y

Đương lúc Diễn thị mặt mày dữ tợn rửa xả, đám người phía sau lại truyền tới mấy tiếng xôn xao, Tô Tuệ Nương cau mày, nhìn lại, liền thấy Bì thị, Vương Đại Lang còn có Vương Lục Lang đang chen chúc đi vào. Bì thị mặt mày đen phải biết, nhưng mụ chưa kịp nói gì, Vương Đại Lang đã chạy nhanh tới, chỉ thấy gã cả người nộ khí phùng phùng, trong ánh mắt không thể tin của Diễn thị, bàn tay to lớn trong nháy mắt quất tới. Diễn thị bị tát cho xoay một vòng, phịch một tiếng lăn quay ra đất. Vương Đại Lang còn chưa hả giận, chỉ vào thị mắng to: “Đồ ác phụ nhà cô còn ở đây làm loạn, tôi cùng với muội tử Tề gia là tình cảm họ hàng trong sạch. Cô còn ở đây nói nhăng nói cuội, xem hôm nay tôi có đánh chết con mụ la sát xấu xa nhà cô không!”

Diễn thị kia vốn tính cách tục tằng hung hãn, tự dung bị thiệt lớn như vậy nào có thể cam tâm, chỉ thấy thị ta gào lên một tiếng chói tai, như mảnh hổ mà đánh tới Vương Đại Lang, vung hai tay cào cấu lập tức trên gương mặt thô to của Vương Đại Lang xuất hiện mười vết xước. Trong nháy mắt, hai vợ chồng họ đã lăn lộn ra đất. Bì thị trước giờ là người bao che cho con nhất, mắt thấy con trai bị đánh, đầu thể khoanh tay đứng nhìn. So với đứa con trai cả chất phác, căn bản chưa từng đánh nhau được mấy lần, mụ hoàn toàn khác xa, ở phương diện này Bì thị quả thực là một tay có nghề. Chỉ thấy mụ đá một cước lên ngực Diễn thị, kéo tóc thị ta và bôm bóp vào mặt, vừa đánh vừa chửi: “Đồ tiện nhân nhà mày dám động tay với chồng, muốn tạo phản à. Xem bà có đánh chết mày không!”

Nếu hỏi người Diễn thị hận nhất bây giờ, đó chắc chắn chính là Bì thị. Thị nghĩ Bì thị hẳn đã sớm biết tư tình giữa Đại Lang và Tề Phưong, nhưng vẫn chưa chấp ả ta, tưởng mình là đồ ngu à? Diễn thị hận đến phát điên, lại còn bị mất mặt trước nhiều người như vậy, đã sớm đỏ ngầu hai mắt. Thị chợt thấy Bì thị đang kéo tóc mình ra, như thể nổi điên chạy vào trong nhà, đương lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, thị xách con dao bầu rồi vọt tới bên này.

“Nhà họ Vương các người không để cho ta sống, được! Chúng ta hôm nay cùng đồng quy vu tận đi.” Liền thấy Diễn thị đỏ rực hai mắt, gào lên liền xông đến Bì thị.

Mặt Bì thị xoạt một cái trắng bệch, hai chân như nhũn ra hết lớn: “Giết người, giết người, Đại Lang, Lục Lang các con chạy mau, con ả này nổi điên rồi.” Đám người xem trò vui mất thấy Diễn thị rút dao, cũng giắt này mình, sợ thị chém trúng mình, toàn bộ đều chạy ra ngoài tứ tán, nhưng cũng không chạy xa, ai nấy đều bu tại cửa rún cổ. Tô Tuệ Nương lại không nhúc nhích, cũng không phải là nàng không muốn đi, chẳng qua là mắt thấy Diễn thị không đuổi kịp Bì thị, lại như nổi điên mà xông về phía Tề Phưong, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Ả điên, còn không ngừng tay!” Vương Đại Lang bắt chặp can ngăn của Bì thị, mắt thấy Tề Phưong gấp nguy hiểm, không chút do dự nhào lên, hai tay vịn cổ tay Điền thị, hai người một lần nữa lại vật lộn. Điền thị thấy lúc này chồng mình còn bệnh vực con tiện nhân kia, vẻ hung ác trong ánh mắt càng đậm. Thị nắm chặt con dao bầu trong tay, nói sao cũng không buông tay, thì thấy lưỡi dao sáng loáng kia ở giữa hai người lắc tới lắc lui, nhìn mà khiến người kinh hồn bạt vía.

“Á ——” Vương Đại Lang bỗng hét lớn một tiếng, trên gương mặt xù xì hiện vẻ đau đớn, là lúc hai người đang giằng co, mũi dao đâm lên mu bàn tay Vương Đại Lang, máu lập tức nhuộm đỏ cả cánh tay, tí tách rơi xuống đất. Dường như bị màu đỏ tươi kia làm thức tỉnh, Điền thị cả người cứng đờ, cây dao leng keng rơi xuống đất, hốt hoảng kêu: “Đại Lang, Đại Lang, anh không sao chứ!”

“Cút sang một bên!” Mới vừa chạy ra xa, Bì thị thấy con trai lớn mình bị thương, học tốc chạy tới, kéo phăng Điền thị ra, quay đầu tìm kiếm xung quanh điên cuồng mà quát: “Lục Lang, Lục Lang, nhanh đi tìm Vu đại phu tới đây.” Từ đầu tới đuôi, Vương Lục Lang hoàn toàn không đặt tâm tư trong tràng trò cười này, ánh mắt lưu luyến không rời dính lên người Tô Tuệ Nương. Chắc... Một thời gian không gặp, tiểu nương tử này càng trở nên đẹp mắt.

“Lục Lang còn đứng ngây ra đó làm gì, đi mau a!” Bì thị vừa ấn chặt vết thương bên mu bàn tay Vương Đại Lang, vừa quát Vương Lục Lang.

Vương Lục Lang miệng lẩm bầm xúi quẩy, đạo trước gã bị ám toán, chịu khổ đến là lớn, thật vất vả mới bình phục, liền xin mẫu thân lên thị trấn chơi, ai dè sau khi về nhà lại bắt gặp tình cảnh này. Hừ! Ả Điền thị kia chẳng những mặt mũi xấu xí mà tính cách còn thô bỉ, cái hạng đàn bà như vậy nên bỏ sớm còn hơn, lấy vợ khác là được. Miễn cho nhà cửa suốt ngày gà bay chó sủa còn dây đến gã. Dầu gì người bị thương cũng là anh ruột mình, Vương Lục Lang cho dù không tình nguyện đi nữa, cũng phải chạy đi chuyện này.

Ngay lúc này, Bì thị dẫn Vương Đại Lang đi vào trong nhà, theo sau là Điền thị như thể bị mất hồn. Mũi dao kia khả năng đâm rất sâu, trên mặt của Vương Đại Lang đã trắng bệch một mảnh. Thoáng chốc, mấy người đương sự đã không còn bóng dáng, chỉ còn mẹ con Tề thị tro tro ở đó, đáng vẻ không biết làm thế nào cho phải. Tô Tuệ Nương đi đến trước nói với Tề Mai Mai: “Không sao chứ, nhanh nhanh đỡ mẹ con dậy đi.”

Tề Mai Mai hít hà xoa xoa ngực, cùng Tô Tuệ Nương một trái một phải đỡ Tề Phưong đã xụi lơ cả người lên. Nơi mẹ con họ ở ban đầu là phòng của Vương Tử Lang, so với Tô Tuệ Nương lúc trước chỉ được ngủ phòng chứa củi, đái ngọ này kể ra không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Tề Phưong bị đánh rất nặng, cái khác không nói, chỉ nói gương mặt đã bị đánh đến hoàn toàn bầm tím là biết Điền thị xuống tay độc ác thế nào. Đặt chị ta nằm lên giường, Tô Tuệ Nương đi ra bên ngoài múc gáo nước tới, rửa Tề Phưong cũng bị tát gãy vài cái, miệng đầy bọt máu.

“Hu hu, mẹ, mẹ, mẹ không sao chứ!” Tề Mai Mai đứng bên mép giường nắm thật chặt tay Tề Phưong, liên tiếp gọi. Tô Tuệ Nương thấy vẻ lo lắng quan tâm trong mắt con bé cũng không phải là giả, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nàng còn lo là cái người “dị hồn” này có tâm thuật bất chánh gì, nếu thế, chẳng thà để cho Tề Phưong thật sự mất đi đứa con này còn hơn.

“Mai, Mai Mai.” Tề Phưong chật vật nâng con mắt sưng vù, suy yếu an ủi: “Mẹ không sao, con đừng khóc!”

Mắt thấy hai mẹ con ôm nhau khóc, Tô Tuệ Nương khẽ lắc đầu. Một lát sau, Vu đại phu tới, đầu tiên lão đi xem cho Vương Đại Lang trước, lúc đi ra ngoài, bị Tô Tuệ Nương chặn lại, nhờ lão tiện thể cũng khám cho Tề Phưong. Đối với Tô Tuệ Nương, Vu đại phu vốn rất quen thuộc, lúc trước Tô Văn thân thể yếu đuối không ít lần tìm lão đến khám, mà Tô Tuệ Nương ra tay rất hào phóng, người cũng kính trọng lão, Vu đại phu dĩ nhiên sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này.

Khi Tô Tuệ Nương rời khỏi nhà họ Vương, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối đen. Vương Thất Lang chờ nàng trước cửa nhà, thấy Tô Tuệ Nương đã về, nhưng cũng không có sắc mặt tốt gì, cái miệng nhỏ nhắn phồng lên thật cao, điệu bộ thờ ơ phờ. Tô Tuệ Nương không khờ chế được ngón tay mình, nhẹ véo lên khuôn mặt nhỏ của thằng bé. Tiểu Hắc luôn nằm sấp ở bên chân không cho véo, hướng về phía Tô Tuệ Nương mà điên cuồng sủa gâu gâu, lại bị Vương Thất Lang đá một cước, mới run run lỗ tai, cụp đuôi chạy.

“Bên kia thế nào rồi?” Lâm thị thấy Tô Tuệ Nương đã về, bước lên trước hỏi. Tô Tuệ Nương qua loa kể lại, Lâm thị liền nói: “Mẹ thấy Tề Phưong không phải là loại người như vậy đâu!” nãy ngày Tề Mai Mai ở nhà Tô Tuệ Nương dưỡng bệnh, vì báo đáp họ, Tề Phưong gần như là ôm đồm hết tất cả việc nhà, không nói đến cái khác, ít nhất là một người có lương tâm, hiểu đạo lý. Bản thân Tô Tuệ Nương cũng cảm thấy như thế, Điền thị kia là hạng người gì, nàng vậy mà biết rất rõ, chẳng qua là —— xem biểu hiện của Vương Đại Lang hôm nay hình như có chút không giống bình thường, ánh mắt già nhìn Tề Phưong là vẻ quan tâm thật sự.

“Tuệ tỷ tỷ đúng là phí lòng tốt!” Vương Thất Lang đứng bên cạnh không âm không dương nói: “Người nhà đó có ai là tốt chứ, tỷ ngàn vạn lần tránh xa một chút, miễn cho rước họa vào thân.” Trông vẻ mặt không vui của cậu, Lâm thị không nhìn được thâm nhủ trong bụng, *người không phải cũng đi ra từ nhà họ Vương sao?*

Tô Tuệ Nương trừng mắt, hù dọa nói: “Sách học thuộc chưa? Chữ viết xong chưa? Ở đây làm gì, còn không mau đi.”

Mặt Vương Thất Lang kéo ra rõ là dài, hậm hực giẫm chân, hướng về Tô Tuệ Nương hô: “Tuệ tỷ tỷ là đồ ngốc!”

Thằng nhóc chết tiệt này! Tô Tuệ Nương cắn cắn môi dưới, nàng xem như phát hiện được, thằng nhóc hư đốn này bây giờ đã ngày càng không sợ nàng nữa, đáng giận, không dạy dỗ qua vài năm nữa là không coi ai ra gì rồi. Hơn nữa, ai là đồ ngốc chứ... Tô Tuệ Nương cũng không biết nổi lên suy nghĩ ngu ngốc nào đó, lại như đứa trẻ mà quát với bóng lưng Vương Thất Lang: “Tiểu Thất mới là đồ ngốc!” Vương Thất Lang dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng một cái, đáng vẻ thật đáng thương! Thoáng chốc tâm tình Tô Tuệ Nương thật tốt.

“Hai đứa này thật là!” đứng một bên, Lâm thị lắc đầu buồn cười nói. Tô Tuệ Nương lúc này mới phản ứng được mình vừa làm chuyện ngu ngốc gì, mặt không khỏi đỏ lên, khẽ ho khan hai tiếng, hai mẹ con đi vào trong nhà.

Editor: Mạc Thiên Y

Sáng hôm sau, Tô Tuệ Nương cố ý dậy sớm, hái ít cải thìa tươi, cùng hành thái, rau chân vịt, cà rốt xắt sợi nhuyễn nấu một nồi cháo rau, đổ cháo vào một cái bình sứ, lại cầm theo năm sáu cái màn thầu, đưa đến trước cửa nhà họ Vương. Tề Mai Mai đã chờ sẵn từ sớm, đây cũng là chuyện hai người nói tới hôm qua, Tô Tuệ Nương hỏi thăm tình trạng Tề Phụng, biết đã không sao cũng yên tâm. Tề Mai Mai mời nàng vào ngồi một lát nhưng Tô Tuệ Nương từ chối, ngày hôm qua là tình huống đặc biệt bất đắc dĩ, nếu có thể cả đời này nàng cũng không muốn bước vào cửa nhà họ Vương lần nữa.

Đưa đồ ăn xong, Tô Tuệ Nương trở về, sau đó nên làm gì thì làm cái đó, đầu tiên là làm bữa sáng cho cả nhà, đợi Vương Thất Lang ăn xong đến trường, bèn bắt đầu cuộc bầm vườn rau xanh. Buổi trưa ngủ một giấc, buổi chiều thì thêu thùa, chẳng vụng tới nàng đến nhà họ Vương một chuyến, đồng dạng là đưa ít đồ ăn, nàng dám khẳng định đám người nhà họ Vương kia bây giờ không đếm xỉa gì tới Tề Phụng còn đang nằm trên giường.

Lúc nàng đến, Tề Mai Mai còn chưa ra, kiên nhẫn đợi thêm nửa khắc, tiểu cô nương mới hồi hã chạy tới, trên người con bé bẩn thỉu, trên cái trán còn bị dính lọ nghe, chắc là mới vừa rồi đang bận rộn trong bếp.

Ăn nhờ ở đậu, hiển nhiên sẽ không có đãi ngộ gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Có khách đến nhà

Edit: Mạc Thiên Y

“Đừng để đi Tô đưa đồ ăn cho chúng ta nữa.” Nằm trên giường gạch, Tề Phụng có chút suy yếu nói: “Hai mẹ con mình đã nợ đi ấy quá nhiều rồi.”

“Mẹ, không sao đâu, đi Tô là người tốt.” Nhìn Tề Phụng mặt mày bầm tím, Tề Mai Mai đặt chén cháo trong tay xuống, cố tươi cười nói: “Đợi sau này cuộc sống của chúng ta tốt rồi, con nhất định sẽ báo đáp đi ấy.”

“Ừ, nhất định phải nhớ phần ân tình này, bây giờ người phúc hậu như Tô muội muội rất hiếm.” Tề Phụng thở hắt ra hai tiếng, thị bị Điền thị tát hồng miệng, bây giờ nói chuyện có chút khó khăn. Thấy mẹ như vậy, trong lòng Tề Mai Mai cực kỳ khó chịu không khỏi đỏ vành mắt nói: “Mẹ, chúng ta rời khỏi nơi này đi!”

Nghe con gái nói, Tề Phụng vẻ mặt sầu khổ: “Rời khỏi đây, thì biết đi đâu?” mấy năm gần đây thị mang theo con gái sống đầu đường xó chợ, ăn bữa hôm lo bữa mai, không ai biết, bao nhiêu lần thị đã nghĩ chết quách đi cho xong. Nhưng vì con, vì để đưa con gái duy nhất có thể tiếp tục sống, Tề Phụng mới kiên cường cắn răng nhẫn nhịn! Người nhà họ Vương mặc dù không xem là đối xử tốt với hai mẹ con họ, nhưng Bì thị nguyện ý thu lưu họ, cho họ một chén cơm ăn, một căn phòng che thân, Tề Phụng thật sự đã thấy đủ rồi.

“Mai Mai, cố nhịn một chút đi con!” Tề Phụng trong lòng đau khổ, chảy nước mắt nói: “Đợi qua ít năm nữa, con trưởng thành, mẹ nhờ vả người ta tìm cho con một người chồng thành thật, đến lúc đó mẹ được giải thoát rồi.”

Tề Mai Mai nghe vậy trong lòng lại càng khó chịu, nhưng trong lòng cô cũng biết mẫu thân nói rất đúng, bọn họ không có tiền, hai mẹ con rời khỏi nhà họ Vương, có thể đi đâu mưu sinh đây, nghĩ đến đây, Tề Mai Mai chỉ cảm thấy như mình đã lâm vào một cái đầm lầy, dù có vận hết sức lực cũng không thể thoát ra, một thân một mình, chỉ có thể càng lún càng sâu. . . đương lúc mẹ con Tề thị đang ủ ỉu đau buồn, người nhà họ Vương ở sát vách cũng om sòm tụi bụi. Điền thị làm con trai mình bị thương, Bì thị sao có thể bỏ qua cho thị, một mực bắt Vương Đại Lang viết thư bỏ vợ.

“Mẹ à, con sai rồi. Mẹ tha cho con lần này đi!” Điền thị biết lần này gây ra họa có hơi lớn, không cần biết lý do gì, một người vợ mà dám động đao chém bị thương chồng mình, có nói xé cả trời cũng là sai. @Mac-FThien-Y Thêm một điều nữa, nhà họ Vương bây giờ không còn giống trước kia nữa, Ngũ nương đã là vợ bé của Huyện thái gia, bây giờ còn mang thai, rõ ràng được Huyện thái gia cưng chiều, Vương Nhị Lang lại đang chạy vạy chức vị chủ bạc trong huyện, Bì thị được hai đứa con kia chống lưng, sức mạnh dồi dào rồi. Cho nên Điền thị mới thừa dịp họ lên thị trấn, động thủ đánh Tề Phụng. Chỉ không ngờ, kết quả lại ‘lộn lẩn chữa thành lộn què’ ra nông nỗi này.

“Sức cầm dao muốn giết người đâu rồi, bây giờ mới xin tha, có tác dụng cái rắm? Hạng đàn bà như mày nhà họ Vương chúng tao chứa không nổi, Đại Lang nhanh ăn dầu tay lên thư bỏ vợ đi, con đàn bà này về sau không còn nữa điểm quan hệ với chúng ta nữa.”

Nhìn mảnh giấy ‘thư bỏ vợ’ phát phơ trong tay Bì thị, Điền thị vậy mà sợ hãi thật sự. Thị quý trên đất ôm chặt bắp đùi Vương Đại Lang, kêu khóc: “Đại Lang à, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, anh đang tâm như vậy sao, dù tôi có ngàn sai vạn sai, anh cũng phải niệm tình tôi đã sinh ra Bảo Nhi cho anh chứ, thằng bé còn nhỏ như vậy, xa mẹ thì sao được a.”

Vương Đại Lang nghe vậy trên mặt quả nhiên lộ vẻ do dự, gã là người thành thật, trong lòng mặc dù đã chán ghét Điền thị từ lâu, nhưng cũng chưa từng có suy nghĩ bỏ vợ gì đó.

Trong lúc Bì thị mắng, Điền thị gào khóc, Vương Đại Lang chau mày vẻ mặt phiền muộn, màn cửa nhoáng lên một cái, một bé trai hơn hai tuổi, chập chững chạy vào, oa một tiếng khóc đến phải gọi là tê tái cõi lòng, chẳng phải là cục thịt bảo bối của nhà họ Vương – Vương Bảo Nhi thì ai.

“Bảo Nhi của mẹ a!” Điền thị thấy con trai như thế thấy cây cỏ cứu mạng, chợt nhào tới, ôm chầm Vương Bảo Nhi vào lòng, gào khóc: “Bảo Nhi à, con mau cầu xin bà nội và cha, bảo họ đừng đuổi mẹ đi!”

Một đứa bé mới hai tuổi đầu như Vương Bảo Nhi, có thể hiểu được cái gì, sở dĩ nó khóc, cũng bởi vì nghe thấy người lớn cãi vã trong lòng sinh ra sợ hãi, khóc theo mà thôi. Lúc này Điền thị còn ghé sát lỗ tai nó gào to, thằng bé đã sợ đến mức càng khóc to hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt tí tách tuôn rơi. Bì thị cũng nhất là nó, mắt thấy cháu trai khóc ra nong nổi này, lập tức đau lòng vơn tay ôm, ngoài miệng dụ dỗ nói: “Bảo nhi nín, bà nội bế nào!”

Điền thị thấy thế chẳng những không buông tay, ngược lại xiết chặt hơn, thị hướng về phía họ sụt mướt: “Mẹ, Đại Lang, lần này là con sai rồi, là con bị mờ heo làm mê mụ, là đâu bị cửa ẹp, tha thứ cho con lần này đi. Con cam đoan sau này sẽ đối tốt với muội muội Tề gia, hu hu Đại Lang van xin anh mà.”

Vương Đại Lang thấy mẹ con họ khóc thành như vậy, quả nhiên mềm lòng, liền nghe hần than khế, sau đó nói: “Muội từ Tề gia bị cô đánh thành như vậy, cô phải tự mình đi nhận lỗi với người ta, nếu muội ấy tha thứ cho cô, thì tôi sẽ tha cho cô một lần này, nhưng về sau nếu lại làm ra loại chuyện xấu xa này hoặc miệng mồm văng tục lung tung nữa, tôi sẽ không dễ dãi như thế nữa đâu, hiểu chưa?”

Nghe lời Vương Đại Lang nói, trên mặt Điền thị không khỏi cứng đờ. Sau một lúc lâu mới gật gật đầu, không tình không nguyện nói: “Tôi biết rồi!”

Trò cười đột nhiên nổi lên của nhà họ Vương này, cứ thế hạ màn một cách vội vàng qua quýt. Nhưng trên thực tế thật sự như thế ư? Điền thị với bản tính thâm bí có thật sẽ bỏ qua cho mẹ con Tề gia không? Thân là người dị hồn, Tề Mai Mai có thật sẽ cam tâm ở nhà họ Vương làm trâu làm ngựa không? Việc này chúng ta hãy nói sau, tạm mất phóng đến Tô gia, vào lúc này Tô Tuệ Nương vậy mà rất vui mừng.

“Văn Nhi nói sao?” Lâm thị rướn dài cổ, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Tô Tuệ Nương gấp thư lại, mỉm cười nói: “Đệ đệ nói, cuối tháng sẽ về nhà.”

“Sao tự dưng lại về, chẳng lẽ ở đó xảy ra chuyện gì?”

“Đừng lo mẹ, chẳng qua là học quán nghỉ học bình thường mà thôi.”

Lâm thị nghe vậy mới yên lòng, sau đó tức khắc cao hứng lên, Tô Văn đã rất lâu không về nhà, Lâm thị sao có thể không nhớ con, mà Tô Tuệ Nương đã bắt đầu tính toán trong lòng, phải làm chút gì ngon miệng mới được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, loáng cái đã đến ngày trong thư viết. Từ sáng sớm Tô Tuệ Nương và Lâm thị đã dậy loay hoay bận rộn. Tổng cộng làm được 6 món, theo thứ tự là giò hầm tương, nấm hương xào thịt, thịt viên chiên, mì lạnh trộn rau, canh gà và khoai lang chiên tẩm đường. Giò đã ninh xong từ sớm, đến lúc đó rưới nước kho lên là được. Nấm hương là Tô Tuệ Nương hái được trên núi Nam Sơn, phối với cà rốt, rau cần, hành tây, cuối cùng cho bột năng và thịt vào xào chung, miếng thịt sẽ vừa non vừa mềm ăn cực kỳ ngon. Thịt viên chiên thì do Lâm thị làm. Bên trong chẳng những cho bột mì, đường, còn thêm trứng gà, dùng hai tay nhào thành viên nhỏ, chiên thành những viên thịt tròn đều vàng óng, cho vào miệng giòn rụm. ⑧Mặc-Fluor-Ư Rau trộn mì lạnh là dễ làm nhất, trong Vương Gia Ao có một nhà chuyên làm đậu hũ, thuận tiện cũng làm chút mì lạnh (giống sợi phở), Tô Tuệ Nương trực tiếp đến đó mua, mì lạnh đặc biệt tươi mới, để ở trong nước hầu như trong suốt toàn bộ. Tô Tuệ Nương không dùng cách làm thông thường mà rưới một ít tương mè lên trên, mặt khác rải thêm ít dưa leo cắt xoi lên.

Sáu món ăn, tốn thời gian nhất là món gà, Vương Thất Lang tự tay làm thịt cũng xử lý rất nhanh nhẹn rồi mới đưa cho Tô Tuệ Nương. Múc sạch phần bụng con gà, nhét rau xà lách, cải thìa, nấm mèo, nấm hương vào, sau đó dùng nước đường, xì dầu, gừng, bột tiêu vào đun, để lửa nhỏ ninh chậm chậm, chờ hơn ba canh giờ, món này mới xem như hoàn thành.

Bận rộn đến trưa, đợi mặt trời treo cao giữa trời, thiêu đốt cả một vùng đất, một chiếc xe ngựa lớn màu xanh tiến vào cửa thôn Vương Gia Ao. Tiểu Hắc đứng trong sân hướng về phía cửa sủa vàng, con cún nhỏ này bây giờ rất dữ tợn, hề không phải là người Tô gia, nó thấy ai là đều muốn cắn. Tô Tuệ Nương nghe liền biết có người đến, vội vàng buông việc trên tay, cùng Lâm thị đi ra ngoài.

“Mẹ, tỷ tỷ...” Người đến quả nhiên là Tô Văn không lẫn vào đâu được. Chỉ thấy cậu mặc y phục học trò, đầu đội khăn vuông, vẻ mặt xúc động chạy vội tới trước mặt mẹ con Tô Tuệ Nương kích động kêu to. Tô Tuệ Nương mỉm cười toan mở lời, ánh mắt thoáng nhìn, lại phát hiện sau lưng Tô Văn còn đứng một người. Chỉ thấy người kia mày như trăng rằm, mắt tựa sao trời, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười mỉm ôn hòa. Không phải công tử của Trần phủ – Trần Ngọc thì ai vào đây. Trong lòng Tô Tuệ Nương xoay chuyển, có phần thắc mắc có gì đệ đệ dẫn theo vị Trần công tử này về cùng.

Đương lúc Tô Tuệ Nương vì sự có mặt của hắn mà cảm thấy có chút kinh ngạc, Trần Ngọc sao lại không bị giật mình nhảy dựng được chứ. Đối với tú nương từng may đo cưới cho tỷ tỷ mình, ấn tượng của Trần Ngọc vẫn còn rất khắc sâu. Thứ nhất là bởi tay nghề tài tình, thứ hai là diện mạo của tú nương kia. Hắn mặc dù không phải là loại người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng đầu gì Tô Tuệ Nương đã lưu lại cho hắn một ấn tượng quá sâu. Không ngờ hôm nay gặp lại, đối phương như thế lột xác hoàn toàn, nếu không phải khẳng định Tô Văn chỉ có một tỷ tỷ, Trần Ngọc tuyệt đối không thể tin được, đối phương chính là tiểu tú nương từng có tương mạo xấu xí nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh kia.

“Ra mắt Trần công tử.” Tô Tuệ Nương đi lên trước cười cúi người, Trần Ngọc thu hồi vẻ kinh ngạc trong mắt, cười nói: “Trần mỗ mạo muội tới cửa, kính mong Tô cô nương không lấy làm phiền lòng.”

“Tỷ tỷ, Trần đại ca là bạn tốt của đệ ở thư viện, cũng là học trò của Tử Do tiên sinh.” Tô Văn lạnh lẽo nói, sợ Tô Tuệ Nương trách cậu.

Khẽ liếc mắt trách cứ đệ đệ gốc nhà mình, Tô Tuệ Nương cười xoay người, hướng về phía Trần Ngọc dùng tay làm dấu mời: “Bỉ môn hàn xá* kính xin Trần công tử thứ lỗi.”

Trần Ngọc mỉm cười gật gật đầu, đoàn người đi vào trong nhà. Tô Tuệ Nương chiêu đãi bọn họ trong phòng của Lâm thị, vì biết thời gian Tô Văn về không sai biệt lắm, cho nên Tô Tuệ Nương đã dời một cái bàn nhỏ lên giường gạch, chén đĩa cũng đã sắp sẵn...

(* *bỉ môn hàn xá: cửa thấp nhà nghèo, mang ý khiêm nhường*)

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nam nhân Tô gia

Edit: Mạc Thiên Y

Phong tục của Đại Thụy, nếu trong nhà có khách, nội quyền trong nhà phải lánh đi tuyệt đối không được ngồi ăn cùng bàn. Sau khi Trần Ngọc rửa mặt qua loa xong, “việc nhân đức không nhường ai” ngồi lên chủ vị, đoán là rất ít khi dùng bữa trên giường gạch, trông vẻ mặt hân hoan thích thú. Ngồi bên trái Trần Ngọc dĩ nhiên là Tô Văn, mà bên phải lại là... Tô Tuệ Nương lên đưa mắt ra hiệu thẳng nhóc kia bảo nó đi theo mình.

“Tuệ tỷ tỷ an tâm, đệ sẽ chiêu đãi Trần công tử từ tể!” sống lưng Vương Thất Lang ưỡn lên rõ là cao, cái cằm tựa như bạch ngọc hơi hất lên, nom điệu bộ hoàn toàn giống như trụ cột của Tô gia, khiến Tô Tuệ Nương phải nghiêng rặng trèo trẹo, thầm nghĩ, thẳng nhóc mới tám tuổi đầu bày đặt vờ làm người lớn! Có phần lúng túng nhìn Trần Ngọc hai mắt lộ ra tia thú vị bởi lời nói của Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương rót cho họ rượu táo nhà ủ (trừ Vương Thất Lang) sau đó kéo Lâm thị ra ngoài.

Hai mẹ con đi vào bếp, Lâm thị bây giờ vẫn còn có chút hoảng hốt, hiển nhiên, tướng mạo khí phái cùng gia thế của Trần Ngọc đã gây cho bà chấn động cực lớn, khiến bà lúc này cũng có phần bó tay bó chân, mắt hồn mất vía. Tô Tuệ Nương thấy thế an ủi: “Mẹ, Trần công tử là sư huynh của đệ đệ, đều xem như thăm viếng lẫn nhau, chúng ta cũng đã làm tròn chữ nghĩa của gia chủ rồi, không cần phải lo lắng như vậy.”

“Mẹ nghe nói, Trần công tử kia là con của nhà quan lớn ở kinh thành, bản thân cũng có công danh tú tài, hôm nay vừa gặp, quả thật là *nhân trung long phượng*” trong lời nói đầy hâm mộ. Đoạn thời gian trước lúc Vương Nhị Lang hy vọng thông qua Tô Tuệ Nương móc nối đến Trần phủ, Lâm thị cũng nghe không ít chuyện về Trần Ngọc, giờ thật sự nhìn thấy bản nhân, càng cảm thấy đối phương cao không thể chạm tới, không phải loại người mà nhà mình có thể bám víu được.

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ mỉm cười cũng không thêm nhắc lại, ở thời đại này tư tưởng giai cấp khác sâu, Lâm thị đại để là đời này lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia nhà có tiền, khó tránh khỏi thôn thức mấy câu. Đi thẳng đến trước bàn bếp, Tô Tuệ Nương cầm chén xới ít thức ăn đi ra ngoài, ăn cùng với Lâm thị. Nàng không dám rời quá xa, sợ bên trong có gì cần gọi.

Có điều đám người Trần Ngọc dường như rất vui vẻ, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng cười lớn từ bên trong, giữa lúc đó, Tô Tuệ Nương có đi vào một lần, bởi vì đối phương đã uống cạn một vò rượu táo, muốn Tô Tuệ Nương mang lên một vò nữa. Nhìn khuôn mặt cười ngây ngô của Tô Văn, hai mắt say lờ lờ mộng lung của Trần Ngọc, cùng với Vương Thất Lang ra chiều không có chuyện gì khá là trấn định, Tô Tuệ Nương co rút khóe miệng. Loại rượu táo kia, uống vào mặc dù chưa phát tác nhưng tác dụng chậm mà cực lớn, bình thường Tô Tuệ Nương cũng chỉ uống một ly nhỏ thôi, mấy người này thế mà giở, gần cả một vò, thế mà cạn sạch.

Bữa cơm này ăn từ giữa trưa đến khi mặt trời lặn, đợi Trần Ngọc đi ra khỏi Tô gia thì bước chân đã phiêu phiêu, đầu choáng mắt hoa, gãi sai vật thấy thế vội chạy tới đỡ.

“Đa tạ Tô cô nương, Trần mỗ hôm nay rất vui. Bây giờ xin cáo từ!” Trần Ngọc ôm quyền hướng về phía nàng nói.

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười, nói vài tiếng khiêm tốn đầy ý tứ, tự mình tiễn Trần Ngọc lên xe ngựa. Cho đến khi xe ngựa chạy xa dần, mới quay lại trong nhà. Lúc này, thấy trên giường gạch chén đĩa bẽ bộn, Tô Văn tựa lên tường ngáy o.o.o..., Vương Thất Lang cũng đổ bưng cả khuôn mặt ngồi cạnh bàn, trong ngực ôm vò rượu. Thấy nàng tới, còn ngẩng đầu nấc cụt hai cái, vẻ mặt đầy đắc ý.

Tô Tuệ Nương quắc mắt trừng nó, đầu tiên thu dọn chén đĩa, để Lâm thị lại chăm sóc Tô Văn, mình thì duỗi tay bẻ thẳng nhóc Vương Thất Lang chết bầm kia lên, thẳng bé như con cún nhỏ cúi đầu tựa bên cổ Tô Tuệ Nương, còn không thành thật cọ xát lưng tung, chọc nàng tức vỡ mộng nó vài cái. Cởi quần áo trên người nó, Tô Tuệ Nương dùng khăn ẩm lau tay lau mặt cho nó, rồi nhét vào trong chăn. Vừa muốn đi, thẳng bé chẳng biết lúc nào kéo vật áo nàng lại. Tô Tuệ Nương nhìn nó, cu cậu đang mở to đôi mắt nai con, ầng ằng nước nhìn lại nàng. Là hôn nhiên đến thế, dễ thương đến thế. Nó như vậy thật sự rất phạm quy a! Tô Tuệ Nương lại thở dài thườn thượt, cau mày gằn hỏi: “Muốn làm gì?”

Trên gương mặt nhỏ nhắn đỏ au, lộ ra nụ cười ngây ngô đáng yêu chết người, rồi sau đó nó dùng đầu ngón tay non nớt chọc lên hai má của mình, hướng về phía Tô Tuệ Nương trắng tráo không biết ngượng mà nói: “Chụt một cái.”

Tô Tuệ Nương o (´ ** `)o.

“Chụt một cái đi mà!” làm nũng.

“Chỉ một cái thôi.”

Tô Tuệ Nương nhìn thẳng nhóc con dùng thái độ chính đại quang minh yêu cầu loại hành động vô lễ này, một cái gân xanh hình chữ 井 xuất hiện trên trán nàng, vươn tay đem thẳng nhóc chết đấm này dùng sức đẩy vào trong chăn, Tô Tuệ Nương mặt lạnh tanh nói: “Bớt mượn rượu giả điên đi.” Đoạn dứt khoát rời đi.

Sau một lúc lâu, trong chăn mới truyền đến một tiếng lầm bầm không tình không nguyện: “Xi, bị phát hiện rồi!”

Tô Tuệ Nương còn chưa kịp hỏi Tô Văn rốt cuộc sao lại cùng về với Trần Ngọc, ngày hôm sau, vị Trần công tử kia đã nghênh ngang đến thăm hỏi. Lần này, hắn mang quà ra mắt đến rất phong phú. Như cũng hiểu được hôm qua mình có phần thất thố, lúc Trần Ngọc đối diện với Tô Tuệ Nương có hơi xấu hổ, đầu gì cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Tô Tuệ Nương tất nhiên sẽ không để ý, chàng công tử thiếu niên đến cái nơi nông thôn ở trong núi này, đơn giản cũng là kiếm chút mồi mà thôi. Quả nhiên, lần này Trần Ngọc nói muốn đi leo núi, Tô Tuệ Nương bèn bảo Tô Văn và Vương Thất Lang dẫn hắn lên Nam Sơn. Minh thì cùng Lâm thị ở lại chuẩn bị cơm trưa, hôm nay cũng không làm thịnh soạn giống như hôm qua, trời nóng nực, Tô Tuệ Nương bèn chuẩn bị kéo sợi mì ăn. Bột mì hòa với ít bột bắp, cán thành từng sợi to, nhai vào đặc biệt thích, nước sốt làm bốn loại, theo thứ tự là thịt băm đậu đũa, cà tím tương, thịt băm ớt, và trứng gà băm tương. Thức ăn thêm thì có bốn loại, một đĩa bì heo, một đĩa hành lá trộn đậu hũ, một đĩa dưa chuột muối cay, một đĩa lạc xường. Hai mẹ con cùng nhau động thủ, tốc độ tất nhiên cực nhanh, chỉ còn chờ bọn họ trở về là có thể lập tức ăn cơm. Nhân lúc nhân rồi, Tô Tuệ Nương còn đầy hứng thú xem quà tặng Trần Ngọc mang tới. Ngoại trừ bốn hộp quà tinh xảo ra, bắt mắt nhất là 2 thớt vải, khác hẳn với loại vải sợi gai mà Tô Tuệ Nương mua trước kia, hai thớt vải này đều là tơ lụa chân chính, một màu hồng, một màu tím, nhìn cũng biết là chuẩn bị cho Tô Tuệ Nương và Lâm thị.

“Woa, đẹp quá đi mất!” Lâm thị về mặt kinh ngạc, yêu thích nhìn hai thớt vải kia, Tô Tuệ Nương cũng lộ vẻ cao hứng, loại tơ lụa thượng hạng chân chính này trên thị trường cũng rất hiếm thấy.

“Mẹ, dùng hai thớt vải này làm quần áo cho mẹ nhé!” Tô Tuệ Nương cười nói: “Vừa khéo bây giờ trời nóng mặc luôn.” Lâm thị nghe vậy lại lắc đầu nguây nguây, bảo nhường cho Tô Tuệ Nương mặc, Tô Tuệ Nương biết tính tình của bà, cũng không tranh biện nữa, chỉ nghĩ nên may hình thức như thế nào. Đương lúc hai mẹ con vui vui vẻ vẻ, đột nhiên, có người vọt vào, dọa Tô Tuệ Nương giật mình a —— một tiếng, vài vóc trên tay rớt cả xuống đất.

“Ôi giờ ôi, đồ tốt ở đâu thế này, cứ thế ném đi đúng là phí của giời nha, Tuệ Nương này, nếu con không cần, vậy cho mẹ nha!” Một giọng nói tham lam, khiến người ta chán ghét vang lên trong phòng. Tô Tuệ Nương định thần nhìn lại, đứng trước mặt mình không phải Bì thị thì ai vào đây. Trong lòng nàng tức điên cả người, vì trời nóng nực, nàng cũng không khóa cửa, ai ngờ Bì thị lại vô thanh vô tức lên vào, chắc chắn là mụ cố ý!

Tô Tuệ Nương mặt mày xanh mét nhìn Bì thị dùng hai tay không ngừng vuốt ve tơ lụa, bất ngờ xuống giường, xoay một cái gạt đồ từ trong tay đối phương trở lại, khinh bỉ nói: “Đây là đồ của tôi, mụ bớt đụng chạm đi!” Đem hai thớt lụa cất vào tủ giường, dùng sức đóng rầm cửa tủ khóa lại. Bì thị thấy thế da mặt co giật. Tô Tuệ Nương có chút hối hận vì để Tiểu Hắc đi theo đến núi Nam Sơn rồi, nếu có nó ở nhà, Bì thị tuyệt đối không thể vô thanh vô tức lên vào được.

“Mụ đến làm gì?” chẳng chút may mắn ý tứ cho Bì thị thể diện, Tô Tuệ Nương lạnh lùng nói: “Tô gia không chào đón mụ, đi ra ngoài cho tôi!”

Nghe thấy lời này của Tô Tuệ Nương, trên mặt Bì thị lộ vẻ hung ác, song tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, cố đè nén cơn giận trong lòng, tiến lên mấy bước nói với Lâm thị: “Bà thông gia, bà xem xem Tuệ Nương của chúng ta này, nóng tính thế cơ chứ. Nói thế nào chúng ta cũng đều là người một nhà đúng không?”

Lâm thị cũng bị việc mụ ta tự dưng xông ra dọa cho sợ hãi rụng. Bà tính tình mềm yếu, trước mặt Bì thị không thốt ra nổi mấy lời cứng rắn, chỉ có thể khó xử nhìn con gái mình. Bì thị được một tác lại muốn tiến một thước, thấy Lâm thị không nói, khí thế bỗng chốc nổi lên, ầm ỹ chầm chọc mà nói mấy lời Tô Tuệ Nương không biết lễ phép, không biết hiếu kính trưởng bối này kia.

“Trong nhà có khách quý tới, cũng phải nói cho chúng ta biết một tiếng đúng không?” Bì thị đầy mồm oán trách: “Chúng ta ấy thế mà là người có thân phận, cũng không phải là hạng bình dân áo vải này kia, nhị ca của Tuệ Nương, hẳn chính là chủ bạc bên người Huyện thái gia chúng ta, còn có Ngũ Nương, trong bụng con bé đang mang chính là con trai duy nhất của Huyện thái gia... thiếu gia Trần phủ tới thì phải chiêu đãi thật tốt, bằng không chẳng phải làm mất mặt Huyện thái gia sao?”

Nhìn Bì thị còn đang ở đó liến thoắng luôn mồm, Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy từng trận khí chán ghét xông thẳng lên óc, đối với việc mụ ta không có lúc nào là không nghĩ cách tới đây chiếm lợi, nàng cũng chỉ có thể nói một câu, *kẻ ti tiện ắt thì vô địch*.

“Trần công tử là rể mặt đệ đệ của ta mới đến Tô gia làm khách, can hệ gì tới nhà họ Vương mụ? Có quan hệ với Huyện thái gia trong miệng mụ thì thế nào?” Tô Tuệ Nương lạnh lùng nói: “Tô gia không chào đón mụ, bây giờ lập tức đi ra ngoài cho ta!”

Da mặt Bì thị quả thật đủ dày, đã đến nước này rồi cũng không đi trái lại đặt mông ngồi lên giường gạch, cười híp mắt nói với Tô Tuệ Nương: “Đừng nóng thế chứ, ta quên nói cho con biết Nhị Lang hôm nay cũng đi theo lên núi, một lát nhất định sẽ trở về cùng Trần công tử, đàn bà con gái chưa từng thấy qua thế đời như con chắc chắn không biết làm sao tiếp đón khách quý, ta ở lại giúp con một tay chứ sao.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhị Lang thâm thẳm

Edit: Mạc Thiên Y

Bi thị trong bụng cũng tính toán cả rồi, đợi lát nữa Trần công tử kia trở về, nhất định phải biểu hiện ra quan hệ giữa mình cùng Tô gia không tầm thường, mục đích vậy mà là mẹ chồng của Tô Tuệ Nương đây! Nên được kính trọng mới phải. Ngay lúc này, Bi thị lại hoàn toàn quên rằng thân phận Tô Tuệ Nương người ta đã bị bỏ, chả liên quan gì đến nhà mẹ nữa cả.

Song, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, gã Vương Nhị Lang kia đúng thật là trở về cùng lúc với đám Trần Ngọc, nhưng chẳng phải là hình ảnh kẻ vai bá cô, tâm đầu ý hợp cùng Trần công tử như trong tưởng tượng của Bi thị. Vương Nhị Lang ấy là được khiêng trở về. Đương lúc Tô Tuệ Nương cắn răng nghiền lợi nghĩ cách tống cổ mẹ già đáng ghét này ra ngoài, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng huyền não, còn chưa đợi người trong nhà phản ứng kịp, gã sai vặt của Trần công tử đã cống một người đàn ông toàn thân ướt sũng bước vội vào.

Tô Tuệ Nương nhìn kỹ người đàn ông trên lưng đang hôn mê bất tỉnh kia, không phải Vương Nhị Lang thì ai vào đây?

Bi thị liếc mắt một cái đã nhận ra con trai mình, chỉ nghe mẹ ré lên một tiếng, ù té từ trên giường xuống, nhào tới bên cạnh Vương Nhị Lang cuống cuồng kêu: “Nhị Lang, Nhị Lang, con sao thế này? Tỉnh lại đi con... con trai của tôi a!”

Tô Tuệ Nương kinh ngạc cùng Lâm thị liếc nhau rồi sau đó dời tầm mắt ra cửa, quả nhiên, Trần Ngọc, Tô Văn và Vương Thất Lang cũng đi theo về cùng.

Trần Ngọc vẫn như mọi ngày không có thay đổi gì, trên mặt Tô Văn trái lại có phần lo lắng, về phần Vương Thất Lang, thẳng nhóc nhìn Tô Tuệ Nương một cái, rất bí mật mà nhoèn miệng cười đắc ý. Trong nháy mắt, Tô Tuệ Nương vỡ lẽ, chuyện này khẳng định có liên quan đến Vương Thất Lang, kỳ quái là, nàng lại không có bất kỳ ý định trách cứ nào, ngược lại bỗng sinh ra cảm giác hả giận. Lắc lắc đầu, dần xuống đủ loại suy nghĩ miên man, Tô Tuệ Nương hỏi: “Sao lại thế này?”

Tô Văn có phần hốt hoảng nói: “Vương chủ bạc ở trên núi bị ong chích!”

Chuyện này rất ư là nằm ngoài dự liệu của Tô Tuệ Nương, nàng vội ngẩng đầu nhìn lại, quả như dự đoán, trên phần da lộ ra bên ngoài của Vương Nhị Lang chỉ chít đầy nốt đỏ có lớn có nhỏ, đặc biệt là gương mặt, quả thực là vô cùng thâm thẳm. Gã đây là thọc phải tổ ong sao... Tô Tuệ Nương dời ánh mắt, như vậy thật là kinh tởm nha, nàng thật sự là không nhìn nổi.

“Trần mỗ đã sai người đi mời đại phu rồi” Trần Ngọc khẽ ho khan, nói với Bi thị đang gào khóc.

Tô Tuệ Nương nghe vậy lập tức nói: “Thương thế hán thành như vậy, vẫn nên về nhà dưỡng thương thì hơn. Phiền Trần công tử bảo thuộc hạ cổng qua đó đi!” đáng vẻ hoàn toàn biểu lộ: đừng có ở chỗ này của ta.

Trần Ngọc ngẩng đầu nhìn Tô Tuệ Nương, lại thấy vẻ mặt kiên trì của đối phương, trong bụng cũng sáng tỏ quan hệ hai nhà, quay đầu gật gù đầu với gã sai vặt. Sau một lúc lâu, nhà họ Tô rốt cục yên tĩnh trở lại, Trần Ngọc cùng Tô Văn đi theo qua nhìn một chút, chỉ để lại Vương Thất Lang.

Không đợi Tô Tuệ Nương bắt đầu chất vấn, thằng bé đã thao thao bất tuyệt kể lại từ đầu đến cuối. Thì ra lúc nhóm bọn họ đi leo núi đập thanh, tại chân núi “trùng hợp” đụng phải Vương Nhị Lang áo mũ chỉnh tề. Người ta tức thì sáp tới bắt chuyện, thứ nhất hán và Trần Ngọc, Tô Văn cũng coi như xuất sư cùng một thư viện. Thứ hai, Vương Nhị Lang chủ động đề cập đến quan hệ cùng Tô gia, mở miệng một tiếng là gọi Văn đệ, đám Trần Ngọc không tiện đuổi đi bèn cho gã đồng hành.

“Gã Vương Nhị Lang kia đúng là không biết xấu hổ!” Nói tới đây, Vương Thất Lang thoáng dừng lại vẻ mặt cười lạnh: “Trong ngôn ngữ của y, nhà họ Vương bỏ Tuệ tỷ tỷ, là khoan dung từ bi, không muốn trì hoãn thanh xuân của Tuệ tỷ tỷ. Còn nói Tô gia có được tình huống như bây giờ, cũng là nhờ bọn y ngấm ngấm giúp đỡ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, trong lòng cũng tức giận vô cùng, kể từ khi nàng nhập vào thân xác này, nhà họ Vương kia đối xử với nàng nào có một tia từ bi, làm việc quần quật từ sáng sớm đến tối mịt, nửa khắc không cho nghỉ ngơi. Người cả một nhà đều bắt nàng hầu hạ, có hơi tí không thuận thôi là đánh chửi một trận. Khó khăn lắm mới dùng kế thoát khỏi bể khổ kia, Tô Tuệ Nương còn phải tìm cách buôn chải, kiếm tiền nuôi sống mẫu thân, chữa bệnh cho đệ đệ. Vì để làm thêm được chút ít đồ tiêu, mà đêm nào nàng cũng phải thức đến tối muộn. Trong nhà chuyện lớn chuyện nhỏ cũng do một tay nàng chèo chống. Những cực khổ này có thể nói cùng ai, nhà họ Vương kia còn hồ hởi chút là tới đây huơ tay múa chân muốn chiếm lợi, bây giờ còn vô sỉ ở bên ngoài đối trắng thay đen như vậy, sao không khiến nàng phẫn nộ cho được.

Mất thấy Tô Tuệ nương tức đến tái mặt, Vương Thất Lang vội vàng tiến lên mấy bước, giơ tay lên nhẹ vỗ về sau lưng nàng, mềm giọng nói: “Tuệ tỷ tỷ đừng nóng, vì cái hạng người đó không đáng chút nào.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ gật đầu, sau một lúc lâu mới vỗ về tâm tình: “Đệ nói tiếp đi...”

Vương Thất Lang nhếch khóe miệng, đầy châm biếm nói: “Gã Vương Nhị Lang kia nịnh nọt Trần công tử khắp nơi, cả đường đi cúi đầu khom lưng, thiếu điều không quỳ xuống liếm giày người ta thôi. Lúc bọn đệ nghỉ ngơi ở giữa sườn núi, y xung phong nhận việc đi lấy nước suối, hi... Ai ngờ giữa đường không cẩn thận bị tổ ong trên cây roi trúng đầu, cuối cùng buộc phải nhảy xuống nước không dám ra, đợi đến lúc bọn đệ tìm thấy y đã biến thành như bây giờ rồi!” thằng bé cong cong hàng mày, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười khả ái thuần khiết vô tội đến khôn tả. Mà trong đầu Tô Tuệ Nương cũng nổi lên hình ảnh một thằng nhóc láu cá bò lên cây, ôm cây đợi thỏ, chờ Vương Nhị Lang đi ngang qua, liền dùng nụ cười khả ái này không chút do dự làm tổ ong rớt lên đầu người ta... Thật độc, nhưng mà, cũng thật hả giận!

Tô Tuệ Nương khó kiềm chế cong lên khoe miệng, sáng giọng với Vương Thất Lang: “Đồ tiểu quỷ xấu bụng nhà đệ.”

“Đổi phó với hạng người như vậy thì phải xấu bụng mà!” Vương Thất Lang ngẩng cái đầu nhỏ, điệu bộ đệ rất lợi hại nhé, tỷ mau khen đệ đi.

Tô Tuệ Nương rốt cuộc phát hiện kể từ khi mình cảm nó dùng bạo lực giải quyết sự việc, Vương Thất Lang sẽ đem toàn bộ trí tuệ dùng trên phương diện ngấm ngấm giờ trò. Đương lúc hai chị em đang thì thầm to nhỏ, há hê không thôi, bên kia Vương Nhị Lang lại như lâm vào nước sôi lửa bỏng. *Thanh trúc xà độc miệng, ong đuôi vàng độc châm. (chỉ rấn lục và ong bắp cày)* Vương Nhị Lang bị cả tổ ong rơi vào đầu, bầy ong vàng thế là hận chết gã, có thể bỏ qua cho gã ư? Vương Nhị Lang bị chích thăm đến mức không thể tham hơn được nữa, theo lời Vu đại phu nói, nếu không nhờ gã còn có chút lạnh trí biết trốn trong nước, e là lúc ấy sẽ nguy đến tánh mạng rồi. Bì thị nhìn cả người con trai từ trên xuống dưới vô số bọc mủ, một con khi không thờ lên nổi, cứ thế hôn mê bất tỉnh, cả nhà họ Vương lại là một màn gà bay chó sủa.

Đợi đến khi Trần Ngọc cùng Tô Văn trở về từ nhà họ Vương, đã là lúc xế chiều, đoán là bị chuyện này làm mất vui, vị Trần thiếu gia kia cũng không còn tâm tư du ngoạn điền viên gì, cơm cũng không ăn, mang theo hạ nhân quay trở về. Tô Tuệ Nương để ý về mặt hân, thấy đối với Tô Văn vẫn thân thiết như cũ, bấy giờ mới thoảng yên tâm.

Không thể nói Tô Tuệ Nương không có lòng đồng tình, chỉ có thể nói, nàng thật sự là đối với cái nhà kia không đồng tình nổi. Sau khi Trần Ngọc đi, nàng gọi Lâm thị và Tô Văn vào dùng cơm, mì để có hơi lâu, nhưng vẫn còn ngon, Tô Tuệ Nương chỉ cần nghĩ đến sắc mặt trước sau hai dạng của Bì thị, trong lòng liền vui vẻ, kết quả ăn đủ ba chén, cái bụng phồng lên căng tròn.

Chuyện Vương Nhị Lang bị ong đốt, chẳng bao lâu cả thôn đều biết, lúc thím Ba và Chị Quế Hoa tới chơi còn hỏi Tô Tuệ Nương tình huống cận kề trong đó. Tô Tuệ Nương dĩ nhiên sẽ không nói chuyện này là Vương Thất Lang làm, chỉ thản nhiên nói Vương Nhị Lang không cẩn thận bị tổ ong rớt trúng đầu. Vậy mà khiến hai người kia hết sức khoái trá, đặc biệt là Chị Quế Hoa, thắng được nói nhà họ Vương gấp báo ứng, ai bảo dám người Bì thị kia gần đây khoe khoang quá mức chứ!

“Nghe đầu nghiêm trọng lắm đó!” thím Ba cũng không ưa Bì thị, lúc này không khỏi vui sướng khi người gặp họa, chỉ nghe bà nói: “Thằng cả nhà thím đã qua xem rồi, cứ thế để mông trần, toàn thân thoa thuốc mỡ lăm tẩm màu đen, cả cái đầu thì như lão già, miệng méo mắt xéch, trông mà dọa người!”

“Nhà bọn họ không phải có một di nương làm thiếp cho Huyện thái gia sao? Thuốc tốt nào mà chả có, cháu thấy người ta chẳng đến bao lâu là có thể ‘vênh vào lên mặt’ nữa rồi!”

“Ha ha ha...” Tô Tuệ Nương cùng thím Ba nghe vậy đều phá lên cười.

Tô Văn ở nhà ba ngày, kỳ nghỉ vừa kết thúc là trở về học quán trên thị trấn. Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị lưu luyến đưa tiễn, mà cùng lúc đó, trong Vương Gia Ao đi tới một cái kiệu nhỏ màu xanh, một đường thẳng hướng đến nhà họ Vương. Tô Tuệ Nương dừng bước, tận mắt nhìn thấy từ trên chiếc kiệu nhỏ kia bước xuống một nữ tử, chỉ thấy cô ta thân vận váy dài màu phấn thêu hoa sen, chải mái đầu phụ nhân lưu hành lúc bấy giờ, diện mạo không tính là xinh đẹp, nhưng cổ lại kéo ra rất dài, rất có loại dáng điệu dùng cảm nhìn người.

“Gi vậy con?” Thấy con gái dừng bước, Lâm thị không khỏi thắc mắc. Tô Tuệ Nương không để lại dấu vết mà căn tầm mắt bà, vịn tay Lâm thị, cười tủm tỉm nói: “Không có gì, con mới nhìn thấy một con không tước đáng ghét.” (*không tước: chim công*)

“Không tước?” Lâm thị hiển nhiên vẫn còn có chút phiền muộn đưa tiễn con trai, nghe vậy nói: “Không tước nào? Trong Vương Gia Ao mà có con vật đó sao? Hay là con nhìn lầm rồi?”

“Ừm, chắc là vậy, có thể chỉ là một con gà rừng thôi...”

Còn chưa biết mình bị người ta dè bêu thành gà rừng, Vương Ngũ Nương lúc này tâm tình rất buồn bực, chỉ thấy thị một tay chống phần bụng không được cao mẩy của mình, một tay vung vẩy khăn tay, được tiểu nha hoàn bên cạnh nâng đỡ, bước ra khỏi cổ kiệu.

“Ngũ nương à, con cuối cùng đã trở lại!” Bì thị hào hứng chạy vội tới, Điền thị bế con theo sau, trên mặt đều là biểu tình nịnh hót.

“Cẩn thận một chút, chớ dọa tới con trai con!” Vương Ngũ Nương vuốt bụng, bắt mắt rầy một tiếng. Bì thị nghe vậy run rẩy thu hồi hai cánh tay muốn ôm con gái. Điền thị sau lưng vội vàng bu lại, hướng về phía thị ré lên the thé: “Ồi, đây chẳng phải là bà cô nhỏ có tiền đồ nhất nhà họ Vương chúng ta sao? Ngồi đã trở lại a, Bảo nhi —— mau, gọi cô cô đi con.”

Vương Bảo Nhi nhút nhát nhìn thị một cái, hiển nhiên, đã không còn nhớ được tiểu cô cô Vương Ngũ Nương này của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Oán trách lẫn nhau

Bì thị và Điền thị vây quanh Vương Ngũ Nương vào nhà, vừa mới vén rèm lên, một mùi thuốc đông y buồn nôn liền xông vào mũi, Vương Ngũ Nương tức khắc lui ra sau một bước, đầy ghê tởm oán giận nói: “Mẹ, bây giờ con đang mang thai đó, không chịu được cái mùi này!”

“Là thuốc Vu đại phu kê cho đấy, mùi có hơi nồng” Bì thị run rẩy nói: “Ngũ nương mau vào đi thôi, nhị ca con đang mong con đấy!”

Vương Ngũ Nương nghe vậy bấu môi vào, chỉ thấy trên chiếc giường gạch lớn, đang nằm một người trần truồng, trên người chỉ đắp một chiếc chăn đơn, phần còn lại của thân thể đều thoa thuốc mỡ màu đen, đột nhiên nhìn thấy, cũng thật là dọa người. Đoán là nghe thấy động tĩnh bên ngoài, người nằm trên giường kia mở đôi mắt sưng như bong bóng cá lên, hữu khí vô lực nói: “Muội muội tới rồi đây à!”

“Nhị ca sao thế này?” Vương Ngũ Nương rõ ràng bị tạo hình này làm giật mình, thị che miệng, tựa hồ hoàn toàn không thể tin được cái người không giống người, mà không ra mà này chính là nhị ca lỗi lạc hào phóng của mình. Mấy người Bì thị bên cạnh thượng vàng hạ cám mà kể lại sự tình một lần. Nghe ra là Vương Nhị Lang bị tởm rồi trúng đầu cho nên mới ra nông nỗi này, Vương Ngũ Nương không khỏi nói: “Ca ca sao mà không cẩn thận một chút, vô duyên vô cớ bị cái nạn lớn thế này!”

“Chắc chắn là người Tô gia giờ trò quỷ!” Bì thị dùng khẩu khí tràn ngập hận ý nói: “Chính là cái thằng Tô Văn kia, nó sợ ca ca con giành mất nỗi bật trước mặt Trần công tử, mới giờ thù đoạn hạ lưu này.”

“Đúng! Có lẽ còn có thằng ranh Vương Thất Lang kia nữa!” Điền thị cũng nói leo: “Tiểu súc sinh kia hận nhất gia đình ta, đích thị là nó giờ trò quỷ rồi!”

Trên giường gạch, Vương Nhị Lang nghe lời của hai người họ, gương mặt đen như mực đã sắp vụn vẹo không còn hình người rồi, khắp người gãi bị đốt không dưới 100 chỗ, bây giờ không có lúc nào là không cảm thấy một loại cảm giác đau nhức hòa lẫn ngứa ngáy, cái loại cảm giác này, gần như có thể bức điên con người ta. Gãi không cam tâm thừa nhận là mình xui xẻo, lúc này nghe thấy lời của đám người Bì thị, một loại cảm giác hiểu được “chân tướng” dần dần nổi lên trong lòng lại càng cảm thấy người Tô gia người đáng hận đáng bị thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử!!!

“Trần công tử? Ai là Trần công tử?” ngồi lên chiếc ghế nhỏ được nha hoàn dõn tới, Vương Ngũ Nương nhẹ nhàng vỗ về bụng, cau mày hỏi.

Vương Nhị Lang không tiện nói chuyện, trả lời thị là Bì thị, mẹ ta nói chuyện từ trước đến giờ mơ hồ, đem cảnh tượng giàu sang phú quý của Trần gia nói đến ba hoa chích choè, cuối cùng còn tiếu nuối thờ dài: “Mẹ vừa thấy xe ngựa của Trần phủ đi đến Tô gia bên kia là vội vàng đưa tin cho ca ca con ngay, vất vả mới quá giang được một cơ hội như vậy, không ngờ đều bị cái tởm kia làm hỏng chuyện!”

“Trần gia?” Vương Ngũ Nương lẩm bẩm hai lần, bỗng nhiên hai mắt sáng lên nói: “Trần gia này con cũng từng nghe lão gia nhắc qua rồi, nói là con nối dòng của Tước gia gia trong Thượng Kinh đó, không phải người tầm thường đâu, ngay cả lão gia nhà con còn phải cung kính kính nữa là! Nhưng mà loại gia đình như Trần phủ kia sao lại có quan hệ tới Tô Tuệ Nương chứ? Chỉ bằng một ngón tú nghệ kia của nó à?” Vương Ngũ Nương cười lạnh trào phúng, hiển nhiên vẫn còn căm ghét câu nói “Một tiểu thiếp, mặc đồ cưới cái gì!” của Tô Tuệ Nương trước kia.

“Tô Văn và Trần Ngọc đều là học trò của Tử Do tiên sinh trong thư viện, hai người có quan hệ đồng môn.” Vương Nhị Lang hữu khí vô lực nói. (đồng môn: bạn học cùng trường)

Vương Ngũ Nương nghe vậy cũng không khỏi siết khăn tay, chua xót nói: “Sao chuyện tốt gì cũng bị cái nhà họ Tô kia chiếm hết vậy... Nhị ca cũng thật là! Sao lại không cẩn thận chút, để Trần công tử kia nhìn thấy trò cười như thế, sau này người ta còn chịu để ý tới huynh sao?” lời này của Vương Ngũ Nương như lưỡi kiếm sắc đâm thẳng vào tim Vương Nhị Lang, chỉ nghe gã thẹn quá hóa giận nói: “Cái đầu mày! Nếu không phải mày vô dụng, không được Huyện thái gia yêu thích, khiến tao ở trong nhà môn chỗ nào cũng kém người ta một bậc, tao cần gì phải đi bỏ đít Trần Ngọc kia?”

“Ca ca nói thế là sao!” Vương Ngũ Nương lập tức trả đũa mỉa mai: “Cũng đừng quên, vị trí chủ bạc kia của huynh là từ đâu tới? Còn nói gì mà tôi không được lão gia yêu thích? Trong bụng tôi đang mang là con trai duy nhất của lão gia đấy, đợi sinh nó ra rồi, tôi chính là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận trong phủ, về phần những con hồ ly tinh vây quanh lão gia kia, tôi sớm muộn gì cũng đuổi cô bọn chúng!”

“Mày ấy vậy mà thành thoi nhì!” Vương Nhị Lang cười nhạo nói: “Không sai, Huyện thái gia đúng là giúp tao ngồi lên vị trí chủ bạc, nhưng mày đếm thử trong nha môn có ai mà không phải là ‘họ hàng’ của Huyện thái gia. Phụng sự gia là cha đẻ Tam di nương, Lưu bổ đầu là đệ đệ Thất di nương, Vu đao lại là anh rể Bát di nương, à, còn cả Thập di nương vào cửa muộn hơn mày nữa, người ta bây giờ được sủng ái vô cùng, nghe nói à ta cũng có toan tính cho ca ca à một cái chức vị trống đây. Tao thấy à, người ta đã chọn trúng vị trí chủ bạc của tao rồi!” Nói đến chuyện này, Vương Nhị Lang lại phát bực, hai chữ chủ bạc nói ra dễ nghe, nhưng bên trong lại như cây bông rách bị sâu đục vậy, căn bản không vơ vét được bất kỳ chỗ tốt nào. Trong nha môn phàm là thứ có thể nặn ra béo bờ đã sớm bị người ta phân chia sạch sẽ rồi, căn bản không đến phiên gã. Đã thế đám đồng liêu còn như có như không chèn ép chủ bạc Vương Nhị Lang gã đây, tất nhiên không được mấy vui vẻ rồi. Cho nên gã mới gấp gáp muốn móc nối đến sợi dây Trần gia kia à!

Vương Ngũ Nương nghe lời này, sắc mặt đã là xanh mét, trong phủ thị thật sự không được cung chiều, tổng cộng cũng bị Huyện thái gia ngủ qua một lần chỉ là may mắn mang thai mà thôi. Huyện thái gia nhiều vợ, con gái lại càng nhiều, cho nên Vương Ngũ Nương mới đem toàn bộ hy vọng ký thác lên bụng mình, chỉ cần thị có thể sinh hạ con trai...

“Được rồi, được rồi, chúng mày là anh em ruột, nhẽ ra nên đồng lòng mới phải, sao còn cãi vã nhau!” Bì thị vội giảng hòa: “Ngũ nương à con cũng bớt một lời đi, nhị ca con còn đang bệnh đấy!”

Vương Ngũ Nương hậm hực hừ một tiếng, trong lúc không khí đang cực kỳ lúng túng, màn cửa nhoáng lên một cái, lại có người đi vào, là một tiểu cô nương bảy tám tuổi bụng chén thuốc đi vào, Vương Ngũ Nương thắc mắc: “Nó là ai thế?”

“Đây là con gái của tỷ tỷ Tề gia con.” Bì thị đơn giản nói hai câu về tình huống mẹ con Tề gia: “Tề Phương lên núi cắt rau cho lợn, không có ở nhà.”

Vương Ngũ Nương vẻ mặt như có điều suy nghĩ, nàng nhìn Tề Mai Mai sau đó lại nhìn Điền thị sắc mặt không tốt lắm, đột nhiên nở nụ cười: “Ra thế, nhắc tới lúc nhỏ con từng gặp qua Phương tỷ tỷ đấy, dù sao tỷ ấy thiếu chút nữa trở thành người nhà mình mà... ha ha...”

Mặt Điền thị càng đen hơn, ngay cả Tề Mai Mai cũng run tay, đầu càng cúi gằm.

Vương Ngũ Nương ở nhà họ Vương hơn hai canh giờ mới rời đi, Bì thị gấp gấp gọi cô ta trở về một chuyến cũng có nguyên nhân, đơn giản là mục muốn Vương Ngũ Nương cấp cho trong nhà chút tiền, dù sao Vương Nhị Lang xem bệnh hết thuốc, đối với trong nhà cũng là gánh nặng tương đối lớn. Vương Ngũ Nương không tình không nguyện để lại hai mươi lượng bạc, chỗ tiền này là thị ngày thường khó khăn lắm mới để dành được. Lúc ra khỏi nhà, trong lòng thị chột động, nhưng nghĩ chớ mấy khi đi ra ngoài, sao không tự mình đi qua Tô gia xem một chút. Thứ nhất là hỏi thăm hư thực về quan hệ giữa Tô gia và Trần phủ, thứ hai, cũng tiện thể cho á Tô Tuệ Nương kia biết nhà họ Vương thị có Huyện thái gia ở sau lưng làm chỗ dựa. Nghĩ thế, thị lập tức gọi Bì thị đi qua, Bì thị đã sớm nhìn Tô Tuệ Nương không vừa mắt, nghe vậy, chắc chắn ngăn vạ nguyện ý. Hai mẹ con cứ thế dương dương tự đắc mà thẳng hướng Tô gia, ai ngờ, ăn bê môn canh, Tô Tuệ Nương và Lâm thị đã sớm đến nhà thám Ba chơi. Vương Ngũ Nương đứng trước cửa rủa xả một hồi, cuối cùng không chịu được cái nắng gắt, chỉ có thể tức tối trở về.

*bê môn canh: chèn bê môn, từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chèn bê môn.

Tin tức Vương gia Nhị Lang bị ong vò vẽ đốt cho không ra hình người, đã thành đề tài tán gẫu trong lúc trà dư tửu hậu của các thôn dân Vương Gia Ao. Người người đều nói đến, cũng tránh không khỏi cười nhạo, hàm ý hả hê khi người gặp họa không thể nói ra, ngay cả Vương Lục Lang gần đây cũng rất biết điều, cả ngày đều ở nhà, cũng không biết đang mày mò cái gì.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, đảo mắt đã đến tháng 10 nóng nhất năm. Tô Tuệ Nương đã sớm thay màn cửa sổ thành vải mát, màn vải bông ở cửa cũng tháo xuống, đổi thành màn trúc. Mùa hè trời nắng gắt, nàng bên dùng loại vải mỏng nhẹ may cho mình hai bộ quần áo, hình thức tương tự như váy mềm (*giống váy quây cúp ngực phía dưới để rộng*). Phần cúp ngực bên thì thêu hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo tay rộng, bên dưới là hai lớp váy dài màu xanh nhạt, phần hông. Vừa không lộ quá nhiều vừa đẹp để mát mẻ, thực dân dụ ánh mắt người khác. Vinh viễn không thể để mình thua thiệt, cũng coi như là một mục đích trong đời Tô Tuệ Nương rồi.

Một ngày nọ, nàng tỉnh lại từ giấc ngủ trưa, lười biếng tựa lên gối mềm không muốn động, màn cửa nhoáng lên một cái, Vương Thất Lang quét vào như con gió, lúc nhìn thấy Tô Tuệ Nương lại bản thân cả người. Chỉ thấy cô gái lúc này đang ngồi tựa lên gối, tóc mai hơi rối, thần thái lười biếng mà ngáp một cái, dáng vẻ kia mười mười y như một con mèo Ba Tư cao quý, mỹ lệ khiến người ta hoảng hốt.

“Làm sao vậy?” Tô Tuệ Nương thấy Vương Thất Lang ngần ra đó không khỏi nghi ngờ hỏi, thẳng bệ đồ mặt lác đầu, lại không kiềm được nhìn nàng thêm vài cái, cậu cảm thấy Tuệ tỷ tỷ hôm nay phá lệ xinh đẹp.

“Tuệ tỷ tỷ, tỷ xem này!” cậu như hiển vật quý, nâng thứ gì đó trong tay lên, lại thấy trong chậu đồng một đám trai đang phun bọt khí. Tô Tuệ Nương thấy liền vui vẻ, nàng thò đầu qua nhìn kỹ một lần, rồi cười nói: “Bắt được từ đâu vậy?”

“Trong suối ngoài thôn đấy.” Vương Thất Lang cười nói: “Bọn họ không biết, thứ này có thể ăn được đấy, trước kia lúc đệ ở trên núi, đến hè là đi mò ăn.” Những con vật như trai, ốc bươu, ếch vào lúc này chưa được ăn, mọi người cho là ăn chúng vào trong bụng sẽ có trứng. Thật ra chỉ cần làm sạch, những thứ này ăn rất ngon. Kiếp trước, đầu bếp nữ trong nhà Tô Tuệ Nương từng làm một lần, mùi vị vừa tươi vừa cay kia lại khiến nàng khắc sâu ấn tượng!

“Vậy cũng vừa lúc, dù sao buổi chiều không có việc gì làm, hai ta đi mò trai đi!” Tô Tuệ Nương hưng trí bừng bừng nói. Một chậu này không đủ ăn à!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mỹ vị thịt trai

Edit: Mạc Thiên Y

Nói là làm, Tô Tuệ Nương búi tóc lên, đổi một bộ quần áo ngắn gọn, xách theo thùng không rồi cùng Vương Thất Lang đi đến đầu thôn. Nhánh sông nhỏ này của Vương Gia Ao, ngày thường cũng là nơi các thôn dân dùng để tưới ruộng, giặt quần áo. Hai người họ đi thẳng lên thượng du, quanh đấy không có ai, muốn mò thế nào thì mò. Tô Tuệ Nương cõng giỏ thêu và vó, để chân trần, dẫm lên đá cuội bị nước chảy cọ mòn cũng không dám đi xuống sâu, chỉ men theo bờ rìa nhìn vào bên trong. Về phần Vương Thất Lang, thẳng bệ đồ đã sớm cõng chỉ còn lại một cái quần nhỏ, như một con cá mà chui vào trong nước, rất là linh hoạt.

Loài trai thích sống trong chỗ râm mát dưới khe đá, vì toàn thân chúng phần lớn đều màu trắng, ở trong nước cũng không dễ bị phát hiện, phải nhìn kỹ thì mới tìm thấy được. Tô Tuệ Nương giống như một con ong mật cần cù bắt đầu lục lọi kỹ càng, có lẽ vì số lượng sung túc, không đến bao lâu đã mò được gần non nửa thùng.

“Tuệ tỷ tỷ xem này!” Đột nhiên, một tiếng reo vang lên bên tai, Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên xông tới thứ gì đó, nàng sợ đến mức ngã nhào vào nước, ướt hết cả người. Vương Thất Lang thấy vậy chẳng những không cảm thấy áy náy ngược lại còn cười ha hả. Nhìn thẳng bệ đồ đứng đó

đương đương tự đắc trong tay nắm một con cá lớn, Tô Tuệ Nương tức đến mức muốn té mông nó, nhưng trước đó ——

“Nhanh! Bỏ nó vào thùng, thêm nhiều nước vào, đừng để nó chết!” So với việc quần áo bị ướt, Tô Tuệ Nương hiển nhiên để ý mỹ vị bữa tối nay hơn o (ノ ** ッ) o. Hai người mò cả một thùng trai, cộng thêm một con cá chép lớn và non nửa chậu cá con thượng vàng hạ cám. Mãi đến khi mặt trời ngã về tây mới đi về nhà, mà trên đường về trùng hợp gặp một người.

“Tề tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” nhìn người phụ nữ khập khiễng đi tới, Tuệ Nương không khỏi tiến lên đỡ chị ta. Tề Phụng thấy người tới là Tô Tuệ Nương trên mặt đầu tiên là vui vẻ, sau đó hiện vẻ lúng túng, chỉ nghe chị ta nói: “Là Tô muội muội à!... Tỷ không sao chỉ là không cẩn thận bị té thôi.”

Tô Tuệ Nương nào không nghe ra chị ta nghĩ một đằng nói một nẻo, bởi vì không muốn dính dáng gì tới nhà họ Vương, nàng và Tề Phụng đã rất lâu không chủ động qua lại, hôm nay vẫn là lần đầu tiên hai người đụng phải nhau. Nàng quét mắt tới giỏ trúc đeo trên người đối phương, biết chị ta hẳn là mới đi cắt rau lợn từ trên núi về. Tô Tuệ Nương cẩn thận quan sát chị ta, phát hiện Tề Phụng cả người tiêu tụy khủng khiếp, gương mặt vàng vọt, bên tóc mai cũng mọc ra rất nhiều tóc trắng. Cũng từng ở nhà họ Vương chịu khổ, Tô Tuệ Nương rất khó không nảy sinh đồng tình với chị ta.

“Tô muội muội đi đâu đấy?” Thấy Tô Tuệ Nương xách thùng lớn chậu nhỏ, Tề Phụng không khỏi tò mò hỏi.

“Đến bờ sông mò ít trai ấy mà. Đợi làm xong rồi, cũng đem cho Tề tỷ tỷ một ít nhé.”

Tề Phụng vội xua tay nói không cần, hai người vừa đi vừa nói chuyện một lát rồi mới về nhà.

“Tuệ tỷ tỷ lại đồng tình chị ta rồi hả?” thấy Tô Tuệ Nương có phần rầu rĩ không vui, Vương Thất Lang không khỏi nhăn mặt hỏi.

“Điều tỷ làm cũng chỉ có thể đồng tình thôi!” Tô Tuệ Nương tự giễu cười, nhưng ngay sau đó bỏ qua suy nghĩ miên man trong đầu, nàng không phải Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, căn bản không có năng lực cũng không đủ sức gánh vác cuộc sống của người khác.

Hai chị em trở về nhà, Lâm thị đã làm đồ ăn xong, Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang đem trai và số cá con bắt được bỏ vào trong chum nước muối, như vậy có thể giữ độ tươi của thức ăn. @Mạc.Fhien.Y Tô Tuệ Nương quyết định ngày mai sẽ mở một bữa tiệc trai lớn. Quả nhiên, buổi trưa ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương đã mài dao soạn soạn hướng về đám trai. Nàng chuẩn bị làm 3 món, theo thứ tự là trai chưng thịt, thịt trai chua cay và trai chưng đậu hũ.

Đầu tiên là rửa sạch bùn đất, dùng chuôi dao đập dẹp, rửa sạch, lúc rửa tốt nhất dùng nước muối, có thể khử mùi tanh. Sau đó thịt heo cắt thành sợi nhỏ, đợi dầu sôi sau đó cho thịt trai, hành được thái gút, gừng miếng, rượu trắng và một ít nước trong, để lửa lớn đun, vớt bọt, đun thêm nửa khắc đồng hồ, rồi cho thịt heo vào, đun lửa lớn, cho đến khi thịt trai, thịt heo đã chín nhừ, cho muối, nhắc nồi đổ vào bát. Món này chủ yếu là chất thịt tươi ngon của trai, cho nên độ lửa phải nắm giữ cho tốt.

Mà món thứ hai lại là hương vị mà Tô Tuệ Nương thích nhất, chua cay. Quá trình bỏ đi vỏ trai cũng giống như trên, mà sau khi lấy ra phải cắt thành những miếng nhỏ hình vuông, dùng bột tạo độ dính, sau đó dùng xì dầu, đường trắng, dầu vừng, dấm thơm, dầu điều. Một bước cuối cùng còn lại là dùng ớt khô hòa với gừng, tỏi áp chảo, cho thịt trai vào xào lăn, tốc độ xào nhất định phải nhanh, thịt trai mới có thể giòn non, xào lâu sẽ khiến thịt trai dai khó nhai. Món cuối cùng, trai chưng đậu hũ thì khá đơn giản, món này phần chính là đậu hũ, cho nên nhất định phải đảm bảo mùi vị thịt trai thấm vào trong đậu hũ.

Đối với việc ăn trai sông, Lâm thị ban đầu còn rất không đồng ý, nhưng khi bụng ba món kia lên, mùi thơm dụ người kia trực tiếp câu được con sâu trong bụng ra ngoài, thế là rốt cuộc không nói câu “mẹ không ăn con này” ra được nữa. Tô Tuệ Nương còn rót cho mình một chén rượu táo, bay vào mũi là bữa đại tiệc thịt trai, thỏa chí ăn một hồi. Vì còn dư lại không ít, sau khi ăn xong Tô Tuệ Nương bèn bảo Vương Thất Lang đem một ít biếu thím Ba và Chị Quế Hoa. Ngày hôm sau nàng nhìn chút thời gian đến gần nhà họ Vương chờ, vừa vặn gặp được Tề Mai Mai đi ra ngoài đổ nước vo gạo, con bé là người đáng tin nhất, nếu nói cho Tề Phụng ít thịt trai nếm thử, vậy nhất định không phải là giả rồi. Tề Mai Mai nhìn qua cũng đã già dặn hơn nhiều, chân thành nói cảm ơn nàng, nhưng lúc Tô Tuệ Nương toan rời đi lại có phần lưỡng lự, đột nhiên nói: “Dì Tô, con và mẹ muốn rời khỏi nhà họ Vương, đi có thể giúp bọn con một tay được không?”

Tô Tuệ Nương nhìn tiểu cô nương trước mắt, bởi vì trong lòng biết “lai lịch” của đối phương cho nên cũng không thật sự xem nó là đứa bé, nghiêm túc suy tính một lát, Tô Tuệ Nương trả lời: “Ta không thể cho con hứa hẹn gì được.”

Sau khi nghe vậy Tề Mai Mai rõ ràng rất thất vọng, chỉ nghe cô lầm bầm nói: “Dì Tô, dì cũng từ nhà họ Vương đi ra, dì nên biết người nhà đó có đức hạnh gì. Bì thị đối với chúng con quá tệ quá lui, căn bản xem mẹ con con như người hầu vậy. Điền thị thì bắt bớ đủ điều, tìm đủ mọi cách ngược đãi mẹ, Vương Nhị Lang và Vương Lục Lang kia lại càng không phải hạng tốt lành gì...”

“Nếu nói như vậy, hai người rời đi là được!” Không đợi Tề Mai Mai than vãn xong, Tô Tuệ Nương lập tức không mặn không nhạt mở miệng nói. Tình cảnh mẹ con Tề thị có khổ sở cách mấy, chẳng lẽ còn có thể so sánh với Tô Tuệ Nương trước kia ư? Mẹ con họ là tới nương nhờ nhà họ hàng, trong tay nắm người Bì thị cũng không có khế ước bán thân của họ, muốn rời đi, nhắc chân lên là được, đến nay còn ở lại nhà họ Vương, chẳng qua là sợ sau khi rời đi sẽ gặp tình cảnh còn tệ hơn bây giờ mà thôi. Dù sao Tô Tuệ Nương có thâm hơn nữa, nàng còn có đệ đệ ruột, Tô gia đã có nam đinh chống đỡ môn hộ, mà Tề thị bọn họ mẹ góa con côi, cho dù muốn ở lại Vương Gia Ao lập một môn hộ cũng không được. Không có hộ tịch thì không có đất đai, không có cội rễ để đứng thẳng, đây cũng là nguyên nhân cuối cùng mà Tề Mai Mai vẫn luôn không dám vọng động.

Tô Tuệ Nương nhìn tiểu cô nương nghẹn họng đến tím tái mặt mày trước mặt, khẽ lắc đầu, xoay người đi về nhà mình.

Bữa tiệc thịt trai của Tô gia rất được nhà thím Ba và Chị Quế Hoa hoan nghênh, thậm chí Chị Quế Hoa còn tự mình tới cửa xin dạy, nằng nặc bắt Tô Tuệ Nương giao bí kíp ra. Tô Tuệ Nương cũng không điểm riêng, cười nhạt nhất chỉ dạy. Chỉ có một điểm là, trước giờ Tô Tuệ Nương nấu cơm luôn tinh tế, trong nhà họ Tô các loại đồ gia vị cũng không thiếu. Nhưng nhà người khác đâu thể xa xỉ như vậy, cho nên món ăn làm ra luôn kém hơn so với

Tô Tuệ Nương làm

Lâm thị nhớ thương con trai, bèn hỏi Tô Tuệ Nương có thể mang một ít cho Tô Văn không, Tô Tuệ Nương nghĩ mình cũng nên lên trần trên giao đồ thêu, bèn đồng ý. Ba món kia, Tô Tuệ Nương đem chia ra đựng trong ba cái hộp riêng, dùng khăn bông gói kỹ, chồng lên nhau, cầm miếng vải cột chắc. Nàng không vào thư viện được, đang ở cửa nghĩ cách gọi Tô Văn ra ngoài, một gã sai vặt nghênh diện đi tới, cất tiếng gọi: “Tô cô nương có chuyện gì muốn nhờ chăng?”

Tô Tuệ Nương định thần nhìn lại, nhớ ra người này là hạ nhân bên người Trần Ngọc, ngày đó Vương Nhị Lang bị ong đốt, là gã công trở về.

“Vây thì phiền tiểu ca đem mấy thứ này giao cho Tô Văn giùm.” Tô Tuệ Nương cười đưa bao đồ, bên trong có hai bộ quần áo mới làm cho Tô Văn, một đôi giày vải màu đen, ngoài ra, nàng cũng giao hộp đựng thức ăn cầm trong tay cho gã: “Còn đây là ít đồ ăn...”

“Tô cô nương có lời nào muốn gởi cho công tử không?”

Tô Tuệ Nương lắc đầu nói: “Tôi trở về bây giờ, nói với Tô Văn trong nhà mọi thứ đều ổn, bảo đệ ấy chuyên tâm đọc sách là được.”

Đội gã sai vặt kia đi vào, Tô Tuệ Nương cũng xoay người đi xa, nàng còn phải đến cửa hàng thêu một chuyến.

Đội Tô Văn nhận được đồ thì đã là lúc giữa trưa, cậu và Trần Ngọc cùng bước ra từ chỗ lão sư, đang trò chuyện với nhau, gã sai vặt kia đi tới nói Tô Tuệ Nương tới đưa đồ.

“Lúc nào cũng phiền tỷ tỷ quan tâm!” Tô Văn nhận đồ, khẽ thở dài.

Trần Ngọc biết cậu là một tên “cuồng tỷ tỷ” ngày thường đều là tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn. Lúc này bèn lên tiếng ghẹo: “Được rồi, biết ngươi có một tỷ tỷ tốt rồi... nhanh nhanh, mở cái hộp kia ra, ta đứng đây mà còn có thể ngửi thấy mùi thơm đó.”

Tô Văn có chút xấu hổ cười cười, hai người đi đến phòng mình, vào phòng, trước rửa mặt một cái, gã sai vặt của Trần Ngọc đã sớm bày xong bát đĩa, bàn ghế.

“Ô? Đây là con trai?” Nhìn thứ trong hộp, Trần Ngọc có phần ngạc nhiên nhưn mảy. Tô Văn cũng không khách khí với hắn, trước cầm đĩa gấp lên một miếng thịt trai trắng mềm, sau khi vào miệng, chỉ cảm thấy một hương vị mới lạ xông vào khoang miệng, nhưng rất ngon, chẳng có chút mùi tanh nào, không khỏi gật gù liên tục gấp thêm vài gấp. Trần Ngọc thấy vẻ mặt thỏa mãn của cậu, cũng vội vàng gấp lên một miếng, ăn xong, không khỏi khen: “Quả nhiên ăn ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hỉ sự nhà họ Vương

Edit: Mạc Thiên Y

Chuyện là cách ba tháng sau, Tô Tuệ Nương một lần nữa gặp lại Bi thị, thật ra tận đáy lòng nàng có chút bội phục người phụ nữ này, cho dù biết bao lần mình không nể mặt mẹ ta, mẹ đàn bà này cũng như thể trí nhớ không được lâu vậy, ở trước mặt Tô Tuệ Nương muốn đưa ra yêu cầu thế nào thì yêu cầu thế ấy, muốn khoe khoang ra sao thì khoe, quả đúng là điển hình của mặt dày tim đen.

Bình tĩnh gọi một tiếng: “Tiểu Hắc!”

Con cún đã lớn choai choai, bây giờ mới ngừng nhe răng toét miệng sủa về phía Bi thị.

Nhìn Bi thị mặt mày căng giãn đứng ở cửa, nhưng điếng người không dám bước vào, Tô Tuệ Nương không nặn không lạt hỏi: “Mẹ tới làm gì?”

Bi thị đầu tiên là chửi mắng vài tiếng, rồi sau đó nhủ mảy, mặt hiện vẻ đắc ý, chỉ thấy mẹ vờ vịt lôi kéo váy áo của mình. Lúc này, Tô Tuệ Nương mới phát hiện hôm nay mẹ ta diện cái áo tơ màu vàng đất, trên mặt xức phấn thơm, trên tóc còn cắm cây trâm bạc. Trong lòng Tô Tuệ Nương khẽ động, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm như cũ, lúc này chỉ nghe Bi thị cố ý dùng giọng điệu hàm ý nào đó nói với Tô Tuệ Nương: “Ba ngày sau là ngày Nhị Lang nhà chúng tao đại hôn, cô đâu là con gái độc của Liễu viên ngoại ở thị trấn, tiểu thư kia chẳng những hoa dung nguyệt mạo, quốc sắc thiên hương, mà còn nét na thủy mị, hiểu biết lễ nghĩa. Ấy thế lại còn vợ chồng phu vợ chồng từ... (đằng sau tình lược năm trăm chữ) nhà Liễu viên ngoại rộng tốt ngàn mẫu, trong nhà tôi tớ nhiều như nê, đúng là gia đình có quyền có thế, so với Trần phủ gì kia cũng không kém hơn là bao đâu” nói đến đây, Bi thị hơi dừng lại một chút, lờm ngáy Tô Tuệ Nương một cái, rất có cảm giác nở mày nở mặt.

Lại nói, Tô Tuệ Nương thật đúng là có phần bất ngờ. Vương Nhị Lang kia từ sau khi bị ong đốt, đại để là tự biết không có mặt mũi, đã rất lâu không xuất hiện trong thôn, ai ngờ, lại sắp thành hôn chứ!

“Hôm nay tao tới là báo cho chúng mày một tiếng, ba ngày sau, nhà họ Vương tao mở tiệc cưới, ừm, đến lúc đó bảo Thất Lang trở về một chuyến, bắt

kể nói thế nào cũng là chuyện lớn cả đời của ca ca nó.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ cười nói: “Vậy thật sự là phải chúc mừng thím Bì rồi.”

“Đồng hi, đồng hi” Bì thị cười như không cười nói: “Đến lúc đó mi cũng phải tới a!”

Nhìn mặt ta lắc lắc mông hí hửng bước đi, Tô Tuệ Nương âm thầm cười một cái, Lâm thị vén rèm đi vào, hỏi mặt ta đến làm gì, Tô Tuệ Nương bèn kể lại qua loa. Sau khi Lâm thị nghe xong, giữa hàng mày lộ ra một chút thần sắc lo lắng, bà mặc dù không có nhiều kiến thức, nhưng cũng biết nhà mình và nhà họ Vương kia rất không hợp nhau. Hôm nay Vương Nhị Lang lại cưới được một cửa hôn sự tốt như vậy. ...

“Con thấy chưa chắc đâu” Tô Tuệ Nương nhếch khóe miệng, nhàn nhạt nói. Lâm thị quàng qua một cái ánh mắt nghi hoặc.

Ở thời đại này, muốn kết hôn cũng không phải chuyện dễ dàng. Ngay cả gia đình nghèo nhất, cũng phải mời bà mối, trao đổi ngày sinh tháng đẻ, trong thôn nhẽ ra đã sớm có tiếng gió mới phải. Mà nhà họ Vương kia lại vô thanh vô tức cho tới tận bây giờ mới đột nhiên nói ra chuyện sắp kết hôn, trong này nhất định có chỗ kỳ hoặc. Trong lúc nhất thời, Tô Tuệ Nương trong lòng đầy tò mò, ngược lại có ý niệm muốn tự mình đi xem một chút.

Thế là ba ngày sau, Tô Tuệ Nương mang theo Vương Thất Lang đi đến nhà họ Vương bên kia. Trong tưởng tượng của nàng, lúc này nhà họ Vương nhẽ ra khua chiêng gõ trống, lụa đỏ đầy trời, tiếng người rôm rả mới phải, nhưng ngoài dự liệu, trong sân lại vô cùng vắng vẻ, quanh bàn tiệc cũng chỉ tới hai ba con mèo nhỏ lôn vờn mà thôi.

Bì thị mặc một bộ đồ mới toanh, mặt thoa đỏ chội, trên đầu còn cắm một đóa hoa, thấy Tô Tuệ Nương tới, hiếm khi lộ ra vẻ mặt hòa nhã, lôi kéo tay nàng, thân thiết gọi một tiếng: “Tuệ Nương!”

Tô Tuệ Nương không để lại dấu vết mà rút tay mình về, hướng về phía mặt cười như không cười nói: “Thím Bì đã báo cho mọi người chưa? Sao chỉ có ngần này người tới?”

Bì thị nghe vậy, trên mặt co giật. Làm việc ma chay cưới hỏi là chuyện có thể biểu hiện quan hệ nhân mạch của một gia đình nhất. Mà lần trước Bì thị làm tiệc cưới của Vương Ngũ Nương lại tệ đến không thể tệ hơn. Chẳng những không cho ăn ngon, còn mớ bao lì xì ngay trước mặt người ta, cho ít thì quảng mặt mũi người ta ngay tại chỗ. Mọi người trải qua một lần như vậy, cũng đã có kinh nghiệm, ai còn chịu tới cho bị sỉ nhục nữa. Thành thử hôm nay nhà họ Vương vắng tanh như thế.

Đối với lời này của Tô Tuệ Nương, vẻ mặt Bì thị không thể chịu nổi, đành lập tức lái đề tài, chỉ thấy mặt giờ tay lên muốn sờ đầu Vương Thất Lang, ra chiều yêu thương: “Thất Lang sao không nói chuyện? Không nhận ra mẹ à?”

Vương Thất Lang không chớp mắt lấy một cái, né tránh đụng chạm của Bì thị, đầy ghét bỏ trả lời: “Đừng chạm vào tôi.” Điều bộ như bà thật là bản.

Bì thị tức giận siết quả đấm, trên mặt xuất hiện vẻ hung ác, Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng nhắc chân chắn trước người thẳng bé, bấy giờ trong phòng dường như truyền ra tiếng gọi, Bì thị nghe thế hừ một tiếng, mới xoay người đi vào. Tô Tuệ Nương không đi theo vào mà cùng Vương Thất Lang tìm đại một cái bàn ngồi xuống. Thời gian trôi qua từng chút một, dần dần, cũng lúc đặc có vài người đến, nhưng toàn là họ hàng thân thích của nhà họ Vương, cho nên số người không nhiều, tính sơ ra cũng chỉ có hai mươi mấy người thôi. Trông cả sân vắng tanh vắng ngắt, mặt Bì thị đen như đáy nồi, dù có bôi phấn trắng nhiều hơn cũng không che nổi.

Trong lúc chờ đợi, Tô Tuệ Nương nhìn thấy Tề Mai Mai, tiểu cô nương bụng một cái ầm nước lớn, ra ra vào vào, một đến đầu đầy mồ hôi. Tô Tuệ Nương tâm bình khí hòa ngồi hơn hai canh giờ, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy nửa cái bóng của cửa tân lang tân nương. Tiếp đó đã bắt đầu có người xâm xỉ nghị luận, Bì thị lại càng ngồi không yên, chỉ thấy mặt đứng ở cửa sân, liên tục đuổi cổ.

“Vương gia, giờ lành cũng sắp qua rồi, sao còn không thấy kiệu hi?” Có vị khách bắt đầu bắt mồm hỏi.

Bì thị đẩy nụ cười, cố chấp nói: “Có thể là đường núi không dễ đi, trì hoãn một chút, mọi người chờ thêm tý a...”

Chờ mãi đến khi mặt trời lên cao, kiệu hi của Vương Nhị Lang vẫn không thấy bóng dáng đâu. Ngay cả Bì thị có cười nhiều hơn nữa, nước trà có dâng lên thêm nữa, cũng không ngăn được người bắt đầu rời đi. Tô Tuệ Nương nhìn trời, cũng chậm chậm đứng lên. Ngay lúc này, Vương Lục Lang từ ngoài cửa vọt vào, hưng phấn hét toáng lên: “Tới rồi, tới rồi, nhị ca bọn họ tới rồi...”

Bì thị nghe vậy trong mắt bắn ra vẻ hưng phấn, sống lưng một lần nữa cứng lên, Vương Đại Lang, Điền thị và cả một đám thân thích liên can trong nhà cũng tuân ra. Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang liếc nhau, hai người đồng thời nhướn mày, nhìn về phía cửa, chỉ thấy một lát sau, một cỗ xe ngựa to khí phách dừng trước cửa nhà họ Vương, đúng! Không phải kiệu hi, mà là xe ngựa. Một chiếc xe ngựa bên hông treo một chữ “Liễu”.

Người đầu tiên bước xuống là Vương Nhị Lang, dường như không ngờ trong nhà có nhiều người như vậy, Vương Nhị Lang rõ ràng sững sờ đôi chút, rồi sau đó bắt gặp hai tờ giấy chữ “hỷ” thật to dán trên cổng nhà mình, gương mặt lập tức lộ vẻ xấu hổ, trong ánh mắt nhìn đám người Bì thị cũng có thể bốc ra lửa. Mọi người ai nấy đều không ngớt, lúc này sao lại không cảm giác được có thứ gì đó không bình thường chứ!

Ngay lúc này, lại có một người từ xe ngựa bước xuống, là nữ tử, chỉ thấy nàng ta thân thể đầy đặn, mặt như hoa đào, giữa hàng mày dường như không có giây phút nào là không chứa nét xuân tình, dáng vẻ lười nhác như mèo kia, lập tức khiến cho cánh đàn ông dán chặt mắt.

“Lang quân, đã đến rồi sao?” nữ tử kia một thân thướt tha áo lụa, được nha hoàn đỡ xuống đến bên cạnh Vương Nhị Lang, lúc lắc hai luồng thịt trước ngực nũng nịu hỏi.

Trên mặt Vương Nhị Lang hiện vẻ lúng túng, hần khe gật đầu, sau đó qua quít chỉ vào Bì thị nói: “Đây là mẹ ta.”

“Thì ra là mẫu thân đại nhân” cô nàng kia mặt đầy ý cười, hoàn toàn không thèm để ý đến đủ loại tầm mắt của mọi người xung quanh bắn tới, lập tức nhìn Bì thị cười nói: “Đây là chút lòng thành của Hoàn Nhi, kính xin mẫu thân vui lòng nhận cho.” Nói xong, phía sau liền có người bưng các loại hộp quà đồ thắm đi tới, chỗ hộp kia đều bị che lại sơ sài, loáng thoáng có thể thấy chút vải vóc, đồ trang sức, được liệu linh tinh bên trong. Ở nơi địa phương này nào được từng thấy mấy thứ đồ cao quý kia, trên mặt ai nấy không khỏi xuất hiện vẻ hâm mộ ghen tỵ và tức tối, nghĩ cái gã Vương Nhị Lang này quả nhiên tốt số, chẳng những cưới được cô vợ như hoa như ngọc thế kia, mà của cải còn nhiều như vậy, quả thật là thiên đại may mắn a.

“Tốt, tốt, tốt.” Bì thị kia tham tiền nhất, lúc này thấy ‘vàng nguyên bạc trắng’ nào có thể không động tâm, rốt cuộc biến mặt buồn bực vừa rồi, chỉ cảm thấy đứa con dâu thứ hai trước mắt nhìn thế nào cũng hài lòng.

“Nhị đệ muội, Nhị đệ muội, ta là đại tẩu của muội nè!” Có chuyện tốt, Điền thị kia dĩ nhiên là muốn liều chết giành giật, chỉ thấy thị ta rầm một cái chen chúc đẩy đám người bên cạnh qua, vuron tay kéo cánh tay Liễu Hoàn mà cười nịnh nói: “Cha chồng muội qua đời sớm, trong nhà toàn bộ dựa vào Đại Lang nhà tẩu gồng gánh, đến cả chi phí Nhị Lang mấy năm nay đi học, cũng là Đại Lang kiếm được, tặc ngữ nói, huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, sau này muội có chỗ nào không hiểu, cứ tới hỏi ta, chị dâu nhất định toàn lực giúp đỡ...”

Đối mặt với Điền thị mặt đầy dừ tợn, nước miếng văng tung tóe, còn nắm mình không buông, trong mắt Liễu Hoàn lướt qua tia khinh bỉ, tiểu nha hoàn bên người nàng hiểu tâm ý chủ tử nhất, bước lên trước hai bước, quát Điền thị: “Cái mụ thôn phụ này còn không buông tay ra, tiểu thư nhà chúng ta là người mụ có thể đụng chạm sao?”

Điền thị nghe thấy thế trong lòng không vui, nghĩ bụng chủ tử mày còn phải gọi tao một tiếng chị dâu, mày làm nô tài, dám mắng tao như vậy, cái khi gì thế này! Thị ta tính tình vốn tục tũn, nghe vậy lập tức mắng tiểu nha hoàn kia: “Cầu nô tài nhà nì, con đi nhỏ, cút ngay cho lão nương, còn ở đây lớn lối nữa, xem lão nương có đánh chết nì không!...” sau đó quay đầu nói với Liễu Hoàn: “Đệ muội này, không phải chị dâu nói muội chứ, con nha hoàn này của muội đúng là không biết phép tắc mà, dám lớn tiếng với ta, vừa nhìn đúng là cái loại phản cốt, người như vậy phải đánh chết mới được...”

Ngay lúc này, nụ cười trên mặt Liễu Hoàn đã hoàn toàn tắt ngấm, đây chẳng phải là đánh chó phải ngó chủ nhà sao, ở trước mặt ta mà còn mắng nha hoàn của ta như vậy, không phải là đánh vào mặt của ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Là ở rể đó nha

Edit: Mạc Thiên Y

“Nhị Lang, nếu đồ đã đưa đến rồi, chúng ta cũng nên trở về đi!” Liễu Hoàn thu liễm sắc mặt, ngược lại quay sang tân hôn phu của mình sâu kín nói: “Về sớm chút, cũng miễn cho phụ thân lo lắng.”

Nghe nàng nhắc tới hai chữ “phụ thân”, sắc mặt Vương Nhị Lang rõ ràng xuất hiện vẻ kiêng kỵ, đương lúc gã mở miệng toan nói gì đó, Vương Đại Lang đã lâu không lên tiếng, đột nhiên mở miệng nói: “Muốn đi đâu? Nhị đệ tất cả mọi người đều đang chờ hai người bái đường thành thân đây...”

“Cái người này nói thật buồn cười” tiểu nha hoàn vừa bị Điền thị mắng một trận, lúc này đã nín một bụng lửa, nghe vậy lập tức khinh thường mở miệng châm chọc: “Nhị Lang nhà người đã ở rể Liễu gia chúng ta, hôn lễ đã xong xuôi từ ba ngày trước rồi, hôm nay chẳng qua là tiểu thư hiển huê, có lòng phụng bồi cô gia trở lại thăm một chút mà thôi, các người cũng đừng đập lên mặt mũi chứ!”

Lời này vừa nói ra, chung quanh nhất thời ồ lên.

Ở thời đại này, ở rể đối với đàn ông mà nói, chính là chuyện vô cùng mất tôn nghiêm, chẳng những sau khi chết không được vào phần mộ tổ tiên, mà con mình sinh ra cũng không được mang họ của mình, điều này chẳng khác gì là nối dõi tông đường cho người khác cả... Mà mẹ đẻ của Vương Nhị Lang còn sống khỏe mạnh, trong nhà cũng không đến mức đói không có gì ăn, thế mà làm ra hành động như thế, trừ một cái lý do “đam mê nữ sắc, bầu viú giàu sang” ra, còn có lý do nào khác?

Nhất thời, đủ loại tầm mắt mang theo ý tứ hàm xúc vùn vụt đâm lên người nhà họ Vương, mà Bì thị kia lại càng đứng đờ ngay ra đó, gương mặt tái nhợt trước nay chưa từng thấy. Một lát sau, chỉ nghe mụ gào lên một tiếng, đột nhiên đánh về phía Vương Nhị Lang, kích động hét lớn: “Nhị Lang nó nói thật sao? Con thật sự ở rể sao?”

Vương Nhị Lang gã là một cái tên vừa ích kỷ vừa sĩ diện, đối mặt với chất vấn của Bì thị, trong lòng gã cũng không cảm thấy áy náy, ngược lại có cảm giác cực kỳ phần nộ, nếu không phải mụ bà này hiểu sai ý mình, bày ra tràng trận ngày hôm nay, gã sao có thể mất mặt trước nhiều người như vậy?

“Nhị Lang à, sao mẹ lại hỏi những lời này, chẳng lẽ bà ấy không biết chuyện này sao?” Một bên Liễu Hoàn khẽ đùa giỡn khăn tay của mình, nhướn mày, cười như không cười hỏi.

Vương Nhị Lang nghe vậy trong lòng đánh thót, vẻ mặt khẽ run rẩy, chỉ thấy gã rất không kiên nhẫn hất hai tay đang nắm lấy mình của Bì thị, nhúu mày nói:

“Mẹ, chuyện này tôi sẽ nói với mẹ sau, ừm, sắc trời cũng không còn sớm nữa, tôi cùng Hoàn Nhi trở về đây.”

“Đứng lại!” Một bên, Vương Đại Lang đột nhiên rống lên. Người đàn ông thô kệch kia căng tím cả mặt mày, vừa nhìn đã biết là tức đến không thở được, chỉ nghe gã tức giận hỏi: “Nhị Lang, mày thật sự ở rể ư? Sao mày có thể làm cái chuyện này được? Mày có còn là con trai của nhà họ Vương này không, mày đối xử với cha mẹ sinh mày ra nuôi nấng mày như thế mà coi được à?”

“Chuyện của tôi tự tôi quyết, cần mấy người quan tâm chặc?” Vương Nhị Lang chưa từng thấy qua thái độ kịch liệt như vậy của đại ca, trên mặt không khỏi thoáng vụt qua vẻ chột dạ, lại hăng còn cãi chày cãi cối: “Tôi cùng với Hoàn Nhi là lưỡng tình tương duyệt, kết thành uyên ương, quả thực là ‘khó kìm lòng nổi’ mà thôi, tình cảm sâu nặng như vậy thì có gì sai chứ? Anh đừng có lớn tiếng như vậy, nếu dọa đến nương tử của tôi, tôi nhất định không tha cho anh đâu!”

Vương Đại Lang nghe lời này, lại càng lửa giận công tâm, hai hàm răng nghiến vào nhau vang lên kèn kẹt, trừng mắt quát: “Đồ cái thứ lang tâm cầu phế!”

“Trống công, người ta sợ quá à!” Liễu Hoàn chớp đôi mắt đẹp, cả người như không xương tựa vào người Vương Nhị Lang, thỏ thẻ đáng yêu nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh về đi thôi.”

Vương Nhị Lang nói cho cùng cũng chột dạ, bên cạnh lại có đông người nhìn, nghe vậy liền vội vàng nói: “Ừ, nương tử chớ sợ, bọn họ đều là dân đen chưa từng thấy qua thế sự, không biết lễ nghi, quả chúng ta cũng đã đưa đến rồi, bây giờ trở về thôi.” Nói đoạn, cũng không thèm đếm xỉa đến ánh mắt như ăn thịt người của Vương Đại Lang, nửa ôm Liễu Hoàn trong ngực, đi về hướng xe ngựa.

“Không —— Nhị Lang, Nhị Lang” Bì thị vừa thấy gã muốn đi, không khỏi khóc rống ở phía sau: “Nhị Lang à, con đừng đi mà, con không cần mẹ? Không cần cái nhà này nữa sao?”

Vương Nhị Lang nghe vậy bước chân chẳng những không ngừng, ngược lại tăng nhanh mấy phần, vội vã lên xe ngựa, trong chốc lát, liền đi xa khuất dần.

Thế là vừa khéo, một màn hôn lễ êm đẹp, lại biến thành tình cảnh này, Bì thị chẳng những không cưới được con dâu, ngược lại còn mất con trai, còn là đứa con trai mà mẹ ôm hy vọng lớn nhất, thoáng chốc không chịu nổi, trông mắt đảo một vòng, cứ thế mềm nhũn ngã nhào ra đất. Mọi người chung quanh tất nhiên kinh động kêu lên, xì xào bàn tán, biểu tình mỗi người muôn màu, về mặt “hiển nhiên không cần nhiều lời”. Ngược lại Tô Tuệ Nương tận mắt thấy trò khôi hài đến bậc này, ngay cả người bình tĩnh như nàng cũng cảm thấy có một loại cảm giác buồn cười hoang đường.

“Tuệ tỷ tỷ...” Vương Thất Lang kéo ống tay áo này, ngẩng gương mặt đáng yêu, nhẹ nói: “Nơi này thú vị chết được, Tiểu Thất không muốn ở lâu nữa đâu, chúng ta nhanh về nhà đi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy gật đầu, mang theo cảm giác hoang đường ngập đầy, hai chị em đi về nhà. Về đến nhà, Lâm thị hỏi chuyện hôn sự nhà họ Vương, Tô Tuệ Nương tất nhiên kể sự thật, Lâm thị nghe xong cũng chấn động không kém.

“Thế, thế Nhị Lang nhà họ Vương kia rốt cuộc nghĩ cái gì à, hán đây là đến cả tổ tông của mình cũng không cần ư?”

Tô Tuệ Nương nghe vậy lắc lắc đầu, như có chút đâm chiêu nói: “Trước không nói đến vấn đề ở rể hay không ở rể, mà đơn giản là cô con gái nhà họ Liễu kia, thoạt nhìn không giống như hạng tử tế!”

Lâm thị biết khuê nữ nhà mình không có cái tính nói xấu xuyên tạc sau lưng người khác, hiện tại nói như vậy, cô nàng kia đích thị là có vấn đề.

Quả nhiên, y như lời Tô Tuệ Nương nói, sự tình liên quan tới chuyện Vương Nhị Lang ở rể, không quá một đêm đã truyền khắp thôn, mà những điều liên quan đến gia thế của cô gái họ Liễu kia, cũng được truyền ra như gió. Nguyên nhân lại cũng đơn giản, cốt bởi vì Liễu Hoàn kia thật sự là quá khét tiếng!

Thị trấn Long Tuyền có một Liễu viên ngoại nọ, làm người khôn khéo, lập nghiệp dựa vào việc buôn bán vải vóc, một tay làm ăn buôn bán đúng là cực tốt. Song, ở phương diện con cái thì lại có chút khuyết điểm, người đã đến độ trung niên rồi, mà cũng chỉ có một đứa con gái tên là Liễu Hoàn, dĩ nhiên là cưng chiều đủ đường, dân dã, đầm ra đường thành tình tình kiều căng phách lối. Nếu chỉ có thế thì cũng lắm là vấn đề tính nết thôi, đằng này sở dĩ Liễu Hoàn kia nổi tiếng như vậy, cũng là vì một chuyện gièm pha cực lớn, đó là cô nàng kia vậy mà có tư tình với một con hát, hơn nữa còn bỏ trốn trước đám cưới. Đối tượng hôn ước của cô ta không chịu nổi nổi nhục này, dứt khoát công khai làm lớn chuyện này ra. Trong thời gian ngắn, tất nhiên là gây xôn xao dư luận. Mà điều càng buồn cười hơn là, sau hai tháng bỏ trốn, cô ả kia vậy mà một mình trở về, Liễu viên ngoại dầu gì chỉ có một huyết mạch này, hơn nữa con gái van xin hết lời, cũng một lần nữa nhận về phủ.

Tuy nhiên, danh tiếng của Liễu Hoàn đã hoàn toàn bại hoại, nào có tên đàn ông nào không màng đeo “nón xanh” lên đầu, nguyện ý cưới chứ. Thế là, lại qua hai ba năm, mắt thấy con gái tuổi lớn dần, việc buôn bán nhà mình không có người nối nghiệp, Liễu viên ngoại kia dĩ nhiên nảy lên ý định “kén rể”.

Một phen cơ duyên xảo hợp, Vương Nhị Lang lọt được vào mắt nhà họ, lão mặc kệ tính tình người này thế nào, nội nhìn bề ngoài, trông đáng vẻ đường hoàng, bản thân lại có học sách, còn gấp gấp muốn treo lên phú quý. Song phương có thể nói là cực kỳ ăn nhịp với nhau, lấy tốc độ cực nhanh hoàn thành mối hôn sự này, thế là, nhà họ Liễu có thêm một chàng rể, nhà họ Vương thiếu đi một đứa con ruột.

“Nhỏ một cây củ cải, dẫn ra một cái hố” (cách so sánh làm việc không ổn thỏa, dẫn đến phiền phức khác)

Chút chuyện ôi mặt kia của Liễu Hoàn, tất nhiên bắt đầu lan truyền rầm rộ, trong ánh mắt các thôn dân nhìn nhà họ Vương, người người đều mang vẻ trào phúng, như thể cái nhà kia tự tập vô số đám mây xanh lục vậy.

Mà tại lúc này, Bì thị cũng chẳng dễ chịu gì, mẹ nằm trên giường không biết đã khóc bao nhiêu lần, dưới giường, Tề Phương bụng chén com ôn nhu khuyên nhủ: “Dì, đừng đau lòng nữa, thân thể mình quan trọng hơn, nhanh ăn com đi ạ!”

“Ăn, ăn, ăn, ăn cái gì mà ăn!” Bì thị tức giận không có chỗ xả, giơ tay lên, giăng chén com ném ra đất: “Con tao cũng không còn, còn ăn cái rắm!”

Tề Phưong nghe tiếng mắng này, co rúm lại một cái, trù trù đứng ở nơi đó, cũng không dám nhúc nhích.

Ngay lúc này, Điền thị cùng Vương Lục Lang đi vào. Mắt thấy không khí ngưng trệ, Vương Lục Lang kia đảo con ngươi một vòng, như làm nũng mà bu đến, dán sát người Bì thị uồn ẻo. Bì thị mới bị một đứa con trai bỏ rơi, đang rất buồn rầu, thấy con trai út thân thiết với mình như vậy, trong lòng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ nghe mụ oán trách nói: “Nhị ca con nếu có được một nửa hiếu thuận như con, mẹ liền thỏa lòng rồi!”

“Mẹ, mẹ nói vậy là không đúng!” Điền thị đẩy Tề Phưong qua một bên, cũng không biết xuất phát từ tâm tư gì, mà lại nói giúp Vương Nhị Lang: “Nhị Lang đệ ấy là cục thịt rơi ra từ trên người mẹ, đời này kiếp này đều là con của mẹ, không ai thay đổi được!” Điền thị cười nịnh, tròn mắt đảo tròn nói: “Mẹ, mẹ cũng thấy rồi đó, Liễu gia kia ấy thế mà giàu lắm, núi vàng núi bạc dùng cả đời cũng không hết, phải thân thiết chứ đừng xa lạ với đối phương a!”

Ở phương diện “tham tiền”, đời mẹ chồng nàng dâu này có thể nói là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, nghe lời này của thị, Bì thị quả nhiên rất là động lòng.

Điền thị thấy thế lại càng không ngừng cố gắng nói: “Nói đi còn phải nói lại, mẹ, mẹ còn hai đứa con trai, nhà chúng ta cũng đâu phải không có ai nổi đời tông đường, Nhị Lang ở rể thì ở rể đi, cho dù thanh danh có hơi khó nghe, nhưng thế thì sao nào? Còn có thể so sánh được với vàng thoi bạc trắng sao?”

“Đúng đấy, mẹ!” Một bên Vương Lục Lang cũng nói theo: “Nhị tẩu xinh đẹp như vậy, trong nhà lại có tiền, con cũng hâm mộ nhị ca đây này, sao cái chuyện tốt này không rơi lên đầu con chứ?”

“Tao nhờ vào! Xinh đẹp có tác dụng cái rắm, còn không phải là cái hạng thân thể hư thối à, để nhị ca mày làm con rùa rút đầu rồi!” (rùa rút đầu: chỉ người đàn ông bị cấm sùng) Bì thị hiển nhiên cũng có nghe nói chuyện của Liễu Hoàn, trong lòng nào có thể không tâm tức chứ.

Điền thị bên cạnh lại thầm nghĩ trong bụng: “Con đi kia nếu không phải đồ rách, còn có thể đến phiên con trai bà à?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiểu nhân quá phá

Edit: Mạc Thiên Y

“Mẹ, đại tẩu nói không sai!” Vương Lục Lang liếm mắt, rất chi là đắc ý nói: “Nhị ca bây giờ ấy mà rơi vào ổ bạc hưởng phúc, cũng không thể để huynh ấy quên mất chúng ta được, con thấy, mẹ, ngày mai mẹ phải đến Liễu gia kia, đòi nhị ca ít tiền trở lại, đòi hai trăm, không! Phải năm trăm lượng bạc.”

“Cái gì? Năm trăm lượng?” Bì thị bị dọa đến nhảy dựng, đời này mụ được nhìn thấy nhiều bạc nhất cũng chỉ là một trăm lượng bạc mà năm đó Vương Thất Lang được ủy thác mà thôi, lúc này nghe thấy công phu sư tử ngoạm của con trai út, tất nhiên là tâm can run rẩy rồi.

“Mẹ, mẹ có biết gì không!” Vương Lục Lang giương đầu, hai mắt sáng lên nói: “Con cũng đã nghe ngóng, Liễu gia đúng là rất có tiền, ở mỗi trấn Long Tuyền thôi cũng đã mở ba tiệm vải rồi. Năm trăm lượng bạc thì nhảm nhỏ gì?”

“Đúng đấy!” Điền thị bên cạnh cũng tham lam nuốt nước miếng, không ngừng xoa xoa hai tay: “Mẹ, mẹ cũng đừng quên, Nhị Lang chú ấy có được ngày hôm nay còn không phải dựa vào chúng ta đồng tâm hiệp lực nâng đỡ sao, bây giờ chú ấy sống tốt rồi, cũng nên nghĩ đến chuyện báo đáp lại mới phải chứ!”

Bì thị nghe hai người người một lời ta một lời khuyến khích, quả tim sớm đã bị gác lên lửa nóng, càng nghe càng thấy bọn họ nói rất đúng, gần như là ngay lập tức, quyết định sáng sớm ngày mai phải đến Liễu gia một chuyến mới được!!

Điền thị và Vương Lục Lang hiển nhiên vui mừng quá đỗi. Hai người liếc nhau, trong lòng bắt đầu tính toán đùng đùng loạn đả. Điền thị nghĩ bụng, đơn giản là làm thế nào leo lên được cành cao, vợ được số bạc nhiều nhất. Trong lòng Vương Lục Lang ngoài thoi bạc trắng bóng ra, còn bắn khoản một chuyện khác, đó là làm cách nào tóm được con đi nhỏ Tô Tuệ Nương kia vào trong ngực. Ừm, chuyện này phải cùng nhị ca thương lượng một chút mới được, huynh ấy chắc chắn sẽ giúp mình.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Bì thị dẫn theo Vương Lục Lang, hai người hừng khởi lên thị trấn, Điền thị bế Vương Bảo Nhi đứng trước cửa sân nhìn theo bóng dáng họ xa dần, trong lòng đúng là hâm mộ phải biết.

“Anh cũng thật là, cứ nhất định không cho tôi đi theo!” Điền thị đầy oán trách lầm bầm: “Tôi còn chưa từng thấy nhà giàu sang trông thế nào đâu!”

“Giàu sang giàu sang, các người chỉ biết giàu sang! Cái tâm tư kia cũng chui vào trong mắt rồi!” Vương Đại Lang tức giận nói: “Nhị Lang đã tới ở rể nhà người khác, nó không cần tổ tông không cần cha mẹ, về sau gặp lại cũng không phải là người nhà chúng ta, các người làm gì cứ phải xấn đến? Có còn cần mặt mũi nữa hay không?”

“Mặt mũi có thể làm cơm ăn hay có thể làm ra bạc xài sao?” Bà thị nhướn mắt nhỏ một tiếng: “Anh đúng là đồ đàn, Nhị Lang người ta bây giờ phát đạt rồi, phải nên đi bầu vú chó, mắc mớ gì phải xa cách. Cùng là huynh đệ nhà họ Vương, nhìn Lục Lang kia kia, đó mới gọi là thông minh đấy!”

Bàn về công phu miệng, Vương Đại Lang đâu thể nói lại thị ta, sắc mặt không khỏi tím tái, hừ nặng một tiếng xoay người đi vào nhà. Điền thị hãy còn đứng đó cần nhần: “Người thường đi chỗ cao nước thời chảy chỗ thấp, anh không vì bản thân, cũng nên suy tính vì Bảo Nhi chứ, anh không muốn con nó được ăn ngon, mặc đẹp? Sống cuộc sống giàu sang về vang à?”

Cánh tay vén màn của Vương Đại Lang cứng đờ, trong tiếng cần nhần khó nghe của Điền thị, đi vào phòng.

“Đại Lang huynh đệ, cậu làm sao vậy?”

Vương Đại Lang ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp Tề Phụng đang quan tâm nhìn gã. Không biết sao, một cảm giác vừa mới mẻ vừa chua xót chợt dâng lên trong đầu gã, nếu ban đầu hai người bọn họ thật có thể...

“Phụng tỷ...” Tất cả thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành một tiếng gọi này, ánh mắt hai người nhanh như chớp chạm vào nhau, thật lâu không biết nói gì.

Long Tuyền Trấn, Như Ý Phường.

Tô Tuệ Nương chau mày thắc mắc. “Không mua? Tại sao?”

Lão chương quỹ béo kia không còn ân cần như mọi ngày, chỉ phát phát tay, lạnh nhạt nói: “Không mua chính là không thu, cô đến tiệm khác đi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy nhìn chương quỹ một cái thật sâu, không nói một lời nào, xoay người đi ra ngoài.

Đội nàng đi xa rồi, một bóng người từ sau tiệm đi tới, không phải Vương Nhị Lang kia thì là ai vào đây?

“Cô gia, theo như phân phó của ngài, người đã bị tôi đuổi đi rồi!”

“Ừm! Chuyện này ông làm tốt lắm.” Vương Nhị Lang phe phẩy cây quạt vàng trong tay, mặt đầy đắc ý.

Một nhà già trẻ Tô Tuệ Nương kia toàn dựa vào tay nghề thêu thùa của thị nuôi sống, chỉ đợi chặt đứt con đường tài lộ này, tao xem bọn bây còn lộng hành thế nào? Vương Nhị Lang giờ tay lên sờ sờ trán mình, phía trên vẫn còn lưu lại vài cái lỗ, nghĩ tới việc mình nằm trên giường chịu những tội vạ kia, trong lòng Vương Nhị Lang không cảm được hận ý.

Bước ra từ Như Ý Phường, Tô Tuệ Nương lại đi đến những tiệm vải khác, kết quả nhận được lại là đều bị từ chối mua. Nàng vốn thông minh, vừa thoáng nghĩ đã gần như sáng tỏ những lắt léo trong đó. Không hề tức giận hoặc mắng mỏ, Tô Tuệ Nương vẫn bình tĩnh dạo phố rồi đến thư quán đưa cho Tô Văn vài thứ, rồi sau đó về nhà.

Vương Nhị Lang nếu trông cậy vào chiều này là đã có thể làm bọn họ chết đói, thì tính toán này xem như nhảm rồi. Tô Tuệ Nương là người xử lý việc nhà rất có đường lối, hơn nữa lúc trước làm đồ cưới cho Trần gia được hơn hai trăm lượng bạc, cho dù không làm gì cả, cũng không lo chết đói.

Lúc về đến nhà không thấy Vương Thất Lang đâu cả, hỏi Lâm thị, Lâm thị cũng nói không biết. Tô Tuệ Nương nhướn mày, trực tiếp đi rửa tay nấu cơm. Lúc Vương Thất Lang trở về trên mặt có dính bột nước, Tô Tuệ Nương hỏi cậu bé đã làm gì, cậu bèn ngọt ngào trả lời: “Trời nóng, ra sông bơi một lát.”

Ăn cơm xong, Tô Tuệ Nương liền đi đến vườn rau trong sân, đầu xuân thím Ba từng cho nàng một số dưa mầm, Tô Tuệ Nương thử trồng, bây giờ đã đơm hoa kết trái. Dối mặt nhìn lại, chỉ thấy trong một mảng xanh mướt, mười mấy quả dưa bờ vừa vàng vừa to lười biếng nằm trên mặt đất, nhìn qua đặc biệt khiến người ta chảy nước bọt. Tô Tuệ Nương hai mắt cười đến là cong cong, nàng hái liền một lèo mười quả, cắt ra, móc bỏ hạt dưa bên trong, cùng Lâm thị, Vương Thất Lang ăn. Dưa này quả nhiên là vừa ngọt vừa mềm, vào miệng tan ra, ăn ngon đến mức rưng rưng. Bọn họ một hơi ăn hết ba cái, mãi đến khi cái bụng no căng tròn, mới chịu từ bỏ. Ngày hôm sau Tô Tuệ Nương đem số dưa còn dư lại chia cho thím Ba và Chị Quế Hoa, ngầm nghĩ một lúc bèn đưa cho Tề Mai Mai một quả, tiểu cô nương kia lạnh lợi, cho con bé thứ gì cũng không bị rơi vào tay người khác.

“Di Tô, di cẩn thận một chút, Vương Lục Lang đang có ý đồ vớ đi đấy!” Tề Mai Mai nhanh chóng rỉ tai Tô Tuệ Nương nói một câu.

Trên mặt Tô Tuệ Nương bất động thanh sắc, khẽ gật đầu.

Tề Mai Mai nhét dưa vào trong áo, cong lưng vội vã rời đi.

Tô Tuệ Nương đứng đó nhìn theo bóng lưng tiểu cô nương, dần dần, một đôi tay hung hăng siết chặt thành quả đấm.

“Nhị ca, rốt cuộc huynh có chịu giúp đệ hay không?”

Trần Long Tuyền, trong Liễu phủ, nửa đêm canh ba, Vương Nhị Lang và Lục Lang không ngủ được, hai anh em say mèm.

“Đệ thích cô ả xấu kia chỗ nào?” Vương Nhị Lang mặt đỏ ngầu, đánh nắc nói: “Nhị ca nói cho đệ biết, huynh bây giờ không phải là người tầm thường nữa rồi, tiền, không là vấn đề! Đệ, muốn cái hạng gì mà không được, cần quái gì con đàn bà góa xúi quẩy kia?”

“Nhị ca, đệ chỉ muốn nó!” Vương Lục Lang hai mắt sáng loáng, thở hổn hển mà hừ hừ nói: “Cò à kia không giống những người khác, tính tình thế mà quyết liệt khiến lòng người ngửa ngậy không thôi! Nhị ca huynh là anh ruột của đệ, giúp đệ đệ đạt thành tâm nguyện này đi mà!”

Vương Nhị Lang hàm tiếu liếc gã một cái, lắc đầu, ngoài miệng lại nói: “Ừm, đệ đã muốn nữ nhân kia như vậy, ca sẽ giúp đệ lần này, có điều Tô Tuệ Nương kia không xứng làm thê tử của đệ...”

“Đệ đệ chỉ là muốn chơi nó chút thôi, cho làm thiếp là được.”

“Hừ, đó cũng hơi cho con tiện nhân kia rồi!” Vương Nhị Lang rầm rì nói: “Và lại cần gì phiền phức như vậy, đệ tìm một cơ hội chiếm lấy thân thể nó, đến lúc đó gạo nấu thành cơm rồi, còn không phải muốn chơi thế nào thì chơi sao!”

Vương Lục Lang nghe vậy quả nhiên rất động tâm, hề nhớ tới gương mặt trắng mịn, vòng eo thon thả kia của Tô Tuệ Nương, cũng đã hưng phấn cả người rồi, gã lom lom nhìn Vương Nhị Lang, vội hỏi: “Nhị ca tốt à, gạo sống này, làm sao nấu thành cơm chín đây?”

“Xem tiền đồ của đệ kia!” Vương Nhị Lang khinh thường chê cười một tiếng, sau đó ngoắc ngón tay, kề tai gã nhỏ giọng thăm thài: “Như thế, như thế...”

Nghe lời ca ca nói, Vương Nhị Lang lập tức lộ ra vẻ mặt sáng tỏ, hai huynh đệ liếc nhau, đồng thời phá lên cười.

Để lại một nha hoàn thanh tú “hầu hạ” đệ đệ, Vương Nhị Lang đập trên ánh trăng mờ ảo trở về viện tử của mình, vừa mới đẩy cửa phòng ra một cái chén sứ men xanh đã vỡ choang bên chân hần. Vương Nhị Lang giật mình, mặt vặn vẹo toan phát giận, lại thấy người ném là Liễu Hoàn, không khỏi đem toàn bộ lời nói nén ngược trở lại.

“Nương, nương tử, sao thế, sao lại tức giận như vậy? Là... ừc, là oán vì phu về trễ ư?” Vương Nhị Lang lộ vẻ mặt cười cợt, bước chân lão đảo tiến tới cạnh Liễu Hoàn, chu mỏ, muốn hôn lên mặt thị.

Liễu Hoàn uốn éo người không chịu, chỉ nghe thị ta ung dung nói: “Vừa rồi là thiếp thân không cẩn thận trượt tay, thiếu chút nữa ném trúng lang quân, thật là xin lỗi nha.”

Lúc này Liễu Hoàn bận cái yếm mỏng, tóc đen xõa tung, bầu ngực sữa cực lớn rung rinh trước ngực, nhìn mà khiến Vương Nhị Lang miệng đắng lưỡi khô, nhớ tới lúc đặt nữ nhân này trên giường, bộ dáng đong đưa, trong lòng không khỏi nổi lên tà hỏa hùng hực.

“Nương tử ngoan, vì phu biết là nàng không cẩn thận, sao lại trách nàng chứ...” Vừa nói vừa gấp không dẫn nổi đề lên người Liễu Hoàn.

Lần này đối phương không trốn, ngược lại lộ ra vẻ mặt xuân tình.

Một đêm tung hoành, vật lộn đến tận tờ mờ sáng mới ngừng lại.

Vương Nhị Lang uống không ít rượu, vừa găng co một phen như vậy. Lúc này đã sớm buồn ngủ, nhắm mắt lại liền ngủ lăn quay.

Lúc này, Liễu Hoàn vẻ mặt ửng hồng phủ trên ngực gã sâu kín nói: “Nhị Lang, chàng làm phụ thân tức giận đó!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mặt mũi bầm dập

Edit: Mạc Thiên Y

Nghe thấy hai chữ “phụ thân”, Vương Nhị Lang như thể chuột nghe thấy mèo vậy, xoay một cái mở choàng mắt, khẩn trương hỏi: “Cha ông ấy...”

“Còn không phải vì chuyện mẹ và đệ đệ chàng sao” Liễu Hoàn ai oán liếc gã một cái, sau đó dùng giọng bi thương nói: “Nhị Lang, Hoàn Nhi biết ở rể nhà chúng ta, là ủy khuất cho chàng. Nhưng mà chàng cũng biết tính tình cha thiếp, mẹ và đệ đệ chàng nghênh ngang tới cửa như vậy, trong lòng lão nhân gia ông ta khó tránh khỏi có chút suy nghĩ.”

Vương Nhị Lang nghe vậy trên mặt lập tức lộ ra biểu tình run rẩy, há mồm toan giải thích: “Nương tử, vì phu cũng là không còn cách nào, chữ hiếu cao tựa trời, ta...”

“Nhị Lang, chàng không cần nhiều lời, Hoàn Nhi đều biết hết!” Liễu Hoàn giờ bàn tay nở nang lên bưng kín miệng Vương Nhị Lang: “Chàng là con mẹ đứt ruột đẻ ra, mẩu tử liên tâm, ai cũng không cắt đứt được. Nhưng chàng cũng biết, cha thiếp ông ấy đời này chỉ có một đứa con gái là thiếp, chàng đã cưới thiếp, thì tương đương với một nửa đứa con của ông rồi. Lão nhân gia ông ấy tuổi càng cao, thân thể cũng ngày càng yếu, về sau việc buôn bán nhà chúng ta phải dựa cả vào Nhị Lang chàng rồi!”

“Cha thật sự nói như vậy?” ánh mắt Vương Nhị Lang phát ra ánh hưng phấn sáng rọi: “Cha nguyện ý giao chuyện làm ăn cho ta?”

“Ngốc ạ, thiệp cũng đã là người của chàng rồi, còn cái gì không là của chàng nữa?” Liễu Hoàn liếc mị nhãn, nũng nịu nói: “Nhưng mà Nhị Lang cũng phải biểu hiện tốt một chút mới phải, nếu để cha cảm thấy trong lòng chàng vẫn còn nghĩ đến nhà họ Vương, vậy chuyện này...”

“Sao có thể chứ!” Vương Nhị Lang vội vàng ôm eo Liễu Hoàn, dụ dỗ: “Ừm, nếu như thế. Ngày mai ta sẽ bảo mẹ và Lục đệ trở về.”

Liễu Hoàn nghe vậy trong lòng vừa ý, ngoài miệng vẫn ôn nhu nói: “Cũng là Hoàn nhi không tốt, để cho tướng công khó xử!”

“Vậy Hoàn Nhi muốn bồi thường vì phu thể nào đây?”

“Đáng ghét, ừm... chậm đã.”

Tầng sáng hôm sau, sắc trời tờ mờ. Cổng nhà Liễu viên ngoại mở ra, Bì thị mặt nhợt nhạt hững hờ còn say ke và Vương Lục Lang đương ôm nha hoàn say ngủ, cả hai bị ném văng ra ngoài.

“Bịch ——” một bao quần áo rách ném lên mặt Bì thị.

“Cô gia nhà chúng ta nói, các người đi sớm một chút. Về sau không có chuyện gì cũng không cần tới cửa nữa.” Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác dài, trông giống quản gia, vẻ mặt không kiên nhẫn nói với mẹ con Bì thị.

“Các người nói láo, Nhị Lang chắc chắn sẽ không đuổi ta đi. Nhị Lang, Nhị Lang, ta muốn gặp Nhị Lang!!!” Bì thị rướn cổ lên kêu to, muốn xông vào trong.

Người đàn ông trung niên kia giữu cột nhìn hai người họ, cũng không nói thêm gì nữa, lập tức đóng cửa lại. Mặc cho mẹ con Bì thị ở ngoài cửa gọi cả đời.

“Mẹ, đây là chuyện gì xảy ra?” Vương Lục Lang bị lôi xềnh xệch từ trong chăn ấm ra ngoài, hững hờ còn mơ màng!

Bì thị cũng không rõ ràng lắm, mụ ở trong Liễu phủ mấy ngày, sớm đã bị vẻ hào nhoáng giàu sang bên trong làm cho hoa mắt, cũng định cả đời này không đi nữa, nào ngờ, lại bị người ta ném ra ngoài. Hai mẹ con còn đang không biết làm sao! Lúc này, lại không biết từ đâu đi đến bốn năm tên hán tử, tiến lên đánh mẹ con Bì thị một trận.

Mẹ con Bì thị nhất thời bị đánh đến ngu người, vừa khóc vừa la, Bì thị liên tục đi đến gõ lên cổng lớn Liễu phủ, nhưng không ai đi ra đáp lại. Không bao lâu, Vương Lục Lang đã bị đánh cả người đầy máu, Bì thị mặt mũi bầm dập, người cũng hôn mê bất tỉnh. Đám đàn ông kia khiêng mẹ con họ đi, đợi lúc Bì thị tỉnh lại, đã phát hiện mình đang nằm tại đầu trấn.

“Đi về rồi ư?” Vương Nhị Lang ngậm trà sâm trong miệng, cau mày hỏi.

Gã quản gia trung niên đã ném mẹ con Bì thị ra ngoài kia, thân thể thẳng tắp, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: “Dạ thưa cô gia, mẹ con nhà họ Vương lúc trời chưa sáng đã trở về rồi, đi khá vội vàng, hẳn là trong nhà xảy ra chuyện gì đó!”

Vương Nhị Lang nghe vậy trong lòng mặc dù có chút kỳ quái, nhưng không thể nghi ngờ là thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ đi rồi, mình cũng không cần làm “bánh bích quy kẹp nhân” nữa. Tức thì hoàn toàn quẳng luôn việc này, không nghĩ nhiều nữa.

“Suôn sẻ chứ?” Trong phòng, Liễu Hoàn ngồi trước gương đồng, đang vẽ lông mày trang điểm.

Tiểu nha hoàn bên người kia cười nhẹ nhàng nói: “Hi hi, tiểu thư ngài không thấy được đâu, đức hạnh mẹ con nhà kia, hừ... hạng người như họ á, có đánh chết cũng không đáng tiếc.”

“Haizz! Bọn họ dù sao cũng là người thân của Nhị Lang, dầu gì cũng phải lưu lại chút ít tình cảm.”

“Tiểu thư đúng là tâm địa tốt.” Tiểu nha hoàn liếc ngang Liễu Hoàn một cái, mắt thấy vết đỏ trên càn cổ trắng nõn kia, không khỏi mang theo vị chua, lầm bầm nói: “Đám người nhà họ Vương kia chẳng có một kẻ tốt, cũng không giấu lại bản thân là thân phận gì, dám chạy đến chỗ chúng ta đòi này đòi nọ, làm như thể mình là lão phu nhân gì đó ấy. Chưa hết, Bì thị kia tay chân chẳng chút nào sạch sẽ, như con châu chấu thấy cái gì là vơ cái đó, ngay cả chiếc đĩa cũng không buông tha, chỉ vì bên trên có bọc một lớp bạc... Em nhỏ vào, lòng tham không đáy, nô tỳ có chết cũng không để mụ vợ vết đi đâu.”

“Biết em trung thành nhất rồi!” ngón tay tròn như hạt đậu khấu của Liễu Hoàn nâng cằm nha hoàn lên, sóng mắt lưu chuyển trên đùa nói: “Hà tất tức giận vì hạng người đó. Bé ngoan, mau để cho ta sờ thử, rốt cuộc con tức kia bị ghen chỗ nào, để tiểu thư ta giúp em lấy ra.”

Nha hoàn kia bị mò tới chỗ mẫn cảm, không khỏi đỏ hai má, ngoài miệng lại nói: “Tiểu thư hôm qua chưa được cô gia cho ăn no sao?”

“Hi hi, tiểu nha đầu ghen tị?”

“Ừm... A... Đùng...”

Trước không nói Liễu Hoàn cùng tiểu nha hoàn ở nơi này “hư hoàng giả phượng”, mà nói đến mẹ con Bì thị kia sau khi bị tống cổ ra ngoài, hai người bị tẩn một trận, ném ở đầu trấn cuối cùng không còn cách nào, đành phải về nhà. May thay trong ngực Bì thị còn nhét mấy đồng tiền, đủ làm tiền xe. Giữ

lúc đó, Vương Lục Lang lấp bắp tỉnh lại một lần, đám người kia xuống tay vẫn tương đối có chừng mực, cho nên hai người mặc dù thoát nhìn dọa người, nhưng cũng chỉ bị thương ngoài da, chưa nguy hiểm đến tánh mạng.

Về đến cửa nhà, Điền thị kia háo hức không kịp đợi đi ra đón, tuy nhiên, khác xa với hình ảnh cảm y hoa phục, mang vàng đeo bạc trong tưởng tượng của thị, nhìn hai người họ nửa chết nửa sống nằm xe trên cang xe, gương mặt Điền thị lập tức đen thành đáy nồi.

“Sao thế này?” Điền thị hừ hừ hỏi: “Mẹ, ngài không phải đi hưởng phúc sao? Sao lại bị đánh ra nông nỗi này?”

“Bớt nói nhảm đi, còn không mau dìu Lục Lang vào trong nhà!” Bì thị vừa che hai mắt bầm tím, vừa nổi giận đùng đùng mắng: “Người đâu? Chết hết cả rồi sao? Tề Phưong, Tề Phưong, mày chết ở đâu rồi...”

Đang làm việc trong nhà, Tề Phưong nghe thấy động tĩnh vội đi ra ngoài, Tề Mai Mai đi theo sau nàng, mắt thấy bộ dạng thê thảm của mẹ con Bì thị, trong lòng Tề Mai Mai thật khoái chí, nếu không phải tình huống không thích hợp, cô thực sự muốn phá lên cười, nhìn trời nói: “Bảo ứng a!”

Trong lúc nhà họ Vương gà bay chó sủa, lúc này Tô Tuệ Nương đang ở trong không gian bận rộn không ngơi tay.

Đầu tiên là thu hoạch toàn bộ rau dưa trong không gian, vài ngày trước nàng có gieo ít hạt giống, bây giờ cũng đã lên mầm, sửa sang xong chỗ cây trồng này, Tô Tuệ Nương lại đến chỗ trồng củ nhân sâm kia, cầm trong tay cái xẻng nhỏ, cẩn thận đào xới. Không lâu sau, một củ sâm to tròn và dài, rễ cây rậm rạp được đào lên. Tô Tuệ Nương thấy vậy không khỏi hài lòng gật đầu, cây nhân sâm này so với lúc trước gieo xuống lớn hơn gấp ba lần, nhìn là biết đã có trình độ trăm năm.

Tô Tuệ Nương đoán, cây nhân sâm này kiểu gì cũng trị giá bảy tám trăm lượng bạc.

Cẩn thận đặt nhân sâm vào trong hộp, Tô Tuệ Nương cũng không có ý định tiếp tục trồng, cây nhân sâm này nàng định đem đi bán, nếu thật sự biến thành nhân sâm ngàn năm gì đó, ngược lại không tiện bán ra. Làm xong những việc này, Tô Tuệ Nương bèn sáng khoái ngâm ôn tuyền một cái rồi mới từ trong không gian đi ra ngoài.

Lâm thị đang ở bên ngoài cho bày gà con ăn, Vương Thất Lang vẫn không thấy tăm hơi, thằng bé này dạo gần đây không biết làm gì, luôn trở về muộn, thần thần bí bí cũng không biết đang mân mê cái gì.

Lên tiếng chào Lâm thị, Tô Tuệ Nương chuẩn bị rửa tay nấu cơm, rửa nồi, cho ba chén gạo nấu chín. Trước đó vài ngày Tô Tuệ Nương làm thêm một cái bếp bên cạnh. Như vậy vừa có thể phân chia đồ ăn để làm, vừa tiết kiệm thời gian, mùa đông còn có thể ấm áp hơn. Bên kia nấu cơm, bên này liền bắt đầu luộc đậu đũa. Tô Tuệ Nương đặc biệt cắt thịt ba chỉ, xào cho thơm mềm, bỏ khoai tây vào chung cho chín, trong chốc lát trong nồi tỏa mùi thơm. Ngoài ra, Tô Tuệ Nương còn xắt một đĩa dưa chuột, cho tỏi và sa tế lên, vừa thanh thúy vừa ngon miệng.

Nửa giờ sau thức ăn làm xong, Tô Tuệ Nương mới dọn chén đĩa ra bàn, Vương Thất Lang liền canh giờ mà về, trên tóc thằng bé ướt nhẹp, vừa nhìn là biết mới từ trong nước lên.

“Đừng có đi bơi nữa thế.” Tô Tuệ Nương thuận mồm nói nó một câu: “nếu nóng quá thì ở nhà xách nước gội!”

Tục ngữ nói, mười chết chìm chín biết bơi. Vương Thất Lang mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thằng bé nghe vậy hơi gật đầu, vừa lăm bằm vừa chui vào trong nhà.

Ăn cơm xong, Lâm thị đến nhà thím Ba, bây giờ đang là giữa hè, trong thôn rất nhiều người cũng sẽ ra ngoài hiến hóng mát nói chuyện. Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang ở lại trong nhà, hai chị em ngồi chung một chỗ, Vương Thất Lang luyện chữ, Tô Tuệ Nương thì cầm một bản nhàn thư đọc say mê.

Đợi sắc trời bắt đầu tối, Lâm thị trở lại, nhưng cũng đồng thời mang tin lá cải về.

“Nói là gặp cướp... Nhưng mà bị đánh không nhẹ đâu!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, nghĩ bụng, xem ra tâm tư Bì thị muốn trông cậy vào Vương Nhị Lang đã hụt hẫng rồi a. Liễu Hoàn kia xem ra không phải là người dễ đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Dê và quỳ thủy

quỳ thủy: cách gọi kinh nguyệt ngày xưa.

Edit: Mạc Thiên Y

Những ngày sau đó trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt lại qua một tháng. Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương đang gảy cỏ trong vườn, bên ngoài bỗng truyền đến từng tiếng rao, nghe kỹ chính là tiếng rao hàng của người bán hàng rong. Vương Gia Ao ở nơi hẻo lánh, muốn lên thị trấn mua bán phải tốn chút sức, vì thế thỉnh thoảng sẽ có người gánh hàng rong, lui tới thôn trang phụ cận bán ít dầu muối tương dấm bánh kẹo vân vân. Loại hành vi này rất được người trong thôn hoan nghênh, lần nào đến cũng có không ít người bu quanh.

Tô Tuệ Nương nghĩ đồ gia vị trong nhà cũng sắp dùng hết, bèn buông việc, rửa sơ mặt rồi đi ra ngoài. Quả nhiên, đứng dưới tàng cây, người bán hàng rong đã bị nhiều thôn phụ vây quanh, còn có bảy tám đứa bé choai choai, mặt đầy thèm thuồng nhìn bánh kẹo trong hộp, nài nỉ mẹ mua cho mình một ít.

Mỉm cười chào hỏi hàng xóm, Tô Tuệ Nương móc ra hai đồng tiền, người bán hàng rong kia dùng cái muôi lớn bằng gỗ, múc ra hai muỗng xi dầu đổ vào cái vạc sành trong tay nàng. Tô Tuệ Nương mua thêm một bao bánh nếp, một bao kẹo lạc, mở một bao trong đó, lấy ra chia cho đám trẻ con đang trông mong nhìn nàng. Không kịp đợi nhận kẹo, đám nhỏ đã cười chạy đi chơi tứ tán.

“Đám tiểu tử thúi này, đến một tiếng cảm ơn cũng không nói, xem về nhà có ăn đòn không!” Có chị kia trên mặt vờ như tức giận, phàn nàn với Tô Tuệ Nương. Nhưng trong ánh mắt đều chứa ý cười, hiển nhiên là miệng không như lòng. Tô Tuệ Nương nghe vậy không khỏi mỉm cười nói: “Thế cháu cần phải thù hằn lưu tình đó, đánh con đâu, đau lòng ấy lại là cha tụi nhỏ a.”

Đám phụ nữ gần đó nghe vậy không khỏi phá lên cười, trong ánh mắt nhìn Tô Tuệ Nương đều mang theo nhu hòa, đối với đại đa số các bậc cha mẹ mà nói rất khó ghét một người yêu thích con mình. Tô Tuệ Nương đang rôm rả trò chuyện cùng họ, một tràng tiếng be be bỗng truyền đến, nàng thoáng nhìn qua, liền bắt gặp dưới gốc cây khô cột hai con dê, một lớn một nhỏ, con lớn nhìn như đang bị bệnh, buồn bã ỉu xiu nằm úp sấp dưới tàng cây, mặc kệ con dê con bên cạnh kêu cách nào cũng không đứng dậy. @Mac.FTien.P Tô Tuệ Nương có chút tò mò hỏi: “Dê nhà ai thế?”

Trả lời là người bán hàng rong kia, chỉ nghe gã nói: “Là của tôi đây, tiểu nương tử cô thích không? Thích thì một trăm rưỡi đồng bán cả hai con.”

“Anh xấu bụng thế!” người đáp lời là cái chị mới trò chuyện cùng Tô Tuệ Nương, nói thẳng: “Con dê kia của anh vừa nhìn đã biết ngay là bệnh sắp chết rồi, còn con nhỏ kia thì mới sinh, không có sữa mẹ kiểu gì cũng sống không được bao lâu, vậy mà còn dám mở miệng đòi một trăm rưỡi đồng, tôi thấy là anh thêm tiền đến điên rồi ý.”

Gã bán rong kia nghe trách móc như vậy, cũng không tức giận, ngược lại cười hi hi nói: “Chị này nói thế là không đúng rồi, sao chị biết là nó sắp chết chứ, chẳng qua là trời nóng quá, con vật kia không muốn động thôi. Ừm, vị tiểu nương tử này, tôi thấy cô cũng có lòng muốn mua, vậy đi, một lời giảm còn 100 đồng, cô thấy sao?”

Ban đầu Tô Tuệ Nương chẳng qua là thuận miệng hỏi thôi, gã bán rong này thế mà tài, rất biết tinh túy “đánh rắn tùy gậy”. Có điều... nhìn con dê con đáng thương không ngừng dùng thân thể cọ cọ người dê mẹ, trong lòng nàng khẽ động, rốt cuộc vẫn sinh lòng trắc ẩn, ngầm nghĩ sau đó nói: “Tám mươi đồng.”

Gã bán rong kia nghe liền biết có cửa rồi, ra chiều tiếc nuối nói: “Tiểu nương tử này, chín mươi lăm đồng, thật không thể ít hơn nữa, không nói gạt cô chứ con dê này là tôi mới đổi từ thôn bên cạnh, tốn chín mươi đồng ấy, cô ít nhiều cũng cho tôi kiếm ít đồng chạy việc chứ!”

Tô Tuệ Nương tin gã mới là lạ, chỉ nhàn nhạt nói: “Chỉ tám mươi đồng, bán thì bán, không bán thì thôi!”

Gã bán hàng rong kia cắn cắn răng, mở miệng nói: “Bán!”

Tô Tuệ Nương giao tiền xong, nói người bán hàng rong ôm dê vào nhà mình, Lâm thị thấy con gái đi mua xi dầu mà đem về những hai con dê, hơn nữa còn là hai con dê trị giá “tám mươi đồng”, tất nhiên là xót của. Bà có chút oán trách: “Mua chỉ cho phí tiền, thịt dê mùi hôi cũng đâu có ăn được.”

“Mẹ, sữa dê rất bổ đấy!” Tô Tuệ Nương cười nói: “Con dê mẹ này vừa vận đang nuôi con có thể vắt ra rất nhiều sữa.”

Lúc còn ở kiếp trước, Tô Tuệ Nương vậy mà uống không ít sữa dê, giờ nhớ lại cũng tương đối hoài niệm. Lâm thị bên cạnh lao thao nói gì đó, nàng lại không để ý tới. Chỉ vào nhà bếp lấy cái đĩa cũ, đổ vào ít nước suối lạnh trong không gian, sau đó lại cắt ít rau tươi trong vườn, lừa hai con dê vào trong cái lều dựng cho Tiểu Hắc lúc trước, nhìn dê mẹ gục trên đồng rom hữu khí vô lực thờ hồn hên, Tô Tuệ Nương duỗi tay sờ sờ đầu của nó, thờ dài nói: “Phải cố gắng a, con mầy còn đang chờ mầy đó!”

“Be be...” con dê con vừa thấy sinh ra không bao lâu kia tựa hồ cũng nghe hiểu lời của Tô Tuệ Nương, vươn đầu lưỡi đỏ hồng, hướng về mũi mẹ nó, nhẹ nhàng liếm láp.

Ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương đặc biệt đi mời chồng thím Ba đến một chuyến, ở phương diện chăn nuôi ông ấy rất có kinh nghiệm, được xưng là nửa bác sỹ thú y. Tô Tuệ Nương chỉ thấy ông lật người con dê mẹ lên, đầu tiên là sờ vuốt xung quanh, rồi sau đó rẽ mở lông dài bên th尻 ra, quả nhiên ở phía trên đó nhìn thấy một khối bọc mủ lớn nhỏ lên, đè lại bốn vó dê, dùng dao đã được rửa qua rượu cất sạch bọc mủ, chờ cho sau khi rửa sạch nước mủ đi, dán thảo dược đã được nhai nát lên. Làm xong những thứ này, con dê mẹ nhìn qua khá hơn nhiều, nghiêng người nằm nơi đó, mặc cho con dê con dựa vào bên cạnh.

Trong nhà họ, không chào đón hai con dê nhất sợ là Tiểu Hắc rồi, bởi vì bị chiếm mất hang ổ, nó tò vờ rất là luống cuống, bu quanh mãi chỗ con dê mẹ mà sữa liên hồi, dọa cho con dê con đáng thương sợ đến run lập cập. Cuối cùng, vẫn là Tô Tuệ Nương nhìn không nổi nữa, khăn cấp làm thêm một cái chuồng mới, mới khiến cho con chó nhỏ ngày càng bá đạo kia ngừng lại.

Thương thế của dê mẹ quả nhiên khá hơn rất nhiều, chưa tới hai ngày đã bắt đầu khôi phục lại ăn cơm, ăn được là có thể sinh sữa. Con dê con đã bụng đói kêu vang nhiều ngày, rốt cục đã được lót dạ đôi chút. Tô Tuệ Nương chăm sóc chúng cũng đặc biệt tận tâm, mỗi ngày đều cho ăn bằng cỏ tươi,

thỉnh thoảng còn uống nước suối lạnh trong không gian, cứ như vậy lại qua bảy tám ngày, con dê mẹ đã khôi phục như thường trở nên hoạt bát hẳn lên.

Tô Tuệ Nương cũng nhận được thùng sữa nặn ra đầu tiên.

Sữa dê vị hơi gay, bình thường căn bản uống không quen. Nhưng Tô Tuệ Nương lại biết cách khử mùi gay này, nói tới cũng đơn giản, chỉ cần nấu sôi sữa dê lên, thả vào thêm ít hạnh nhân là được. Thân thể này của nàng mặc dù có nước suối trong không gian tắm bổ, nhưng trước kia nền tảng thật sự là không được tốt, có thể bồi bổ thêm chút đồ dinh dưỡng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Như thế, mỗi tối trước khi đi ngủ Tô Tuệ Nương đều uống một ly, suốt một đoạn thời gian, không nói cái khác, riêng chất lượng giấc ngủ đã tốt hơn trước khá nhiều. Không chỉ một mình mình uống, nàng còn buộc Vương Thất Lang cùng uống, thằng bé không thích mùi này, lần nào uống mặt mày cũng nhăn thành một cục, trông thú vị vô cùng.

Đoán chừng là thân thể được điều dưỡng tốt hơn nhiều, một buổi tối nọ, Tô Tuệ Nương đang ngủ đột nhiên cảm thấy cả người rét run, bụng nhỏ co rút đau, giữa hai chân mơ hồ có cảm giác dính dấp truyền đến, trong lòng nàng lập tức có dự cảm, cúi đầu nhìn quả nhiên là như thế, là quý thủy của nàng đến.

Từ lúc xuyên đến thân thể này, quý thủy vẫn là lần đầu tiên, nhưng Tô Tuệ Nương dù sao cũng không phải là nhóc con cái gì cũng không hiểu, từ trong ngăn kéo lấy vải sạch ra, gấp lại kê giữa hai chân, vừa thay xong quần, bụng càng co rút lợi hại hơn nàng cũng chẳng có sức suy nghĩ miễn man nữa, chỉ mong sau khi ngủ một giấc dậy sẽ không còn đau như vậy nữa.

Ngày kếp, lúc nên thức dậy mà thấy Tô Tuệ Nương vẫn chưa dậy, Lâm thị đến nhìn, thấy nữ nhi khom lưng rúc trong chăn, trên mặt tía mồ hôi, không khỏi sợ nhảy dựng, sau khi biết là Tô Tuệ Nương đã tới quý thủy, mới thoáng yên tâm. Vương Thất Lang lại vẫn cực kỳ lo lắng, cậu cho là Tuệ tỷ tỷ bị bệnh, cả người cuống quýt lo lắng, nếu không có Lâm thị ngăn là muốn chạy đi tìm đại phu rồi.

“Tỷ tỷ không sao, khỏe ngay thôi ấy mà, đệ mau đi học đi!” Vương Thất Lang là nam, Tô Tuệ Nương cũng không tiện nói thẳng ra, chỉ liên tiếp thúc giục nó đi ra ngoài. Kết quả, lòng mang đầy bất an, Vương Thất Lang cẩn thận dò từng bước rồi đi, sau khi cậu đi rồi, Tô Tuệ Nương liền nằm xuống giường, uống một chén lớn sữa dê nóng hôi hổi, lúc này mới cảm thấy tốt hơn nhiều, nằm nửa ngày, mới đứng dậy, bắt đầu rửa mặt.

Thân thể này của nàng, năm nay đã mười lăm rồi, cũng là lần đầu tiên đến kinh nguyệt, ở phương diện khác mà nói thật sự phát triển muộn rồi. Ăn qua loa một ít, Tô Tuệ Nương liền ngồi trên giường gạch chuẩn bị làm vài món “trang bị đặc biệt”. Đem vải xô sạch sẽ cắt thành mảnh dài, rộng bốn ngón tay, bên trong nhét vải bông sạch, sau đó vá lại, đây là một loại “vật phẩm chuyên dụng của phụ nữ” mà nhiều năm sau vô cùng lưu hành trong kinh thành. Đương nhiên, nàng làm chẳng qua là loại đơn giản, làm liền tù tì mười cái, Tô Tuệ Nương thấy hẵn là đủ đối phó cho lần này rồi, mới ngoi tay.

Lâm thị thương con, biết nàng khó chịu trong người, bèn bảo nàng nghỉ ngơi, mình ôm đôn hết việc nhà. May mà thân thể của Tô Tuệ Nương cũng dần dần thích ứng với cảm giác “không thoải mái” này, chưa tới một ngày bụng đã bắt đầu không có loại đau đớn triu nặng nữa.

Vương Thất Lang thấy vậy thở phào một hơi, gương mặt nhỏ nhắn rốt cục không còn cái vẻ sa sầm căng thẳng kia nữa.

Cậu mặc dù không rõ Tuệ tỷ tỷ tại sao không nói với mình đến cùng là bệnh gì, nhưng thấy nàng có vẻ như đã chuyển biến tốt, không còn khó chịu như trước nữa, nó cũng vui theo.

Cậu thà rằng đâm dao lên người mình, cũng không muốn Tuệ tỷ tỷ bị đau tẹo nào.

Nhưng như đã nói, rốt cuộc là bệnh gì chứ?

Vương Thất Lang phiền não nhấc chân đạp Tiểu Hắc bên cạnh, nghĩ mãi không ra mà!

“Àng...” chủ chó ngốc vô cơ bị đá một cước, oan ức mà quay mòng mòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tuệ Nương bị bắt

Edit: Mạc Thiên Y

Trong Vương Gia Ao, người cực kỳ có tiếng nói nhất hẵn là ông cụ Lý Chính kia rồi, Lý Chính cũng họ Vương, là một nhân vật tương tự *oan nho* (chỉ văn nhân cổ hủ hoặc học trò nghèo), bình thời thích nhất nói hai câu đó là: “*Chẳng ra thể thống gì*” và “*Làm nhục tư văn*”, có điều nói tóm lại người xem như công chính, ở trong Vương Gia Ao rất có uy tín. Cho nên khi ông cụ sắp đến ngày mừng thọ bảy mươi tuổi, người của cả thôn trên cơ bản cũng phải đến tham dự, Tô Tuệ Nương cũng không ngoại lệ.

Mùng mười tháng mười, nhà Lý Chính khua chiêng gõ trống, bày mâm cỗ lớn khỏi phải nói. Đến tối còn mời được gánh hát nổi danh trên trấn Long Tuyền đến ca diễn, đây chính là một chuyện mới mẻ, người trong thôn quanh năm suốt tháng cũng chẳng có thứ gì tiêu khiển, có thể có cơ hội xem một tuồng kịch, dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua. Quý thủy của Tô Tuệ Nương chưa đi, thân thể không mấy thoải mái, nên không muốn đi góp vui. Nhưng mà Lâm thị muốn đi a, Tô Tuệ Nương thấy đáng về mẫu thân vừa khát vọng xem kịch, vừa không yên lòng về mình, nên cũng đứng lên, hơn nữa nàng bảy

giờ cũng chỉ là không quá thoải mái mà thôi, mấy hành động đi đường gì đó thì không có vấn đề.

Thế là, Lâm thị, Tô Tuệ Nương và cả Vương Thất Lang, ba người cùng đi đến quảng trường trong thôn, hôm nay sân khấu được dựng tại đó, lúc họ đến nơi này đã tấp nập người, cô di chú bác anh em bạn bè vân vân, ai nấy đều mặt mày hưng phấn mà cười cười nói nói, lại thêm bóng dáng nô đùa rượt đuổi của đám trẻ con xung quanh, khiến cho quảng trường thôn ồn ào náo nhiệt hẳn lên, không khí trở nên ngột ngạt.

“Tuệ Nương bên này này!!” Cách đó không xa có người gọi lớn. Là Chị Quế Hoa đang vẫy tay họ, Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị liếc nhau, bây giờ mới đi tới đó, thím Ba cùng vài người phụ nữ quen biết cũng ở bên đó, thấy đám Tô Tuệ Nương tới, rồi rít chào hỏi. Cảm ơn Chị Quế Hoa xong, hai mẹ con ngồi xuống, bởi vì quá đông người, hai mẹ con cố lắm cũng chỉ nép được chút mép ghế dài, thật sự là chật đến nỗi không có chỗ cho Vương Thất Lang ngồi, Tô Tuệ Nương rất tự nhiên mà đặt thẳng bé ngồi trên đùi mình, hai tay vòng qua eo của nó.

Nhìn từ đằng sau, đôi lỗ tai nhỏ xinh như bạch ngọc của Vương Thất Lang đã hoàn toàn đỏ ửng lên. Cái miệng nhỏ cũng khẽ mím lại, muốn tụt từ trên người Tô Tuệ Nương xuống, bên hông lại bị néo một cái, không thể không ngừng gãi dụi.

“Đây là thằng bé con nhà họ Vương đó hả!” một người phụ nữ trung niên ngồi bên trái Tô Tuệ Nương ngẩng đầu quét mắt Tô Tuệ Nương, chắc chắn mà nói: “Đúng là khác xa trước kia nhỉ.” Ngày trước Vương Thất Lang căn bản không có ai quản, bần thủ dơ dáy như đứa trẻ hoang dã vậy, so với đứa bé sạch sẽ như tiên đồng hiện tại, thật đúng là chênh lệch trời đất. Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, cũng không nói gì thêm, ngược lại thẳng nhóc Vương Thất Lang kia chẳng chút khách khí mà trừng mắt nhìn người phụ nữ nọ, nó bất mãn nhất là người khác đem nó ra liên hệ với nhà họ Vương kia.

Ngay lúc này một hồi tiếng chiêng vang lên keng keng, bỗng chốc hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Chỉ thấy Thọ tinh công của ngày hôm nay – Vương Lý Chính thân vận một bộ áo lụa in chữ Phúc, chống gậy run run đứng trên cái sân khấu được dựng tạm bợ, bắt đầu phát biểu, đơn giản chỉ là cảm tạ chư vị hương thân đến góp vui, hy vọng mọi người xem kịch vui về đại loại thế. Sau một tràng lời nhai dông dài, Lý Chính vung tay lên tuyên bố vở tuồng mở màn. Các vị hương thân phụ lão bên dưới lập tức hưng phấn hẳn lên, ai nấy đều duỗi dài cổ, không ngừng nhìn lên sân khấu, chỉ thấy không bao lâu chúng vị đào kép bắt đầu hoá trang lên sân khấu, ý ý a a, bên anh xướng lên, bên tôi xướng lại, lại phối với đàn nhị hồ đàn tam huyền các loại... quá nhiên là vô cùng náo nhiệt.

Lúc còn ở kiếp trước Tô Tuệ Nương thường xem kịch, hơn nữa toàn là xem kịch của đào kép nổi tiếng chân chính, nhưng đối với phương diện này nàng vẫn chẳng mấy hứng thú, nếu là kịch võ còn có thể thấy chút thú vị, còn nếu là kịch văn ý ý a a, động một chút là khóc lóc thì chả có hứng thú. Ngất nổi khi ấy ngại vì thân phận còn phải làm ra vẻ như “vạn phần mê mẩn”, thế là khảo nghiệm không ít kỹ thuật diễn của nàng. Nàng không thích xem, bên dưới có cả khối người thích xem, sau khi mở màn, mọi người dưới sân khấu giống như là bị hút hồn phách vậy, ánh mắt ai nấy đều nhìn chăm chăm, ngay cả Vương Thất Lang cũng ngoe đầu, trên mặt lộ vài phần thích thú.

Một tuồng kịch đã xướng thì phải hơn hai canh giờ, hơn nữa có xu hướng không hề dừng lại, kèm theo tiếng khen ngợi rung trời cùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người bên dưới, đám đào kép trên sân khấu cũng càng hát càng sung, rất có xu thế “thời hát mới nghỉ”. Tô Tuệ Nương ngồi lâu như vậy, cũng đã sớm mệt mỏi, hơn nữa quỹ thủy của nàng chưa hết, lúc này lại cảm thấy có cái gì bên dưới chảy ra, không tự chủ khẽ động thân thể.

Vương Thất Lang lập tức quay đầu, từ trên người Tô Tuệ Nương bò xuống, kề tai nàng nhỏ giọng hỏi: “Tuệ tỷ tỷ là muốn đi giải hả?”

Tô Tuệ Nương gật đầu, rồi xoay người nói mấy câu với Lâm thị ngồi bên phải, Lâm thị đang mê mẩn xem kịch, cũng không biết có nghe thấy hay không, chỉ tùy tiện khoát tay một cái. Tô Tuệ Nương bèn đứng lên cùng Vương Thất Lang từ trong đám người chen chúc đi ra. Đợi vắt vò chen ra được rồi, Tô Tuệ Nương đã thờ hồn hể, hưng hăng hít vài hơi không khí trong lành, nàng bị mùi tẩu thuốc và mùi hôi chân trong đó hun đến xây xẩm mặt mày. Tô Tuệ Nương quyết định một lát sẽ trực tiếp về nhà luôn, nàng bây giờ không có dũng khí chen trở lại rồi.

Quảng trường thôn đèn đuốc sáng choang dĩ nhiên không phải nơi tiện “đi ngoài”, mà phụ cận cũng không có nhà xí linh tinh, Tô Tuệ Nương bèn cùng Vương Thất Lang đi đến nơi vắng người, hơi chệch về phía nam có một khu rừng nhỏ, Tô Tuệ Nương cẩn thận chui vào, Vương Thất Lang tất nhiên ở bên ngoài canh chừng. Tô Tuệ Nương có chút đỏ mặt, đây là lần đầu tiên làm loại chuyện “giải quyết ngay tại chỗ” này, cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, nhưng đương lúc nàng xấu hổ muốn *tóc chiến tóc thẳng*, một bóng đen chờ đã lâu vô thanh vô tức từ phía sau đột nhiên nhào tới.

“Ai...” Tô Tuệ Nương trong nháy mắt hoảng sợ biến sắc, há mồm toan kêu cứu, nhưng người nọ sau lưng ôm ghì mình lập tức bưng kín miệng mũi nàng, một mùi gay mũi truyền đến, Tô Tuệ Nương dần dần không còn động thái. Bóng người màu đen kia nhanh chóng phủ bao bọc lên người Tô Tuệ Nương rồi vác lên vai, có thể cảm giác được, lúc này người nọ cũng phi thường căng thẳng, sau khi không chế được Tô Tuệ Nương cũng chẳng để ý gì khác nữa, vội vã chạy ra ngoài.

Đến bên ngoài đã sớm có người tiếp ứng, chỉ nghe người nọ cả lăm hỏi: “Được, được, được không?”

“Bẩm Lục thiếu gia, được rồi ạ!”

Thì ra người tiếp ứng chính là Vương Lục Lang kia, mà bóng đen bắt người kia cũng là Tiền Tứ.

Vương Lục Lang kỳ thật đã sớm nhìn thấy người Tiền Tứ vác trên vai, trong lòng có thể nói là vừa mừng vừa sợ, gã trước nay là một cái gối thêu hoa, ngân thương mà đầu sấp, bình thường đùa giỡn tiểu cô nương gì đó còn có gan, nhưng như loại chuyện ngang nhiên bắt người, ý đồ làm nhục này đúng là chưa từng làm, nếu không phải là đối với Tô Tuệ Nương này thật sự là quá ngứa ngáy rồi, Vương Lục Lang cũng không dám giở thủ đoạn này.

Dĩ nhiên, điều này cũng không thoát khỏi liên quan đến “chị thị trực tiếp” của Vương Nhị Lang lần đó.

Nơi này cách quảng trường thôn dù sao vẫn không xa lắm, hai người sợ bị người khác nhìn thấy hành tung, đành đề nén cảm giác hưng phấn, khiêng Tô Tuệ Nương đã ngất đi. Mà vào lúc này, bên kia mép rừng Vương Thất Lang cũng cảm thấy sự tình không đúng, gọi với vào trong mấy tiếng, cũng không ai đáp lại, mặt Vương Thất Lang hơi biến sắc, bây giờ không chút do dự đi vào, cậu từ nhỏ đã quen với dấu tích cây cỏ trong rừng mà Tô Tuệ Nương đi

qua, rất dễ dàng tìm ra được nơi nàng bị bắt.

Mặt không biểu tình từ dưới đất nhật lên một khuyển tai nho nhỏ màu bạc, hình cây đinh hương, dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng mỏng manh, có thể là vừa rồi trong lúc Tô Tuệ Nương giãy dụa bị Tiền Tứ sau lưng không cẩn thận làm rớt ra. Giờ khắc này trong cặp mắt Vương Thất Lang, đột nhiên hiện ra tia huyết sắc, tựa như là có thứ gì đó vô cùng đáng sợ từ trong thân thể nhỏ bé kia nổi lên vậy. Vương Thất Lang cúi rạp cơ thể, hai mắt như con sói dò xét mọi nơi, cuối cùng nhận chuẩn được một phương hướng, hốt nhiên phúc chân chạy như điên.

Cậu chạy rất nhanh.

Vô cùng nhanh.

Hệt như một con dã thú hoàn toàn bị chọc giận, huy động tứ chi, găm thét muốn cắn đứt cổ họng kẻ thù, cậu muốn tìm cái tên đã bắt Tuệ tỷ tỷ.

Tìm được gã, sau đó, giết chết gã.

Tuyệt đối phải giết chết gã.

Lúc Tô Tuệ Nương tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, tay chân bị trói, miệng cũng bị nhét vải chỉ có thể cong thân thể bất lực mà nằm trên mặt đất lạnh băng, trí nhớ nhanh chóng dẫn nàng hồi tưởng lại hết thấy, biết mình đã bị kẻ xấu bắt đi, Tô Tuệ Nương nhất thời trắng bệch cả mặt mày, cố gắng tự trấn định tinh thần, nàng quan sát bốn phía, hy vọng có thể tìm được cơ hội thoát thân. Nơi này là một căn nhà gỗ rất nhỏ, nương ánh trăng ngoài cửa sổ, Tô Tuệ Nương gần như liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là căn nhà dưới chân núi Nam Sơn, chuyên dùng cho người nghỉ chân.

Kẻ xấu kia vì sao muốn bắt mình, hơn nữa còn đặc biệt đem mình đến chỗ này? Là cướp tiền hay cướp sắc, hay là muốn mạng của nàng? Rất nhiều suy nghĩ xoay vòng trong đầu Tô Tuệ Nương, hơn nữa, bây giờ là lúc nào rồi? Mấy người Lâm thị phải chăng đã phát hiện mình mất tích? Nếu đã phát hiện, tất nhiên sẽ bắt đầu gióng trống khua chiêng tìm kiếm, hiện tại ở trong này yên tĩnh như vậy, chứng tỏ thời gian cũng không trôi qua bao lâu... Đương lúc Tô Tuệ Nương muốn giãy giụa ngồi dậy, một tiếng hắt xì vang lên, một bóng dáng lén lút thậm thụt đi vào. Tô Tuệ Nương định thần nhìn, trong lòng đột nhiên chùng xuống, trong đầu không tự chủ hồi tưởng lại lời Tê Mai Mai nhắc nhở: “Cẩn thận Vương Lục Lang, gã đang âm mưu lên di đó”.

Vương Lục Lang thấy Tô Tuệ Nương đã tỉnh, không khỏi giật mình nhảy dựng, nhưng thấy tiểu nương tử da mịn thịt mềm kia bị trói tay chân chỉ có thể lấy ánh mắt trừng mình, một cảm giác tự hào đột nhiên dấy lên trong lòng. Chẳng phải mày cứng rắn lắm sao? Chẳng phải mày nói đánh là đánh sao? Chẳng phải mày trước nay đều xem thường ông sao? Hôm nay còn chẳng phải rơi vào trong tay ông đây.

Vương Lục Lang chỉ cảm thấy trong lòng một luồng lửa nóng hùng hực trước nay chưa từng có, cả người đắc chí cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chết chưa hết tội

Edit: Mạc Thiên Y

“Lục thiếu gia nhỏ giọng chút...” đoán là Vương Lục Lang cười quá đắc ý, Tiền Tứ ngoài cửa lập tức há mồm nhắc nhở.

“Sợ cái gì, người trong thôn đều đến quảng trường nghe kịch cả rồi, nơi này lại vắng vẻ, sẽ không có ai tới đâu.” Vương Lục Lang rất lơ đãng nói.

“Hắc hắc, Lục thiếu gia vậy ngài còn không mau động thủ, đừng để tiểu nương tử kia chờ sốt ruột!”

“Dài dòng, cần người lắm mồm à.” Vương Lục Lang mắng một câu, rồi đảo tròn mắt nói: “Ừm, Tiền Tứ người đi xa chút, thiếu gia ta cũng không có thói quen bị nghe lén lúc hành sự.”

Tô Tuệ Nương nghe thấy ngoài cửa còn có một người, trong lòng không khỏi lại càng trĩu nặng, thấy ánh mắt toát lên ý dâm của Vương Lục Lang nhìn mình, trong lòng nàng thật sự vừa kinh vừa sợ, nếu thật sự để cho cái tên ác ôn này làm nhục thân thể, nàng thà chết còn hơn. Vương Lục Lang bước nhẹ nhàng tới trước người Tô Tuệ Nương, ngồi xổm xuống, dùng giọng nói tự cho là ôn nhu nói với nàng: “Chị dâu tốt, nàng đừng sợ, Lục Lang là thật sự thích nàng, hôm nay sau khi hai ta hoàn thành nhân duyên tốt này, ta cũng sẽ không vứt bỏ nàng, mặc dù không thể cưới nàng làm vợ nhưng danh phận một thiếp thất thì trốn không thoát đâu, khi khi... Nàng cũng đừng trừng ta như vậy, nàng là quả phụ đời này sợ là chưa được qua hưởng cái tốt của đàn ông đâu, hôm nay ta sẽ tận tình yêu thương nàng để cho chị dâu tốt của ta trở thành đàn bà chân chính, cũng coi như xứng với Tứ ca đoán mệnh kia của ta rồi.” Vương Lục Lang ngoài miệng kêu chị dâu, một loại kích thích loạn luân không khỏi tuôn trào trong lòng, hẳn là rốt cuộc không khống chế được, vươn tay muốn xé áo Tô Tuệ Nương.

Tô Tuệ Nương nhất thời sồn gai ốc, nhưng phàm là nữ nhân gặp phải chuyện kiểu này, cũng sẽ không kiềm được sợ hãi, nàng cũng không ngoại lệ, chẳng qua là bây giờ bị trói hai tay hai chân, nàng ngay cả sức đánh trả cũng không có. Cố nén hoảng sợ trong lòng, Tô Tuệ Nương ngưng lại xúc động muốn kịch liệt giãy dụa, trên mặt lộ ra biểu tình nhu thuận, hướng về phía Vương Lục Lang ô ô mấy tiếng.

Vương Lục Lang như cũng cảm giác được biến hóa của nàng, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, Tô Tuệ Nương cực nhẹ mà nhếch khoé mắt, lộ ra một tia xuân ý. Vương Lục Lang thấy thế lập tức vui mừng quá đỗi, cho là nàng đã cam chịu, không khỏi cười to nói: “Chị dâu thật là một người thông minh, vậy thì được rồi! Vốn chính là chuyện ta tốt nàng tốt, hà tất làm thành như vậy?” Nói xong, liền lấy vài nhét trong miệng Tô Tuệ Nương ra, chu mỏ muốn hôn nàng. Tô Tuệ Nương bị gã đè xuống đất, mắt thấy gã sắp khinh bạc mình, lửa giận trong lòng rốt cuộc không khống chế được, há mồm ra trong nháy mắt liều mạng cắn chặt lấy lỗ tai gã. Vương Lục Lang đau đớn kêu thảm một tiếng, dậm tâm bỗng thu lại, chỉ lo giăng ra. Tô Tuệ Nương hận cực kỳ, sao có thể nhả ra, trong chốc lát, lỗ tai Vương Lục Lang đã bị cắn xé đến máu tươi đầm đìa, một con đau buốt xuyên tim truyền đến, Vương Lục Lang giờ tay lên tát nàng một cái, Tô Tuệ Nương bị đánh ngã văng ra đất.

Vương Lục Lang bùng nổ tai trào máu, trong lòng phẫn nộ. Đứng lên điên cuồng đập lên người Tô Tuệ Nương tới tấp, ngoài miệng mắng to: “Đồ tiện nhân, đúng là cho thể diện mà không biết xấu hổ, cũng dám cắn thiếu gia ta, xem có đánh chết mày không.” Tô Tuệ Nương nằm trên mặt đất nén chịu gã tay dậm chân đá, nhưng hai mắt vẫn gắt gao nhìn chòng chọc gã, hận không thể cứ thế cắn chết gã.

Đương lúc Vương Lục Lang nổi điên cuồng nộ, ở cách đó không xa Tiền Tứ đang canh chừng cũng gặp phiền toái. Tọt quần tè lên gốc cây, một con gió thổi qua, nước tiểu trực tiếp dính lên ống quần, gã tức sùng sộ chửi vài câu.

“Đm nó chứ, người ta ở trong phòng hưởng thụ tiểu mỹ nhân, ông đây ở chỗ này hứng gió lạnh, mẹ nó chứ!” Hùng hùng hổ hổ đá vài cước, xốc quần lên định xoay người, bỗng một cảm giác rợn cả tóc gáy xông thẳng lên đầu, trong lòng gã vốn có quỷ, vọt một cái xoay người, mở to hai mắt nhìn nạt một tiếng: “Ai đấy?”

Dưới chân núi trống trải, ngoại trừ con gió lạnh liên tục quét tới, không có người trả lời gã. Tiền Tứ thầm thở dài, cau mày mắng hai câu, rồi xoay người, toan rời đi, ngay lúc này bỗng phát sinh biến cố, chỉ nghe có tiếng xé gió lao nhanh tới, một bóng đen từ trên cây lao xuống. Tiền Tứ cảm giác được, ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi sắc mặt đại biến. Đáng tiếc, gã đến cả kêu cũng chưa kịp kêu lên, đầu đã bị nện mạnh một cái, máu dần trào ra, kèm theo đau nhức. Tiền Tứ đảo mắt, phịch một cái ngã lăn ra đất.

Nương ánh trăng sáng, có thể nhìn ra rõ ràng, bóng đen kia không phải Vương Thất Lang thì là ai vào đây.

Giải quyết xong Tiền Tứ, Vương Thất Lang không hề ngừng bước, nhanh chóng chạy như bay đến căn nhà gỗ đang giam giữ Tô Tuệ Nương. Đến gần là có thể nghe thấy âm thanh bên trong truyền ra.

“Hi hi, con tiện nhân này, muốn cắn lưỡi tự vận, nằm mơ!... tư vị của Ngọc hương lộ này thế nào, bây giờ có phải cảm thấy cả người nóng lên không? Hắc hắc... Thiếu gia rất nhanh sẽ giải thoát cho cho ngươi...”

Vương Thất Lang nắm chặt cục đá sắc nhọn còn mang theo vết máu của Tiền Tứ, trong cặp mắt lóe ra ánh hào quang cắn người, cậu nện bước như âm hồn mà đẩy ra cửa phòng đóng chặt. Vương Lục Lang bên trong đang đắm chìm trong đắc ý chẳng mấy chốc phát giác sau lưng mình vô thanh vô tức xuất hiện thêm một người.

Tô Tuệ Nương nằm trên mặt đất chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, từng con sóng nhiệt bắt đầu từ trong xương cốt chui ra, tất cả lý trí và tinh thần bắt đầu nhanh chóng biến mất, nàng vô thần nhìn Vương Lục Lang trước mắt đang bắt đầu cởi quần áo, trên gò má ửng đỏ xẹt qua tia tuyệt vọng.

Vương Lục Lang miệng đắng lưỡi khô nuốt một ngụm nước bọt, thấy Tô Tuệ Nương chỉ còn sót lại chút dòn dập thờ dốc, mới yên tâm, gã thật sự sợ lại bị con ả này cắn một cái. May mà nhị ca có kiến thức, một lọ xuân dược uống vào, liệt nữ cũng có thể biến thành dâm phụ. Vương Lục Lang hai mắt lóe sáng cảm giác mình không thể đợi thêm nữa.

Chỉ cần chiếm được thân thể của con ả này, gạo sống nấu thành cơm, sau này còn không phải là muốn làm thế nào thì làm sao.

Vương Lục Lang cấp bách cởi quần mình xuống, lấy tư thế hổ đói vồ dê nhào tới Tô Tuệ Nương, ngay tại lúc này, một trận gió mạnh truyền đến, Vương Thất Lang sau lưng nhảy lên, hung bạo ra tay cực mạnh, cục đá sắc nhọn đâm mạnh vào ót gã, Vương Lục Lang nhất thời kêu thảm một tiếng, phũ phàng ngã nhào trên đất, trong cơn đau đớn, gã lại vẫn chưa té xỉu, ngược lại mở to cặp mắt hoảng sợ nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, gào thét: “Là này!”

Lúc này Vương Thất Lang đã không còn dánh vè nhu thuận khả ái cơ trí thường ngày nữa, trong cặp mắt hoàn toàn là vẻ ngoan độc như loài sói, cậu không nói hai lời chọt cười lên ngực Vương Lục Lang, trong ánh mắt không thể tin của đối phương, lần nữa giờ cục đá trong tay lên, hạ xuống, hai cái, ba cái, bốn cái...

....

Vô số máu tươi phun ra như thể không cần tiền, tiếng thét thảm thiết của Vương Lục Lang chỉ duy trì trong một cái chớp mắt, tứ chi gã kịch liệt co quắp vài cái, sau đó không còn nhúc nhích nữa, dĩ nhiên là đã khí tuyệt đương tràng (chết ngay tại chỗ), bị Vương Thất Lang đập chết tươi.

Mãi đến khi cả khuôn mặt bị đập nát như rồi, Vương Thất Lang mới mặt không biểu tình đứng lên.

Một tiếng rên rỉ đột nhiên vang lên.

Vương Thất Lang bắt chọt giật mình tỉnh lại, tựa như là thứ gì trên người thức tỉnh vậy, nó nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Tô Tuệ Nương cách đó không xa, lo lắng gọi: “Tuệ tỷ tỷ, Tuệ tỷ tỷ, tỷ có sao không?”

Vào lúc này, Tô Tuệ Nương đã bị xuân dược làm cho thần trí mê mang, trong lúc mông lung chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ dao động trước mắt. Vương Thất Lang nhanh chóng cời dây trói tay chân nàng, vịn Tô Tuệ Nương ngồi dậy.

“Tiểu, Tiểu Thất?” Tô Tuệ Nương khó khăn gọi một tiếng.

“Là đệ, Tuệ tỷ tỷ, đệ đến cứu tỷ rồi, đừng sợ.” Tuệ tỷ tỷ bị sao thế, sao mặt lại đỏ như vậy? Vương Thất Lang lo lắng giơ lên cánh tay nhỏ không bị dính máu còn lại, nhẹ nhàng sờ gò má Tô Tuệ Nương.

Tựa hồ là cảm thấy cánh tay nhỏ bé kia mang theo khí lạnh rất thoải mái, Tô Tuệ Nương rừ rừ rên rỉ một tiếng, không tự chủ cả cà.

Vương Thất Lang nghe thấy thanh âm kia, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, chẳng biết có sao cũng đỏ mặt theo.

Tô Tuệ Nương đầu gối còn sót một tia lý trí, biết mình đã được cứu, lại nhìn tên Vương Lục Lang kia nằm bất động trên đất. Cẩn thận đầu lưỡi, một cơn đau nhức truyền đến, cả người tỉnh táo vài phần.

Tô Tuệ Nương hô hấp dồn dập hỏi: “Gã, gã làm sao vậy?”

Vương Thất Lang tùy tiện liếc nhìn một cái, sau đó không hề để ý nói: “Chết rồi.”

Tô Tuệ Nương trong lòng cả kinh dồn dập, nhưng bây giờ nàng đã bị hạ dược, không thể suy nghĩ tỉnh táo, chỉ nắm tay Vương Thất Lang cố tự trấn định nói: “Đỡ, đỡ tỷ dậy.”

Lảo đảo đứng lên, Tô Tuệ Nương được Vương Thất Lang dìu đi đến cạnh thi thể, xuyên qua tầm mắt mờ sương, mơ hồ có thể nhìn thấy người nằm bên dưới cả người là máu. Tô Tuệ Nương run rẩy vươn tay nhẹ chạm vào gã một cái, thoáng chốc, không khí loáng thoáng lưu động, một giây tiếp theo, thi thể của Vương Lục Lang đột nhiên biến mất.

Nhìn một màn thần kỳ trước mắt, ngay cả Vương Thất Lang giết người không chớp mắt cũng phải mở to hai mắt, trên mặt ngập đầy vẻ ngạc nhiên.

Tô Tuệ Nương không có khí lực giải thích, chỉ yếu đuối nói: “Nhanh về nhà... đừng để cho ai nhìn thấy.”

Nói xong liền không kiên trì nổi nữa, con mắt đảo một vòng, ngắt xi.

Vương Thất Lang nghe vậy lập tức công nàng lên, nhờ bản thân cậu vì “luyện võ” mà khí lực rất lớn, dù công Tô Tuệ Nương cũng cước bộ như bay. Sau khi ra khỏi căn nhà. Vương Thất Lang không ngừng bước chân, ngẫm nghĩ chuyện sau đó, trước phải khử gã Tiền Tứ kia, gã ta thật ra chưa chết, chẳng qua là chưa tỉnh mà thôi. Vương Thất Lang lấy sợi dây trói gã lại, miệng cũng chặn kín, sau đó ném vào trong bụi cỏ, sau khi làm xong, bèn công Tô Tuệ Nương nhanh chóng chạy về nhà.

Lúc này, trời đã tối mịt, Vương Thất Lang lại chọn con đường bí mật đi. Dọc đường đi cũng không gặp ai, thuận lợi đi về tới nhà. Trong nhà một mảng đen kịt, rất hiển nhiên, Lâm thị vẫn chưa về.

Vương Thất Lang phi nhanh đến mở cửa phòng, cẩn thận đặt Tô Tuệ Nương lên giường gạch.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phong ba sau đó

Edit: Mạc Thiên Y

Sáng sớm, ánh ban mai tiến vào từ màn song cửa sổ, khiến Tô Tuệ Nương đang say ngủ tỉnh lại từ trong mộng. Mở mắt ra, hai mắt nàng vẫn mê man như cũ, sau một hồi khá lâu mới chậm rãi ngồi dậy, thoáng chốc một cảm giác dính dấp từ trên người truyền đến, cúi đầu nhìn, thì ra là cả kiện áo trong đã ướt hết một nửa. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng cau mày, dùng sức xoa trán, sao lại cảm thấy mệt mỏi như vậy, có cảm giác hư thoát. (mất nước)

“Tuệ tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi?” Ngay lúc này một tiếng gọi hơi ngạc nhiên vang lên, Tô Tuệ Nương quay đầu nhìn lại, là Vương Thất Lang nửa gục bên mép giường. Nhìn thấy cậu bé, lập tức vô số trí nhớ bắt đầu điên cuồng tràn vào đầu óc. Xem kịch, rừng cây, bị bắt, còn có Vương Lục Lang... Tô Tuệ Nương đột ngột biến sắc, niu chặt cổ áo trên người mình, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Vương Thất Lang thấy thế vội vàng leo lên, kề sát tới nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nàng, ôn nhu nói: “Tuệ tỷ tỷ không có chuyện gì, tỷ đừng sợ, tên xấu xa kia chưa làm gì tỷ hết.”

Tô Tuệ Nương thờ hồn hèn nấy cái thật sâu, cúi đầu nhanh chóng kiểm tra thân mình cho đến khi xác định mình vẫn là thân hoàn bích, trong lòng mới thoáng an tâm. “Gã, gã... đệ đem gã...” Tô Tuệ Nương ấp a ấp úng hỏi.

Vương Thất Lang thấy mặt nàng tái nhợt, nhất thời đau lòng, chỉ cảm thấy giết Vương Lục Lang như vậy thật sự là quá lợi cho gã rồi. Lẽ ra phải khiến cho gã chết thống khổ hơn mới phải! Kỳ thật căn bản không cần câu trả lời của cậu, Tô Tuệ Nương lúc này đã hoàn toàn nhớ lại tất cả mọi chuyện, thậm chí ngay cả chuyện thi thể Vương Lục Lang hiện đang ở trong không gian tùy thân, cũng đồng loạt nhớ ra. Không tự chủ vờn tay, nhìn nốt ruồi hình hoa mai nho nhỏ trong lòng bàn tay, Tô Tuệ Nương khẽ run.

Từng dòng nước mắt lăn xuống từ hai gò má, cảm giác tội lỗi bắt đầu tuôn trào trong lòng.

“Tỷ tỷ ngoan đừng khóc, đây không phải là lỗi của tỷ!” trên mặt Vương Thất Lang hiện vẻ nôn nóng, tay chân luống cuống nói: “Người giết gã là đệ, không hề liên quan đến tỷ tỷ.” Cách nói của Vương Thất Lang, chỉ càng khiến Tô Tuệ Nương thêm xấu hổ, một mặt là cảm giác tội ác giết người, mặt khác cũng bởi vì mình mà khiến cho Vương Thất Lang làm ra chuyện như thế, càng thêm vô số áy náy. Tô Tuệ Nương khó chịu một lúc lâu, mới chậm rãi bình tĩnh lại, nếu chuyện đã đến nước này có nói nhiều cũng vô dụng, vẫn nên nghĩ xem kế tiếp phải làm gì mới phải.

“... Tỷ tỷ yên tâm, lúc trở về không có ai nhìn thấy đâu, dì Lâm là về sau chúng ta, đệ nói tỷ tỷ đã ngủ rồi đi ấy mới đi nghỉ ngơi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, sắc mặt có phần khá hơn, thú thật, nàng không có bất kỳ ý định sẽ đi tự thú. Thứ nhất, là gã Vương Lục Lang kia ý đồ làm nhục mình trước. Thứ hai, động thủ giết người chính là Tiểu Thất, nàng lại không muốn kéo thẳng bé dính vào chút nào. Cho nên, ngày hôm qua trong tình huống ý thức không rõ ràng, nàng vẫn theo bản năng đem thi thể Vương Lục Lang bỏ vào trong không gian, dù sao không có thi thể thì sẽ không có án giết người, bọn họ sẽ được an toàn.

Nghĩ đến đây sắc mặt Tô Tuệ Nương đột nhiên biến đổi, gấp giọng nói: “Nguy rồi, còn có tên Tiền Tứ kia, gã...”

“Tỷ tỷ an tâm” trên gương mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Vương Thất Lang, toát lên độ cong ôn nhu, rất là nhẹ nhàng nói: “Tiền Tứ biết sự tình bại lộ cho nên sợ khiếp vía, bây giờ đã trốn khỏi thôn rồi, có lẽ trong vòng mấy năm sẽ không dám trở về.”

“Hà?” Tô Tuệ Nương khẽ tròn mắt, nghi ngờ hoang mang nhìn về mặt ngây thơ của đứa bé trước mắt, cho đến khi Vương Thất Lang như làm nũng lắc lắc cánh tay của nàng nhẹ kêu một tiếng: “Tuệ tỷ tỷ.”

Tô Tuệ Nương sắc mặt thay đổi mấy phen, lúc mở miệng vừa muốn nói gì đó, một loạt tiếng bước chân dần dần truyền tới, khiến nàng lập tức dừng tất cả lời muốn nói. Lâm thị một tay bưng chén cháo, một tay vén rèm cửa đi vào, bắt gặp hai người trước mắt gần như “dựa sát vào nhau” không khỏi chấn động, dĩ nhiên, điều bà giật mình ngược lại không phải gì khác, mà là —— “Tuệ Nương, mặt con sao thế này?”

Tô Tuệ Nương hơi ngẩn người, không tự chủ gờ tay lên sờ, lúc này mới phát hiện mặt mình đã sưng lên, là dấu vết bạo hành của Vương Lục Lang lưu lại hôm qua. Tô Tuệ Nương tất nhiên sẽ không nói thật ra, chỉ có chút chột dạ nói: “Mẹ, con không sao, đêm qua không cẩn thận té mà thôi.”

Lâm thị là người chân chất, cũng không nghĩ nhiều, chỉ đau lòng nói: “Sao không cẩn thận như vậy, để mẹ xem nào, còn ngã chỗ nào nữa không?”

Hôm qua, Tô Tuệ Nương bị Vương Lục Lang tay đâm chân đá một lúc lâu, bên dưới áo lót đã vết thương chằng chịt, dĩ nhiên sẽ không để cho Lâm thị thấy, bèn rút người lại trực tiếp trốn dưới chăn: “Mẹ, con có chút khó chịu, muốn nằm thêm một lúc.”

Lâm thị nhủ nhủ mảy, thuyết phục đủ điều để nàng đi xem đại phu, lại bị Tô Tuệ Nương một mực cự tuyệt. ㊟Mac.FT๗๗.๗ Sau hơn một canh giờ, Vương Thất Lang vẫn theo thường lệ vác cái cặp sách nhỏ mà Tô Tuệ Nương làm cho nó, về mặt tự nhiên đi đến trường, lúc đi còn liên tục liếc trộm Tô Tuệ Nương vài lần, cũng không biết nghĩ tới điều gì, chẳng những ánh mắt né né tránh tránh, mà cả gương mặt nhỏ xíu còn đỏ ửng lên.

Trên người Tô Tuệ Nương có thương tích, tinh thần cũng rệu rã không chịu nổi, nằm một lúc liền bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi, vốn tưởng rằng trải qua chuyện như vậy, mình nhất định sẽ thấy mơ ác mộng, không ngờ lại ngủ rất sâu, đến khi mở mắt lần nữa, đã là buổi trưa. Vương Thất Lang đến trường vẫn chưa về, Lâm thị hình như cũng đi ra ngoài, trong nhà vắng tanh không một tiếng động. Trên gương mặt bầm tím của Tô Tuệ Nương hiện lên một chút giây phút, chậm rãi xòe bàn tay mình ra, một giây sau, cả người đã đi vào không gian tùy thân.

Trong không gian vẫn là rau quả thơm ngon, linh tuyến cuộn cuộn chảy. Mà trong một mảng sắc xanh lại có một thi thể đầy máu. Tô Tuệ Nương lê bước chân yếu ớt đi qua. Đầu Vương Lục Lang giống như quả dưa hấu bị ném vỡ, cứ thế xuất hiện trong tầm mắt, Tô Tuệ Nương không khống chế được kêu lên sợ hãi, lùi lại hai bước. Nhìn từ tướng mạo, Vương Lục Lang đúng là tử trạng thê thảm, hơn nữa bởi vì nhờ không gian tùy thân mà thi thể hoàn toàn bảo lưu lại một khắc lúc gã tắt thở, thành thử óc trần ra cũng có thể thấy được rõ ràng.

Tô Tuệ Nương hít một hơi thật sâu, không động đến gã, mà đi vòng qua từ thật xa, đi đến phía linh tuyến. Nhảy vào trong suối nước nóng, thoáng chốc, một luồng sức sống bùng bùng bắt đầu theo tứ chi bách hải tiến vào trong thân thể nàng, vết thâm tím trên da thịt dần dần biến mất với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Một canh giờ sau, Tô Tuệ Nương từ trong ôn tuyền đi ra, ở bên cạnh ao thay một bộ đồ mới, chải lại đầu tóc, cuối cùng lia mắt nhìn lại nơi xa kia loáng thoáng có thể thấy được màu đỏ tươi, lác mình ra khỏi không gian.

Vẫn theo thường lệ đi vào bếp, Tô Tuệ Nương về mặt tự nhiên bắt đầu làm cơm trưa, không bao lâu Lâm thị trở lại, thấy con gái đã xuống giường, mà sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, không khỏi cao hứng, rửa tay cùng nàng nấu cơm. Cơm trưa làm món bánh rán rau hẹ, Tô Tuệ Nương ở bên cạnh trộn nhân, Lâm thị thì ở một bên nhào bột, hai mẹ con tùy tiện tán gẫu.

“Tối hôm qua con về sớm, còn không được xem đâu, mấy diễn viên trên sân khấu diễn kịch võ, rất hay đó nha, bọn họ múa gãy gộc đúng là uy vũ mạnh mẽ...” Lâm thị mặt mày hớn hờ kể, về mặt chưa thỏa mãn. Cánh tay cầm dưa của Tô Tuệ Nương cứng đờ, sau đó lập tức làm như không có chuyện gì nói: “Trên quảng trường đông người quá, con ngại ồn ào, đi giải xong rồi trực tiếp về nhà luôn.” Lâm thị cũng không nghĩ nhiều, sau đó lại nói rất nhiều chuyện trên sân khấu, Tô Tuệ Nương nghe mà thất thần, trong đầu xoay chuyển đủ loại ý niệm. Chuyện Vương Lục Lang và Tiền Tứ biến mất, đến bây giờ cũng chưa có ai rêu rao lên, có lẽ là bởi vì người nhà họ còn chưa phát hiện hai người đã xảy ra chuyện, nếu không tuyệt đối không thể yên tĩnh như

vậy được. Nhưng tối đa là một ngày nữa, đám người Bì thị nhất định sẽ phát hiện Vương Lục Lang đã xảy ra chuyện. . .

“Đừng ròi, còn có một việc.” Lâm thị đột nhiên như sực nhớ tới điều gì: “Mới vừa rồi mẹ đi ra ngoài, nghe thím Ba con nói, gian nhà nhỏ dựng để nghỉ ngơi dưới chân núi Nam Sơn, tối hôm qua bị cháy trụi rồi, may mà không lan đến cánh rừng trên núi, nếu không thể lửa sẽ lớn lắm, con gần đây cũng cẩn thận chút, tận lực đừng lên núi, trời hanh vật khô, dễ phát sinh mấy chuyện cháy rừng đó.”

Tô Tuệ Nương sững người, sắc mặt thay đổi vài lần, sau một lúc lâu mới thấp giọng đáp: “Biết rồi ạ.”

Thằng bé kia đã nghĩ đến loại trình độ này sao? Nàng có chút chua xót nghĩ, cái gọi “Hủy thi diệt tích” là như thế đi, dù sao trong căn nhà kia lưu lại quá nhiều dấu vết, nếu sau này có quan phủ đến điều tra, khó tránh khỏi sẽ không lộ chân tướng, dứt khoát một cây đuốc thiêu hủy, đầu xuôi đuôi lọt sao? Trong lòng Tô Tuệ Nương nổi lên cảm giác cực kỳ phức tạp, một mặt là thờ phào một hơi, mặt khác lại là sợ hãi đối với trí tuệ của Vương Thất Lang, đây cũng không phải là vấn đề thông minh hay không thông minh, mà là sự quả cảm cùng tàn nhẫn biểu hiện ra trong tính cách, cùng với sự coi thường đối với sinh mạng. Cho dù thằng bé làm thế hoàn toàn là vì mình, nhưng cũng khiến Tô Tuệ Nương cảm nhận được một phần lạnh lùng.

Giống như Tô Tuệ Nương dự đoán, ban đầu Bì thị chưa phát hiện có chỗ nào không đúng, chỉ nghĩ con trai út đi chơi cùng đám bạn bè bầy bạ. Nhưng chờ đến ngày thứ ba còn chưa có tin gì, Bì thị mới bắt đầu sốt ruột, dĩ nhiên là hỏi han khắp xóm. Có điều Vương Lục Lang hôm ấy định làm nhục Tô Tuệ Nương, tất nhiên đã chuẩn bị sẵn từ trước, trước lúc đó trừ Tiền Tứ ra, bất kể tiếng gió gì cũng không lọt ra bên ngoài. Mà ngày hôm đó xem kịch, còn cố ý giả vờ bị đau bụng, ở trong nhà không đi, đợi mấy người Bì thị đi hết rồi mới lên lút mò ra. Thành thử, lại càng không có người thấy hành tung của gã.

Bì thị hỏi thăm mọi cách cũng không biết hành tung của con trai, tâm tư liền bắt đầu nghĩ đến chỗ xấu, ước chừng cũng là trong cội u mình có chút cảm ứng, một loại cảm giác “con trai có thể gặp nạn rồi” nhất thời tuôn trào trong lòng, mẹ ta nào giờ luôn xem Vương Lục Lang là sinh mệnh, vừa nghĩ như thế, quả thực là muốn cái mạng già của mẹ, bức mẹ ta nổi điên. Thế là mấy ngày tiếp theo, chuyện Lục Lang nhà họ Vương mất tích đã truyền khắp Vương Gia Ao, tạo thành chấn động cực lớn

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tai ương lao ngục

Edit: Mạc Thiên Y

Thanh danh của đám người Bì thị ở trong thôn thật sự không tốt, nhà mẹ xảy ra chuyện, các hương thân chẳng những không lo lắng, ngược lại sung sướng khi người gặp họa thì chiếm đa số. Nếu không phải Lý Chính cường chế tập trung nhân thủ đi tìm, sợ là căn bản không ai sẽ quan tâm Vương Lục Lang sống hay chết. Đêm nay, cả Vương Gia Ao đốt lửa đi tìm, khắp nơi đều là bóng người cùng tiếng kêu, trong đó gọi đến khàn cả giọng là Bì thị, chỉ thấy mẹ lúc này phảng phất như trong nháy mắt già đi mười tuổi, toàn thân tóc tai bù xù, tiểu tụy khôn tả, hai mắt đỏ bừng, lóe ra hận ý kinh người.

“Lục Lang à, con ở đâu? Lục Lang à...” Bì thị mở miệng là một tiếng gọi cuồng loạn, kêu đến khiến lòng người sợ hãi. Đằng sau trái phải mẹ, các hương thân vừa tìm vừa không nhìn được xi xào bản tán. @Mạc-Thuận-Ψ Có người nói Vương Lục Lang có thể là ngã xuống khe suối trong núi chết, có người nói là gã ra thôn đi ăn chơi đàng điếm, còn có người nói Vương Lục Lang thường ngày khinh nam ép nữ, bây giờ gặp báo ứng bị ông trời bắt đi rồi. Nói tóm lại, mọi người tìm một vòng lại một vòng, ngay cả núi Nam Sơn cũng tìm một lần, không hề phát hiện chút dấu vết nào. Người tìm không ra, còn có thể làm sao, các hương thân cũng không muốn phí sức nữa, dĩ nhiên là giải tán.

Cứ thế, lại qua ba ngày, Vương Lục Lang vẫn bất vô âm tín. Bì thị bây giờ không sợ gì nữa cả, mẹ tự mình đi một chuyến lên thị trấn, đánh trống cùra huyện nha môn. Lại nói tiếp, vị Huyện thái gia đương nhiệm xem như là con rể của mẹ, mà Vương Ngũ Nương sắp làm bòn chính là lúc đãi ngộ tốt nhất. Huyện thái gia không muốn trái ý thị ta, chuyện này khẳng định là sẽ tiếp nhận. Tuy nhiên, trong đó cũng có khó xử, Bì thị này một mực chắc chắn, con trai mẹ là bị người ta hại. Nhưng mà không có thi thể, cũng không có nhân chứng, nhiều lắm cũng chỉ có thể báo mất tích mà thôi. Mẹ bảo Huyện thái gia biết bắt ai đây?

Song, sự thật chứng minh. Huyện thái gia kia quả nhiên không phải người bình thường, nếu không bắt được hung thủ thì dứt khoát bắt tất cả người trong thôn từng có xích mích với Vương Lục Lang. Thế là, các thôn dân trong Vương Gia Ao coi như là xui xẻo, bốn mươi năm mươi người chầm chậm bị áp tải vào huyện nha môn, mà Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang cũng ở trong đó.

Bọn họ đầu tiên là bị nhốt vào trong lao, nam nữ tách ra. Bị bắt cùng Tô Tuệ Nương còn có Chị Quế Hoa, trước kia chị ta nói xấu đám người Bì thị không ít, lần này người ta dứt khoát cũng bắt chị ta. Tất cả mọi người đều là thôn phụ chất phác, cả đời cũng chưa từng thấy qua trường hợp khí thế bức này a, bây giờ tự đứng bị giam lại không một lý do, sao có thể không thất kinh, ai nấy ôm nhau khóc ròng. Tô Tuệ Nương ở trong đó có thể nói là người tinh táo nhất, qua mấy ngày nay, nàng đã sớm thoát khỏi cảm giác sợ hãi vì “giết người”. Lần này vì mình mà liên lụy đến những người vô tội này, trong lòng Tô Tuệ Nương hồ thẹn vô cùng.

“Tuệ Nương à, muội nói xem chúng ta còn có thể ra ngoài không?” Chị Quế Hoa vẻ mặt buồn bã thì lương nói: “Nha đầu nhà ta còn nhỏ như vậy, nếu không có mẹ, về sau sống thế nào a.”

“Tẩu nói gì thế!” Tô Tuệ Nương vươn tay ôm lấy bả vai chị ta, ôn nhu nói: “Chúng ta đều vô tội, tin tưởng không bao lâu nữa là sẽ được thả ra thôi.”

Chị Quế Hoa hiển nhiên không có lòng tin như Tô Tuệ Nương, nghe vậy chỉ cắn môi dưới, đầy oán hận nói: “Cũng tại con mẹ tiện nhân Bì thị xấu xa kia, bụng dạ thật quá ác độc mà, chúng ta hương thân hương lý ngày thường chẳng qua là đầu khẫu thôi, mẹ lại nói gì mà chúng ta giết con trai mẹ bắt chúng ta chịu khổ thế này. Ta nhỏ vào, cũng phải nói một câu, bị giết rồi càng tốt! Hung thủ kia sao không giết sạch nhà họ Vương kia chứ!”

Lời của Chị Quế Hoa dẫn tới sự đồng tình của mọi người, chỉ nghe đám phụ nữ mồm năm miệng mười nói: “Tên Vương Lục Lang ngày thường lưu manh lỗ mãng, chơi bời lêu lổng, hở ra là trêu chọc con gái trong thôn, hạng người như vậy chết là phải.”

“Mẹ Bì thị không phải là ý mình có một đứa con gái làm tiểu thiếp của Huyện thái gia sao! Ta nhỏ vào. Còn bắt cả chúng ta vào đây, ta cũng không tin, Huyện thái gia còn dám giết toàn bộ chúng ta.” Người nói những lời khỉ phách này, Tô Tuệ Nương cũng có biết. Là chị Khôn kia, con trai của chị ta từng bị Vương Thất Lang cắn đứt một ngón tay, chuyện này đã lưu lại cho Tô Tuệ Nương ấn tượng rất sâu, cho nên đến bây giờ cũng vẫn còn nhớ rõ tướng mạo của thị.

Tuy nhiên, vô luận mọi người oán trách, chửi rủa thế nào đều không thể che giấu được nội tâm thấp thòms lo âu, cứ thế đám người ở trong nhà giam hai ngày, buổi sáng ngày thứ ba, mới rốt cục bị thả ra. Tô Tuệ Nương đi theo phía sau mọi người, ánh mắt tìm kiếm, liền bắt gặp Vương Thất Lang xen lẫn trong đám đàn ông, hai người cách không liếc nhau một cái, khẽ gật đầu.

“Uy vũ —————” cây chùy son đen dồn dập gõ trên mặt đất, nha dịch đứng hai bên, hữu khí vô lực kêu mấy tiếng, thoạt nhìn chẳng có tí nào là cảm giác uy vũ cả, xụi lơ như thể vừa bước xuống từ bụng đàn bà vậy.

Thoáng chốc, bốn mươi mấy thôn dân đã chen chúc đầy ắp nơi công đường vốn cũng không quá lớn này, trong lúc mọi người đang nín thở chỉ thấy một người mặc quan bào màu tím, vóc người gầy, quảng mắt xanh đen, bộ dáng một lão già gầy đét bị tửu sắc mộc khô khí huyết, thân nhiên đi lên, mà phía sau lão còn đi theo hai người phụ nữ, một người là sản phụ cái bụng nhô cao, một người là lão phụ tiểu tụy, sắc mặt khô vàng, đầy mắt lóe ra từng hận ý, chính là Vương Ngũ Nương và Bì thị không lẫn vào đâu được.

Lên công đường rồi ngồi xuống.

Vị “thanh thiên đại lão gia” này sắp bắt đầu thẩm vấn.

Chỉ nghe lão đánh ngáp một cái, hữu khí vô lực gõ kinh đường mộc, miễn cưỡng nói: “Hiện có thôn phụ Vương Bì thị, trạng cáo bọn người mưu hại tiểu nhi tử của bà ta, ừm, rốt cuộc hung thủ là ai, bọn người còn không mau khai ra.”

Bên dưới mọi người nghe lời này, không khỏi liếc nhìn nhau, sau đó tiếng kêu vang nổ tung, người này nói đại nhân à, tiểu nhân oan uổng. ⑧Mac-TTuen-Ψ Người nọ nói thanh thiên đại lão gia ngài phải làm chủ cho dân phụ a, Huyện thái gia này vốn đang say rượu chưa tỉnh, bên dưới thanh âm ồn ào vừa vang lên, đầu càng nhức như muốn nứt ra, rầm một cái vỗ bàn, khàn giọng hét: “Ồn ào, tất cả câm miệng cho bốn quan!”

Người bên dưới tức khắc yên tĩnh lại.

“Gia, ngài phải làm chủ cho Lục đệ a!” Một bên Vương Ngũ Nương vẻ mặt thương tâm, bi ai nói.

Huyện thái gia liếc nhìn cái bụng cao vót của thị, sau đó quay đầu ho khù khụ hai tiếng, quay xuống mọi người bên dưới nói: “Các người chó vợi om sòm, đợi bốn quan tra hỏi từng tên một, ừm, là người đi, nói nghe thử, cùng Vương Lục Lang kia có quan hệ như thế nào hả?”

Người bị hỏi là một chàng trai đen nhẻm, nghe thấy Huyện thái gia hỏi, trên mặt không khỏi căng thẳng, liên tục xua tay, dập đầu lạy bấp nói: “Đại lão gia, tiểu nhân cùng Vương Lục Lang chẳng qua là quan hệ cùng thôn, bình thời ngẫu nhiên gặp mặt vài lần, thực sự không có giao tình gì sâu a.”

“Ta nhỏ vào! Người nói lão.” Không đợi tên kia nói xong, Bì thị bên cạnh đã chủ động nhảy ra, đỏ mắt nói: “Hà Nhị Ngu người đừng tưởng lão nương không biết, tháng trước người và Lục Lang đã xảy ra tranh cãi, bị Lục Lang bắt được đánh một trận, đích thị là người ghi hận trong lòng, âm thầm trả thù Lục Lang, hại đến tính mạng con ta, ta nói có đúng không?”

“Bà, bà, bà nói hưu nói vượn!” người tên Hà Nhị Ngu kia tức đến sắc mặt tím tái, tức giận nói: “Rõ ràng là con trai bà giờ trò chuyện đường cướp bóc, lấy mất của ta hai mươi đồng tiền. Đại nhân, ngài phải minh giám a, lúc Vương Lục Lang mất tích, tiểu nhân đang ở nhà nhạc phụ thôn lân cận, có rất nhiều người có thể làm chứng, tiểu nhân là oan uổng a!”

“Người có oan uổng hay không, bốn quan trong lòng tự biết” Huyện thái gia hằm hừ hai tiếng, sau đó nhìn thấy điệu bộ thất thường của Bì thị, gần như đã lâm vào trạng thái điên cuồng, trong ánh mắt thoáng vụt qua ánh khinh rẻ, thầm nhủ đúng là điều phụ son đã, không đủ nổi với đời, trong lòng nhanh chóng bốc lên ý niệm chán ghét muốn tốc chiến tốc thắng.

Chỉ đại một người, hỏi: “Người tên họ là gì, cùng Vương Lục Lang kia có quan hệ gì?”

“Đại nhân, lão già này tên là Vương Xuyên Tử, cũng từng có xích mích với Lục Lang nhà chúng ta.” Lần này giành trả lời trước vẫn là Bì thị.

“Con gái Vương Thúy nhà lão không đứng đắn, thầm thích Lục Lang nhà ta, mà Lục Lang nhà ta không chịu, bèn đi tìm cái chết. Nhất định là lão ghi hận trong lòng, tìm cơ hội hại Lục nhi.” Bì thị khóc lớn tiếng mắng: “Đồ lão già thú chết không được tử tế, khuê nữ kia của ông không phải muốn nhảy giếng ư, sao nó không chết phất đi, lý ra nên chết đuối trong giếng, cả đời làm quỷ nước đi, mãi mãi không được siêu sinh.”

“Con mẹ lòng dạ xấu xa kia!” Vương Xuyên Tử kia tức gần té xỉu, cũng chẳng màng đây là công đường nữa, chỉ vào Bì thị mắng to: “Thằng con bà ở trong thôn hoành hành ngang ngược, ban ngày ban mặt trêu chọc con gái nhà lành, đáng thương cho con gái ta đáng lẽ sắp làm mai cho một nhà chồng

tốt, nhưng tự đứng bởi vì bị gã quấy nhiễu mà mấy lần tìm cái chết, cuối cùng tự cắt tóc ở trong nhà làm ni cô. Các người đã hại nó ra nông nỗi này, còn ngại chưa đủ ư? Tên Vương Lục Lang kia không phải là chết rồi sao? Muốn lão đây nói, chết rồi thì quá tốt, chết đáng đời, báo ứng, báo ứng a!!!”

“Ông nói cái gì, quả nhiên là ông làm!” Giờ khắc này, Bì thị cả người hệt như một con trâu điên hai mắt đỏ ngầu, lý trí đã gần mất hết, trong đầu chỉ nghĩ làm sao bắt được hung thủ, báo thù cho con trai của mẹ.

“Mẹ, bình tĩnh chút!” Vương Ngũ Nương nắm lấy Bì thị đương kích động đến run rẩy cả người, muốn nhào qua xé xác Vương lão, nói nhỏ: “Hết thầy còn có con rể mẹ làm chủ mà.”

Không biết Huyện thái gia kia có nghe thấy lời vuốt mông ngựa này không, dù sao trong khoảng thời gian tiếp theo lão bèn liên tục gọi vài thôn dân, nhưng mọi người đều chỉ nói chút chuyện lông gà vỗ tới giữa lảng giềng, nếu bàn về thù hận, tựa hồ mỗi người đều có chút tình nghi gây án, mỗi người lại tựa hồ không có can hệ đến chuyện này. Lão Huyện thái gia này vốn chỉ là một cái giá áo túi cơm, căn bản không thể đưa ra phán đoán rõ ràng gì.

Tô Tuệ Nương cup mắt, lẳng lặng quỳ giữa mọi người, mở lòng bàn tay nhìn nốt ruồi hoa mai nho nhỏ kia, rất chi tự giấu nghĩ, ai lại có thể ngờ rằng Vương Lục Lang mà mọi người tìm kiếm, đang ở ngay chỗ này đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thẩm án

Edit: Mạc Thiên Y

Huyện thái gia liên tiếp hỏi mấy người lại toàn hỏi được chút chuyện vặt lông gà vỗ tới, trên mặt hiện vẻ không kiên nhẫn. Ngay lúc này, có một người lên công đường, Tô Tuệ Nương định thần nhìn, chính là Vương Nhị Lang thân vận áo lụa, tay cầm quạt giấy, hẳn là mới hay tin chạy tới, trên mặt còn mang thần sắc vội vã. Thấy gã đến, trên mặt Bì thị cùng Vương Ngũ Nương lộ vẻ yên tâm. Chỉ thấy hắn một đường đi tới bên cạnh Huyện thái gia, kẻ tai lão rì rầm mấy câu. Huyện thái gia sau khi nghe xong, đôi mày lưa thưa nhướn cao, tầm mắt quét tìm bên dưới, mở miệng hỏi: “Tô Tuệ Nương là người nào?”

“Dân nữ Tô Tuệ Nương bái kiến Huyện thái gia!” Tô Tuệ Nương trong lòng căng thẳng, sắc mặt lại bình bình hành lễ nói. Thấy nàng cử chỉ lễ phép so với đám thôn phụ bên cạnh tự có chỗ bất đồng, Huyện thái gia không khỏi nhìn thêm vài lần, sau đó nói: “Ừ, bốn quan hỏi người, mừng mười tháng mười người ở đâu?”

“Bẩm đại nhân, hôm đó vừa vặn là ngày sinh của Lý Chính đại nhân trong thôn, dân nữ ban ngày cùng mẫu thân đi tham gia thọ yến, đến chiều lại cùng đến quảng trường trong thôn xem kịch.”

“Nhưng lúc người xem được một nửa, liền rời đi thì sao!” Không đợi Huyện thái gia lên tiếng, Vương Nhị Lang đã cười lạnh sẵn giọng nói: “Đại nhân à ta xưa nay ngang ngược, từng cầm gậy đánh thương người. Lại cùng Lục đệ tôi kết oán rất sâu, đích thị là à ta ghi hận trong lòng, thừa dịp Lục đệ sơ suất, ám hại đệ ấy.”

“Vương Nhị Lang người đừng vội ngậm máu phun người.” Khóe miệng Tô Tuệ Nương nhếch lên độ cong giễu cợt, chẳng chút nhân nhượng mà phản bác: “Hôm ấy ta xác thực có đi về trước, nhưng đó là bởi vì thân thể không được khoẻ, trực tiếp về nhà nghỉ ngơi thôi. Sao lại ám hại đệ đệ người được? Người có nhân chứng hay vật chứng không? Nếu không có gì mà ở đây chỉ trích ta hại người, không khỏi cũng quá ăn nói bừa bãi, khiến người cười chê rồi.”

Vương Nhị Lang kia nào có chứng cứ gì, chẳng qua là Vương Lục Lang từng tìm gã bàn chuyện gài bẫy Tô Tuệ Nương vào tay, cho nên trong lòng bèn sinh nghi. Gã cùng với Tô Tuệ Nương kết oán đã lâu, giờ phút này có thể nói là thù mới hận cũ cùng nhau vọt tới, lập tức liền cười lạnh một tiếng nói với Huyện thái gia: “Đại nhân, à này xảo quyết vô cùng, khẳng định là sẽ không nói thật, theo tiểu nhân thấy, hay là dụng hình đi!” Vừa nói liền khom người, lắc lắc ba ngón tay với Huyện thái gia.

Ba trăm lượng bạc?

Huyện thái gia nhất thời trong lòng lửa nóng.

“Ừ, Vương chủ bạc nói thế là phải phép, bay đâu, mang giáp côn lên đây, xem tội phụ này có khai hay không.”

Mắt thấy tám nẹp tay bằng trúc kia chậm chậm mở ra trước mắt mình, sắc mặt Tô Tuệ Nương khó coi chưa từng có, mặc dù đã sớm nghe nói lão Huyện lệnh này không đáng tin cậy, nhưng hoàn toàn chẳng ngờ lại không đáng tin đến trình độ này. Vội ngẩng đầu nhìn thấy cách đó không xa, Vương Thất Lang đã sắp sửa đứng dậy, vẻ mặt lo lắng muốn xông đến bên này, Tô Tuệ Nương cho cậu một ánh mắt nghiêm khắc, ra hiệu cậu chớ nên vọng động. Trong lúc thời khắc nguy cơ, đột nhiên một giọng nam trong trẻo vang lên, chỉ nghe người kia nói: “An đại nhân, ngài chẳng lẽ là muốn vu oan giá họa?”

Huyện thái gia nghe lời này, mặt mày tối sầm, vừa muốn lên con nhưng lúc nhìn thấy người thì trở nên rụt rè hẳn, run run nói: “Hóa ra là Trần công tử a, hôm nay làm sao rảnh rồi, chạy đến công đường ta thế này?”

Trần Ngọc hơi nhếch khóe miệng, rõ ràng chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, lại có phần uy thế hiển ngang lắm liệt: “Trần mỗ đã sớm nghe nói An đại nhân xử án như thần, hôm nay bèn tới xem vui, nào ngờ...” lời hắn lưu lại nửa đoạn, thần sắc trông như cười như cười, lại rất có vẻ chẳng thèm quan tâm.

Huyện thái gia này kinh sợ, mặc dù trong lòng tức tối lời nói của Trần Ngọc, nhưng lại sợ gia thế sau lưng người kia, đành dè dặt con tặc, thều thào nói: “Thế nào, trong những người này có người quen của Trần công tử ư?”

Trần Ngọc nghe vậy không đáp lời, ngược lại nói: “Vụ án hôm nay, học trò cũng có nghe thấy, lúc này ngược lại có vài vấn đề muốn thỉnh giáo đại nhân.”

Con mắt tam giác của An huyện lệnh đảo vài hai cái, trong lòng có dự cảm xấu: “Trần công tử mời nói.”

“Vị Vương chủ bạc này luôn miệng nói Tô thị mưu hại đệ đệ của gã. Học trò cũng muốn hỏi một câu, thi thể của người bị hại, lúc này đang ở đâu?” Không có thi thể thì không có án mạng, sao có thể bắt hung thủ gì chứ. “Còn nữa, Tô thị này chỉ là một tiểu nữ tử yếu ớt, mà lệnh đệ nói sao cũng là nam nhi, có thể dễ dàng bị hại như vậy sao?” Trần Ngọc cười lạnh một tiếng, đột nhiên lớn giọng như quát roi mà nạt: “Người không bằng không chứng, đã chỉ trích người ta là hung thủ giết người, bây giờ còn vọng tưởng bức cung ép nhận tội, quả thật là hoang đường chưa từng có, chuyện này ta nhất định phải báo cho trưởng bối trong nhà, cũng cho họ biết trong triều Đại Thụy ta, cũng có chuyện oan khuất bức này.”

Huyện thái gia nghe lời này, sắc mặt xoạch cái trắng bệch, lão thế mà biết, Trần gia hiện nay ở trong triều đình có một vị đại nhân làm trong Lại bộ, chuyên coi quản đánh giá thành tích quan viên. Mất thấy nhiệm kỳ mình ở đây cũng sắp mãn hạn rồi, đang chăm chăm nghĩ cách chạy nhân tình thông quan hệ để đổi lấy một chân béo bở chút đây, trong lúc mấu chốt này không thể để xảy ra chuyện được.

“Hiểu lắm, hiểu lắm rồi!” Từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán An huyện lệnh xẹt qua, lắc đầu nguây nguây liền thanh nói: “Mau, dẹp hình cụ đi, Trần thiếu gia, bốn quan vừa rồi chẳng qua là hù dọa những tên điều à không thôn dân này mà thôi. Tuyệt đối không có ý định bức cung nhận tội đâu, cậu ngàn vạn không nên hiểu lầm.”

“Là thế à!” Trần Ngọc ra chiều hóa ra là thế gật đầu, cười như không cười nói: “Thì ra là Trần mỗ đã trách lầm đại nhân.”

“Lão gia!” Nâng cái bụng to, Vương Ngũ Nương không đồng ý, chỉ thấy thị ta lắc lư hông dõng đến bên cạnh An huyện lệnh, gầy nẩy cự nự nói: “Đệ đệ của thiếp không thể chết vô ích a, lão gia ngài phải làm chủ cho nô gia a!”

“Chết chết chết, chết cái gì mà chết!” An huyện lệnh hung hăng chỉ vào lỗ mũi thị ta mắng: “Tên đệ đệ kia của người không chừng đang ở cái xó xỉnh nào chơi gái rồi, lão gia ta thật sự không nên nghe lời bên gối của người, làm cho ra nông nỗi này, thật là đen đui chết được.”

Vương Ngũ Nương nghe vậy lập tức òa khóc, làm bộ muốn đến véo lỗ tai An huyện lệnh, lại bị đối phương tát ngược trở lại một cái, thoáng chốc ngã nhào ra đất. Ôm bụng rên thảm: “Đau quá, đau quá, lão gia, con, con trai của chúng ta...” bấy giờ An huyện lệnh thấy thế, mặt hiện vẻ hối hận, lão vẫn rất quan tâm đứa bé trong bụng Vương Ngũ Nương, nghe vậy vội sai người dìu thị vào hậu đường.

“Ừm, hôm nay chỉ tới đây thôi, bãi đường bãi đường!”

“An đại nhân, nếu không có hung án, phải chăng nên thả những thôn dân vô tội này?”

An huyện lệnh: “Thả thả thả, bản quan thả ngay.” đầy nịnh hót cười nói, trong lòng lại nghĩ, người tưởng ta nguyện nhốt những tên điều dân này à, vừa chiếm diện tích còn phải cung cấp cơm tù. Nói xong câu đó, cũng chả đếm xỉa đến sắc mặt thoát xanh tím của Vương Nhị Lang và Bì thị, vội vội vàng vàng liền đi ra sau. Bên dưới, chúng hương đầu nghĩ đến sự tình sẽ quanh co vòng vèo như này, mãi đến khi bị hai tốp nha dịch đuổi ra bên ngoài, mọi người mới reo mừng phấn khởi, như trút được gánh nặng. Đối mặt với lời cảm ơn không ngừng của mọi người, Trần Ngọc nhất nhất ôn hòa chào hỏi, chẳng có chút vẻ gì là không kiên nhẫn.

“Tỷ! Tuệ Nương!” Ngay lúc này, hai tiếng gọi lo âu khẩn thiết vang lên, Tô Văn và Lâm thị chen trong đám người nhón nháo, chân nam đá chân xiêu chạy vội tới, trăm miệng một lời hỏi: “Tỷ/ con không sao chứ!”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười: “Yên tâm, con không sao.”

Lúc này, Vương Thất Lang cũng chạy tới. Lâm thị hiển nhiên bị dọa không nhẹ, lại thấy Tô Tuệ Nương tiều tụy không ít, càng sợ sau khóc òa lên: “Nữ nhi của mẹ chịu khổ, hu hu... chuyện gì thế này a, người nhà họ Vương kia dám nói con là hung thủ gì đó, đây là muốn mạng của con a, thật là rất đáng hận mà, lũ khốn kiếp, không chết từ tể được.”

Tô Tuệ Nương vội an ủi mấy câu, chẳng mấy chốc, người của nha môn đã rời đi gần hết, Tô Tuệ Nương bèn sửa sang lại xiêm y, đi tới trước mặt Trần Ngọc, chân thành mà cung kính nói: “Trần công tử, lần này thật là đa tạ ngài, nếu không nhờ cậu ra tay tương trợ, Tuệ Nương sợ là khó thoát khỏi kiếp này, xin công tử nhận của ta một lạy.”

“Tô cô nương mau mau đứng dậy.” Trần Ngọc nhấc tay, cười nói: “Ta cùng Văn đệ nhất kiến như cố (mới gặp mà như bạn bè lâu năm), kết thành hảo hữu tri giao, dĩ nhiên sẽ không nhìn tỷ tỷ đệ ấy bị oan khuất.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này lại có chút chột dạ, nghĩ bụng, lần này thật ra không phải là oan khuất, song lời này không thể nói ra khỏi miệng, vẫn cứng rắn hành lễ với Trần Ngọc một cái, mấy người Tô Tuệ Nương mới chậm rãi đi đến cửa nha môn. Mấy ngày trước nha dịch của nha môn đến thôn bắt người, Tô Tuệ Nương bèn bảo Lâm thị đến thư quán tìm Tô Văn, cho nên đối với sự xuất hiện của bọn họ hôm nay, Tô Tuệ Nương cũng không cảm thấy bất ngờ. Dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì không ai có thể chứng minh Vương Lục Lang đã thật sự bị giết.

Trần Ngọc mở miệng muốn mời mọi người đến Trần phủ làm khách, lại bị Tô Tuệ Nương uyển chuyển từ chối, nói mình vừa từ trong lao đi ra, trên người không khỏi dính bụi, không tiện bái phỏng quý phủ, nhưng ngày khác nhất định sẽ tới cửa cảm ơn. Trần Ngọc cũng không cưỡng cầu, nói vài lời cùng Tô Văn rồi phái một cỗ xe ngựa đưa bọn họ về nhà, lúc này mới tiêu tiêu sái sái mà rời đi.

Đọc trên đường đi, Tô Tuệ Nương dựa vào vách xe nhắm mắt dưỡng thần, đám Lâm thị chỉ nghĩ nàng bị kinh sợ, càng không dám lên tiếng quấy rầy. Không bao lâu, mọi người đã đến cửa nhà, Tô Văn thái độ cứng rắn yêu cầu nàng đi nghỉ ngơi, Tô Tuệ Nương vui vẻ đồng ý. Đóng chặt cửa phòng, Tô Tuệ Nương dùng khăn lông nóng lau lại toàn thân, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, rồi chui vào trong chăn, nàng cũng không có ý định vào trong không gian giải quyết thi thể của Vương Lục Lang trước, thậm chí nàng không bao giờ muốn đi vào nữa. Mấy ngày liên tục mệt mỏi rất nhanh đã khiến nàng ngủ thiếp đi, vẫn giống như những ngày trước, không có bất kỳ cơn ác mộng nào, Tô Tuệ Nương ngược lại ngủ say vô cùng.

Ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương nhận được hai tin tức.

Cái thứ nhất là, Vương Ngũ Nương đã sinh, là một khuê nữ, nghe nói Huyện thái gia tức muốn chết.

Cái thứ hai lại là, người cả thôn liên danh ký một lá thư, yêu cầu Lý Chính mở từ đường, đuổi nhà họ Vương ra khỏi thôn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Xúi quẩy

Edit: Mạc Thiên Y

Nếu nói mọi người đối với Bì thị ban đầu chẳng qua là chán ghét, thì hiện tại đã biến thành oán hận. Đương nhiên, mặc kệ là ai vô duyên vô cớ bị nhốt một hồi như vậy, còn thiếu chút nữa gánh cái tội giết người trên lưng, trong lòng khẳng định cũng sẽ dâng lên oán hận. Chỉ là đáng tiếc, đối với tinh thần quần chúng cuộn cuộn như nước của các hương thân, Lý Chính lại chẳng hề đồng ý, dùng thái độ mập mờ miễn cưỡng ứng phó cho qua. Tô Tuệ Nương đoán lão hân là đang kiêng dè hai kẻ Vương Ngũ Nương và Vương Nhị Lang. Có điều, tương đương, cuộc sống của nhà họ Vương cũng không được mấy dễ chịu. Chuyện Vương Lục Lang “mất tích”, đối với tinh thần của Bì thị là một đả kích không lồ không gì sánh bằng. Kể từ sau khi trở về từ thị trấn, mọi người cả người hoảng hốt, ánh mắt nhìn người cũng bất thường. Thứ hai, Bì thị đã đắc tội với chúng hương thân quá lớn, bây giờ đã hoàn toàn bị người của toàn thôn cô lập, không ai để ý đến cả người nhà họ, nguyện ý nói với người nhà họ một câu, ngay cả mười mấy thước đất* trông rọt của nhà họ Vương, cũng không biết bị ai cho một cây đuốc đốt cháy. Dùng “chuột chạy qua đường” để hình dung tình trạng của đám người nhà họ Vương hiện nay thì không gì thích hợp bằng. (*1 thước gần bằng 7 mẫu)

Cứ thế, thời gian trôi qua hai tháng, sự tình Vương Lục Lang mất tích cũng dần dần lắng xuống, cuộc sống Tô gia cũng khôi phục quỹ đạo. Cho đến khi khí trời lạnh dần, Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang đi xa nhà một chuyến, không ai biết bọn họ đi đâu, nhưng khi trở lại Tô Tuệ Nương bị bệnh mấy ngày, đợi đến lúc khỏe lại thì đã sắp đến đông chí. Lò lửa trong bếp cháy rùng rục, sưởi ấm cả căn phòng, Tô Tuệ Nương ngồi trên giường gạch đan áo bông, Lâm thị vén rèm đi vào, nói với nàng: “Trời tối rồi, đừng làm nữa, cẩn thận hư mắt.”

Tô Tuệ Nương cười cười, dụng cụ trong tay cũng không ngừng. Lâm thị thấy nói vô dụng, không khỏi oán giận: “Áo bông năm ngoái chẳng phải vẫn còn sao? Làm cái mới làm gì, thật lãng phí.”

“Năm ngoái chỉ là mua trực tiếp trong cửa hàng, đâu có dày thoải mái như mình làm.”

Lâm thị cúi đầu liếc nhìn cái áo bông nàng đang đan, là vải bông màu xám bạc cùng hoa văn lặn, nhìn kích cỡ cũng biết là cho Vương Thất Lang mặc. “Con thật đúng là thương nó!” Lâm thị hơi có chút không thoải mái nói.

Tô Tuệ Nương nghe vậy hơi nín thở, hai mẹ con đang tán gẫu, bên ngoài sân bỗng truyền đến tiếng sủa của Tiểu Hắc, Tô Tuệ Nương nghe liền biết là có người lạ đến, Lâm thị ra đi mở cửa. Người đến là Tề Mai Mai, tiểu cô nương đen gầy, toàn thân cũng chỉ còn lại da bọc xương, mà cặp mắt lại lòi ra bên ngoài, trông có chút dọa người.

Thấy cô bé mặt mày hốt hoảng, Tô Tuệ Nương không khỏi hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Di Tô, mẹ cháu, mẹ cháu bị bệnh” Tề Mai Mai cắn môi nói: “Di có thể cho cháu mượn ít tiền không?”

Tô Tuệ Nương sau khi nghe không nói hai lời cầm năm lượng bạc đưa cho cô bé, nhưng lần này nàng không có đi theo, Tề Mai Mai cầm tiền bèn vội vã rời đi, nhìn bóng lưng cô bé, Lâm thị cảm thán: “Cũng thật là khổ cho hai mẹ con họ.”

Từ lúc nhà họ Vương phát sinh biến cố tới nay, tính cách Bì thị càng trở nên xảo trá cổ quái, mà mẹ con Tề thị liền trở thành chỗ dựa tuyệt đối, mỗi ngày không phải đánh thì mắng, cuộc sống trôi qua cực kỳ vất vả.

Tô Tuệ Nương nghe vậy lại nhẹ nhàng thở dài, trong mắt thoáng vụt qua như có điều suy nghĩ.

Năm lượng bạc mặc dù mới được đại phu, nhưng thủy chung không trị lành bệnh Tề Phương.

Giờ khắc này, Tề Phương đang nằm trên giường gạch cả người đỏ bừng, hiển nhiên là phát sốt cao, Vu đại phu đã kê vài đơn thuốc, không biết sao cũng không thấy tốt hơn, mắt thấy là thở vào thì ít, thở ra thì nhiều.

“Đúng là xúi quẩy!” hay tin, cao hứng nhất không ai qua được Diên thị rồi, chỉ thấy trên mặt thị ta toàn là hả hê, không có hảo ý nói: “Mẹ, trong nhà có người chết là điềm xấu đó, hay là nhanh tống cổ nó đi đi, miễn cho chiếm diện tích.”

Bên cạnh, Bì thị ánh mắt bàn thần, cũng chẳng biết có nghe vào lỗ tai hay không.

“Bà nói gì!” Mắt thấy mầu thân sắp không xong, ả đàn bà này còn nói lời như vậy, Tề Mai Mai lập tức bạo phát, giống như con báo con bị chọc giận, dòn sức đánh tới trên người Diên thị. Diên thị kia cũng chẳng yếu ớt, thân thể mập mập vận một cái, vọt tới vung tay lên, một cái bạt tai chấn phòng liên rơi lên mặt Tề Mai Mai, tiêu cô nương á một tiếng, một ngụm máu loãng mang theo răng liên phun ra ngoài, hình ảnh kia thật sự có vài phần kinh người.

Diên thị đã sớm ngửa mặt hai mẹ con này, lúc này càng không ngừng, một tay túm tóc Tề Mai Mai, trên mặt tràn đầy khoái ý muốn tát tiếp, ai ngờ lúc này bỗng truyền đến một tiếng rống: “Cô đang làm gì thế!!!”

Vương Đại Lang tràn đầy tức giận, bước chân như bay chạy tới, một phen bắt lấy cánh tay Diên thị, phản nộ quát: “Mai Mai vẫn còn là đứa bé, cô lại có thể ra tay ác độc như vậy, cô rốt cuộc có phải là người hay không!”

Diên thị vậy mà lại biết tướng công nhà mình che chở cho hai mẹ con không biết xấu hổ này cỡ nào, lúc này bị bắt quả tang, không khỏi chột dạ, rồi sau đó là ghen ghét nồng đậm. Một mắng, hai khóc, ba về nhà mẹ đẻ. Đây là những ngón trò mà Diên thị thường dùng. Chỉ nghe thị gằn cổ hét đến khản cả giọng: “Tôi nói sai sao? Họ Tề kia vốn sắp chết đến nơi, nhà chúng ta mấy ngày nay đã đủ xui xẻo rồi, chẳng lẽ còn tiếp tục một người chết, Vương Đại Lang tôi nói cho anh biết, đừng tưởng là tôi không biết chuyện xấu giữa hai người? Á nhân tình của anh sắp chết, cho nên thương tâm chứ gì? Đáng đời, ả chết thì tốt!”

Vương Đại Lang nghe lời này quả thật có thể nói là lửa giận công tâm, lập tức đẩy mạnh về phía trước, Diên thị còn chưa kịp la một tiếng đã ngã nhào ra đất, cái ót đập vào cạnh giường, đau đớn gào thét. Ngay lúc này, Tề Mai Mai khuôn mặt đầy máu ôm lấy chân Vương Đại Lang, quỳ trên mặt đất, kêu khóc khản cả giọng: “Vương thúc thúc, cầu xin thúc mau cứu mẹ cháu đi, mẹ cháu cũng là vì con trai thúc mới ra nông nỗi này.”

Vương Đại Lang nghe vậy trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình bất ngờ.

Tề Mai Mai thấy thế lại càng bầy phần chân thật ba phần diễn trò mà khóc rống nói: “Vài ngày trước, Bảo Nhi ham chơi suốt nửa bị phỏng nước sôi, là mẹ cháu quên mình ngã lên che giúp, cả một chậu nước sôi kia đều tưới lên người mẹ. Nếu Vương thúc thúc không tin, có thể đến xem thử mấy chỗ cánh tay với lưng mẹ cháu, nổi đầy mụn nước bằng một ngón tay, mọc thành từng mảng từng mảng, hu hu...”

Vương Đại Lang nghe vậy thần sắc quả nhiên lộ vẻ xúc động, lại nhìn Tề Phương nằm ở đó, bộ dạng quả nhiên là đợi chết, quả tim đau như bị kim đâm vậy. Kỳ thật sở dĩ Tề Phương bệnh nặng như vậy, ngoại trừ bị bỏng nghiêm trọng ra, cũng là bởi vì làm lụng quá vất vả.

Không đề ý đến gì nữa, Vương Đại Lang vội ôm cả người lẫn chân, quay đầu nói với Tề Mai Mai: “Mai nhi đừng khóc, bây giờ chúng ta lên thị trấn xem đại phu, nhất định có thể trị khỏi cho mẹ cháu.”

Diên thị kia nghe lời này, tất nhiên là làm um sùm lên, mạng người quan trọng, Vương Đại Lang cũng không còn thời gian dài dòng với thị, vung chân đá thị ta một cước, rồi vội vàng vàng nghênh ngang mà đi, Tề Mai Mai lau máu tươi bên mép, liếc nhìn Diên thị một cái đầy thù hận, rồi cũng đi theo.

Diên thị nổi đóa, ở phía sau chửi đổng như chó điên, song hai người Vương Đại Lang vừa đi đến cổng, ngoài ý muốn nhìn thấy một người, chính là Vương Ngũ Nương tay ôm con, mặt đầy nước mắt.

Vương Đại Lang bấy giờ sững người, mở miệng hỏi: “Ngũ muội, sao muội lại về?”

Trông thấy bộ dạng Vương Đại Lang ôm một người xông ra ngoài, Vương Ngũ Nương cũng sợ giật nảy mình, nhưng câu hỏi của Vương Đại Lang vừa vọt vào quả tim thị, chỉ nghe thị ta đương trường bật khóc: “Đại ca, lão gia chết rồi. Các ả đuổi muội ra ngoài rồi.”

“Cái gì? Huyện thái gia chết rồi?” Vương Đại Lang giật mình tròn to hai mắt.

“Còn không phải là con hồ ly tinh lão thập kia, đồ đi ti tiện, học đầu mánh khéo yêu mị, hàng đêm ôm lấy lão gia hành sự, kết quả, kết quả... Lão gia liền chết trên bụng của ả, hu hu, muội biết phải sống sao đây!”

Vương Đại Lang lúc này thật đúng là đau đầu nhức óc, cảm giác trước mắt thoát trắng thoát đen.

“Vương thúc thúc, mẹ cháu còn đang chờ cứu mạng đây!” Tề Mai Mai mặc dù hả hê chuyện Vương Ngũ Nương “chết chồng”, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nhắc.

Vương Đại Lang phát mộng ừ một tiếng, cũng không quan tâm Vương Ngũ Nương nữa, cùng Tề Mai Mai học tóc chạy đi.

Mãi đến khi bóng lưng của bọn họ dần biến mất, Vương Ngũ Nương mới từ khóc lóc hồi thần lại, thị nghiền răng, trên mặt dần hiện ra vẻ bất mãn, tại lúc thị nghĩ chính mình đang cần người nhà an ủi che chở ả, Vương Đại Lang thân là ca ca ruột lại không tới an ủi thị, ngược lại coi trọng người ngoài, sao không khiến thị tức giận cho được.

Dậm chân, Vương Ngũ Nương hậm hực hừ một tiếng, xoay người liền đi vào nhà, vừa đi còn vừa gọi: “Mẹ, mẹ, con trở về rồi.”

Nghênh đón thị lại không phải là Bì thị, mà là kẻ tử thù Điền thị, nghĩ bụng một màn vừa rồi Điền thị cũng có nghe thấy được, lúc này ánh mắt nhìn Vương Ngũ Nương cũng không tốt, hai người vốn không ưa nhau, lúc này chạm trán, đương nhiên sẽ không nói lời hòa khí gì đó.

“Ôi chào, đây không phải là Cữu di nương của Huyện thái gia sao?” Điền thị vốn đang tức càn hông, lúc này bèn trút lên Vương Ngũ Nương: “Ngài đương yên đương lành không ở trong ổ vàng bạc kia mà hưởng phúc, có chi lại chạy về cái ổ xập xệ này của chúng ta đây?”

Vương Ngũ Nương nghe vậy sắc mặt nhất thời đen kịt, ánh mắt nhìn Điền thị đều chứa dao găm.

“Buồn cười, đây là nhà tôi, tôi muốn về khi nào thì về, đến phiên chị quản à, tránh ra cho tôi!!”

“Con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Bây giờ cái nhà này không phải là của cô nữa!” Điền thị cười lạnh một tiếng, khuôn mặt đầy dừ tợn cũng rung động theo hai cái, cả người trông càng thêm hung ác.

“Cút, cút ngay cho lão nương, trong nhà đã có quá nhiều người ăn không ngồi rồi rồi, cũng không có chỗ của cô, nhanh mang theo đứa con ghẻ của cô cút cho xa, đúng rồi, tôi nhớ đứa con này của cô là một đứa con gái nhí, chắc chắc chắc... Huyện thái gia chúng ta thật đáng thương a, sống cả đời, rốt cuộc cũng chẳng thể để lại một đứa đót tiền giấy cho mình, tuyệt hậu rồi a!”

Sinh được con gái không phải con trai, đây có lẽ vĩnh viễn là đau đớn trong lòng Vương Ngũ Nương.

Nghe thấy Điền thị mĩa mai, lập tức không thể chịu được nữa, gào một tiếng, cào về phía thị ta

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hai năm sau

Edit: Mạc Thiên Y

Trong nháy mắt chị dâu em chồng liền vật nhau ra đánh lộn, ngay cả đứa bé trong ngực Vương Ngũ Nương cũng bị ném qua một bên, nằm trên mặt đất khóc dữ dội, ảm ỹ như vậy, rất nhanh đã dẫn Bì thị ra ngoài, chỉ thấy mộ thân hình còng xuống, hai bên tóc mai hoa râm, cả người toát ra tuyệt vọng u sầu. Thấy người tới là Vương Ngũ Nương, đôi mắt đờ đẫn của mộ hơi phát sáng, đi lên trước, nạt một tiếng: “Đánh cái gì mà đánh, muốn chết à!”

Điền thị biết mộ thiên vị con gái, lập tức phun nước bọt, mắng: “Chẳng qua là quả phụ chết chồng, lại bị đuổi về nhà mẹ đẻ ở đây giả vờ giả vịt cái gì, cũng chẳng nhìn thử mình có đức hạnh gì. Nếu tôi là cô, đã sớm tìm cái giếng nhảy rồi, biết đâu người ta còn có thể dựng cho cô cái bằng trình tiết không chừng!”

Bì thị nghe lời này, trong lòng không khỏi chấn động, lại nhìn Vương Ngũ Nương, quả nhiên trên eo buộc khăn tang, không khỏi run giọng nói: “Ngũ nương à, thế này là sao?”

Không đợi Vương Ngũ Nương mở miệng, Điền thị bên cạnh đã hả hê đem chuyện Huyện thái gia đã chết, nói huych toẹt ra. Bì thị vì chuyện của Vương Lục Lang đã chịu đủ kích, bây giờ lại nghe thấy con rể chết rồi, càng cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, trước mắt từng trận biến thành màu đen.

Không nói đến Bì thị lần nữa bị đá kích. Mà nói đến Vương Đại Lang ôm Tề Phụng đi xem đại phu, chạy vội vàng rất cực tại lúc sắc trời tối mịt, đã đến được trấn Long Tuyền, lang trung trong y quán kia quả thật cao siêu hơn Vu lang trung của Vương Gia Ao, liên tục cho uống mấy chén thuốc cuối cùng kéo lại được mạng Tề Phụng. Vương Đại Lang đi vội, không mang nhiều tiền, loay hoay sáng giờ đã dùng hết ngân lượng, thế là bèn dặn dò Tề Mai Mai nói mình trở về lấy tiền, bảo cô bé cùng Tề Phụng tạm thời ở lại y quán dưỡng bệnh.

Tề Mai Mai tất nhiên là ngàn một vạn nguyện ý, trong lòng cô đã quyết định, lần này đi ra ngoài là không bao giờ trở về nữa. Kể cả có ăn xin bên đường, cũng dễ chịu hơn là ở nhà họ Vương bị ngược đãi chết.

Cô thật sự chịu đủ rồi!!!

Cứ thế, lại qua ba bốn ngày, bệnh của Tề Phụng đã có chuyển biến tốt, người cũng thanh tỉnh lại. Tề Mai Mai bèn nói ra quyết định của mình, Tề Phụng vốn không đồng ý, thị đã quen “ép dā cầu toàn”, chỉ cầu có một tấm ngói che thân như vậy đủ rồi. Nhưng không chịu nổi con gái năm lần bảy lượt hết lời van nài, mềm lòng bèn mơ hồ đáp ứng. Tề Mai Mai cũng là một đứa quả quyết, tự mình trở về Vương Gia Ao một chuyến, tìm đến Tô Tuệ Nương, cũng không biết hai người ở trong phòng nói gì đó, đợi đến lúc cô bé đi ra, trong tay đã có thêm ba mươi lượng bạc. Rồi sau đó, tại trấn Long Tuyền thuê một gian phòng cực đơn sơ, hai mẹ con chuyển vào. Đợi lúc Vương Đại Lang lại đến tìm, thì đã ngay cả cái bóng cũng không tìm được.

Năm tháng dằng dặc trôi qua trong nháy mắt, xuân đi thu về, hoa nở hoa tàn, đảo mắt đã qua hai năm.

Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương tỉnh lại từ trong mơ, lười biếng đuổi người, mang giày xuống giường, chuẩn bị rửa mặt. Ngồi trước gương đồng mờ đục, nàng nhẹ nhàng chải mái tóc đẹp, gương mặt liền nhìn thấy bóng người trong gương, tính toán số tuổi mình năm nay đã mười bảy, đang độ cảnh xuân tươi đẹp, hơn nữa trong hai năm này dung mạo nàng đã phát sinh biến hóa cực lớn. Khác xa với giai nhân xinh xắn thanh tú trước kia, Tô Tuệ Nương mập lên, nhìn từ xa như một trái vải trắng bóc, là “châu tròn ngọc sáng” như thế. Vươn tay,捏捏 một khối thịt bên hông mình, Tô Tuệ Nương hài lòng gật đầu, mập tốt hơn a, khỏe mạnh hơn.

Búi tóc xong, dùng một cây trâm bạc kẹp chặt, Tô Tuệ Nương đứng lên, ra khỏi cửa phòng. Lúc này, Lâm thị đang ngồi trên bậc cửa phòng bếp cho đám gà ăn. Nghe thấy tiếng bước chân của Tô Tuệ Nương, không khỏi xoay người lại hờn hờ nói: “Con xem này, gà nhà chúng ta ăn nhiều thật đấy, năm nay mẹ tính nuôi thêm hai chục con nữa, đến lúc đó có thể thêm nhiều bạc đấy.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, về mặt này trước giờ nàng sẽ không trái ý Lâm thị, bèn thuận miệng nói: “Được, đều nghe mẹ.”

Lâm thị nghe vậy, nụ cười trên mặt không khỏi càng sâu.

Tô Tuệ Nương nhìn một vòng trong sân, thấy trong ổ chó đã không có bóng dáng của Tiểu Hắc, biết là được Vương Thất Lang dẫn ra ngoài, cũng không để ý nữa, xoay người vào bếp bắt đầu rửa tay nấu canh. Nấu nước cho gạo vào, nấu được một nồi cháo loãng, lại lấy bánh bột của ngày hôm trước chưa ăn hết ra hâm nóng, cắt nhỏ rau hẹ, làm món trứng trắng rau hẹ, lại từ trong mấy cái vò dưới cùng chạn tủ lấy dưa muối ra, là dưa muối từ cuối năm rồi, Tô Tuệ Nương muối rất nhiều, cho nên đến bây giờ cũng chưa ăn hết, theo thói quen lấy đậu đũa, dưa chuột và cả nắm quạt muối.

Nửa giờ sau, làm xong bữa sáng, Tô Tuệ Nương mang chén đĩa bày lên bàn trên giường ấm, Lâm thị rửa tay đến hỗ trợ, Vương Thất Lang cũng đứng giờ xuất hiện. Bây giờ cậu bé đã mười tuổi, sớm biến thành một thiếu niên lang tuấn mỹ, có điều diện mạo thẳng thớm này có chút nữ tính, điểm lệ có thừa, nam tính ấy mà kém một chút, đây cũng là điểm cậu buồn bực bấy năm nay.

Cả nhà đang ăn sáng, Tô Tuệ Nương như sực nhớ ra gì đó, nói với Vương Thất Lang: “Hôm nay đệ được nghỉ học à?”

“Dạ!” Vương Thất Lang vừa nuốt mẩu thịt trong miệng, vừa gật đầu.

“Vậy cùng tỷ lên thị trấn đi!” Tô Tuệ Nương nói.

Vương Thất Lang dĩ nhiên đồng ý.

Lâm thị bên cạnh lại có chút lo lắng thờ dãi, lẩm bẩm nói: “Cũng không biết Văn nhi sao rồi... rốt cuộc có thi đậu hay không a!”

Năm ngày trước Tô Văn đã lên đường Kiếm Nam đến thủ phủ tham gia thi phủ ba năm một lần, nếu có thể đậu, bản thân sẽ có công danh tú tài. Một bước này chẳng những có quan hệ đến tiền đồ của cậu, mà đối với cả nhà họ Tô mà nói cũng có thể nói là cơ hội xoay chuyển vận mệnh, Lâm thị sao có thể không lo lắng chứ.

“Hắn có thể thi đậu!” Trả lời Lâm thị chính là Vương Thất Lang, chỉ thấy cậu không khách khí chút nào liếc mắt khinh thường nói: “Chỉ là một tú tài mà thôi.” Mặc dù thái độ ác liệt, nhưng lần này ngôn ngữ đã thẳng tới tâm tư Lâm thị, nghĩ tới con trai mình đã khắc khổ ra sức học hành như vậy, lần này có thể thi đậu trong lúc nhất thời, tâm tình tất nhiên khá hơn nhiều.

Tô Tuệ Nương nhìn thấy cảnh này, khẽ mỉm cười một cái, lại không nói gì.

Để Lâm thị ở lại trông nhà, Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang ngồi xe trâu đến trấn Long Tuyền, sau khi đến nơi, hai người thẳng đường đi đến phía tây, chẳng bao lâu, rất nhiều con phố xen kẽ ngang dọc như răng nanh của hai con chó giáp nhau liền xuất hiện trong tầm mắt, hai người một đường ngoằn ngoèo, bảy giờ mới dừng bước trước một cửa tiệm ăn, còn chưa đi vào, từng âm thanh huyền ảo đã truyền vào tai, một tiểu nhị trên cổ vắt khăn cười híp mắt ra đón, thấy người tới là Tô Tuệ Nương, lưng không khỏi cúi thấp hơn: “Bà chủ, ngài đã tới!”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười một cái, bước chân không ngừng vừa đi vào trong vừa hỏi: “Mai Mai có ở đây không?”

“Bẩm bà chủ, thiếu chương quỹ đã ra ngoài nhập hàng rồi, sắp về tới đấy ạ.”

Cửa tiệm này có tên là “Thực vi thiên”, tại vùng phía tây trấn Long Tuyền này cũng là một nơi có chút danh tiếng, nó chủ yếu kinh doanh một loại thức ăn tên là “lẩu”, vì ăn rất ngon mà lại không quá đắt, do đó tiệm vừa khai trương đã được mọi người hoan nghênh. Mà Tô Tuệ Nương chính là chủ nhân của tiệm này, nói chính xác là “người bỏ vốn.” Trong tiệm diện tích ước chừng một trăm mét vuông, chia trên dưới hai lầu. Vừa bước vào đã có cảm giác xanh mướt phủ vào mặt, bởi vì nơi này vị trí từng cái bàn đều được sắp xếp trước cửa, lại dùng trúc làm rèm ngăn cách, để lại cho khách không gian riêng tư cực tốt. Hiện tại vừa đúng giữa trưa, trong tiệm trái phải thực khách đã chiếm hết bảy phần, trên lối đi giữa, thỉnh thoảng có tiểu nha hoàn ăn mặc đồng nhất qua lại bưng thức ăn lên. Tô Tuệ Nương không muốn ở đây cản trở, bèn dẫn Vương Thất Lang đi tới hậu đường, hai người ngồi một lúc không bao lâu ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một thiếu nữ gầy nhỏ, song vẻ mặt quật cường cước bộ nhẹ nhàng đi đến.

“Di Tô, đi đã đến rồi!”

Thiếu nữ này chính là Tề Mai Mai.

Tô Tuệ Nương cười chào một tiếng, Tề Mai Mai ngồi xuống cạnh nàng, hai người nói chuyện một hồi, cô bé liền nhìn qua Vương Thất Lang sau đó quay đầu nói nhỏ với Tô Tuệ Nương: “Sao lại dẫn hắn theo?”

“Làm sao, ta tới không được à?” Vương Thất Lang thính tai, lập tức cau mày hỏi.

Tề Mai Mai rụt vai, lăm bằm: “Hết cái gì, cổ họng lớn là giỏi à?”

“Người nói cái gì?” Vương Thất Lang híp mắt.

Tề Mai Mai co rụt càng lợi hại hơn.

Nhìn một màn trước mắt, Tô Tuệ Nương cầm khăn che miệng, cười một tiếng. Cũng không biết sao, hai cô cậu này cứ như oan gia kiếp trước, nhìn nhau không vừa mắt, lần nào gặp cũng muốn đâm đối phương vài cái. Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, nụ cười bên mép càng sâu.

Sau khi cười đùa một lúc, về lại chuyện chính, Tề Mai Mai đưa cho Tô Tuệ Nương một quyển sổ sách dày, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Đây là chi tiết chi tiêu một tháng này của Thực Vi Thiên chúng ta, mời bà chủ xem qua.”

Tô Tuệ Nương cười nhìn cô bé một cái, sau đó nhận lấy sổ sách, lật xem kỹ lưỡng, nàng tinh thông quản lý tài vụ, xem sổ sách gì đó tất nhiên không thành vấn đề. Sau khi xem từ đầu tới đuôi, Tô Tuệ Nương hài lòng gật đầu: “Tháng này lời một trăm mười bốn lượng bạc, thật không tệ. Mai Mai, cháu làm rất tốt.”

Tề Mai Mai nghe vậy cười cười, nghĩ thầm, chị đây kiếp trước làm trong ngành ăn uống, sao có thể không làm tốt được.

Nhìn tiểu cô nương cười mà không nói trước mắt, trong lòng Tô Tuệ Nương quả thật có chút cảm thán. Hai năm trước cô bé mượn mình ba mươi lượng bạc, ban đầu là mở một quầy văn thần cực nhỏ trên trấn, bởi vì nước súp rất ngon, làm ra văn thần ngon vô cùng, cho nên không quá nửa năm đã trả lại toàn bộ số tiền mượn Tô Tuệ Nương. Không chỉ có thế, cô bé còn cố gắng kéo Tô Tuệ Nương nhập cổ phần, hy vọng hai nhà hợp tác cùng nhau làm ra tiền.

Nếu là người bình thường, chắc chắn là sẽ không đồng ý đi buôn bán với một tiểu nha đầu, nhưng trong lòng Tô Tuệ Nương biết, trong thân thể cô nương này cất giấu linh hồn gì, vì lẽ đó nàng chưa từng xem cô ta là trẻ con, hơn nữa Tề Mai Mai dùng hành động thực tế, chứng minh mình thật sự có vài phần tài cán làm ăn buôn bán. Tô Tuệ Nương suy tính mấy ngày, cuối cùng quyết định bỏ vốn ba trăm lượng bạc, mở ra tiệm Thực Vi Thiên này.

Nàng phụ trách bỏ tiền.

Tề Mai Mai phụ trách bỏ sức.

Tất cả số tiền kiếm được, hai nhà chia đôi.

Xem tình hình kinh doanh hiện tại, quyết định ban đầu của Tô Tuệ Nương là chính xác cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bé gái đáng thương

Edit: Mạc Thiên Y

Tra xong sổ sách, Tô Tuệ Nương cũng không ở lại lâu, dẫn Vương Thất Lang rời đi, ở mặt kinh doanh nàng trước giờ sẽ không nhúng tay, chỉ lấy phần hoa hồng mà mình nên được mà thôi, đây cũng là một điểm khiến Tề Mai Mai hài lòng nhất. Ra khỏi “Thực Vi Thiên”, Tô Tuệ Nương lại đi dạo một lúc, mua vài thứ, định chuẩn bị trở về. Ai ngờ, lúc ở đầu trấn chờ xe, ngoài ý muốn gặp Vương Ngũ Nương. Kể từ khi lão Huyện thái gia kia chết, Vương Ngũ Nương trở về nhà mẹ đẻ, nghe nói, không bao lâu lại tái giá, gả cho một gã đồ tể cùng thôn, chuyên mổ heo. Gã đồ tể kia tuy có chút thô kệch, lại không ghét bỏ thị ta là tái giá, thế nhưng trong lòng Vương Ngũ Nương lại không vui, từ một vị quan phu nhân cao cao tại thượng đến vợ của đồ tể, khoảng cách chênh lệch cũng không nhỏ quá lớn. Nhưng biết làm sao được, không chịu nổi lời thuyết phục của người nhà, cũng chịu không nổi châm chọc khiêu khích không ngừng của bà chị dâu Điền thị, Vương Ngũ Nương cứ thế không cam tâm tình nguyện tái giá.

Tầm mắt của Tô Tuệ Nương thoáng dừng trên phần bụng nhô cao của thị ta, cũng không nói gì, cứ như vậy trực tiếp lên xe trâu. Lúc này, trên xe đã có vài người phụ nữ cùng thôn đang ngồi, thấy Tô Tuệ Nương tới rồi rít chào hỏi, mà chờ lúc Vương Ngũ Nương lên, lại ào ào quay mặt đi, điệu bộ làm như không thấy. Mặt Vương Ngũ Nương lập tức khó coi, lại thấy Tô Tuệ Nương cũng ở đây, không khỏi thầm mắng đen đủi.

“Ô, đây không phải là thất đệ sao?” Vương Ngũ Nương đảo mắt một cái, đột nhiên đem tầm mắt đặt trên người Vương Thất Lang, đơn đã cười nói: “Trông diện mạo thẳng thớm này, thật đúng là xinh đẹp mà, sao thế, gặp tỷ ty ruột cũng không biết chào hỏi sao?”

Vương Thất Lang hơi ngược mắt nhìn thị ta một cái, hắc hắc cười lạnh. Cặp mắt không có hảo ý liếc qua cái bụng cao vút kia, Vương Ngũ Nương đáy lòng đánh thót, bất giác lấy tay bưng kín bụng, đáng vẻ như sợ Vương Thất Lang hại thị. Trong lòng điên cuồng mắng mấy tiếng, thị rốt cuộc không dám chọc đến con sói này, bèn ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chẳng bao lâu, sừng xe nhôang lên một cái bắt đầu chậm rãi đi về trước. Đón ánh nắng chiều, xe trâu rớt cục về tới Vương Gia Ao, tạm biệt mấy người

phụ nữ đi cùng xe, Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang đi về phía nhà mình, Vương Ngũ Nương cũng vừa vịn đi cùng đường, đoán là muốn biểu hiện chút cao ngạo của mình, Vương Ngũ Nương chen đi lên trước, cổ ngóc lên như gà mái mẹ, thân thể vốn nặng nề vì đi quá nhanh mà nghiêng ngã lao đảo, thoạt nhìn tức cười muốn chết.

Tại một ngã rẽ, nghênh diện chạy tới một cái bóng nho nhỏ, thấy Vương Ngũ Nương, bước chân khựng lại, thoạt nhìn muốn chạy trở về. Lại bị Vương Ngũ Nương quát dừng lại: “Nha đầu chết tiệt kia, chạy cái gì mà chạy, không thấy lão nương à!”

Thân ảnh nho nhỏ kia nghe vậy, thân thể dường như run lẩy bẩy, co rúm đứng ở nơi đó, dáng vẻ không biết làm thế nào. Vương Ngũ Nương đi tới, giơ tay lên liền đánh đứa bé non nớt, đứa bé không chịu nổi phịch một tiếng té trên đất, lại không khóc, chỉ cúi đầu không ngừng run rẩy.

“Đồ vô dụng, đồ sao chổi!” Vương Ngũ Nương đem con tức chịu suốt dọc đường toàn bộ phát tiết trên người đứa trẻ này, tức miệng mắng to: “Lão nương lúc trước sao lại sinh ra một cái sao chổi như mày chứ, bị liên lụy cả một đời, khóc, khóc cái gì mà khóc, nín ngay cho tao, tiểu nha đầu chết tiệt...”

Nhìn một màn trước mắt, trong lòng Tô Tuệ Nương dâng lên ngọn lửa hừng hực, đứa bé gái té trên mặt đất chính là con của Vương Ngũ Nương và An huyện lệnh kia, năm nay chỉ mới hai tuổi hơn, nhưng đứa bé nhỏ như vậy đã chịu hết khổ sở nhân gian. Sau khi Vương Ngũ Nương tái giá, từng mang thai hai lần, nhưng lần nào cũng đều sảy mất, lúc này cũng không biết ở đâu đồn đãi, nói do đứa bé gái này mệnh cách mang khác, làm cho những đứa bé kia bị rớt ra. Vương Ngũ Nương lại tin là thật, thái độ đối với đứa nhỏ này cũng ngày một kém đi, đến bây giờ lại hận nó không chết phứt đi cho xong.

Thật sự là nghiệp chướng a!

Vương Ngũ Nương ở nơi đó điên cuồng nắn một trận, cảm thấy trong lòng thống khoái, mới hừ một tiếng, lắc lư lượn đi. ㊟Mạc. Thiên. ㊟Đề lại sau lưng đứa con gái té dưới đất, còn tấm bé, không ngừng thút thít. Thấy thị rút cục đi xa rồi, Tô Tuệ Nương bây giờ mới dám đi lên trước, nếu vừa rồi nằng xen vào, đứa bé này nhất định sẽ càng thảm hơn.

“Không sao chứ!” Tô Tuệ Nương vội vàng bế con bé lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau gương mặt nhỏ xíu bẩn thỉu của nó.

“Dì...” đứa bé gái non nớt, nho nhỏ gọi một tiếng.

Vương Ngũ Nương sợ đứa nhỏ này sẽ truyền vận rủi cho thị, đoạn thời gian này, hoàn toàn ném con ở nhà họ Vương, muốn người nhà mẹ đẻ chăm sóc. Cho nên Tô Tuệ Nương thỉnh thoảng có gặp nó ở phụ cận, vì từng cho con bé hai miếng bánh ngọt, cho nên con bé và nàng cũng coi như kết chút tình nghĩa. Ôm vào trong lòng, có thể cảm thấy được thân thể gầy gò như da bọc xương của nó, Tô Tuệ Nương thở dài thườn thượt. Lúc lên thị trấn, Tô Tuệ Nương có mua ít bánh xốp hạch đào của tiệm Phúc Ký, lúc này bèn cầm mấy khối cho con bé, miệng ôn nhu dỗ dành: “Bé ngoan đừng khóc, có đói bụng không, đây là bánh xốp di cho nè, mau ăn đi!”

Nói cho cùng vẫn là đứa bé hơn hai tuổi, thấy đồ ăn ngon, ánh mắt lập tức sáng lên, bàn tay nhỏ xíu đen bẩn bắt lấy bánh hạch đào, không kịp đợi liền nuốt vào bụng, trông bộ dạng là đã đói bụng rất lâu rồi. Liên tục ăn năm sáu miếng, Tô Tuệ Nương bèn không cho nữa, sợ con bé nghẹn.

“Sau này nếu đói bụng thì đến nhà dì, dì sẽ cho con đồ ăn ngon.” Tô Tuệ Nương cười xoa đầu con bé, đặt nó từ trong lòng xuống đất.

Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của Tô Tuệ Nương, hai mắt đứa bé gái lại dâng lên tầng nước mắt, nó thương tâm nghĩ, nếu mẹ mình cũng có thể đối với mình tốt như vậy, thật là hạnh phúc dường nào a.

“Tuệ tỷ tỷ đúng là thích xen vào việc người khác!” Vương Thất Lang vẻ mặt không kiên nhẫn nói. Mắt thấy vạt áo màu vàng nhạt của Tô Tuệ Nương dính ít đất bẩn, vẻ mặt càng không vui.

“Đứa bé kia rất đáng thương...” Tô Tuệ Nương thở dài một hơi.

“Trên đời này người đáng thương rất nhiều, chẳng lẽ Tuệ tỷ tỷ đều muốn quản hết sao?”

Tô Tuệ Nương nghe vậy dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn nó. Vương Thất Lang thấy thế, mặt lập tức biến sắc, sắp tới cạnh nàng có chút ai oán nói: “Tỷ tỷ tốt, Tiểu Thất chẳng qua là đang ghen mà thôi, Tiểu Thất không muốn tỷ đối tốt với người khác hơn đệ.” Nói xong, còn nhìn Tô Tuệ Nương chớp chớp mắt, lộ ra ánh mắt đáng thương.

Mấy năm nay, đối với trình độ mặt dày của thằng bé Tô Tuệ Nương đã có kiến thức nhất định, nghe vậy, chỉ có thể lại một lần thở dài thật sâu. Về mặt bất đắc dĩ, thằng bé thành ra như vậy, mình cũng phải chịu chút trách nhiệm, là do chiều thành quen đó a.

Về đến nhà Tô Tuệ Nương rửa tay nấu cơm, làm món mì xào thịt, mỳ sợi cán kỹ, kết hợp trứng gà vàng óng, dưa chuột thái sợi, chút rau thơm, còn có dưa muối tự chế. Trong lúc cả nhà Tô Tuệ Nương vui vẻ ăn cơm tối, bên kia Vương Ngũ Nương bỗng đột nhiên trở dạ. Thị ta bụng cái bụng vốn đã sắp làm bõn, cũng rắn đi một chuyến lên thị trấn, đường núi vốn dốc, một phen xóc nảy như vậy, về đến nhà trong chốc lát đã cảm thấy dưới thân khang khác. Vội kêu chồng đi mời bà mụ. Bì thị hay tin, cũng vội vã chạy tới.

Khàn giọng kêu hơn một canh giờ, đứa bé đã ra đời, tuy nhiên, cả người tím tái, bộ dạng thoi thóp chỉ còn một hơi thở. Mắt thấy đứa con trai mình vất vả sinh ra sắp không qua khỏi, Vương Ngũ Nương đương trường la hét điên cuồng như tâm thần, nhưng vô cùng đáng tiếc là, đứa bé trai vừa mới đến nhân thế, còn chưa mở mắt kia, sau nửa giờ đã ra đi vội vã, để lại phía sau, người cả một phòng thương tâm.

Ngày hôm sau, Vương Ngũ Nương chẳng những không khôi phục lại từ đã kích, ngược lại đem nỗi đau mất con toàn bộ oán trên người khác.

“Người khác” kia chẳng phải ai khác, chính là đứa con gái mà thị rút ruột đẻ ra.

Vương Ngũ Nương nghĩ, mình mang thai nào giờ vẫn luôn yên lành, cũng bởi vì hôm qua đụng phải đứa sao chổi kia, bị dính vận rủi, chính là nó đã khắc chết con trai mình. Vương Ngũ Nương càng nghĩ càng cảm thấy đúng là có chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy sờ dĩ mình luôn không sanh được con trai, là tại con oắt kia khắc. Vương Ngũ Nương hận đến run cả người, đúng lúc này, đại tẩu Điền thị há hê đến đây “thăm.”

Chị dâu em chồng hiềm khích quá sâu, bộ dạng xúi quẩy của Vương Ngũ Nương, còn lâu thị mới bỏ qua, hơn nữa sờ dĩ thị đến là cũng có chút tính toán riêng. Điền thị đầu tiên là biểu hiện nỗi bi thống đối với đứa cháu trai đã mất, sau đó, lập tức lái chủ đề đến trên người đứa bé gái, lời trong lời ngoài, phần nhiều là số mệnh con bé không tốt, có nó ở đây cả đời này cô cũng không sinh được con trai vân vân.

Những lời này giống như thanh kiếm sắc đâm vào trong lòng Vương Ngũ Nương. Thị đã bị sảy thai 2 lần, vừa mất một đứa con trai. Đây chẳng phải là ần chứng lời Điền thị nói sao. Mất thấy sắc mặt Vương Ngũ Nương đột biến, Điền thị đảo con mắt, thâm ý nói: “Nha đầu kia là cái đứa mệnh khắc thân, ừm, muốn phá cái loại mệnh cách này, thật ra cũng có cách.” (*mệnh khắc thân: mệnh khắc với người thân*)

Vương Ngũ Nương lúc này không đoái hoài tới gì khác, vội vàng thỉnh giáo Điền thị.

Điền thị liền nói: “Biện pháp này ta cũng là nghe người khác nói, muốn phá vỡ loại mệnh khắc thân này, thì phải lấy cây ngân châm (kim bạc) dài hai tấc, đâm vào trong móng tay, một ngày ghim một ngón, chờ khi mười ngón tay đã đâm đủ mười cây ngân châm rồi, cái mệnh này sẽ được phá.”

Vương Ngũ Nương nghe vậy, trong lòng lộ bộp, ả không ngờ, đâm kim vào trong móng tay một đứa bé mới hai tuổi hơn sẽ có hậu quả gì, há có thể không biết, nói không chừng sẽ mất mạng ấy chứ. Đứa bé gái kia mặc dù khiến ả chán ghét, nhưng dẫu gì cũng là một khối thịt rớt ra từ trên người mình, cũng từng ôm vào ngực.

“Ngũ nương à, hãy nghĩ đến đứa con trai mới sinh ra đã mất của cô...” Điền thị ra vẻ ta là nghĩ cho cô: “Nếu không phá cái mệnh kia của nó. Cả đời này cô đừng mơ tưởng có hậu a.”

Vương Ngũ Nương cả người run lên, một vệt tàn nhẫn hiện lên giữa hàng mày.

Mạng của nó cũng là mình cho, cho dù có chết đi, đó cũng là thiên kinh địa nghĩa a.

***

MTY: những chương này là những chương mình không muốn edit nhất trong cả truyện, thậm chí mình từng lăn tăn là sẽ bỏ... không muốn spoil trước mắt vui, nhưng mình chỉ muốn xé xác con mụ Điền thị..... =.=

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bảo Nhi trúng tà

Edit: Mạc Thiên Y

Nửa đêm, bốn bề yên ắng. Cả Vương Gia Ao lâm vào trong yên tĩnh, trừ nửa vầng trăng mỏng lung trên bầu trời ra thì chỉ có tiếng dế gáy không dứt trong đồng cỏ. Mà tại lúc này, một cái bóng đen khom người chạy men theo chân tường, trông đáng vẻ y thậm thà thậm thút là biết muốn đi làm việc trái lương tâm. Quả nhiên chỉ thấy y lấy cái thang trúc cầm trong tay kê lên vách tường rồi nhanh nhẹn trèo lên, nhưng đúng lúc này, một tiếng rên rì hung hăng phun ra từ trong miệng, thì ra là chủ nhân gia đình này chẳng những xây tường cao, còn cấm rất nhiều miếng sắt hình tam giác trên đầu tường, tên tặc nhân này nhất thời không quan sát kỹ, thoáng chốc bị đâm cả hai tay.

Tên tặc nhân này ấy vậy mà cũng kiên định, cho dù gặp khó khăn cũng không thể ngăn cản quyết tâm muốn trèo tường của y. Cuối cùng, mất sức chín trâu hai hổ, ở trên người nhận được vài vết đâm, tên tặc nhân kia mới trèo vào được, có thể thấy được nơi đây là sân sau của gia đình này, tên tặc nhân từ trong ngực lấy ra một bọc vải, cẩn thận dò bước đi về phía sân trước, mục tiêu của y đang ở nơi đó.

Cách từ xa, y ném một cái bánh bao thịt về phía mục tiêu.

Trong lòng mãnh liệt lăm lăm, ăn đi, ăn đi, mau ăn đi.

Cuối cùng, mục tiêu lười biếng ngẩng đầu lên, ngửi ngửi cái bánh bao thịt kia.

Trong bóng tối, hai mắt của tặc nhân phát ra ánh sáng xanh lập lòe, trong bánh bao kia có thuốc mê cực mạnh, chỉ cần một miếng là có thể thả nó ra được rồi. Song thật đáng tiếc, y đụng phải Tiêu Hắc. Tiêu Hắc là một con chó kiêu ngạo, là một con chó có nguyên tắc, trên cơ bản trừ Vương Thất Lang và Tô Tuệ Nương ra, nó chưa bao giờ ăn bất kỳ thứ gì mà người khác cho. Không chỉ có thế, nó còn là một con chó săn hung hãn, trong không

khí lảng đăng mùi máu tươi và mùi người lạ, sao có thể thoát được cái mùi thính của nó.

Không hề sủa, thân thể to khỏe khê chốt căng thẳng, tứ chi tụ lực, như một con báo săn vọt về trước, tại lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng liền cắn một cái lên bắp đùi y. Tên tặc nhân kia nhất thời bị ngọam một cái, á một tiếng hét to lên, ngã ra đất điên cuồng lăn lộn, song Tiểu Hắc cũng vững vàng như núi không chịu nhả, trên mặt chó của nó thoáng toát lên vẻ hưng phấn.

Lăn qua lộn lại như vậy, chủ nhà rất nhanh đã lên đèn.

Tô Tuệ Nương cấp bách chạy ra, thấy một màn trước mắt, trong lòng sợ khiếp vía. Chỉ thấy Tiểu Hắc tứ chi dẫm trên thân của một người, trong miệng nhỏ máu tươi rào rào, vừa nhìn không thấy rõ người bị cắn. Tô Tuệ Nương cau mày, nâng đèn lồng trong tay giơ ra trước, chiếu lên mặt kẻ đang co quắp cả người, lớn tiếng kêu thảm thiết kia.

“Là người!” Tô Tuệ Nương chán ghét nhú nhú mày.

“Ôi oa, em dâu, em dâu, ta là chị dâu em này, mau lên! Mau kêu con chó chết tiệt này nhả ra, đau chết lão nương rồi.”

Tên tặc nhân này chẳng phải Điền thị thì ai?

Giỏi thật, đêm hôm khuya khoắt đi ăn trộm, lại trộm đến nhà nàng.

Tô Tuệ Nương cười lạnh một tiếng, thông thả nói: “Người là chị dâu của ai?”

“A a a... Mau bảo nó nhả ra, a a a a...” Điền thị nằm trên đất phát ra tiếng kêu như heo bị thọc tiết, thị cảm thấy con súc sinh này sắp cắn đứt bắp đùi mình rồi a. Rất nhanh, Lâm thị cùng Vương Thất Lang cũng khoác áo đi ra ngoài, nhìn thấy một màn trước mắt, Lâm thị cũng chấn động, trái với Vương Thất Lang, cậu liếc mắt một liềm thấy rõ người nọ là ai, khóe miệng cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực, điệu bộ xem kịch vui.

Trong lòng Tô Tuệ Nương nặc dù tức giận, nhưng cuối cùng vẫn bảo Tiểu Hắc nhả ra. Song cũng không tha cho thị ta, bảo Vương Thất Lang cầm sợi dây trói thị lại, cứ thế ném tại một góc, chờ sau khi trời sáng lại xử lý tiếp. Bắp đùi Điền thị bị đớp một miếng thịt, đau đến mức nước mắt giàn giụa, thấy Tô Tuệ Nương trối mình lại, trong miệng càng mắng không ngừng, câu nào câu nấy chửi bậy lời lẽ tục tĩu, rất khó nghe. Vương Thất Lang há có thể để một kẻ như vậy vũ nhục nữ thân trong lòng, bấy giờ không hề khách khí cho thị một trận bạt tai, đánh cho Điền thị mất nỏ đom đóm, lập tức cầu xin tha thứ.

Trần an Lâm thị vẻ mặt hoảng sợ, Tô Tuệ Nương đỡ bà vào nhà, có chuyện gì ngày mai nói sau, dù sao Điền thị cũng trốn không thoát, sớm muộn gì sẽ bị thu thập. Quả nhiên, sáng ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương bèn tìm thím Ba cùng chị Quế Hoa tới, mấy người hợp kè, mang theo Điền thị đến nhà Lý Chính. Lão già Lý Chính kia đang ngồi trên giường gạch bóc lạc ăn, thỉnh thoảng nhìn thấy Điền thị bị trói gô dẫn vào cũng giật nảy mình. Chị Quế Hoa là một người lạnh miệng, ngay tại chỗ vạch trần chuyện buổi tối hôm qua Điền thị đêm khuya lên vào nhà hồng trộm cắp. Dọc đường đi bọn họ đã sớm hấp dẫn không ít người chú ý, người trong thôn cũng thích xem náo nhiệt, bắt tri bắt giác nhà Lý Chính đã chật ních thôn dân.

Cái loại nghề “trộm cắp” này luôn bị người ta kỳ thị, lời vừa nói ra, lập tức quần chúng kích động, ở nông thôn chuyện trộm gà trộm chó, kỳ thật cũng có người làm, nhưng căng là Điền thị bị bắt ngay tại trận, hơn nữa nhân duyên của thị thật sự quá kém, mọi người bỏ đá xuống giếng còn chẳng kịp ấy chứ, sao có khả năng lên tiếng giúp đỡ.

Người này nói đưa lên quan, để quan phủ xử phạt.

Người nọ nói nên chặt tay, xem ả ta sau này còn dám trộm đồ nữa thôi.

Đương lúc một đám người âm ỹ, Điền thị bên dưới sợ tái mặt mày, đầu lắc như trống bỏi, Lý Chính liếc thị một cái bảo người lấy miếng giẻ nhét miệng thị ra.

“Điền thị người còn có gì muốn nói?”

“Lý Chính đại nhân a, con không phải ăn trộm, không phải ăn trộm mà” Điền thị lúc này đã sớm mù đầu, có phần nói năng lộn xộn: “Con, con chẳng qua là đi nhầm cửa, đi nhầm cửa thôi...”

“Ta thấy người là trèo tường trèo nhầm cửa thì có!” Một bên, thím Ba cũng nói giúp vào: “Hơn nửa đêm không ngủ, chạy tới nhà người khác, còn nói là đi nhầm cửa, người tưởng bản thân mình ngu, còn xem bọn ta là lũ ngốc à?”

Điền thị kia bị hỏi á khẩu không trả lời được, mắt thấy Lý Chính đánh mặt lại, cuối cùng không thể không ré giọng hét lớn: “Ta không phải đi trộm đồ, ta, ta là muốn con chó kia của nhà nó.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, có phần ngờ vực, ánh mắt nhìn chằm chằm Điền thị nhếch nhác không chịu nổi trên mặt đất.

Lý Chính thả đậu phộng trong tay xuống, nhìn Điền thị, cau mày hỏi: “Hơn nửa đêm người chạy đến nhà người ta trộm chó?”

“Hu hu hu... đúng, đúng a, con thật sự chỉ muốn con chó kia của nhà nó.” Điền thị khóc sụt sùi nói: “Bảo Nhi nhà chúng con gần đây trúng tà, dính phải thứ không sạch sẽ, con mới muốn dùng máu chó mực xua tà cho thẳng bé, con chó đen nhà họ Tô kia là con chó khôn nhất trong thôn, lại dung dữ, có khả năng trấn tà nhất.”

Tô Tuệ Nương quả thật không ngờ Điền thị sẽ đưa ra một cái lý do như vậy. Vương Bảo Nhi trúng tà? Chuyện từ khi nào.

“Tuệ Nương à!” Điền thị kia nhanh như chớp đảo tròn mắt, thỉnh linh bỏ nhào bên chân nàng, khẩn thiết van nài: “Ta biết muội là người thiện tâm, muội hãy cứu Bảo Nhi nhà ta đi, lúc bé muội cũng từng bế nó a, sao có thể nhẫn tâm nhìn nó bị ác quỷ hại chết được. Đem con chó nhà muội cho ta đi, ta cầu xin muội, cầu xin muội đó!”

Tô Tuệ Nương bị thị ta bầu bấp đùi phát đau, Vương Thất Lang bên cạnh thấy thế, lập tức tiến lên vịn cổ tay thị ta, Điền thị hét lớn một tiếng, ngã trên mặt đất, liếc nhìn Vương Thất Lang một cách oán độc. Thị ta nhấc tay lên bưng lấy mặt, gào khóc phải nói là rất cổ bông hòng.

Lý Chính bị âm ỷ như cả óc, tức khắc mặt nặng mày nhẹ: “Gào hét cái gì, còn có chút phụ đức hay không, thật là ‘trí thức quét rác’, ‘trí thức quét rác’ mà.” Nạt im Điền thị, Lý Chính lại hỏi nhà Tô Tuệ Nương có mất thứ gì không, Tô Tuệ Nương cho biết không có. Lý Chính nghe vậy trong bụng có ý dè dặt chuyện dặng yên thân, trong đầu đảo một cái liền nghe lão nói: “Ừ, chuyện này dù sao cũng là Điền thị sai, như vậy Điền thị ngươi xin lỗi Tuệ Nương đi, thế từ nay về sau không làm chuyện như vậy nữa.”

Điền thị cũng là thứ lưu manh mà lại thật sự xin lỗi ngay tại chỗ. Bỗng ngay lúc này, biến cố phát sinh, chỉ thấy một bóng người hối hả chen vào, là một thằng nhóc choai choai, chỉ nghe nó hoảng sợ hét lớn: “Di Điền ơi không xong rồi, Bảo Nhi nhà di định nhảy giếng kia!”

Giống như một tiếng sấm, đánh cho Điền thị mất nỏ đom đóm, đương trường gào một tiếng, lê theo cái chân què điên cuồng chạy ra ngoài. Trong phòng ai nấy tối nhìn anh, anh nhìn tôi, đoạn âm ỉ giải tán, gấp gáp đuổi theo Điền thị.

Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang liếc nhau, hai người cũng đi theo sau. Vương Bảo Nhi có thể nói là Tô Tuệ Nương nhìn đến lớn, hai nhà ở gần nhau, lúc nào cũng có thể nhìn thấy thằng bé ở bên ngoài chơi. Tô Tuệ Nương vốn thích trẻ con, bình thường trong tay áo lúc nào cũng trữ ít kẹo bánh linh tinh, bọn con nít trong thôn cũng thích đi theo sau nàng vói kẹo, mặt này dĩ nhiên cũng có Vương Bảo Nhi. Thằng bé kia lớn lên giống cha nó, khỏe mạnh khẩu khinh, đáng về thật thà chất phác, rất được Tô Tuệ Nương thích.

Cái giếng mà Vương Bảo Nhi muốn nhảy ở chỗ không xa nhà Lý Chính, là một cái giếng công cộng, lúc đám người Tô Tuệ Nương chạy đến, gần đó đã trong một vòng ngoài một vòng vây quanh không ít người. Hơn nữa cũng có thể nghe thấy tiếng hét chói tai đầy hoảng sợ của Điền thị trong đó.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi, con muốn làm gì vậy!! Mau xuống đây, mau xuống đây, đừng dọa mẹ a!”

Tô Tuệ Nương gạt đám người chen vào, chỉ thấy trên miệng giếng cách mặt đất cao cỡ nửa người, đang đứng Vương Bảo Nhi đã năm tuổi, thằng bé một tay kéo sợi dây thừng buông xuống trên cái guồng quay, một tay rũ xuống, đầu cũng cúi gằm, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy cái ót của nó. Mặc kệ Điền thị ở bên cạnh gọi cách nào, Vương Bảo Nhi đều làm như không nghe thấy, vẫn duy trì tư thế kia, có lúc sợi dây thừng không chịu nổi khí lực, lắc tới lắc lui, thân thể Vương Bảo Nhi cũng khẽ đong đưa theo, đáng về như thể chỉ một chút sơ sẩy là có thể lộn nhào xuống.

Tô Tuệ Nương thấy thế cũng hít khí lạnh.

Nàng hiện tại thật sự có chút tin tưởng lời Điền thị nói, những lời liên quan tới việc Vương Bảo Nhi trúng tà.

Khuyên can mọi cách không có kết quả, liền có một thôn dân kia muốn lên trước cưỡng chế ôm thằng bé xuống.

Mà ngay lúc này, Vương Bảo Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, hét to: “Đừng tới đây.” Vừa nói vừa lui ra sau một bước, nhất thời nửa người đã cúi xuống trong miệng giếng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Oán này khó tiêu

Edit: Mạc Thiên Y

Không chỉ Tô Tuệ Nương, tất cả mọi người có mặt, trong cùng một lúc cũng hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy Vương Bảo Nhi trước mắt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn xanh đen, hai mắt đỏ như máu, đáng về vụn vụn thét chói tai kia, hết như tiểu quỷ leo ra từ trong địa ngục, ngập đầy âm lãnh cùng oán hận. Ban ngày ban mặt, tất cả mọi người rung mình một cái. Có kẻ nhát gan, hai chân mềm nhũn, sợ co quắp trên mặt đất.

Sau khi Vương Bảo Nhi thét chói tai, cả khuôn mặt xanh đen càng vụn vụn dữ tợn hơn, cả người nó không ngừng co quắp, trong miệng a a gọi bậy, như có lời gì đó nói không ra được, nhưng hai mắt lại nhìn chòng chọc Điền thị, loại ánh mắt tràn ngập oán hận kia, giống như con rắn độc vô hình quấn chặt trên người Điền thị.

“Ngươi không phải Bảo Nhi của ta, ngươi không phải Bảo Nhi của ta...” Điền thị mặt mày hoảng sợ, lui lại mấy bước lảo đảo hai tiếng, sau đó ôm đầu thét to: “Con nha đầu chết tiết kia, là mẹ mày hại chết tiết mày, muốn oán thì đi mà oán a, liên quan gì đến Bảo Nhi nhà tao, đừng quẩn lấy nó nữa, mau rút đi ngay.”

Vương Bảo Nhi kia nghe vậy toàn thân càng run lợi hại, ánh mắt nhìn Điền thị cũng càng thêm oán hận, mà ngay lúc này, thân thể nó bỗng trượt một cái, ngã về phía sau, trong ánh mắt trừng to của mọi người, rơi vào miệng giếng.

“Bảo Nhi!!!” Vương thị hét lên một tiếng tê tái cõi lòng, chột nhảy phát tới.

May mắn thay, sau khi Vương Bảo Nhi rớt xuống, giấy lụa nên bị mắc kẹt trên vách giếng, mọi người cứu kịp thời, mạng của thằng bé đã giữ lại được, chỉ là hôn mê không biết khi nào mới tỉnh lại. Mà chuyện đứa bé nhà họ Vương trúng tà, trải qua một phen này, cũng khiến cho mọi người đều biết hết. Dân quê vốn rất mê tín, Lý Chính bèn sai người đi mời một đạo bà có tiếng ở thôn bên cạnh, lão cũng không phải là quan tâm nhà họ Vương, chỉ là sợ lệ quỷ* kia sẽ lại tìm con nít nhà người khác nữa, vẫn nên trấn áp trừ sạch mới yên tâm.

*lệ quỷ: là hồn ma khi chết oán khí quá nặng, không cách nào đầu thai liền biến thành lệ quỷ, quẩn quanh ở đường âm ti chờ kẻ thù của mình xuống dưới, mới đi đầu thai, hoặc trực tiếp trả thù.

Mà giờ này khắc này, đáy lòng Tô Tuệ Nương bỗng sinh ra dự cảm vô cùng xấu, chính tai nàng nghe thấy Điền thị ở cạnh miệng giếng nói những lời kia, lẽ nào Điền thị kia từng hại chết ai đó, cho nên bị oan hồn báo thù? Một luồng khí lạnh, nháy mắt đánh úp lên ngực, Tô Tuệ Nương rung mình một cái.

Đạo bà mà Lý Chính mời kia họ Mã, lúc bà lập đàn xua tà, người trong thôn cũng đi xem, Tô Tuệ Nương cũng đi. Chỉ thấy Mã đạo bà kia tuổi chừng hơn 50, một thân áo lam, trên cổ tay đeo chuỗi Phật châu, diện mạo rất đôn hậu, nếu người khác không nói, còn tưởng là quản sự ma ma của nhà giàu nào, so với hình ảnh “thần thần bí bí làm các loại nghi thức” trong tưởng tượng thì khác xa. Mã đạo bà đi vào liền nhìn Vương Bảo Nhi một lúc, không bao lâu đã đi ra.

“Tiên bà, thằng bé sao rồi?” Lý Chính tiến lên một bước hỏi trước, đám người Điền thị, Bì thị cũng về mặt lo lắng nhìn Mã đạo bà.

“Không tốt a.” Mã đạo bà lắc đầu, dùng ngữ khí mang theo khẩu âm nói: “Trên người thằng bé đều buộc đầy oán khí a, không dễ đuổi đi.”

“Vậy làm sao đây?”

“Cưỡng chế xua đi sợ là không được, cho dù đuổi được thứ bản thủ đi rồi, mạng thằng bé sợ cũng không giữ được.”

“Tiên bà à! Bà phải nhanh cứu Bảo Nhi nhà ta a!” Bì thị vừa nghe không tốt, vội kêu trời trách đất: “Nhà họ Vương ta chỉ có một dòng độc đinh này a, cũng không thể để thằng bé có gì bất trắc. Xin bà rủ lòng thương, nghĩ cách đi a, mặc kệ bao nhiêu tiền, nhà chúng ta đều bỏ ra.”

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc.” Mã đạo bà nhìn mục một cái, sau đó nói: “Thứ bản thủ kia, là một lệ quỷ. Oán khí khó tiêu, muốn nó ra khỏi cơ thể thằng bé, phải được nó nguyện ý mới được.”

Nghe đến đây, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, trong lòng vừa kinh sợ vừa tò mò đầy hưng phấn, ai nấy trừng to mắt. Ngay lúc này, một giọng nói nghi vấn chợt vang lên, chỉ nghe hỏi rằng: “Điền thị, ban này những lời kia ở cạnh giếng là có ý gì, chẳng lẽ trong lòng người biết, thứ kia là ai?”

Mọi người liền nhớ lại, quả thật chẳng phải như vậy sao?

Điền thị vốn vì trộm máu chó mực mới bị người ta bắt, điều này đã nói rõ Vương Bảo Nhi bị thứ bản thủ ám cũng không phải ngày một ngày hai rồi. Nếu Điền thị sớm đã biết con trai bị ma ám trên người, sao không tìm người tới xem, mà tự mình ở nhà làm vớ làm vẩn, điều này không phù hợp với tính cách yêu con của thị trước giờ a.

Nghe tiếng mọi người nghị luận sôi nổi, Điền thị sắc mặt luân phiên thay đổi vài bận, cắn răng nói với Mã đạo bà kia: “Tiên bà, ta biết lai lịch của thứ kia.”

“Vợ lão đại!” Mắt thấy Điền thị muốn nói gì, Bì thị bên cạnh vội vàng kéo tay áo của thị.

“Mẹ, bây giờ là lúc nào rồi, chẳng lẽ mẹ chỉ lo cho con gái rồi bỏ mặc cháu nội sao?”

Bì thị nghe vậy mặt mày xám ngoét.

Điền thị bây giờ là nóng lòng cứu con, lập tức liến thoắng nói: “Tiên bà à, cái thứ kia chính là con gái của cô em chồng ta, mấy ngày trước con bé bị bệnh chết, chắc chắn là nha đầu kia ghi hận trong lòng, quẩn lên Bảo Nhi nhà ta đó. Ở đây ta còn có ngày sinh tháng đẻ của con oắt chết tiết kia này, tiên bà bà xem xem hữu dụng không, nếu hữu dụng thì nhanh thu phục nó đi, đừng gây họa tới con ta nữa.”

“Không thể nào, đứa bé bệnh chết đâu có oán khí lớn như vậy, lúc nó còn sống các người đã làm gì nó, khiến cho người ta chết rồi còn tới quẩn người?” Mã đạo bà cau mày hỏi. Bà xem chuyện âm cho người ta đã nửa đời người, vẫn là lần đầu tiên gặp phải “linh” mạnh như vậy, cái loại cảm giác âm lãnh cùng oán hận kia, mới chạm sơ một cái thôi là đã có thể khiến bà nôn ra rồi.

Điền thị nghe vậy mặt lộ vẻ run rẩy, nhắc tới sự kiện kia thị cũng có trách nhiệm. Cô em chồng không cần con gái, đem đứa con gái riêng của chồng trước ném ở nhà mẹ đẻ, Điền thị ghét người ta lãng phí mất khẩu phần lương thực, vương vãi. Bèn nghĩ ra cách này, thị chỉ là muốn xem chút chuyện vui, chọc tức Vương Ngũ Nương mà thôi, nào ngờ... nào ngờ... tiểu nha đầu kia lại chết thật. Trong lòng Điền thị oán hận, thị cảm thấy mình chẳng có lỗi gì hết, hại chết nó là Vương Ngũ Nương, mà muốn tìm cũng đi tìm à báo thù chứ, quẩn lấy con tao làm gì.

Mắt thấy mọi người đang chăm chăm nhìn mình, Điền thị cắn răng một cái bèn đem sự tình nói ra. Không nói cũng không được a, mạng con trai thị còn đang trong tay thứ kia.

“Lấy kim đâm vào đầu ngón tay... Qua bốn năm ngày, nó liền không qua khỏi...” Điền thị mặt mày tái mét, áp a áp ứng nói.

Mọi người nghe vào trong lỗ tai chỉ cảm thấy trong lòng phát rét, lòng dạ phải ác độc cỡ nào mới làm được loại chuyện này a.

“Súc sinh! Đúng là súc sinh mà!”

“Một đứa bé khỏe mạnh như vậy, cứ như vậy bị hại chết.”

“Đáng, đây là báo ứng!”

Mà giờ phút này, Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, phần hận đến cả người phát run. Đứa bé gái non nớt kia cứ như vậy không còn ư? Con bé chết như thế nào, trước khi chết đã trải qua những gì, chỉ cần nghĩ tới thôi, lòng Tô Tuệ Nương đã đau như vạn tiễn cùng xuyên. Vương Ngũ Nương đáng chết, Điền thị đáng chết!! Hai a đều đáng chết, chúng căn bản không xứng làm người.

Đối với thanh âm căm phẫn sôi sục của mọi người, hai kẻ Bì Điền co rúm lại, Mã đạo bà liếc nhìn họ một cái, hỏi: “Người dẫn ta đến chỗ chôn thầy, tự mình đến dâng cho người ta ba nén nhang, để nó phóng cho con trai người một đường sống.”

Điền thị kia nghe lời này, sắc mặt càng không tốt, sau một lúc lâu mới áp a áp ứng nói: “Thi thể bị một cây đuốc đốt rồi.”

“Cái gì???” Nghe lời này, đến cả Mã đạo bà cũng kinh ngạc.

Phải biết rằng thời đại này chú trọng thổ táng, ý tứ là lúc đến hoàn hoàn chỉnh chỉnh, thì lúc đi cũng phải hoàn hoàn chỉnh chỉnh, nếu thân thể đã bị đốt thành tro, thì sẽ ngăn trở con đường thành người kiếp sau của người chết, là việc vô cùng ác độc. Mắt thấy ánh mắt của mọi người đều lạnh lùng nhìn mình, Điền thị miệng áp ứng mấy câu, ngoan cố cãi lẽ cho mình: “Chuyện này là Vương Ngũ Nương làm a, a sợ sau khi con nhóc kia chết rồi, sẽ lại đầu thai vào bụng a, bèn mang tro cốt của nó chôn trên đường trước cửa nhà, đều là chủ ý của a, thật sự không liên quan đến ta a!”

Tô Tuệ Nương nghe lời này, càng cảm thấy tức giận muốn điên, người chẳng những hại chết một đứa bé, sau khi chết còn bắt nó chịu hình phạt bị ngàn vạn chà đạp đó, không được an nghỉ, thế gian này sao lại có loại phụ nữ ác độc như vậy, có người mẹ ác độc như vậy.

“Thật là nghiệp chướng a!” Mã đạo bà kia thờ dài một tiếng, ánh mắt nhìn hai người Điền thị cũng mang theo ánh sắc lạnh: “Nhà các người cũng thật độc ác, một đứa bé còn nhỏ như vậy, sao có thể xuống tay được cơ chứ, còn chút nhân tính nào hay không, đúng là súc sinh cũng không bằng.”

Điền thị và Bì thị bị chửi té tát như máu chó đội đầu, bỗng chốc liền biến thành đối tượng bị ngàn người chỉ trích, vạn người thóa mạ.

“Tiên bà à. Trước hết đừng nói cái khác nữa, vẫn nên mau mau cứu Bảo Nhi nhà ta đi đã, chuyện này không liên quan tới thằng bé a.” Điền thị mới chỉ hơi đầu quan tâm đến cảm nghĩ của người khác, trong lòng chỉ một lòng một dạ nhớ tới con trai thị.

“Nghiệp chướng, thật là nghiệp chướng mà!” Mã đạo bà liên tục lắc đầu.

Dưới sự hướng dẫn của bà, mọi người đi tới nhà Vương Ngũ Nương, kể từ khi gã cho gã đồ tể kia, thị bèn ngụ trong một căn nhà ở đầu đông thôn, gã đồ tể kia trong nhà cũng không giàu có gì, chỉ là một gian nhà tranh rách rưới mà thôi. Mọi người đều biết Vương Ngũ Nương đem hài cốt của con chôn ở cửa, cho nên lúc đi vào đặc biệt cẩn thận, không ai dám bước lên đó, sợ bị oan hồn của nha đầu kia quẩn lên.

Vừa đến gần, còn chưa chờ gõ cửa, bên trong truyền đến một tràng tiếng thét thê lương của phụ nữ, mọi người liếc nhau, rầm rầm đẩy cửa ra. Chỉ thấy trong phòng, một người phụ nữ tóc tai bù xù đang đứng ở đầu giường, giường nanh múa vuốt tới lui hết lớn, không chỉ thế a còn không ngừng dùng ngón tay cào mặt, cánh tay, cùng với tất cả vùng da lộ bên ngoài của mình, trông kinh hãi khủng khiếp.

“Ngũ nương, ngũ nương à, con sao vậy?” Bì thị đẩy mọi người ra, tiến lên trước, thấy con gái biến thành như vậy không khỏi chấn động, liên tục gọi.

“Mày đừng tới đây, đừng tới đây. Đừng tới đây a!” Vương Ngũ Nương hai mắt lờ ra như cái bầu, trên gương mặt máu me nhầy nhụa tràn đầy hoảng sợ, sau đó tựa như nhớ tới gì đó đột nhiên nở nụ cười, chỉ vào Bì thị nói: “Nha đầu chết tiết kia, sao chửi xui xẻo, chết rồi cũng tới đây đưa lão nương, xem tao có đánh chết mày không.”

Vừa nói liền từ trên giường gạch nhảy xuống, lao thẳng đến Bì thị.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Điền thị bị huơ

Edit: Mạc Thiên Y

*Huơ: bỏ vợ

Tô Tuệ Nương biết bản thân mình đang mơ, bốn phía khắp nơi trắng xoá, có sương mù từ dưới chân bay lên, nhìn quanh bốn phía, không có gì cả. Nàng nhấc chân, muốn thử đi tới trước, lại phát hiện hoàn toàn không động được. Ngay lúc này, từng tiếng khóc thút thít của trẻ con như có như không vang lên, trong lòng Tô Tuệ Nương lập tức chấn động.

Trái tim đập loạn bình bịch.

Có một bóng dáng nho nhỏ từ trong sương mù dần dần đi tới, nó vừa đi vừa khóc, hai tay không ngừng xoa mắt mình, trông đáng vẻ rất ủy khuất.

Tô Tuệ Nương chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, vừa sợ hãi vừa bị thương.

“Di ơi, con đau!” đứa bé gái nho nhỏ rất ủy khuất rất thương tâm nói.

Cổ họng Tô Tuệ Nương nghẹn ngào phát đau, nhẹ giọng hỏi: “Đau chỗ nào?”

“Tay tay đau, đau quá!” con bé đột nhiên giơ hai bàn tay mình ra, Tô Tuệ Nương đương trường hít một ngụm khí lạnh. Chỉ thấy trên mười ngón tay trắng toát đang ghim mười cây kim bạc toát ánh sáng lạnh, đầu ngón tay toàn bộ chôn ở giữa kẽ tay, chỉ lộ ra đỉnh đầu, móng tay đã hoàn toàn biến thành màu tím, có máu tươi màu đỏ đen không ngừng chảy ra từ bên trong.

Chân mềm nhũn, Tô Tuệ Nương ngã ngồi ra đất, nghẹn ngào khóc.

“Di ơi, con đau, con đau...” đứa bé khóc mãi không thôi, hai hàng huyết lệ chảy ra từ trong hốc mắt, ở trong đó sớm đã không có con người.

Tô Tuệ Nương khó kiềm được run rẩy.

“Di ơi, con đau quá, bọn họ ở trên người con đập tới đập lui, đau quá a!” đứa bé không ngừng khóc rầm rức, thật lâu sau, gương mặt nhỏ nhắn tựa như lệ quý kia, đột nhiên vụn vỡ thành một độ cong kinh khủng, nó cười hi hi nói: “Con không đi, dù có đi, con phải đuổi hết toàn bộ tiểu đệ đệ, để cho mẹ không sinh được ai, hi hi... hi hi... con muốn vĩnh viễn làm con của mẹ, lần này, lần sau, vĩnh viễn đều phải đầu thai vào trong bụng mẹ, ha ha ha...”

Tiếng khóc thê lương cùng tiếng cười tuyệt vọng đan vào nhau, tựa như một mũi dùi sắt bén nhọn, khiến đầu Tô Tuệ Nương đau như muốn vỡ tung.

“A a ————” trời đất quay cuồng, nàng mở choàng mắt.

Bình tĩnh nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, Tô Tuệ Nương thờ hồn hèn, tất cả mạch suy nghĩ bị con ác mộng vừa rồi đánh ập vào, sắc mặt nàng trắng bệch, trái tim đập loạn điên cuồng. Sau một hồi khá lâu, nàng từ từ ngồi dậy, giơ tay lên bụng kín mặt mình, có giọt nước mắt lạnh lẽo thấm ướt lòng bàn tay, nàng thấp giọng khóc.

Đạo bà họ Mã kia hình như có chút bản lĩnh thật, bà ta ở Vương Gia Ao ba ngày, sai người làm một tràng pháp sự, bày tại trước cửa nhà Vương Ngũ Nương. Lúc làm pháp sự, cả thôn cũng đi xem, sau khi kết thúc pháp sự, đạo bà chất đồng mấy tảng đá lớn ở một chỗ, dùng một sợi dây đỏ to bằng cánh tay vẫy quanh tảng đá. Nói cũng kỳ quái, sau khi làm phép như vậy, Vương Bảo Nhi kia gần như là thanh tỉnh ngay lập tức lại không còn mấy lời nói điên điên khùng khùng nữa, cả người đã khôi phục được dáng vẻ khờ khạo đáng yêu trước kia. Mà Vương Ngũ Nương kia lại không được may mắn như vậy, ả dường như bị dọa quá kinh khủng, đầu óc không còn tỉnh táo, gặp người là gào thét, bộ dạng như điên như dại. Người trong thôn đều nói, Vương Ngũ Nương là gặp báo ứng, chẳng ai thêm đồng tình ả cả. Cứ thế lại qua hơn nửa tháng, chuyện nhà họ Vương “gặp ma”, cũng dần dần bị quên lãng, đứa bé gái gần hai tuổi kia, ngay cả tên đều không có ngoài việc để lại một tòa “mộ đá” cô linh linh ra, cũng hoàn toàn hóa thành khói bụi, bị người đời quên lãng.

Kể từ ngày đó Tô Tuệ Nương cũng không mơ thấy ác mộng nữa, nàng bây giờ có một thói quen, mỗi sáng sớm sẽ tới trước mộ phần của đứa bé kia đọc hơn vài lần vãng sinh chú, mặc dù không biết có hữu dụng hay không, chỉ cầu cho lòng thanh thản mà thôi. Dĩ nhiên, đứa bé kia cũng không phải chết một cách vô ích, kẻ ác với chút lòng đen tối kia cũng phải bị quả báo. Không nói đến Vương Ngũ Nương đã nửa điên nửa rồ, mà nói Điền thị, lúc con bé chết, Vương Đại Lang đang ở trên thị trấn làm công vẫn chưa biết. Đợi vài ngày về, sau khi trở về, biết được tiền căn hậu quả quả sự tình, một người đàn ông hiền lành như gã mà cũng không kiềm được giận tím mặt. Thời gian con bé ở tại nhà họ Vương không ngắn, Vương Đại Lang ngày thường cũng thương yêu mấy phần, hiện tại cứ như vậy bị muội muội và thê tử hại chết tức tưởi, loại chuyện táng tận lương tâm này sao có thể không khiến gã phần nộ cho được.

Thế là lần này, vô luận Điền thị khóc cỡ nào, quậy ra sao, Vương Đại Lang cũng quyết tâm viết thư bỏ vợ, kể cả Bì thị ra mặt ngăn cản cũng không được. Càng tuyệt tình hơn là, ngay đêm hôm đó gã ôm con trai rồi đi, tuyên bố tuyệt đối không thể để cho con mình trở thành người độc ác như mẹ nó được. Điền thị bị chồng bỏ, thật có thể nói là chuyện hả lòng hả dạ. Lúc Tô Tuệ Nương hay tin này cũng nhếch khóe miệng: “Báo ứng!”

Ngày tháng cứ thế trôi qua từng chút một, đảo mắt đã hai tháng trôi qua, khí trời đã dần vào thu, một ngày nọ, Tô Tuệ Nương đang ở trong nhà nấu cơm, ngoài cửa bỗng một chiếc xe ngựa lớn màu xanh trời tới, là Tô Văn xa nhà đã nhiều ngày cùng Trần Ngọc từ trên xe bước xuống.

“Tỷ tỷ...” Tô Văn gần như là chạy vào bếp, nhìn Tô Tuệ Nương ngăn người ra đó, cả gương mặt tuấn tú vui mừng gần như nở hoa.

Tô Tuệ Nương bật thốt: “Đệ đã về đấy à?”

“Dạ!” Tô Văn gật mạnh đầu, hưng phấn khôn tả mà nói: “Tỷ tỷ, đệ đậu rồi!”

Nghe tin này, Tô Tuệ Nương lập tức vui như mở cờ trong bụng, ngày thường đều tự nhủ, Tô Văn tư chất cũng không thể nói là vượt trội bao nhiêu, ít nhất cậu không bì kịp với Trần Ngọc của nhà người ta. Thế nhưng thằng bé vô cùng chịu khó, vô cùng nỗ lực, gần như dùng lòng khao khát mà chăm chỉ đọc sách. Bây giờ, tất cả nỗ lực cuối cùng đã có hồi báo, Tô Tuệ Nương thật sự cảm thấy mừng thay đệ đệ.

Không bao lâu, Lâm thị nghe thấy động tĩnh cũng vội vội vàng vàng chạy ra, nghe tin con trai thi đậu tú tài, Lâm thị đảo con mắt, kích động đến té xỉu, mấy người dờ khóc dờ cười rồi rít loay hoay nửa ngày, mới có thể ngồi xuống từ từ trò chuyện.

“Đa tạ Trần công tử một đường chiếu cố xá đệ.” Tô Tuệ Nương ở trước mặt Trần Ngọc hành đại lễ, chân thành nói cảm tạ.

“Tô cô nương không cần đa lễ, Trần mô cũng chỉ là thuận đường mà thôi.” Trần Ngọc mỉm cười nói.

Tô Tuệ Nương vẫn hành cho xong đại lễ, trong lòng nàng biết Trần Ngọc này giúp đỡ Tô Văn rất nhiều, nàng cảm tạ một chút là chuyện đương nhiên.

Tô Văn đậu tú tài, đây đối với Tô gia mà nói là hi sự làm vẻ vang của nhà, ăn mừng thật to mới phải. Tô Tuệ Nương cũng không định làm nhỏ, lập tức quyết định hai ngày sau Tô gia sẽ mở tiệc ăn mừng. Nhân mấy ngày rảnh rỗi chuẩn bị tiệc mừng, Tô Văn đến thăm viếng ân sư trước, rồi mở tiệc chiêu đãi các bạn đồng môn trên thị trấn luôn, bận rộn hết hai ngày mới vội vàng sáng sớm chạy về tới trong thôn. Vừa vào cửa, đã nhìn thấy trong nhà cửa náo mở toang, trong viện đã bày mười mấy cái bàn, có cái không có chỗ đặt thậm chí phải xếp ra đến cửa. Nhiều thím cùng thôn đang bận rộn tới lui, người thì dọn bàn, người thì lau chén lau đĩa, thấy Tô Văn vào, không thiếu phải cười chúc mừng vài tiếng, mở miệng một tiếng là tú tài công, khiến cho Tô Văn ngượng chín mặt.

Điều này cũng không trách được các thôn dân vui mừng, phải biết rằng trong cả Vương Gia Ao, cũng chỉ có một bô lão trong thôn là tú tài, nhưng lúc lão thi đậu đã là chuyện mấy chục năm trước rồi, bây giờ bỗng dưng có một người thi đậu, dĩ nhiên là mừng hết lớn, hơn nữa người ta sau này biết đâu chừng sẽ làm quan lớn, bây giờ dĩ nhiên là phải nịnh bợ một chút rồi.

Tô Văn xấu hổ gật đầu với bốn phía, sau đó cuống quýt chạy vào trong phòng, giương mắt nhìn lên, đã thấy tỷ tỷ mình đang ở giữa phòng bếp trần định chỉ huy. Hôm nay Tô Tuệ Nương cũng ăn diện một hồi, chỉ thấy nàng thân vận áo vạt chéo màu trắng, bên dưới là váy xếp ly màu vàng nhạt, mái tóc đen bóng tết thành búi tóc đũa mã kê, một cây trâm ngọc trai ghim trên tóc, trên cổ tay trắng nõn còn đeo vòng ngọc xanh biếc, làm tôn lên vóc dáng có phần hơi mượt mà của Tô Tuệ Nương, quả thật có vài phần quyền rũ phong tình.

“Tần ngần ra đó làm gì đấy!” Tô Tuệ Nương cười nạt cậu một câu.

Tô Văn hồi thần lại, gãi gãi đầu, có phần ngây ngô nói: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp.”

“Nói thừa!” Không đợi Tô Tuệ Nương lên tiếng, chẳng biết lúc nào Vương Thất Lang đã lúi tới hai tay ôm ngực, mí mắt không giật nói: “Tuệ tỷ tỷ của ta vốn là nữ tử đẹp nhất thiên hạ.” Nói xong đem ánh mắt quét trên đầu Tô Tuệ Nương, thấy nàng đeo cây trâm ngọc trai gài tóc kia, tâm tình Vương Thất Lang lập tức tốt hẳn lên, đặc biệt thảo mai quay sang cười với nàng.

Tự động gạch bỏ những chữ “Tuệ tỷ tỷ của ta”, Tô Văn đi đến trước nói với tỷ tỷ vài lời rồi mới về phòng mình, cậu muốn thay một bộ xiêm y, dù sao cậu là nhân vật chính của hôm nay mà.

“Tuệ Nương à, nhà muội về sau ngày lành sắp đến rồi nhé!” trong nhà bếp có chị kia lập tức mồm năm miệng mười nghị luận, lời trong lời ngoài ý tứ đều là hăm dọa Tô Tuệ Nương có một đệ đệ nở mặt như vậy.

Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là mỉm cười tiếp nhận những lời khen này. Nhìn Tô Tuệ Nương cười đến “vẻ mặt ngọt ngào” như ông trăng được chúng sao vây quanh, Vương Thất Lang vênh cái miệng nhỏ, có xiu không thoải mái thầm nghĩ, cùng lắm chỉ là một tú tài mà thôi, có gì đặc biệt hơn người, sau này mình nhất định có thể cho Tuệ tỷ tỷ tôn vinh lớn hơn cơ, cậu dùng sức nắm lòng bàn tay, chỉ có thứ tốt nhất trong thiên hạ, mới có thể xứng với Tuệ tỷ tỷ của cậu.

Lần này Tô gia bày tiệc lớn, gần như là mời người của cả thôn, duy chỉ có nhà họ Vương ở cách vách không xa là không được mời, Bì thị dĩ nhiên là cực kỳ không vui, mụ định đi quậy một chút, nhưng bây giờ nhà mụ đã thúi khôn tả, dù muốn đi cũng chẳng có ai thêm giúp. Và lại bây giờ bản thân mụ còn chưa lo xong, trụ cột duy nhất trong nhà – Vương Đại Lang cứ như vậy bế cháu đi mất. Ngũ nương thì nửa điên nửa khùng, nhà chồng đã chuẩn bị muốn bỏ rồi, lên thị trấn tìm thằng con thứ sống khá giả nhất, nhưng đến cả cổng lớn Liễu phủ cũng chẳng bước vào được, cộng thêm thằng út không biết sống chết ra sao, tính ra, đám con cái mụ sinh, lại chả có một mống nào là có thể trông cậy vào được...

Trong tai truyền đến tiếng cười nói vui vẻ bên kia, ghen tỵ, cùng hận ý, giống như con rắn độc đang điên cuồng mổ nội tâm của mụ, mụ bò lên đầu giường, khóc đến tê tâm liệt phế, cảm thấy cả thế giới đều vứt bỏ mụ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Cái gọi là thân thích

Edit: Mạc Thiên Y

Kể từ khi Tô Văn đậu tú tài, rất rõ ràng địa vị của Tô gia ở Vương Gia Ao đã lên rất cao. Ban đầu nhà họ coi như là hộ ngoại lai, Tô Tuệ Nương lại là quả phụ, căn cơ cũng không vững, nhưng nay đã khác xưa, Tô gia bây giờ ấy mà cổng đình rất vượng, mỗi ngày đều có người tới thăm hỏi kết thân. Trong đó có rất nhiều hộ, đều là có thành tựu mà đến, vì luật pháp Đại Thụy quy định, trong nhà nếu có người là tú tài, có thể miễn trừ tất cả thuế phụ thu. Cái này đối với những người quanh năm suốt tháng chỉ trông cậy vào ruộng nương mà sống, thì đó là hấp dẫn rất lớn. Trong nhà Tô Tuệ Nương trừ trồng vài mẫu rau trong vườn ra, không còn thừa đất dư, có thôn dân nợ động nào, muốn đem đất nhà mình ghi dưới tên Tô gia, để được miễn thuế thu. Chẳng qua là Tô Tuệ Nương đối với chuyện này lại có vẻ thờ ơ, những vị khách đến tặng quà kia đều được tiếp đãi một cách khách khí, sau đó lại tiễn đi một cách khách khí, dĩ nhiên, quà cũng không nhận. Nếu Tô Văn muốn thi lên tiếp, bất cứ điểm sơ hở nào đều phải phòng ngừa, cho nên Tô Tuệ Nương thà đắc tội những người này, cũng không muốn sau này xuất hiện bất kỳ sai lầm nhỏ nào.

Tuy nhiên, có thể đuổi được người cùng thôn, lại không đuổi được những thân thích mặt dày này.

Nhìn mấy người phụ nữ trước mặt, Tô Tuệ Nương lơ đãng nhưn mày: “Me, mấy vị này là?”

Trên mặt Lâm thị hiện vẻ lúng túng, có chút ấp úng nói: “Con bé này sao mau quên thế, đây là đại bá nương của con, còn đây là con dâu lớn của đại bá nương con Khương thị, con dâu thứ hai Không thị.” (đại bá nương: bác dâu cả)

Tô Tuệ Nương ồ một tiếng, ra chiều đã hiểu. Nàng từng nghe Lâm thị nói, cha Tô Tuệ Nương có một người anh, chẳng qua là ông anh này lại là người rất bạc tình. Để để chết sớm, để lại em dâu tính tình nhu nhược cùng hai đứa cháu nhỏ, y chẳng những không giúp đỡ, ngược lại sau khi cha Tô Tuệ Nương chết không bao lâu, liền nhanh chóng rinh hết đồ đáng tiền trong nhà, thiếu chút nữa ép mẹ con nàng chết đói, cuối cùng bởi vì thật sự chịu không nổi nữa, Tô Tuệ Nương mới bị gả đến nhà họ Vương, mới có nàng của hôm nay.

“Ôi chao trời đất tổ tông ơi!!! Ngươi, ngươi là Tuệ Nương?” Đại bá nương hai mắt lơ mơ tròn lên rõ cao, trên gương mặt già nua dài dẽo như cái xô giấy đầy kinh ngạc: “Em dâu à, Tuệ Nương nhà cô phải chẳng bị thứ yêu tinh nào nhập vào thân à, sao thay đổi lớn thế?”

“Đại tẩu nói gì thế, đây là Tuệ Nương nhà em.” Lâm thị có chút gấp gáp cường điệu nói.

Trông bộ dạng của họ kinh ngạc đến sắp rơi rụng mắt đến nơi, Tô Tuệ Nương nhếch môi cười, tỏ vẻ là bị điệu bộ tức cười của họ chọc cười. Đến khi bị bọn họ bu quanh chặc chặc bô bô một hồi, từ lời trong lời ngoài Tô Tuệ Nương biết tông mục đích đến của họ. Đơn giản là sau khi ngẫu nhiên biết Tô Văn đậu tú tài, bèn đến đây chấp nối thôi. Hơn nữa người ta đến chấp nối phải gọi là ra vẻ thiên kinh địa nghĩa, rất ư là vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Em dâu này, không phải chị dâu ta nói cô chứ, cô thử nhìn lại mình đi, Văn Nhi đậu tú tài, chuyện lớn như vậy, cô lại không báo cho bọn ta một tiếng, cô nói xem trong mắt cô còn có ca ca tẩu tẩu không?”

Lâm thị ở trước mặt bà chị dâu này ăn nói khép nép đã quen, lúc này bất thành linh bị quát một tiếng, trong lòng lập tức sợ hãi, miệng vâng dạ mấy câu, mặt tái cả đi.

“Đại bá nương nói thế là không đúng rồi.” Ngay lúc này, Tô Tuệ Nương bên cạnh thông thả nói: “Tuệ Nương nhớ được ban đầu lúc ra riêng, đại bá ấy mà tự tay viết thư đoạn nghĩa, kể từ lúc ấy hai nhà chúng ta đã không phải là thân thích cái gì cả, bây giờ tôi gọi bà một tiếng bá nương, cho bà ngồi trên giường nhà chúng tôi là đã đủ khoan hồng độ lượng rồi, bà chớ có được đăng chân lên đăng đầu!” Trải qua nhà họ Vương kia một lần, Tô Tuệ Nương cũng coi như hiểu rõ ráo cái hạng đàn bà ngu xuẩn không nói lý này. @Moc.FTher.P Bạn không thể dùng cái gì mà trong bông có kim, tiểu lí tàng đao được, phải nhắc mặt lên trực tiếp ghim lên đó vài cái.

“Mày...!!!” bà ta bị chặn chẹn họng, da mặt xanh tím, Tô Tuệ Nương cũng chẳng đếm xỉa đến mục, nàng tự mình kéo ghế trúc ngồi xuống, khoe miệng khê nhếch, tự tiểu phi tiểu nhìn họ. Không hiểu sao, trông nàng như vậy, mấy lời thô tục trong miệng mục rốt cuộc không mắng ra lời, chỉ tức giận bất bình mà quay sang mắng Lâm thị: “Em dâu, cô dạy con cái thế hả? Cứ thế nhìn nó mắng tôi sao?”

Mục ta vốn cho là mình vừa nói như vậy, Lâm thị khẳng định sẽ dạy dỗ Tô Tuệ Nương, nhưng mục đâu biết trong Tô gia này, Tô Tuệ Nương nàng mới thật sự là chủ nhà, là cột chống trời. Lâm thị đối với con gái trước giờ là ngăn theo trăm thuận, nào chịu mở miệng ở trong này chứ. Mắt thấy không khí ngày một lúng túng, con dâu lớn của mục Khương thị vội mở miệng giảng hòa. “Ôi dào, mọi người đều là người một nhà, nên hòa khí mới phải chứ!” trên gương mặt tròn trịa của thị đầy ắp nụ cười, quay sang Tô Tuệ Nương: “Em họ à, sự tình trước kia chúng ta không nhắc lại, người xưa có câu, đứt xương còn liền gân mà, dầu gì cũng là người một nhà huyết mạch tương thông, ai lại đi ghi thù làm gì.”

“Đúng đây, đúng đây, một tờ giấy nào chia cách được hai nhà họ Tô chứ!” Bên cạnh con dâu nhỏ Không thị cũng nói chêm vào.

Đối với lời của hai người họ, Tô Tuệ Nương lại không cho là đúng, nhớ ngày đó vì để hoàn toàn thoát được gánh nặng mẹ góa con cô họ, phòng lớn Tô gia bên kia ra tay cực tuyệt tình, chẳng những bá chiếm nhà cửa đất đai của họ, còn gièm pha gây khó khăn cho họ khắp nơi. Gọi Tô Văn là con gả ốm chết, gọi Tô Tuệ Nương là đứa quái dị, mẫu dạ xoa. Đối với thân thích ‘anh em như thể tay chân’ nhà nàng, không có chút nào thương hại chiều cố, bây giờ còn không biết xấu hổ mặt dày mảy dạn mò tới, Tô Tuệ Nương cũng thật có chút bội phục họ.

Mắt thấy Tô Tuệ Nương là cái đứa “đàn gậy tai trâu” thật khó đối phó, ba mục đàn bà kia bèn đem toàn bộ hỏa lực tập trung lên người Lâm thị. Tô Tuệ Nương ở bên cạnh nghe bọn họ nói những yêu cầu kia, nào là Tô Văn đậu tú tài đây là chuyện làm rạng rỡ tổ tông a, cô phải báo Tô Văn đến trước phần mộ tổ tiên dâng nén hương a, dĩ nhiên, phần mộ tổ tiên đã lâu năm không tu sửa, hẳn một tú tài công chức chắc chắn sẽ không bỏ mặc chuyện này không quản a, phải tu sửa thật lớn mới được a. Lại còn gì mà mấy đứa cháu trong nhà cũng có tố chất đọc sách, đang thiếu tiên sinh dạy dỗ, Tô Văn nhà cô chẳng phải đi học ở học quán nổi danh trên trấn sao? Bảo nó nghĩ cách cho con chúng ta cũng được vào văn vân, Tô Tuệ Nương ở bên cạnh nghe những yêu cầu này mà thiếu chút nữa bật cười.

Không nói đến những yêu cầu này bọn họ có thể làm được hay không, chỉ nói bốn chữ, dựa vào cái gì?

Các người là đối với nhà chúng ta có ân hay là có tình à, dựa vào cái gì muốn chúng ta đồng ý.

Mấy người bô bô nói hơn nửa buổi, mãi đến khi khô cổ mới nghỉ ngơi một lát. Mà Tô Tuệ Nương cũng cảm thấy mình nghe chán chê rồi, nàng ngẩng đầu cười nhẹ nói: “Các người luôn miệng nói chúng ta là người một nhà, vậy thì phải có phúc cùng hưởng, đúng không?”

Khương thị và Không thị nghe thế không khỏi gật đầu lia lịa.

“Vậy thì tốt, Tuệ Nương cũng không dám giấu giếm nữa.” Nàng khẽ thở dài, giữa hai hàng lông mày toát lên vẻ ưu sầu: “Các người có điều không biết chứ, mấy năm gần đây vì cho Văn đệ đi học, trong nhà từ trên xuống dưới, hiện tại thiếu không ít nợ bên ngoài, đại bá nương nếu bác đã luôn miệng nói chúng ta là họ hàng huyết mạch tương liên, vậy số nợ bên ngoài này phải chăng cũng nên giúp đỡ chúng ta một ít a?”

Mụ già kia vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức thay đổi, buồn cười, bọn họ đến đây là để “cùng hưởng phúc” chứ chả ngu mà “cùng chịu họa” a.

“Tuệ Nương à, mấy lời này là dụ dỗ chúng ta phải không!” Con dâu nhỏ Không thị đảo con ngươi mắt, rất là hoài nghi hỏi.

“Đây lại chả phải chuyện về vang gì. Đem ra dụ dỗ mấy người làm chi?” Tô Tuệ Nương làm như tùy ý từ trong tay áo rút ra một tờ giấy, đưa cho họ “Đây, đây là giấy vay nợ hai trăm lượng bạc kia.”

Đám người Không thị đều không dám nhận lấy, như là sợ đụng phải vi khuẩn gì vậy, mặt đầy khó chịu tránh xa ra. Tô Tuệ Nương cười thâm, cũng không bắt buộc lại nhét vào trong tay áo, dĩ nhiên đó không phải giấy vay nợ rồi, chẳng qua là nàng mới vừa từ trong không gian lấy ra bản báo cáo hàng tháng của Thực Vi Thiên mà thôi, dù sao ba người này căn bản cũng không biết chữ để gạt.

Đối với việc nhà Tô Tuệ Nương họ thiếu hai trăm lượng bạc lớn như vậy, mấy người kia lập tức như thể nuốt phải ruồi, bản mặt rất khó coi. Tô Tuệ Nương cười thâm, nghĩ bụng, xem các người còn dám tiếp tục quẩn hay không. Mấy người họ cũng là từ thôn lân cận tới định bụng là ở Tô gia vài bữa, nhưng lúc này cũng mất luôn tâm tình kia, ăn xong bữa canh suông nước nhạt liền thất hồn lạc phách rồi đi, dĩ nhiên lúc đi, cũng không quên xách theo bốn con gà mái trong chuồng, cùng với hai giỏ lớn rau xanh trong vườn.

“Mẹ ——” Tô Tuệ Nương vuốt phẳng nếp nhăn mép váy, thản nhiên mở miệng nói: “Lá thư đoạn nghĩa lúc trước đâu, mẹ còn giữ không?”

Lâm thị nghe vậy mặt đột nhiên trắng nhợt.

“Con còn nhớ rõ mùa xuân đầu tiên sau khi phụ thân mất. Ngày đó trời đổ tuyết lớn như lông ngỗng, ba mẹ con chúng ta đến cả một miếng ăn cũng không có, đệ đệ bị bệnh, nằm trên giường không thể động, mẹ đến nhà đại bá mượn lương thực, lại bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, lúc trở lại cả người cũng đông cứng rồi...” Nghe nữ nhi nhàn nhạt nói tình cảnh túng quẫn ngày trước, tâm tình của Lâm thị cũng nhanh chóng trở nên bi thương, bất tri bất giác đỏ vành mắt, không chỉ có thế, một con phần nộ cũng dần dần tràn lên não, đúng vậy, ban đầu phòng lớn đối đãi với mẹ góa con côi bọn họ như vậy, hôm nay nhà mình khá rồi, dựa vào cái gì phải giúp họ.

Dựa vào cái gì chứ.

Lâm thị lau nước mắt trên mặt: “Mẹ còn giữ, để mẹ tìm cho con.”

“Dạ...” Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng đáp: “Mẹ ngài phải nhớ kỹ, bây giờ mẹ đã là mẫu thân của tú tài rồi, nhà chúng ta cũng không còn như trước kia nữa, đã đến lúc ưỡn thẳng lưng lên rồi.”

Lâm thị lặng người, sau một lúc lâu mới gật đầu thật mạnh.

Sau đó lúc Tô Văn trở lại, Tô Tuệ Nương bèn đem chuyện này nói sơ qua một lần, lại nói sở dĩ nàng biết rõ ràng như vậy, vẫn là nhờ Tô Văn. Nhớ ngày đó, lúc mới đón họ đến, tiểu Tô Văn cảm thấy như mình từ địa ngục lên tới thiên đường vậy. Sau khi sống chung, bất tri bất giác kể rất nhiều chuyện về cuộc sống trước kia, trong đó nhiều nhất chính là phòng lớn Tô gia tận lực bức bách bọn họ như thế nào, nếu nói người hận bọn họ nhất, khẳng định ngoài Tô Văn ra thì không còn ai khác.

“Thật ra tỷ tỷ không cần lừa họ làm gì.” Tô Văn cười lạnh nói: “Cứ nói thẳng không giúp, xem họ làm gì được chúng ta.”

Tô Tuệ Nương biết trong lòng cậu oán hận, nghe vậy, bèn nhẹ giọng cười nói: “Được, đều nghe đệ hết, nếu họ còn dám đến nữa, tỷ sẽ kêu Tiểu Hắc cắn họ.”

Tô Văn nghe thế mới vui vẻ.

Tú tài chẳng qua là bước đầu tiên của khoa cử, trên cậu còn có một cánh cửa “Tiến sĩ” ngăn trở ngàn vạn học sinh. Chỉ có lấy được Tiến sĩ rồi, cậu mới có tư cách vào triều làm quan, cho nên bây giờ Tô Văn đối với bản thân mình cũng không buông thả, cậu mặc dù không có một chút ý niệm muốn làm quan, nhưng nổi trội hơn người khác, thay người nhà chống đỡ một mảnh trời, cũng là mục tiêu mà cậu lập chí. Mà muốn đạt tới mục tiêu này, nhất định phải càng thêm dốc lòng học tập. Rất nhanh, Tô Văn khôi phục lại kiếp sống học quán của mình, cuộc sống của Tô gia cũng chậm chậm quay về quỹ đạo.

Mà giữa lúc hết thấy đều bình yên vô sự đi về phía trước, kinh đô Đại Thụy ở xa tại ngoài ngàn dặm – Thượng Kinh, lại bắt đầu lâm vào một cơn gió lốc

trước nay chưa từng có. Hoàng đế khai quốc của triều Đại Thụy – Cao tổ Chu Trọng Quốc tại bữa tiệc Trùng Dương yến suốt nửa bị đâm, để đại nộ, Cẩm y vệ đuổi bắt hung thủ, Cẩm y vệ lần theo dấu vết, ấy mà lại lần ra chuyện này có can hệ đến vài khai quốc công thần. Cao tổ lúc bấy giờ đã hoàn toàn quên mất câu nói “Nguyên cùng các người cộng hưởng thiên hạ” lúc ban đầu khởi nghĩa, chẳng chút nương tay vịn rớt đầu của một nhóm lão thần, chỉ trong một thoáng, cả kinh thành trở nên nhân tâm bàng hoàng, những đám tân quý kia cả ngày hoảng sợ bất an, sợ cái tai họa sao gia diệt môn (tịch thu tài sản và giết cả nhà) kia sẽ rơi lên đầu mình.

Giữa con “gió tanh mưa máu” đầy thảm thiết, trên bầu trời Thượng Kinh oan hồn không biết xuất ra hết bao nhiêu. Mà điều phi thường bất hạnh là, trong vài “oan hồn” đó có Uy vũ bá Trần gia, cho nên khi Trần Ngọc nhận được tin tức, người thiếu niên trước nay đều mang theo nụ cười mỉm bên khóe miệng, cũng không cười nổi nữa.

“Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy...” mẫu thân của Trần Ngọc ngồi trên ghế hoa lê, trên mặt đều là vẻ thất hồn lạc phách: “Đại bá của con cứ thế không còn? Còn đại bá mẫu, Thành ca, Hiến ca của con nữa, bọn họ cũng mất rồi ư? Bá phủ bị tịch thu rồi?” những câu hỏi liên tục, Trần mẫu đột nhiên thất thanh khóc rống: “Không thể nào, không thể nào được, nhà họ Trần chúng ta từ trước đến nay đối với Hoàng thượng trung tâm tận tụy, không có khả năng sẽ làm ra loại chuyện mưu nghịch phạm thượng này.”

Trần Ngọc trong mắt cũng ươn ướt, trong nhà như thể trời sập đất sụt vậy, trong lòng hẳn sao có thể dễ chịu nổi. Nhưng việc đã đến nước này, điều hẳn có thể làm là tận khả năng bảo vệ mẫu thân.

“Mẹ, chúng ta mặc dù cách xa kinh thành nghìn vạn dặm, nhưng Cẩm y vệ trước giờ là loại chó săn, nói không chừng là sẽ tìm đến cửa, theo con thấy chúng ta vẫn nên rời đi tránh một chút, đợi thể gió qua đi, nhi tử liền khởi hành đến kinh thành, chúng ta lại tính kế lâu dài.”

Trần phu nhân cũng là người từng thấy qua nhiều trường hợp lớn, được nhi tử khuyên như vậy, cũng biết bây giờ không phải là lúc khóc lóc, vội hỏi: “Nhưng chúng ta có thể đi đâu?”

Trần Ngọc ngẫm nghĩ một lúc, ánh mắt rực sáng, đột nhiên nói: “Trong thâm sơn lão ao không dễ tìm kiếm, chính là nơi tốt để ẩn núp, đúng lúc nhi tử có một bằng hữu tốt, nhà ở nơi đó, chúng ta có thể đến đó trụ một đoạn thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đột nhiên mà đến

Edit: Mạc Thiên Y

Đối với việc Trần Ngọc đột nhiên tới chơi, Tô Tuệ Nương rất kinh ngạc, càng không cần phải nói chuyện đối phương tỏ vẻ hy vọng ở nhà họ một đoạn thời gian, song mặc dù chuyện này không thích hợp, cũng rất đường đột, nhưng Tô Tuệ Nương vẫn dứt khoát thu dọn gian phòng, bày tỏ bọn họ có thể tới đây bất cứ lúc nào. Quả nhiên, ngày thứ hai chào hỏi, hai chiếc xe ngựa lớn màu xanh liền đến Tô gia, Trần Ngọc đỡ mẫu thân từ trên bước xuống. Trần phu nhân sắc mặt tái nhợt, tinh thần trông có phần uể oải. Hơn nữa bọn họ chỉ dẫn theo một nha hoàn, một gã sai vặt, lấy sự phô trương của Trần phủ mà xem, không thể nghi ngờ là keo kiệt cực kỳ. Dĩ nhiên, điều này cũng càng có thể nhìn ra bọn họ hẳn là gặp phải việc khó khăn gì đó, cho nên mới phải vội vàng như thế.

Tô gia dĩ nhiên là không thể đánh đồng cùng Trần phủ, nhưng phòng ốc lại vô cùng sạch sẽ. Mấy người Trần phu nhân xếp hành lý xong xuôi, liền đích thân bày tỏ cảm tạ với Tô Tuệ Nương. Tô Tuệ Nương hoàn toàn không có ý định đào bới vấn đề, chỉ xem như bọn họ chẳng qua là đến đập thanh du ngoạn, trên mặt Trần phu nhân toát lên vẻ hài lòng.

“Đây là một trăm lượng bạc, còn xin Tô cô nương nhận lấy.” Ra hiệu nha hoàn bên cạnh đưa bạc, Trần phu nhân nói với nàng. Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, thoáng từ chối vài cái, thấy thái độ Trần phu nhân kiên quyết, bèn mỉm cười nhận lấy. Lâm thị cùng Vương Thất Lang cũng chuyển vào trong phòng Tô Tuệ Nương. Trần phu nhân ở tại phòng Lâm thị, Trần Ngọc thì đành phải ở tại căn phòng nhỏ của Vương Thất Lang, chưa từng đến quấy rầy bọn họ, mấy người Tô gia cũng bị Tô Tuệ Nương dặn dò, không nên đi thám thính bất cứ chuyện gì.

Song, mặc dù mọi người đều ngậm miệng không nói chuyện, nhưng có một số việc rất cuộc vẫn không thể gạt được, đặc biệt Trần Ngọc gần như cách mấy ngày là ra ngoài một lần, lần nào trở về cũng là bộ dạng lo lắng, thỉnh thoảng Tô Tuệ Nương cũng có thể nghe được chút đàm luận nhỏ giọng bên trong, trong đó có nhắc tới Thượng Kinh, bá phủ linh tinh. Tô Tuệ Nương là người hậu thế, thoáng liên tưởng một chút là hiểu rõ tiền căn hậu quả của sự tình. Tính toán thời gian, hiện tại là năm thứ sáu Đại Thụy, trong “Thụy sử” từng ghi lại, trong năm này đã xảy ra vụ án “Trùng Dương hành thích” (*vụ ám sát ngày Trùng Dương*) chấn kinh thiên hạ, cũng bởi vì chuyện này mà dính líu đến rất nhiều trọng thần trong triều, đặc biệt là đám võ tướng, những khai quốc công thần kia cơ hồ đã chết mất bảy tám phần. Trần gia... Trần gia... Tô Tuệ Nương chau mày suy nghĩ, nhưng chuyện của kiếp trước hệt như một cục bột, đã trở nên mơ hồ, nàng thật sự không nhớ nổi trong đám quan to hiển quý của kinh thành có Trần gia này hay không. Âm thầm thờ dài, Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy có ích gì, Thượng Kinh và nàng, đã là chuyện của hai kiếp rồi.

Mẫu tử Trần Ngọc đến Tô gia ngày thứ mười, Trần mẫu bắt đầu ngã bệnh, đại phu đến xem, nói là tâm tình u buồn mà ra.

Bắt một đợt hành lá tươi mới xanh biếc lên bếp, rải lên cả rớt xắt hạt lựu, rau chân vịt, tôm bóc vỏ, thịt băm, cuối cùng rắc một nhúm muối lên nồi cháo đang sôi, Tô Tuệ Nương dùng cái bát sứ trắng đựng, rồi sau đó đặt vào trong khay, đi đến phòng Trần mẫu.

“Mẹ, chuyện ở kinh thành mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, thân thể quan trọng hơn a!”

“Con bảo sao mẹ không nghĩ được chứ, một gia tộc lớn như vậy, cứ thế không còn... Hu hu...”

Tô Tuệ Nương rũ mắt, trên đôi môi thêm vài phần khí lực, nghe thấy tiếng bước chân, bên trong quả nhiên ngưng nói chuyện, một tiểu nha hoàn vén rèm đi ra, chỉ thấy nàng tuổi chừng mười lăm mười sáu, mặc áo màu hồng đào, diện mạo có phần xinh xắn.

“San Hô cô nương, đây là chút cháo loãng tôi nấu, phiền cô vào hỏi xem, phu nhân phải ăn một ít mới được.”

San Hô cười nhận lấy, đơn đã trả lời: “Món bí đỏ chưng muối* lần trước Tô cô nương làm, phu nhân chúng ta rất thích ăn, còn quả trách nô tỳ, bảo nô tỳ học ngay một ít đây!”

* bí đỏ chưng muối: bí đỏ rửa sạch không cần gọt vỏ, cắt thành từng miếng dày 2cm, hấp trong 5 phút, sau khi chưng xong để nguội, phết dầu ô liu lên khay nướng, sau đó đặt bí đỏ lên, mặt trên cũng quét ít dầu ô liu, rắc chút muối và tiêu, để nghỉ trong vài phút rồi để vào lò nướng 200 độ, nướng trong 20-30 phút là xong.

Tô Tuệ Nương nghe vậy gật đầu, những lời khách khí này nàng không để bụng, đang muốn quay lại, Trần Ngọc vén rèm đi ra, nhìn thấy Tô Tuệ Nương, nói: “Là Tô cô nương à, mau mời vào.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy đành phải dừng bước, mỉm cười đi theo vào. Từ tính tình mà nói Trần mẫu cũng không phải người đặc biệt dễ chung đụng, cho nên tới nhiều ngày như vậy, hai nhà cũng không có giao lưu đặc biệt gì. Sau khi Tô Tuệ Nương tiến vào, thấy trên mặt bà vẫn có bệnh sắc như cũ, đôi lông mày luôn thoáng hiện vẻ mạnh mẽ kia, cũng có chút nhíu lại trong vô thức. Đi lên trước, làm lễ ra mắt, Tô Tuệ Nương ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Trần mẫu đang được nhi tử khuyên dùng ít cháo thịt, tinh thần thoát nhìn khỏe hơn phần nào. Tô Tuệ Nương cũng không phải loại người ưa nói nhiều, ngược lại, nàng tỏ vẻ có chút trầm mặc, bà hỏi, tôi nói, bà không hỏi, tôi cũng sẽ không nhiều lời một câu, chỉ cần không biểu hiện thất lễ là được.

Trần mẫu dùng cháo xong, uống thuốc, tỏ vẻ có hơi mệt, Tô Tuệ Nương bèn vô cùng thức thời cáo từ. Trong lòng nàng suy nghĩ nên nhân dịp này đi mua chút thịt heo tươi trở về. Hôm qua nhà Chị Quế Hoa mổ lợn, cả hai con ấy chứ, nhất định có thể còn dư lại rất nhiều. Quyết định xong, Tô Tuệ Nương nện bước đi ra ngoài, đang bước đi, lại phát hiện không đúng, vừa quay đầu lại, quả nhiên bắt gặp Trần Ngọc đang đi theo phía sau nàng.

Tô Tuệ Nương chớp mắt một cách khó hiểu.

Trần Ngọc mỉm cười giành hỏi trước: “Tô cô nương đây là muốn đi đâu?”

Tô Tuệ Nương đáp thẳng thừng: “Mua thịt.”

Trần Ngọc nói: “Trần mẫu vẫn còn vài hơi khí lực giúp được mà.”

Tô Tuệ Nương ngoẹo đầu, Trần gia gặp đại biến, Trần Ngọc tự nhiên cũng tiêu tụy không ít, hần gầy đi rất nhiều, trên mặt viết đầy mệt mỏi. Tô Tuệ Nương thăm thò dài, cũng tốt, cho là tạm thời giải sầu đi. Sau đó cũng không nói nhiều, khẽ gật đầu rồi đi ra bên ngoài. Hai người đến nhà Chị Quế Hoa, Tô Tuệ Nương mua hẳn một miếng thịt móng lớn cùng nửa tấm xương, vì Trần Ngọc còn ở bên ngoài chờ, nàng cũng không tiện ở lâu, cầm lấy đồ rồi rời đi. Chị Quế Hoa chợt kéo nàng lại, thần thần bí bí hỏi: “Muội biết gì chưa?”

Tô Tuệ Nương chau mày: “Biết cái gì?”

Chị Quế Hoa lộ vẻ mặt muội-thật-chậm-tin-tức: “Chuyện phía sau núi chúng ta phát hiện từ thi a!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, một cơn lạnh ngắt từ lòng bàn chân dâng lên, khẩn trương hỏi: “Từ thi nào?”

“Là chuyện mấy ngày trước, nam nhân nhà Bảo Khôn lên núi đốn củi, thấy một con hươu báo liền đuổi theo, con hươu kia chạy vào sâu trong núi, chỗ đó có rất nhiều khe đá, con hươu kia cũng khôn, một đầu đâm vào trong khe đá, nhà Bảo Khôn còn mừng hóm, nghĩ là có thể chặn được nó, bèn giơ tay tóm lấy, nào ngờ chẳng lôi được con hươu, mà lôi ra được một khúc xương, là xương đùi của người ta!”

Tô Tuệ Nương nghe thế mặt cũng xanh mét theo, một vài sự tình mà nàng cố gắng muốn quên đi, không tự chủ được lại từ sâu trong trí nhớ bắt đầu nổi lên.

Bên cạnh, Chị Quế Hoa hăng còn thao thao bất tuyệt: “Có người trong thôn đi xem, nói thi thể trong khe đá kia đã thối rửa đến không thể thối rửa được nữa, trừ xương ra cũng chẳng còn dư lại thứ gì, hẳn là đã chết hơn nhiều năm rồi, mọi người nói, người này hẳn là bị người ta giết sau đó giấu xác vào trong đó không chừng, muội nói xem, kẻ xấu kia cũng ác thật...”

“Tô cô nương, Tô cô nương...”

Tô Tuệ Nương hồi thần từ trong trạng thái đờ đẫn, mới phát hiện trong lúc vô thức mình đã đi ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt nàng như có điều không ổn, trong mắt Trần Ngọc xẹt qua tia lo lắng, nhẹ giọng hỏi: “Tô cô nương, cô sao vậy?”

Tô Tuệ Nương hồi thần, lắc đầu ý bảo mình không sao.

Trần Ngọc vươn tay đón lấy giọt trúc trong khuỷu tay nàng: “Nhanh chân lên, nhìn thời tiết này hình như sắp đổ mưa!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy nhìn trời, quả nhiên thấy một đám mây đen lớn đang nhanh chóng bay về hướng này, nhưng nước mưa rơi xuống nhanh hơn so với tưởng tượng. Hai người còn chưa tới nhà đã bị đập một phen. Chẳng mấy chốc, đã làm ướt hơn phân nửa quần áo, hai người ướt sũng vội vội vàng vàng chạy tới dưới một gốc liễu ven đường.

“Này...” Tô Tuệ Nương từ trong ống tay áo lấy ra khăn tay, đưa cho Trần Ngọc: “Lau một chút đi.”

Trần Ngọc cũng ngừng người, đưa tay nhận lấy, hơi rũ thấp mắt, lên tiếng: “Đa tạ!”

Con mưa này rất lớn, tưởng như xé trời lấp đất mà dội xuống vậy, hơn nữa bởi vì cuối thu, cho nên nước mưa rơi xuống ngày càng biến thành mưa đá. Tô Tuệ Nương cho dù núp dưới cây liễu, cũng không tránh khỏi bị đập chặt vật không chịu nổi. Ngay lúc này, trên đầu bỗng hơi tối lại, Tô Tuệ Nương ngẩng đầu, chỉ thấy Trần Ngọc đã cởi áo ngoài, dùng tay chống, che lên đầu Tô Tuệ Nương. Sau một câu đa tạ chẳng hề khách khí, Tô Tuệ Nương xích lại gần hơn lồng ngực Trần Ngọc, đây cũng không phải là ham nam sắc gì, chẳng qua là con mưa đá kia thật quá lớn Tô Tuệ Nương không muốn bị bể đầu chảy máu.

Thân thể Trần Ngọc khẽ động, ánh mắt dao động nhìn về nơi xa. Hai người không ai nói gì, trong lúc nhất thời không khí lâm vào sự yên lặng quỷ dị. Hẳn đại để là có chút xấu hổ, tuy nhiên, Tô Tuệ Nương lại dần dần nghĩ đến những chuyện khác. Chính là chuyện tử thi trong núi mà Chị Quế Hoa vừa nói. Trong lòng nàng kỳ thật đã có suy đoán, thi thể kia tám chín phần mười là Tiền Tứ rồi. Ban đầu Lục Lang âm mưu làm nhục nàng đã chết ngay tại chỗ, bị nàng giấu vào trong không gian, sau lại tìm một cơ hội, chôn tại một nơi xa không người cách mấy trăm dặm. Mà trợ thủ của gã Tiền Tứ, vô luận Tô Tuệ Nương hỏi thế nào, Vương Thất Lang cũng một mực chắc chắn: Tiền Tứ là sợ sự tình bại lộ, một mình bỏ chạy rồi.

Lời như vậy, Tô Tuệ Nương sao có thể tin tưởng, nàng hiểu rất rõ thằng bé kia, nó rất xem trọng mình, thậm chí có một loại dục vọng độc chiếm, mặc kệ kẻ nào muốn thương tổn tới mình, thằng bé đều không bỏ qua, có thể giết một gã Vương Lục Lang, sao lại không thể giết thêm một tên Tiền Tứ. Mà bây giờ, thi thể của Tiền Tứ đã được tìm thấy, liệu có người phát giác ra gì đó, liệu có người phát hiện hung thủ là...

“Tô cô nương thật rất thích ngắm người nhì!” Bên tai truyền đến một tiếng cười khê.

Tô Tuệ Nương có chút ngây ngốc: “À?” Một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Mỗi người một chuyện phiền

Edit: Mạc Thiên Y

Dáng vẻ ngây ngốc của nàng dường như khiến Trần Ngọc buồn cười, chỉ thấy hắn mỉm cười hỏi: “Đang nghĩ gì mà nghiêm túc như vậy?”

Tô Tuệ Nương sao có thể cho hắn biết mình nghĩ cái gì, đành phải đáp vài câu lấy lệ. Trận mưa đá này tới nhanh, đi cũng nhanh, trong lúc đang nói chuyện cũng đã ngưng, nhưng mưa vẫn rơi như cũ, chỉ là không có lớn như lúc đầu. Tô Tuệ Nương đoán chừng con mưa này một hồi nữa buổi sẽ không dùng được, bèn đề nghị hai người chạy về nhà. Thế là, trên con đường mòn trong thôn, một cô gái một chàng thiếu niên giống như hai con gà nhúng nước, vung vẩy chạy như điên, nước mưa của trời, bùn nhão của đất, từng thứ một vẩy lên người họ, quả là nhếch nhác khôn tả. Mãi đến khi về đến nhà, hai người mới thở hổn hển ngừng lại, liếc mắt nhìn nhau, Tô Tuệ Nương cùng Trần Ngọc đồng thời phá lên cười, đặc biệt Trần Ngọc, gần như là ôm bụng mà cười.

“Chết thật, bị dầm mưa à!” Lúc này, Lâm thị nghe thấy động tĩnh bèn đi ra, trông điệu bộ ướt sũng của hai người họ, vội vàng nói: “Mau về phòng thay quần áo đi, khí trời lạnh, coi chừng kéo bị cảm lạnh.” Tô Tuệ Nương nghe thế tất nhiên thừa vâng, Trần Ngọc thì được Tiểu Tư hầu hạ về phòng.

“Đúng rồi, con có gặp Thất Lang không? Vừa rồi thằng bé có đi đón con đó.” Tô Tuệ Nương hơi ngần rồi đáp: “Không có gặp, đoán là bỏ lỡ rồi!” Quả nhiên, hơn nửa canh giờ sau, Vương Thất Lang cũng đồng dạng ướt sũng trở về.

“Mau lại đây.” Tô Tuệ Nương vẫy vẫy tay, đưa quần áo sạch sẽ đã chuẩn bị sẵn cho cậu. Vương Thất Lang mỉm cười, nhận lấy quần áo toan đi ra lại bị Tô Tuệ Nương ngăn cản: “Đi đâu? Thay tại đây đi.”

Trên mặt Vương Thất Lang xuất hiện tia sượng sùng, sau một lúc lâu, mới ạch thay đồ xong. Nhân lúc trong phòng chỉ có hai người họ, Tô Tuệ Nương nhỏ giọng nói ra tin tức nghe từ Chị Quế Hoa. Ai ngờ, Vương Thất Lang nghe xong lại hoàn toàn thờ ơ, thấy trên mặt Tô Tuệ Nương có vẻ hoảng sợ, ngược lại an ủi: “Chuyện đó chẳng can hệ gì đến chúng ta cả, Tuệ tỷ ty an tâm là được.” Về mặt tự nhiên như thể người ta không phải là nó giết vậy.

Nhưng sự phát triển của chuyện này, quả đúng là quá ngoài dự liệu của mọi người, thân phận của tử thi kia, rốt cuộc được người ta nhận ra từ trên quần áo mục nát của y, là Tiền Tứ trong thôn. Mà dần dần một lời đồn bắt đầu lưu truyền ra, nói rằng nguyên nhân cái chết của Tiền Tứ là do Vương Lục Lang giết, gã giết người xong liền sợ, cho nên mới lặng lẽ không tiếng động bỏ chạy. Cách nói này vô luận là theo thời gian từ vong của Tiền Tứ, hay là quan hệ chơi chung của gã cùng với Vương Lục Lang trước kia, đều khá hợp tình hợp lý. Về phần nguyên nhân Vương Lục Lang giết người, đám thôn

dân bắt đầu bỏ náo các kiểu, trong lúc nhất thời nào là vì tình, vì báo thù có cả chục phiên bản. Cứ thế cuối cùng, bà mẹ kế kia của Tiền Tứ lại chạy đến nhà họ Vương đại náo một phen, muốn Bì thị giao Vương Lục Lang ra, hai người đương trường diễn màn *toàn vũ hành** ngay tại sân, nghe nói trảng diện có chút thảm thiết.

* *toàn vũ hành*: vai võ phụ, vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ.

Ngày tháng trôi qua trong chớp mắt, ngày thứ mười tám mầu từ Trần gia đến đây, xảy ra chuyện tình mà đối với Trần gia mà nói rất là họa vô đơn chí. Ngày đó, Tô Tuệ Nương đang nấu cơm trong bếp, trong nhà có một người đến, là Tàn ma ma đã từng gặp trước kia, Tô Tuệ Nương thấy bà ấy thần sắc vội vã, ần ần có vẻ gấp gáp, cũng không nhiều lời để bà thẳng đường vào phòng. Nào ngờ một lúc sau, trong phòng Trần phu nhân bỗng phát ra tiếng đồ sứ bị bể, cùng với tiếng kêu thét sợ hãi của nha hoàn San Hô, Tô Tuệ Nương chớp chớp mắt, vội vàng vén rèm đi vào.

Chỉ thấy lúc này, Trần phu nhân nửa tựa trên giường gạch, gương mặt ần ần phát xanh, bộ ngực lại càng phập phồng kịch liệt, đáng vẻ kích động cùng cực. Tầm mắt Tô Tuệ Nương quét qua một phong thơ nắm chặt trong tay bà, biết khẳng định là xảy ra chuyện gì. Đang nghĩ mình có nên khuyên nhủ một chút không, Trần Ngọc cũng tiếp bước đi vào.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Trần Ngọc vội vàng bước tới, đi tới trước người Trần phu nhân, vươn tay thuận khí cho bà.

Trông thấy ánh mắt ngập ân cần của nhi tử, Trần phu nhân bỗng nhiên đau từ tận tâm can, thất thanh khóc rống: “Ngọc Nhi a, Ngọc Nhi của mẹ.”

Trên mặt Trần Ngọc xuất hiện vẻ kinh ngạc nồng đậm, mầu thân là người kiên cường, chưa từng ở trước mặt mình khóc rống như thế, đích thị là đã xảy ra chuyện gì. Đồng dạng, tầm mắt liếc đến lá thư xiết chặt trong tay mầu thân. Trần Ngọc kéo tới, đọc nhanh như gió. Một lát sau, một nét cười khổ từ khóe miệng dựng lên, Trần Ngọc nhẹ giọng nói: “Mầu thân hà tất như thế, tục ngữ nói, người thời đi chỗ cao, nước thời chảy nơi thấp, Lưu gia kia nếu đã nghị quyết muốn từ hôn, chúng ta ưng thuận là được.”

Tô Tuệ Nương ở bên cạnh nghe thế, hơi ngạc nhiên chau chau mày, thì ra là Trần Ngọc này đã định hôn ước rồi à, cơ mà cũng phải thôi, hán năm nay đã mười bảy mười tám đi nhĩ, có hôn ước cũng chẳng phải kỳ quái. Chỉ tiếc là, đối phương lại muốn từ hôn, Tô Tuệ Nương nghĩ, xem ra là thấy hiện tại Trần gia bại rồi, nên muốn phôi quan hệ. Nghe thế, Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng bước lui ra ngoài, mình là người ngoài ở lại đây thật bất tiện.

Lắc đầu, nàng một lần nữa trở lại bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng khóc của Trần phu nhân, tiếng chửi tức tối của Tàn ma ma, cùng với tiếng khuyên bảo của Trần Ngọc. Về mặt Tô Tuệ Nương có chút bần thần, bất tri bất giác thở dài nói: “Vợ chồng vốn như chim chung rừng, đại họa đến ai nấy tự bay đi à!” Huống chi, người ta còn không phải vợ chồng.

“Tuệ tỷ tỷ đang nói gì thế?” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói đầy ngờ vực.

Tô Tuệ Nương không ngờ phía sau còn có người, giọng vừa vang lên, nàng bị hù giật mình run tay, con dao rơi xuống. Ngay lúc khẩn cấp sắp rớt vào mu bàn chân, được một bàn tay tiếp được.

“Đệ làm ta sợ muốn chết.” Tô Tuệ Nương oán trách trừng mắt liếc nó một cái.

Vương Thất Lang bĩu bĩu môi, đồng dạng nói: “Tỷ cũng làm đệ sợ muốn chết.” Nếu mà rớt trúng chân thì phải làm sao a!

Tô Tuệ Nương tâm tình đang phiền muộn, hiếm thấy lúc nổi tính khí trẻ con, bực dọc xoay người quyết định không để ý tới cậu bé. Vương Thất Lang nhìn nàng vài lần, đi qua đi lại trái phải nàng như đánh vỡ cây vậy, chẳng những thế, còn liên tục hỏi miết: “Tỷ mới rồi đang nói cái gì thế, gì mà chim a chẳng lẽ Tuệ tỷ tỷ muốn ăn thịt chim, thịt chim ăn không ngon bằng thịt gà đâu, có điều trứng chim mùi vị cũng không tệ!”

Cái gì với cái gì chứ! Chút điểm sâu não kia của Tô Tuệ Nương chớp mắt tán mát sạch sẽ, tức giận nói: “Là Vợ chồng vốn như chim ở chung rừng, đại họa đến mỗi người tự bay đi.”

Vương Thất Lang lạnh lợi bực nào, vừa nghe vậy biết ngay là ý gì, cơ mà, cái ý nghĩ này của Tuệ tỷ tỷ thế mà không được a, sao tỷ ấy có thể nói lời như vậy chứ, mình tuyệt đối không phải là người như thế đâu! Nghĩ vậy, Vương Thất Lang cảm giác mình vô cùng cần thiết phải chứng tỏ một quyết tâm.

“Tuệ tỷ tỷ” cậu bé gần như sắp cao đến ngang ngực Tô Tuệ Nương, có chút gấp gáp nói: “Đệ tuyệt đối sẽ không bay đi trước đâu, dĩ nhiên cũng tuyệt đối sẽ không cho tỷ bay đi, không phải... Ý của đệ là hai ta ai cũng không bay, dù có chết cũng phải ở bên nhau.”

Tô Tuệ Nương: “... ..”

Tô cô nương cảm giác mình có chút bần loạn, có lòng muốn nói: *đệ thí dụ như vậy không đúng, ta hai vừa không phải vợ chồng, bay với không bay cái gì, nhưng bắt gặp đôi mắt nhỏ chân thành về mặt đây tỷ nhất định phải tin tưởng đệ a*, nàng lại cảm thấy phú vị đến lạ, bất tri bất giác bật cười, gờ tay búng cái mũi nhỏ của nó: “Phải, phải, phải. Tiểu Thất nhà chúng ta là một đứa trẻ rất có tình, sau này vợ của đệ đúng là hưởng phúc nha!” Vốn là một câu nói đùa, ai ngờ, Vương Thất Lang người ta lại không lĩnh tình, khuôn mặt nhỏ nhắn xoạch cái đen xì, ánh mắt nhìn Tô Tuệ Nương tràn đầy lên án, lỗ mũi nặng nề hừ một cái, gờ tay chém xuống, phập một tiếng, nửa con dao thái đã cắm vào trong thớt, cuối cùng còn to gan lớn mật trợn mắt nhìn một nàng mắt, xoay người chạy biến.

Tô Tuệ Nương: “... ..”

Đây rốt cuộc là phát bệnh thần kinh gì a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nhỏ nhẹ khuyên bảo

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương thoáng dừng bước, nhìn nam tử trước mắt, chau mày gọi một tiếng: “Trần công tử.”

Trần Ngọc dường như cũng không ngờ có thể gặp nàng ở chỗ này, trên mặt có phần sững sờ, song sau đó vẫn rất tự nhiên chào hỏi: “Tô cô nương chào buổi sáng.”

Tô Tuệ Nương nhìn Trần Ngọc, thấy vai hắn dính đầy sương sớm, trên mặt cũng có vẻ tiêu tụy trắng đêm không ngủ, biết có lẽ là tâm tình không tốt, trốn đi ra ngoài.

“Tô cô nương đây là muốn đi đâu?” Chỉ thấy lúc này trên khuỷu tay Tô Tuệ Nương treo giỏ trúc, bên trong lộ ra ít trái cây, cùng với nhang, tiền giấy vãn vãn, nhìn qua giống như là muốn đi viếng mộ.

Tô Tuệ Nương nghe xong, chỉ khẽ mỉm cười cũng không trả lời.

Qua loa chào hỏi, ý bảo hắn có thể tiếp tục dạo bộ trên đường làng, Tô Tuệ Nương thẳng hướng đi về trước.

Một lúc sau, nàng đi tới một tòa mộ phần bằng đá chung quanh buộc một sợi dây thô màu đỏ, bây giờ nơi này đã trở thành cấm địa ở trong thôn, các thôn dân từ xa nhìn thấy cũng sẽ đi vòng qua, dần dà lâu ngày, nơi nàng càng trở nên hoang vu. Ở thời đại này, người sau khi chết ngoại trừ cúng thất ra thì thời gian đầy ba tháng rất là trọng yếu, đòi hỏi người thân phải đến cúng bái. Tô Tuệ Nương từ trong giỏ trúc lấy ra đồ cúng đã chuẩn bị sẵn, thấp ba nén nhang, đứng trước mộ phần, chắp tay trước ngực niệm kinh vãn, là vãng sinh chú. Niệm suốt nửa canh giờ, Tô Tuệ Nương mới lần nữa mở mắt, nhẹ giọng thờ dài, lấy tiền giấy ra đốt, lúc này mới thu dọn chuẩn bị đi trở về.

“Là người thân của Tô cô nương sao?” Trần Ngọc nhẹ giọng hỏi.

Tô Tuệ Nương đã sớm biết hắn dọc đường đi theo mình, nghe vậy, trên mặt dần hiện ra vẻ u ám, nhẹ giọng kể lại chuyện tình của đứa bé gái kia.

Trần Ngọc nghe vậy lập tức biến sắc, vẻ mặt đầy chán ghét cùng khinh bỉ: “Nữ tử tâm địa ác độc như thế, sao xứng làm mẫu thân chứ? Quả thực là súc sinh cũng không bằng.”

“Đây cũng là mệnh của đứa bé kia không tốt.” Tô Tuệ Nương thở ra một hơi: “Chỉ cầu sao kiếp sau con bé có thể đầu thai vào một gia đình tốt, có phụ mẫu thương yêu, bù đắp cho những thống khổ từng chịu của kiếp này.”

“Mệnh ư?” hàng mi tuấn lãng của Trần Ngọc cũng chợt sầm: “Tô cô nương nói rất đúng, vận mệnh của con người tựa như đã được viết sẵn ra giấy vậy, mặc kệ người trước kia giàu sang hiển hách như nào, oai phong đặc ý ra sao, một khi đến lúc, sóng dữ ập đến, cũng sẽ bị đánh cho rơi thành tro bụi, hải cẩu không còn.”

Thấy lời hắn nói tiêu cực như vậy, Tô Tuệ Nương liền biết hắn đang liên tưởng đến tình cảnh nhà mình, không khỏi chỉnh lại sắc mặt, có chút nghiêm túc phản bác: “Tuệ Nương lại không đồng ý với lời công tử nói, đích xác, thế gian này có một số việc nhất định không cách nào thay đổi, thí dụ như, tuổi thọ của con người thí dụ như không cách nào lựa chọn mình sẽ sinh vào gia đình nào, có thể là nhiều hơn nữa, nhưng còn phải xem vào bản thân, nếu không muốn gian khổ học tập thì làm sao lại có câu nói *nhân định thắng thiên*. Trần công tử chính là đường đường nam nhi, há lại vì những khốn cảnh trước mắt mà đánh mất chí khí, phải biết rằng mẫu thân công tử còn phải dựa vào công tử đây.”

Gia tộc gặp đại họa, bản thân cũng giống như chó chết chủ mà chạy cuống cuống, những thứ áp lực này toàn bộ ồ ập lên người Trần Ngọc, cho dù ngày thường cố gắng duy trì, nhưng hắn cũng lắm cũng chỉ là cậu thiếu niên gấm vóc sinh ra từ trong phú quý, khó tránh khỏi chán ngán thất vọng. Lúc này, chợt gặp những lời trách móc của Tô Tuệ Nương, liền giống như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, cả người thanh tỉnh ba phần. Hắn đầu gối cũng là người thông minh, lập tức cũng chỉnh lại sắc mặt, trịnh trọng vãi lạy Tô Tuệ Nương nói: “Những tuệ ngôn của cô nương, Trần mỗ đa tạ.”

Tô Tuệ Nương biết hắn có lẽ cũng bị đá kích bởi chuyện từ hôn hôm qua, nhất thời nghĩ không thông mà thôi, lúc này thấy hắn phần chần lại ít nhiều, trầm ngâm một thoáng, ngược lại an ủi: “Trần công tử, thứ cho Tuệ Nương lắm mồm, chuyện tình của quý phủ, ta cũng có nghe thấy một hai. Kỳ thật theo ta thấy, sự tình có lẽ không đến tình trạng xấu thế đâu.”

Trần Ngọc nghe vậy lại cười khỏ một tiếng, hắn xuất thân từ phủ Uy vũ bá, lại chẳng phải là chi trưởng của phòng lớn. Uy vũ bá là *đại bá* của hắn (*đại bá: bác cả, anh cả của cha*). Năm đó Cao tổ khởi nghĩa, đại bá của hắn cùng phụ thân đồng thời tham gia nghĩa quân, nhưng cha hắn thời vận không đủ, không sống được đến lúc khởi nghĩa thắng lợi. Lúc thay đổi triều đại, đại bá của hắn đường làm quan rộng mở thênh thang, một mạch phong Bá. Mẫu thân Trần Ngọc trong lòng có khúc mắc, cảm thấy cái chết của phụ thân đều do đại bá không chiếu cố tốt, lại thêm quan hệ giữa bà và Uy vũ bá phu nhân tính tình không hợp. Do đó sau khi ở lại Thượng Kinh vài năm, bèn mang theo một trai một gái, đến cái nơi địa giới tĩnh lặng này. Tuy nhiên, tựa như một gốc đại thụ cùng rễ tương sinh, hôm nay cành chính đã bị gãy, những cành phụ như bọn họ sao có thể không bị ảnh hưởng.

“Tô cô nương có điều không biết.” Trần Ngọc giận dữ nói: “Chuyện của Trần phủ, liên quan đến đương kim thánh thượng, hiện giờ muốn lật lại bản án, không thể nghi ngờ là khó như lên trời a!”

“Trần công tử có từng nghe qua một câu nói?”

“Nguyện ý nghe chỉ giáo.”

“Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu. Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi.”

Trần Ngọc nghe được những lời này, chợt sững người, thoáng suy tư, một giây sau cả người khiếp sợ mở to hai mắt: “Ý của cô nương là?”

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Trần công tử, Đại Thụy định thiên hạ, đến nay đã được sáu năm. Mông Cổ Thất Tử, cũng đã sớm bị quân đội triều đình đuổi tới thảo nguyên quan ngoại, có thể nói bây giờ Đại Thụy là tạm thời chưa có nỗi lo bên ngoài, như vậy ngoại bộ giải quyết xong rồi, phải chăng nên đến phiên nội bộ đây?”

Trần Ngọc vốn là người thông minh, cho dù Tô Tuệ Nương nói chưa hết toàn bộ, song ý tứ trong đó cũng đã hiểu tám bảy phần. Phủ Uy vũ bá là khởi nghiệp dựa vào quân công, giữa một đám công thần phò vua, tuy không tính là đứng đầu, nhưng trong tay cũng có một bộ phận binh quyền, chẳng lẽ cũng vì nguyên nhân này mà chọc cho hoàng đế nổi sát tâm. Trần Ngọc càng nghĩ càng đổ mồ hôi lạnh, cả người đứng lặng ra đó.

Tô Tuệ Nương thấy vậy khẽ lắc đầu, nàng là người hậu thế, tại hậu thế, đối với vụ án “Trùng Dương hành thích”, có đủ loại cách nói, hoàng đế kia mặc dù có thể chỉ phôi nhũ thời, nhưng lại không thao túng được *miệng nhiều người xói chảy vàng*. Hơn nữa trong “Thụy sử” cũng ghi lại, vụ án này cuối cùng vẫn là bị đổ lên người Mông Cổ Thất Tử. Dĩ nhiên, đối với những thần tử bị chết oan trong đó, Cao tổ đã rơi lệ ba ngày, mỗi lần đều khóc ra máu không ngừng, cuối cùng còn hạ lệnh ban thưởng thật dày cho những người thừa kế của họ. Thế là, đám lão già đi theo y giành thiên hạ đã chết bảy tám phần, một đám quyền quý mới lại ra đời.

“Đương kim hoàng thượng cũng không muốn để lại danh tiếng bạc tình bạc nghĩa.” Tô Tuệ Nương ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn là không nhịn được mà tiết lộ màn kịch một chút: “Tôi đa là hơn nửa tháng nữa, sự tình hẳn là sẽ yên ổn lại.”

Trần Ngọc nghe đến đó hít sâu một hơi, lời của Tô Tuệ Nương tựa như một bàn tay vén mở sương mù trước mặt, khiến cho hắn có loại cảm giác “bổng dung thông suốt”, hẳn là tin Hoàng thượng bạc tình, cũng không nguyện tin tưởng nhà mình sẽ phạm thượng mưu nghịch.

“Đa tạ Tô cô nương” Trần Ngọc lại chấp tay vái, vẻ mặt ruột cuộc không còn trầm trọng nữa. Một vệt mỉm cười lại lần nữa treo tại khóe miệng hắn. Tô Tuệ Nương gật gật đầu, cảm thấy mình nói lời này không hề uổng phí. Tầm mắt của Trần Ngọc đảo qua trên mặt Tô Tuệ Nương, chỉ cảm thấy cô gái trước mặt thật đầy ngạc nhiên, từ một tú nữ khó coi lần đầu tiên gặp mặt, lại đến một tiểu cô nương thanh tú của lần thứ hai, rồi đến châu tròn ngọc sáng như bây giờ, một nữ tử khí chất ung dung hòa nhã, nàng tựa như một con bướm, thường cách một đoạn thời gian sẽ hoàn toàn lột xác một lần, hơn nữa lột xác không chỉ có mỗi bề ngoài, còn có cách nói năng, kiến thức của nàng.

Trần Ngọc cảm thấy cô gái trước mặt, thật là vô cùng thần kỳ.

Nàng thực sự chỉ là một cô gái nông thôn ư?

Còn chưa biết mình đã bị người khác cho là “sinh vật thần kỳ”, Tô Tuệ Nương lúc này đồng dạng cũng không biết, những lời này của nàng chẳng những quan hệ chặt chẽ đến Trần Ngọc, cũng đồng dạng quan hệ đến một người khác. Tại một tương lai không xa, quỹ đạo của vận mệnh đã xảy ra biến hóa kịch liệt, ở phương diện khác cũng khiến cho cuộc đời Tô Tuệ Nương hoàn toàn bước về một phương hướng vô định mịt mờ khác.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Năm nay mười tám

Edit: Mạc Thiên Y

Dường như để ẩn chứng đúng như lời Tô Tuệ Nương nói. Ngày thứ 37 sau khi mẹ con Trần thị tới, sự tình xảy ra biến hóa kịch tính, lại là một phong thư đến, song, khác hẳn với lá thư từ hôn đây si nhục lần trước, lần này thư mang tới lại là tin tức tốt, Cao tổ đích thân hạ lệnh, sửa lại án xử sai cho phủ Uy vũ bá. Trần mẫu đương trường mừng đến chảy nước mắt, Trần Ngọc thì lập tức quyết định trở về nhà, chuẩn bị đến kinh thành.

Đêm đó, Tô Tuệ Nương đặc biệt làm một bữa tiệc đưa tiễn cực thịnh soạn, Trần mẫu tinh thần khí rất tốt, ở trên bàn cơm còn liên tục trò chuyện cùng Lâm thị, trong lời nói đều ý cười không ngưng nổi. Tiệc tiễn biệt lần này, Tô Văn cũng tham gia, người hai nhà cười nói vui vẻ, ăn đến cực kỳ thỏa chí.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe ngựa của Trần phủ tới đón, sau khi Trần Ngọc đỡ mẫu thân lên xe, xoay người đi về phía Tô Tuệ Nương. “Tô cô nương, những ngày nay thật đa tạ!” Trần Ngọc về mặt chân thành chấp tay nói.

Tô Tuệ Nương cười cười: “Đường lên Thượng Kinh xa xôi, chúc công tử lên đường bình an.”

Trong buổi sớm mờ tinh mơ, Trần Ngọc thật sâu nhìn nữ tử dịu dàng trước mắt, rồi xoay người lên xe.

“Người cũng đã đi rồi, Tuệ tỷ tỷ còn ở chỗ này nhìn cái gì?” Một giọng nói âm dương quái khí vang lên, chỉ thấy Vương Thất Lang lỗ mũi không phải lỗ mũi ánh mắt không ra ánh mắt nói: “Chớ không phải là luyến tiếc y ấy chứ!”

“Nói bậy bạ gì đó!” vỗ một cái bộp lên đầu Vương Thất Lang, Tô Tuệ Nương tức giận nói: “Đi thôi, vào nhà.”

Sau khi mẹ con Trần thị đi khỏi, cuộc sống Tô gia cũng dần dần khôi phục lại bình thường, nhất là Vương Thất Lang, tâm tình đặc biệt thư sướng, cậu đã sớm ngóng trông cái gã họ Trần kia nhanh nhanh biến đi, nếu không phải sợ Tô Tuệ Nương giận, cậu đã sớm giờ chút trò rồi. Cứ thế, liên tục qua nửa tháng, giữa lúc đó, Trần Ngọc có sai người đưa tin đến, nói đã dẫn mẫu thân đến Thượng Kinh, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ cảm tạ vân vân. Tô Tuệ Nương xem xong cũng chỉ âm thầm chúc phúc một tiếng, lại cũng không nghĩ nhiều nữa.

Thượng Kinh, phủ Vĩnh Bình Hầu.

Một mảnh lụa trắng, phu nhân Vĩnh Bình Hầu – Thích thị quỳ gối trước bài vị của chồng, khóc gần như ngất.

“Phu nhân ngài hãy nén bi thương a” ma ma tâm phúc bên cạnh đau lòng khuyên: “Bảo trọng thân thể mình a, đại tiểu thư còn phải dựa vào ngài nữa!”

Nhắc đến nữ nhi, trong lòng Thích thị chột động, cố gắng kiềm nén bi thương, được ma ma diu đứng dậy, ngôn ngữ bi thương mà lâm lâm nói: “Lan tỷ nhi đáng thương của ta a, còn bé như vậy mà đã mất cha, ta lại vô dụng, không sinh được con trai, về sau trong Hầu phủ này, sợ là không còn chỗ nào cho hai mẹ con chúng ta dung thân a.”

Ma ma kia nghe vậy bèn khuyên nhủ: “Phu nhân ngài không nên nghĩ như vậy, vô luận thế nào ngài cũng là phu nhân Vĩnh Bình Hầu đường đường chính chính, đại tiểu thư cũng là đích trưởng nữ tôn quý của Hầu gia, trong phủ này ai còn có thể vượt hơn ngài chứ.”

“Lúc Hầu gia còn sống, những thứ này tất nhiên không thành vấn đề. Nhưng bây giờ Hầu gia đã...” Thích thị đỏ vành mắt nói: “Ta dưới gối chỉ có mỗi Lan tỷ nhi, vị trí Hầu gia này, sớm muộn gì sẽ bị rơi vào trong tay kẻ khác. Phòng lớn bên kia lại đang gây om sòm kia kìa, con tiện nhân Vu thị kia mỗi ngày dẫn Nghi ca nhi đến chỗ lão phu nhân lượn lờ, nhằm ý đồ gì, tưởng ta không biết sao?” Nói tới đây, Thích thị cắn môi dưới, trên mặt toát lên vẻ căm hận.

“Phu nhân trong lòng hiểu rõ nặng nhẹ của sự tình là tốt rồi.” Ma ma bày ra vẻ mặt yên tâm: “Bây giờ cũng không phải là lúc bi thương, Hầu gia mới đi, trước khi ngài lên triều đình nhận chiếu thư sắc lập con nối dõi, phải nghĩ kỹ đối sách. Nếu không một khi để cho phòng lớn bên kia đạt được tâm nguyện, phủ Vĩnh Bình Hầu này thật sự không có đất cho ngài và đại tiểu thư đặt chân rồi.”

“Vậy bà có biện pháp gì không?” Thích thị nước mắt rơi như mưa: “Con trai, nếu ta có thể có một đứa con trai, thì tốt biết bao.”

Ma ma kia nghe lời này, ánh mắt lộ tia trầm tư, vẻ mặt do dự: “Phu nhân, nô tỳ có một chủ ý không biết có nên nói hay không.”

“Chủ tớ mình nói lời này làm gì, ma ma nhanh nói đi.”

“Phu nhân...” Một lát sau, ma ma kia cẩn thận dè dặt nhắc nhở: “Phu nhân có biết kỳ thật lão gia có một đứa con trai không?”

Thích thị nghe lời này đột nhiên sững người, sau đó lộ ra vẻ mặt không thể tin được, bỗng nói: “Bà chỉ là...”

Ma ma kia nặng nề gật gật đầu.

Thích thị sắc mặt đột biến, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Cũng đã nhiều năm rồi, ai biết thằng bé kia còn sống hay chết, còn có thể tìm được hay không.”

“Không đi tìm thì làm sao biết không tìm thấy?” Thấy vẻ mặt rõ ràng không hề muốn của Thích thị, ma ma liên tục khuyên nhủ: “Phu nhân, nô tỳ biết ngài cùng lão gia cảm sát tương hợp, tình cảm sâu đậm. Vì bận tâm đến ngài mà qua nhiều năm như vậy, lão gia cũng không có ý định đi tìm đứa bé kia, đó là ngài ấy đau lòng phu nhân, không muốn cùng ngài sinh ra hiềm khích a!”

Thích thị nghe thế, trong lòng nhớ lại hình ảnh vợ chồng ân ái thường ngày, lại càng thương tâm gần chết, bi thống khó mà kiềm chế. Ma ma kia cũng giống như trước lau nước mắt, song ngoài miệng vẫn tiếp tục nói: “Nhưng mà bây giờ lão gia đã mất, tình huống lại bất đồng. Phu nhân à, ngài thử nghĩ xem, nếu quả thật có thể tìm được đứa bé kia, ngài đón nó về nhận nuôi dưới gối, nó có được điều lợi này, còn không xem ngài là mẹ ruột sao. Bên cạnh đó, ngài có nó rồi, trong tay lại có thêm một lá bài lợi hại nhất. Không còn cần lo lắng người khác chiếm mất Hầu vị này nữa, địa vị của ngài và đại tiểu thư mới có thể đứng vững như Thái Sơn a.”

Thích thị nghe thế, trên mặt rõ ràng xuất hiện tia dao động. Nhưng thị xưa nay tâm cao khí ngạo, nếu thật sự đi nước này, thế không phải là thừa nhận mình chẳng qua là vợ kế của Vĩnh Bình Hầu gia, không phải là phu nhân nguyên phối sao?

“Phu nhân!” ma ma kia phịch một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa nói: “Lão nô biết ngài đang băn khoăn điều gì, nhưng bây giờ đã không còn cách nào a. Ngài thử nghĩ mà xem phòng lớn bên kia ép sát từng bước, chẳng lẽ ngài thật sự nguyện ý đem Hầu vị này dâng tặng cho bên kia ư, ngài thật nguyện ý về sau phải nơi nơi nhìn sắc mặt của Vu thị sao? Cho dù ngài không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ vì Lan tỷ nhi a.” (ngày xưa gọi con trai là “ca nhi”, con gái là “tỷ nhi”)

Một câu nói cuối cùng này rõ ràng đã đâm trúng xương sườn mềm của Thích thị, chỉ thấy thị thần sắc chấn động, hít sâu một hơi, trên mặt thoáng vệt qua quýt đoán: “Ma ma nói phải, đây chung quy cũng là một cách, nhưng mà đã nhiều năm như vậy, đứa bé kia nên đi đâu tìm đây.”

“Phu nhân, Yến Tứ tùy tùng bên người Hầu gia đã theo ngài ấy từ lúc khởi nghĩa, gã hẳn là còn nhớ Hầu gia đem con giao cho người nào.”

Thích thị kia nghe xong liền nói: “Bảo người của chúng ta theo sát sao bên cạnh, chuyện này phải ngầm tiến hành, không được để cho bên kia hay tin được.”

“Phu nhân yên tâm, sự tình cứ giao cho lão nô.”

“Ừ, bà đi xuống đi, ta muốn ở một mình cùng lão gia thêm một lát.”

“Vâng...”

Tiếng cửa khép lại, Thích thị bi thống nhìn lên bài vị tử mộ trước mắt, thút thút nói: “Lão gia a, ngài trên trời có linh thiêng phải phù hộ cho thiếp thân và Lan tỷ nhi a.”

Thế là, trong nỗi bất an và đau thương của thị, hai ngày sau, một chiếc xe ngựa nhân lúc trời tối, len lén từ cửa sau Hầu phủ chạy ra, băng về phía nam.

Vương Gia Ao, trong nhà Tô Tuệ Nương, giờ phút này, chính là lúc khí thế ngát trời.

Hôm nay là sinh nhật Tô Tuệ Nương.

Qua sinh nhật này, nàng chính thức là một “bà già” mười tám tuổi. Mặc dù bản thân nàng cũng không thêm để ý có mừng sinh nhật hay không, nhưng mà Lâm thị để ý, Tô Văn để ý, Vương Thất Lang lại càng để ý. Thế là, ở Tô gia, dưới nguyện vọng mãnh liệt của ba người kia, một bữa tiệc sinh nhật cực kỳ thịnh soạn liền được bày ra. Tề Mai Mai không biết đánh hơi từ nơi nào, cũng chủ động chạy tới chúc thọ. Tiểu cô nương bây giờ cắt một cái đầu cực ngắn, từ xa nhìn qua lạnh lợi hết như con trai. Tô Tuệ Nương một mình trò chuyện với cô, giữa lúc đó Tề Mai Mai có phần gấp gáp giải thích chuyện Vương Đại Lang, Tô Tuệ Nương gật gù đầu, tỏ vẻ chuyện này mình đã biết.

Bởi vì là bà chủ của “Thực Vi Thiên”, cho nên Tô Tuệ Nương mỗi tháng đều đến tiệm tra sổ sách một lần, lần trước đến, bất ngờ phát hiện Vương Đại Lang xuất hiện ở trong tiệm làm công, liền sáng tỏ trong những tháng này gã ôm con đi đâu.

“Mẹ cháu là người mềm lòng!” Tề Mai Mai thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Có một lần trong lúc vô tình bắt gặp thúc ấy đang lang thang trên đường tìm việc, bèn dẫn thúc ấy về trong tiệm. Hôn nữa trước kia lúc còn ở nhà họ Vương, Vương đại thúc đối xử với cháu và mẹ cũng rất tốt, cháu cũng không nhân tâm đuổi thúc ấy đi.”

Tô Tuệ Nương nghe vật thoáng trầm ngâm, nhàn nhạt nói: “Đại Lang nhà họ Vương nhân phẩm cũng ổn, nhưng cháu có từng nghĩ, nếu để cho người nhà gã biết gã đang ở chỗ cháu, có thể không đến quấy sao?”

Tề Mai Mai chau mày nói: “Thúc ấy không phải đã bỏ con mẹ Điền thị la sát kia rồi sao?” Trong lời nói không khỏi đầy hả hê.

“Điền thị kia cha mẹ đã sớm mất, nhà mẹ đẻ bây giờ là huynh trưởng làm chủ, một đứa em gái bị chồng bỏ như thị có thể có chỗ dung thân gì, về nhà không đến hai ngày đã xám xịt xám xịt trở lại rồi, bây giờ vẫn ở tại nhà họ Vương như cũ, có thể thấy là trong lòng thị đã xem mình là người nhà họ Vương rồi.”

Tề Mai Mai nghe vậy trên mặt quả nhiên xuất hiện vẻ không tốt.

Tô Tuệ Nương thấy thế trong lòng khe khẽ thở dài, nàng biết tiểu cô nương này đang tính toán cái gì, có lẽ cô ta cũng đã nhìn ra mấu chốt nhà mình có chỗ dây dưa cùng Vương Đại Lang kia, bèn có lòng thành toàn. Nhưng thú thật, Tô Tuệ Nương cũng không cho đây là một chủ ý tốt, cho dù thoát khỏi Điền thị, nhưng còn có Bì thị a, Vương Đại Lang kia có thể không cần vợ, nhưng tóm lại không thể không cần mẹ ruột được, gã sớm muộn gì vẫn phải trở về.

Tán gẫu một lúc, một bữa tiệc do Lâm thị chủ bếp, mọi người đến mừng sinh nhật bắt đầu tung bừng sôi nổi. Giữa lúc đó, Tô Tuệ Nương được Lâm thị tặng một đôi giày thêu, Tô Văn hơi xấu hổ tặng một bộ thọ liên (câu đối mừng thọ) tự tay viết, Tề Mai Mai tặng một bộ vòng tay bạc, còn thêm cả một hộp cao thọ tinh xảo do Tề Phương làm. Đem tầm mắt đặt lên người Vương Thất Lang ngồi bên cạnh, Tô Tuệ Nương nhướn mày, ý là: “Của đệ đâu?”

Vương Thất Lang hấp háy mắt, ý tứ là đệ muốn tặng riêng mình tỷ, nom dáng vẻ rõ thần thần bí bí.

Tô Tuệ Nương lắc đầu cười.

Quả nhiên, đêm đó, nàng nhận được một cái hộp dài dẹt gọt tinh xảo, mở ra nhìn, bên trong lại là một tiểu nhân bằng gỗ.

Lông mày kia, mắt kia, hình dáng cười phá lên kia, không khỏi chứng minh rành rành người này là ai.

“Thật xinh đẹp.” Tô Tuệ Nương cười nói: “Đây thật là món quà đẹp nhất.”

Vương Thất Lang mỉm môi không lên tiếng, chẳng qua khoe miệng kia lại khó có thể tự kiểm chế cong thành một đường, nom cực kỳ quái dị.

Chương 61: Khách phương xa tới

Edit: Mạc Thiên Y

Một ngày nọ khi con tuyết đầu đông đổ xuống, một cỗ xe ngựa tiến vào Vương Gia Ao, toàn thân đen như mực, đánh xe là một gã đại hán mặt đen mắt hồ tròn tròn, gã thân vận trang phục màu xanh, một tay vung roi vun vút, trông khí thế uy nghi lắm liệt.

“Yến Tử gia, có chắc là nơi này không?” Một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ đẩy cửa sổ xe, cau mày hỏi, xem từ sắc mặt tiểu tụy của bà ta, bọn họ hẳn là từ xa đến.

Gã tên Yến Tử gia kia gật gật đầu, ồm ồm nói: “Hình ma ma, chính là nơi này, tại hạ nhớ rất rõ ràng.”

Ma ma kia nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng lại có chút lo được lo mất, sợ mình đến công cốc một hồi. Đương còn chần chừ, Yến Tử gia kia tìm một thôn dân tới hỏi, thôn dân kia nghe xong, liền chỉ vào một hướng nói, “Con đường này đi thẳng về phía trước, đến chỗ rẽ quẹo trái, căn đầu tiên chính là nhà của Vương Thiết Trụ.” Hình ma ma vừa nghe vậy, tâm tư lập tức ổn định ba phần, bắt kê nói thể nào, đã tìm được người rồi a.

Bì thị nằm trên giường gạch, trong miệng rút thuốc lá xì xoạch, Điền thị đứng bên mép giường, cái có cái không mà gõ chân cho mụ. Cũng không biết là gõ sai cái nào, Bì thị hít hà một tiếng, nâng chân lên đạp Vu thị một cước, làm thị ta bỏ nhào ra đất.

“Mày muốn chết à, gõ chân cũng không biết. Đứng là đũa phé vật từ trong cốt tủy, chả trách Đại Lang nhà bọn tao bỏ mày, đứng là thứ phé vật.” Bì thị ngồi dậy, quát mắng to: “Sao, mày còn dám trừng tao, không muốn hầu hạ lão nương à, được thôi, biến đi cho khuất mắt tao, đỡ cho tao chướng mắt, đồ sao chổi nhà mày, con diêm già, lão nương *** tám đời tổ tông nhà mày...”

Nhìn Bì thị nước bọt tung bay, chửi lầy chửi đề, trên gương mặt nanh ác của Điền thị thoáng vụt qua tia oán độc sâu đậm. Song, ngoài miệng lại nói: “Mẹ, ngài đừng nóng giận, là con đàn, con ngu. Xin ngài bớt giận, bớt giận ạ!” Điền thị khép nép ba phần rõ ràng đồ Bì thị vui vẻ. Từ sau khi trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, tính tình Bì thị ngày càng phát điên, rất có loại tư thái cùi chằng sợ lờ, cũng không nhao nhao đòi đi tìm Vương Đại Lang và Vương Nhị Lang nữa, cũng không mong nhớ Vương Ngũ Nương nữa, cả ngày chỉ nằm trên giường gạch hút thuốc, cộng thêm việc hành hạ Điền thị đến chết.

Đương lúc Bì thị bất chấp mà tiếp tục rửa xả, bên ngoài bỗng truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Điền thị nghe thế như nghe thấy chiếu lệnh của vua, lập tức vọt chạy ra ngoài, Bì thị phun nước bọt chửi với theo bóng lưng thị: “Đồ chết bầm gian xảo.” Trong lòng cũng lấy làm lạ là ai đến, phải biết rằng ở trong Vương Gia Ao, nhà mụ đã là chuột chạy qua đường người người la đánh, mọi người trốn còn không kịp, ai lại dám đến gõ cửa chứ.

Chẳng lẽ là cha con Đại Lang trở lại?

Trong đầu nảy lên ý niệm này, Bì thị ngồi không yên, thoãn thoắt leo xuống đất, giày cũng không mang chạy ra ngoài, song, vừa ra khỏi phòng, lại đột nhiên sững người, nhìn hai người đứng trước mặt, Bì thị hỏi: “Các người tìm ai?”

“Đây là nhà của Vương Thiết Trụ à?” người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc rất sang trọng kia dẫn đầu mở miệng hỏi. Ánh mắt Bì thị dời khỏi khuyên tai bằng vàng của bà ta, có chút ngây ngốc gật gật đầu. Phụ nhân kia bèn hỏi tiếp: “Bà là người thế nào với Vương Thiết Trụ?”

“Tôi là vợ lão.”

Phụ nhân kia nhú nhú mày, nhìn Bì thị trước mắt: vẻ mặt thèm thuồng, quần áo không chỉnh tề, trong ánh mắt vụt qua vẻ khinh miệt, song nghĩ lại, đứa bé kia nếu còn sống thật, nuôi trong gia đình như này, cũng chỉ là một tiểu tử ngốc quê mùa, trái lại tiện cho phụ nhân thao túng.

Bì thị tròn to hai mắt, không dám tin những gì mình nghe được, mà Điền thị bên cạnh, đương trường ré lên một tiếng: “Mẹ, bọn họ là đến tìm Thất Lang đấy!!”

Hai chữ “Thất Lang” vừa rơi ra, Hình ma ma cùng Yến Tử đồng thời liếc nhau, trên mặt hiện rõ hưng phấn. Bị đánh thức bởi tiếng ré của Điền thị, phản ứng đầu tiên của Bì thị chính là không thể để họ tìm được Vương Thất Lang, mụ mới sẽ không để cho con sói con chết dẫm kia tìm được cha mẹ đâu!

“Không có đứa bé nào hết, các người tìm lộn người rồi.” Bì thị vẻ mặt âm trầm hừ hừ nói.

Hình ma ma kia nhãn lực lão làng bức nào, thấy thế nào không hiểu ra, nháy mắt với Yến Tử bên cạnh, Yến Tử đương trường cười nhạt một cái, nắm tay to chùng cái đầu binh binh bốp bốp một trận, chẳng đến một khắc, Bì thị cái gì cũng khai ra hết.

Cách vách, trong nhà Tô Tuệ Nương.

Vương Thất Lang đang nằm sấp trên bàn luyện chữ, Tô Tuệ Nương cũng ngồi bên cạnh gậy bàn tính, Lâm thị cầm đũa giũa trong tay thêu, chính là lúc không khí yên tĩnh, bên ngoài bất chợt truyền đến tiếng chó sủa.

“Tiểu Hắc kêu, tức là có người tới.” Tô Tuệ Nương cho Vương Thất Lang một ánh mắt, ý bảo cậu ra xem.

Thằng bé quẳng bút xuống, mang giày đi ra ngoài, Tô Tuệ Nương cũng không nghĩ nhiều cúi đầu tiếp tục tính toán, ngay lúc này, một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, gần như có thể nhắc luôn nóc nhà vang lên.

“Con của ta a _____.”

Tô Tuệ Nương tức khắc đen thui cả mặt mày, cái giọng này chẳng phải của Bi thị kia thì ai. Mụ già kia lại muốn giờ trò gì nữa, Tô Tuệ Nương cắn răng, lập tức đứng dậy đi theo, vừa ra khỏi cửa, lại hơi bất ngờ, chỉ thấy nơi cửa đang đứng hai nam nữ xa lạ, người nam là một hán tử có võ lực, trên tay còn tóm Tiểu Hắc, mặc kệ nó sủa thế nào cũng không thoát được, bên cạnh là một người phụ nữ tuổi không còn nhỏ, trông bộ dáng kia hẳn là người đi ra từ nhà giàu nào đó.

Cổ nén nghi vấn trong lòng, Tô Tuệ Nương thoáng dừng bước, quay sang vẫy tay với Vương Thất Lang. Thằng bé vừa mới mở cửa chưa kịp kiểm tra, đã bị Bi thị ôm chầm vào lòng, chắc là đang buồn bực khùng khiếp lắm đây, lúc này cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành màu xanh tím, ánh mắt nhìn Bi thị cũng có thể lột da mụ. Vài bước đứng cạnh Tô Tuệ Nương, Vương Thất Lang nhìn ba người với ánh mắt đầy đề phòng.

“Xem con kia, cái thằng nhóc này...” Bi thị ra chiều thân cận cười ha hả, cười đến cả khuôn mặt cũng biến thành một đóa hoa cúc già: “Sao thế, không nhận ra mẹ sao?” Nói tới đây còn quay đầu nói với Tô Tuệ Nương: “Tuệ Nương à. Thím tới đón Thất Lang về nhà, mấy ngày nay làm phiền cháu rồi, ngày khác thím nhất định sẽ tới cửa cảm ơn... được rồi, Thất Lang, mau cùng mẹ về nhà nào...”

“Mụ là mẹ của ai?” Vương Thất Lang cũng không nể mặt mụ ta, đương trường cười lạnh nói: “Bớt ở đây kết thân lung tung đi.”

Bi thị da mặt phát tím, trong lòng thâm mắng, mụ len lén liếc nhìn Hình ma ma, nghĩ bụng bất kể thế nào cũng phải mò được một khoản, bèn há mồm giải thích với bà ta, nói mấy lời con nít không hiểu chuyện, không có giáo dục tốt văn văn..., song giờ này khắc này, tâm tư của Hình ma ma đã hoàn toàn không ở trên người mụ, hai mắt bà ta giống như keo dính nhìn chăm chăm Vương Thất Lang, lâm lâm nói: “Giống, giống, thật sự là quá giống.”

Yến Tử gia kia nghe vậy cũng vô cùng khẳng định gật gật đầu, đứa bé trai xinh đẹp quá mức trước mắt này, cùng Vĩnh Bình hầu từng được xưng là đệ nhất mỹ nam tử Đại Thụy, diện mạo thật sự là có tám phần tương tự, vừa nhìn đã biết ngay hai người nhất định có quan hệ huyết thống.

Hình ma ma kia cố gắng khống chế khiếp sợ trên mặt, tiến lên mấy bước, hơi cúi người với Vương Thất Lang, vô cùng hòa khí nói: “Đại thiếu gia, phụng mệnh phu nhân, lão nô tới đón ngài hồi phủ.”

Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang đồng thời sững người.

Một suy nghĩ bỗng chốc tuôn trào trong lòng, Tô Tuệ Nương có chút không thể tin tưởng hỏi: “Các người là...”

Nửa giờ sau.

Hình ma ma ngừng nói, cười nhẹ nhàng nhìn nữ tử trước mắt, trong lòng bà quả thật là rất nghi ngờ quan hệ của Tô Tuệ Nương cùng Vương Thất Lang.

Tô Tuệ Nương nhìn phủ ấn hai người họ mang tới, mặt trên con dấu khắc bốn chữ Phủ Vĩnh Bình Hầu, hoàn toàn không sai vào đâu được, “Các người làm sao biết Tiểu Thất chính là đứa bé các người muốn tìm?”

Yến Tử gia bèn nói năm đó là gã phụng bồi lão gia đem tiểu thiếu gia giao cho Vương Thiết Trụ ở Vương Gia Ao nuôi dưỡng, hơn nữa còn kể lại tỉ mỉ, số tuổi lúc đứa bé bị đưa cho người, vị trí vài cái bớt trên người, nói rất rõ ràng mạch lạc, ngược lại là không khác gì mấy với tình hình thực tế của Vương Thất Lang. Mà gã cuối cùng còn nói: “Bọc chung với thiếu gia, còn có hai thứ đồ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy trong lòng chợt động, xoay người từ ngăn dưới cùng của tủ giường lấy hai vật kia ra, là một quyển quyền phổ bìa xanh, cùng một miếng ngọc bội toàn thân xanh biếc. Trước không nói tới quyển quyền phổ kia, vừa thấy ngọc bội, Hình ma ma gần như có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng, Vương Thất Lang chính là con trai của Hầu gia. Có hai vật này, cộng thêm gương mặt của đứa nhỏ này, cho dù trở về phủ, cũng không có ai dám chất vấn thân phận của nó. Nghĩ đến đây Hình ma ma gần như là khẩn cấp muốn trở về Thượng Kinh ngay.

So với sự kích động của hai người Hình – Yến, Vương Thất Lang từ đầu tới cuối lại hoàn toàn thờ ơ. Tô Tuệ Nương thấy thế trong lòng đau xót khôn nguôi, nàng nghĩ, biết đâu ngày bọn họ phân ly đã sắp đến.

Tối hôm đó, trăng sáng sao thưa, bên ngoài trời đã bắt đầu nổi tuyết nhỏ, Tô Tuệ Nương ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, ngay cả Vương Thất Lang đi tới cũng không biết, thoăn thoắt cởi giày, thằng bé xột soạt leo lên giường, đắp xảm cả đầu vào trong lòng Tô Tuệ Nương. Bị nó đụng một cái đầu, Tô Tuệ Nương khẽ kêu một tiếng, sáng giọng trách: “Làm trò gì thế!”

Vương Thất Lang mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ đắc ý, đầu như chiếm tiện nghi cọ cọ trong lòng Tô Tuệ Nương. Trông điệu bộ làm nũng này của nó, trong lòng Tô Tuệ Nương tuôn lên chút sầu não, vuốt đầu thằng bé lâm lâm nói: “Đúng là năm tháng như thoi đưa a, mới chớp mắt đệ đã lớn như vậy rồi.” Càng nhớ rõ năm đó trong phòng chứa củi, thằng bé cả người đầy máu, còn kém chưa nuốt xuống hơi thở cuối cùng. Ban đầu vốn là xuất phát từ suy nghĩ “cứu một mạng người”, nhưng thật không ngờ hai người sau đó lại trở thành “sống nương tựa lẫn nhau.” Hơn nữa từ bản tâm mà nói, ở trong lòng Tô Tuệ Nương vô luận là Lâm thị hay là Tô Văn cũng không bì kịp tình cảm đối với Vương Thất Lang. Không có nó, Lâm thị và Tô Văn chỉ nghĩ nàng là Tô Tuệ Nương mới có thể xem nàng như người thân. Mà Vương Thất Lang lại bởi vì nàng chính là nàng.

Ngay từ lần đầu hai người gặp mặt, người nó thấy chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ly biệt sắp tới

Edit: Mạc Thiên Y

“Về không?” Tô Tuệ Nương hỏi một cách nhẹ nhàng bằng quơ.

“Về!” Vương Thất Lang đồng dạng đáp một cách nhẹ nhàng bằng quơ.

Tô Tuệ Nương khẽ thở dài: “Cha mẹ ruột đệ đều đã qua đời, hiện tại đương gia trong phủ là một nữ nhân khác, chuyện này đi đối với đệ chưa chắc là phúc.” Nàng xuất thân từ nhà quyền quý, những thứ cong cong vẹo vẹo này sao lại không biết. Trong cả mười năm đăng đẳng chưa từng đến tìm, vì sao bây giờ cha đệ đã qua đời, một mẹ kế như bà ta mới phải người đến đón, mờ ám trong đó, Tô Tuệ Nương tuy không biết tường tận, nhưng cũng có thể suy đoán bảy tám phần.

Vương Thất Lang nghe vậy thoáng trầm mặc, bỗng nhiên hỏi một vấn đề trâu ngựa chẳng liên quan: “Tuệ tỷ tỷ, tỷ nói loại người thế nào mới có thể vượt bậc hơn người?”

Tô Tuệ Nương sửng người.

Không đợi nàng trả lời, Vương Thất Lang lại nói tiếp: “Trên đời này tổng cộng chia làm hai loại người. Một loại là sinh ra đã có bóng râm của cha chú che chở, bọn họ uống là nước vàng bạc, sống trong gấm vóc, từ bé đã cao hơn người khác một bậc. Một loại kia chính là bình dân bách tính, bọn họ nếu muốn trở nên vượt bậc, đơn giản chính là hai con đường, một là khoa cử, một là đi lính, dùng chiến công gom lại. Tuệ tỷ tỷ, Tiểu Thất mặc dù lúc nào cũng cười nhạo Văn ca nhi, nhưng là biết bản thân mình là không đạt được như hắn, khoa cử đối với đệ mà nói là không thông. Về phần tông quân, đó ngược lại là một con đường, nhưng hiện giờ Đại Thụy không còn giống như ít năm trước, không có chiến tranh, dĩ nhiên không đạt được quân công.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó không khỏi âm thầm cảm thán một tiếng, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, thăng bé này đã bắt tay vào suy tính những thứ này, rõ ràng mới chỉ có mười tuổi thôi a.

“Tuệ tỷ tỷ, đệ không cam lòng cả đời đều tầm thường vô vi, đệ muốn trở nên mạnh mẽ, giành được địa vị cao hơn, chỉ có như vậy người khác mới không dám khi dễ đệ.” Chỉ có như vậy đệ mới có thể bảo vệ được tỷ. Vương Thất Lang mím môi, trên gương mặt mỹ lệ là vẻ quật cường nồng đậm.

Giờ phút này, Tô Tuệ Nương có thể nói gì đây. Không cho nó trở về, không nói đến một nam một nữ kia có thể đồng ý hay không, mà xuất phát từ thực tế, so sánh giữa một thăng bé nhà quê nơi nông thôn xa xôi cùng tiểu công tử của phủ Hầu gia, là người đều biết nên chọn cái nào. Hơn nữa kia dù sao cũng là gia đình chân chính của nó, nơi đó có người thân chung máu mủ chân chính của nó, Tô Tuệ Nương sao có thể nói ra lời ngăn cản, tất cả suy nghĩ toàn bộ hóa thành một tiếng thở dài, nét âu sầu giữa hai hàng mày càng đậm hơn.

Hai người của phủ Vĩnh Bình Hầu muốn vội vàng trở về phục mệnh, sáng sớm hôm sau, lại lần nữa tới cửa.

Vương Thất Lang đi qua nói với họ, quyết định ba ngày sau lên đường hồi kinh, Hình ma ma mặc dù gấp gáp, nhưng thái độ Vương Thất Lang kiên quyết, nghĩ bụng có thể là trong lòng cậu luyến tiếc, chuyện này đi vạn dặm, không hẹn gặp lại, bèn dần lòng đồng ý. Trong vòng ba ngày, Vương Thất Lang hầu như lúc nào cũng dính bên người Tô Tuệ Nương, có đôi khi cũng sẽ nhìn nàng không chớp mắt, ®Mạc.FHien.Ψ dường như muốn đem hình dáng lúc này của nàng, vĩnh viễn ghi khắc vào đáy lòng. Tô Tuệ Nương trong lòng cũng là khó chịu lợi hại, bèn mặc nó quẩn.

Thời gian vút nhanh, chớp mắt đã đến ngày lên đường. Lúc trời vừa tờ mờ sáng, Tô Tuệ Nương đã thức dậy, xoa con mắt có chút sưng đỏ, mặc quần áo, đi vào bếp, sau khi rửa mặt, liền bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Nàng làm sủi cào chiên, ớt nhồi thịt, một trong những món Vương Thất Lang thích ăn nhất. Bên này vừa nhóm lửa lên, bên kia Lâm thị cũng đã đi ra, trông sắc mặt có chút tiêu tụy, có thể thấy được cũng là một đêm không ngủ. Điều này cũng khó trách, Vương Thất Lang đến Tô gia cũng đã tròn ba năm, tính tình thăng bé mặc dù không được người thích, nhưng thời gian dài, trong lòng Lâm thị cũng có mấy phần yêu thương, sớm xem cậu như con cháu trong nhà, giờ bất thành linh rồi đi dĩ nhiên là không nỡ.

“Tuệ Nương à, con cũng đừng quá đau lòng.” Lâm thị đi tới bên cạnh con gái nhẹ giọng khuyên nhủ: “Về sau biết đâu chừng còn có lúc gặp lại.”

Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Xem mẹ nói kia, con đau lòng gì chứ, Thất Lang có thể tìm được thân nhân, đây là chuyện vui cỡ nào, con mừng còn không kịp đây!”

“Đúng vậy a, đây cũng là Thất Lang tốt số a, vài năm trước binh hoang mã loạn, một nhà thân nhân, có đôi khi cũng bị tách rời, hôm nay có thể tìm trở về đó là chuyện rất không dễ dàng, nên mừng mới phải chứ!” Mặc dù nhìn thấu con gái nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng Lâm thị vẫn xoa dịu nói, bà là phụ nhân nông thôn, không hiểu rõ Hầu gia gì kia là quan lớn nào, chỉ cho là Vương Thất Lang giờ rốt cục có thể đoàn tụ cùng người thân.

Chẳng mấy chốc bữa sáng đã làm xong, Vương Thất Lang dẫn Tiểu Hắc đi đến, kể từ khi Tiểu Hắc lớn lên, Tô Tuệ Nương vốn không cho phép nó vào nhà, nhưng hôm nay không nói gì. Cả nhà quây quần bên mâm cơm, không khí có chút trầm mặc, kể cả con chó cũng như cảm giác được gì đó, đứng tại góc phòng, lờ đờ mà rũ lỗ tai.

Lâm thị cũng biết bọn Hình ma ma sắp sửa tới đón, bèn tự động vào bếp rửa chén, nhường không gian lại cho hai người. Tô Tuệ Nương nhìn đứa trẻ trước mặt, rồi sau đó xoay người, từ trong tủ giường lấy ra một cái bọc lớn.

“Trong đây có bốn bộ đồ tỳ mới làm, còn có hai bộ nội y, Hầu phủ kia có lẽ không thiếu mấy thứ này, nhưng tỳ nghĩ đệ đã quen mặc đồ tỳ làm, nên mang nhiều chút. Còn có trong hai cái hộp này đựng bột mì trà, bánh xốp ngũ nhân, kẹo lạc, đệ mang theo mà ăn trên đường...” Tô Tuệ Nương cúi đầu, một lần lại một lần dặn dò rất nhiều lời, trong ánh mắt dần biến đổi của Vương Thất Lang, đưa cho cậu mấy tờ ngân phiếu lớn nhỏ không đều: “Đây là một ngàn lượng bạc, tờ lớn thì đệ cất vào, giấu bên người đừng để ai phát hiện, tờ nhỏ thì đệ trong tay áo đến kinh thành tìm cách đổi thành tiền mặt, Hầu phủ nước sâu, ngay cả hạ nhân cũng có điều nô, có bạc bên người, làm được nhiều chuyện hơn.”

“Tuệ tỳ tỳ...” Vương Thất Lang hai mắt biến đổi, nhẹ giọng gọi Tô Tuệ Nương.

Tô Tuệ Nương làm như không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục nói: “Đến Hầu phủ rồi, nhất định phải sửa chữa tính tình lại, không thể tung hoành ngang dọc được nữa, đối đãi với trưởng bối trong phủ phải hiếu thuận hiền hòa, phải làm cho bọn họ thích đệ, như vậy mới sống tốt được, phải nhớ rõ, vô luận về sau đệ muốn làm gì, thành tựu một phen sự nghiệp gì, hiện tại cũng vẫn chỉ là một đứa bé chưa trưởng thành, đừng rằng, cánh gì đều thu lại hết, cho dù là giả vờ, cũng phải nhẫn nại.”

Tỉ tách, từng giọt nước mắt rơi cuộc chịu không nổi, vô luận nàng muốn không chế tâm tình của mình thế nào, đến cuối cùng vẫn khóc.

“Tuệ tỳ tỳ, tỳ đừng khóc, đừng khóc a!” Vương Thất Lang vẻ mặt lo lắng, nói năng lộn xộn: “Đều là Tiểu Thất không tốt, tỳ, tỳ đánh đệ vài cái, hà giận đi... hay là đập đệ mấy cái đi. Tiểu Thất chỉ xin Tuệ tỳ tỳ đừng khóc.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy ngược lại càng muốn khóc, cho dù lúc này, cái thằng nhóc chết tiệt này cũng không nói mấy lời không đi kinh thành nữa, có thể thấy được là tâm ý kiên quyết rồi. Uống cho nó ngày thường đều dính mình chặt như sam, như thể xa mình thì không sống nổi ấy, thế mà bây giờ... Một cảm giác vi diệu, tương tự như bị ném bỏ hoặc là bị phản bội từ trong lòng dâng lên, Tô Tuệ Nương khóc chì trích: “Thằng nhóc vô lương tâm, nói đi là đi, hix hix... uống công nuôi đệ ba năm.”

Từ một cây củi khô quắt, nuôi thành một đứa bé trắng nõn, nàng tốn bao nhiêu tâm huyết a, bây giờ thế mà khi không để người khác được hỏi, trong lòng Tô Tuệ Nương sao có thể dễ chịu. Vốn là đối với Vương Thất Lang, nàng nửa xem như đệ đệ nửa xem như con trai mà nuôi dưỡng, bây giờ “con trai” sắp đi làm con của người khác, nàng có thể vui sao?

Vương Thất Lang lạnh lợi bức nào, nghe lời của Tô Tuệ Nương, ý tứ trong đó lập tức lĩnh hội bảy tám phần, chỉ thấy cậu cười một tiếng, liếc nàng trắng mắt, đoạn nói: “Tuệ tỳ tỳ nghĩ đi đâu đó, chúng ta cũng không phải không bao giờ gặp lại nữa, chờ sau khi đệ đến kinh thành vững chân được rồi, lập tức sẽ phái người đến đón tỳ qua.”

Tô Tuệ Nương nào dễ dàng coi lời của cậu là thật, cho dù chính thằng bé có lòng này, nhưng người khác chưa chắc chịu đồng ý. Nhưng khóc một trận như vậy, tâm tình của Tô Tuệ Nương cuối cùng đã hòa hoãn trở lại, nhìn dáng vẻ Vương Thất Lang vừa lo lắng, vừa cẩn thận nhìn mình, Tô Tuệ Nương thầm nhủ, thật là càng sống càng bé lại mà, song ngoài miệng lại nói: “Vậy tỳ chờ, nếu đệ cứ thế chạy mất, tỳ liền mỗi ngày ở sau lưng mắng đệ không có lương tâm, cho hai lỗ tai đệ ngày ngày nóng rần lên.” Hai tỳ đệ lại lưu luyến nói chuyện một lát, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng Hình ma ma gọi, giờ phút chia tay rốt cục đã tới.

“Không thể cứ thế mà đi được a!” Một bóng người đột nhiên chạy vọt vào sân, giương nanh múa vuốt làm ra điệu bộ chì trích, dậm chân kêu trời: “Lão nương vất vả cực nhọc đem thằng bé tong teo như thỏ con nuôi lớn thành như này, ngày thường yêu thương như tâm can bảo bối, các người nói mang đi liền mang, trên đời nào có đạo lý này.”

Cái người tóc tai bù xù, khóc lóc om sòm lẫn lộn kia chẳng phải Bì thị thì ai.

“Đúng đấy, nuôi Thất Lang lớn thành như vậy, bọn ta dễ dàng sao? Nếu không phải hai mẹ con ta lặng lẽ chặn cửa, các người sẽ như thế lên đi phòng?” theo sau Bì thị, Điền thị cũng kêu gào trách móc. Nói như thế bọn họ làm chuyện gì mờ ám, gấp gáp muốn chạy không bằng, gương mặt Hình ma ma thoáng chốc không tốt nổi nữa. Bà là người phu nhân mang tới từ nhà mẹ đẻ, cho dù ở trong phủ Vĩnh Bình Hầu cũng có vài phần thể diện, chưa từng bị người ta mắng như tát nước như này, huống hồ người la mắng lại là hai mẹ đàn bà son đã dần dần.

Một tia cười lạnh hiện lên từ khóe môi, Hình ma ma không mặn không nhạt hỏi: “Các người muốn thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Bì thị ra chiều bà đừng giả vờ hồ đồ, trực tiếp xé rách da mặt, yêu cầu nói: “Vương Thất Lang là nhà chúng ta nuôi lớn, không có bọn ta nó đã sớm chết dí ở xó nào cũng không biết chừng, ân tình lớn như vậy, cha mẹ nó cũng không thể không báo chứ nhỉ. Vậy thì, ừm, một ngàn lượng bạc, thiếu một cắc các người cũng đừng hòng dẫn nó đi.”

Mấy ngày qua, Hình ma ma đã sớm hỏi rõ mồn một cuộc sống của Vương Thất Lang trong những năm qua, đám người nhà họ Vương kia tính tình thế nào, thông qua miệng các thôn dân, bà cũng đã biết bảy tám phần. Hơn nữa mấu chốt nhất là thái độ của Vương Thất Lang, từ ngày đầu tiên gặp mặt, thằng bé đối với bà “mẹ nuôi” này biểu hiện lạnh lùng và chán ghét, Hình ma ma nào có thể nhìn không ra.

Một khi đã vậy thì cần bản không cần khách khí, Hình ma ma cười gọi một tiếng: “Yến Tứ gia, giao cho ngài đó.”

Yến Tứ kia nhếch mép: “Được!”

Chương 63: Chết bất đắc kỳ tử

Edit: Mạc Thiên Y

Cho dù đã hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng nhớ thương kia, Vương Thất Lang vẫn gục trên cửa sổ xe rất lâu không muốn hoàn hồn. Hình ma ma bên cạnh thấy vậy không khỏi khuyên: “Thiếu gia, bên ngoài gió lớn, cẩn thận bệnh.” Vương Thất Lang không nhìn bà ta lấy một cái liếc mắt, trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn là nỗi buồn ly biệt. Hình ma ma an vị ở đối diện, dĩ nhiên nhìn thấy rõ ràng, mà mỗi khi nhìn thấy gương mặt của Vương Thất Lang, bà đều không nhìn được nghĩ, nếu đứa bé này là do phu nhân nhà mình sinh ra thì thật tốt biết bao a.

Vương Thất Lang cũng không biết nỗi âm thầm cảm thán của Hình ma ma, tràn đầy thương nhớ trong lòng cậu đều là Tô Tuệ Nương, biệt ly chưa hơn một khắc mà cậu đã bắt đầu thấy nhớ rồi. Đồng thời trong đầu nghĩ vẫn vơ rất nhiều chuyện linh tinh, mình đi rồi, Tuệ tỷ tỷ liệu có nhớ mình không, liệu có bị người ta ức hiếp không? Liệu có thể “thay lòng đổi dạ” thích người khác không? Vương Thất Lang hết sức hối hận, lúc chia tay không yêu cầu một cái cam đoan, lý ra mình nên bảo Tuệ tỷ tỷ phát lời thề mới đúng a.

“... Đã đưa tin rồi, phu nhân đối với ngài đúng là thương nhớ khôn nguôi mà...” Còn không biết Vương Thất Lang ở nơi đó không ngừng thất thần, Hình ma ma hãy còn nói: “Thiếu gia, phu nhân sau này sẽ là mẫu thân của ngài rồi, ngài lần này có thể trở về Hầu phủ đều là nhờ phu nhân bất chấp can ngăn của người khác đó. Phu nhân từng nói, ngài là cốt nhục của Hầu gia, cũng chính là con trai của bà, tuyệt đối không thể để lưu lạc bên ngoài... Thiếu gia, phu nhân xuất thân cao quý, tính tình lại rất nhu hòa, là người thiện lương nhất không ngoa đâu. Lão nô biết ngài từ bé chịu khổ không ít, nhưng bây giờ thì khác, về sau ngài đã có mẫu thân rồi. Đúng rồi, còn cả Lan tỷ tỷ nữa, cô ấy ấy nhỏ hơn ngài hai tuổi, là muội muội ngài, sau này ba mẹ con ngài sẽ là người thân nhất a.” Hình ma ma ý cười đầy mặt, không ngừng truyền thụ đủ loại ưu điểm của phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho Vương Thất Lang, nhiều lần lặp đi lặp lại ám hiệu rằng: cậu có thể trở về Hầu phủ, tất cả đều là nhờ công lao của phu nhân, cần phải ghi lòng tạc dạ, có ơn tất báo mới phải.

Đối với lời của bà ta, trong mắt Vương Thất Lang lóe lên vẻ không cho là đúng, ở trong lòng cậu trừ Tô Tuệ Nương, miễn cưỡng thêm Lâm thị cùng Tô Văn ra, những người còn lại cũng chẳng phải là thân nhân gì, đám người Bì thị không phải, phu nhân Vĩnh Bình Hầu hiền hoà kia càng không phải. Song nhắc đến Bì thị, cũng không biết nghĩ tới điều gì, bên khóe miệng Vương Thất Lang đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ lạ, mình đến kinh thành rồi, dĩ nhiên không an lòng chính là cái nhà bụng dạ ác độc trư cách vách Tuệ tỷ tỷ vô cùng thiện lương của mình, và lại đối với hết thảy những gì Bì thị làm với cậu, lấy tính tình của Vương Thất Lang sao có thể không trả thù? Vốn là muốn giữ họ lại để sau này thỏa chí hành hạ, cơ mà hiện giờ... Vương Thất Lang thở dài một hơi, đúng là tiện cho hai mẹ độc phu kia rồi.

“Tuệ Nương à, ăn cơm đi!” Lâm thị vén rèm cửa lên, quay sang gọi nàng.

Tô Tuệ Nương bấy giờ mới định thần lại, có phần ỉu xiu lên tiếng đáp.

Lâm thị thấy nàng vẻ mặt tiêu tụy, bất đắc dĩ lắc đầu, kể từ khi Vương Thất Lang đi rồi, nữ nhi liền trở nên mất hồn mất vía, thỉnh thoảng ngăn người ra đó, nhìn thật khiến người ta không đành. Tình huống này kéo dài mãi đến ngày thứ năm, Tô Tuệ Nương mới bắt đầu từ từ ly khai khỏi nỗi nhớ thương Vương Thất Lang, cuộc sống cũng khôi phục như ngày thường.

Tuy nhiên, vào ngày thứ sáu sau khi Vương Thất Lang đi, một tin tức kinh người từ nhà họ Vương truyền ra, Bì thị và Điền thị, bỗng dưng chết bất đắc kỳ tử. Thi thể được một thôn dân đi ngang qua cảm thấy trong nhà có mùi không bình thường mới phát hiện, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy hai người họ đã khí tuyệt thân vong. Xảy ra mấy chuyện mạng người này, Lý Chính lập tức báo quan, có một ngõ tắc nọ đến khám nghiệm tử thi, (*ngõ tắc: tên gọi người khám nghiệm tử thi thời xưa*) phát hiện Điền thị và Bì thị là trúng độc mà chết, nguyên nhân cái chết là độc thạch tín. Mà cận thạch tín kia cũng được tìm thấy trong một nồi cháo đã ôi thiu. Trải qua kiểm chứng, thạch tín là được Điền thị mua ở chỗ Vu đại phu, bảo là muốn dùng để bả chuột, mà kết án sau cùng của quan phủ là: ngộ thực. Sau khi hay tin, Tô Tuệ Nương quả thực rất đổi kinh ngạc, mới ít ngày trước hai người này còn qua nhà mình đại náo một phen, rồi sau đó bị Yên Tứ kia trừng trị một trận, không ngờ chưa qua mấy ngày, đã song song chết bất đắc kỳ tử, hơn nữa còn chết một cách “hoang đường” như thế.

Kể cả Tô Tuệ Nương “hận sâu” hai người họ cũng có cảm giác im lặng hỏi ông trời.

Gởi thư thông báo cho Tề Mai Mai, quả nhiên, ngày kế, Vương Đại Lang dẫn Vương Bảo Nhi cùng Tề Phương chạy về. Ngày đó, buổi chiều, Vương Tam Nương hay tin cũng trở về từ làng bên, Vương Ngũ Nương bị điên, Vương Nhị Lang thì hoàn toàn chẳng thấy bóng dáng, thế là tang sự liền rơi lên đầu hai huynh muội này. Bởi chết do trúng độc, hơn nữa phát hiện đã quá trễ, cho nên thi thể đã rối rữa vô cùng thê thảm, Vương Đại Lang sợ dọa đến con, bèn đem Vương Bảo Nhi gởi nhờ ở chỗ Tô Tuệ Nương.

Vương Bảo Nhi năm nay cũng đã gần bốn tuổi, nhưng vẫn còn con nít, không hiểu được cái gì là chết, hơn nữa bởi vì Vương Đại Lang ôm nó đi được một khoảng thời gian rồi, thằng bé trên cơ bản sắp quên sạch mẹ ruột và bà nội, lại đối với Tề Phương càng thân cận hơn, hai người ở cùng nhau ngược lại giống như hai mẹ con.

Ngày đưa ma, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên không đi, cả thôn trên cơ bản cũng không ai có mặt. Hai cỗ quan tài sơ sài cứ thế bị khiêng ra ngoài, chôn cất

trong phần mộ tổ tiên của nhà họ Vương. Điền thị mặc dù đã bị bỏ, nhưng Vương Đại Lang cũng vẫn chôn thị tại đó. Sau khi hạ táng, hai anh em nhà họ Vương bàn bạc một chút, quyết định bán hết nhà cửa, Vương Đại Lang làm công ở Thực Vi Thiên rất tốt, tiền công cũng nhiều, cộng thêm quan hệ với Tề Phụng, là đã quyết tâm muốn ở cùng thị, không muốn về lại cái thôn Vương Gia Ao này nữa. Vương Tam Nương là con gái đã gả ra ngoài, trừ cảm thán một câu: “Cái nhà này coi như hoàn toàn tan đàn xè nghé rồi!” ra, cũng không còn biện pháp nào.

Rất nhanh, ngôi nhà năm gian kia của nhà họ Vương đã được bán với giá ba mươi lượng bạc, đây cũng là không còn cách nào khác, cái nhà này dù sao đã từng có hai người chết yểu, giá cả tuyệt đối không thể quá cao. Sự tình xong xuôi, đám người Vương Đại Lang bèn trở về. Vương Gia Ao cũng lần nữa khôi phục yên tĩnh, trừ việc Tô gia đổi một hàng xóm ra, hết thấy đều thảnh thơi như chưa từng có gì vậy.

Thời gian giống như quả cầu tuyết vút lăn về trước, chớp mắt đã ba tháng trôi qua, khí trời cũng hoàn toàn tiến nhập hàn đông, nhiệt độ hạ thấp không ai nguyện ý ra ngoài đi lại, vui trên giường ấm ngủ đông mới là phương thức tốt nhất vượt qua mùa đông lạnh giá này. Mà trong ba tháng này, Vương Thất Lang cũng không hề gửi về một phong thư nào, đối với chuyện này, Tô Tuệ Nương thật ra đã sớm đoán được, trừ việc vẫn lo lắng tình huống của cậu ở Hầu phủ ra sao, cũng là không có bất kỳ biện pháp nào.

Chẳng mấy chốc, mùa xuân đã nối tiếp về.

Vào một buổi tối nọ, vẫn như những năm trước, cho Tô Văn một bao lì xì, còn một bao năng lượng lễ lưu lại, đặt dưới gối đầu trong phòng của Vương Thất Lang.

Ngày tháng cứ thế yên bình trôi, từ mùa đông lạnh lẽo đến mùa xuân tươi mát, từ đầu xuân đến mùa hạ nắng cháy, từ hạ đến mùa thu sung túc, từ thu lại đến trời đông giá rét, thời tiết lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, thời gian hai năm chớp mắt đã qua.

Trên trần Long Tuyền, Tô Tuệ Nương đi ra từ Thực Vi Thiên, hôm nay nàng không đến kiểm tra sổ sách mà là tới dự tiệc cưới, ngày hôm nay Vương Đại Lang và Tề Phụng rốt cục chính thức đi lại với nhau, bởi vì song phương đều là tái hôn, cũng không đại lễ, chỉ bày hai bàn tiệc rượu trong tiệm. Hôm nay Tề Phụng vận một cái áo nhũ đỏ bạc, tuy đã luống tuổi, nhưng đại để là người gặp hi sự tinh thần sáng khoái, trông trẻ ra mấy tuổi, Vương Đại Lang kia thì càng không cần phải nói, cả cái miệng ngoác ra chưa từng khép lại.

Hai người họ đều là người tốt bụng dạ không xấu, bây giờ đi lại với nhau, tin là cuộc sống nhất định sẽ ngày một tốt hơn. Tô Tuệ Nương lặng lẽ cười, lại nhớ đến Tề Mai Mai với đôi mắt lập lòe phát sáng kia, cuộc sống này muốn không tốt cũng khó a!

Ra khỏi Thực Vi Thiên, Tô Tuệ Nương một mình dạo phố. Đến tiệm bạc một chuyến, lấy bộ trang sức bạc đã đặt làm trước đó vài ngày, mấy ngày nữa là sinh nhật Lâm thị, đây là quà sinh nhật. Sau khi đi ra từ tiệm bạc, Tô Tuệ Nương đến tú phượng. Thấy nàng tới, ông chủ kia lập tức cười tươi rói, tự động đem ra mấy thớt vải đẹp mới nhập trong tiệm, biết sao được, Tô Tuệ Nương chính là một người “cuồng y phục” chẳng những thích xiêm y đẹp mắt, mà càng thích tự mình động thủ làm, thành thử trong tú giường ở nhà đã chất một đống lớn quần áo, cũng chẳng chút nào có thể ngăn cản sự nhiệt tình của nàng.

“Cuộn tuyết hoa và cuộn nha sắc này” ngón tay có phần bụ bẫm của Tô Tuệ Nương chỉ một cái, cười nói: “Phiền ngài bọc lại cho ta.”

“Được!!” ông chủ kia cười ha hả, cứ rộng lượng như vị khách quen này, là lão thích nhất ấy.

Trong thời gian chờ đóng gói, ánh mắt Tô Tuệ Nương quét ra bên ngoài, đột nhiên thốt lên kinh ngạc, có chút tò mò hỏi: “Ông chủ, Như Ý phượng kia hôm nay tại sao đóng cửa?” chẳng những thế, dưới tấm bảng kia dường như còn treo dây thừng trắng?

“Ông chủ của Như Ý Phụng – Liễu viên ngoại, mới chết hôm qua.” Ông chủ kia ha hả cười, trông thần sắc có chút hưng phấn.

Cảm giác được thần sắc lão khác thường, Tô Tuệ Nương khẽ nhướn mày, bày ra dáng vẻ lắng nghe.

Quả nhiên, ông chủ kia lập tức nói: “Vị phu nhân này cô có chỗ không biết a, Liễu viên ngoại kia vốn thân thể khỏe lắm, theo lý chẳng chết sớm như vậy đâu, nhưng biết làm sao, số mệnh không tốt, không sanh được con trai, khó khăn kén được con rể tới nhà cũng chẳng bớt lo....”

Tô Tuệ Nương vậy mà biết, gã con rể ở rể này là chi Vương Nhị Lang.

“... Cứ khẳng khái đi đòi cái gì mà con đường mới, kết quả cả một thuyền chờ hàng toàn bộ chìm xuống nước, gã trái lại mạng lớn không chết, nhưng người làm công trên thuyền cho Liễu gia lại chết không ít, mọi người đến Liễu gia huyền oán, muốn Liễu viên ngoại đền bạc, mười mấy vạn lượng bạc hàng hóa cứ thế biến mất, Liễu viên ngoại không chịu được đả kích này, vừa nghe tin, lập tức trúng gió, không tỉnh lại được, hôm qua buông tay về tây thiên rồi.” Trong lời nói không khỏi vui sướng khi người gặp họa, đối thủ cạnh tranh càng xui xẻo, lão mới càng cao hứng chứ!

Hóa ra là vậy, Tô Tuệ Nương gật gật đầu.

Vương Nhị Lang rơi vào tình cảnh này, vốn là chuyện cực kỳ xui xẻo rồi, đối với chuyện này, nàng trái lại chẳng chút nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Dây dưa không dứt

Edit: Mạc Thiên Y

“Mẹ, con về rồi!” Võ Tiểu Hắc vẩy đuôi vẩy quanh nàg, Tô Tuệ Nương ôm một chồng đồ đi nào, ai ngờ vừa vén màn cửa, một cổ sắc mùi thuốc lá liền xông vào mũi, khói thuốc vờn quanh, mấy đôi ánh mắt xoàn xoạt nhất tề nhìn sang nàg.

“Tuệ Nương đã về à.” Một giọng nữ ra về mừng rỡ vang lên, Tô gia đại bá nương híp mắt cười la ó: “Nhanh, nhanh xem ai tới này.”

Tô Tuệ Nương lập tức không vui nổi, thu hồi nụ cười trên mặt, nàg căn bản không phản ứng lại mụ già kia, chỉ nhìn Lâm thị mặt mày ủ dột trong một góc, nói: “Mẹ, đi mở cửa sổ ra, mùi này con chịu không nổi.”

“Sao không chịu nổi, rõ là về chuyện.” Trong sự im lặng đầy khó xử, có người lăm bằm một câu, Tô Tuệ Nương trực tiếp đáp trả: “Đây là nhà tôi, tôi thích thế nào thì thế ấy, chê tôi lăm chuyện thì đừng tới.” Dứt lời, trực tiếp xoay người đi vào phòng mình. Bỏ lại sau lưng một sọt đầy oán trách điên cuồng. Mà vào phòng, bước chân Tô Tuệ Nương bỗng dừng lại, chỉ thấy trong phòng xuất hiện hai người, một lớn một nhỏ, lớn là một đứa bé gái, bộ dạng mười lăm mười sáu tuổi, mặc quần áo mới tinh, tết tóc đuôi sam, trông có hơi đen, coi như không được thuận mắt cho lắm, còn người nhỏ chính là một đứa bé trai, tầm bảy tám tuổi. Lúc này, hai đứa nó đang đứng trên giường gạch, cầm cây côn sắt to bằng đầu ngón tay, đang cạy ổ khóa trên một cái hộc tủ khác trên đầu giường của Tô Tuệ Nương.

Tô Tuệ Nương đứng ở đó lạnh lùng nhìn chúng, hai đứa kia đại khái cũng không ngờ nàg lại đột nhiên đi vào, trên mặt cũng hiện ra tia bối rối, đứa bé trai kia giống như con khỉ lủi nhanh xuống giường, chạy ra ngoài, bỏ lại đại cô nương một mình đứng đó, sau một lúc lâu, mới như cái cọc gỗ mà lệt quệt bò xuống, nhìn Tô Tuệ Nương cười cười giỡn, gọi một tiếng: “Là Tuệ Nương tỷ tỷ đứng không, muội là Trần Nhi, là biểu muội của tỷ.”

“Ta cũng không có biểu muội đi cạy ổ khóa người khác.” Tô Tuệ Nương lạnh lùng nói.

Trần Nhi biểu muội kia nghe vậy, trên mặt toát lên vẻ lúng túng.

“Đi ra ngoài.” Tô Tuệ Nương nhú mày nói.

Nàng hiện tại thật sự rất tức giận.

Nhìn mấy dấu chân lấm tẩm đen trên giường, còn có bàn trang điểm bị lật tung lên bừa bộn, Tô Tuệ Nương cắn môi một cái. Đem đồ mua được, một lần nữa khóa lại, Tô Tuệ Nương lần nữa trở lại phòng Lâm thị, có thể là do đã mở cửa sổ, bên trong sáng rõ lên không ít. Tô gia đại bá nương, con dâu Khương thị, Không thị, và cả Trần tỷ nhi đang ở nơi đó thăm thì to nhỏ không biết nói gì. Tầm mắt Tô Tuệ Nương rơi lên người một lão già gầy khô quắt, trong miệng lão ngậm tàu thuốc, liên tiếp hút xì xụp. Trong hai năm nay, phòng lớn Tô gia không ít lần đụng phải lông mày của Tô Tuệ Nương, cũng biết nàg tính tình cứng rắn, không dễ chọc, cũng thu liễm mấy phần vênh mặt hất hàm sai khiến, trở nên “khách khí” hơn rất nhiều.

“Tía nó, đây là Tuệ Nương con nhà lão nhị, ông nhìn thử còn nhận ra không?” Đại bá nương gân cổ, hét lớn bên tai lão già gầy khô quắt, Tai lão ta bị nghèngh ngằng đến nặng, la nhiều lần mới ngừng đầu, liếc mắt nhìn Tô Tuệ Nương một cái, ồm ồm nói: “Ừ, đã lớn thế rồi cơ à, không tệ, không tệ.”

Đương lúc mấy người trong phòng chờ Tô Tuệ Nương đến hành lễ vấn an đại bá nàg, Tô Tuệ Nương lại đi thẳng đến trước mặt Trần tỷ nhi, vươn tay, lạnh lùng nói: “Trả lại đồ cho ta.”

Trần tỷ nhi kia tức khắc đỏ mặt, lấp bắp, trốn tránh: “Đồ, đồ gì a? biểu tỷ, tỷ đang nói gì thế?”

Không thừa nhận?

Tô Tuệ Nương cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, trong nháy mắt bèn bắt lấy cánh tay cô ta, giữ mạnh xuống dưới, thoáng chốc một cái túi tiền to bằng lòng bàn tay, từ trong cửa tay áo rớt xuống. Ngay trước mặt mọi người, Tô Tuệ Nương mở ra, vài món trang sức bạc đeo tay cứ thế lộ lộ trước mặt mọi người. Đây còn gì mà không rõ, gương mặt của đám người đại bá nương thoát cái khó coi, ngay tại lúc không khí lúng túng gần như ngưng trệ thì, con dâu thứ Khương thị kia run rẩy mà đứng ra dàn xếp, thị quay sang Trần tỷ làm như quở trách nói: “Xem muội đó cái con bé này, sao hay quên thế hả, xem xong không trả lại cho người ta.”

Trần tỷ nhi đầu cúi gằm, dùng sức xoắn ngón tay, lăm rằm như ruồi bay: “Muội, muội quên mất.”

Không thị hơi tròn mắt liếc nó một cái, đoạn quay sang nói với Tô Tuệ Nương: “Tuệ Nương à, Trần tỷ nhi cũng là con gái, rất thích mấy cái thứ lấp lánh này mới nhìn thêm mấy lần, muội đừng để bụng a.”

“Nhìn thêm mấy lần?” Tô Tuệ Nương cười như không cười giương khóe miệng lên: “Cứ như vậy nhìn thêm mấy lần, đồ trang sức của ta liền chạy vào trong tay áo nó, mẹ...” Nàng quay đầu nhìn Lâm thị, cắn môi, rất là uất ức nói: “Lúc con vào phòng, bắt gặp chúng nó đang nạy khóa tủ giường con.”

Lúc này, sắc mặt của Lâm thị cũng khó nhìn rồi, lại thấy vẻ mặt yếu ớt bị bắt nạt thường ngày chưa từng lộ ra của con gái, nghĩ bụng nhất định là bị tức quá mức rồi. Lâm thị vọt cái dắt đứng lên, chỉ vào Trần tỷ nói: “Người thật sự cạy hộc tủ của Tuệ Nương hả?”

“Không phải, không phải con, là, là Trụ Tử làm đó, không liên quan đến con.” Trần tỷ đỏ mặt, ấp úng cố gắng phủi sạch bản thân.

Tô gia đại bá nương quắc mắt nhìn tiểu cô nương một cái, giơ tay lên, lạng lẽ kéo vạt áo nam nhân nhà mình.

“Già kia, đệ muội à...” Tô gia đại bá gác tàu hút thuốc xuống, cổ họng chứa đờm, ậm ờ nói: “Theo ta thấy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, chúng ta thân càng thêm thân, đây chính là thiên đại hảo sự à.”

Tô Tuệ Nương cau mày, cái gì thân càng thêm thân?

“Không được!” Nghe lời này, Lâm thị không có chủ kiến nhất lại quả quyết từ chối: “Để Trần tỷ nhi gả cho Văn ca nhi, chuyện này là tuyệt đối không được.”

Vốn là vẻ mặt “thẹn thùng”, mặt Trần tỷ nhi loáng cái trắng ra.

Tô gia đại bá kia ấy mà tinh thần tỉnh táo, không rít thuốc nữa, trên khuôn mặt già nua khô quắt lộ vẻ giận giữ, chỉ vào Lâm thị mắng: “Cái gì? Cô dám không nghe lời tôi, kể cả Nhị đệ khi còn sống, đối với tôi cũng là một mực cung kính, cô là người khác họ, dám nói không với tôi, Trần tỷ nhi thì sao? Không xứng với Văn nhi à, cảm thấy bản thân là tú tài rồi, là không nghe lời trưởng bối nữa phòng. Lâm thị, tôi nói cho cô biết, cửa hôn sự này cô đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, chọn ngày đi, nhanh chóng làm xong chuyện này cho tôi.”

Lâm thị tức đến trắng cả mặt, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng mặt đầy sương lạnh. Thấy bọn họ như vậy, đại bá nương Tô gia kia ngược lại ở bên cạnh diễn mặt đỏ, lời nói thâm thúy khuyên nhủ: “Đệ muội à, không phải tôi khoe khoang chứ, có bao nhiêu người đập nát cửa lớn nhà tôi, muốn xin lấy Trần tỷ nhi đó à, chỉ là hai ông bà già chúng tôi chỉ có một đứa con gái út này, không nỡ gả nó đi sớm, thế mới kéo đến bây giờ. Và lại cô nghĩ mà coi, Trần tỷ nhi là cháu gái ruột của cô, sau này còn không phải một lòng với cô sao, đâu thể rước cái hạng con dâu không biết tính tình, đặng chọc tức mẹ chồng cô được à!” (mặt đen: chỉ người đăm, mặt đỏ: chỉ kẻ xoa)

Lâm thị tức đến phát run cả người, hàm răng run lập cập nói: “Trần tỷ nhi và Văn ca nhi đều họ Tô, sao có thể thành thân.”

“Sao lại không thể chứ! Chúng ta người trong thôn kẻ ngoài thôn, cũng chả quan tâm nhiều vậy.”

“Đủ rồi!!!” đương lúc Tô Tuệ Nương không chịu được nữa chuẩn bị bộc phát, bỗng có người quát lên trước cả nàng. Chỉ thấy chẳng biết lúc nào, Tô Văn cước bộ thẳng phong đi vào.

Tô Tuệ Nương chưa từng thấy cậu tức giận như bây giờ, chỉ nghe cậu gầm lên: “Hôn sự của ta khi nào đến phiên các người làm chủ? Bây giờ lấy cái danh trưởng bối ra? Hồi đó lúc mẹ con chúng ta sắp chết đói, sao lại không thấy trưởng bối ông đi ra chiêu cố? Cút cút cút —— cút hết cho ta ——.”

Như đáp lại sự căm phẫn của Tô Văn, Tô Tuệ Nương cao giọng gọi một tiếng: “Tiểu Hắc!”

Chú chó uy mệnh đã cao gần nửa người, nhanh như gió vọt vào. Hướng về một đám trong phòng điên cuồng sủa.

“Không nghe thấy đệ đệ ta nói sao?” Tô Tuệ Nương lạnh lùng nói: “Không muốn bị chó cắn chết, thì nhanh cút.”

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, phản rồi, phản rồi...” đám người phòng lớn bị lời của tỷ đệ Tô gia làm tức gần chết. Tô đại bá kia lại càng cựa già lên mặt, rướn cổ quát: “Cẩn đi, mày cẩn đi, tao xem mày...” lão còn chưa dứt lời, Tiểu Hắc tứ chi vận lực, phát lực một cái liền nhảy phốc về phía lão, ngoạm một cái lên đùi lão.

“A a a a ——” tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Tô đại bá kia mí mắt co giật, rất vô dụng mà lăn quay bất tỉnh.

Tình huống tiếp theo không thể dùng chữ hỗn loạn để hình dung, song Tô Tuệ Nương ý chí kiên quyết, hơn nữa Tiểu Hắc thật sự là quá hung tàn, hai đứa con dâu của phòng lớn đỡ bổ chông, theo sau là đại bá nương bước chân mềm oặt, Trần tỷ nhi mặt mày tái nhợt, cùng với thằng bé con oa oa khóc lớn, đám người chật vật thảm hại chạy ra ngoài, trông bộ dáng như thể hận mình sao không mọc thêm hai cái chân vậy. Tô Văn từ trước đến giờ là một người tốt tính, hôm nay phát tác một trận, ấy mà lại khiến Lâm thị sợ hãi, cả người chần chừ điệu bộ vừa muốn nói vừa không dám nói.

Tô Tuệ Nương vỗ Tiểu Hắc một cái, cu cậu lập tức thu hồi vẻ hung tợn, ngoắc cái đuôi hí hửng chạy ra ngoài.

“Hôm nay sao lại trở về? Học đường cho nghỉ à?” Tô Tuệ Nương rút chén trà nguội đưa cho cậu.

Tô Văn vẫn thờ phỉ phò, giọng căm hận nói: “May mà về ngay hôm nay, nếu không đã để tỷ và mẹ bị bọn họ khi dễ rồi.”

Tô Tuệ Nương cười cười: “Đúng vậy, đệ đệ của tỷ bây giờ ấy mà thật đáng tin à!”

“Tỷ tỷ...” Tô Văn bị trêu chọc ửng đỏ mặt.

Không khí coi như là hoàn toàn hòa hoãn lại.

Chiều tối, cả nhà dọn phòng xong, quây quần nói chuyện.

Tô Văn bỗng đề xuất một chuyện khiến mọi người giật mình.

“Con muốn đi Thượng Kinh?” Lâm thị vọt xuống đất trợn to hai mắt, có phần bối rối không biết hỏi làm sao.

Tô Văn thấy tỷ tỷ khẽ nhủ mầy, dè dặt giải thích: “Vài ngày trước lão sư nhận được thư mời dạy học của thư viện Văn Xương, lão sư suy nghĩ mấy ngày, sau đã hồi âm đồng ý. Lần này lên kinh, thầy muốn dẫn con đi cùng, thứ nhất là trong thư viện Văn Xương lưu trữ rất phong phú, có thể trợ giúp học nghiệp nâng cao. Thứ hai, qua một năm rưỡi nữa là kỳ thi hội, lão sư có ý muốn con thi thử.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lên Thượng Kinh

Edit: Mạc Thiên Y

“Tuệ Nương, con thấy chuyện này thế nào?” dưới ngọn đèn vàng, Lâm thị về mặt lo âu nói.

Tô Tuệ Nương cắn đứt chỉ thêu trong tay, về mặt bình tĩnh nói: “Đây là chuyện tốt mà, thư viện của trấn Long Tuyền dù sao cũng quá nhỏ, nếu đệ đệ có thể đến thư viện Văn Xương, về mặt học nghiệp cũng có ích.”

“Chuyện này dĩ nhiên mẹ biết.” Lâm thị chau mày, thở vắn than dài nói: “Nhưng kinh thành thì xa quá, nghe nói đi một chuyến là phải ngồi thuyền, rồi lại ngồi xe, hơn nữa, Văn Nhi đến đó rồi, chưa quen cuộc sống nơi đó, ngộ nhỡ có chuyện gì, chúng ta đến cả lời nhảm cũng không nhận được.”

Nói tới nói lui, trong lòng Lâm thị chính là lo lắng để cho con trai bảo bối đi đến nơi xa như vậy.

“Chuyện này dễ mà.” Tô Tuệ Nương thần nhiên nói: “Nếu mẹ không yên tâm đệ đệ, chúng ta cùng đi theo là được!”

“Cái gì?” Đối với cách nghĩ của con gái, Lâm thị quả có thể nói là sợ nhảy dựng: “Cùng, cùng đi ư?”

“Đúng ạ! Cùng đi.” Tô Tuệ Nương mỉm cười nói.

Ở Tô gia người chân chính có thể làm chủ vẫn là nàng, hơn nữa đối với quyết định của nàng, Tô Văn tỏ ý tán thành, dưới tình thế hai chọi một, Lâm thị cũng mơ mơ hồ hồ đồng ý. Tô Tuệ Nương là người dứt khoát vang dội, một khi đã quyết định, ngày hôm sau liền bắt đầu hành động, nhà cửa nàng không có ý định bán, nhưng mấy chục con gà vịt trong nhà cũng phải xử lý, lấy lời mỗi con hai đồng, Tô Tuệ Nương bán chúng cho thôn dân. Những thứ quan trọng đáng giá, nàng đã sớm để trong không gian tùy thân, biết bản thân trong thời gian ngắn sẽ không về được, Tô Tuệ Nương bèn đem chìa khóa nhà mình phó thác cho thím Ba. Cứ thế dùng mấy ngày sắp xếp đồ đạc trong nhà, đóng gói đồ nữ trang, rất nhanh đã đến ngày lên đường. Tô Tuệ Nương là theo chân đi cùng thầy của Tô Văn, đường xá xa xôi, như vậy cũng có thể có thể chăm sóc lẫn nhau. Muốn đến Thượng Kinh, đi đường thủy là nhanh nhất, thuyền họ ngồi là loại thuyền chuyên chở khách, dĩ nhiên, không phải loại chạy thẳng đến Thượng Kinh, giữa đường phải đổi đường nhỏ, lúc lên thuyền gặp chút phiền toái, nhà đồ không cho Tiểu Hắc lên thuyền.

Nhìn con chó ngồi trên hai chân sau nỗ lực muốn biểu hiện ra vẻ đáng yêu, nhưng nhìn kiểu nào cũng thấy hung ác giống chó sói, nhà đồ tỏ vẻ, quá nguy hiểm, sợ làm bị thương người khác.

Tô Tuệ Nương liền nói: “Nhà đồ, con chó này nhà tôi nuôi từ khi mới lọt lòng, tới bây giờ đều trung thành tận tâm, lần này đi xa, trong thời gian ngắn không cách nào trở về được, nhưng cũng không đành lòng đem nó cho người khác, ngài hãy thương xót, cho nó lên thuyền đi, ngài yên tâm, tôi sẽ nhốt nó trong phòng, hơn nữa nếu mà làm người nào bị thương, tất cả trách nhiệm tôi đều gánh hết, nhà đồ ông thấy như vậy được không?” Vừa nói một thôi bạc mười lượng âm thầm nhét vào trong tay nhà đồ.

Nhà đồ quả quyết đồng ý.

Tiểu Hắc vui mừng vẫy đuôi, tứ chi nhón bước như nhảy ba lê, nhảy lên trên boong thuyền.

“Con chó này cũng thành tinh mất rồi!” Lâm thị đặc biệt cảm khái lắm bầm một câu.

Tô Tuệ Nương rất chi đồng tình gật gù đầu, ban đầu nàng đúng là không có ý định mang theo Tiểu Hắc, bởi vì rất bất tiện, Tô Tuệ Nương vốn lẽ đã bàn xong với thím Ba, con chó trước hết để nhà thím ấy chăm sóc, ai ngờ, cái con thành tinh này, hình như cũng cảm nhận được gì đó từ trong bận rộn của những chủ nhân, thế là bắt đầu giờ trở tuyệt thực. Mãi đến khi Tô Tuệ Nương bị đòi mất nhỏ “Đẹp đến thế lương” và về “Chủ nhân xin đừng vứt bỏ em mà” khiến cho buồn bực, bấy giờ mới thành công lên đường.

Thế mới nói, cái loài sinh vật chó này, thật không thể coi thường a!

Qua những mẻ mẻ ban đầu, quãng đường trên thuyền cũng chỉ còn buồn tẻ và tịch mịch. Hơn nữa Lâm thị chưa từng đi thuyền lại có chứng say sóng, từ ngày đầu tiên đã bắt đầu nôn ọe. Trong hành lý của Tô Tuệ Nương có một hòm thuốc nhỏ nàng cố ý chuẩn bị, trong đó là các loại thuốc đơn giản nhưng thực dụng, vừa khéo có một lọ dược hoàn trị say sóng, sau khi Lâm thị uống vào, cuối cùng không còn vật vờ như thế nữa. Trừ chuyện đó ra, thức ăn trên thuyền cũng cực kỳ kinh khủng, mỗi ngày ngoài chút bánh cứng, thịt khô ra, là không thấy còn những món gì khác. Tô Tuệ Nương cũng không muốn

mình chịu thiệt, bèn dùng bạc nhét cho thuyền viên nhờ mua cái thùng sắt, than đá linh tinh, đặt cái nồi sắt nhỏ lên, mấy món khác làm không được nhưng nấu cháo, ninh canh là khỏi phải nói. Cứ thế, liên tục hơn nửa tháng, bọn họ xuống thuyền, rồi đổi ngôi xe ngựa, ở trên xe ngựa lại vượt qua hai mươi mấy ngày, giữa lúc Tô Tuệ Nương cũng có chút chịu không nổi xót này nọ, vào một buổi sáng sớm, bọn họ rốt cục tiến vào địa giới Thượng Kinh.

Thượng Kinh là thủ đô của Đại Thục, trung tâm quyền lợi hành chính của cả nước, chân chân chính chính ở dưới chân thiên tử, dân số vượt hơn trăm vạn người, trình độ phồn hoa ở đây là cao nhất đương thời. Đám người Tô Tuệ Nương cũng không trực tiếp tiến vào trong Hoàng thành, nơi đó cư dân đều có chế độ kiểm tra hộ tịch nghiêm khắc, dân ngoại lai như bọn họ mặc dù có thể tiến vào, song lại không thể mua nhà định cư. Cho nên đám người Tô Tuệ Nương dừng chân tại một thị trấn tên Bàn Đào ở phụ cận Thượng Kinh. Trấn Bàn Đào có dân số ước chừng tám chín vạn, cách Thượng Kinh chỉ hai giờ ngồi xe, nơi này khí hậu dễ chịu, dân phong thuần phác, trong trấn trồng nhiều quả đào, có thể nói là chỗ ở vô cùng thích hợp.

Đám người Tô Tuệ Nương đến nha môn của trấn, chuyển hộ tịch rồi lấy tốc độ nhanh nhất chọn mua một gian nhà nhỏ, là một viện tử ba dãy, tọa bắc triều nam*, viện rất mới, bởi vì chủ cũ bán vội, Tô Tuệ Nương xem lại cảm thấy rất hài lòng, cuối cùng bèn lấy giá 2500 trăm lượng bạc thành giao. Lâm thị lúc ấy nghe thấy giá này mềm nhũn cả chân, khi thấy con gái mắt cũng không chớp lấy một cái, trả tiền thật, bà chẳng những chân mềm nhũn, mà đến cả tròng mắt cũng sắp rớt ra đến nơi. Nữ nhi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Đây là nghi vấn duy nhất có thể lưu lại trong đầu Lâm thị.

* tọa bắc triều nam: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam.

Tiền của Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là bán nhân sâm có được, dọc đường đi, thỉnh thoảng đi ngang qua thành thị phồn hoa, bèn tìm một tiệm thuốc đi bán, cứ thế quanh đi quẩn lại, nàng tổng cộng bán ra chín cây nhân sâm, được hơn một vạn bốn ngàn lượng bạc, cho nên về mặt tiền bạc mới dư dả như thế. Dĩ nhiên chuyện này nàng không thể nói tí mĩ cùng Lâm thị được, chỉ chống chế cho qua, dễ chừng Lâm thị bị khoản tiền to này của nàng trấn trụ, tinh thần hoảng hốt nên cũng dễ gạt. @Mac.FHue.Ψ Vào ban đêm, một nhà ba người Tô Tuệ Nương liền chuyển vào ở, lộ trình xót này khiến tinh thần lẫn thể xác rệu rã, bọn họ ngay cả thức ăn cũng không nấu, chỉ ăn tạm niềng bánh nướng, rồi đi ngủ say sưa.

Ngày hôm sau, ba người đã khôi phục tinh thần. Thấy ngôi nhà mới của mình tức khắc tinh thần tỉnh táo, dạo khắp cả từ trước ra sau một lần. Từ thư phòng, phòng ngủ, phòng khách, đến phòng bếp, nhà xí. Ba người đều hứng khởi nhìn ngó từng cái, dạo thẳng đến trưa, mới xem như thỏa chí. Đến xế chiều, Tô Văn ra ngoài đặt làm bảng hiệu trong phủ, Tô Tuệ Nương còn bảo cậu tìm một kẻ trung gian đến, nàng muốn mua vài tiểu nha hoàn.

Quả nhiên, chớp choạng tối, Tô Văn dẫn về một người phụ nữ trung niên, sau lưng đi theo bảy tám cô gái tuổi không đồng nhất.

Tô Tuệ Nương gặp họ trong phòng khách, mấy cô gái này đa phần xanh xao vàng vọt, quần áo không sạch sẽ, Tô Tuệ Nương nhìn từng người, hỏi chút ít, cuối cùng chọn hai người, ký văn tự bán đứt, trả cho kia bà cô kia 10 lượng bạc, bản thân và tánh mạng của hai cô gái này liền bán cho nhà họ Tô nàng.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là tỷ nữ Tô gia.” Tô Tuệ Nương nhẹ đặt chén trà trong tay, chậm chậm nói: “Tô gia ta xuất thân vừa làm ruộng vừa đi học, trong nhà thiếu gia lại đang đi học tại thư viện Văn Xương, là người rất chú trọng quy củ lễ pháp, các ngươi nếu đã vào Tô gia, thì phải nghiêm ngặt tuân thủ quy củ, hầu hạ tốt các chủ tử mới là bổn phận, nếu mà gian trá giờ phút khóe gì.” giữa hai lông mày Tô Tuệ Nương chợt toát lên tia lạnh ý, lạnh giọng nói: “Nhẹ thì bán đi, nặng thì đánh chết.”

Hai cô gái kia mà nghe cả người run lên, dập đầu trên mặt đất, liên tục nói: “Nô tỳ không dám.”

Cứng xong, nên tới mềm, Tô Tuệ Nương cho họ đứng lên, cũng đặt tên, một người tên là Hoắc Hương, một người tên Mộc Hương. Hoắc Hương tuổi lớn hơn, thoát nhìn thành thật chất phác, Tô Tuệ Nương đặt cô ta hầu hạ bên cạnh Lâm thị, Mộc Hương tuổi nhỏ hơn, cũng hoạt bát lanh lợi hơn chút, Tô Tuệ Nương bèn đặt bên cạnh mình. Không giống với những điều từ nhỏ được tiếp xúc dạy dỗ qua, hai nha đầu này thật sự không xem là biết nhiều chuyện, còn cần dạy dỗ nhiều hơn mới được.

Ngoài hai nha hoàn này, trong hai ngày tiếp theo, Tô Tuệ Nương mua thêm một thằng nhóc sai vặt, thuê một ma ma nấu bếp, ma ma này là người phương nam, nấu canh rất ngon, Tô Tuệ Nương rất lấy làm hài lòng, theo dân khẩu gia tăng, trong căn nhà vốn có phần quanh quẽ cũng dần dần náo nhiệt lên. Ngày thứ ba, tấm bảng hai chữ “Tô phủ” do Tô Văn đích thân viết, chính thức treo lên trước cổng nhà. Tại đất Thượng Kinh đối với Tô Tuệ Nương mà nói vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này, bọn họ rốt cục đã có đất đặt chân.

Thời gian trôi qua, chớp mắt lại qua một tháng.

Tô Văn đã sớm đến thư viện báo danh từ trước nửa tháng, mà Tô Tuệ Nương và Lâm thị cũng đã quen với lối sống của Thượng Kinh.

Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương quyết định đến phủ Vĩnh Bình Hầu.

Nàng không biết mình có thể gặp được Vương Thất Lang hay không, nhưng tóm lại muốn thử một lần mới được a.

Cho dù là nhìn một cái từ xa, quả tim treo nhiều năm của nàng, cũng mới có thể đặt xuống.

Phủ Vĩnh Bình Hầu tọa lạc tại con đường cái Chu Tước nằm phía nam Hoàng thành, tiếp giáp nơi đó là rất nhiều nhà hoàng thân quốc thích nằm san sát nhau, bởi vì nổi danh cho nên cũng rất dễ tìm. Tô Tuệ Nương hỏi người đi đường, có được địa chỉ, bèn đi luôn một mạch, nhưng điều khiến nàng thất vọng là, cho dù đã đưa bái thiếp, nàng cũng không có được bất kỳ cái hẹn gặp nào, đối phương thậm chí ngay cả cái cửa hông cũng không cho nàng vào.

“Con cũng đừng sốt ruột quá.” Sau khi trở về, Lâm thị khuyên: “Chúng ta ở gần như vậy, một ngày nào đó sẽ gặp được thôi.”

Tô Tuệ Nương thờ dãi, nhẹ giọng nói: “Chỉ mong là như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Gặp lại Trần Ngọc

Edit: Mạc Thiên Y

Nha hoàn Mộc Hương rón rén đẩy cửa phòng ra, nhìn lên giường gỗ khắc hoa lê vàng, xuyên qua tấm màn tơ thêu hoa sen, có thể thấy rõ cô gái nằm trên giường đang say giấc nồng. Mộc Hương không vội gọi chủ tử dậy mà nhẹ bước đến tủ quần áo lớn bên cạnh, từ trong chọn ra mấy bộ quần áo, bởi chủ tử chuộng màu thanh đạm, cho nên cô đều chọn những loại quần áo màu vàng nhạt, xanh lục, vừa mỏng nhẹ lại mát mẻ.

Sau khi làm xong, Mộc Hương mới đi đến bên giường, thấp giọng gọi một tiếng.

Một lát sau, trong màn lụa truyền ra tiếng sột soạt, cánh tay nào giờ luôn trắng nõn đưa ra ngoài trước, rồi sau đó mới hé ra gương mặt ngái ngủ hơi có vẻ nhập nhèm, Mộc Hương ngồi xổm xuống, xếp hải thù ra, nhìn cô gái kia nói: “Trong nhà không có việc gì, chủ tử cứ ngủ thêm một lúc đi ạ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy lắc đầu: “Không cần, ta ngủ đủ rồi.”

Sau khi rửa mặt thay quần áo xong, Tô Tuệ Nương đi tới phòng khách, trên chiếc bàn tròn khắc hoa bày giữa phòng đã dọn sẵn điểm tâm, hai chén cháo loãng, một lồng bánh bao và cả vài đĩa thức ăn.

“Lão phu nhân đâu?”

“Bẩm tiểu thư, lão phu nhân đang ở hậu viện cho chó ăn!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy gật đầu, chờ sau một lúc lâu, Lâm thị mới vội vàng vàng chạy đến, thú thật, có vài người dù có cho họ ở ở vàng ở bạc, mặc vài vóc lụa là, họ thoát trông vẫn như vượn đội mũ người, ngoài giống trong chẳng giống, Lâm thị không thể nghi ngờ chính là người như vậy. Từ lúc đến kinh thành, trong nhà cũng có người hầu kẻ hạ, Lâm thị ngược lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, lúc Hoắc Hương làm việc, bà cứ nhất định phải giành làm, khiến cho cô nàng sợ tái mặt mặt mày, sau đó vẫn là Tô Tuệ Nương lên tiếng, nói cứ theo ý lão phu nhân, bây giờ mới trấn an được Hoắc Hương kia.

“Mẹ, mau ngồi xuống, để lát nữa cháo cũng sắp nguội mất rồi!” Tô Tuệ Nương cười uyển chuyển đưa cho bà đôi đũa.

Hai mẹ con ăn cơm xong, sau đó ngồi nói chuyện một lát, hôm qua thằng nhóc sai vặt bên người Tô Văn về nhà báo tin, nói hôm nay cậu sẽ trở về, cho nên hai người họ đều ngồi đây chờ, đến lúc gần trưa, Tô Văn mới trở về, chẳng những thế, cậu còn dẫn về một vị khách.

“Tô bá mẫu, Tô cô nương, đã lâu không gặp.” Người đến chẳng phải Trần Ngọc thì ai vào đây.

Kể từ lần chia tay đó, vón vẹn đã ba năm, đây là lần đầu người hai nhà chạm mặt, tại một địa phương xa lạ như vậy, có thể gặp được người quen, chắc chắn là một niềm vui bất ngờ.

Mời Trần Ngọc ngồi xuống, hai người cũng quan sát lẫn nhau một chút.

Ở trong mắt Tô Tuệ Nương, Trần Ngọc đã thành thực hơn chút, cũng càng có khí thế, trông cả người đã là một nam tử đỉnh thiên lập địa rồi.

Mà ở trong mắt Trần Ngọc, Tô Tuệ Nương càng thêm mỹ mạo, cả người cũng tản ra một loại cảm giác nhu hòa. Một ít hình ảnh trong trí nhớ đột nhiên nổi lên, trái tim Trần Ngọc nhảy lên thật mạnh, chẳng hiểu tại sao, trong lòng bàn tay lại rớm ra chút mồ hôi.

Đối với biến hóa trong lòng Trần Ngọc, Tô Tuệ Nương chẳng mấy may phát giác, nàng cười hỏi: “Hai người các cậu sao mà gặp được nhau thế?”

Tô Văn ở một bên giành trả lời trước, cậu có chút ngượng ngùng nói: “Vốn là muốn thu xếp ổn thỏa cái đã rồi mới đến bãi phóng Cẩn Ngôn (tên tự của Trần Ngọc) không ngờ, để huynh ấy tìm tới trước rồi.”

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói!” Trần Ngọc hỏi thần lại, vờ tức giận: “Nếu không phải ta được tin lão sư tới kinh thành, đến bãi phóng, cũng không biết ngươi cũng cùng đi theo. Ta xem ngươi là cố ý tránh ta, không xem ta là bằng hữu a!”

“Không phải! Không phải!” Tô Văn nghe vậy, vội vàng khoát tay áo: “Huynh bây giờ là Uy vũ bá rồi, ta sợ tùy tiện bãi phóng, có hơi...” Nói đến đây, cậu run rẩy cúi đầu.

“Thì tính sao” Trần Ngọc tức giận giáo huấn: “Bằng hữu tương giao quý ở chân thành mà không phải ở thân phận, ngươi làm vậy, há chẳng phải làm rét lạnh lòng ta.”

Tô Văn nghe đến đó không khỏi đứng lên, hướng về phía Trần Ngọc khom người, miệng nói: “Chuyện này là đệ nghĩ sai rồi, kính xin Cẩn Ngôn rộng lượng tha thứ.”

Trần Ngọc đầu hề giận thật, nghe vậy tất nhiên cười ha ha.

Tô Tuệ Nương cũng có chút ngạc nhiên, nàng nhìn Trần Ngọc, người này được phong bá tước khi nào?

Như nhìn ra thắc mắc của nàng, Trần Ngọc thoáng trầm ngâm, có chút thở dài nói: “Ba năm trước phủ Uy vũ bá gặp kiếp nạn, cả nhà đại bá ta từ đấy liền tuyệt tự, tước vị Uy vũ này này bèn rơi lên đầu ta.”

Thì ra là thế. Tô Tuệ Nương gật gật đầu, thấy sắc mặt hần nặng nề, không khỏi vội dõn dề tài: “Trần phu nhân khỏe chứ?”

“Gia mẫu thân thể coi như khỏe mạnh.”

Buổi trưa, Tô Tuệ Nương thiết yến chiêu đãi Trần Ngọc, hần cùng với người nhà Tô gia cũng hết sức quen thuộc, trên bàn cơm cười cười nói nói, không khí rất vui vẻ, chốc lát sau, tàn tiệc, Tô Văn vì uống hơi nhiều, lúc này có phần không chịu nổi từ lực được Lâm thị diu trở về phòng nghỉ ngơi đi. Tô Tuệ Nương bèn phụng bồi Trần Ngọc đến phòng khách uống trà, hai người nói chút chuyện nhà lúc chia tay. Qua trò chuyện, Tô Tuệ Nương biết Trần Ngọc tới giờ vẫn chưa lập gia đình, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, song nghĩ đến hần từng trải qua chuyện bị từ hôn, mới có chút sáng tỏ, trong bụng thầm nhủ đáng tiếc.

Nghĩ đến thân phận bây giờ của Trần Ngọc, trong lòng nàng chợt động, sao không nhân cơ hội này hỏi thăm tin tức của Vương Thất Lang, biết đâu hần cũng có thể biết mấy phần.

“Phủ Vĩnh Bình Hầu?” Trần Ngọc kinh ngạc chau chau mày.

Tô Tuệ Nương biết hần là người có thể tin cậy, bèn trực tiếp kể lại chuyện của Vương Thất Lang.

Trần Ngọc nghe xong chấn động, vẻ mặt không dám tin, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Không ngờ lại là cậu ta!”

Tô Tuệ Nương chăm chú lắng nghe.

Trần Ngọc có chút do dự nhìn nàng một cái, đoạn nói: “Là có tin tức thế này, hơn ba năm trước, Vĩnh Bình Hầu gia chết bất đắc kỳ tử, dưới ông ta lại chẳng có nam tự có thể thừa kế tước vị, vì chuyện này, đám huynh đệ của Vĩnh Bình Hầu nào loạn một trận rất to, ngay tại lúc giằng co không ngớt, phu nhân Vĩnh Bình Hầu gia ấy mà đón một đứa bé từ bên ngoài về, nói là cốt nhục thân sinh của Hầu gia lưu lạc bên ngoài nhiều năm, chuyện này tại lúc ấy gây ra chấn động rất lớn, ngay cả đương kim thánh thượng cũng phải người tới hỏi. Không ngờ, đứa bé kia lại chính là Thất Lang.” Trong lời nói, không khỏi đầy thôn thức.

“Tước vị kia cuối cùng rơi vào trên người ai?” Tô Tuệ Nương trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề trung tâm nhất.

Trần Ngọc lắc lắc đầu: “Chuyện này tranh cãi rất nhiều năm, đến giờ Hầu vị cũng chưa xác định là ai được thừa kế. Nhưng mà...” hần nói phân nửa, vẻ mặt do dự.

Tô Tuệ Nương bèn gấp gấp hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

“Đây cũng là tại hạ nghe thấy, không biết có thật hay không.”

“Trần công tử xin nói thẳng.”

Sau một lúc lâu, hần mới nói: “Nghe nói vị đích tử kia của phủ Vĩnh Bình Hầu tính cách hoang đường, hành sự dị thường, từng tự tay đánh chết nha hoàn hầu hạ mình, còn thường xung đột với trưởng bối, nói năng lỗ mắng, trong giới quý tộc Thượng Kinh, tiếng tăm rất không tốt.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó, trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Nàng biết Trần Ngọc nói hần là đã rút gọn rất nhiều rồi, thẳng thắn kia vẫn vô pháp vô thiên thế sao? Tô Tuệ Nương cũng không biết mình nên “vui mừng” hay nên mắng một câu “đồ ngốc” đây.

Hai người nhìn nhau không nói một lúc lâu, sau nửa ngày, Trần Ngọc mới cáo từ.

Đêm đó, Tô Tuệ Nương ấy mà lại ngủ một giấc yên ổn trước nay chưa từng có, bất kể thế nào, thẳng bé kia hăng còn nhảy nhót được chứ nhỉ?

Cứ thế, thời gian lại trôi qua hai tháng, trong hai tháng này, Trần Ngọc trước sau đến ba lần, có lúc là đi cùng Tô Văn, có khi lại đi một mình, hần giúp đưa cho Tô Tuệ Nương hai chậu ngọc lan tử mặc, cũng đưa qua một con chim sáo rất đáng yêu, cũng rất được Tô Tuệ Nương ưa thích.

Tuy nhiên, Tô Tuệ Nương dù sao không phải ngốc, tâm tư của Trần Ngọc, nàng ít nhiều cũng nhìn ra, ngoài cảm giác khó tin ra, thì chỉ còn lại một chút cảm giác hoang đường. Nhưng bên kia cũng không biểu lộ rõ, bên nàng cũng không tiện nói thẳng cái gì. Nhưng mà giữa hai người tuyệt đối không có khả năng, nếu đến thật, Tô Tuệ Nương cũng hy vọng trực tiếp nói từ chối cho rõ ràng, miễn cho làm trễ nãi người ta.

Mùng bảy tháng tám, Tô Tuệ Nương nhận được một tờ thiệp mời, là của phủ Uy vũ bá, trên đó viết ba ngày sau, muốn mời Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị tham gia thọ yến của Uy vũ bá lão phu nhân. Tô Tuệ Nương ngẫm nghĩ, phái người đến thư viện hỏi xem Tô Văn có cùng đi hay không, hạ nhân hồi âm nói Tô Văn cũng nhận được thiệp mời, là muốn đi.

Tô Tuệ Nương lại đem chuyện này nói cho Lâm thị, Lâm thị nghe thế liền vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ không đi. Tô Tuệ Nương biết bà là sợ chính mình làm ra hành vi kỳ quặc gì, khiến người ta chê cười, nhưng cái nơi đó quả thật không thích hợp Lâm thị đi lắm, Tô Tuệ Nương sau khi nghe vậy cũng không ép.

Ngày hôm sau, nàng cố ý đến tiệm bạc của kinh thành một chuyến, tiệm bạc kia tên là “Bảo Văn Lâu” là cửa hiệu lâu đời trăm năm, vô luận tay nghề thợ và uy tín cũng đáng tin cậy, vì có vật siêu cấp gian lận là không gian tùy thân, thành thử trên phương diện tiền bạc Tô Tuệ Nương rất hào phóng, vung tay lên là đặt mua cho mình bộ trang sức trị giá hai ngàn lượng bạc, theo thứ tự là một bộ trang sức cài đầu vàng ròng quấn tơ gắn hồng ngọc, một bộ trang sức cài đầu bạch ngọc phi thúy, một cặp xuyên tay hoa phù dung, vài cây trâm hình thức tinh mỹ, kẹp tròn, khuyên tai vân vân.

Ba ngày sau, Tô Tuệ Nương quả nhiên ngồi lên xe ngựa đến phủ Uy Vũ Bá.

Nha hoàn Mộc Hương có chút tò mò có chút thấp thòm ngồi bên cạnh nàng, rất khoong bình tĩnh mà nhích tới nhích lui.

Tô Tuệ Nương mở mắt ra, nhìn cô nàng một cái.

Mộc Hương thề lời: “Tiểu thư, ngài nói phủ Uy Vũ Bá kia là dạng gì vậy ạ? Có phải giống như trong kịch, phú quý vô biên, nô bộc thành đàn không ạ?”

Tô Tuệ Nương bên khoe miệng câu lên nụ cười: “Em đến đó rồi chẳng phải sẽ biết sao.”

“Nô tỳ có chút khản trương a!” Mấy tháng chung đụng, Mộc Hương đã biết chủ tử nhà mình là người hiền hòa, thành thử lúc nói chuyện cũng không còn sự thấp thòm e sợ của ban đầu nữa.

Chỉ cần làm tốt bổn phận, giữ quy củ, đối với chuyện này, Tô Tuệ Nương cũng hoàn toàn không để bụng, dù sao cũng không ai muốn đặt bên cạnh một đũa đầu gỗ đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Thọ yến ở Bá phủ

Edit: Mạc Thiên Y

Kiếp trước Tô Tuệ Nương đã từng làm hầu tước phu nhân, mà khi đó Đàm gia vì có một vị Hoàng hậu nương nương, nên trong kinh thành này, xem như một hào môn đỉnh cấp thật sự, mà rất hiển nhiên, phủ Uy Vũ Bá bây giờ còn xa lắm mới đạt được thịnh cảnh khi đó, tuy nhiên, đối với Mộc Hương lần đầu tiên bước lên ngưỡng cửa bá phủ mà nói, là chấn động đến thiếu chút nữa không nhích nổi bước chân rồi.

“Cẩn thận một chút.” Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng kéo vạt váy cô nàng, hơi cảnh cáo nói: “Chỉ đề ý đi theo ta, hai mắt đừng quét nơi khác.”

Mộc Hương nghe vậy lập tức phục hồi tâm thần, biết mình đã khiến tiểu thư mất mặt, vội trấn định mấy phần, thấp giọng đáp: “Vâng ạ!”

Trong phủ Bá tước tự động có ma ma quân sự đến đón tiếp, hai người Tô Tuệ Nương một đường đi tới hậu viện, dọc đường chỉ thấy lụa đỏ mang theo không khí vui mừng được treo dưới mái hiên, hạ nhân tới lui trên mặt đều treo nụ cười, chẳng bao lâu đã tiến vào đại sảnh với bốn phiến cửa gỗ lim rộng mở, chỉ thấy bên trong đã có hơn mười vị nữ quý nhân đang ngồi, ngồi ngay bên dưới chữ thọ chạm khắc không là Trần phu nhân thì ai.

“Tuệ Nương thỉnh an Trần phu nhân, chúc ngài vạn thọ vô cương, tùng trúc vĩnh thanh (mãi xanh như tùng trúc).” Tô Tuệ Nương liếc thần, mỉm cười hành lễ. Mộc Hương bên cạnh, biết cảnh mà dâng quả mừng lên.

“Đang chờ con đến đây!” Trần phu nhân sang sảng cười, vẫy tay bảo Tô Tuệ Nương đến bên cạnh bà: “Bé ngoan, chúng ta thế mà đã lâu không gặp rồi, mẹ con khỏe chứ?”

Tô Tuệ Nương thấy Trần phu nhân nói cười thân thiết, trong lòng thoáng vụt qua tia nghi ngờ, trong ấn tượng của nàng, Trần phu nhân cũng không phải người phụ nữ hiền hòa thân thiết như vậy a: “Phiền phu nhân nhớ đến, mẹ con vẫn khỏe ạ. Chẳng qua mấy ngày trước nhiễm phong hàn, nếu không hôm nay đã tự mình đến chúc thọ ngài rồi.”

“Không sao, không sao, con có thể đến, ta đã rất vui rồi.”

Chúng nhân bên dưới thấy Trần phu nhân cùng Tô Tuệ Nương thân cận, lại thấy cô gái trẻ này mặt mũi lạ hoắc, không khỏi nổi lòng hiếu kỳ, có vài người đặc biệt hỏi thăm lai lịch Tô Tuệ Nương, sau khi biết đôi phương chỉ là một cô gái bình dân, chút hứng thú kia cũng nhanh chóng biến mất không còn một mảnh. Đối với điều này, Tô Tuệ Nương cũng hoàn toàn không thèm để ý, sau khi ra mắt xong, bèn ngồi xuống một góc trong đại sảnh. Có một tiểu nha đầu mặc áo hồng đến rót trà cho Tô Tuệ Nương, mượn lúc uống trà, Tô Tuệ Nương giơng mắt tỉ mỉ quét xung quanh, Trần phu nhân là thọ tinh của ngày hôm nay, mọi người dĩ nhiên là vây quanh bà ta, mà xung quang những phụ nhân kia, cũng ngồi bốn năm thiếu nữ trẻ tuổi.

Thấy cảnh này, trong lòng Tô Tuệ Nương bèn hiểu ra vài phần, loại hành vi này kỳ thật cũng rất thường thấy, đơn giản là mọi người mượn cơ hội tụ tập, xem mắt một chút, trong nhà có con gái là phải nhân cơ hội dẫn ra ngoài lộ diện đôi chút, nhà có con trai thì trừng to mắt nhìn ngó con dâu tương lai, mà rất hiển nhiên, Trần phu nhân hẳn là thuộc loại người sau.

Bởi vì chút phần tình cảm vì điều kia của Trần Ngọc đối với mình, Tô Tuệ Nương cũng không kiềm được nhìn những thiếu nữ kia mấy lần, trong bốn người, có hai vị nữ tử tương đối xuất chúng, một người mặc váy màu lam phớt hồng, diện mạo không xem là dễ nhìn lắm, nhưng cả người cũng có một loại khí chất nhả nhẹn lịch sự, một người còn lại mặc váy hồng, dáng vẻ xinh xắn, thoát nhìn cũng hoạt bát, bu quanh Trần phu nhân riu ra riu rít nói chuyện, Trần phu nhân thoát nhìn cũng rất thích cô ta. Mà trong lời nói, Tô Tuệ Nương cũng biết, đám phu nhân kia đại đa số đều là người nhà của tướng quân phụng kiếm nào đó, hoặc là của quan tứ ngũ phẩm nào đó, bàn về tước vị trong kinh thành này cũng coi như tương đối thấp, mà từ điểm này không khó nhìn ra tình trạng của phủ Uy Vũ Bá bây giờ, trong giới xã giao quý tộc của kinh thành hẳn đã xem như là loại gia đình ở bên rìa rồi.

Bày thọ yến, mục đích là muốn làm khí thế náo nhiệt, chẳng bao lâu, bên ngoài đã có người đến báo nói sân khấu đã dựng xong, mời các vị phu nhân tiểu thư dời bước. Mọi người bèn cười hi hi tiến vào sân, Tô Tuệ Nương ngồi trên ghế dựa khoảng sau ba hàng, trước kia cũng từng nói qua, Tô Tuệ Nương là một người si kịch, không phải si của si mê, mà là si của si ngốc, mà hôm nay trên đài diễn đúng cái loại “văn hĩ” khiến nàng cảm thấy nhàm chán nhất. Song, ở giữa đám người tràn đầy phấn khởi, chốc chốc lại khen thưởng khen hay, nàng dù có buồn chán cách mấy chẳng nữa, cũng phải làm ra dáng vẻ thích thú, rõ thật có vài phần nhọc xác.

Vờ “Ma Cô chúc thọ” diễn tầm hai canh giờ, Tô Tuệ Nương ngồi bên dưới cũng sắp cứng cổ đến nơi, đám diễn viên trên sân khấu cũng không có ý dừng lại, đại để là uống trà có hơi nhiều, lúc này bụng có hơi căng, lời Mộc Hương bên cạnh, hai chủ tớ từ trong đám người vòng ra ngoài, hỏi rõ phương hướng, liền một đường tìm tới, đi ngoài xong, Tô Tuệ Nương giờ thật sự không muốn trở về chịu tội nữa, muốn kéo thêm chút thời gian, đợi gần kết rồi hẵng trở lại.

“Nô tỳ vừa rồi có thấy, bên kia hình như có vườn hoa, tiểu thư có muốn đến ngắm chút không?”

Tô Tuệ Nương gật đầu, lên tiếng nói: “Được!”

Hai chủ tớ chậm rãi đi tới, quả nhiên tại nơi khúc quanh bất gặp vài nhánh cây đào, lúc này đã qua mùa đào nở rộ, cho nên đập vào mắt chỉ có một mảnh gốc cành khô trơ trọi, nhưng Tô Tuệ Nương cũng không để ý, chỉ cần có thể để nàng yên tĩnh ngồi một lát là được, song, ông trời hình như muốn đối nghịch với nàng vậy, nàng còn chưa hồi phục được một hơi, chút âm thanh đứt quãng bỗng chui vào trong lỗ tai.

“Ngọc ca ca, đây là hà bao tự tay muội thêu, xin huynh hãy nhận lấy.” Một giọng nói mang theo then thùng vang lên, vừa nghe cũng biết là của con gái.

“Hảo ý của Lâm tiểu thư tại hạ xin lĩnh tấm lòng, song, nam nữ thụ thụ bất thân, tại hạ sao có thể nhận đồ của tiểu thư, xin Lâm tiểu thư hãy thu về.”

Tô Tuệ Nương sững người, nàng không ngờ mình đã trốn đến chỗ yên tĩnh cũng có thể bắt gặp chuyện như vậy, trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ lúng túng, nghĩ đoạn bèn đứng dậy tránh đi, nhưng cái con tiểu nha đầu Mộc Hương này, ấy mà như thể ăn phải thuốc kích thích, lỗ tai giống lên rõ cao, mặc kệ Tô Tuệ Nương nháy mắt thế nào, cũng đứng tại đó không chịu nhúc nhích.

Ngay lúc này, hai người trong cánh rừng kia cũng không biết vừa nói gì đó, chỉ nghe thấy giọng nữ chột cất cao âm độ, rất là kích động kêu lên: “Ngọc ca ca, tình cảm muội đối với huynh, huynh cũng có thể đã nhìn ra, sao còn đối với muội lạnh lùng như vậy, thật khiến Châu Nhi đau lòng.”

“Lâm cô nương hẳn đã hiểu lầm, tại hạ đối với cô nương không hề có tình cảm nam nữ, còn xin cô nương tự trọng...”

Trong đầu Tô Tuệ Nương chợt lóe lên câu “hoa rơi hữu ý cơ sao nước chảy vô tình”, liền thấy phía trước bỗng xuất hiện một người, không phải Trần Ngọc kia thì ai? Cô gái khóc như ‘hoa lệ dưới mưa’ đang đuổi theo sau lưng hắn, chính là cô nương áo hồng xinh đẹp vừa rồi. Cô nương kia dường như cũng thật không ngờ bắt gặp người ở chốn này, đột nhiên thấy Tô Tuệ Nương đứng chặn ở đó, trên mặt thoáng chốc trắng nhợt, cũng không thêm tiếp tục biểu lộ tình ý với người trong lòng nữa, xách váy liền hốt hoảng bỏ chạy.

Ngược lại, Trần Ngọc dừng bước, cùng Tô Tuệ Nương nhìn nhau từ xa.

Trên mặt Tô Tuệ Nương hiện ra vẻ kinh ngạc một cách rất tự nhiên, nghi hoặc kêu một tiếng: “Thật khéo nhỉ, thì ra Trần công tử cũng tới ngắm hoa.” Dáng vẻ hoàn toàn như: tôi vừa tới đây, không nghe được gì cả.

Trần Ngọc nhìn nàng thật sâu, nụ cười theo thói quen treo bên khóe miệng kia trong chút bất tri bất giác đã biến mất, sau một lúc lâu, hắn nói: “Phải, thì ra Tô cô nương cũng là người yêu hoa.”

Thế là, một nam một nữ, liền ở dưới gốc cây trơ trụi đầy sân, đối lập mà trông.

Cảnh tượng kia quả nhiên là có vài phần hoang đường buồn cười.

Nhìn đôi mắt đen láy của Trần Ngọc, chẳng hiểu sao Tô Tuệ Nương lại cảm nhận được một tia chột dạ, nàng vờ ho khan mấy tiếng, gật đầu với Trần Ngọc, sau đó liền xoay người rời đi.

“Vừa rồi những lời của vị cô nương kia, nàng đừng xem là thật.” Sau lưng truyền đến thanh âm hơi trầm thấp của Trần Ngọc: “Tại hạ đã có người ngưỡng mộ trong lòng.”

Bước chân Tô Tuệ Nương chợt dừng, sau đó bước nhanh hơn. Rất có loại cảm giác chạy trốn chết.

Thọ yến của Trần phu nhân đến giờ Dậu mới xem như tàn tiệc, Tô Văn muốn trực tiếp thư về thư viện, cho nên Tô Tuệ Nương liền cùng Mộc Hương trực tiếp về Tô phủ, vào cửa rồi báo với Lâm thị một tiếng, bởi thân thể đã mệt mỏi, nên nàng trở về phòng nghỉ ngơi rất sớm.

Tháo trang sại trên đầu, Tô Tuệ Nương ngồi trước gương, nhẹ nhàng chải tóc.

Mộc Hương ở một bên sửa sang lại quần áo, cũng liên thoảng không ngừng nói những điều mắt thấy tai nghe ở phủ Uy Vũ Bá hôm nay, cũng cường điệu nói cái chuyện bắt gặp được trong hậu viện kia.

“Tiểu thư, ngài nói cái cô Lâm cô nương gì đó vậy mà lớn mật thật nhĩ... cơ mà tiếc quá, Trần công tử người ta không thích cô... thật đáng thương, khóc đến nổi mặt kèm nhèm!...” Lúc này, Đại Thụy mới lập, lễ giáo phong kiến giữa nam nữ chưa nghiêm ngặt như đời sau, như loại chuyện vụng trộm gặp riêng, thăm bầy tỏ tâm ý này, chỉ cần làm lạng lẽ, không đề cho mọi người biết, cũng không coi là vấn đề lớn lao gì.

“Em nói xong chưa?” Tô Tuệ Nương buông lược gỗ sẫm hương trong tay xuống, nhàn nhạt hỏi.

Mộc Hương dù sao không ngốc, nào không nhìn ra sắc mặt của chủ tử, vội ngậm miệng lại, run rẩy kêu hai tiếng: “Chủ tử...”

Mở ra một cái hộp nằm cạnh tinh xảo, gây ra chút dầu hoa, bôi lên lòng bàn tay, Tô Tuệ Nương nói: “Đi ra ngoài, quỳ ở cửa.”

“Tiểu thư...” Mộc Hương bất quá cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, lúc này đã khiếp đảm hồn vía, quỳ phịch xuống đất: “Đều là nô tỳ không tốt, nô tỳ nói sai, tiểu thư xin ngài hãy tha cho nô tỳ đi.”

“Em không nghe rõ lời ta nói đúng không?” Đem dầu hoa bôi từng dải lên tóc, trên mặt Tô Tuệ Nương đã có vẻ sắc lạnh: “Ta bảo người quỳ ở trước cửa, không phải quỳ ở đây.”

Mộc Hương sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy đứng lên, đi đến ngoài cửa, mắt đờm lệ quỳ xuống.

Tô Tuệ Nương đổi một bộ đồ lót mới, tắt đèn, vén chăn lên, sột soạt một cái liềm chui vào, một đêm đó, nàng ngủ rất ngon, thậm chí không có mộng mị, khi mở mắt ra lần nữa, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Trong chùa Nhạc Vân

Edit: Mạc Thiên Y

“Ssss...” Mộc Hương đau hít một ngụm khí lạnh, chảy nước mắt nói: “Tỷ nhẹ chút a.”

“Rồi, rồi, rồi.” Hoắc Hương vội thả nhẹ lực trên tay: “Muội rút cuộc phạm lỗi gì mà khiến tiểu thư phạt quỳ một đêm vậy?”

Mộc Hương nghe vậy, nước mắt chảy càng thêm mãnh liệt, không để ý tới đầu gối sưng như cái bánh bao, nằm vật trên giường khóc rống: “Cũng là muội nói sai, chọc tiểu thư giận, Hoắc Hương tỷ nói từ giờ tiểu thư liệu có ghét muội, bán muội đi không?”

“Muội muội ngoan, không đâu mà.” Hoắc Hương vội khuyên nhủ: “Tiểu thư nhà chúng ta hiền lành như thế sẽ không bán muội đâu, nếu thật sự không xong, thật sự không xong... tỷ, tỷ liền đi cầu xin lão phu nhân, nhất định không để tiểu thư bán muội đâu.”

Hai người họ đều là con nhà nghèo, bị cha mẹ bán cho kẻ môi giới, trôi giạt qua tay rất nhiều địa phương, từng sống qua những ngày tháng chịu lạnh chịu đói ăn bữa hôm lo bữa mai, nhưng từ lúc vào Tô gia, chẳng những mỗi ngày được ăn cơm ngon, trong phủ còn phát quần áo bốn mùa, hàng tháng còn được hai lượng bạc hơn nữa chủ tử đối với họ cũng hòa hòa khí khí, chưa từng đánh mắng.” So sánh với cuộc sống trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần, cho nên hai người họ sợ nhất chính là bị chủ bán đi, quay lại cuộc sống khốn khổ kia, nói vậy còn không bằng chết đi cho xong!

Mộc Hương trong lòng sợ hãi, càng nghĩ càng sợ, cô bất quá cũng chỉ là tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi thôi, lúc này đã hoang mang lo sợ, chỉ biết khóc như mưa, Hoắc Hương là người thành thật lại luôn cùng cô giao hảo, thấy thế, trong lòng cũng buồn, ngồi bên giường cũng rơm rớm nước mắt theo. Đứng tại cửa đã được một lúc, Tô Tuệ Nương không khỏi lắc lắc đầu, giờ tay lên gõ cửa phòng.

Hoắc Hương lau nước mắt, đứng dậy đi mở cửa, thấy người tới là Tô Tuệ Nương, không khỏi chấn động, kêu một tiếng: “Tiểu thư, sao ngài lại tới đây?”

Tô Tuệ Nương không nói gì, bước chân chậm rãi đi vào, Mộc Hương bên trong nghe thấy là chủ tử nhà mình tới, cuống quýt toan đứng dậy, lại bị Tô Tuệ Nương đè xuống: “Được rồi, nằm đi, không cần dậy.”

“Tiểu thư...” Mộc Hương lúng ta lúng túng hai tiếng, hai mắt sưng đỏ cũng không dám nhìn nàng.

Tô Tuệ Nương nhìn thấy cặp đầu gối bên dưới, đã xanh tím một mảnh.

“Đây là một bình cao tan bầm thương hạng em cứ theo hạn mà thoa, không bao lâu, chân rồi sẽ tốt lên thôi.”

Mộc Hương thấy tiểu thư còn đưa thuốc cho mình, trong lòng không khỏi nổi cơn vui sướng, liên tục nói: “Cảm ơn tiểu thư, lần này đều là lỗi của nô tỳ, về sau nô tỳ không dám nữa.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy liền hỏi: “Em nói là lỗi của em, nhưng mà biết sai ở đâu chưa?”

Mộc Hương thần sắc cứng đờ, một hồi lâu cũng không nói được nguyên do.

Tô Tuệ Nương nhìn cô ta một cái, sau đó chậm chậm nói: “Ta biết em là đứa tính tình tốt, cũng đang ở độ tuổi hoạt bát, nhưng cái ‘hoạt bát’ này của em cũng cần phải phân trường hợp, ở nhà tùy tiện chút tất nhiên không sao, nhưng mà ở bên ngoài, nên kiềm giữ tánh tình, không thể gây phiền phức cho chủ tử. Hôm qua ở trong hậu viện phủ Bá tước, chúng ta vô tình bắt gặp người khác trò chuyện riêng, ta nháy mắt cho em, muốn âm thầm rời đi. Nhưng em thì ngược lại, chẳng những không đi, còn ở lại đó giống tai mà nghe, rốt cuộc em là chủ tử hay là ta chủ tử đây?”

Mộc Hương trên mặt toát ra tầng tầng đồ mồ hôi, khóc thút thít nói: “Là nô tỳ sai rồi ạ, nô tỳ lần sau cũng không dám nữa.”

Nên trừng phạt Tô Tuệ Nương đã cho, cho nên lúc này cũng không định trách mắng cô ta, chỉ cần nói mấy lời thấu đáo, lần tới không phạm lỗi nữa là được.

“Được rồi, nín đi...” Tô Tuệ Nương hòa hoãn sắc mặt, nhẹ giọng an ủi mấy câu, cuối cùng còn nói thêm “Cho em nghỉ ba ngày, cẩn thận dưỡng thương đi.”

Ban đêm lúc sắp ngủ, Hoắc Hương bôi thuốc cho Mộc Hương, sau đó thờ dài nói: “Sau này không được tự ý làm theo ý mình nữa, phải nghe chủ tử đó.”

Nằm ngửa mặt trên giường, Mộc Hương ra sức gật đầu.

Như thế, lại qua hơn nửa tháng, Mộc Hương đi đứng cũng đã là hoàn toàn thuận tiện, vẫn theo thường lệ hầu hạ bên cạnh Tô Tuệ Nương, ước chừng là trải qua lần phạt đó, cô ta vậy mà thu hồi mấy phần tính tình bộp chộp, trở nên hiền chuyện nhiều hơn, ở bên cạnh Tô Tuệ Nương cũng phục vụ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Một ngày nọ, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, Tô Tuệ Nương mặc áo vạt ngắn màu hoa ngọc lan, váy màu xanh da trời, trên cánh tay giắt sợi lụa dài màu trắng, ăn bận vừa thanh lịch vừa xinh đẹp.

Ăn mặc trịnh trọng như vậy, là vì nàng muốn đi đến một cuộc hẹn.

Uy vũ bá, Trần phu nhân hẹn.

Địa điểm Trần phu nhân hẹn nàng cũng không ở trong phủ, mà là trong một ngôi chùa, ngoại ô phía bắc Thượng Kinh, chùa Vân Nhạc.

Chùa Vân Nhạc được xây dựng vào tiền triều, tuy kinh qua khói lửa chiến tranh song tồi mà không hủy, từ sau khi Đại Thụy lập triều, Cao Tổ lễ Phật kính Pháp, xu thế Phật đạo dần hưng thịnh, cho nên chùa Vân Nhạc cách gần kinh thành nhất này dĩ nhiên hương khói càng thịnh, quang cảnh phần thịnh một vùng.

“Tiểu thư, thật đông người a!” Mộc Hương tròn mắt, rất là ngạc nhiên cảm thán nói.

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, nhắc đến cũng rất thú vị, bởi vì thần phật trên trời thật sự quá nhiều, hôm nay là thánh đàn của vị bồ tát này, mai là sinh thần của vị la hán kia, ngày mốt lại là ngày đắc chánh quả của vị Phật tổ nọ, thành thử trong một năm, quả nhiên không được rỗi rảnh lấy một ngày, mỗi ngày đều có Pháp hội, lúc nào cũng có người giảng đạo.

Hôm nay cũng giống vậy, chỉ thấy trước những bậc thang đá dài dài rộng rộng, cao cao dày dày, từng tầng lại từng tầng kia đã người người nhón nhào, qua lại như mắc cửi.

Tô Tuệ Nương đến sớm hơn hai tiếng so với giờ hẹn, cho nên lúc này cũng không gấp gáp, chỉ theo dòng người đi lên trước, sau khi vào trong chùa, Tô Tuệ Nương bảo Mộc Hương đi mua mấy cây nhang lớn, rồi thả tờ ngân phiếu một trăm lượng vào hòm công đức. Khách hành hương ra tay hào phóng như nàng, đến cả người trong Phật môn cũng không kiếm được sinh lòng yêu thích, chẳng phải sao, tiểu sa di bên cạnh hòm công đức kia liền cười tít cả mắt, liên tiếp nói: “A đi đà phật, thiện tai, thiện tai. Thí chủ lễ kính đối với Phật, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ ngài.”

Tô Tuệ Nương nghe không khỏi cười một tiếng.

Tiểu sa di kia lại nói: “Chẳng hay thí chủ có muốn thắp đèn trường minh* cho người nhà hay không, đèn chong của bản tự rất linh nghiệm, có hiệu quả cầu phúc trừ tà, trong Thượng Kinh rất nhiều quý nhân đều ở bản tự cung phụng một chiếc... Một chiếc chỉ cần tám trăm lượng bạc.”

* trường minh đăng: loại đèn được thắp suốt ngày đêm trước Phật

“Tám trăm lượng?” Mộc Hương kinh hô một tiếng nhỏ, ôi mẹ ơi, một chiếc đèn mà những tám trăm lượng, thế chẳng phải là đèn bằng bạc, không, bằng

vàng sao!

Tô Tuệ Nương nghe vậy trầm ngâm một chút, một lát sau, ngoài ý liệu nói: “Cũng được!”

Tiểu sa di kia tức khắc mặt mày hớn hờ, chấp choạng bụng lên một cái khay gỗ lim, trên khay là giấy bút nghiên mực, cùng với một dải lụa vàng. Tấm vải này được xưng là Phật đài (thắt lưng Phật), người muốn cầu phúc cần viết lên đó tên của người được cầu phúc cùng với nguyện vọng mong muốn thực hiện, đến lúc đó tự có hòa thượng đem nó thắt ở dưới đèn, rồi đặt trước người Phật tử.

Sau khi đề bút viết xong Phật đài, Tô Tuệ Nương lập tức thanh toán ngân phiếu tám trăm lượng, sau khi làm xong, ở trong ánh mắt cung kính của tiểu sa di đi tới đại điện khác. Bởi nguyên do bản thân là người tái thế, đâm ra Tô Tuệ Nương đối với thuyết quỷ thần có thể nói là rất tin không hề nghi ngờ, đối với thần minh cũng đặc biệt kính trọng. Liên tục quỳ lạy mười mấy pho tượng Phật, bỏ tất. Mắt thấy gần tới giờ hẹn, Tô Tuệ Nương mới ra khỏi bảo điện, đi tới sương phòng bên kia hậu viện.

Sương phòng hậu viện của chùa Vân Nhạc là nơi chuyên dùng để khách nữ nghỉ ngơi, dĩ nhiên, đây là chỉ những vị khách nữ nhà quyền quý, có thân phận, những phụ nhân bình dân khác đâu được hưởng thụ đãi ngộ này. Sương phòng ở hậu viện được xây thành dãy, mà khác với tiền điện, nơi này vô cùng yên tĩnh, xuyên qua một mảnh rừng trúc, đập vào mắt là một cái cổng vòm, ngay lúc này, một loạt tiếng bước chân xông tới, Tô Tuệ Nương giương mắt nhìn lên, chỉ thấy vài vị nữ tử từ quần áo xinh đẹp, đang như chúng sao vây quanh trăng bu lấy vị thiếu nữ kia rảo bước đến.

Nữ tử kia tuổi chừng mười một mười hai, mặc kiện váy xòe màu hoa hồng thêu lông hoa, trên cánh tay khoác khăn quàng vân thủy sa màu lục nhạt, trên búi tóc mây cao cao cài một bộ điêu hồ điệp, trên cổ trắng nõn còn lúc lắc cái vòng cổ vàng cấn mã não, lại nhìn tướng mạo kia, thật có thể nói là mặt như trăng rằm, mày như tinh tú, tuy vẫn còn non nớt, nhưng nghĩ không đến mấy năm nữa, khẳng định có thể trở thành là một vị đại mỹ nhân danh chấn kinh thành.

Đây là con cái nhà ai? Thật xinh đẹp.

Tô Tuệ Nương thầm khen một tiếng, hai mắt ánh lên vẻ ca ngợi.

Thiếu nữ kia tuy đẹp, nhưng lúc này lại dáng vẻ thờ phỉ phò, hết như một con nghé con giận dữ, bất kể người bên cạnh khuyên lơn thế nào, cũng nửa cúi đầu, xông một mạch về trước, không biết tại sao, xông tới trước người Tô Tuệ Nương. Tô Tuệ Nương cũng không ngờ cô ta sẽ xông về phía mình, muốn tránh cũng không còn kịp nữa, hai người lập tức đâm vào nhau.

Tô Tuệ Nương đầu sao cũng là người lớn, chao đảo vài cái là đứng vững. Thiếu nữ kia ấy nhưng thân thể bất ổn, cái mông ngã ngồi ra đất. Bấy giờ thể là hoàn toàn chọc giận cô nàng, bèn trực tiếp hướng về người kia thét: “Người bị mù à, thấy bốn tiểu thư đi tới, không biết tránh sao!”

Tô Tuệ Nương nhú mày, rõ ràng là cô ta chẳng ngờ đường đụng vào, giờ muốn bối ngược lại, đúng là thứ không biết đạo lý, đánh giá trong lòng về vị thiếu nữ này cấp tốc giảm thấp. Tô Tuệ Nương hơi thu lại thân sắc, nhàn nhạt nói: “Là tự cô xông tới đụng phải tôi, giờ té đau có thể trách được ai?”

“Người ————” thiếu nữ kia tức đến đỏ cả mặt mày, đôi mắt vốn rất đẹp cũng trừng rộng ra, trông có chút tức cười.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ!” Phía sau chúng tỷ nữ hối hả chạy tới, vẻ mặt lo lắng đỡ cô ta dậy, miệng nói: “Tiểu thư, ngài đi chậm chút, nhờ mà té bị thương, phu nhân sẽ đau lòng a!”

Cũng không biết là câu nào chạm phải chuyện thương tâm của cô thiếu nữ này, chỉ thấy cô ta nhanh chóng đỏ vành mắt, nhanh đứng lên, có chút cắn răng nhe răng nói: “Bà ấy bây giờ đã có tên nhóc hoang dã kia rồi, sao còn thương ta nữa!”

Nói đoạn cũng không để ý Tô Tuệ Nương nữa, hung hăng giẫm chân, như một con gió mà quét đến trước. Đám tỷ nữ biến sắc, lập tức hô to gọi nhỏ đuổi theo.

“Tính khí thật nóng này!” Mộc Hương vẫn có chút khó chịu lắm bầm hai tiếng.

Tô Tuệ Nương lắc đầu, hờ hững nói: “Chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Nếu ta lấy chồng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mạc Thiên Y

“Tô cô nương, phu nhân nhà ta đang chờ cô đấy!” nơi cửa của một tòa thiện phòng, Dung ma ma thấy Tô Tuệ Nương tới, vội bước đến cười nói. Tô Tuệ Nương và bà cũng quen biết, mỉm cười đáp một câu, dưới sự hướng dẫn của bà bèn bước vào thiện phòng.

Vừa bước vào bậc cửa, một mùi đàn hương liền phả vào mặt, giương mắt nhìn, chỉ thấy nơi này có hình vuông vắn, trên bức tường đối diện cửa treo một bức ảnh Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát, bên dưới bồ tát lại bày một chiếc bàn trà dài, trên bàn đặt lư hương bốn chân, trong lư đang đốt khói thơm, dưới kỷ trà, lại là một chiếc bồ đoàn màu vàng sáng, lúc này, Trần phu nhân đang quỳ trên đó, khề niệm Phật châu trong tay.

Tô Tuệ Nương thả nhẹ bước chân, gần như không tiếng động đứng tại nơi hơi xa sau lưng bà.

Sau tầm nửa khắc chung, Trần phu nhân ngừng cầu khẩn, được Dung ma ma đỡ đứng dậy: “Đã niệm Phật hiệu là không nên dừng lại, thật khiến con chờ rồi.”

Tô Tuệ Nương mỉm cười: “Đang nói phu nhân quả là thành tâm lễ Phật đây.”

Trong thiện phòng này ngoài bồ đoàn trên đất ra, thì chỉ có một cái sập nhỏ dựng ngay góc đông nam để nghỉ ngơi, Tô Tuệ Nương cùng Trần phu nhân ngồi xuống đối diện, Dung ma ma bưng trà xanh lên cho hai người, một lát sau, Trần phu nhân khoát tay nói: “Người ra ngoài trước đi.”

Dung ma ma khom người thấp giọng thưa: “Vâng!”

Tô Tuệ Nương liếc nhìn Mộc Hương một cái, tiểu nha đầu biết điều thì lễ rồi đi theo Dung ma ma cùng lui xuống, theo tiếng kẽo kẹt của cửa phòng, trong thiện phòng cũng chỉ còn lại nàng và Trần phu nhân.

“Thú thật ta rất quý con!” Sau một lúc lâu, Trần phu nhân nói như vậy.

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu, vẻ mặt không thay đổi, mỉm cười nói: “Tạ phu nhân nâng đỡ, Tuệ Nương trong lòng cũng rất kính ngưỡng phu nhân.”

Trần phu nhân ngẩng đầu nhìn Tô Tuệ Nương một cái thật sâu, không có thử dò xét, cũng không có tức giận, bà chỉ bình tĩnh nói: “Con ta Trần Ngọc rất thích con, muốn cưới con làm vợ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, trên mặt xuất hiện một chút kinh ngạc, điều nàng kinh ngạc là Trần phu nhân lại có thể dứt khoát gọn gẽ như vậy.

“Nhưng ta sẽ không đồng ý.” Trần phu nhân tiếp tục nói, trong giọng nói của bà đầy một loại chém đinh chặt sắt, thẳng như nói cho Tô Tuệ Nương biết, trừ phi bà chết, nếu không vị trí chủ mẫu của Trần gia tuyệt đối không tới phiên nàng.

Những tưởng, Tô Tuệ Nương nghe bà nói như vậy, khẳng định sẽ thất kinh, khẳng định sẽ đau khổ cầu xin bà, song, điều khiến Trần phu nhân ngoài ý liệu là, Tô Tuệ Nương thể mà bật cười, nàng nói: “Con cũng sẽ không đồng ý.”

Trần phu nhân nhú nhú mày: “Cái gì?”

“Ý của con là...” Tô Tuệ Nương buông chén trà trong tay, nhìn thẳng vào hai mắt Trần phu nhân: “Trần công tử cũng không phải là người trong lòng Tuệ Nương, cho nên tuyệt đối sẽ không gả cho huynh ấy, về điều phu nhân nói, Trần công tử muốn lấy con làm vợ, chỉ sợ phải có phụ một phen mỹ ý của công tử rồi.”

Trần phu nhân bấy giờ quả thật là giật mình, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ không phải nên là bà nói rõ điều kiện tạo áp lực, để đối phương biết khó mà lui, về sau đừng quần lấy Ngọc Nhi nữa sao? Sao bây giờ lại trở thành đối phương từ chối con trai mình, còn nói rõ người ta căn bản không có ý đó, hoàn toàn là con trai bà suy nghĩ nhiều.

“Con, con không thích Trần Ngọc?” Trần phu nhân hơi trừng to hai mắt, trên mặt ngoài không thể tin ra còn có một loại tức giận nhàn nhạt.

Thật giống như nói, nhi tử từ từ của ta thích nữ tử như cô, cô nên cảm động đến rơi nước mắt mới phải, làm sao ngược lại ghét bỏ hần, nói không thích hần được? Tô Tuệ Nương cảm giác mình có phần hiểu được tâm tình lúc này của Trần phu nhân, nhưng đúng là có vài lời vẫn nên dứt khoát nói thẳng thì hơn, vô luận là đối với Trần Ngọc, Trần phu nhân, hay là chính mình, đều tốt cả!

“Trần công tử cố nhiên hết sức ưu tú.” Tô Tuệ Nương nói: “Tuy nhiên lại không phù hợp điều kiện chọn chồng của con.”

Trần phu nhân có chút ngạc nhiên nhìn nàng: “Con có điều kiện gì?”

“Nếu con lấy chồng không cầu chàng gia thế tài phú, cũng không cầu chàng tướng mạo tài hoa, chỉ một điểm...” Tô Tuệ Nương thanh âm bình tĩnh nói: “Sau khi chàng lấy con về, cả đời này, chỉ có một mình con, không nạp thiếp, không bao kỹ nữ. Cho dù con cả đời cũng không sanh con được, cũng phải như thế.”

Trần phu nhân nghe vậy, có thể nói là tròn mắt há hốc mồm, lâm bảm nói: “Điều này sao có thể, loại yêu cầu này của con, nam nhân nào có thể đáp ứng?”

“Trần phu nhân nói đùa rồi, nam nhân như vậy trên đời vẫn có rất nhiều, ngay cả cha mẹ con, cũng chẳng phải là một đời bên nhau, cứ thế sống đến hết đời hay sao?”

Trần phu nhân trầm nhủ, người cô nói toàn là đám bản dân bách tính, nam nhân trong ruộng trong ngõ chứ gì. Người giống như nhà chúng ta, vậy mà... Nghĩ đến đây, bà đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn cặp mắt trong trẻo của Tô Tuệ Nương, người ta từ đầu căn bản không nghĩ tới chuyện sẽ gả vào những nhà như bọn họ ư.

Trong lòng Trần phu nhân có chút ngũ vị tạp trần, bà tính tình tuy có chút rần ròi khi khoái, nhưng cũng không phải là cái loại ý thế hiếp người, hôm nay hện Tô Tuệ Nương ra ngoài xác thực là ôm ý định khiến cô ta dẹp bỏ ý niệm này, vì thế, bà còn âm thầm chuẩn bị một vài điều kiện, thậm chí, cũng tính sẵn cả việc nếu thật sự không được, thì cho Tô Tuệ Nương một cái danh phận thiếp thất. Tuy nhiên, sự việc phát triển hoàn toàn ngoài ngoài dự liệu của bà, người ta đã nói thẳng với mình rồi, không phải cô ta không với cao nổi, mà là con trai bà không phù hợp điều kiện lựa chọn của người ta.

Sau một lúc lâu, Trần phu nhân thở dài một hơi, nói: “Cô bé ngoan, con quả là người tốt. Đừng trách Trần bá mẫu, ta cũng có nỗi khổ tâm riêng.”

“Sao có thể chứ.” Tô Tuệ Nương nhu hòa cười, để lại hai tay của Trần phu nhân: “Phu nhân trước kia chiều cổ con rất nhiều, là ân nhân của con đấy chứ.”

“Hảiz, con nói thế trái lại càng khiến ta thêm xấu hổ.” Trần phu nhân nói: “Chi bằng vậy đi, nếu con không ngại, ta liền nhận con làm con gái nuôi, hai nhà chúng ta về sau đi lại coi như thân thích, con thấy sao?”

“Vậy thật đúng là phúc khí của Tuệ Nương rồi!” trên mặt Tô Tuệ Nương lộ ra nụ cười ngạc nhiên, lập tức đứng dậy, hướng về phía Trần phu nhân cúi đầu: “Nữ nhi ra mắt mẹ nuôi.”

“Con ngoan, mau đứng lên, từ hôm nay trở đi ta vậy là lại có thêm một đứa con gái a!” trên mặt Trần phu nhân rốt cuộc không nhìn thấy vẻ nguội lạnh căng thẳng vừa rồi, trở nên hòa ái dễ gần hẳn lên: “Đi với vàng, trên người cũng không mang theo vật quý gì, con ngọc thiên (ve ngọc) này là năm ấy cha nuôi con tặng ta, ta đeo đến giờ, hôm nay tặng nó lại cho con.””

* ngọc thiên:

Ngọc thiên này nhìn ra chính là vật yêu quý của Trần phu nhân, Tô Tuệ Nương nào chịu nhận, vội từ chối. Trần phu nhân lại nhất quyết ép nàng nhận lấy, bất đắc dĩ, Tô Tuệ Nương đành áy náy mà nhận.

Trần phu nhân thấy nàng nhận, trên mặt mới lần nữa toát ra nụ cười, trong lòng cũng có phần thư thả. Bà nhận Tô Tuệ Nương làm con nuôi, ắt hẳn sẽ định ra danh phận, không cho nàng ngày sau nổi ý định đôi ý, con đã làm con gái của ta, như vậy con trai ta sẽ trở thành ca ca của con, hai người các con trở thành huynh muội, dĩ nhiên không thể làm vợ chồng. Thật có thể nói là biện pháp giải quyết tận gốc.

Đối với điều này, Tô Tuệ Nương nào không nhìn ra, chẳng qua là nàng vốn không có ý gì với Trần Ngọc, nếu mà có thể thông qua hành động lần này chặt đứt tâm tư của cậu ấy đồng thời cũng làm an lòng Trần phu nhân, đây cũng có gì mà không tốt?

Có danh phận, quan hệ của Tô Tuệ Nương và Trần phu nhân quả thực là rút ngắn trong tích tắc, hai người ở trong phòng cười cười nói nói nửa ngày rồi sau đó lại cùng dùng cơm chay, Tô Tuệ Nương còn phụng bồi bà nghe Thiện Kinh thêm một lát, đợi đến khi trời chiều ngả về tây mới chia tay, cùng nha hoàn Mộc Hương ngồi xe trở về Tô gia.

“Thật không ngờ, sự tình sẽ phát triển thành như vậy.” Dung ma ma ở bên cạnh Trần phu nhân nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Đó là một đứa bé có chí khí.” Trần phu nhân không khỏi thổn thức nói: “Lần này là chúng ta mắt chó nhìn người thấp, làm tiểu nhân rồi.”

“Phu nhân...”

“Được rồi, trong lòng ta đã rõ.” Trần phu nhân thở dài một tiếng, đoạn nói: “Chuyện bây giờ là nghĩ cách nói với Ngọc Nhi kia, thằng bé kia là đứa cố chấp, không biết liệu có thể tiếp nhận được hay không.”

“Chẳng qua là tình cảm nam nữ nhất thời của thuở thiếu niên.” Thấy chủ tử phiền lòng, Dung ma ma vội khuyên nhủ: “Đợi sau khi thiếu gia lấy vợ sinh con, tự nhiên sẽ ổn định tâm tư thôi.”

“Chỉ hy vọng như thế... Đúng rồi, Lâm phủ bên kia cũng nên nắm chặt, đừng để cho người ta nghĩ là nhà chúng ta không có thành ý, chờ qua nửa tháng nữa, liền cử người đi đưa sính lễ đi... Hôm nay phủ Bá tước chỉ còn lại hai mẹ con chúng ta, có thể sớm thêm một người, cũng có thể náo nhiệt hơn chút...”

“Phu nhân...”

Nguồn: Macthienvblog.wordpress.com

Thời gian thoáng nhích đến trước, đương lúc Tô Tuệ Nương và Trần phu nhân câu chuyện câu trò, cách chỗ thiền phòng của họ không xa, trong một tòa viện lạc khác, cũng có người đang vương vấn chuyện phiền lòng.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu – Thích thị đứng cây mõ gỗ không ngừng gõ trong tay, thở dài một hơi thật dài: “Đưa về rồi à?”

“Phu nhân yên tâm, tiểu thư đã về phủ rồi ạ.”

Thích thị nghe vậy, giữa hai lông mày hiện ra nét bất đắc dĩ: “Thật là đứa không bớt lo, đã lớn như vậy rồi còn xúc động tùy hứng, cũng không biết là giống ai!”

Tâm phúc Hình ma ma bên cạnh nghe vậy, lại phì cười một tiếng: “Xem phu nhân nói kìa, nếu không phải giống Hầu gia, thì cũng chỉ có thể giống ngài thôi!”

“Còn cười đùa được.” Thích thị quát mắng bà ta: “Lan tỷ nhi thành ra như vậy, đều là do các người cưng chiều.”

Hình ma ma nghĩ bụng, người cưng Lan tỷ nhi nhất không phải là phu nhân bà sao?

“Phu nhân quá lo rồi, đại tiểu thư chúng ta như thiên tiên, nào có ai nói không tốt đâu. Và lại, lần này sờ dĩ cùng chạy tới, còn không phải là bởi vì phu nhân ngài chỉ dẫn theo Hoàng Chân thiếu gia mà không dẫn theo tiểu thư hay sao, cho nên mới nổi lòng ghen tỵ, nhất định phải chạy tới náo loạn với ngài, nói tới nói lui, bất quá cũng chỉ là sợ mẫu thân bị cướp đi, nổi lên tính khí tiểu hài nhi thôi.”

Lời của Hình ma ma quả nhiên khiến Thích thị thoải mái hơn nhiều, con bé kia là bảo bối sinh mệnh của thị mà, nào sẽ giận thật chứ.

“Nha đầu ngốc kia.” Thích thị bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta làm như vậy còn không phải là vì nó sao.”

“Ngày nào đó tiểu thư sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ngài.” Hình ma ma cười nói.

“Đúng rồi, phu nhân, Hoàng Chân thiếu gia đâu? Sao không thấy?” Hình ma ma ngó khắp phòng một lượt, như sức nhớ tới gì đó nhũn mảy: “Đừng nói là lại đi đâu gây họa chứ?”

Nhắc tới Hoàng Chân, thần sắc trên mặt Thích thị rõ ràng trở nên lãnh đạm hơn hẳn: “Không có gì, ta bảo nó đi chong thêm chút dầu vừng cho lão gia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Lại là một năm

Edit: Mạc Thiên Y

Chùa Vân Nhạc, Trường Sinh Điện.

Vô số tấm vải vàng viết chữ Phạn từ khung cao buông xuống, lại thêm trên bàn Phật từng hàng từng dãy đèn trường minh không sao đếm xuể, trong ánh sáng chập chờn, càng trở nên thần bí khó lường. Mà lúc này trong Trường Sinh Điện, có một người đang đứng tại trước một khối bài vị viết: Vĩnh Bình Hầu Yên Hạo Nhiên, đích thân Thích thị tưởng nhớ. *(đích thân: vợ cả)*

“Thiếu gia, phu nhân sai người tới tìm ngài trở về!” Một gã sai vặt da ngăm đen, hai mắt lạnh lợi ở sau lưng nhỏ giọng gọi.

“Hừ...” Thiếu niên kia khẽ hừ một tiếng, khóe miệng nhếch lên một cách khinh thường, cậu nhìn khối bài vị kia cách đó không xa, đầy giễu cợt nói: “Thế giới này quả đúng là không công bằng, ông ta rõ ràng là nam tử thay lòng đổi dạ, ấy thế mà lại làm quan tới hầu tước, lấy vợ sinh con, sau khi chết còn có người cung phụng bài vị cho ông ta, mà mẹ đẻ ta người đã vì ông ta hy sinh tính mạng, đến cả nơi chôn cốt cũng tìm không thấy, sau khi chết còn không được vào tổ phần nhà họ Yên, người đời thậm chí cũng không biết, bà mới chính là vợ cả của Yên Hạo Nhiên. Tiểu Thuận Tử, người nói, bà chết phải chăng quá oan uổng?” *(tổ phần: phần mộ tổ tiên)*

“Thiếu gia...” Tiểu Thuận Tử cúi đầu khẽ gọi một tiếng, hắn không dám nhìn tới đôi mắt của thiếu niên này.

Giữa không khí ngưng trệ, một tiếng hắt xì vang lên, một tiểu hòa thượng đẩy cửa đi vào, trong tay cầm khay gỗ lim, trên đó là một chiếc đèn trường minh làm bằng đồng, *(đèn trường minh: loại đèn được chong ngày đêm trước Phật)*

Thiếu niên kia nghe thấy tiếng động quay đầu, liếc tiểu hòa thượng một cái.

Chỉ một ánh mắt kia, đã khiến cho tiểu hòa thượng hốt nhiên trừng to hai mắt, vẻ mặt hoảng hốt.

Chỉ thấy giữa vô số ánh đèn nhẹ nhàng chập chờn, kia vị thiếu niên thân vận đồ đồ thắm đứng ngạo nghễ, hắn trông rất xinh đẹp, xinh đẹp đến mức gần như khiến người ta nghĩ lầm hắn là nữ tử, tuy nhiên, bất luận diện mạo thế nào, khi bắt gặp đôi mắt kia cũng đều sẽ xua đi cái suy nghĩ này, bởi vì cặp mắt kia thật sự là quá mức phô trương, cũng quá mức kiêu ngạo, ngập một loại tàn nhẫn âm u lạnh lẽo, thẳng như một con sói ăn thịt người, một giây tiếp theo sẽ cắn nát cổ họng người, ăn sạch máu thịt của người.

Tiểu hòa thượng khẽ rung mình một cái, mở miệng liền niệm câu: “A di đà Phật, Phật tổ phù hộ.”

Thiếu niên kia nghe vậy hừ một tiếng, nhấc chân lên đi ra ngoài, gã sai vặt sau lưng vội vàng chạy theo.

Tiểu hòa thượng vỗ vỗ lồng ngực, ai da, Phật tổ của con a, vị thiếu gia kia trông đẹp thì đẹp thật, cơ mà có chút quỷ khí, nhìn mà khiến người ta sợ khiếp vía, phi phi phi... Đây là thánh địa Phật môn, con quỷ nào dám tới cửa a? Tiểu hòa thượng lắc lắc đầu, rào bước tới một cái bàn phía đông, đem đèn trường minh từ trong khay đặt lên, rồi sau đó châm lửa. Một cơn gió nhẹ từ nơi cửa chính rộng mở thổi tới, bắc đèn của chiếc đèn mới mang vào nhẹ lay động theo gió, mà Phật đài thất ở chân đèn cũng bị tiểu hòa thượng vuốt lên, từ trên bàn rơi xuống dưới.

Trên đó dùng mực nước viết một hàng chữ nhỏ xinh đẹp.

“Xin nguyện, Vương Thất Lang, khỏe mạnh, an khang, tin nữ Tô Tuệ Nương kính bái.”

....

Từ chùa Vân Nhạc trở về ngày thứ ba, phủ Uy Vũ Bá đưa đến một tấm thiệp, Trần phu nhân mời Lâm thị cùng nàng qua phủ, bố trí tiệc bái thân.

Tô Tuệ Nương tất nhiên tòng mệnh, ngoài mẹ con nhà nàng ra, Trần phu nhân còn mời vài phu nhân thân quen đến làm chứng, quang cảnh rất trịnh trọng, có thể thấy được đối với sự kiện nhận Tô Tuệ Nương làm con gái, bà rất đề tâm.

Tình hình trên bữa tiệc không cần nhiều lời, nhân lúc rảnh rồi, nha hoàn Mộc Hương lên rỉ tai Tô Tuệ Nương mấy câu.

Tô Tuệ Nương nghe xong gật gật đầu.

Không bao lâu, tiệc tan, mọi người đều giải tán, Trần phu nhân lôi kéo Lâm thị trò chuyện, Tô Tuệ Nương một mình đi ra ngoài phòng, dọc theo hành lang gấp khúc, đến một tòa tiểu đình, vừa dừng bước, Trần Ngọc thân vận bạch y đã sớm ở trong đình chờ đã lâu.

Tô Tuệ Nương đi tới chào hắn, trong miệng rất tự nhiên mà gọi một tiếng: “Trần đại ca.”

Không phải Trần công tử như trước mà là Trần đại ca, xưng hô như thế khiến trong lòng Trần Ngọc chưa xót khó nhin, hấn nhìn Tô Tuệ Nương, sau một lúc lâu mới thanh âm khàn khàn nói: “Những điều kiện kia của nàng, nếu ta cũng đáp ứng, nàng có bằng lòng gả cho ta hay không?”

Tô Tuệ Nương sững người, nhìn trên mặt Trần Ngọc mơ hồ hiện về thống khổ, cũng ngay trong nháy mắt này, nàng cảm thấy một loại tâm tình tên là áy náy bắt đầu nổi lên từ đáy lòng.

“Xin lỗi.” Nàng hơi cúi đầu, nhẹ nói: “Vô luận huynh có đáp ứng hay không, ta cũng sẽ không gả cho huynh.”

“Tại sao?”

Tô Tuệ Nương áy náy cười cười: “Bởi vì ta đối với huynh không hề có bất kỳ tình yêu nam nữ gì.” Nói cách khác, chính là ta căn bản chưa từng thích huynh.

Sau khi Trần Ngọc nghe lời này, ánh thương tâm trong mắt càng đậm, thì ra những điều kiện không cho nạp thiệp gì kia đều là lý do, nàng chỉ là chưa từng để ý đến mình, cũng không thích mình, thế thôi.

Rõ ràng một cách đơn giản, lại tàn khốc đến cùng cực.

Trần Ngọc hít một hơi thật sâu: “Ngọc hiểu rồi, về sau chỉ xem Tuệ Nương là muội muội, nhất định sẽ không còn loại tâm tư kia nữa.”

Nói đoạn, hướng về phía Tô Tuệ Nương vái chào, xoay người rời đi.

Nhìn bước chân hấn có chút lảo đảo, Tô Tuệ Nương khe khẽ thở dài một hơi.

Cứ thế, lại qua một tháng, bên kia Trần phủ quả nhiên truyền đến tin tức, Trần Ngọc cùng tiểu thư Lâm phủ – Lâm Tú Châu định ra *Tần Tấn chi hảo**, bởi người hai nhà đều gấp gấp thành thân, cho nên hôn kỳ liền định vào ba tháng sau. Sau khi Tô Tuệ Nương hay tin, trong lòng ngoài chúc phúc ra, còn có một loại cảm xúc nhàn nhạt tựa tựa như “thất vọng”.

* Tần Tấn chi hảo: thời Tần Tấn hai nước qua lại với nhau bằng việc kết hôn cưới hỏi, bây giờ nói về hai bên thông gia.

Dĩ nhiên, đó cũng không phải nàng thất vọng vì chơi trò lật mềm buộc chặt cuối cùng bị sụp đổ gì đấy. Chỉ là nói thế nào nhi...

Tô Tuệ Nương nhớ lại câu chuyện xưa cũ thăm thăm đã bị phủ kín kia.

Kiếp trước, phu quân Đàm Duy của nàng mặc dù cưới nàng, song trong lòng lại luôn nhớ tới người khác, Đàm Duy rất thích rất thích cô gái kia, thậm chí rất nhiều năm về sau cô ta mất, cũng không thể quên, vì cô ta, Đàm Duy thậm chí không muốn gặp mặt những người con gái khác. Tô Tuệ Nương trong lòng đau đau khổ khổ nhưng cũng rất bội phục tâm thâm tình của đối phương, nàng thậm chí vô số lần nghĩ, giả mà mình là cô gái kia thì tốt biết bao, được một người nam nhân yêu thương, nhớ mãi không quên như vậy, dẫu là đoản mệnh, đời này cũng đáng giá a.

Vì lẽ đó sống lại một đời, trong lòng Tô Tuệ Nương liền có chút xú tâm nguyện còn con không muốn người khác biết. Nàng cũng muốn gặp một nam tử giống như vậy.

Người nam tử thâm tình, cố chấp, đối với nàng một lòng một dạ, vô luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ không buông tay nàng ra. Nhưng mà người như vậy, thì rất khó tìm nhì!

Tô Tuệ Nương lắc đầu, thầm cười mình lại nghĩ lung tung rồi.

Thời gian dần trôi, trong chớp mắt đã đến cuối thu, hôn sự của Trần Ngọc đã tiến hành đầu vào đấy, đến hôm thành hôn, Tô Tuệ Nương đến tặng lễ, tân nương tử kia, nàng cũng đã gặp, đó là vị tiểu thư đã tỏ tình với Trần Ngọc trong hoa viên vào cái hôm mừng thọ của Trần mẫu. Trông cô ta ngấp trăn hạnh phúc, hàng mày mỏng cũng nhướn lên như sắp bay mất, Tô Tuệ Nương thầm nhủ, chỉ mong hai người này có thể hòa thuận sống với nhau cả đời.

Hôn sự của Trần Ngọc xong xuôi, nỗi hồ thẹn mơ hồ trong lòng Tô Tuệ Nương lập tức quét sạch. Cuộc sống Tô gia cũng khôi phục bình thường, chỉ có một việc, đại để là bị chuyện Trần Ngọc thành hôn kích thích, Lâm thị gần đây luôn nhắc tới Tô Văn, trong lời nói toàn là tuổi đã không còn nhỏ, nên thành thân vân vân. Tô Văn năm nay cũng đã là nam tử mười tám tuổi, khác với Trần Ngọc từng bị từ hôn mà tri hoãn thật lâu, theo lý cũng đến lúc tìm vợ rồi. Nhưng mà Tô Tuệ Nương lại nghĩ, sang năm đầu xuân chính là thi hội, đợi có kết quả trước đã, nếu thật sự có thể trúng cao, giá trị của Tô Văn tức khắc ấy mà bay cao, cũng có thể kết với thông gia thích hợp rồi. Giải bày chủ ý này cùng Lâm thị, Lâm thị nghĩ cũng nên như vậy, bèn không hề nhắc tới chuyện cưới hỏi nữa.

Cứ thế, cuộc sống trôi qua từng ngày, Tô gia trong kinh thành an định cũng đã hơn nửa năm.

Trong nửa năm này, Tô Tuệ Nương cũng không phải nhàn rỗi, nàng mặc dù có vật siêu cấp gian lận “không gian tùy thân” này có thể làm ra tiền, có điều, đó dẫu gì cũng không thể bày sớ sờ ra ngoài sáng được, cho nên nàng vẫn muốn nghĩ đến cách kiếm tiền khác. Qua hơn một tháng khảo sát tìm hiểu, Tô Tuệ Nương quyết định chọn công việc kinh doanh trà lâu làm kế sinh nhai. Hiện tại trà lâu không đầy rẫy khắp nơi như mấy chục năm sau, nếu có thể kinh doanh tốt, khẳng định là có thể tài nguyên cuộn cuộn.

Chọn địa điểm, trang trí, tuyển người làm. Một loạt công tác chuẩn bị tiền kỳ, khiến Tô Tuệ Nương bận rộn đến vắt chân lên cổ, dưới tình huống cả người cũng gầy đi trông thấy, rốt cục tại một ngày trước mùa đông, mới sắp xếp xong “Tô Ký trà lâu”. Trà lâu Tô Ký được mở tại trên một con phố buôn bán ở khu tây Thượng Kinh, là một tiểu lâu hai tầng, tầm hơn ba trăm mét vuông, ngón hết của Tô Tuệ Nương gần hơn hai vạn bạc, song, nàng mặc

dù muốn có con đường phát tài, nhưng không muốn cả người đều lao vào phương diện này, trở thành nữ cường nhân thương giới gì gì đó, không phù hợp với lý tưởng sống của nàng.

Nếu mà đổi lại là Tề Mai Mai còn tạm được.

Trở lại chuyện chính, Tô Tuệ Nương đặc biệt bỏ tiền lương cao mời một người thạo việc để làm chương quỹ trong tiệm, đồng thời mướn thêm bốn tiểu nhị hầu trà, qua hơn một tháng thử buôn bán, về mặt thu chi vẫn tương đối cân bằng, chỉ là dầu gì mới vừa bắt đầu, muốn kiếm tiền e là phải cần chút thời gian. Tất bật tới lui, chút bất tri bất giác đã đến mùa xuân. Tô Tuệ Nương tạm thời gác lại chuyện trà lâu, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cái Tết đầu tiên sau khi nhà họ đến kinh thành.

Ba ngày trước năm mới, Tô Văn trở về từ thư viện, cả nhà đoàn tụ chung một chỗ, giống như những năm ấy trong quá khứ, cùng nhau chuẩn bị đồ tết, đêm 30 cùng ăn cơm tất niên, cứ thế vui vẻ náo nhiệt, một năm mới liền bắt đầu. Nghe tiếng pháo nổ rung trời bên ngoài, Tô Tuệ Nương có chút thất thần nghĩ, không biết lúc này, Tiểu Thất đang làm gì? Có người may quần áo mới cho không? Có người gói sủi cảo cay mà thằng bé thích ăn nhất hay không? Có người cho tiền mừng tuổi hay không?

Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Rõ ràng hai người đều ở tại kinh thành, thế nhưng muốn gặp mặt một lần, sao lại khó khăn đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hai nơi tư niệm

Edit: Mạc Thiên Y

Đương lúc Tô Tuệ Nương âm thầm phiền muộn, cái người mà nàng nhớ tới kia, lại đang gặp phiền toái trong phủ Vĩnh Bình Hầu.

Chánh viện Hầu phủ, trong phòng lão phu nhân.

Mọi người của nhà họ Yến trên cơ bản đã đến rồi, bọn họ hoặc tụ hoặc tản ngồi xuống ghế, mơ hồ vấy bóng dáng màu đỏ thắm kia vào giữa, không ai mở miệng nói chuyện trước, từng cặp mắt mang đủ loại ý vị, không ngừng quét trên người đứng giữa.

“Đồ nghiệt tử này!” Một vị lão phu nhân tóc hoa râm tròng hai mắt, run rẩy mà trở vào người tại trung gian kia, thoạt nhìn cũng biết là tức giận không ngớt, bà mắng to: “Mi phát điên à, Hoàng Bác là đại ca của mi, mi lại đẩy nó xuống hồ nước, trời đồng giá rét thế này, mi muốn hại chết nó à.”

“Mẹ, Hoàng Chân sẽ không làm vậy đâu, phương diện này nhất định có hiểu lầm gì đó.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu Thích thị vội đứng lên, giải thích hộ Yến Hoàng Chân.

“Hiểu lầm cái chó áy!” Thích thị vừa dứt lời, một người phụ nữ vừa cao vừa gầy ăn vận lộng lẫy, lập tức nhảy ra, kêu trời trách đất: “Con trai đáng thương của ta a, năm mới năm may mà bị người ta hại. Mẹ, Hoàng Bác ấy mà là trưởng tôn nhà họ Yến chúng ta đó, thằng bé giờ còn nằm trên giường sống chết không rõ, mẹ phải làm chủ cho thằng bé a!” phu nhân phòng lớn Yến gia – Vu thị gần cô thét lên, sau đó còn ngăm dọa mất cho vợ Hoàng Bác một cái, thị ta hiểu ý, hai tay dùng lực véo lên móng đứa bé trong lòng, đứa bé kia bị đau, oa oa khóc lớn lên, vợ Hoàng Bác quý phịch xuống đất, khóc đến là thê thảm: “Hu hu, xin tổ mẫu làm chủ cho phu quân a ————.”

“Nghị ca nhi đừng khóc, Nghị ca nhi đừng khóc.” Mắt thấy chất trai cung nhất khóc thê thảm như thế, lão phu nhân lập tức tìm gan rồi bời ôm thằng bé vào lòng, vỗ về xong, bà ngược sang Yến Hoàng Chân, tức giận cũng đạt tới điểm cao nhất.

“Xem thử chuyện tốt mi làm đi!” Lão phu nhân mặt mày xanh mét mắng: “Ngày thường mi đã xác xược vô phép, gây chuyện thị phi khắp nơi, ta niệm tình mi khi còn bé chịu khổ, thế mới nhân nhượng đủ đường, chẳng ngờ mi lại được đăng chân lần đăng đầu, làm ra loại chuyện giết hại huynh đệ này, lần này ta nhất định không tha cho mi được! Người đâu, lôi ra ngoài đánh thật mạnh cho ta, khi nào nó cúi đầu nhận lỗi mới được dừng tay.”

“Mẫu thân, ngài thù hạ lưu tình a, Chân Nhi vẫn còn là đứa trẻ, dù có phạm phải lỗi gì, cũng không nên bị trừng phạt nặng như vậy a!” mặt Thích thị thoáng biến sắc, vội lên tiếng xin xỏ.

“Đệ muội nói sao chứ!” Vu thị xéch mắt hừ lạnh nói: “Tới nước này cô còn xin xỏ cho tên súc sinh này, đừng có mà đợi tới khi nó hại chết cả nhà mới đáng trừng phạt.”

“Muội không phải có ý này...”

“Đủ rồi!” Lão phu nhân cắt đứt lời Thích thị, nổi giận dùng dùng nói: “Vợ lão tam cô không cần nói nữa, nếu không phải tại cô giáo dục không nghiêm, sao sẽ để cho nó trở thành như vậy, một đứa bé cũng quản không được, ta thấy cái ghế chủ mẫu của cô cũng sắp chấm dứt rồi.”

Thích thị nghe vậy sắc mặt đột nhiên trắng nhợt, lão phu nhân ở trước mặt nhiều người nói ra một phen như vậy, là đã vả mạnh vào mặt thị, sao không khiến thị cảm thấy lúng túng cho được. Mẫu thân chịu nhục, Lan tỷ nhi bên cạnh mẹ trong lòng sao có thể dễ chịu, không khỏi vừa tức vừa gấp lên. Chẳng qua là cô ta ít nhiều còn có chút đầu óc, không trực tiếp đối nghịch cùng lão phu nhân, mà là đem tất cả lửa giận phát tiết lên người Yến Hoàng Chân.

Chính là tên này! Kể từ sau khi hấn đến nhà này, khiến mẫu thân lao tâm biết bao nhiêu, chịu bao nhiêu ủy khuất, thế mà hấn còn là một con sói mất trắng không có lương tâm, đối đãi với mẫu thân cũng không thấy bao nhiêu thân cận, Lan tỷ nhi càng nghĩ càng giận, tức khắc tiến lên mấy bước, quay sang quát thân ảnh màu đỏ thẫm kia: “Người còn không mau nhận sai trước lão tổ tông, rồi cuộc muốn mẹ ta bị người dính líu đến mức nào mới vừa lòng!”

“Nhận sai cái gì?” Yến Hoàng Chân mí mắt héch lên, nơi khóe miệng vạch ra độ cong tàn khốc: “Tên Yến Hoàng Bác kia là tự rơi vào trong hồ, đâu có liên quan đến ta, mắc gì bắt ta nói xin lỗi.”

“Người nói hừ nói vượn, bọn hạ nhân đều nhìn thấy, chính là người ở trên cầu đá cùng Hoàng Bác xảy ra cãi vã, cuối cùng ác độc đẩy thẳng bé xuống!” Vu thị tức đến sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Yến Hoàng Chân quả thực cũng có thể ăn cậu.

“Thế chắc là bọn họ nhìn lầm rồi cũng nên!” Yến Hoàng Chân đột nhiên hi hi cười, song trong lời nói lại có loại ác ý bất tận: “Kỳ thật chân tướng của sự tình là, Hoàng Bác đại ca chẳng qua là ngắt hoa sen trong ao, ngắt quá nhập thần, không cẩn thận bèn ngã xuống, ta ngược lại phải đi kéo, đáng tiếc không kéo được.” Yến Hoàng Chân nhún vai tỏ vẻ cậu đã cố gắng hết sức.

Vu thị nghe vậy càng tức đến té ngửa, bây giờ là mùa đông khắc nghiệt a, hoa sen ở đâu ra, đây không phải là trợn mắt nói láo sao?

“Đù rồi, không cần phí lời với thứ nghiệt súc này nữa.” Lão phu nhân nạt: “Không nghe thấy lời ta nói sao? Kéo ra ngoài cho ta, đánh mạnh vào.” Bà vừa dứt lời, liền có mấy tên nô bộc đi tới muốn bắt Yến Hoàng Chân, song, còn chưa đợi họ đến gần, Yến Hoàng Chân liền lạnh lùng cười, nhắc chân lên, ai cũng không thấy rõ cậu làm cách nào, mấy tên nô bộc đã miệng phun máu tươi, rơi phịch xuống đất.

Lan tỷ nhi kia là người hét lên đầu tiên, sau đó đám người Vu thị, lão phu nhân cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Muốn đánh ta à?” Yến Hoàng Chân là cười lạnh: “Các người đủ tư cách sao?”

Nói đoạn cũng không để ý tới đám người nữa, xoay người rồi đi. Khiếp sợ uy thế vừa rồi của cậu, trong phòng khách nhiều người như vậy, nhưng không có một ai dám bước lên ngăn trở, cứ thế nhìn cậu nghênh ngang rời đi.

“Phản, phản rồi...” Lão phu nhân tức đến trước mắt biến thành màu đen, cả người run rẩy như bị động kinh.

Yến Hoàng Chân ra khỏi phòng khách, cũng không trở về viện tử của mình, trực tiếp rời khỏi Hầu phủ. Lúc này, đương là giao thừa, là lúc nhà nhà đoàn viên, trên đường phố căn bản không có bao nhiêu người, trông trông trái tĩnh mịch, một cơn gió rét thổi tới, quét lên hồng bào của Yến Hoàng Chân bay phàn phật, cũng quét cho đôi mắt vốn diễm lệ kia, trông càng thêm lãnh khốc. (lạnh lùng tàn khốc)

“Thiếu gia...” Chẳng biết khi nào, Tiểu Thuận Từ từ phía sau đuổi theo, gọi với theo: “Ngài chờ nô tài chút a.”

Yến Hoàng Chân hừ một tiếng, không để ý tới hấn.

Tiểu Thuận Từ biết thiếu gia nhà mình tâm tình đang không vui, cũng không dám vuốt râu hỏ, nhưng trời lạnh thế này, dù sao cũng phải có một nơi nán lại, dĩ nhiên, phủ Vĩnh Bình Hầu sợ rằng một chốc không trở về được, đợi tránh qua tình thế lúc này hẵng nói sau.

“Thiếu gia, chi bằng chúng ta đến Hoắc gia?” Tiểu Thuận Từ thử dò xét hỏi.

Trong ánh mắt Yến Hoàng Chân xuất hiện vẻ không kiên nhẫn, cậu vốn muốn cự tuyệt, nhưng đột nhiên trong lúc đó lại nghĩ, trừ nơi đó ra, mình đúng thật là không có chỗ nào để đi.

Cao cao hai bên đường phố treo đèn lồng đỏ thẫm đang lắc lư theo gió, hôm nay là năm mới a...

“Thiếu gia?”

“Ồn ào cái gì!” Yến Hoàng Chân chấp hai tay, sai bước đến trước: “Đó cũng không phải nhà ta, gần sang năm mới, chạy đến nhà người ta rước hiềm khích à.”

Nhà của cậu tại một nơi rất xa, rất xa, ở đó có người thật lòng xót cậu, yêu thương cậu, nơi đó mới là nhà của cậu.

Qua mười lăm, ra khỏi tháng giêng, tết năm nay coi như là hoàn toàn qua hết.

Vì khí trời vẫn còn rất lạnh, cho nên Tô Tuệ Nương ngoài lúc cần thiết phải ra ngoài, thời gian còn lại đều làm ổ trong nhà, một ngày nọ, nàng đang cúi người gảy bàn tính, Mộc Hương vén rèm lên đi vào.

“Tiểu thư, có người đưa thiệp mời cho ngài.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Thiếp nhà nào?”

“Là phu nhân Lữ viên ngoại trấn trên đưa thiếp cho tiểu thư, muốn mời ngài ba ngày sau đến nhà họ ngắm mai.”

Tô Tuệ Nương nhận lấy thiếp nhìn, quả đúng như thế, Lữ viên ngoại này, nàng cũng từng nghe nói qua, ở trấn Bàn Đào xem như là nhà giàu số một, chỉ là hai nhà họ trước giờ không có can hệ gì, sao lại đột nhiên gọi thiếp cho nàng nhỉ.

“Tiểu thư, nô tỳ nhớ nhà họ lúc năm mới có hoàn lễ năm mới mà chúng ta biếu.”

Một câu đề tỉnh, Tô Tuệ Nương ầu ầu cũng nhớ lại điểm này, đã như thế ngược lại không tiện từ chối.

Ba ngày sau, Tô Tuệ Nương quả nhiên đến hẹn đúng giờ.

Nơi ở của Lữ gia cách Tô gia kỳ thật cũng không xa lắm, tính ra cũng chỉ cách một con đường, cho nên Tô Tuệ Nương không ngồi xe, trực tiếp đi qua, đến nơi đưa thiếp mời, tự có người hầu ra đón.

“Nghe danh đã lâu Tô cô nương là người rất có bản lĩnh, hôm nay vừa gặp quả đúng như thế.” vừa vào phòng khách, một vị phụ nữ trung niên vận áo bông màu tím in hoa, mang theo bộ trang sức phi thủy, đơn đã cười đi tới, sau lưng đi theo mấy bé gái trẻ tuổi, lúc này cũng mất mang tò mò nhìn nàng.

Tô Tuệ Nương nghĩ thăm vị này hẳn là Lữ phu nhân rồi.

“Phu nhân quá khen, Tuệ Nương trái lại phải cảm tạ lời mời của phu nhân đây.” Nàng cười nhẹ nhàng trả lời.

Hai bên ra mắt xong, chia ra ngồi xuống.

Người hai nhà kỳ thật chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, cũng chưa quen thuộc, nhưng không ngờ Lữ phu nhân là người rất biết nói chuyện, chẳng mấy chốc đã khiến cho không khí hòa hợp hơn hẳn, làm Tô Tuệ Nương cũng thả lỏng rất nhiều. Nói là mở tiệc ngắm mai, song Tô Tuệ Nương nhìn một vòng, phát hiện đối phương hình như ngoài mình ra cũng không mời ai nữa, hơn nữa trong lời nói, có phần đề cập đến Tô Văn khá nhiều, lại nhìn nhóm tiểu cô nương bu quanh kia, trong lòng Tô Tuệ Nương có vài phần vỡ lẽ. Đương lúc câu chuyện câu trò, có hạ nhân báo lại, nói mai viên đã bố trí xong, mời phu nhân và các tiểu thư đến thưởng mai. Thế là đoàn người kẻ thất áo choàng kẻ cầm lò sưởi, Mộc Hương cũng bung dù cho Tô Tuệ Nương.

Lữ gia là phú hộ nổi danh nhất trong trấn, nhưng dù sao cũng chỉ là một phú hộ thôi, cái được gọi là vườn mai, mặc dù nhìn rất rực rỡ gấm hoa, diện tích song cũng không lớn, đối với Tô Tuệ Nương kiếp trước từng nhìn quen “trăng diện lớn” mà nói, quả thực là không kéo dài nổi cảm giác rung động gì.

Mà vị Lữ phu nhân luôn lấy vườn mai đó làm tự hào này, trong lòng chẳng những không tức giận, ngược lại càng phát ra cao hứng, nghe nói Tô gia này có thân thuộc với phủ Bá tước trong kinh thành, trông đáng vẻ thân nhiên kia, đích thị là nhìn mãi thành quen rồi.

Trong lúc nhất thời, ý định kia trong lòng không khỏi càng nóng thêm ba phần.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lữ gia có Trí

Edit: Mạc Thiên Y

“Mẫu thân, xin ngài mau cứu di nương đi!” Một bóng người gầy yếu chẳng biết từ đâu mãnh liệt xông tới, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất đau khổ cầu khẩn.

Tô Tuệ Nương dừng bước, nghi hoặc nhíu mày. Sắc mặt Lữ phu nhân bên cạnh loáng cái trầm đến có thể ra nước: “Trĩ nha đầu, ngươi làm gì vậy, còn không mau đứng lên.”

Thiếu nữ kia nghe vậy cũng không đứng lên, ngược lại lê gối đến trước, nắm chặt lấy gấu váy Lữ phu nhân, nước mắt như mưa nói: “Mẫu thân, di nương bệnh sắp không xong rồi, xin ngài thương xót, tìm đại phu xem một chút đi!”

Lữ phu nhân kia nghe vậy, gương mặt lại càng căng đến phát tím, nó đây là có ý gì? Nói mình ngược đãi thiếp thất, bà cực kỳ khó chịu liếc mắt nhìn Tô Tuệ Nương bên cạnh, quả nhiên từ trong ánh mắt của đối phương xuất hiện chút bất thường.

Lữ phu nhân lúc này hận không thể cắn nát răng, bà nổi giận đùng đùng dạy dỗ: “Ngươi xem thử bộ dạng hiện giờ của mình đi, không thấy trong nhà có khách quý ư, người đâu, lôi nó ra cho ta.”

“Không, mẫu thân, ngài hãy nghe con nói, di nương thật sự sắp chóng đỡ không được rồi...”

Trong lúc thiếu nữ kia nước mắt rơi như mưa, đau khổ cầu khẩn, Tô Tuệ Nương cũng tại lúc này nhìn rõ tướng mạo cô ta, thiếu nữ này lớn lên rất thanh tú độ tuổi khoảng mười lăm mười sáu, đương độ nọ hoa chóng nở, hơn nữa giờ phút này biểu tình đau khổ không nơi nương tựa kia, lại càng thêm ba phần xinh đẹp, từ tướng mạo mà nói quả thật xuất sắc hơn mấy tỷ muội khác của mình. Tầm mắt Tô Tuệ Nương tiếp tục quan sát, đột nhiên, như nhìn thấy vật gì đó, hai mắt bỗng chốc ngưng tụ như bị kim châm.

Nàng nhìn thấy bàn tay của thiếu nữ kia, gầy yếu, trắng mịn, thế nhưng không giống người thường, bởi vì nàng ta lại có sáu ngón tay.

Lữ gia? Lữ Tri? Sáu ngón tay?

Tô Tuệ Nương khiếp sợ lùi lại một bước, trên mặt lộ vẻ mười mui không thể tin nổi.

Nét mặt của nàng lập tức khiến Lữ phu nhân hiểu lầm, Lữ phu nhân lúc này chẳng phải nổi giận nữa mà là muốn giết người rồi, bà có lòng muốn cùng Tô gia kết thân, giờ lại phơi ra chuyện này, đây rõ mồn một là lấy dao róc mặt rồi a!

Hành chết nó, nhất định phải hành chết nó, sẽ khiến cho nó và con ả mẹ bệnh tật của nó cùng chết phứt cho xong.

Đương lúc Lữ phu nhân cấp tốc xoay chuyển đủ loại ý niệm trong đầu, có hai người trông như ma ma chuẩn bị tiến lên tóm lấy thiếu nữ kia, ngay lúc này, Tô Tuệ Nương mở miệng quát một tiếng: “Dừng tay!”

“Lữ phu nhân, mạng người là lớn, hay là ngài phái đại phu cùng vị cô nương này đi qua xem thử đi! Tô Tuệ Nương về mặt ‘ôn nhu’ đề nghị.

Lữ phu nhân sắc mặt liên tục thay đổi ba phen, cuối cùng quả thực là dưới tình cảnh ngại thể diện, đành cố vờ tươi cười gật gật đầu, miễn cưỡng nói: “Đúng là nên như thế.”

Thiếu nữ kia nghe lời này, trên gương mặt mang theo nước mắt đầu tiên là vui vẻ, sau đó cảm kích nhìn Tô Tuệ Nương. Rất nhanh, cô ta liền đứng dậy đi theo hai ma ma được lệnh. Dõi theo bóng lưng gấp gáp của cô ta, trong lòng Tô Tuệ Nương vẫn quanh quẩn một cảm giác không thể nào tin được nồng đậm. Nàng thật không ngờ, mình sẽ gặp được nữ nhân “nổi danh” như vậy ở nơi này, thế sự quả nhiên là vô thường.

Trải qua màn nhạc đệm này, tâm tình thường mai của Lữ phu nhân cùng các vị tiểu thư rõ ràng giảm bớt một nửa, kể cả Tô Tuệ Nương đang ngồi trong thạch đình, thỉnh thoảng cũng trở nên thất thần.

“Đề Tô cô nương chê cười rồi...” Lữ phu nhân rõ ràng muốn vấn hồi hình tượng bản thân, mà vài thiếu nữ bên cạnh bà ta cũng mở lời theo giúp, trong lời nói không khỏi tràn đầy khinh bỉ đối với Lữ Tri kia, và ca ngợi đối với Lữ phu nhân từ ái.

Nghe đến đó, Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn mấy người bên cạnh, chợt khẽ thở dài, bên trong đôi mắt hiện lên một tia thương hại.

Các người có biết, chính cô thứ nữ* thấp kém bị các người khinh bỉ, thóa mạ, churong mất kia, về sau sẽ có một phen thành tựu thế nào không? Tô Tuệ Nương thầm nghĩ, chính cô gái này, về sau sẽ tiến cung, phong phi, sinh con trai, con trai của cô ta sẽ trở thành thiên tử kế nhiệm tiếp theo của triều Đại Thụy, mà cô ta cũng trở thành Thái hậu. (thứ nữ: con gái của vợ bé)

Là vị quyền khuynh thiên hạ, chí cao vô thượng kia – Lữ Thái hậu.

Loại cảm giác trong hoảng hốt lại mang theo hoang đường này, mãi đến khi Tô Tuệ Nương rời khỏi Lữ gia, vẫn chưa bình thường trở lại được. Kiếp trước, nàng cũng từng bái kiến Lữ Thái hậu, nhưng khi đó Lữ Thái hậu đã là lão phụ, nếu không nhờ đặc thù tay bà ta có 6 ngón quá rõ ràng, Tô Tuệ Nương sợ là cũng không thể đem cô thiếu nữ quý trên mặt đất đau khổ cầu khẩn kia, liên tưởng cùng với vị Thái hậu nương nương vô tận uy nghiêm sau này kia.

Song, dẫu có không thể tin đến đâu, có cảm giác hoang đường cách mấy. Đối với cuộc sống của Tô Tuệ Nương cũng không quan hệ quá nhiều, bày tâm tình xong, Tô Tuệ Nương cũng không cố nghĩ đến chuyện này nữa, dĩ nhiên, nàng cũng không có ý muốn ning bọ gì Thái hậu tương lai, không phải phẩm cách nàng “cao thượng” như nào, mà thú thực là vì tính tình của cái người Lữ Tri kia, thực sự không được gọi là lương thiện gì mấy. Kia chính là người sau khi một chiêu đoạt được quyền, sẽ đẩy đưa đến chết tất cả người từng có lỗi với thị, ngay cả mẹ cả cùng vài tỷ muội trong nhà thị cũng không buông tha, bằng không cũng sẽ không có người hậu thế xưng thị là “Thiên hạ đệ nhất độc phụ”.

Nhưng mà rất rõ ràng, Lữ phu nhân đối với nhà nàng vẫn rất nhiệt tình, thỉnh thoảng phái người tới cửa mời, tuy nhiên đều bị Tô Tuệ Nương thoái thác. Sau vài lần, Lữ phu nhân cũng cảm thấy sự lạnh nhạt của đối phương, nghĩ kỹ lại, cảm thấy chắc chắn là tại hành động hôm đó của Lữ Tri, trong lòng bà tích hận, ngược lại càng tệ hại hơn là bắt đầu hành hạ mẹ con Lữ Tri, không quá bao lâu, mẹ ruột Lữ Tri vốn bệnh tình nguy kịch, cứ thế buông tay nhân gian.

Bởi vì hai nhà cách nhau tương đối gần, Tô Tuệ Nương cũng phái người đề ý chuyện này, cho nên khi nàng hay tin, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, nàng phân phó Mộc Hương đưa cho Lữ Tri một trăm lượng bạc, đương nhiên là đưa lên, Mộc Hương suy nghĩ thật lâu, mới mua chuộc được một gã sai vặt của Lữ phủ, làm xong việc này.

Cứ thế, thời gian dần trôi, đợi đến khi xuân về hoa nở, nhiệt độ dần lên cao, kỳ thi hội ba năm một lần của triều Đại Thụy cũng sắp mở ra.

Thi huyện, thi phủ, thi hội, lần lượt đối ứng là đồng sinh, tú tài và cử nhân. Trong đó chỉ có học sinh thi đỗ cử nhân mới có thể có tư cách vào triều làm quan, thành thử bạn hoàn toàn có thể tưởng tượng, Thượng Kinh lúc bấy giờ vừa náo nhiệt vừa tập nập đến cỡ nào. Những học trò ở địa phương xa xôi trải qua đường dài xóc nảy mới có thể đến nơi, nhưng đối với Tô Văn ở ngay tại Thượng Kinh mà nói ấy mà dễ dàng hơn rất nhiều. Cậu không lựa chọn

tiếp tục ở lại thư viện ôn tập, mà là về nhà, chuẩn bị bước bút phá cuối cùng.

Đối với việc Tô Văn dự thi, Lâm thị là người căng thẳng nhất bất an nhất, cả ngày lo ngay ngáy, chẳng bao lâu người đã gầy đi trông thấy. Trái lại với Tô Văn...

Tô Tuệ Nương từng tìm câu tâm sự, Tô Văn đều tỏ vẻ vô cùng có tự tin, hơn nữa cậu cũng nói, lần này cứ cho là thi thử, nếu không đậu cũng không nhụt chí, lần sau thi lại là được. Tô Tuệ Nương thấy thần sắc cậu bình tĩnh, rất có loại cảm giác vinh nhục bất kinh, trong lòng không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm rõ to.

Từ dạo ấy, Tô Tuệ Nương không hỏi tới chuyện khoa cử của Tô Văn nữa, cũng không cho Lâm thị hỏi, chỉ tận tâm chăm sóc cậu ăn, mặc ở, đi lại. Muốn giành được thành tích tốt ngoại trừ học vẫn tích lũy ngày thường ra, một thân thể khỏe mạnh đầy tinh – khí – thần cũng rất là quan trọng. Phải biết rằng kỳ thi hội này kéo dài những mười ngày, người bị nhốt trong trường thi, ăn không ngon, ngủ không yên, là rất dễ tiêu hao thể lực nhất, người không thấy hàng năm đều có người ngất xỉu trên trường thi bị khiêng ra sao?

Như thế, lại qua hai tháng, vào một ngày nóng bức nhất của triều Đại Thụy, kỳ thi hội ba năm một lần, bắt đầu.

Tô Tuệ Nương và Lâm thị đều không đi đưa, chỉ đứng trước cổng nhà nhìn Tô Văn trèo lên xe ngựa.

“Tuệ Nương à, con nói Văn Nhi làm được không?” Lâm thị vẻ mặt lo được lo mất mà hỏi.

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười một cái, trong thần sắc lộ ra chút khẳng định: “Được ạ!”

Tô Văn vào trường thi ngày thứ tư, Tô gia bắt ngờ có một vị khách tới.

Tô Tuệ Nương nhìn thiếu nữ trước mặt, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, cổ tự trấn định cười cười, nói: “Lữ cô nương đột nhiên đến, là có chuyện gì chăng?”

Lữ Trĩ giương sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Tuệ Nương, cuối cùng cắn chặt răng, toan quỳ xuống đất.

Tô Tuệ Nương sao có thể để thị ta quỳ, phải biết rằng cái vị này bụng dạ cực nhỏ nhen a, hôm nay nếu để thị quỳ, ngày sau thị có thể khoét xương đầu gối mình chứ chẳng chơi. Tô Tuệ Nương tay mất lạnh lẽo bắt được cánh tay của thị: “Có lời gì cứ nói, không cần phải như thế.”

Lữ Trĩ bèn nói: “Thực không dám giấu giếm, lần này tới cửa là có chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì, Lữ cô nương cứ nói.”

Lữ Trĩ là một nữ tử tâm tư rất tỉ mỉ lại rất nhạy cảm đa nghi, đoạn thời gian trước mẫu thân thị mất, cô nương nhà họ Tô chỉ gặp qua một lần này, ấy mà lại đưa thị một trăm lượng bạc, từ chuyện này thị liền biết, đối phương là có thiện ý với mình. Thị mặc dù không biết thiện ý này từ đâu mà ra, nhưng tình cảnh thị hiện giờ ngày càng gay go, mẹ cả thể nhưng đã định cho thị một mối hôn sự, đối phương lại là một hộ nhà nông ở ngoại ô kinh thành. Lữ Trĩ sao có thể nguyện ý, nhưng mẹ cả ép quá, bất kể trong hay ngoài phủ thị đều tứ cố vô thân, dưới tình cảnh cùng đường bí lối, ấy mà nhớ đến Tô Tuệ Nương, thế là tìm tới trong tuyệt vọng.

Tô Tuệ Nương sau khi nghe đại khái tình huống của Lữ Trĩ, khẽ cau mày hỏi: “Cô muốn tôi giúp thế nào?”

Trên mặt Lữ Trĩ hiện vẻ kiên định, thị nói: “Mẫu thân đã nhận hôn thư của đối phương rồi, muốn đổi ý giờ không còn kịp nữa, cho nên bây giờ cũng chỉ có một biện pháp....”

Tô Tuệ Nương trong lòng chợt động, quả nhiên, Lữ Trĩ nói: “Muội muốn tiến cung.”

Một nữ nhân nếu muốn tiến cung, đơn giản là hai loại phương thức. Một là thông qua tuyển chọn, tiến cung làm hậu phi. Một cái khác thì kém hơn, thân phận cũng hoàn toàn không bằng người trước, bọn họ sẽ phải đi hầu hạ người ta, gọi là cung nữ.

Rất hiển nhiên, Lữ Trĩ là muốn đi con đường sau.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tô Văn trúng cử

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Văn là được người diu xuống xe ngựa, Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị đã sớm nóng lòng chờ ở cửa lập tức nghênh đón. Không nói gì nhiều cả, Tô Tuệ Nương bảo người đem ra bát súp nóng tự tay nấu. Tô Văn mặt mũi tiêu tụy uống, lại dưới sự ép buộc của tỷ tỷ dùng chút đồ ăn loãng, rồi sau đó vào

phòng, ngã lăn ra ngủ. Giấc ngủ này liền ngủ thẳng tới sắc trời tối mịt.

“Thiếu gia, tiểu thư đã sai người đun nước tắm cho ngài” gã sai vặt bên cạnh cậu lấy lòng nói: “Ngài đi tắm rửa đi, cho khoan khoái một chút.”

Nghe được là an bài của tỷ tỷ, bên khốe miệng Tô Văn hiện lên ý cười, gật gật đầu.

Tắm rửa xong rồi thay một thân quần áo mới, Tô Văn không trở về phòng mà thẳng đường đến phòng Tô Tuệ Nương. Cậu biết mẹ và chị bây giờ nhất định đang chờ gặp. Quả đúng thế, Tô Văn vừa vén rèm cửa lên, đã nhìn thấy trên giường hai người đang ngồi thảo luận.

“Văn nhi...” Lâm thị đứng lên trước, có chút kích động nghênh đón. Trên mặt bà còn mang theo phần nào do dự, biểu tình muốn hỏi lại không dám.

Tô Văn cười cười, nói với mẫu thân và tỷ tỷ: “Hết thấy hoàn hảo.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này cũng cười, bảo Tô Văn ngồi xuống.

“...Nhờ có tỷ tỷ suy nghĩ chu toàn” Tô Văn như nhớ lại gì đó: “Trong trường thi quả thật là chỗ nào cũng bất tiện... Ban ngày còn may, buổi tối ấy mà lạnh khủng khiếp, lại còn có muỗi, cả một lớp dày đặc, khiến ai nấy ngủ không yên. Tỷ tỷ cho đệ nước xua muỗi thế là có đất dụng võ tuy nói có chút mùi thơm, nhưng mà đặc biệt dùng tốt... Vải dầu cũng có đất dụng võ, có một ngày đổ mưa nhỏ, trong trường thi có rất nhiều nóc lều của gian thi bị dột... bài thi cũng bị làm ướt... vải dầu che lên nóc lều...”

Tô Tuệ Nương cùng Lâm thị cứ như vậy mỉm cười nghe Tô Văn ở nơi đó thao thao bất tuyệt kể chuyện trong trường thi. Không ai có ý hỏi Tô Văn thi thế nào, dù thế nào đi nữa cậu cũng đã làm hết sức mình rồi, về phần kết quả, cũng chỉ nghe theo mệnh trời, chẳng phải sao?

Kết quả thi hội ít nhất cũng phải sau một tháng mới có, mà trong khoảng thời gian này Thượng Kinh cũng đang tại thời điểm sóng lớn cuộn trào, đồng thời các thí sinh đang nôn nóng đợi chờ thành tích, trong tối cũng tránh không khỏi có rất nhiều hành động nhỏ, thăm dò khắp nơi, nơi nơi mở tiệc chiêu đãi, kéo bè kết phái, trong nhất thời cả Thượng Kinh có thể nói là sôi trào như nước đun.

Tô Tuệ Nương lại đề nghị với Tô Văn, hy vọng cậu yên ổn ở nhà, đừng có rêu rao khắp nơi như những kẻ khác. Đối với điều này, Tô Văn tỏ vẻ đồng ý. Cậu biết tỷ tỷ là vì tốt cho cậu, bây giờ chưa có thành tích, nếu không đậu thì không cần nhiều lời, nhưng nếu là thi đỗ, vậy thì khó tránh khỏi sẽ khiến người khác lưu lại một loại cảm giác thiếu kiên nhẫn dễ bị kích động, bất lợi đối với phát triển sau này. Tóm lại một câu nói, yên ổn nấu trong nhà, hết thầy chờ khai bảng rồi nói sau.

Cứ thế, thời gian lại qua nửa tháng.

Một ngày nọ, sắc trời vừa tờ, là lúc ban mai. Một bóng người xuất hiện ở trước cổng sau Tô gia.

Tô Tuệ Nương chờ ở đó đã lâu, đi đến nghênh đón.

“Tô tỷ tỷ...” Người nọ khẽ khom người, hành đại lễ.

Chính là Lữ Trĩ không thể nghi ngờ.

Chỉ thấy thị một thân vải bố đã giặt đến trắng bệch, trên tay khoác tay nải, bộ dạng khăn trương lo lắng.

Tô Tuệ Nương nhẹ giọng thờ dài, cũng không nói gì thêm, hai người trực tiếp lên xe ngựa.

“Đa tạ Tô tỷ tỷ giúp đỡ, tiểu muội thật sự chẳng biết báo đáp bằng cách nào.” Lữ Trĩ giương mắt lên, tình chân ý thiết nói.

Tô Tuệ Nương quay sang thị cười cười, trong lòng lại có loại cảm giác vận mệnh trên người, nàng mấp máy miệng, mở miệng nói: “Chỗ Thượng cung cục đã chào hỏi xong cả rồi, muội vào đó rồi thì tìm một ma ma họ Mã, bà ấy sẽ giúp muội ghi danh. Trong cung đình không thể so với nơi khác, sau khi muội vào đó rồi nhất định phải cẩn thận làm việc.”

Lữ Trĩ nghe xong vẻ cảm kích trên mặt càng nồng đậm, khốe mắt nổi lên ánh lệ, nức nở nói: “Tỷ tỷ cứu muội ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, muội thật sự phải...”

“Được rồi, không cần phải nói điều này đâu.” Tô Tuệ Nương do dự một chút, giơ tay lên vỗ vỗ cánh tay Lữ Trĩ.

Kỳ thật nói tới chuyện này, trong lòng Tô Tuệ Nương là có tư tâm. Nếu không phải nàng biết Lữ Trĩ trước mắt ngày sau sẽ có một ngày lên như điều gặp gió, nghĩ đến kẻ cả đối phương có đáng thương cách mấy, gả cho nam nhân có không vừa lòng đến đâu chẳng nữa, Tô Tuệ Nương cũng tuyệt đối không tiện đưa tay giúp. Sở dĩ nàng đồng ý, đơn giản cũng là hy vọng đối phương có thể nhận một món nợ ân tình của nàng, dầu gì Tô Văn sau này hy vọng đi đường làm quan, nàng không thể không vì nhà mình suy nghĩ nhiều hơn chút. Dù sao kẻ cả không có mình, Lữ Trĩ ngày sau cũng nhất định phải tiến cung, việc nàng làm cũng bất quá là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Tô Tuệ Nương một lần rồi một lần tự nhủ, trong lòng cuối cùng không còn bất an như trước nữa.

Rất nhanh xe đã đi tới cửa Hoàng thành, sau khi Lữ Trĩ nói tạ ơn lần nữa, mang trên mặt vẻ kiên định sáng rực, đứng dậy xuống xe. Đồi theo bóng lưng xa dần của thị, trong lòng Tô Tuệ Nương thật sự có loại tư vị nói không thành lời.

Lữ Trĩ này cũng không phải “người tốt.” Thật sự! Mấy chục năm sau, nữ nhân này sẽ nắm giữ chính quyền cả Đại Thụy, thị ta dùng người thiên vị, ** hậu cung, gây họa thiên hạ. Không biết có bao nhiêu người đã chết trên tay thị, nhưng mà ngày hôm nay, thị lại được chính mình tự tay đưa vào trong cung, trong lúc nhất thời, trong lòng Tô Tuệ Nương thật sự có thể nói là ngửi vị tạp trần.

“Cô nương, chúng ta về chứ ạ?” Đột nhiên, sư phụ đánh xe ở bên ngoài hỏi một tiếng.

Tô Tuệ Nương hồi thần lại, thờ dài một tiếng: “Trở về thôi!”

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng khó khăn, ngay cả Tô Văn cố gắng muốn bản thân xem như không khác gì trước kia, nhưng loại thấp thỏm bất an này vẫn không tự chủ được nổi lên. Tô Tuệ Nương thấy vậy cũng không nói thêm gì, dù sao đây cũng là lẽ thường tình. Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, cái ngày yết băng rốt cục vẫn phải tới. Sáng sớm, người cả nhà đều tỉnh dậy, nhìn nhau phát hiện hốc mắt đối phương đều có chút thâm, Tô Tuệ Nương mím môi nở nụ cười, không khí lập tức liền thả lỏng, trên mặt Lâm thị lộ ra nụ cười, Tô Văn gãi gãi đầu.

Ba người ngồi trên cái bàn tròn trong phòng khách, Mộc Hương cùng Hoắc Hương đã bày xong chén đĩa.

Bữa sáng hôm nay là cháo loãng kèm thêm bánh bột. Cháo có hai loại, cháo gà xé và cháo gạo kê, bánh thì là bánh bột ngô, nghe mùi đặc biệt thơm, ngoài ra còn có bốn món dưa cải, hai nguội hai nóng. Cả nhà com nước xong xuôi, trong ánh mắt kỳ vọng của mẫu tử, Tô Văn dẫn theo gã sai vặt ra cửa.

“Ông trời Bồ Tát phù hộ, cho Văn Nhi nhà chúng ta trúng cử!” Lâm thị chấp tay trước ngực, đang cuồng nhiệt mà cầu nguyện.

Tô Tuệ Nương: “...”

Nếu mà cầu nguyện hữu dụng ——

“Ông trời Bồ Tát phù hộ, cho đệ đệ của con trúng cử!”

Giây phút chờ đợi bao giờ cũng đặc biệt khiến người sốt ruột, tại lúc Tô Tuệ Nương uống hết chén trà thứ chín, Lâm thị gần như đập phẳng nền đất trước cửa, từng trận tiếng vang huyền ảo như có như không vang lên, Tô Tuệ Nương cố gắng tai, đứng phắt dậy, quay sang Mộc Hương bên cạnh vội hỏi: “Em có nghe thấy tiếng chiêng trống không?”

Mộc Hương ra sức lắng nghe, lát sau gật đầu: “Tiểu thư, thật giống như là có ạ!”

“Mau, mau ra cửa xem sao...” Tô Tuệ Nương trên mặt là kinh hãi không nhận được nữa, liên tục đẩy tiểu nha đầu bên cạnh.

Mộc Hương nghe vậy lập tức hóa thành con khỉ, như một làn khói chạy biến ra ngoài, Tô Tuệ Nương hít sâu một hơi, trong mắt toàn bộ đều là trông đợi.

Quả nhiên, kèm theo tiếng chiêng trống ngày càng vang dội kia, Mộc Hương như thể xù lông, hót hải chạy về, trên mặt đều là phấn khích, cô hét lớn: “Tiểu thư, tiểu thư, thiếu gia nhà chúng ta trúng rồi, người báo tin mừng đến...”

“Ồi chao, phu nhân, ngài làm sao vậy...” Bên này mới dứt lời, bên kia Lâm thị trợn mắt một phen hôn mê bất tỉnh, Tô Tuệ Nương thấy thế trong lòng quả thật vừa bức mình vừa buồn cười, vội vàng nhấn huyệt nhân trung cho Lâm thị, vừa phân phó Hoắc Hương đi mời đại phu.

Cứ thế loay hoay một phen, vừa đưa Lâm thị vào phòng, bên ngoài liền có một đám người tràn vào.

Đi đầu là bốn năm nha dịch trên người mặc áo quan, một người trong đó trong tay còn cầm tờ bảng vàng, hướng về phía Tô Tuệ Nương ý cười đầy mặt mà chấp tay nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, Tô lão gia của quý phủ đã trúng Nhị giáp hạng thứ mười bảy.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy quả nhiên vui mừng quá đỗi, cầm lấy bảng vàng trong tay y nhìn tới nhìn lui, quả nhiên thấy tên Tô Văn trên đó.

“Chúc mừng phu nhân...”

“Cử nhân lão gia về sau khẳng định có thể cao thăng từng bước...”

“Văn Khúc Tinh hạ phạm a...”

Trước mắt một đám người như một làn khói vây quanh, toàn bộ lớn tiếng chúc mừng, trên mặt ai nấy đều là hâm mộ và nịnh hót, Tô Tuệ Nương mím môi, vung tay lên: “Mộc Hương, thưởng ——”

“Dạ!”

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi rầm trời của mọi người, Mộc Hương đem ra một giỏ lớn tiền đồng đã chuẩn bị từ trước đó, những người vây xem kia chờ chính là giờ phút này, rào rào vây tới. Tô Tuệ Nương đặc biệt phát riêng bạc cho mấy gã nha dịch kia, mỗi người hai lạng, xem như lấy lộc, mấy gã nha dịch được lợi, bèn nói rất nhiều lời tốt lành. Bời còn muốn đi “mò” tiếp vài khoản, à không, là phải đi báo tin mừng cho nhà tiếp theo, cho nên cũng không ở lâu, cười hi hi rồi đi.

“Tiểu thư, thiếu gia mới phái A Cát về báo tin, thiếu gia bị vài đồng môn kéo lại, tạm thời chưa về được.” Mộc Hương vẻ mặt vui vẻ ở bên tai Tô Tuệ Nương báo tin.

Tô Tuệ Nương gật gật đầu: “Được rồi, ta đã biết.”

Thân thể Lâm thị cũng không đáng ngại, chẳng qua là quá mức kích động dẫn đến ngất trong thời gian ngắn thôi, lúc này người đã thanh tỉnh lại, nhưng hai mắt lại trợn thẳng, lôi kéo quần áo Tô Tuệ Nương, run giọng hỏi: “Trúng rồi? Văn nhi trúng thật rồi ư?”

Tô Tuệ Nương cầm tay bà, cười nói: “Đứng thứ 17 Nhị giáp, đệ đệ thật sự trúng rồi ạ!!”

Trên mặt Lâm thị lướt qua thần sắc thoát vui thoát buồn, sau một lúc lâu, bụng mặt khóc rống: “Hu hu hu... trúng, trúng rồi... lão gia à, Văn Nhi nhà chúng ta trúng rồi a... ông ở dưới ấy biết được cũng có thể nhắm mắt rồi.”

Tô Tuệ Nương thấy bà khóc đến thương tâm, trong lòng cũng không kiềm được ưu tư, nàng biết, Lâm thị kỳ thật rất rất không dễ dàng.

May thay, trời xanh có mắt.

Tô gia nhà họ đã có người kế tục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đã sớm nhìn trúng

Tại thế giới này vô luận thời nào cũng có phân chia giai cấp, giữa giai cấp với giai cấp lại được phân minh bởi một hàng thành lũy sắc bén cao như núi, mà khoa cử không thể nghi ngờ là phương thức tốt nhất đánh vỡ thành lũy này. Cho nên đối với Tô gia mà nói, Tô Văn trúng cử không chỉ đơn giản là chuyện của riêng hắn, đây là một bước nhảy vọt lớn về mặt thân phận của cả gia tộc. Nói thông tục chút là, bọn họ cuối cùng từ “bần dân bách tính” biến thành “gia đình quan lại”. Mặc dù chức quan có thể căn bản “không được nhập lưu”*, thế nhưng điều không chút nào nghi ngờ là bọn họ có tư cách này. Mà điểm này, hoàn toàn có thể thấy được từ việc từ sau khi Tô Văn trúng cử, Tô gia bị người tới bái phỏng thiếu điều đập nát cả bậu cửa. Trần Bàn Đào nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, Tô Tuệ Nương tới nơi này đã hơn một năm, người quen biết đều không có, mấy ngày nay người quen ấy mà lại nhiều. Liên tục mấy ngày chiều dài, giày vò Tô Tuệ Nương và Lâm thị gây hấn một vòng, ngọn sóng hưng phấn này mới dần dần lắng xuống.

* bất nhập lưu: Thời Minh, Thanh quan chức chia làm 9 phẩm 18 cấp, không đến cửu phẩm gọi là “bất nhập lưu”, có nghĩa là đẳng cấp thấp, không đủ tư cách.

Tuy nhiên bận rộn cũng không uổng phí, Tô Tuệ Nương gây bàn tính, chỉ biết lần này mỗi quả cấp không đã thu gần bảy tám trăm lượng, phần lớn đều là những phú hộ trong trấn đưa tặng, mà trong đó Lữ gia còn tặng thêm một thanh Bạch ngọc như ý cùng Trần phu nhân Uy vũ bá đưa tặng một bộ văn phòng tứ bảo thuộc loại quý giá nhất. Sau bữa tiệc ăn mừng, Tô Văn được điểm chức Thứ cát sĩ trong Hàn Lâm viện, Thứ cát sĩ mặc dù ở diện cấp quan thuộc loại “bất nhập lưu” kia, nhưng đối với cả Tô gia mà nói đã là vui mừng khôn xiết rồi. Phải biết rằng về sau có thể tiến vào nội các, có thể ở bước một bước trên đường quan văn, phần lớn đều từng rèn luyện ở Hàn Lâm viện. Đây cũng là do Đại Thụ lập triều thời gian ngắn, khoa cử mở ra đến bây giờ cũng chỉ là đợt thứ hai mà thôi, quốc gia quá mức cần nhân tài đâm ra nói rộng hạn chế, nếu không dựa vào hạng Nhị giáp, Hàn Lâm viện là căn bản khỏi cần nghĩ.

“Tiểu thư, Lữ phu nhân tới.” Mộc Hương nhẹ nói bên tai Tô Tuệ Nương.

Buồng châu thoa trong tay, Tô Tuệ Nương khẽ nhủ mảy: “Biết rồi. Bảo người dưới thiết đãi cho tốt, ta sẽ ra ngay.”

“Người nhà này thật bề mặt.” Mộc Hương thề lưỡi, đầy ghét bỏ nói: “Tiểu thư rõ ràng không muốn dính dáng đến họ rồi, mà còn nhất định phải sắp tới.”

Tô Tuệ Nương thầm nhủ không phải là không muốn dính đến họ, mà là ta dính không nổi a... lắc lắc đầu, nàng có chút nhức đầu thờ dài.

Trong phòng khách, Lữ thị đang lôi kéo tay Lâm thị, mặt mày vui vẻ nói cười không ngớt. Lâm thị là người thành thực, đầu thế kháng lại những lời ton hót của Lữ thị, trong chớp lát đã bị quay mòng không biết đâu là phương hướng.

“Tô Văn nhà tỷ quả đúng là giỏi giang, tuổi còn trẻ đã đỗ cử nhân, Tô gia tỷ à, tỷ thật là có phúc đó nha...” Lữ thị mặt mày hớn hờ liên tiếp tán dương.

“Nào có, nào có, đều là tự bản thân thành béc cố gắng mà thôi.” Lâm thị sớm đã bị khen mụ đầu, đối với Lữ thị kia gọi rất chi là thân thiết.

“Hảiz, không sợ tỷ tỷ chê cười chứ, muội đời này chỉ sinh được ba đứa con gái, không có con trai.” Lữ thị xoay chuyển sắc mặt, lộ ra vẻ cực kỳ u buồn, thờ dài thườn thượt nói: “Lão gia trước sau nạp vào mấy tiểu thiếp cũng đều vô dụng, đến bây giờ trong nhà ngay cả người truyền hương khói cũng không có. Hôm nay nhìn thấy Tô Văn nhà tỷ tài giỏi như thế, trong lòng muội muội thật là hâm mộ a!”

Lâm thị là người mềm lòng, nghe thấy lời này vội khuyên mấy câu.

“Tô gia tỷ tỷ, ngài tâm tính thiện lương, hai ta lại hợp ý như vậy, có mấy lời muội nói thẳng, hôm nay tới đây cũng không vì chuyện gì khác...” Lữ thị lau

“nước mắt”, nói với Lâm thị: “Muội thật sự là yêu mến Tô Văn nhà tỷ, có lòng muốn gả con gái cho cậu ấy, không biết ý tỷ thế nào?”

Lâm thị nghe lời này không khỏi ngậm ngùi cả người.

“Tỷ yên tâm, cô nương Lữ gia nhà muội vô luận tướng mạo gì đều là tốt nhất đẳng đấy, hơn nữa trong nhà không có con trai, gia sản này còn không phải đều của muội nhỏ, nếu ngài nguyên ý kết cửa hôn sự này.” Lữ phu nhân nói: “Nhà chúng muội nguyên ý đưa của hồi môn là một tòa viện tam tiền, còn có năm ngàn, không! Một vạn lượng bạc, ngài thấy thế nào?”

Không thể trách Lữ thị gấp gáp như thế, quả thật là bởi vì bà cảm thấy Tô Văn rất là có “tiềm lực”. Lữ gia có tiền, nhưng cũng chỉ có thể coi như là hộ thương nhân, mà Tô Văn ấy là cử nhân lão gia, về sau chưa biết chừng có thể làm quan to, hơn nữa nhìn của cải của Tô gia, cũng không phải cái loại nghèo rớt mồng tơi, nữ nhi gả tới đây nhất định không thua thiệt, sau này còn có thể giúp đỡ lại nhà mình, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm? Thành thử Lữ thị mới gấp gáp như vậy, bất chấp da mặt đến bỏ đồ, thật sự là sợ bỏ lỡ cơ hội này không còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

Đương lúc Lâm thị bị ép buộc đến về mặt lúng túng, không biết làm sao cho phải, một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Tô Tuệ Nương vén rèm cửa đi đến. Lâm thị vội đứng lên, hướng về phía Tô Tuệ Nương nói: “Tuệ Nương con tới rồi...”

Tô Tuệ Nương khẽ gật đầu, bái kiến Lữ phu nhân mới ngồi xuống ghế. Bị đánh gãy như vậy, trên mặt Lữ phu nhân lộ ra thần sắc đáng tiếc, Lâm thị lỗ tai mềm, thị tin tưởng trong chớp lát nữa mình nhất định có thể thuyết phục được bà ta. Đến lúc đó hai nhà dẫu chỉ có ước hẹn ngoài miệng, đối phương muốn đổi ý cũng sẽ trễ.

Những lời Lữ thị nói, vừa rồi đi tới cửa Tô Tuệ Nương đều đã nghe được hết, nhưng rất đáng tiếc là, Tô Tuệ Nương hoàn toàn không có ý định kết thân cùng nhà họ, vô luận là hướng về phía Lữ Tri hay là hướng về phía tiền đồ ngày sau của Tô Văn, Lữ gia tuyệt không phải lương phôi.

Hiển nhiên, Lữ phu nhân cũng không nghĩ như vậy.

Đối với điệu bộ không ngừng dò xét tới dò xét lui của bà ta, Tô Tuệ Nương rốt cục nổi lên chút không kiên nhẫn, bèn trực tiếp nói: “Hảo ý của Lữ phu nhân chúng tôi xin lĩnh tâm lòng, chẳng qua là hôn sự của Tô Văn hiện nay đã có sắp đặt, nhà chúng tôi đang chuẩn bị xem mặt rồi.”

Lữ phu nhân tất cả lời muốn nói đều kẹt trong cổ họng, thoáng cái trên mặt thay đổi ba phen. Tô Tuệ Nương thăm nghĩ nếu nơi này không phải Tô phủ, bà ta không chừng sẽ đập bàn ném ghế, chửi ầm lên rồi.

Mang theo vẻ mặt khó chịu, Lữ phu nhân cũng không nán lại lâu, một lát sau liền bỏ đi như bay.

“Tuệ Nương à, con xem thử con kia...” Lâm thị có chút oán trách nói: “Lữ phu nhân cũng là có hảo ý, nể đứa con gái nhà bà ấy mẹ cũng gấp rồi, đều rất tốt, vô luận người nào làm vợ Văn Nhi cũng...”

“Mẹ!” Tô Tuệ Nương cắt đứt bà: “Con nói như vậy dĩ nhiên là có đạo lý của con. Mẹ thử nghĩ xem, đệ đệ bây giờ mặc dù trúng cử, nhưng muốn tiến xa trong quan trường, bất kể thế nào phía sau cũng phải có người nâng đỡ đứng không! Nhà chúng ta thì không trồng cây nãi rồi, cho nên nhà vợ càng phải quan trọng hơn. Nhà họ Lữ kia chẳng qua là phú hộ thương gia, có thể trợ giúp gì cho đệ đệ? Mẹ làm như vậy, chẳng phải là kéo đệ ấy thật lùi sao.”

Những lời này của Tô Tuệ Nương thẳng tắp đâm vào lòng Lâm thị, bà biến sắc, lập tức hốt hoảng sửa lời: “Thì ra mặt này còn có loại suy tính này a, mẹ chẳng có kiến thức sâu, đúng là nói nhầm, tiền đồ đệ đệ con quan trọng hơn a!”

Tô Tuệ Nương thấy dọa bà sợ, trong lòng thầm cười một tiếng, đỡ Lâm thị ngồi xuống: “Mẹ yên tâm đi, hôn sự của đệ đệ, trong lòng con đã tính sẵn rồi, những lời vừa rồi cũng không phải là gạt người.”

“Cái gì? Con, trong lòng con có nhân tuyển rồi? Là cô nương nhà nào?” Lâm thị ngẩng đầu vội hỏi.

“Là nhờ cậy mẹ nuôi tìm hộ.” Tô Tuệ Nương cười nói: “Tổng cộng đã gặp ba cô nương, theo thứ tự là con gái út của Quốc Tử Giám học lục – Thường đại nhân, tam nữ nhi của Khâm Thiên Giám ngũ quan lĩnh đài lang – Ngô đại nhân, cùng với đại nữ nhi của Trình đại nhân Thái y viện. Đầu là những cô gái rất tốt.”

Lâm thị nghe chẳng hiểu mấy chức quan vòng vèo này, nhưng bà tin tưởng ánh mắt của con gái.

“Vậy con nhìn trúng cô nương nhà nào?”

Tô Tuệ Nương sau khi ngẫm nghĩ nói: “Trong ba người này luận về chức quan Trình thái y là tông ngũ phẩm, Khâm Thiên Giám Ngô đại nhân là tông thất phẩm, thấp nhất là Quốc Tử Giám Thường đại nhân tông bát phẩm. Nhưng mà con lại cho rằng vẫn là con gái của Thường đại nhân thích hợp hơn. Mẫu thân cô ta sinh cả thấy năm người con, cô ta là con gái duy nhất, chúng ta ở kinh thành thế đơn lực bạc, cũng có thể có một chỗ chống đỡ. Hơn nữa cô gái kia là người diễm đạm, cũng hiểu lễ, diện mạo cũng rất xứng đôi với đệ đệ.” Tô Tuệ Nương cuối cùng cười nói bổ sung: “Thường đại nhân mặc dù chức quan không cao, nhưng trong giới quan văn vẫn còn có chút giao thiệp.”

Lâm thị nghe đến đó hai mắt sáng rỡ, trông điệu bộ kia quả thật là hận không thể lập tức đi xem con dâu tương lai ra sao mới được.

“Nếu là cô nương thích hợp như vậy, thì mau mau quyết định đi, đệ đệ con cũng không còn nhỏ nữa, nó thành hôn rồi, mẹ đời này cũng không còn gì tiếc nuối nữa.”

Tô Tuệ Nương nhìn bà rạng ngời rực rỡ, trong lòng hơi có chút không thoải mái, xem ra ở trong lòng Lâm thị vẫn coi trọng Tô Văn nhất a... cho dù mình

ngày thường làm tốt, cũng so ra kém con trai duy nhất của người ta a. Lắc lắc đầu, nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Mẹ, chuyện này không gấp được. Con đã nhờ mẹ nuôi ngó ý với bên kia, thành hay không thành còn phải xem ý tứ người ta.”

Quả nhiên, khoảng nửa tháng sau, Trần phu nhân cho người mời Tô Tuệ Nương qua phủ, nói cho nàng biết bên kia đã đồng ý.

Tô Tuệ Nương nghe xong, thật có thể nói là vui mừng quá đỗi.

Vị tiểu thư Thường gia kia, tên khuê danh là Thường Nhuận Nga, nhắc tới cũng khéo, lần đầu nàng đến mừng thọ Trần phu nhân, ngoài Lâm Tú Châu ra, vây quanh bên người Trần phu nhân còn có một thiếu nữ khác. Khi ấy Tô Tuệ Nương lần đầu tiên nhìn thấy, đã cảm thấy cô bé vô cùng trầm tĩnh, nói chuyện cũng hiểu lễ không lấu lỉnh. Trong lòng liền chứa hảo cảm, sau nàng lại đặc biệt nghe ngóng từ Trần phu nhân, thì càng lưu tâm hơn.

Chẳng qua là khi đó Tô Văn còn chưa trúng cử, nhà các nàng không có trụ mã gì, không tiện đề thân trước, nhưng giờ thì khác rồi. Tô Văn trúng cử, được chọn vào Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện, bây giờ nhắc lại chủ đề này, mới biểu hiện được sự có niềm tin, có thành ý.

Tô Tuệ Nương vạn phần cảm tạ Trần phu nhân, bà quả thật đã giúp mình không ít việc, vô luận là chuyện Thường gia, hay là chuyện đưa Lữ Trĩ vào cung, đều là bà hỗ trợ đất cầu, nhận người mẹ nuôi này đúng là không uổng phí a!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Kết thông gia

Edit: Mạc Thiên Y

Trong Thường phủ, Thường phu nhân đang lôi kéo tay của nữ nhi, thao thao nói: “Cậu Tô Văn kia cha con cũng đã nhìn rồi, xem ra là rất hài lòng, sau khi trở về tán dương cậu ta không ít, là một đứa tuổi nhỏ tài cao.”

Con gái nhà nào mà chẳng quan tâm hôn sự của mình, dù cứ luôn bày ra vẻ chừng chạc, Thường Nhuận Nga cũng không nhịn được có phần xấu hổ đỏ mặt, bộ dạng phục tùng nói: “Mẹ nói với con chuyện này làm gì.”

Biết con gái thẹn thùng, Thường phu nhân mỉm cười, một lát sau nhẹ nhàng thở dài.

Thường Nhuận Nga ngẩng đầu, có chút thắc mắc chớp chớp mắt.

Thường phu nhân liền nói: “Aiz! Vốn muốn để con gả cho Trần Ngọc, ai biết Lâm gia kia chắn ngang nửa đường... ta cùng với Mỹ Quyên còn là tỷ muội khuê trung, thế mà bà ấy lại chọn Lâm Tú Châu làm con dâu mà không chọn con, thật là...”

“Mẹ!” Thường Nhuận Nga cau mày vội ngắt lời: “Mẹ nói gì mà ai gả cho ai chứ, chúng ta cùng Trần gia một không có lời của bà mai, hai không có quyết định hôn thư, chẳng qua là Trần phu nhân mừng thọ, chúng ta đi tham gia mà thôi, tuyệt đối không nên nói những lời như thế nữa.”

Mất thấy nữ nhi nóng nảy, Thường phu nhân vội nói: “Được, được, được. Không nói, không nói.”

Song, bà ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng nhưng vẫn đáng tiếc. Tô Văn kia cho dù tốt, nhưng cũng chỉ xuất thân hàn môn, sao so được với Trần Ngọc đã có tước vị trên người, chẳng qua là tùy vào số mệnh, nữ nhi lỡ mất lần nhân duyên tốt kia, bà sao có thể không tiếc cho được.

Thường Nhuận Nga thấy vẻ mặt mẫu thân thất vọng, trong lòng cũng có phần không được tự nhiên, vội lái đề tài: “Hôm mừng thọ Trần phu nhân, con còn từng gặp đại cô nương Tô gia ấy, chẳng qua là khi đó không quen biết, cũng không tiện nói chuyện.”

“Mẹ cũng muốn nói với con chuyện này đây!” Thường phu nhân nhanh chóng khôi phục thần thái, mở miệng nói: “Nhà họ Tô kia khác với nhà khác, đương gia* không phải Tô lão phu nhân, mà là đại cô nương này, con vạn lần chớ xem thường cô gái này, Tô gia có được ngày hôm nay, toàn bộ là dựa vào bàn tay nàng ta đó.” (*đương gia: chủ nhà*)

Sau đó nói ra một chút sự tình của Tô Tuệ Nương, trong đó thậm chí còn bao gồm một phần lúc còn sống ở Vương Gia Ao, tuy không cặn kẽ nhưng cũng đủ để Thường Nhuận Nga biết, chị chồng tương lai của mình là cô gái tính tình thế nào. Thường Nhuận Nga nghe mà trợn mắt há hốc mồm, sau một hồi khá lâu mới lẩm bẩm nói: “Nữ nhi còn âm thầm lấy làm lạ từ lâu, vị Tô cô nương kia xem ra cũng hai mươi mốt hai mươi hai rồi, sao vẫn chưa lấy chồng.”

“Hài! Đó cũng là một nữ tử mệnh khổ.” Thường phu nhân khẽ thở dài một hơi, kéo tay con gái nói: “Nhà họ Tô kia mặc dù không phải là nhà cao cửa rộng gì, nhưng thắng ở nhân khẩu đơn giản, sau này nếu con gả qua đó, chỉ cần cung kính với mẹ chồng, thân cận với chị chồng, có lẽ hai người kia sẽ không làm khó con đâu. Lại qua một năm rưỡi nữa sinh hạ con cái, địa vị của con ở trong phủ thế là vững vàng rồi.”

“Lời của mẫu thân, nữ nhi nhớ kỹ.” Thường Nhuận Nga gật gật đầu, trên mặt nhuộm chút ửng hồng.

“Con ngoan, vậy cửa hôn sự này định rồi, Tô gia đã đánh tiếng ngày mười lăm tháng này, mời người đến cửa đề thân.” Thường phu nhân cười nói. Vì hôn sự của đứa con gái duy nhất này, bà cũng lo lắng đến bốc hỏa thời gian dài rồi, nếu đã lỡ mất Trần Ngọc, vậy thì Tô Văn phải nắm cho chặt, lúc này mới không nhịn được dặn dò riêng mấy câu. Thấy thái độ con gái “hôn nhân đại sự toàn bộ cha mẹ làm chủ”, trong lòng rất cao hứng. Thường phu nhân lại nói mấy câu, rồi mới đứng dậy rời đi, chỉ để lại Thường Nhuận Nga ngồi ở bên giường, ánh mắt đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì.

Quả đúng như thế, mười lăm hôm đó, Tô gia mời một bà mai cực kỳ có tiếng ở Thượng Kinh tới cửa đề thân, sinh lễ đưa cũng rất dày, mấy chị dâu Thường Nhuận Nga nhìn mà đều chắc lưỡi, không ngừng khen Thường Nhuận Nga may mắn. Thường phụ Thường mẫu, tất nhiên cực kỳ hài lòng, đặc biệt Thường mẫu, gần như quên bằng Trần Ngọc ngay lập tức, trong mắt chỉ có Tô Văn một thân trường sam trắng ngà trước mặt mà thôi, càng nhìn càng thấy đôi phương đáng về bất phàm, càng nhìn càng cảm thấy đôi phương cùng con gái mình là một đôi trời đất tạo nên, cười đến híp cả mắt. Thái độ thân thiết phải nói là hết cỡ.

Ngay cả Thường Nhuận Nga cũng nhìn lên sau rèm, theo như nha hoàn bên người nói, tiểu thư sau khi về phòng một mình ngẩn người thật lâu cơ mà khỏe miệng đứng là nhếch lên, tâm tình xem ra rất tốt. Hôn kỳ của Tô Văn cùng Thường Nhuận Nga chính thức quyết định vào đầu xuân năm sau, chuyện này ổn định rồi, trong lòng Tô Tuệ Nương mới thật sự yên tâm.

Những ngày sau đó, nàng liền *tâm phân lưỡng dụng*, một nửa dùng vào việc kinh doanh trà lâu Tô Ký, một nửa dùng vào việc chuẩn bị hôn sự. Cả viện Tô gia nàng chuẩn bị trát vôi lại toàn bộ, rồi mua ít gia dụng thượng hạng, còn cả tân phòng của Tô Văn, đó là quan trọng nhất, bởi có kinh nghiệm của kiếp trước, thành thử chuẩn bị những thứ này cũng dễ như trở bàn tay.

Tất bật một lèo, lại qua ba tháng.

Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương xử lý sơ xong việc nhà bèn nói với Lâm thị một tiếng, rồi chuẩn bị đến trà lâu đi một vòng. Đến trà lâu, chương quỹ ân cần đi tới, mở miệng gọi một tiếng bà chủ. Tô Tuệ Nương thuận tiện ngó một vòng, phát hiện có không ít khách, chuyện làm ăn nhìn qua cũng rất náo nhiệt. Vào bao gian chuyên dụng, chương quỹ bung lên một bầu Đại hồng bào ngon nhất, đứng ở một bên mặt đây nhìn hót không ngừng báo cáo. Tô Tuệ Nương lật xem sổ sách y đưa tới, nhìn một lượt từ đầu tới đuôi.

“Gần đây trà lâu chúng ta một tháng có thể lời được sáu – bảy trăm lượng bạc.” Chương quỹ cười ha hả nói: “Đặc biệt là vài hũ trà ngân châm mà ngài mang tới kia, sau khi khách uống đều khen ngon. Bây giờ một hai lá trà cũng có thể bán hơn năm mươi lượng bạc rồi. Bà chủ, chỗ ngài còn trữ hàng không?”

“Trà ngân châm” mà chương quỹ nói cũng là được trồng từ không gian tùy thân của Tô Tuệ Nương, bởi vì nhiễm linh khí bên trong, cho nên chất lượng cực cao, Tô Tuệ Nương từng mang tới một ít, làm *trấn điểm chi bảo* của tiệm. (*trấn điểm chi bảo: sản phẩm đặc biệt tốt nhất của quán*)

“Có đây...” Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười nói. Mộc Hương bên cạnh giờ bao đồ trên khuỷu tay, lấy từ trong ra hai cái vỏ nhỏ làm từ đá hắc nam: “Chỗ này một bình vẫn là trà ngân châm, một bình khác là hạt sương.”

Chương quỹ kia cũng là người thạo nghề, mở ra xem, thấy trà hạt sương viên nào viên nấy no đủ, khắp cả người trắng bạc, vừa mở nắp, một mùi lá trà thơm ngát liền xông vào mũi, biết ngay đây là loại trà nhất đẳng, tất nhiên là mặt mày hớn hờ, đây không phải là trà, đây là bạc trắng lóa a ~~~

Hai người nói một lát, Tô Tuệ Nương liền phát tay để y đi làm việc.

Sau một lúc lâu, nàng cảm thấy có chút nóng, bèn phân phó Mộc Hương đi mở cửa sổ, mà đúng lúc này, ngoài cửa sổ lại đột nhiên truyền đến từng thanh âm huyền ảo, Tô Tuệ Nương cau mày, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Tiểu thư, tiểu thư, bên dưới hình như có đánh nhau!!!”

Mộc Hương thò nửa người ra ngoài cửa sổ, thanh âm hưng phấn líu ríu nói.

Theo lời của cô nàng, thanh âm huyền ảo bên ngoài quả nhiên càng tăng thêm ba phần, chốc chốc còn truyền đến tiếng thét chói tai, còn có tiếng người bị ngã xuống đất, Tô Tuệ Nương khép lại sổ sách trong tay, đứng dậy đi tới.

Chỉ thấy bên dưới “trà lâu Tô Ký”, trong trong ngoài ngoài bu quanh một vòng người, vài thiếu niên áo hoa đang ngồi trên ngựa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn một người đối diện, người nọ đưa lưng về phía Tô Tuệ Nương, không nhìn rõ diện mạo, nhưng kiện xiêm y đỏ thắm kia lại thu hút sự chú ý của người, không biết có sao, Tô Tuệ Nương cảm thấy bụng tim mình hung hăng nhảy thịch một cái, một loại cảm giác quen thuộc tuôn trào trong lòng.

“Hàn Tứ, Triệu Ngũ, đám phế vật này là trợ thủ chúng mày tìm đến đây à?” thiếu niên áo đỏ kia cười xinh đẹp, thoáng hiện trong hai mắt lại là vô tận trào phúng cùng ác độc. Hai thiếu niên áo hoa kia nghe vậy, gương mặt nhất thời trở nên đen kịt, cắn răng nắn: “Yên Hoảng Chân mày chó quá đắt ý, mày đã thương huynh đệ kết bái của chúng tao, món nợ này, chúng tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“À, vậy chúng mày muốn thế nào? Chỉ bằng lũ chó mèo này sao?” thiếu niên áo đỏ kia nghe thế, nét trào phúng bên khóe miệng càng sâu: “Tiểu gia ta hôm qua có thể phế được tên cháu trai của Tiền gia, hôm nay cũng có thể phế được hai đứa chúng mày, thế nào, hai vị muốn thử xem không?”

Nhớ tới gã huynh đệ kết nghĩa của mình đến nay còn nằm trên giường kia, hai gã thiếu niên áo hoa kia lập tức méo xeo, quả thật là không thể trách họ quá nhất gan mà là bởi tên sát thần trước mắt quá hung tàn, bọn họ đã tìm những tên hảo thủ trong kinh muốn chế ngự được hắn, nào ngờ toàn bộ trở thành bánh bao thịt ném cho chó —— một đi không trở lại rồi.

“Mày, mày chờ đấy, tao phải đến phủ Vĩnh Bình Hầu đòi công đạo.” Cứng rắn là không được, hai thiếu niên áo hoa kia lập tức quyết định thay đổi sách

lược, siết cương ngựa toan chạy đi.

“Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, trên đời nào có chuyện hời thế.” Yên Hoàng Chân cười lạnh: “Ồ lại hết cho tiểu gia.”

Ai cũng không thấy rõ thiếu niên áo đỏ này làm như thế nào, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên bạch quang kèm theo tiếng ngựa hí thê thảm, chân trước hai con hảo mã nhất tề bị gọt sạch, máu tươi phun ra tung tóe, chẳng những xối vào đầy người hai gã thiếu niên áo hoa kia, mà cả trên người của Yên Hoàng Chân cũng dính đầy máu tươi.

Hắn nghiêng cao đầu, ác độc nhìn hai người lăn trên đất đã hoàn toàn sợ đến choáng váng, cứ thế giơ chân đá lên giữa ngực, cái loại thanh âm xương sườn gãy lìa kia đặc biệt mà rõ ràng truyền vào trong màng nhĩ. Mọi người vây xem cũng bị thủ đoạn hung tàn của thiếu niên áo đỏ hù dọa, ai nấy tái cả mặt mày, trong ánh mắt lãnh đạm của hắn dò xét tới, đều tự động rào rào tản ra, sợ tên ác nhân này tiện tay giết mình mất.

Không thèm nhìn đám người không biết sống hay chết kia lấy một cái, Yên Hoàng Chân khễ rung cổ tay, thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve vèo một cái quét quanh hông.

Có một loạt tiếng bước chân vang lên rầm rập, Yên Hoàng Chân biết, đây là người của Thuận Thiên Phủ sắp tới. Ngay lập tức hừ lạnh một tiếng, tiểu gia hắn cũng không có ý định bị bắt ngay tại chỗ, xoay người, không chút do dự liền lúi vào trong con hẻm nhỏ sát đường lớn. Bầy rề tám qụa rất nhiều chỗ ngoặt, thiếu niên áo đỏ phút chốc dừng bước, trong một con hẻm nhỏ không một ai, quay đầu, nửa híp mắt, sát khí tứ phía quét: “Không muốn chết thì lăn ra cho tiểu gia.”

Mang theo vài phần do dự, một đôi hài thêu hoa sen bước ra trước, rồi sau đó là tà váy màu vàng nhạt, cuối cùng mới là gương mặt hàm lệ loang lổ.

“Tuệ, tuệ, tuệ... tỷ tỷ... ..”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Trùng trùng

Edit: Mạc Thiên Y

Đương lúc Vương Thất Lang của quá khứ là Yên Hoàng Chân của bây giờ, bị một đường kéo lên xe ngựa, lại xuống xe, bị đẩy vào một tòa phủ đệ, cuối cùng được đặt trên giường mềm của nữ tử hương khuê, hắn cũng hoàn toàn chưa tỉnh thần lại, chỉ mờ to mắt lom lom nhìn cô gái trước mắt.

Sau thật lâu, thật lâu, hắn vươn tay, run rẩy sờ sờ gương mặt của Tô Tuệ Nương, run giọng hỏi: “Tuệ tỷ tỷ, là Tuệ tỷ tỷ thật sao?”

Tô Tuệ Nương thấy đáng vẻ kích động đến không thể tự khống chế, hai mắt bất tri bất giác dâng đầy nước mắt của hắn, lòng nàng lập tức mềm nhũn, toàn bộ hóa thành nước.

“Tiểu tử thú, mới năm năm không gặp mà đã quên ta?” Tô Tuệ Nương hít mũi một cái, nức nở nói: “Đúng là vô lương tâm.”

Bên tai là tiếng trách mắng quen thuộc sâu trong ký ức, tuy oán trách nhưng cũng đầy ấp thương yêu, đây là giọng nói mà Yên Hoàng Chân thường xuyên nhớ tới sau nửa đêm tỉnh mộng, là an ủi duy nhất trong lòng khi hắn bị khi nhục cần rằng gắng gượng. Giờ phút này này, Yên Hoàng Chân không còn vẻ hung ác như vừa rồi nữa, tựa như một đứa bé chịu hết vô số uất ức, chọt bỏ nhào vào trong ngực Tô Tuệ Nương, ôm chặt thật chặt eo nàng, khóc lớn nói: “Tuệ tỷ tỷ, Tiểu Thất rất nhớ tỷ a!”

Tô Tuệ Nương hốc mắt đỏ bừng, thoáng chốc nước mắt rơi như mưa.

Cửu biệt trùng trùng, hai người cứ thế ôm nhau, nhất tề khóc rống, thẳng như chỉ có nước mắt kia mới có thể phát tiết toàn bộ tình cảm trong lòng họ lúc này. Hai người khóc thật lâu, Tô Tuệ Nương mới thoáng trấn định lại.

“Xem đệ kia, cả người bây hầy.” Cẩm khăn thấm lau nước mắt, Tô Tuệ Nương khễ tách ra một khoảng cách, đẩy “ghét bỏ” nói.

Vương Thất Lang có chút ủy khuất dẫu môi, vươn tay còn muốn ôm tiếp, lại bị Tô Tuệ Nương trừng mắt chế trụ, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới nhớ mình vừa bị máu phun cả người, quả là bây hầy nhem nhuốc thật.

Tô Tuệ Nương hơi lui về sau hai bước, xoay người nói: “Đội ta lấy quần áo cho đệ tắm.”

Yên Hoàng Chân nghe vậy sắc mặt đột nhiên biến đổi, âm trầm nói: “Đồ của nam nhân khác đệ không quen mặc.”

“Nói bậy bạ gì đó!” Tô Tuệ Nương quay đầu lại trừng mắt liếc: “Đâu có người khác.”

Sau khi liên tục suy ngẫm ý tứ lời này, về tới tắm trên mặt Yên Hoàng Chân nháy mắt tán đi, đổi lại dáng vẻ hí hửng còn hướng về phía Tô Tuệ Nương

phát phát tay: “Nhanh đi lấy đi...”

“Ba hồi gió ba hồi mưa.” Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, cảm thấy hần trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Không chỉ là áo ngoài, ngay cả áo lót, quần, thắt lưng, giày, Tô Tuệ Nương đều cho hần thay hết một lèo, bộ quần áo đỏ thắm không biết là vết máu hay là cái gì khác kia, bị nàng vò thành một nùi, bảo Mộc Hương cầm đi đốt. Yên Hoàng Chân khoan khoái xuống đất ở trước gương dạo qua một vòng lại một vòng: “Vẫn là đồ Tuệ tỷ tỷ làm đẹp nhất.” hần vô cùng chân chó cười với Tô Tuệ Nương.

Lắc lắc đầu, Tô Tuệ Nương cảm thấy da mặt thẳng nhóc này vẫn dày y như mấy năm trước, bất quá thái độ hần thân cận như vậy, cũng khiến Tô Tuệ Nương ấm lòng, lôi kéo tay hần, hai người mặt đối mặt ngồi xuống. Tô Tuệ Nương bắt đầu hỏi thăm tình hình cuộc sống của hần những năm này, người trong phủ Vĩnh Bình hầu có đối tốt với hần không? Bây giờ đã đi học chưa? Vừa rồi hai gã thiếu niên gây sự với hần ở trên đường là ai? Văn văn một đồng lõa vẫn đề.

Hai người vừa nói là nói đến trọn hơn hai canh giờ, tận đến khi hai bên đều miệng đắng lưỡi khô mới khép miệng.

“Thì ra đệ bây giờ tên là Yên Hoàng Chân à!” Tô Tuệ Nương như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

“Cái tên xấu quá, đệ cũng không thích.” Hần vội vàng tỏ thái độ nói: “Tuệ tỷ tỷ vẫn gọi đệ là Tiểu Thất đi!”

Tô Tuệ Nương cười cười, tinh tế quan sát thiếu niên trước mắt, năm năm đã hoàn toàn biến đứa bé khả ái như ngọc tuyết kia thành thiếu niên mình mẩy diễm lệ của hôm nay, trong lòng nàng vừa mừng vừa lo. Mừng dĩ nhiên là hai người có thể gặp lại, lo lại là tính tình của thằng nhóc này, nàng cũng không quên một màn thảm thiết vừa rồi xảy ra trên đường cái, đã nhiều năm như vậy, cái tính vốn có phần ngoan độc của hần căn bản không có thu liễm, ngược lại càng thêm tùy tiện.

Phải làm sao mới ổn đây...

“Thì ra Tuệ tỷ tỷ có đến tìm đệ à.” Yên Hoàng Chân mặt đầy cảm xúc lẩm bẩm nói: “Đám nô tài đáng chết kia dám dấu chuyện này, để cho chúng ta cách gần như vậy, mà thủy chung không thể gặp nhau, thật là đáng chết!!”

Tô Tuệ Nương liền nói: “Được rồi, đừng nghĩ những cái đó nữa, chẳng phải bây giờ chúng ta đã gặp rồi sao?”

“Thế sao giống được, bỏ phí những một năm...” Yên Hoàng Chân quệt mồ, vô cùng như đứa trẻ nói.

Tô Tuệ Nương vừa bực mình vừa buồn cười vỗ đỉnh đầu hần, hơi trầm ngâm thử dò xét nói: “Giờ sắc trời cũng không còn sớm, đệ có cần phải trở về hay không?”

“Sao thế, Tuệ tỷ tỷ đây là đang đuổi đệ đi sao?” Yên Hoàng Chân lộ ra vẻ mặt uất ức, cả người nghiêng một cái, gục trên chân thêu, vịn vịn tới lui kêu lên: “Đệ không đi, không đi, tỷ có đuổi, đệ cũng không đi.”

“Ai đuổi đệ chứ, nói tào lao!” Tô Tuệ Nương quát mắt liếc hần.

“Hi hi, biết ngay Tuệ tỷ tỷ thương Tiểu Thất nhất mà.” Yên Hoàng Chân hớn hờ cười, đoạn nói: “Phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia tỷ cứ yên tâm là được, đệ có một tháng không quay về cũng chả có ai tìm đến, và lại, đệ mới vừa xử lý hai tên tôn tử kia, giờ nếu trở về chẳng phải chui đầu vào lưới?”

Tô Tuệ Nương thấy hần nói cũng có lý, hơn nữa trong lòng nàng không nỡ tách khỏi hần, bèn nói: “Vậy cũng tốt, tối nay đệ ở lại đây đi.”

Gương mặt non mềm của Yên Hoàng Chân liên tiếp cọ lên chân thêu, cười híp mắt gật gật đầu.

Đêm đó giờ com, lúc Lâm thị nhìn thấy Yên Hoàng Chân nắm tay khuê nữ mình, nở nụ cười đi ra, hai tròng mắt thiếu điều rơi ra, mãi đến khi đối phương thân thiết gọi một tiếng: “Dì.” Bấy giờ thị mới hồi thần.

“Thất, Thất, Thất Lang... ..” Lâm thị kinh ngạc há to miệng.

Yên Hoàng Chân nhìn thị gật đầu một cái.

Trên bàn com, Lâm thị quay sang Yên Hoàng Chân nói không ngớt: “Trong lòng tỷ tỷ con lo nhất chính là con... Đã nhiều năm như vậy, không gọi về nhà đến một lá thư... sống ở đây có tốt không... thằng nhóc này nom thế mà ngày càng xinh ra đấy... Văn nhi cũng rất khỏe, thằng bé trúng cử rồi, nhận việc ở Hàn Lâm viện, còn đính hôn nữa nha... Sao? Con hỏi Tuệ Nương à? Còn không phải vẫn luôn một mình sao... xem thằng bé này nào, miệng toét sắp đến mang tai rồi...”

Nói đến, Lâm thị cũng coi như là nhìn Yên Hoàng Chân lớn lên, trong lòng đã sớm xem hần là con trai mình, giờ bất thành linh gặp lại, dĩ nhiên là thân thiết hết cỡ rồi, thao thao bất tuyệt.

Yên Hoàng Chân cũng thay đổi lạnh lùng trước kia, đối với Lâm thị đặc biệt thân mật, thoạt nhìn đúng là thảo mai chết được.

Tô Tuệ Nương đặc biệt dọn dẹp cho Yên Hoàng Chân một gian phòng, buổi tối trực tiếp để cậu tới ngủ.

“Không cần, đệ ngủ trên cái giường nhỏ kê cạnh chân Tuệ tỷ tỷ là được!” Thiếu niên nhún cao hàng mày, đáng vẻ “ngại ngủ” ra chiều như tỷ không

cần phiên phức thể đầu, kết quả dĩ nhiên là bị Tô Tuệ Nương gõ vào đầu. Hai người dính nhau trò chuyện một lúc lâu, mãi đến khi trăng lên giữa trời, Yến Hoảng Chân mới bất đắc dĩ bị đẩy trở về phòng nghỉ ngơi. Gặp được người vẫn luôn nhưng nhớ, vô luận như thế nào, tâm tình Tô Tuệ Nương cũng là cực tốt. Trên khóe miệng nàng hàm chứa nụ cười, được Mộc Hương hầu hạ thay quần áo rửa mặt, rồi sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi.

Có thể gặp lại thật sự là quá tốt! Nàng hài lòng nghĩ như vậy.

Mà bên kia Yến Hoảng Chân cũng là trần trọc khó ngủ, với hấn mà nói tất cả chuyện này cũng tới quá nhanh, như nằm mơ vậy, Tuệ tỷ tỷ thật sự tới Thượng Kinh rồi ư? Thật sự đang ở phòng bên ư, hưng phấn cực hạn khiến hấn khó có thể ngủ, đây mắt đây đầu đều là gương mặt của Tô Tuệ Nương. Ừm, Tuệ tỷ tỷ thoát nhìn càng thêm “ngon miệng” rồi. Yến Hoảng Chân khấp khởi nghĩ, không biết nàng phải chăng cũng nhìn ra biến hóa của mình rồi, dù sao năm năm không gặp, hấn hiện giờ ấy mà là nam nhân chân chính rồi nha! Cũng không biết nhớ ra điều gì đó, Yến Hoảng Chân đột nhiên bụng hai gò má mình, bắt đầu lăn lộn trên giường, trong đêm đen cặp mắt hấn lập lòe sáng, thẳng như một loài lang sói, nhìn mà có chút dọa người.

Sáng hôm sau, Tô Tuệ Nương bị đánh thức bởi từng đợt tiếng chó sủa. Bất đắc dĩ nhẹ cười khổ một tiếng, nàng nửa ngồi dậy, gọi một tiếng: “Mộc Hương.”

“Cô nương” Mộc Hương mặt mày cau có lệt quệt đi tới, Tô Tuệ Nương nhìn nàng một cái: “Sao thế, trán nhăn đến sắp kẹp chết con ruồi rồi kìa.”

Mộc Hương mím mím môi, không dám lên tiếng.

Tô Tuệ Nương liền nói: “Vị thiếu niên hôm qua tới, là đệ đệ của ta, về sau sẽ thường xuyên tới, em đối với cậu ấy phải giống như ngày thường cung kính với ta, hiểu chưa?”

Trong đầu Mộc Hương dần hiện ra hình ảnh hôm qua Yến Hoảng Chân hươu kiếm chém ngựa, cả người thắm đầy máu, rung mình một cái, ôi cha mẹ ơi, đệ đệ này của tiểu thư nhà mình từ đâu xuất hiện thế, thật đáng sợ!!!

“Mộc Hương đã biết, về sau nhất định sẽ hầu hạ, ừm, thiếu gia thật tốt ạ.”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười.

Sau khi rửa mặt, nàng đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, quả nhiên, trong sân dưới hành lang, bắt gặp một người một chó đang phấn khích vui mừng như điên.

“Tuệ tỷ tỷ, dậy rồi à!!!” Yến Hoảng Chân bình bịch chạy tới, cười hi hi nói. Tiểu Hắc phía sau cậu cũng cực kỳ hưng phấn chạy vội tới, hướng về phía Tô Tuệ Nương kêu ăng ăng.

Yến Hoảng Chân ghét nó giành mất nổi bật của mình, phi thường không có lương tâm của chủ nhân mà đá nó hai cái.

Tiểu Hắc lập tức ngậm miệng, chỉ chừa lại cái đuôi vẫy càng thêm sung sướng.

“Hai cái đũa này!” Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu nói, trách: “Mới sáng sớm đã không yên ổn.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ôn tình dào dạt

Edit: Mạc Thiên Y

Đuổi đi Tiểu Hắc hưng phấn đến sắp vẩy gậy cả đuôi, hai tỷ đệ dắt nhau vào phòng khách, không bao lâu Lâm thị cũng tới, hôm nay đầu bếp làm bữa sáng là cháo loãng và bánh bao, Yến Hoảng Chân nếm thử, nói thẳng ăn không ngon bằng Tô Tuệ Nương làm.

“Kén chọn!” Tô Tuệ Nương trừng mắt liếc hấn một cái, khóe miệng lại khẽ nhếch nhẹ: “Được rồi, bữa trưa gói sùi cảo cho đệ ăn.”

“Muốn ăn nhân cay.” Yến Hoảng Chân hắt mặt yêu cầu.

“Dạ biết, thiếu gia, rõ lắm chuyện.”

Lâm thị nhìn hai người trước mắt liên tục đầu vồ mồm, trong lòng cũng vui vẻ, đã thật lâu thị chưa từng thấy con gái vui như vậy.

Ăn sáng xong, Tô Tuệ Nương về phòng mình, Yến Hoảng Chân đã hóa thân làm cái đuôi nhỏ tất nhiên đi cùng, hấn đã quen là mặt dày mày dạn, trong lúc Tô Tuệ Nương như mọi ngày xem sổ sách quản gia, cậu chàng liền chớp cơ hội, vèo đến cái nơi mà cậu tâm tâm niệm niệm.

Tô Tuệ Nương buông sổ sách trong tay, nhướn mày hỏi: “Đệ ở bên đó phá cái gì đấy!”

Chỉ thấy toàn bộ tủ quần áo sát đất trong phòng bị mở toang, rương bằng dây mây đựng quần áo cũng bị lật tung lên, Yến Hoảng Chân hai mắt sáng lên, thẳng tắp nhìn cái rương ở trong cùng tủ quần áo, một lát sau, cười híp mắt nhấc lên một bộ quần áo trẻ con, quay sang Tô Tuệ Nương đắc ý nói: “Thì ra là Tuệ tỷ tỷ làm nhiều đồ cho Tiểu Thất như vậy a, có điều, hình như hơi nhỏ a...”

“Nói thừa, đây là hai năm trước ta đoán chừng làm, dĩ nhiên nhỏ rồi.” Tô Tuệ Nương tức giận nói.

Yến Hoảng Chân nghe vậy trong lòng lại càng cảm động, cho dù mình không ở bên cạnh, hàng năm Tuệ tỷ tỷ vẫn kiên trì làm quần áo mới cho hắn, điều này chứng minh cái gì? Rằng trong lòng nàng, không lúc nào là không nhớ tới mình a! Yến Hoảng Chân khịt khịt mũi, cả trái tim nóng như muốn tan ra.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.” Bên kia Tô Tuệ Nương nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Chẳng qua năm năm không gặp mặt, để lại cao như vậy rồi.”

“Đương nhiên.” Yến Hoảng Chân nhanh như bay kéo một cái rương ra ngoài, ôm vào trong ngực: “Tiểu Thất bây giờ đã trưởng thành, đã là nam nhân a...”

Tô Tuệ Nương nhìn không quen cái bộ dạng rầm rũi kia, không khỏi mở miệng dìm hàng: “Phàm là người cường điệu mình đã lớn á, phần lớn đều là thằng nhóc con.”

Yến Hoảng Chân vênh vênh môi, sau đó con ngươi đảo một vòng, đặt cái rương đánh bịch lên bàn trước người Tô Tuệ Nương, mình cũng ngồi ở đối diện, nhìn nàng nói: “Tuệ tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, ở trong phủ Vĩnh Bình Hầu, hai năm trước có nha đầu muốn trèo lên giường đệ đấy!”

Tô Tuệ Nương nghe lời này, chân mày nhíu càng thêm lợi hại, nhìn về mặt Yến Hoảng Chân, là sự thật rồi.

Người bị nhìn chằm chằm bên kia lại đột nhiên cười hi hi, vươn cánh tay kéo tay Tô Tuệ Nương, như làm nũng nói: “Cơ mà Tuệ tỷ tỷ cứ yên tâm, Tiểu Thất cũng không để cho những nữ tử buồn nôn kia đụng vào người đệ đâu, đệ vẫn còn trong sạch đấy nhé!”

Tô Tuệ Nương yên lặng phỉ nhổ nói: “Trong sạch cái gì, người dùng lộn chỗ sao, này.”

“Trong phủ đệ rốt cuộc là có chuyện gì?” Nàng rất là nhức đầu nói: “Hai năm trước đệ cũng mới mười ba, sao lại có nha đầu dám trèo giường, phu nhân Vĩnh Bình Hầu quả giáo hạ nhân kiểu gì thế?” Mười ba mười bốn tuổi, là độ đang tuổi lớn, nếu vào lúc này phá tình quan, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự phát dục của cơ thể, hơn nữa đám thiếu gia trẻ tuổi, rất dễ không biết kiềm chế, ăn tùy biết vị rồi không tránh khỏi sẽ nghiện, về lâu về dài, chẳng phải là làm hư thân thể triệt để sao.

“Bà ta ước gì đệ biến thành tên giá áo túi com, tham hoa luyến sắc ấy chứ!” Yến Hoảng Chân cười lạnh, giữa hai lông mày có vẻ trào phúng nói không hết.

Tô Tuệ Nương nghe vậy liền nhớ tới một chuyện, không khỏi hỏi: “Ta nghe người ta nói, đệ từng tự tay đánh chết nha hoàn hầu hạ bên người, cũng là vì chuyện này sao?”

“Ai bảo chúng nó đáng chết chứ!” Yến Hoảng Chân nhún vai, cặp mắt lại nhìn chằm chằm vào Tô Tuệ Nương: “Tuệ tỷ tỷ, Tiểu Thất biết bản thân mình chẳng phải người thiện lương gì, nhưng cơ thể đệ là sạch sẽ đấy, trừ Tuệ tỷ tỷ ra, bất kỳ nữ nhân nào cũng đừng hòng đụng vào đệ.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này, trong lòng nặng nề đánh thịch một cái, chẳng hiểu sao đột nhiên cảm thấy gò má có hơi nóng.

Mang theo hốt hoảng tránh tầm mắt của hắn, giữa hai người nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Yến Hoảng Chân bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, cảm giác mình không thể quá ép sát không thì chọc Tuệ tỷ tỷ giận, vậy thì được không bù nổi mất.

“Tỷ tỷ nếu có thời gian, làm thêm cho đệ một đôi giày đi.” Hắn dòi đề tài, cười hi hi đá đá chân: “Có hơi chật.”

“... Ừ.” Tô Tuệ Nương thất hồn lạc phách lên tiếng.

Yến Hoảng Chân tựa hồ thật sự không hề vội vã trở về, hoặc là nói hắn bây giờ đã vui đến quên cả trời đất rồi. Liên tục hơn nửa tháng, hắn đều ở tại Tô gia, ngày ngày đều dính bên người Tô Tuệ Nương, như thể muốn bù đắp lại quãng thời gian chia cách vậy, quả nhiên một khắc cũng không nỡ xa.

Mà một ngày nọ, Mộc Hương bẩm báo lại, nói ngoài cửa có một gã sai vặt là người hầu của Yến Hoảng Chân, đặc biệt đến tìm chủ tử.

“Là Tiểu Thuận Tử.” Yến Hoảng Chân nghiêng người trên ghế dựa, há mồm phun vô nho, phát phát tay với Mộc Hương: “Cho hắn vào đi!”

Một lát sau, một vị thiếu niên đen gầy đi đến, vừa vào bậc cửa, liền bắt gặp chủ tử mình đương đông đưa nhàn nhã trên ghế dựa, Tiểu Thuận Tử gần như muốn òa khóc, rống cổ gào khóc: “Thiếu gia của ta a, nô tài vậy mà cuối cùng tìm được ngài rồi.”

Yến Hoảng Chân không chút khách khí đá hắn một cước: “Được rồi, đừng nhiều lời nữa. Đây là tỷ tỷ của ta, còn không mau qua dập đầu bái kiến.”

Tiểu Thuận Tử là tâm phúc của hắn, đối với chuyện của hắn trước kia cũng coi như biết tám chín phần mười, chớp chớp mắt, liền biết nữ tử mặt cười nhu hòa trước mắt chính là “Tuệ tỷ tỷ” mà chủ tử nhà mình tâm tâm niệm niệm rồi.

“Nô tài Tiểu Thuận Tử, thỉnh cô nương đại an.” Tiểu Thuận Tử quỳ phịch xuống đất, thật sự dập đầu ba cái cho Tô Tuệ Nương.

“Mau đứng lên.” Tô Tuệ Nương vội vàng lên tiếng: “Người gấp gấp chạy đến như thế, là phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia có chuyện gì sao?”

Tiểu Thuận Từ đứng lên, đầu tiên là liếc nhìn Yến hoàng Chân một cái rồi đáp: “Còn không phải là Hàn gia cùng Triệu gia kia. Thiếu gia đã thương tiểu công tử của hai nhà kia, người hai nhà kia đã đến phủ gây sự mấy lần rồi. Lão tổ tông giận phát khiếp, tuyên bố muốn trục xuất thiếu gia khỏi gia môn!”

“Hừ, bà già đáng chết kia đã sớm muốn làm như vậy rồi.” Yến Hoàng Chân cười lạnh, chẳng thèm quan tâm nói.

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu liếc hần một cái, nghĩ thầm nếu không phải người xuống tay quá ác, sự tình làm gì đến mức này. Kỳ thật chuyện này Tô Tuệ Nương đúng là có phần trách lầm Yến Hoàng Chân, bởi vì đáng về quá xinh đẹp, vô luận là tướng mạo hay là tư thái, đều có loại cảm giác phong lưu, cho nên Yến Hoàng Chân trong bất tri bất giác đã hấp dẫn hứng thú của rất nhiều người, trong đó có một vị công tử họ Tiền nọ cũng xuất thân từ nhà quan lớn, song, trời sanh tính tình không thích hồng nhan, chuyên yêu nam sắc. Một ngày nọ, tình cờ nhìn thấy Yến Hoàng Chân, lập tức bị hấp dẫn bởi tướng mạo diễm lệ của hần, sinh ra nhớ nhung. Nếu Yến Hoàng Chân là con trai trưởng chính quy của Hầu phủ, họ Tiền kia tự nhiên không dám làm gì, ngặt nỗi hần lại lai lịch bất chính, hơn nữa chuyện Yến Hoàng Chân không được phủ Vĩnh Bình Hầu hoan nghênh, ở Thượng Kinh mọi người đều biết, vì lẽ đó họ Tiền kia càng nổi ý định xấu xa, muốn cưỡng ép.

Mà Yến Hoàng Chân tính tình thế nào, hần là cái đứa ngoan thủ tuổi còn nhỏ đã dám tay không giết người. Kết cục của gã họ Tiền kia dĩ nhiên có thể tưởng tượng được, có điều chuyện này dù sao có chút xấu hổ, Yến Hoàng Chân không muốn nói thẳng với Tô Tuệ Nương, cho nên bèn che giấu cho qua.

“Thiếu gia, còn có một việc.” Tiểu Thuận thấp giọng bẩm báo: “Hoắc gia bên kia gởi thư đến, nói sự tình đã làm xong, nhắn ngài mau qua một chuyến.”

Yến Hoàng Chân nghe lời này, ánh mắt phút chốc sáng ngời, cũng không ăn nọ nữa, nhảy bịch xuống đất, dùng giọng nói phấn khích nói: “Cửu cửu nói thế thật ư?” (cửu cửu: cậu)

Tiểu Thuận Từ dùng sức gật gật đầu.

“Hoắc gia, cửu cửu?” Tô Tuệ Nương nghi hoặc nhìn hần.

Giờ này khắc này, Yến Hoàng Chân cả người toát ra hưng phấn thôi rồi, hần đứng lên, xoay chuyển vài vòng, quay sang nàng giải thích: “Là bên nhà ngoại của mẹ đẻ, Tuệ tỷ tỷ còn nhớ rõ quyền ‘Hoắc thị quyền phổ’ kia không? Là được lưu truyền từ nhà họ. Nhưng bọn họ vận khí không tốt, tuy cũng là theo chân Hoàng thượng khởi nghĩa, nhưng phạm lỗi ngay tại lúc vừa kiến quốc, cho nên không vớt được chức tước gì, cũng bắt đầu sa sút. Sau này đệ trở về kinh thành, bọn họ cũng không biết nghe được tin từ đâu, bèn tìm tới, dần dần có liên lạc...”

Ra thế, Tô Tuệ Nương thật không ngờ trong này còn có một phen lắt léo như vậy.

“Đệ luôn nhờ cửu cửu tìm giúp đệ một công việc” Yến Hoàng Chân khó nhịn hưng phấn nói: “Hôm nay thế mà cuối cùng có tin rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe xong, mặc dù cảm thấy mười lăm tuổi đã tìm công việc, thật sự là quá sớm, nhưng mà lại nghĩ đến tình cảnh của hần đang ở phủ Vĩnh Bình Hầu không khỏi đem lòng đến khóe miệng nuốt trở vào.

Cùng Tô Tuệ Nương nói mấy câu, Yến Hoàng Chân bèn khẩn cấp đi cùng Tiểu Thuận Từ.

Nhìn bóng lưng kích động của hần, Tô Tuệ Nương lúc này mới nhớ mình còn chưa hỏi hần, định nhận việc gì?

Tối hôm đó, Yến Hoàng Chân cũng không trở về, chỉ phái người về báo một tiếng, hần ở lại Hoắc gia rồi. Tô Tuệ Nương nghĩ bụng, mình có chẳng nên đi qua bái phỏng một chuyến, vô luận như thế nào, đối phương cũng thật sự chiều cố Yến Hoàng Chân——mặc dù người ta mới là người thân chân chính của hần.

Lắc lắc đầu, tạm thời để chuyện này đó đã, Tô Tuệ Nương nhẹ thở dài.

Cuối tháng mười lăm, là Phật đản, Uy vũ bá Trần phu nhân, cũng chính là mẹ nuôi nàng, ở Trần phủ đãi cơm chay, muốn mời Tô Tuệ Nương qua phủ tụ họp. Đồng thời được mời còn có mẹ con Thường thị, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên biểu thị vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Tiểu Thất đi xa

Edit: Mạc Thiên Y

Phủ Uy Vũ Bá, Trần phu nhân mời Tô Tuệ Nương ngồi xuống, thân thiết nói chuyện: “Thế mà đã nhiều ngày không gặp con rồi đấy, làm ta nhớ quá đi mất.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười nói: “Mẹ nuôi nếu nhớ con thì sai người gọi một tiếng, nữ nhi sẽ đến ngay.”

“Ha ha ha ha...” Trần phu nhân nghe vậy cười to: “Xem cái miệng này này, đúng là giỏi ăn nói. Mẹ nuôi biết con bận rộn lo hôn lễ Tô Văn mà, thế nào? Trong nhà còn thiếu cái gì không? Mẹ nuôi trong kinh thành ít nhiều có chút đường lối, có thể mua được vài thứ hiếm thấy.”

“Phiền mẹ nuôi nhọc lòng rồi, trong nhà cũng không thiếu gì cả.” Tô Tuệ Nương cười nói: “Ngài giúp nhà con tìm được một nàng dâu tốt như vậy, đã là công lao lớn nhất rồi.”

“Đúng đấy, ta cũng thật không ngờ hai nhà các con thật sự sẽ kết thành thân.” Trần phu nhân nói: “Con bé Nhuận Nga kia là người tốt, người trong nhà rất hòa nhã, con bé kết đôi với Tô Văn, thật đúng là không thể tốt hơn rồi.”

“Đúng thế đấy ạ.” Tô Tuệ Nương nhẹ vỗ tay, cười cực kỳ cao hứng.

Hai người lại nói chuyện một lát, đúng lúc này có người vén rèm đi đến, là thê tử của Trần Ngọc – Lâm Tú Châu. Chỉ thấy cô ta mặc một thân xiêm y màu hồng đào, trên cổ đeo vòng vàng khảm hồng ngọc, thoạt nhìn không giống như đã thành thân, ngược lại như còn là thiếu nữ khuê trung vậy, cả người có khí tức nhanh nhẹn không kiềm được.

“Ra là Tô cô nương tới đấy à!” Thấy Tô Tuệ Nương, Lâm Tú Châu cười gọi một tiếng: “Mẹ ta ấy mà nhắc cô đã nhiều ngày đấy, cuối cùng tới rồi.”

Tô Tuệ Nương đứng lên cười chào cô ta.

Tổng cộng nói đến, đây là lần thứ ba nàng gặp Lâm Tú Châu, một lần là phá vỡ màn “tố tình” của người ta, một lần là chúc mừng tân hôn, lần tiếp theo là hôm nay. Giữa hai người kỳ thật cũng không mấy thân quen, nhưng đối phương nguyên ý mặt tươi cười đón chào, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên sẽ không mặt lạnh mà chống đỡ.

“Nghe nói Nhuận Nga sắp gả vào nhà muội à...” Lâm Tú Châu cười hi hi nói: “Ta cùng với nàng ấy là bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng nhau đấy, cô nàng kia ngoai trừ có hơi lảm lì, ngây ngốc, còn lại thì rất tốt.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy sững người, giương mắt nhìn kỹ Lâm Tú Châu trước mặt, suy nghĩ ý tứ trong lời nói đối phương.

“Xem con nói kìa, con bé Nhuận Nga ấy rất ôn trọng, đâu có loi nhoi như con khi con con.” Trần phu nhân một bên cười nói.

“Mẹ đúng là bất công, lúc nào cũng là khuê nữ của người ta tốt hết.” Lâm Tú Châu mở mồm liền nói: “Nếu bọn họ tốt vậy, sao không để họ làm con dâu mẹ đi!”

Nụ cười trên mặt Trần phu nhân lập tức phai nhạt.

Tô Tuệ Nương một bên suy nghĩ “họ” trong “bọn họ” này phải chăng ám chỉ mình, bèn nói: “Đó dĩ nhiên là bởi vì tẩu tẩu là tốt nhất rồi a.”

Lâm Tú Châu nghe vậy lập tức vui vẻ ra mặt. Lôi kéo tay Tô Tuệ Nương, bắt đầu huyền thuyên không ngớt, đầu tiên là nói Thường Nhuận Nga, sau đó bất tri bất giác lại chuyển đến trên người Trần Ngọc. Lời trong lời ngoài đa phần là oán trách, gì mà tướng công quá bận việc không rảnh phụng bồi mình, cái gì mà sinh nhật mình hẳn cũng không tặng quà... Tô Tuệ Nương ở một bên nghe, chỉ cảm thấy xấu hổ chết được. Nghĩ bụng, chuyện riêng giữa hai người các người, nói với ta làm gì chứ, chúng ta đâu có thân đến mức này!

Lâm Tú Châu này trông rất lạnh lợi mà, sao nói chuyện chẳng biết giữ mồm giữ miệng thế?

Trong lúc cô ta càng nói càng lạc đề, càng nói bên kia sắc mặt Trần phu nhân càng đen, có hạ nhân báo lại: “Thường phu nhân cùng Thường tiểu thư tới ạ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy lập tức thở phào một hơi, thoát khỏi “ma ám xuyên não” của Lâm Tú Châu đi ra ngoài, đứng lên nhìn nơi cửa.

Quả nhiên, một lát sau, mẹ con Thường thị cùng đi đến, hôn sự của hai nhà đã định, không còn xem là người ngoài nữa. Thường phu nhân lại là trưởng bối, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là làm đủ lễ nghi, Thường phu nhân đối với lần này rất hài lòng, ánh mắt nhìn Tô Tuệ Nương cũng thân thiết hơn.

“Nhuận Nga, đây là chị chồng tương lai của bạn đấy! Còn không mau đi qua o bế tăng bốc chút đi, miễn cho về sau bắt chẹt bạn đó.” Lâm Tú Châu vẻ mặt ngây thơ mà nói đùa.

Có điều những người có mặt đều không cảm thấy buồn cười.

Thường Nhuận Nga đỏ ửng cả mặt, hiển nhiên là vừa thẹn vừa giận.

Trần phu nhân sắc mặt lại càng khó coi, chỉ cảm thấy đứa con dâu này thật sự là “ngốc” tới cực điểm, đánh mất thể diện nhà mình.

“Tẩu tẩu nói vậy là ý gì?” Tô Tuệ Nương cũng thu hồi nụ cười trên mặt, không mặn không nhạt nói: “Chẳng lẽ ở trong lòng tẩu tẩu Tuệ Nương chính là loại nữ nhân tâm tư ác độc, ưa làm khó dễ người khác?”

Giờ phút này, Lâm Tú Châu cũng cảm thấy “khí lạnh” từ bề, bấy giờ mới nhớ ra liếc mắt nhìn Trần phu nhân một cái, mà mẹ chồng lại cho cô ta một cái

mặt đen sì sì. Co quắp cười hai tiếng, cô ta không khỏi lúng túng nói: “Ta dĩ nhiên không phải ý này, muội muội hiểu lầm rồi!”

“Được rồi, con đi về trước đi!” Trần phu nhân thật sự không chịu nổi cô ta tiếp tục ở đây làm bề mặt nữa, vội nói: “Hôm qua không phải kêu la đau dạ dày sao? Nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tú Châu bấy giờ lại nghe ra, mẹ chồng là đang đuổi mình đi, trên mặt lập tức lộ vẻ không muốn, chẳng qua là ngại uy nghiêm mẹ chồng, chỉ có thể không tình nguyện nói với Tô Tuệ Nương cùng Thường Nhuận Nga: “Các muội một lát đến phòng ta nha, chúng ta tận tình chuyện trò.”

“Tú Châu!” sắc mặt Trần phu nhân càng đen.

Lâm Tú Châu vênh vênh môi, lắc mông đi.

“Tú Châu tính tình linh hoạt, trẻ tuổi không biết nói chuyện, các con đừng để bụng.”

“Xem mẹ nuôi nói kìa... /Phu nhân nghiêm trọng rồi...”

Tô Tuệ Nương cùng Thường Nhuận Nga liếc nhau, rồi rít cười nói.

Để hai vị Trần, Thường phu nhân ở lại đó trò chuyện, các nàng cũng kê cùng một chỗ tán gẫu.

Bởi sợ Thường Nhuận Nga mặt mông, cho nên Tô Tuệ Nương không hề đa động đến chuyện thành thân, chỉ nói ít chuyện mà con gái phần lớn chú ý như son phấn, quần áo linh tinh. Ở phương diện này Tô Tuệ Nương có thể so với chuyên gia, không quá thời gian một chung trà đã khiến Thường Nhuận Nga nghe đến hứng khởi đầy mặt.

“Thì ra cạo phấn vụn từ trán châu, bôi lên mặt sẽ có tác dụng làm trắng a.” Thường Nhuận Nga cảm thấy rất là thần kỳ: “Nhưng mà, trán châu giá mắc mớ, làm như vậy thật sự là có hơi xa xỉ.”

“Cũng không phải ngày nào cũng dùng.” Tô Tuệ Nương cười nói: “Trán châu dưỡng nhan, cách một đoạn thời gian dùng một ít là được, ngoài ra, dùng sữa dê hoặc là sữa tươi, hòa lẫn với cánh hoa rửa mặt, cũng có thể đưa đến hiệu quả.”

“Thảo nào da tỷ tỷ nhìn qua như nước ấy! Quả thật là có thuật dưỡng nhan.”

“Nữ tử thanh xuân ngăn ngủi, bảo dưỡng nhiều chút thì hơn.”

Cùng Thường Nhuận Nga tán gẫu rất vui vẻ, bọn họ đều có ý định lấy lòng nhau, cho nên một lúc sau đó, hai người trở nên cực kỳ thân thiết.

Buổi trưa, mọi người cùng nhau dùng cơm chay.

Gần giờ Mùi, Trần Ngọc từ bên ngoài trở về, bắt gặp mấy người trong đại sảnh, hơi bất ngờ, ánh mắt quét qua trên người Tô Tuệ Nương, trong lòng nổi lên con đau nhói.

Trần Ngọc bái kiến Trần phu nhân cùng Thường phu nhân, rồi nói hai câu với hai người Tô Tuệ Nương, ngay lúc này nha hoàn tìm đến, nói là thiếu phu nhân bảo thiếu gia trở về phòng một chuyến.

Mặt Trần phu nhân lập tức đen xoạch, Trần Ngọc cũng không nói gì thêm, có điều nhìn từ giữa hàng mây hơi nhẩn nha, xem ra tâm tình cũng không tốt. Sau khi Trần Ngọc đi rồi, mẹ con Thường phu nhân ngó lơ cáo từ, Tô Tuệ Nương cũng không nán lại lâu, chỉ ngồi một lát rồi dẫn Mộc Hương trở về.

Lúc về đến nhà đã là chạng vạng, trong sân Yên Hoảng Chân đang sốt ruột đảo tới đảo lui, thấy Tô Tuệ Nương rốt cục đã về, không khỏi đi tới phản nản: “Tuệ tỷ tỷ đi đâu, trẻ thế này mới về.”

“Ta còn muốn hỏi đệ đấy!” Thấy thẳng nhóc chết tiệt này dám “ác nhân cáo trạng trước”, Tô Tuệ Nương dựng thẳng lông mày: “Hơn nửa tháng nay chạy đi đâu?”

Yên Hoảng Chân nghe vậy, mặt hiện vẻ tránh né song chỉ gãi đầu, chính là không nói lời nào.

Thấy sắc mặt Tô Tuệ Nương ngày càng lạnh, không khỏi năn nỉ xin tha: “Tỷ tỷ tốt, Tiểu Thất không muốn bịa lý do gạt tỷ, chẳng qua là chuyện này khó nói lắm, tỷ có thể không hỏi được không?”

Tô Tuệ Nương biết tính tình Yên Hoảng Chân, biết không phải vạ bất đắc dĩ, thẳng nhóc này chắc chắn sẽ không giấu diếm mình cái gì. Nhưng nàng vẫn thử dò xét hỏi: “Liên quan đến chuyện nhận công việc gì kia ư?”

Vẻ run rẩy trên mặt Yên Hoảng Chân càng đậm, trong lòng Tô Tuệ Nương liền rõ ràng, nàng thờ dài.

“Được rồi, đệ đã không muốn nói, ta liền không hỏi. Chỉ là không được làm chuyện nguy hiểm, biết không?”

“Hi hi, Tuệ tỷ tỷ yên tâm là được.”

Hai người vừa nói vừa vào trong phòng.

Tô Tuệ Nương đi vào trước thay bộ quần áo thường ở nhà, sau đó ra ngoài ăn tối cùng mọi người.

Sau khi ăn xong, Yến Hoằng Chân nói với nàng: “Tuệ tỷ tỷ, đệ phải rời kinh thành một thời gian.”

Tô Tuệ Nương trong lòng chợt động, “Muốn đi đâu? Đi bao lâu?”

“Nhanh thì một hai tháng, chậm thì bốn năm tháng.” Yến Hoằng Chân đối với muốn chuyện đi đâu né tránh không bàn tới, chỉ trả lời qua loa.

Tô Tuệ Nương thấy hần như vậy, rừ mắt xuống rốt cục không hỏi tiếp nữa. Tối ấy, nàng tự tay chuẩn bị đồ đi đường cho Yến Hoằng Chân, ngoài quần áo thường ngày ra, một ít thuốc men, đặc biệt là thuốc trị ngoại thương, cũng chuẩn bị đủ cả.

“Hộp này là sâm hoàn ta tìm người cô ý làm, đệ mang theo trong người, nói không chừng sẽ phải dùng tới.”

* sâm hoàn: sâm nạo ra vo thành viên tròn, thuốc mà có hình tròn được gọi là “hoàn”.

Yến Hoằng Chân nghe vậy, vừa cảm động vừa xấu hổ, hần một phen nắm chặt tay Tô Tuệ Nương, khẽ khàng nói: “Tuệ tỷ tỷ, thực xin lỗi.”

“Đồ ngọc, nói xin lỗi cái gì.” Tô Tuệ Nương nói: “Ung đã lớn lên sẽ muốn bay, ta biết mình không quản được đệ nữa, nhưng đệ phải hứa, nhất định phải bình an trở về.”

“Dạ!” Yến Hoằng Chân trịnh trọng gật đầu, vòng lấy hông Tô Tuệ Nương, cậu như đứa trẻ nhỏ mà uốn éo vài cái: “Tiểu Thất sẽ cố gắng, nhất định sẽ trở nên vượt bậc hơn người.”

Tô Tuệ Nương thầm nghĩ, nếu có thể ta tình nguyện đệ không vượt bậc cái gì, trở nên hơn người cái gì. Chỉ làm một đứa bé như trước kia, không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nói chuyện cũ

Edit: Mạc Thiên Y

Sáng hôm sau, Tô Tuệ Nương mở mắt ra, biết Yến Hoằng Chân đã đi rồi, bởi vì nàng không nghe thấy tiếng Tiểu Hắc sửa.

Con chó đáng thương mà, lại bị tên chủ nhân không có lương tâm của mày ném ở đây sao! Tô Tuệ Nương trờ mình, hừ hừ hai tiếng, thầm quyết định một lát bảo Mộc Hương ném thêm cho nó hai cục xương, tốt xấu gì cũng được an ủi một chút.

Sau bữa sáng, Tô Tuệ Nương đang định vào trong không gian một chuyến, Mộc Hương bỗng đến bẩm báo: “Người của phủ Vĩnh Bình Hầu đến.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy ngẩn người. Tiểu Thất chân trước vừa đi, bọn họ chân sau chạy tới mời mình chỉ?

Nhiu nhieu mày nàng phân phó nói: “Cho vào.”

Người phủ Vĩnh Bình Hầu tới là một ma ma, Tô Tuệ Nương cũng có biết, chính là Hình ma ma năm đó đón Yến Hoằng Chân.

“... Nghe nói cô nương đã vào kinh, phu nhân nhà chúng tôi muốn mời ngài qua ngồi một chút...” Hình ma ma mang trên mặt nụ cười, nhưng lại không đã động đến chuyện Yến Hoằng Chân, làm như phu nhân Vĩnh Bình Hầu thật sự mời nàng qua đó vậy.

“Bên ngoài kiệu cũng đã chuẩn bị xong rồi.” Hình ma ma cười nói: “Cô nương, chúng ta đi ngay thôi. Đừng để phu nhân nóng lòng chờ.”

Tô Tuệ Nương lẳng lặng nhìn bà ta, đoạn chậm chậm nói: “Thật không khéo rồi, hôm nay ta có sắp xếp khác, sợ là không thể đồng ý, chi bằng ngày khác đến cửa bái phỏng đi!”

Hình ma ma không ngờ tới một thôn phụ quê mùa bé nhỏ lại dám từ chối lời mời của phủ Vĩnh Bình hầu, sắc mặt lập tức biến xấu.

Tô Tuệ Nương thấy nhưng tỏ vẻ điềm nhiên, trong lòng nàng cũng không vui, phủ Vĩnh Bình Hầu bà tới mời ta tới nhà làm khách, phải chăng nên đưa thiệp mời trước chứ, bây giờ trực tiếp bảo hạ nhân đi tới “mời”, còn bày ra điệu bộ không đi không được. Tô Tuệ Nương nàng lại chả phải nha hoàn của Hầu phủ các người, dựa vào cái gì phải nghe lời làm theo. Dĩ nhiên, Tô Tuệ Nương đối với phủ Vĩnh Bình Hầu có “mâu thuẫn” lớn như vậy, cũng là do bởi Yến Hoằng Chân, trong lòng nàng đối phương thế mà là đã “ngược đãi” con cái nhà mình, nàng có thể thích mới gọi là chuyện lạ. Hình ma ma sắc mặt không vui bị tiễn đi, Tô Tuệ Nương lại biết, đối phương sẽ không chỉ có thế. Quả nhiên, ngày hôm sau, một phong thiệp mời được đưa đến trên tay nàng.

“Cũng biết co biết dãn đấy chứ!” Tô Tuệ Nương đối với Thích phu nhân kia có ấn tượng ban đầu.

Nàng cũng không phải loại người sợ phiền phức, dững cãm đối mặt, vượt khó mà tiến mới là tính cách của nàng.

Trước cổng lớn sơn đỏ của phủ Vĩnh Bình Hầu, Tô Tuệ Nương xuống xe ngựa, nàng giương mắt quét nhìn hai con sư tử bằng đá trước cổng, khẽ nhướn mày, phải biết rằng không phải mỗi công hầu đều có tư cách đặt vật này ở trước cổng, điều này nói rõ phủ Vĩnh Bình Hầu, hoặc là nói đã từng là Vĩnh Bình Hầu gia, lập được công lớn lại được hoàng đế yêu thích. Đưa thiệp mời, người gác cổng cho nàng vào cửa hông, tự có hạ nhân dẫn đường. Phủ Vĩnh Bình Hầu rất lớn, diện tích lớn hơn phủ Uy Vũ Bá ít nhất gấp bốn lần, hơn nữa sân đình đương độ hoa nở, đình đài lầu các, gạch xanh ngói bóng, cầu đá suối nhỏ, rừng cây rợp bóng, hơi thở phú quý bức người mà đến.

“Cô nương, xin theo sát ạ, Hầu phủ lớn, nhờ đi lạc cũng không biết tìm ở đâu!” nha hoàn dẫn đường ngây ngốc cười nói.

Tô Tuệ Nương làm như không nghe thấy, ngược lại chỉ vào hồ sen, quay sang Mộc Hương bên cạnh nói: “Thấy con cá vàng trong hồ không? Được gọi là Hồ hồ xích chu, lúc tiền triều người ta đặc biệt thích nuôi loại cá này, lại nói, phủ Vĩnh Bình Hầu này trước kia chính là phủ đệ của vương gia nguyên triều, không ngờ ngay cả con cá này cũng được giữ lại.”

Nhà người có đình viện xa hoa thì thế nào? Còn không phải ở phòng ốc mà người ta từng ở qua, có khoe khoang cũng không sửa được cái gốc nhà giàu mới nổi, Tô Tuệ Nương khẽ nhếch khóe miệng thâm mĩa.

Nha hoàn kia nghe xong quả nhiên không nói gì.

Thích phu nhân trái lại không có ý tứ ra oai phủ đầu gì với nàng, rất nhanh, đã ra thiên sảnh tiếp kiến nàng.

Bái kiến xong, hai người quan sát lẫn nhau.

Trong mắt Tô Tuệ Nương, Thích phu nhân nhìn qua chỉ là nữ tử 26-27 tuổi, thị mặc một thân xiêm y trắng thuần, trên tóc cài cây trâm ngọc, trông điềm tĩnh lại có một nét ôn nhu khác. Mà ở trong mắt Thích phu nhân, nữ tử trước mặt này thân thể đầy đặn, ngũ quan mặc dù bình thường, nhưng khí chất lại rất tốt, lúc cặp mắt âm nhuận kia nhìn người, sẽ có loại cảm giác như tắm gió xuân vậy.

Thích phu nhân cười trước nói: “Hôm nay ấy mà phải xin lỗi cô nương rồi.”

Tô Tuệ Nương ra vẻ thắc mắc.

Thích phu nhân liền nói: “Hôm qua mới biết được, thì ra cô nương hơn một năm trước đã đưa bái thiệp đến phủ, nhưng lại bị hạ nhân trong phủ quên mất, ta đã xử phạt tên gác cửa kia rồi, còn mong cô nương chớ trách.”

“Phu nhân nói quá lời.” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Là chuyện đã qua, ta dĩ nhiên sẽ không để trong lòng.”

“Ngoài ra, ta còn muốn cảm tạ cô nương.” Thích thị tiếp tục nói: “Ta cũng nghe Hinh ma ma nói, Chân Nhi lúc nhỏ vẫn luôn sống ở chỗ cô, thằng bé khi ấy chịu không ít khổ, vẫn là cô nương đưa tay giúp đỡ, mới cho nó bình an đến nay, giờ thằng bé đã trở về Hầu phủ, một nhà chúng ta đoàn tụ, cũng là nhờ công lao của cô.”

“Tôi luôn xem Tiểu Thất là đệ đệ ruột. Làm những chuyện đó, cũng là tự nguyện, phu nhân không cần canh cánh trong lòng.”

“Tiểu Thất? ... Ý cô chỉ là Chân Nhi?”

Tô Tuệ Nương gật gù đầu, trong thần sắc bất tri bất giác mang theo vài phần nuông chiều: “Khi ấy thằng bé đứng thứ bảy, cho nên tôi gọi nó là Tiểu Thất.”

Biểu tình trên mặt nàng dĩ nhiên không chạy thoát khỏi ánh mắt của Thích phu nhân, thị chỉ sâu kín nói: “Tình cảm giữa Tô cô nương cùng Chân Nhi quả nhiên cực tốt.”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười. Thấy nàng không tiếp lời, Thích thị liền tự mình thở dài nói: “Nghĩ đến Tô cô nương cũng biết tính tình Chân Nhi rồi, nó là đứa bướng bỉnh, kể từ lúc vào Hầu phủ lúc nào cũng... Hàizz! Ta mặc dù là mẹ cả thằng bé, quả có vài lời cũng khó mà nói, hơn nữa hình như thằng bé đối với ta có hiểu lầm gì đó...” Thích thị chưa nói xong, nước mắt đã nhẹ nhàng lăn xuống, nom dáng vẻ kia thật sự là một mảnh từ tâm bị hiểu lầm đến thẳm, nhìn mà khiến người ta thương hại ba phần.

Đối với “khúc mắc” “hiểu lầm” mà Thích thị nói, nguyên do bên trong thật ra Tô Tuệ Nương có hiểu ba phần.

Trong đó quan hệ đến hai người đã qua đời, một là Vĩnh Bình hầu – Yến Hạo Nhiên, một người là nữ tử tên Hoắc Hân Đình.

Nguyên triều thời kì cuối, bởi kẻ thống trị tàn bạo bất nhân, dẫn đến khắp nơi không ngừng khởi nghĩa, thế lực lớn nhỏ cát cứ vùng đất Trung Nguyên. Giữa đám quần hùng tranh giết, không một ai chú ý tới một nam nhân xuất thân nông dân vì muốn ăn cơm mà khởi nghĩa vũ trang. Có lẽ y khi ấy cũng không ngờ sau này mình có thể làm hoàng đế, thế nhưng giữa lúc nhân duyên gặp gỡ, thế lực của y cũng ngày một tăng lớn, điều này đã dẫn đến quyết định của Yến Hạo Nhiên. Nhà họ Yến xuất thân thương nhân, mặc dù không phải cự phú, nhưng gia tài cũng là bạc triệu, Yến Hạo Nhiên này trời sinh thông tuệ, sau nhiều lần tiếp xúc, hẳn bèn quyết định đem gia sản đặt vào tay nam nhân kia, vì thế hẳn chẳng những góp tất cả tài sản của bản thân ủng hộ y, còn bỏ lại mẹ già trong nhà, một đường đi theo chủ tử giành chính quyền. Trong lúc đó, hẳn kết bạn với một thủ hạ họ Hoắc bên người chủ tử,

gã xuất thân thảo mẫn, song công phu ấy mà cực giỏi, có thể xưng là một viên đại tướng, họ Hoắc này có hai đứa con một trai một gái, đều phục vụ trong quân đội. Thấy đáng về Yến Hạo Nhiên anh tuấn tiêu sái, liền có ý kết thân. Nghiêm Hạo Nhiên kia cũng đáp ứng, thế là hắn cùng Hoắc Hân Đình bèn cử hành hôn lễ, không tới ba năm nàng ấy mang thai, sinh hạ một bé trai, nhưng đứa bé ra đời còn chưa được vài ngày, bọn họ liền gặp một trận dịch tập kích. Trong thời khắc nguy nan, Hoắc Hân Đình dùng tánh mạng mình cứu trọng phu, chỉ để lại một câu “Chăm sóc con trai chúng ta cho tốt”, rồi nhắm mắt xuôi tay.

Đứa bé kia dĩ nhiên là Yến Hoàng Chân, sự tình sau đó mọi người đều biết, tạm không nói đến. Chỉ nói đến Yến Hạo Nhiên này, sau khi Thái Tổ bình định thiên hạ, Yến Hạo Nhiên tùy theo công trạng được ban thưởng, phong là Vĩnh Bình hầu, hắn liền đón mẫu thân, huynh đệ từ quê nhà đến kinh thành. Yến lão phu nhân thấy nhi tử công đã thành, danh cũng đã toại, bèn nhắc nhở muốn hắn mau mau cưới vợ. Đến lúc này, Yến Hạo Nhiên mới đem chuyện mình đã lấy vợ ra nói với mẹ, ngay lập tức bà cụ nổi giận đại ý chính là, chuyện lớn như vậy người không nói cho ta, trong mắt người còn có người mẹ này ư. Yến Hạo Nhiên giải thích, nói chiến sự bận bịu, nhi tử theo quân lăn lộn các nơi, thật sự là không có đường nào thông báo cho mẹ được a.

Yến lão phu nhân lại không chịu giảng hòa, chỉ nói: “Chưa được cha mẹ gật đầu đồng ý, cũng chưa trao bát tỳ, đôi canh thiệp, hôn sự này không được tính!!”

Yến Hạo Nhiên nghe vậy không lên tiếng. Muốn hỏi tại sao, cũng không phải là bởi hắn rất hiểu thuận, thật sự là hắn cũng có chút tâm tư nhỏ của mình, trước đó vài ngày, hắn gặp một vị tiểu thư, trông nàng nhu nhược đến thế mỹ lệ đến thế, cảm kỳ thư họa, tình thông mọi thứ, thật sự là một nữ tử khiến người yêu mến. Phải nói, nam nhân trong thiên hạ này phần lớn đều mắc “bệnh hay quên” nặng, chuyện Hoắc Hân Đình xả thân cứu mạng chồng, nhi tử ở xa xoi không biết sống thế nào, trước mặt hồng nhan, sớm đã bị ném ra sau ôi.

Những lời kia của Yến lão phu nhân, vừa khéo hợp với tâm tư của hắn, sau này nếu có người đem chuyện này công kích hắn, cũng có thể có một cái lý do chống đỡ, hơn nữa cũng không phải sẽ không đón con về, đợi hắn cùng hồng nhan kết thành vợ chồng, đến lúc đó đón về cũng không muộn a!

Cứ thế, cuộc sống từng ngày trôi qua, Yến Hạo Nhiên cũng thuận lợi cưới được giai nhân trong lòng. Hai người thành hôn sau nửa năm, Hoắc gia tìm tới cửa, Thích thị mới biết mình là vợ kế, lại còn có một đích tử (con trai trưởng) không không phải từ trong bụng mình chui ra. Đây thật sự là so sánh với nuốt phải ruồi còn buồn nôn hơn, nhưng người ta là cái loại đẳng cấp cao, có văn hóa, không ầm ĩ cũng không náo loạn, chỉ khóc, lén lút, lặng lẽ, thương tâm mà khóc, khóc đến Yến Hạo Nhiên vỡ vụn cả quả tim, bấy giờ mới bày tỏ rằng, mình sinh thời tuyệt đối không tìm đứa bé kia về, tránh để thê tử buồn lòng.

Giai nhân thế này mới ngưng nước mắt, hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, về sau Hoắc gia phạm lỗi thế lực giảm mạnh, dĩ nhiên lại càng không có ai quan tâm đến đứa trẻ không biết sống chết kia.

Yến Hoàng Chân cứ như vậy bị mọi người ngầm ăn ý “quên lãng!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Trung thu trăng tròn

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương hiểu rõ Tiểu Thất, thẳng thóc kia tính tình nói dễ nghe chút gọi quật cường, nói khó nghe chút chính là tính tình kỳ quái, chẳng những hành sự tàn nhẫn, mà tư tưởng cực đoan.

Nhưng hắn cũng không phải trời sanh đã như vậy.

Khi còn bé, hắn chịu đủ ngược đãi cùng xỉ nhục của đám người Vương thị, nếu không dựa vào tính gan lì này có lẽ hắn căn bản không sống nổi, nhưng mà nói cách khác, thời điểm ấy, phải chăng hắn cũng từng ảo tưởng cha mẹ ruột của mình, bọn họ là hạng người gì, vì sao bỏ mình, phải chăng sẽ có một ngày tìm đến mình. Sau lại theo thời gian trôi đi cùng sự xuất hiện của Tô Tuệ Nương, tình cảm của hắn xuất hiện sự chuyển dời, dần dần cũng không nghĩ những chuyện kia nữa. Nhưng không thể nghi ngờ, hình tượng phụ thân và mẫu thân ở trong lòng hắn vẫn là rất tốt đẹp, cho nên khi người của phủ Vĩnh Bình Hầu tới đón, hắn chẳng chút do dự liền đi theo, phương diện này không phải là không có cái nhân tố này. Thế nhưng, chờ đến lúc đó, hắn lại phát hiện sự tình hoàn toàn khác xa như mong đợi. Phụ thân của hắn không phải “bất đắc dĩ” bỏ lại hắn, mà là căn bản không muốn nhận hắn, nếu chỉ có như vậy, đối với hắn đã có Tô Tuệ Nương mà nói, kỳ thật cũng không xem là đã kích.

Nhưng mà sau đó, khi hắn biết, sau khi mẹ ruột mình chết, thậm chí ngay cả một cái bài vị để thờ cúng cũng không có, mà cả nhà họ Yến căn bản cũng không thừa nhận thân phận vợ cả của mẹ hắn. Yến Hoàng Chân lập tức không bình tĩnh nổi nữa. À, mẹ tôi vì cứu ông mà mạng cũng đắp vào rồi, còn ông, công thành danh toại rồi, quay đầu liền cưới người khác.

Đây là điển hình vứt bỏ thê tử a!

Trong lúc nhất thời, tất cả kỳ vọng tốt đẹp về “phụ thân” của Yến Hoàng Chân hóa thành bọt nước, người tư tưởng càng cực đoan đối với tình cảm kỳ thật càng coi trọng, thậm chí còn đến trình độ “bệnh thích sạch sẽ”, không thể chứa một tí ti phản bội dù là mây may, cộng thêm Hoắc gia ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, Yến Hoàng Chân coi như là hoàn toàn hận phủ Vĩnh Bình Hầu. Mà ở trong đó, á đàn bà đã đoạt mất vị trí của mẫu thân mình, không

thể nghi ngờ cũng là một thành viên hán thù hận nhất. Biết làm sao, hán đầu gì cũng chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, yêu ghét rõ ràng, tính nóng như lửa, nửa đêm không thèm che dấu. Khóe miệng Tô Tuệ Nương vạch lên tia cười khổ, càng đừng nói tới người phụ nữ này đón hán trở về, vốn là nuôi lòng lợi dụng.

“Mắt thấy sang năm hán đã mười sáu rồi...” Thích thị lau nước mắt, buồn bã nói: “Chỉ mong tính tình của hán có thể thu liễm một chút, nếu không, nếu không tước vị này sợ là không tới phiên trên đầu hán.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó, trong lòng chợt động, thầm nhủ: “Đến rồi!” Nàng không tin Thích thị mời nàng tới đây thật sự chỉ là đơn thuần làm khách.

Quả nhiên, Thích thị bên kia tiếp tục nói: “Tuy nói việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, nhưng Tô cô nương nếu là tỷ tỷ của Chân Nhi, vậy có mấy lời ta liền nói thẳng.”

“Tuệ Nương rửa tai lắng nghe.”

“Thực không dám giấu giếm, kể từ khi Hầu gia nhà chúng ta qua đời, tước vị này liền hoàn toàn để trống, triều Đại Thụy chúng ta có quy định, người thừa kế tuổi phải tròn mười sáu, mới có thể thỉnh tấu triều đình, thừa kế tước vị. Hoảng Chân là con trai duy nhất của Hầu gia, theo lý mà nói, vị trí này khẳng định là của hán không lẫn vào đâu được. Tuy nhiên lại có người không muốn thẳng bệ thừa kế tước vị.” Thích thị chỉ gần nói xa: “Người nọ gần đây liên tiếp hành động, còn móc nối quan hệ cùng một vị hoàng tử, chuyện này chắc chắn sẽ mang đến phiền phức lớn cho Hoảng Chân, thành thử, Tô cô nương chúng ta bây giờ cần hành động nhanh, nếu không chính là ngồi chờ chết a!”

“Phu nhân có ý tứ là?”

Thích thị mỉm cười, chậm rãi nói: “Bọn họ nếu có thể tìm viện trợ bên ngoài, chúng ta tự nhiên cũng có thể. Chân Nhi qua năm liền mười sáu, đã là nam tử trưởng thành, cũng nên là lúc lấy vợ rồi.”

Nụ cười nhạt nơi khóe miệng Tô Tuệ Nương, trong phút bất tri bất giác biến mất.

“Ta đã tìm cho Chân Nhi một mối hôn sự cực tốt, đối phương là con gái út của Vĩnh Trinh công chúa cùng Hàn Phò mã, năm nay vừa mới mười lăm, vô luận nhan sắc hay phẩm đức đều đứng đầu, quả thật là kim chi ngọc diệp. Vĩnh Trinh công chúa kia rất được đương kim thánh thượng sủng ái, nếu Chân Nhi trở thành con rể của cô ta, tước vị Vĩnh Bình hầu này ấy là chắc như đinh đóng cột rồi, chạy không thoát được.” Nói tới đây, Thích thị xòe bàn tay ra nhẹ nhàng cầm tay Tô Tuệ Nương, thành khẩn nói: “Tô cô nương, cô cũng biết tính tình Chân Nhi đó, trước giờ là chúa bướng bỉnh, nổi loạn nhất. Nhưng sự tình này, thật sự không thể mặc nó càn quấy nữa, nếu cô giống ta thật lòng suy nghĩ cho hán, thì hãy khuyên giải hán một chút, có lẽ ý kiến của cô hán sẽ nghe.”

Tô Tuệ Nương lẳng lặng nhìn Thích thị vài giây, sau đó rút bàn tay mình khỏi tay thị ta, cười như không cười nói: “Phiền phu nhân nghĩ cho Tiểu Thất rồi, ngài quả thật là có tâm địa Bồ Tát.”

Mặt Thích thị cứng lại, thị có phần khó hiểu Tô Tuệ Nương là đang ca ngợi, hay là đang châm chọc mình. Không hề nghi ngờ, Tô Tuệ Nương là đang châm chọc thị, cái cô nàng năm nay vừa mới mười lăm, phẩm đức hàng đầu, chân chính là kim chi ngọc diệp kia, Tô Tuệ Nương không chỉ có biết, mà còn từng gặp, mặc dù không phải ở kiếp này.

Nữ tử tên Hàn Vi kia là con gái duy nhất của Vĩnh Trinh công chúa cùng Hàn Phò mã, song, có điều cô nàng kim chi ngọc diệp này, ấy mà sinh ra đã có vấn đề trí lực, tuy không thể nói là đồ ngốc, nhưng không hề nghi ngờ cô ta không như người bình thường, thị đem một nữ tử như vậy gả cho Tiểu Thất, bảo an tâm cái gì a!!! Ngay một khắc này, hảo cảm Tô Tuệ Nương đối với Thích thị cấp tốc giảm xuống, thái độ cũng lạnh như băng hán.

Thích thị lại không biết tính toán của mình đều bị người ta phát giác, thứ nhất là bởi Tô Tuệ Nương chỉ là từ dưới quê mới lên, có thể biết cái gì. Thứ hai, Hàn Vi kia từ nhỏ ẩn sâu trong khuê phòng, trong kinh thành vốn không có vài người biết đầu óc cô ta có vấn đề, lại không ngờ rằng Tô Tuệ Nương trước mắt là “hàng lậu” đến từ mấy chục năm sau, khi ấy chuyện Hàn Vi huyện chủ có vấn đề về trí lực, mọi người đều biết cả rồi.

Thích thị ở bên kia càng ra vẻ từ mẫu, trong lòng Tô Tuệ Nương càng tôm lợm, đợi nàng ra khỏi phủ Vĩnh Bình Hầu, trong lòng ngực chỉ có hai luồng khí, một là tức giận, một là buồn nôn. Nàng ngoảnh đầu, nhìn bốn chữ “Phủ Vĩnh Bình Hầu” mạ vàng mà khinh miệt hừ một tiếng: “Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.” Có cái hạng chủ mẫu tâm tư bất chính như thế, người nhà này khẳng định cũng chẳng tốt được bao lâu.

Như thế, thời gian dần trôi, trong nháy mắt lại ba tháng trôi qua, giống như Yến Hoảng Chân nói, hán thật sự giống như biến mất hoàn toàn, một xú xiu tin tức cũng không gởi về, mà chỗ Thích thị, dăm ba ngày thỉnh thoảng phái người đến hỏi. Trong lòng Tô Tuệ Nương cũng gấp, thứ nhất lo cho sự an toàn của cậu, thứ hai, thật đúng sợ Thích thị trực tiếp làm chủ, định luôn hôn sự kia, Vĩnh Trinh công chúa cũng không phải là kẻ đơn giản, đến lúc đó sẽ khó giải quyết.

“Tiểu thư...” Mộc Hương vén rèm đi vào nói: “Thường phủ đưa quà trung thu tới.”

Tô Tuệ Nương nghe xong hồi thần từ trong trạng thái ngẩn người, gọi Mộc Hương lấy danh mục quà tặng đưa tới, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, ngoài bốn hộp bánh trung thu, bánh ngọt, hai giỏ hoa quả tươi ra, còn có một chiếc khăn bịt trán, một cái túi thêu, một đôi giày đen của nam tử. Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười, cầm lấy miếng bịt trán kia, nhìn kỹ, thấy đường chỉ thêu thơm, chế tác tinh xảo, không khỏi hài lòng gật đầu, nói với Mộc Hương nói: “Đưa tới cho lão phu nhân, bảo là của con dâu tương lai bà hiếu kính.”

Túi thêu là của mình, giày dĩ nhiên là Tô Văn, chẳng qua là phải đợi Tô Văn về nhà mới có thể đưa cho đệ ấy. Đạo gần đây, đệ ấy thường xuyên trực tiếp ở lại Hàn Lâm viện, nghe nói đang cùng đồng nghiệp biên soạn cái gì đó, vô cùng bận rộn.

Rất nhanh đã đến ngày mười lăm tháng tám. Trung thu trăng tròn, người còng tròn. Dĩ nhiên, cái tròn này là chỉ đoàn viên. (viên: tròn)

Thế là, dưới 1 tiếng ra lệnh của Tô Tuệ Nương, cả nhà dõn ra sân, vừa ngắm trăng vừa ăn cơm. Bữa tối hôm nay, là do Tô Tuệ Nương tự tay chuẩn bị — lấu. Món lấu này, Tô Tuệ Nương từng theo Tề Mai Mai học, cho nên lúc này chuẩn bị cũng ra hình ra dạng. Nước xương hầm thành màu trắng sữa, phối với các loại gia vị như hành gừng tỏi hồi hương, nghe mùi thơm bao nhiêu khỏi phải nói.

Đám nha hoàn dọn bàn xong, đủ loại nguyên liệu ăn kèm được mang lên, thịt dê, bắp bò, lá sách, bao tử xắt sợi, ngoài ra còn có rau dưa, cải trắng, rau chân vịt, khoai tây, đậu hũ, nấm. Lại phối với các loại gia vị: dầu vừng, hoa hẹ, tương lạc, ngò rí, từng đĩa một, nhìn qua liền có cảm giác thèm ăn. Ăn lấu chủ yếu là náo nhiệt, thế là Tô Tuệ Nương cho Mộc Hương, Hoắc Hương, thím làm bếp, hai nhóc chạy việc, cùng lên ngồi một bàn. Đỉnh đầu trắng sáng, mọi người ăn đặc biệt vui vẻ. Dùng bữa xong, người Tô gia lại ăn bánh trung thu rồi mới giải tán. Dĩ nhiên, Tô Tuệ Nương nhân cơ hội đem giày Thường Nhuận Nga làm đưa cho Tô Văn, lại xấu xa trêu ghẹo một phen, ghẹo Tô Văn đỏ mặt tía tai, mới bỏ qua cho hắn.

“Cô nương, hôm nay vậy mà uống có hơi nhiều a!” Mộc Hương vịn Tô Tuệ Nương cả người mùi rượu vào phòng.

Tô Tuệ Nương cười cười, được cô ta hầu hạ rửa mặt một phen, loay hoay xong, bèn cho Mộc Hương đi ra ngoài, nàng muốn ở một mình chốc lát.

Tựa trên giường hẹp, Tô Tuệ Nương mơ màng nhìn ngọn lửa nhảy nhót trên bàn, giờ phút này, thằng nhóc kia đang ở đâu?

Thiệt tình, lúc không thấy đâu thì khiến nàng nhớ, khó khăn gặp được, lại khiến nàng lo âu, rốt cuộc nàng thiếu nợ thằng nhóc kia bao nhiêu a, không khi nào mà không ngừng lo lắng cho hắn được. Tự mặc niệm ba giây cho cái bụng vú già của mình, Tô Tuệ Nương quyết định nằm xuống ngủ, đột nhiên ngay lúc này, cửa sổ vang lên loạt xoạt, một cái bóng đen nhảy vào, chạy thẳng tới giường hẹp.

“Tuệ tỷ tỷ đừng sợ là đệ đây!”

Tô Tuệ Nương ngắc ngứ nuốt xuống tiếng kinh hô nơi miệng, tập trung nhìn kỹ, người đứng trước mặt đây, quả thật là thằng nhóc chết đuối vừa mới lằm bằm nhắc đến đây mà.

“Đệ sao thế này?” Không để ý giáo huấn hắn nhảy cửa sổ mà vào, Tô Tuệ Nương ngồi dậy, nhìn cái chân trái liên tục chảy máu kia, kinh hãi hỏi: “Đệ bị thương?”

“Không có chuyện gì, vết thương nhỏ!” Yên Hoàng Chân dừng dừng nói. Bất quá, từ cái trán không ngừng túa mồ hôi kia, xem ra cũng chỉ là cố nhịn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tiểu Thất dưỡng thương

Edit: Mạc Thiên Y

Yên Hoàng Chân lén lút nhảy cửa sổ vào như vậy, hiển nhiên là không muốn cho ai biết, Tô Tuệ Nương tất nhiên sẽ không đi gọi đại phu, chỉ đặt hắn lên giường, thấp đèn, nơi bị thương là bắp chân, cảm thứ gì đó trông như miếng sắt, máu thịt xung quanh đã nát rữa, nổi màu xanh đen, Tô Tuệ Nương thấy liền kinh hô: “Có độc?”

Yên Hoàng Chân mặt đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng mỉm cười nói với nàng: “Tuệ tỷ tỷ đừng sợ, đệ vận công bức độc ra là tốt rồi.”

Tim Tô Tuệ Nương nhảy tung tung, chẳng buồn mắng hắn, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn, nạt một tiếng: “Ồ yên đấy.”

Thế là, trong con mắt chứng kiến của Yên Hoàng Chân, thân thể nàng tan vào không khí, biến mất tăm hơi.

Đây dĩ nhiên là vì nàng đã vào không gian tùy thân, vội vã mức chịu nước linh tuyến, sau đó lại đào một cây nhân sâm to nhất trong không gian, thế mới vội vội vàng vàng đi ra ngoài. Vừa đứng vững bước chân, đã bị Yên Hoàng Chân bên cạnh tóm lấy cánh tay, trông đáng vẻ kinh hãi của hắn, trong lòng Tô Tuệ Nương thoáng sợ, nàng không biết liệu đối phương có thể tiếp nhận loại năng lực giống yêu quái này không.

“Làm đệ sợ muốn chết!” Yên Hoàng Chân mặt mày xanh lét nói: “Còn tưởng là Tuệ tỷ tỷ biến mất chứ.”

Tô Tuệ Nương nghe nói như thế chút sợ hãi trong lòng kia liền hoàn toàn biến mất, chỉ tức giận nói: “Ta đương khỏe mạnh, biến mất cái gì? Nhanh nhanh cởi quần ra, để ta xem xem có còn chỗ nào bị thương hay không.”

Nương ánh nến, Yên Hoàng Chân mắt không nháy lấy một cái, rút phăng mũi tên độc nơi bắp chân ra, thoáng chốc một dòng máu đen liền túa ra như tên bắn. Tô Tuệ Nương thấy thế hít sâu một hơi, cầm lấy chuôi dao nhỏ đã khử trùng, cẩn thận rìa sạch chỗ máu thịt đã nát xung quanh, sau đó dùng nước linh tuyến rửa sạch một lần, cầm băng vải băng bó lại. Sau khi vất vả làm xong, Tô Tuệ Nương vội giục: “Mau vận công gì đó mà đệ nói đi!”

Ai ngờ, Yến Hoàng Chân người ta ấy mà lại nằm lý trên giường, trên gương mặt vốn tái cắt không một giọt máu, lại hiện lên chút đỏ ửng mờ mờ, Tô Tuệ Nương thấy thế nổi lên chút dự cảm xấu, đừng bảo thằng nhóc này sẽ lại nói mấy lời không đứng đắn gì đấy nhé!

“Đều bị Tuệ tỷ tỷ thấy hết tron...” Yến Hoàng Chân chôn đầu trong gối, lúng búng nói: “Đệ già mà là nữ nhân ý, là nhất định phải gả cho tỷ rồi!”

Tô Tuệ Nương sững người, sau đó giận dữ, mình ở bên này vừa sợ vừa gáp, người ta bên kia ấy mà sững, còn có tâm tư nghĩ mấy thứ này. Nàng giơ tay lên, vỗ cái bộp lên cái mông trắng trắng mềm mềm, thanh thúy phong tình gọi đồn kia, nổi giận đùng đùng quát: “Cái phi tiêu kia sao lại không cắm trúng vào đầu đệ chứ!”

Kèm theo tiếng hít sâu “... Thật không biết thương hương tiếc ngọc gì hết tron... ác độc... Người ta là người bị thương...”, cô nàng tức điên nào đó sập cửa bỏ đi. Trong phòng chỉ còn lại mình Yến hoàng Chân, thấy Tô Tuệ Nương đi vừa, về cười cợt trên mặt hân nhất thời biến mất không còn một mảnh, nhanh chóng lộ ra thứ vẫn luôn bọc trong ngực, kia trông như là 1 cuốn sổ, trên mặt hân lộ về trầm ngâm, dò xét một vòng, cuối cùng vung tay một cái, cuốn sổ thẳng tắp bay vào giá sách, lẫn lộn giữa một đống sách, làm sao cũng không phân biệt được, làm xong những thứ này, mồ hôi hột trên mặt hân túa ra nhanh hơn, không thể không nhanh chóng khoanh chân vận công, dùng nội lực bức độc tố ra.

Mặc dù rất giận, nhưng so ra, Tô Tuệ Nương vẫn lo cho thương thế của Yến Hoàng Chân hơn, thế là đến nhà bếp tự mình xắt nhân sâm thành miếng, chung với hà thủ ô, tuyết liên, cầu kỷ tử, sắc thành một ấm thuốc bổ. Nàng cũng không thông y lý gì cả, nhưng Yến Hoàng Chân mất máu nhiều như vậy, uống ít thứ này vốn có thể có chút hiệu quả trị liệu a. Từ nửa đêm ninh mãi đến gần sáng, lúc Tô Tuệ Nương bụng thuốc lại trở lại phòng, đã thấy Yến Hoàng Chân ngủ say sưa. Trông hân quả thật vô cùng suy yếu, sắc mặt vừa trắng vừa xanh, cứ thế nằm trên giường mình, thoạt nhìn đáng thương đến thế.

Lòng Tô Tuệ Nương lập tức mềm nhũn.

Đều nói thói quen là một thứ rất đáng sợ, những năm gần đây, Tô Tuệ Nương đã thành thói quen chiều cổ hân, thương tiếc hân, quan tâm hân, giống như một chậu hoa mình nuôi, mặc dù hoa kia sau khi nở ra không nhất định đẹp mắt, nhưng bạn mỗi ngày tưới nước cho nó, trừ sâu cho nó, lúc cô đơn trò chuyện cùng nó, như vậy bồn hoa này sẽ trở nên đặc biệt bất đồng, bởi vì đây là bồn hoa mà nàng bỏ ra tâm huyết của mình dường dục.

Tô Tuệ Nương nặng nề thờ dài, nhìn người ngủ bất tỉnh nhân sự, trầm nghĩ, mình đại khái là không có thiên phú làm vườn vừa, nói cách khác, hoa này làm sao lại không chịu lớn lên đây? Ngày hôm sau, bồn hoa mọc nghiêng kia lại trở nên sinh long hoạt hổ hân lên, dĩ nhiên, đây chỉ là ngoài hình dung, hân mặc dù khôi phục tinh thần chút ít, nhưng vết thương trên đùi cũng sẽ không hoàn toàn biến mất trong vòng một đêm, thành thử chỉ có thể nằm trên giường, chờ Tuệ tỷ tỷ thân ái của hân tới “An ủi, quan tâm” cái tên nhóc đáng thương bị trọng thương là hân đây.

“Thôi thôi...” Nhóc đáng thương yêu cầu nói.

“Tỷ bón cơ.” Nhóc đáng thương tiếp tục yêu cầu nói.

Cái gì? Người nói ta bị thương chân, tay lại không tàn phế? Không biết cái gì gọi là mất máu quá nhiều sao? Không biết cái gì gọi là yếu ớt không thể động sao?

Cứ xem như thế là được ~~~

Tô Tuệ Nương cố nén xúc động đi đánh hân, trong lòng không ngừng tự nhủ, hân đang bị thương, bị thương, là bị thương...

“Rốt cuộc đệ đi làm việc gì, bị thương thành ra như vậy.” Không hề bị một loạt trò ngây thơ giả ngu của hân lừa gạt, Tô Tuệ Nương vẫn tức giận khó tiêu hỏi.

Gương mặt cười đùa của Yến Hoàng Chân đột nhiên cứng đờ, lộ vẻ chán trù, Tô Tuệ Nương nặng nề dần chén thuốc thuốc, nhìn hân chăm chăm, chậm rãi nói: “Tiểu Thất, đệ đã đồng ý vĩnh viễn sẽ không gạt ta, và lại, đệ có khả năng gạt ta cả đời sao!”

Sau một lúc lâu, Yến Hoàng Chân dè dặt nói: “Tuệ tỷ tỷ có biết Cùng Vệ Ty không?”

Tô Tuệ Nương nghe thế, bỗng nâng người, kinh hô: “Cầm Y Vệ!!”

Cùng Vệ Ty là do Cao tổ Chu Trọng Quốc thiết lập. Sau đổi tên thành “Thân quân Đô Úy phủ”, quản lý Nghi Loan Ty, trông coi nghi trượng và thị vệ của hoàng đế. Đại Thụy năm thứ mười lăm, bỏ Thân quân Đô Úy phủ và Nghi Loan Ty, thay vào đó lập nên Cầm Y Vệ. Với tư cách là cơ cấu quân sự của thị vệ hoàng đế, Chu Trọng Quốc vì tăng cường trung ương tập quyền thống trị, đặc lệnh cho họ chương quân hình ngục, giao cho quyền tuần tra truy bắt, sau lập Trần Phủ Ty, tham gia các hoạt động trinh sát, bắt bớ, thẩm vấn. Nói một cách đơn giản, Cầm Y Vệ chính là tay sai của riêng hoàng đế, hơn nữa bởi vì họ làm việc thần bí, thủ đoạn tàn nhẫn, đâm ra bách quan đổ kỵ, ai nấy nghe đến đã biến sắc.

“Đệ, đệ, đệ! Sao lại đi làm cái việc này chứ.” Tô Tuệ Nương tức đến gần như nói không nên lời: “Trước không nói trở thành Cầm Y Vệ thì có thể mất mạng bất cứ lúc nào, mà nói thân phận của đệ, đệ đâu gì cũng là thiếu gia xuất thân Hầu phủ, về sau thừa kế tước vị, vinh hoa phú quý gì mà không hưởng thụ được, có gì đi làm cái việc lười dao liếm máu này còn bị chỉ trích sau lưng, đệ, đệ, cái đồ chết dẫm này, đệ mất trí rồi ư!”

“Tuệ tỷ tỷ đừng tức, Tuệ tỷ tỷ đừng tức” mắt thấy Tô Tuệ Nương tức đến sắp ngất, Yến Hoàng Chân cũng không đoái hoài tới giả vờ đáng thương nữa, lập tức từ trên giường bò dậy, kéo tay Tô Tuệ Nương nói: “Tuệ tỷ tỷ, trước xin tỷ bớt giận cái đã, nghe Tiểu Thất giải thích a!”

Tô Tuệ Nương thờ dốc hai cái, cắn răng nói: “Đệ nói đi!”

Yến Hoàng Chân trầm nghĩ, Tuệ tỷ tỷ tức thành như vậy, cũng là bởi vì lo lắng cho mình, kể sách trước mắt chỉ có thể đánh chiêu đồng tình rồi, nghĩ đến đây hần lập tức bày vẻ mặt ủ rũ, chậm rãi nói: “Tuệ tỷ tỷ còn nhớ năm đó lúc Tiểu Thất đi, đã nói với tỷ lời gì không?”

Tô Tuệ Nương sưng người: “Những lời đệ muốn vượt bậc hơn người đó ư?”

Vương Thất Lang cười khổ một tiếng: “Đúng vậy a, năm đó đệ mang chí lớn đi theo họ về Hầu phủ, song Hầu phủ lại chẳng như trong tưởng tượng của đệ, tất cả mọi người đều không thích đệ, cũng không chào đón đệ, bọn họ mặc dù sẽ không đánh đệ như Vương thị, nhưng nói ra những lời so với quát roi lên người đệ còn đau hơn gấp vạn. Ở nơi đó, mỗi người đều húc hặc đầu đá nhau, bản như là phân trong nhà xí vậy, thôi không thể tả. Về phần thừa kế hầu vị mà Tuệ tỷ tỷ nói...” Yến Hoàng Chân cười khổ một tiếng, lộ ra nụ cười buồn: “Cho dù roi trên người a miêu, a cầu nào, cũng tuyệt đối sẽ không roi trên người đệ.”

“Vậy, vậy, cho dù thể đệ cũng không đáng giá nhập Cẩm Y Vệ a!” Tô Tuệ Nương thấy hần như vậy, trong chút bất tri bất giác thái độ quả nhiên mềm hẳn xuống: “Đó không phải là chánh đạo.”

“Nhưng mà là con đường nhanh nhất.” Yến Hoàng Chân từng chữ từng chữ nói: “Đệ không muốn rơi vào tình cảnh sau này bị quét đi như quét rác, giờ đệ không có thực lực, không giành lại họ. Nhưng một ngày nào đó, đệ sẽ đòi lại những thứ thuộc về đệ, từng đình từng lý, từng ti từng hào, toàn bộ đều phải đòi lại.” (định, ly: đơn vị đo thời cổ)

Tô Tuệ Nương mấp máy môi, do dự một chút, muốn nói ra chuyện Hàn Vi huyện chủ, nhưng khi nhìn đến ánh mắt Yến Hoàng Chân nhìn mình, vô luận thế nào cũng không thể phun ra nửa lời.

Cuối cùng hết thấy đều hóa thành nước mắt.

“Rất là nguy hiểm đó!” Nàng khóc nói: “Lần sau, có thể đệ sẽ không may mắn như lần này.”

“Tuệ tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi. Tiểu Thất tuyệt đối sẽ không chết ở bên ngoài. Đệ thề.” Yến Hoàng Chân cầm thật chặt hai tay Tô Tuệ Nương.

Bởi vì hần biết có một người đang ở nhà chờ hần, cho nên vô luận gặp loại nguy hiểm và khó khăn gì, hần cũng có tự tin giải quyết.

“Đừng khóc!” Yến Hoàng Chân cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống đầu ngón tay được hần khép chặt, có phần nghịch ngợm nói: “Tiểu Thất ấy mà được thần linh che chở đây này!”

Tuệ tỷ tỷ của hần là “Thần tiên” a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Năm mươi vạn lượng

Edit: Mạc Thiên Y

Đến cuối cùng, Tô Tuệ Nương cũng không còn khuyên Yến Hoàng Chân trở về “chính đạo” nữa. Thăng nhóc chết đâm kia là đưa tính tình kỳ quái, một khi đã quyết định thì có tám con ngựa to cũng không kéo được. Tô Tuệ Nương đành đè nén ưu tư trong lòng, kệ hần đi. Ở nhà dưỡng thương bảy tám ngày, độc tố trong người Yến Hoàng Chân cũng bài được bảy tám phần. Thế là, vào một buổi sáng sớm, thăng nhóc chết tiết kia lại biến mất, chỉ để lại phong thư, nói là phải đi ra ngoài mấy ngày vân vân, chọc Tô Tuệ Nương tức sùi bọt mép.

Mà đồng dạng tức sùi bọt mép còn có phu nhân Vĩnh Bình Hầu – Thích thị, cả gương mặt thị xanh như tàu lá chuối, nghiêng gần nát hai hàm răng.

“Phu nhân, xin ngài bớt giận, xin bớt giận...” Hình ma ma vội đi lên khuyên nhủ: “Chớ tức hại thân a!”

“Đều tại chủ ý rách của bà!” Thích thị đem một tràng oán giận trút xuống: “Ban đầu bà khuyên ta đón thăng con hoang kia về, bây giờ thì sao, bà nhìn xem thăng con hoang kia đối với ta thế nào đây... lần này ta phải ăn nói ra sao với Vĩnh Trinh công chúa đây!”

“Đúng, đúng, là tại lão nô sai, đều tại lão nô sai, ban đầu đón thăng con hoang kia về là vì giúp phu nhân một phen, nào ngờ thăng oắt kia trời sanh là con sói mặt trắng phản cốt, khó thuần...” Hình ma ma vội vàng nói: “Phu nhân, lão nô cũng đã nhìn ra, thăng oắt kia bụng dạ xấu xa, về sau ta đừng phí công trên người nó nữa, mặc xác nó ung chết ở đâu thì chết. Về phần ngài nói Vĩnh Trinh công chúa bên kia, hai nhà chúng ta chẳng qua là lộ chút ý tứ mặt ngoài, lại chưa nói rõ ràng, công chúa cũng sẽ không trách tội đâu.”

Thích thị nghe vậy song vẫn tức giận khó tiêu: “Bà nói ấy mà dễ nhĩ, Vĩnh Trinh công chúa vốn kiêng kỵ người khác nhìn ra con gái của thị bệnh, chúng ta hỏi lại chuyện này, công chúa sao có thể không cảm giác được, nhất định sẽ trách tội!”

“Nhưng phu nhân cũng nghe thăng nhóc kia vừa nói gì rồi...” Hình ma ma vẻ mặt sầu khổ nói: “Hần là đứa cóc sợ ai, nếu ép hần thành thân, chưa biết chừng thật sự trực tiếp tìm đến phủ công chúa quấy một trận, đến lúc đó chẳng phải là càng không dễ thu thập sao.”

Mặt Thích thị biến sắc liên hồi, cuối cùng vỗ mạnh bàn: “Lúc trước đúng là không nên đón nó về mà!”

“Phu nhân việc đã đến nước này, nhiều lời vô dụng, chúng ta vẫn nên nghĩ xem về sau nên đi đường nào!” Hình ma ma chẹp miệng, tiếp tục nói: “Chỗ Vĩnh Trinh công chúa cứ để đấy đã, chúng ta trước không gấp, trước mắt điều khẩn yếu nhất là chuyện tước vị của hầu phu chúng ta, thiếu gia Hoàng Bác của đại phòng bên kia gần đây đi lại với Nhị vương gia quá gần, bên kia đã ra tiếng gió, nói Nhị vương gia sẽ giúp hấn đạt được tước vị hầu phu. Phu nhân, chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ biện pháp đối phó a!”

“Bọn họ nằm mơ!” Thích thị hừ lạnh một tiếng: “Yến Hoàng Bác hấn muốn thừa kế tước vị, thế tất phải đến làm con thừa tự dưới tên ta, trở thành con nối dõi mới được, chẳng lẽ bà cho là ta sẽ cần cái đứa con trai còn già hơn ta sao?”

“Phu nhân của ta à, nói thì nói thế, nhưng chuyện này nếu hoàng gia chen vào một chân thì khác rồi, chuyện muôn vàn khó khăn đối với chúng ta mà nói, đến chỗ Hoàng thượng, cũng chẳng qua chỉ là chuyện mồm mép thôi. Nhị vương gia và Hoàng thượng ấy mà là cha con ruột rà, nếu hấn thật sự nguyện ý ra mặt thay Yến Hoàng Bác, biết đâu chuyện này lại thật sự thành!”

Đứng thấy Thích thị ngoài miệng cứng rắn, trong lòng kỳ thật cũng không chắc. Từ sau khi cha thị tạ thế năm trước, trong nhà liền không còn người làm quan trong triều nữa, ngược lại lúc nào cũng muốn “Hầu phu nhân” thị đây chống đỡ mặt ngoài. Cho nên ở trước mặt Yến lão phu nhân thị mới phá lệ không có sức mạnh, trọng phu đã mất, nhà mẹ đẻ lại không đặc lực, ngoài có cái danh phận ra, tài nguyên Thích thị có thể vận dụng trong tay cơ hồ ít đến thấy thương.

“Bà lại có biện pháp gì?”

“Phu nhân, nếu ranh con kia không kham được trọng dụng, vậy sao ta không đổi lại một tên nghe lời hơn, càng hợp ý hơn?”

Thích thị cũng là người tinh tường, nghe lời này lập tức biết ý tứ trong đó, cả kinh nói: “Ý bà chỉ là Hoàng Xuân nhà Nhị tẩu!”

Ba huynh đệ Yến gia, ngoài Vĩnh Bình hầu Yến Hoàng Chân ra, bên trên còn có hai vị huynh trưởng, một là đại lão gia Yến Ngụy Nhiên tuổi gần năm mươi, một là Nhị lão gia Yến Thành Nhiên. Mà Yến Thành Nhiên có hơi khác người bình thường một chút, y bẩm sinh bị câm, nhưng tính tình lại rất trung hậu thành thật. Vợ y – Chu thị là con dâu nuôi từ bé của Yến gia, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, bọn họ thành thân đến nay chỉ được mỗi mụn con gái tên Yến Như Chân, cũng đã sớm gả ra ngoài. Tuy nhiên, có câu tục ngữ “Trai già nhà cháu” ai có thể ngờ Chu thị luống tuổi đã qua cái thời son lại mang thai, hơn nữa mấy tháng trước lại sinh được con trai, đứa bé vừa sinh ra không bao lâu kia, tên là Yến Hoàng Xuân.

“Điều đó không có khả năng!” Thích thị do do dự dự nói: “Nhị tẩu vất vả lắm mới ngắm được con trai, thị coi như bảo bối, sao có thể nhường cho chúng ta được.”

“Phu nhân, sự do người làm* (*vấn đề do mình làm ra*) a.” Hình ma ma nói: “Ngài nói với thị, chỉ cần Xuân ca nhi đến làm con thừa tự dưới danh nghĩa ngài, rồi cam đoan sau này hấn sẽ được thừa kế tước vị, lúc bình thường cũng có thể cho thị thường xuyên đến thăm Xuân ca nhi, Chu thị kia nhất định sẽ động tâm thôi.”

“Cái này...” mặt Thích thị lộ vẻ do dự.

“Phu nhân, ngài thử nghĩ cho Lan tỷ nhi mà xem, tiểu thư năm nay đã mười ba, thêm hai năm cũng nên tìm nhà chồng xuất giá rồi, nếu bây giờ để đại phòng bên kia đắc thủ vậy đồ cưới của tiểu thư chúng ta...” Bây giờ cả phủ Vĩnh Bình Hầu người chân chính nắm quyền là Yến lão phu nhân, bà vốn thiên vị đại phòng bên kia, nếu Yến Hoàng Bác thừa kế tước vị, vậy tiểu thư có thể được cái gì?”

“Bà nói không sai!” Thích thị cắn cắn môi rồi nói: “Chúng ta tuyệt không thể ngồi chờ chết.”

Tuy nhiên, hai chủ tớ này không biết rằng, con sói mặt trắng Yến Hoàng Chân vừa ở đây quậy một trận, lúc này lại ngênh ngang đi về phía kẻ địch của thị.

“Ô, đây chẳng phải Hoàng Chân diệt nhi (cháu) đấy sao?” thê tử của Yến Ngụy Nhiên – Vu thị nhướn lông mày đến là cao, âm dương quái khí hỏi vặn lại: “Đây là ngọn gió nào thổi tới a, rình nổi vị đại Phật này tới đây.”

“Thím cứ nói đùa.” Yến Hoàng Chân tự ngồi lên ghế bành, hai chân tréo ngược, cà ròn nói: “Cháu là tới tìm thím bàn chuyện làm ăn.”

“Làm ăn” Vu thị cười phì một tiếng: “Ngươi thì có cái gì tốt để bán, hay là vừa gây họa gì ở ngoài, chạy về để chúng ta lau phân cho ngươi a!”

Yến Hoàng Chân nghe những lời đầy châm chọc này cũng không để bụng, ngược lại nhún vai, ra chiều định rồi đi: “Tiểu chất (cháu) vốn định giúp Hoàng Bác đại ca có được tước vị của phủ Vĩnh Bình Hầu, không ngờ thím lại không cảm kích, quên đi, vậy cháu xin cáo từ!”

“Gượm đã! Ngươi nói cái gì?” Vu thị kinh hô một tiếng, xoạt một cái đứng lên: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Thím không đuổi ta đi nữa à?” Yến Hoàng Chân cười như không cười hỏi.

“Ồi chào, cháu ngoan, thím nào có ý này, Oanh Nhi Yến Nhi, còn không mau dâng trà cho Hoàng Chân thiếu gia!”

Thần nhiên uống xong nửa chung trà, trong ánh mắt bức thiết của Vu thị, Yến Hoàng Chân chậm rãi nói ra.

Vu thị nghe xong sắc mặt lại đại biến, cả giận: “Người muốn năm mươi vạn lượng bạc, nằm mơ giữa ban ngày!”

“Cháu lại cảm thấy rất có lỗi a! Thím thử nghĩ mà xem, chỉ cần năm mươi vạn lượng, thím có thể để con trai thím trở thành Vĩnh Bình Hầu gia danh chính ngôn thuận. Ngẫm mà xem Thích thị trước kia chẳng phải luôn khinh thường thím xuất thân thương gia sao? Lễ nào thím không muốn báo thù thị, chờ lão phu nhân chết rồi, cái ngày Hoàng Bác đại ca ngồi vững hầu vị rồi, Thích thị còn không phải tùy thím muốn xoa nắn thế nào thì xoa, muốn xử ra sao thì xử sao?”

Lời Yến Hoàng Chân nói hết như lời thì thầm của ma quỷ, khiến trước mắt Vu thị gần như cũng xuất hiện hình ảnh: con trai thị trở thành Vĩnh Bình Hầu gia, thị trở thành Thái phu nhân của phủ Vĩnh Bình Hầu, con tiện nhân Thích thị kia ở trước mặt thị khoanh tay cúi đầu, mặc thị đánh chửi, Vu thị thống khoái gần như cười lớn.

“Nhưng ta dựa vào cái gì tin tưởng người?” Vu thị đè nén hưng phấn trong lòng, nghiêng mắt liếc nhìn Yến Hoàng Chân.

“Nói ra, trong phủ người chân chính có thể tạo thành uy hiếp với Hoàng Bác đại ca cũng chỉ có cháu chứ nhỉ...” Yến Hoàng Chân giang hai tay: “Chỉ cần thím đáp ứng điều kiện của cháu, cháu liền cam đoan không giành với Hoàng Bác đại ca, không còn chướng ngại vật lớn nhất này, tước vị dĩ nhiên sẽ là của con trai thím rồi!”

Mắt thấy vẻ dao động trên mặt Vu thị càng đậm, Yến Hoàng Chân tăng thêm một con số nặng hơn: “Cháu có thể viết một tờ giấy đảm bảo cho thím, cam kết không giành giật tước vị của phủ Vĩnh Bình Hầu.”

“Người để ta nghĩ chút đã, để ta suy nghĩ...”

“Thím à, cơ hội không thể để vuột, vuột rồi không tới nữa đâu a, đừng quên qua năm nay cháu mười sáu rồi đó nha!”

“Nhưng mà năm mươi vạn lượng cũng quá nhiều.” Vu thị mặt đầy đấu tranh nói.

Yến Hoàng Chân cũng chẳng đáp lời nữa, chỉ bắt đầu nhàn nhã uống hết nước trà còn thừa trong chén.

“Hai, hai mươi vạn lượng...”

Yến Hoàng Chân cười xùy một tiếng, đứng dậy toan đi.

“Gượng đã, gượng đã nào, được rồi! Ta đồng ý năm mươi vạn thì năm mươi vạn vậy. Nhưng trước hết người phải viết giấy cam đoan, hứa sẽ không đoạt tước vị này với Hoàng Bác.”

“Mang bút đến đây...” Yến Hoàng Chân cười hi hi nói. Ánh mắt nhìn Vu thị như thể thấy một con lợn nái đợi làm thịt.

Buổi tối ba ngày sau, lúc Tô Tuệ Nương mở tay nải mà Yến Hoàng Chân vác đến, bị thứ bên trong chiếu cho ném lóa mắt.

Một xấp ngân phiếu dày cuì, khế đất hai tiệm son phấn, vài cái hòm nhỏ nich đầy bạc trắng, một hộp trân châu lớn chừng nắm tay, đủ loại trang sức đá quý, cứ thế bày lộn xộn chung một chỗ, khiến những thứ giá trị liên thành này thoát nhìn như thể bắp cải bày bán ngoài chợ.

“Đệ trộm của nhà ai thế?” Tô Tuệ Nương tròn mắt há hốc mồm mà hỏi.

Yến Hoàng Chân: “...” uất ức, nghĩ thầm, đệ là hạng người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chọc lủng cửa giấy

Edit: Mạc Thiên Y

Đối với biện pháp dùng năm mươi vạn lượng bạc để làm cho tước vị vô duyên với mình của Yến Hoàng Chân, Tô Tuệ Nương ngoài thờ dài một tiếng ra, cũng không nói gì. Phủ Vĩnh Bình Hầu lòng người hiểm ác, Tiểu Thất có thể thoát ra ngoài, rồi xa những kẻ đó cũng chưa chắc là chuyện xấu.

“Bạc để ta cất thay cho đệ.” Tô Tuệ Nương chẳng chút khách khí vơ hết cả bọc: “Miễn cho đệ đem đi phung phí.”

Yến Hoàng Chân phát phát tay, dáng vẻ híp mắt cười tủm tỉm, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Cứ thế, lại hai ba tháng trôi qua, một ngày nọ nàng nghe được tin từ Yến Hoàng Chân, tước vị của phủ Vĩnh Bình Hầu quả thật rơi vào tay đích tôn quyết định cho tôn trưởng Yến Hoàng Bác thừa kế. (*tức là Yến Hoàng Bác được nhận làm con thừa tự*)

“Hi hi, không biết bà cô già Thích thị kia sẽ tức thành thế nào đây!” cậu chàng nằm trên giường, hai chân treo nguẩy, trong lời nói không khỏi tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

“Cả nhà đại bá của đệ quả này thế là tâm nguyện được như ý rồi!”

“Ha ha...” Yến Hoàng Chân trờ mình, nằm trên giường cười ngả nghiêng: “Cũng chưa chắc. Yến Hoàng Bác kia vì có được ủng hộ của Nhị hoàng tử, thế mà bỏ ra không ít bạc đâu, cộng thêm đệ lấy đi 50 vạn lượng kia, Yến gia có giàu đến đâu, lúc này cũng phải thương gân động cốt, nguyên khí tổn thương nặng nề.”

Yến gia vốn xuất thân là thương nhân, cộng thêm lúc trước đánh tiền triều, Yến Hạo Nhiên làm không ít hành vi “xét nhà”, từ giữa ăn chặn không ít trân bảo, cho nên gia sản của phủ Vĩnh Bình Hầu, quả thật coi như là rất nhiều.

“Nhị hoàng tử?” Tô Tuệ Nương nhú nhú mày, nhìn Yến Hoàng Chân một cái, thoáng do dự, vẫn nói: “Nếu Yến gia thật sự hợp lại với Nhị hoàng tử, sau này chỉ e là sẽ hồng bát.”

Yến Hoàng Chân hai mắt chột ngưng tụ, yên lặng nhìn Tô Tuệ Nương.

“Đệ đừng hỏi ta làm sao biết được, chẳng qua là có một câu nói, đệ phải nhớ kỹ, về sau bất luận là loại tình huống nào, cũng không được dính dáng gì đến hoàng tử, nếu không khó tránh khỏi họa ngập trời.” Tô Tuệ Nương lo lắng nói.

“Được! Đệ đều nghe Tuệ tỷ tỷ hết.” Yến Hoàng Chân quả nhiên không tiếp tục đào gốc bới rễ.

Hai người tự nhiên mà nói tới những vấn đề khác, không tiếp tục ở lại Yến gia, không làm những gì lằng nhằng với hoàng tử, song, giờ phút này, vô luận là Yến Hoàng Chân hay là Tô Tuệ Nương cũng không biết, về sau họ chẳng những có quan hệ cùng hoàng gia, còn lâm thật sâu vào vòng xoáy đoạt vị, không thể giẫy khỏi sự biến ảo của thế sự, quả nhiên khiến người ta không đoán trước được a!

Cái nghề “Cầm Y Vệ” này, không phải chỉ hoạt động ban đêm, đến vô ảnh đi vô tung làm chút âm mưu, ám sát linh tinh, thật sự khác với tưởng tượng của Tô Tuệ Nương. Bọn họ cũng phải mỗi ngày đến cơ quan, trình diện báo danh. Giống Yến Hoàng Chân, giờ thần mỗi ngày hẳn sẽ đi làm, là công việc canh cổng. Không sai chính là canh cổng, có điều công người ta canh là cổng Ngọ Môn, cùng làm việc với hắn còn có chín mươi chín tên Cầm Y Vệ khác, ngoài canh cổng lúc luân phiên nghỉ ngơi, Yến Hoàng Chân liền đến trong quân trui luyện. Dựa vào một thân công phu nổi trội, chỉ vốn vẹn mấy tháng, đã trở thành một viên Hiệu Úy. Đây đối với một thiếu niên mười lăm tuổi mà nói, đã là thành tựu cực tốt.

Thấy vậy, Tô Tuệ Nương cũng yên tâm, cuối cùng không cần lo lắng đề phòng nữa.

Một ngày nọ, vừa khéo đến phiên Yến Hoàng Chân được nghỉ, Tiểu Thuận Tử bên người hắn tới đây bẩm báo: “Lão gia Hoắc gia, muốn mời thiếu gia và Tô Tuệ Nương qua phủ làm khách.”

Tô Tuệ Nương nghe mặc dù hơi ngần ra, nhưng người ta cũng có lòng mời, nằng dĩ nhiên cũng sẽ nể mặt, thế là ăn diện một phen rồi đi cùng Yến Hoàng Chân.

Hoắc gia tọa lạc tại con hẻm Miêu Nhi ở góc tây bắc kinh thành, là một tòa sân viện ba sân, không phồn hoa như những công hầu khác, nơi này giống như là võ đường. Cái này từ đạo thương kiếm kích, rìa đá, tạ đá, cột gỗ, tượng người đồng xếp đầy sân là có thể cảm giác được.

“Bỉ phủ đơn sơ, chiêu đãi không chu toàn, những mong Tô cô nương chớ trách mới phải.” Tô Tuệ Nương vừa mới bước vào phòng khách, một vị nam tử trung niên thân cao ngang tàng, cao lớn vạm vỡ, mặt râu quai nón, liền ôm quyền nói với nàng.

Tô Tuệ Nương thấy thế vội vàng hành lễ một cái, miệng nói: “Hoắc bá bá đa lễ, Tuệ Nương nên tới thăm hỏi trước mới phải.”

Đây cũng không phải nói ngoa, từ lúc nàng biết Yến Hoàng Chân có thân thích Hoắc gia này, đã muốn đến thăm viếng rồi. Khó ở chỗ là, Hoắc Cương này cũng là kẻ đáng thương vợ mất sớm, cũng không tái hôn, trong nhà cũng không có chủ sự, nàng đâu gì cũng không tiện lỗ mắng đến thăm hỏi, thành thử kéo dài tới hôm nay.

Hoắc Cương nghe vậy cười ha hả, chỉ có hai con mắt thì sẫm soi quét Tô Tuệ Nương từ trên xuống dưới. Chỉ cảm thấy cô gái trước mắt, mặt mũi thanh tú cử chỉ lễ độ, nhìn qua rất thân thiện, hơn nữa quan trọng nhất là miệng khá lớn, lập tức trong lòng liền hài lòng ba phần.

“Nào nào nào, vào trong đi.”

Trong sảnh đường đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn, Tô Tuệ Nương đảo mắt qua, liền biết đây hẳn bàn tiệc gọi từ từ lâu.

Ba người ngồi xuống xong, Hoắc Cương trước nói với Yến Hoàng Chân ít chuyện trong công việc, giọng tựa hồng thủy, cộng thêm chốc chốc tiếng cười sáng sủa, nhìn qua hết như những lục lâm hảo hán trong sách vậy, thật sự có vài phần đáng sợ.

Yến Hoàng Chân lại tựa hồ không hoàn toàn sợ y, còn liên tiếp chạm cốc, trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười, có thể rõ ràng nhìn ra niềm vui trong lòng.

Tô Tuệ Nương liền trở thành người tiếp khách, vừa ăn vừa nghe hai người họ nói đông nói tây, âu cũng nghe đến thích thú.

Rượu quá tam tuần, com quá năm món.

Hoắc Cương đã uống đồ bình cả mặt mày, kể cả Yến Hoàng Chân cũng có phần mất say lơ đãng, Tô Tuệ Nương quét xuống dưới chân hai người, được rồi, tám cái vò rỗng.

“Đại, Đại diệt nữ (cháu gái).” Hoắc Cương đánh nắc, đột nhiên xông mặt về phía Tô Tuệ Nương, nói năng lộn xộn: “Chuyện của cháu, ta, ta cũng nghe tiểu tử thúi này nói rồi, thân là trưởng bối ta cũng không có ý kiến gì, cháu xem phải chăng nên nhanh chóng chọn ngày tháng, làm cho xong chuyện này chứ?”

Tô Tuệ Nương chớp mắt, do dự hỏi: “Ý Hoắc bá bá là?”

“Xem cháu kìa, xấu hổ đúng không?” Hoắc Cương cười ha hả: “Đương nhiên là hôn sự của cháu và Hoàng Chân a!”

Tô Tuệ Nương ngu người!

Hoắc Cương lại tiếp tục nói: “Nó sang năm là mười sáu rồi, cũng không còn nhỏ, thành thân sớm một chút, là có thể sinh con sớm một chút, tốt nhất sinh mấy đứa ha ha, lại tốt nhất có thể cho Hoắc gia ta nhận một đứa làm con thừa tự! Ta là kẻ vô dụng vợ con cũng không bảo vệ được, nay Hoắc gia lâm vào tình cảnh không người kế tục, không kẻ kế thừa hương hỏa, cháu...”

“Cậu!” Đang lúc Hoắc Cương càng nói càng xa, càng nói càng không đâu vào đâu, bên kia Yến Hoàng Chân quả quyết nạt một tiếng, chỉ thấy mặt hắn ửng đỏ né tránh, xấu hổ xấu hổ nói: “Đây là chuyện của chúng cháu, không cần cậu quan tâm”

Nói xong còn ngẩng đầu nhanh chóng quét nhìn đối diện một cái, biểu tình ngọc diện hoa đào kìa, quả thực chỉ có thể dùng bốn chữ “xuân tâm nhộn nhạo” này để hình dung.

Tô Tuệ Nương lúc này đã trong trạng thái đầu óc trống rỗng, nàng thậm chí cũng không biết tiệc rượu giải tán lúc nào, cũng không biết nàng và Yến Hoàng Chân về Tô phủ lúc nào. Chỉ biết là khi hồi thần lại, hai người họ cũng đã ngồi trên giường nàng rồi.

Giương mắt, im lặng nhìn Yến Hoàng Chân nằm trên giường ngáy o o, song vẫn túm chặt tay mình không thả, Tô Tuệ Nương bắt đầu lấy một loại ánh mắt hoàn toàn mới nhìn hắn. Mãi đến lúc này, nàng mới phát hiện, hắn không còn là thằng bé kia trong ký ức nữa, đã hoàn toàn là một thiếu niên lang rồi.

Tiểu Thất đối với mình có lòng “tơ tưởng” ư? Không phải cái loại tình cảm tỷ đệ, mà thuộc loại tình cảm nhung nhớ của nam nữ ư?

Thú thực, Tô Tuệ Nương cảm thấy khó mà tin nổi, mà điều khó tin hơn là chính nàng lại không có nửa điểm phản cảm và không thích, ngược lại có chút cao hứng. Tô Tuệ Nương cơ hồ muốn phỉ nhổ mình, gộp tuổi nàng trước sau hai đời lại, cũng có thể làm mẹ Yến Hoàng Chân rồi, lại còn không biết ghen ở bên cạnh “Đắc chí”, thật sự là quá không có tiết tháo rồi...

Cả gương mặt Tô Tuệ Nương thoát đỏ thoát trắng, quả tim như bị sét đánh vậy, đập đến lợi hại. Yến Hoàng Chân ngủ say sưa, thờ ra mang theo mùi rượu, giữa hai tay truyền tới nhiệt độ hùng hực, những điều này cũng khiến Tô Tuệ Nương không được tự nhiên theo. Nàng không thể ở đây thêm khắc nào nữa, lập tức đứng lên, Tô Tuệ Nương chạy trốn chết.

Theo cánh tiếng khép cửa đánh cạch, Yến Hoàng Chân nằm trên giường mở mắt, trên mặt nào còn có nửa phần say. Hắn ngồi dậy, về mặt đầy bất an, hắn biết mình làm như vậy có hơi ti bi, nhưng Tuệ tỷ tỷ của hắn mặc dù đối tốt với hắn, nhưng chỉ coi hắn là đệ đệ. Quan hệ hai người thủy chung không tiến triển tí nào, điều này sao không khiến Yến Hoàng Chân gấp gáp cho được. Hôm nay mượn lời say rượu của Hoắc Cương, cuối cùng coi như chọc lúng lúng của giấy này, nhưng Yến Hoàng Chân hãy còn bất an. Hắn sợ Tuệ tỷ tỷ không tiếp nhận phần tình cảm này, càng sợ Tuệ tỷ tỷ từ nay về sau sẽ chán ghét hắn, tránh né hắn. Nếu quả thật vậy, còn không bằng làm đệ đệ cả đời, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng là tốt rồi, nhưng mà, nhưng mà hắn chính là không cam lòng a!!! Cả gương mặt Yến Hoàng Chân vì xoắn xuýt mà vằn vẹo gần như thành mề văt.

Đối với hai người mà nói, một đêm dài đằng đẵng rút cục đã trôi qua.

Tình cảnh mà Yến Hoàng Chân không muốn thấy nhất xuất hiện, rất rõ ràng, Tuệ tỷ tỷ đang né hắn. Kể từ hôm đó, có thể không nói lời nào, nàng liền tận lực trầm mặc, có thể không nhìn, tầm mắt liền không liếc hắn lấy một cái, không cho phép hắn vào khuê phòng, không hề cười với hắn, so sánh với trước kia hai người ngược lại càng thêm xa cách.

Chuyện này đối với Yến Hoàng Chân quen hường thụ “sùng nịch che chở” của Tô Tuệ Nương mà nói, không thể nghi ngờ chính là từ thiên đàng ngã xuống địa ngục, mà còn là tầng thứ mười tám đổ á!

Yến Hoàng Chân ở trong địa ngục vấy vùng nửa tháng, rốt cục không chịu nổi, hắn quyết định hoàn toàn ngã bài cùng Tô Tuệ Nương.

Có câu cách ngôn rất hay, nói là “Tìm đường sống trong cỏi chết.”

Thế là vào một buổi chiều hoàng hôn, Yến Hoàng Chân cố ý mặc một thân bạch y, thủ thanh đoản kiếm trong tay áo, cứ như vậy “trắng sì một đi không trở lại” mà đi gõ cửa phòng Tô Tuệ Nương.

* Trích “Dịch thủy ca” của Kinh Kha:

“Gió đông hiu hắt, sông Dịch lạnh,

Tráng sĩ một đi không trở lại”

– Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch. Dừng ở trên hàm ý miêu tả phong thái quyết chí hy sinh, một đi không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ba nhất sáu lỗ

Edit: Mạc Thiên Y

Cái gì gọi là tiểu tụy?

Cái gì gọi là âm đạm?

Cái gì gọi là khôn khổ vì tình.

Bạn cứ nhìn Yến Hoằng Chân trước mắt là biết.

Lúc Tô Tuệ Nương mở cửa phòng, nhìn thấy hần một thân áo bào trắng lông léo vắt trên người, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt đau đớn.

Lời còn chưa nói, cả trái tim nàng liền mềm nhũn ba phần, không khỏi có chút đau lòng hỏi: “Đệ, đệ làm sao thế này a!”

Yến Hoằng Chân vừa mở miệng, nước mắt liền tuôn ra như dòng suối nhỏ, diện mạo hần vốn được ông trời ưu ái, vẻ mặt yên lặng rơi lệ như vậy, quả nhiên là khiến cho người ta đau cả tim gan.

“Tỷ tỷ cũng không cần Tiểu Thất nữa, còn quan tâm đệ sống chết làm gì?” Yến Hoằng Chân trong ánh mắt tựa như hòn oán, yếu ớt mà nhìn Tô Tuệ Nương khóc nói.

“Đệ nói gì vậy, ta không cần đệ lúc nào.” Tô Tuệ Nương có phản chột dạ né ánh mắt hần.

“Tuệ tỷ tỷ, dám nói mình không có né tránh đệ không?” Yến Hoằng Chân cắn bờ môi trắng bệch, trông như đã quyết định quyết tâm nào đó, nói với Tô Tuệ Nương: “Tiểu Thất biết, Tuệ tỷ tỷ từ nhỏ đã rất tốt với đệ, xem đệ là đệ đệ ruột, nhưng Tiểu Thất lại cô phụ tấm lòng yêu thương của Tuệ tỷ tỷ, càng nổi lên tình cảm nhưng nhớ với tỷ, điều này đúng là không nên. Nhưng vô luận thế nào đệ cũng không quản được trái tim mình. Nếu vì vậy mà Tuệ tỷ tỷ giận Tiểu Thất, né tránh Tiểu Thất, vậy hãy để Tiểu Thất dùng cái mệnh quên này bồi tội với Tuệ tỷ tỷ đi!”

Nói đoạn cũng không để ý Tô Tuệ Nương nghe mà ngậy ngậy cả người ra đó, trượt đoản kiếm trong tay áo ra, hướng về phía ngực mình, cứ thế đâm xuống, nơi dao đâm vào, máu phun ra như suối bỗng chốc nhuộm đỏ vạt áo.

Tô Tuệ Nương nhìn vòi máu trước mắt nhanh chóng tóe nở ra, cả người ngây ra như phỗng, đây là chuyện gì xảy ra a? Chỉ đến trước mặt mình nói mấy câu, mắc gì bắt đầu tự sát?

“Đệ, đệ, đệ, đệ đệ đệ đệ...”

Yến Hoằng Chân nhìn Tô Tuệ Nương tái mặt, biểu tình hoảng sợ, cả người đã hoảng hốt khôn tả, hần cười nhẹ, nụ cười kia tràn đầy “thương cảm”, hần rút ra thanh đoản kiếm kia, sau đó, lại liên tục đâm hai nhát lên người.

“Dừng tay!!! Dừng tay!!!! Dừng, dừng, dừng mà” Tô Tuệ Nương như phát điên nhào tới, cầm thật chặt hai tay cầm dao của Yến Hoằng Chân, cuống loạn hô to: “Người đâu, người đâu, gọi đại phu, gọi đại phu...”

Giờ phút này, Yến Hoằng Chân đã hoàn toàn là một huyết nhân rồi, hần ngã xuống đất, trên mặt là tử khí ngập mờ, nhưng vẫn cố chấp nhìn Tô Tuệ Nương, đứt quãng nói: “Tỷ tỷ, nguyện ý tha thứ cho đệ ư?”

“Đồ điên, tên điên này!!” Tô Tuệ Nương khóc lớn nói: “Ta nuôi đệ nhiều năm như vậy, chính là để đệ đâm dao lên người sao? Đệ luôn miệng nói yêu ta, mà lại đối với ta như vậy, ta, ta không muốn tha thứ cho đệ, ta hận đệ đến chết.”

“Thực xin lỗi.” giọng Yến Hoằng Chân nhanh chóng suy yếu: “Kiếp này, đệ sợ là đoán, đoán không được tâm tư của tỷ, đợi kiếp sau, kiếp sau...”

Cả tim gan Tô Tuệ Nương đã run như cây sậy, giờ phút này, nàng cũng chẳng màng được gì nữa, chỉ ôm đầu Yến Hoằng Chân, khóc ròng nói: “Chỉ cần đệ đừng chết, cái gì ta cũng đồng ý với đệ, đừng chết a...”

Có thật không? Yến Hoằng Chân hài lòng nhắm mắt lại, hần biết là Tuệ tỷ tỷ không nỡ bỏ hần mà.

Lúc Mộc Hương dẫn đại phu tất tả chạy tới, Yến Hoảng Chân đã ngất đi một lúc lâu, chuyện sau đó, Tô Tuệ Nương đều không nhớ rõ được bao nhiêu, nàng chỉ khóc, vẫn một mực khóc, khóc đến ngất đi.

Đối với Yến Hoảng Chân mà nói lần khổ nhục kể này tuy có phần diễn trò, nhưng ba nhát dao kia cũng đâm lên người thật, cho nên một chuyện này, chính là suốt ba ngày, mà ba ngày nay, đối với Tô Tuệ Nương mà nói quả thực tựa như địa ngục, nàng từng đêm canh giữ bên Yến Hoảng Chân, thỉnh thoảng còn thăm dò hơi thở của hắn, sợ hắn cứ thế đi luôn, cho nên khi Yến Hoảng Chân lần nữa mở mắt ra, điều nhìn thấy đầu tiên chính là sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt tiêu tụy, gầy đi thấy rõ của Tuệ tỷ tỷ.

Thấy hắn tỉnh lại, Tô Tuệ Nương đầu tiên là mừng như điên, sau đó dường như nghĩ đến gì đó, sắc mặt thay đổi mấy phen, cuối cùng mới nói câu: “Đệ tỉnh rồi?”

Yến Hoảng Chân khẽ gạt đầu, toan ngồi dậy, bấy giờ mới phát hiện cả nửa người mình đã biến thành xác ướp.

“Đừng nhúc nhích, cẩn thận rách vết thương.”

Yến Hoảng Chân nghe thế quả nhiên ngoan ngoãn bất động.

“Thực xin lỗi...” Sau một lúc lâu hắn nói.

Tô Tuệ Nương thở dài thườn thượt, cười khổ nói: “Đệ lúc này đâu có nói xin lỗi, rõ ràng là đang uy hiếp ta.”

Dùng mạng của mình đi uy hiếp người khác, chuyện này nghe qua rõ rệt cười, tuy nhiên nếu cái người bị uy hiếp kia xem mạng của mình quý giá hơn bất cứ gì khác, thế thì khỏi phải bàn tới rồi.

“Nhưng đệ không biết ngoài cách này, còn có cách nào khác, có thể chứng tỏ chân tâm của đệ.” Yến Hoảng Chân vẻ mặt mát, ngập đầy lo sợ bất an.

Tô Tuệ Nương trầm mặc một lát mới nói: “Đệ có từng nghĩ, tình cảm của đệ đối với ta, có thể cũng không phải là tình yêu nam nữ gì cả, nó có lẽ là tình cảm mẫu tử, có lẽ là tình tỷ đệ, chỉ là bởi vì đệ rất ít tiếp xúc với những cô gái khác, mà chúng ta lại không có quan hệ huyết thống, cho nên đệ mới sinh ra giác sai như vậy.”

“Tuệ tỷ tỷ nói cảm giác sai hay không sai gì đó, Tiểu Thất không biết.” Yến Hoảng Chân nhìn thẳng vào Tô Tuệ Nương, nói từng câu từng chữ: “Đệ chỉ biết một chuyện, chỉ cần trong đầu đệ tưởng tượng rằng có một ngày Tuệ tỷ tỷ sẽ thích người khác, sẽ trở thành thê tử của kẻ khác, đệ sẽ phần nộ phát điên, đệ sẽ giết bất kỳ kẻ nào cướp tỷ đi, có lẽ cũng sẽ giết tỷ, bởi vì tỷ không cần đệ nữa, dĩ nhiên, cuối cùng đệ cũng sẽ đi theo tỷ, bất luận là đời này hay kiếp sau, đệ cũng muốn quấn lấy tỷ đời kiếp kiếp, tỷ vĩnh viễn đừng hòng bỏ rơi đệ.”

Tô Tuệ Nương nghe nói như thế, nước mắt không khỏi chảy càng dữ, khóc ròng nói: “Rốt cuộc ta nợ người cái gì a, bị người đòi đời kiếp kiếp đòi nợ.”

“Tỷ nợ ta một trái tim” Yến Hoảng Chân nắm tay nàng, khó khăn đặt trên ngực mình: “Ồ trong đây đã trống không rồi, bị tỷ lấy đi mất rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, khóc càng lớn, nàng cũng không biết gần đây sao mình cứ dễ khóc, nước mắt chảy mấy ngày nay còn nhiều hơn hai đời cộng lại, thế nhưng trong đó lại không đơn giản chỉ là bi thương, mà còn ần ần có sự vui sướng.

Tới tận bây giờ, điều nàng muốn theo đuổi chẳng phải là một phần tình cảm này sao?

Một phần tình cảm giác ngộ có chấp, dầu có phá hủy tất cả, cũng không bao giờ buông tay.

Tô Tuệ Nương gục bên giường, khóc như là một đứa trẻ.

Yến Hoảng Chân cầm thật chặt hai tay nàng, gương mặt vốn của thiếu niên, lại có sự kiên định bất di dịch, hắn sẽ không buông tay, dù Tuệ tỷ tỷ không chấp nhận, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Tuyệt đối không.

Sau khi Yến Hoảng Chân tỉnh, tốc độ lành thương của hắn tốt lên trông thấy, nằm trên giường mười bảy mười tám ngày đã có thể xuống giường đi lại. Dĩ nhiên, đây cũng là nhờ ba đao kia né chỗ hiểm, cũng không đâm đến cơ quan nội tạng trong bụng lại thêm công lao của nước linh tuyến trong không gian của Tô Tuệ Nương. Dĩ nhiên, chỗ máu bị chảy kia cũng sẽ không chảy trở lại, cho nên Yến Hoảng Chân vẫn phải sống những ngày quán băng, ăn gan heo, uống canh sâm đường thương.

Tuy nhiên đối với hắn mà nói, hơn nửa tháng này có thể nói là “hạnh phúc tràn đầy”, Tuệ tỷ tỷ của hắn không còn tránh né hắn như lúc trước, mà càng trở nên thân cận hơn, mà điều quan trọng hơn chính là, hắn phát hiện lúc thay thuốc, trên mặt Tuệ tỷ tỷ hình như có chút không được tự nhiên, phải biết rằng nàng trước kia ấy là nữ nhân khi nhìn thấy ** của mình mà mắt cũng không chớp cái nào a. Đây phải chăng là một tín hiệu, cho thấy ở trong lòng Tuệ tỷ tỷ, cuối cùng cũng xem hắn là nam nhân? Mỗi khi nghĩ đến đây, Yến Hoảng Chân lảng lảng như thể con ma men vậy, cả người như muốn bay lên, chỉ cảm thấy ban đầu sao không đâm ba đao lên người sớm hơn, nếu thế biết đâu chừng Tuệ tỷ tỷ một lời liền đồng ý gả cho hắn cũng nên!

“Hi hi...” mặt Yến Hoảng Chân lộ ra nụ cười ngây ngô ngọt ngào, đúng là càng nghĩ càng khoái chí.

“Đệ cũng đừng quá đắc ý.” Tô Tuệ Nương một tay nuôi hấn lớn, sao không biết trong lòng hấn nghĩ cái gì.

“Trước tiên ta nói cho đệ biết...” Cổ dần mặt nóng, Tô Tuệ Nương nghiêm túc nói: “Nếu đệ đã có ý niệm như vậy với ta, thì nên lấy chân tâm ra đối đãi, chứ không phải lấy đao uy hiếp, đệ làm như vậy, chẳng phải càng tổn thương trái tim ta.” Nhớ tới hình ảnh hấn máu me khắp người hôm đó, Tô Tuệ Nương vẫn sợ hãi không thôi.

“Là đệ sai! Đệ xin nhận lỗi với Tuệ tỷ tỷ, về sau tuyệt đối sẽ không như thế nữa!” Yên Hoàng Chân đứng lên, hướng về phía Tô Tuệ Nương cúi người thật thấp.

Trên người hấn có thương tích, lại đứng lên, tránh không được nghe răng nhếch miệng một phen, chẳng qua là không biết hấn đau thật hay là bày cho người khác nhìn thôi.

Tô Tuệ Nương thấy mặt hấn hiện vẻ xấu hổ, xem ra là thật lòng biết sai rồi, con tức nghẹn trong ngực kia cuối cùng tan thành mây khói.

“Chỉ là Tuệ tỷ tỷ...” Nhận sai xong, kẻ nào đó lại lộ ra cái vẻ “nhút nhát”, cực khát vọng lại cực đáng thương hỏi: “Vậy tỷ, tỷ có tiếp nhận, tiếp nhận ta không?”

Tô Tuệ Nương nhìn hấn một cái, vẻ mặt tự nhiên trên mặt càng đậm, song, đầu óc nàng dù gì cũng đã trưởng thành, nếu đã xác định cảm xúc của mình, lại không muốn bỏ qua phần tình cảm này, dĩ nhiên sẽ không giở mấy trò gì mà ánh trắng mông lung, cánh chim mập mờ gì đó, hoặc là chấp nhận, hoặc là từ chối, thẳng thắn dứt khoát, không làm lơ người lỡ mình mới là tác phong của nàng.

“Nếu đệ đã có phen tâm tư này, thì chúng ta phải quy định ba điều.” Tô Tuệ Nương nghiêm mặt, mở miệng nói.

Yên Hoàng Chân lập tức làm ra bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

“Thứ nhất, về sau phải làm người chính phái, tuyệt không được vì sự ích kỷ của bản thân mà thương tổn người bên cạnh.”

Yên Hoàng Chân do dự một chút: “Nếu là có liên quan đến nhiệm vụ của Cẩm Y Vệ, vậy đệ cũng không có cách nào.”

Tô Tuệ Nương liền nói: “Điều thứ nhất mà đã do dự như vậy, có thể thấy được đệ chẳng có gì thật lòng.”

“Được rồi, được rồi, đệ đồng ý còn không được sao!” Yên Hoàng Chân thấy Tô Tuệ Nương không vui, lập tức cười làm lành lia lịa nói.

“Thứ hai, nếu có một ngày hai ta thật sự trở thành vợ chồng, đệ phải toàn tâm toàn ý với ta, giữa hai ta tuyệt đối không thể có kẻ nào khác.”

“Đệ đồng ý, đồng ý.” Yên Hoàng Chân gục gặc như gà mổ thóc.

“Thứ ba...” Tô Tuệ Nương đỏ mặt, nhưng vẫn mở miệng nói: “Tam môi lục sính, kiểu tám người khiêng, đệ phải cưới hỏi đàng hoàng.”

Yên Hoàng Chân hiện tại từ trên xuống dưới là đều cao hứng, hoàn toàn là cái vẻ bị ngàn lượng hoàng kim từ trên trời rơi xuống đập trúng.

Ừ, vô cùng, vô cùng, si ngốc.

“Sao, đệ không muốn?” Tô Tuệ Nương nhú mày một cái.

Yên Hoàng Chân rầm một tiếng, nuốt nước miếng, nóng mặt hỏi câu: “Lúc nào thành thân a?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hỉ sự Tô gia

Edit: Mạc Thiên Y

Ra Tết, thời gian như thể trôi nhanh hơn, đảo mắt liền đến ngày Tô Văn lấy vợ.

Tô gia chỉ có mỗi một dòng tộc đình này, sao có thể không làm một bữa cực lớn cho được?

Thế là dưới sự sắp xếp của Tô Tuệ Nương, một bữa tiệc cưới vui vẻ náo nhiệt, không xa hoa nhưng vô cùng tinh tế, đúng hạn cử hành.

Trong bộ lễ phục tân lang, Tô Văn vẻ mặt rất hứng khởi, ý cười tràn đầy, đứng cạnh cậu là Yên Hoàng Chân đảm nhiệm vai “phù rể”, hôm nay hấn mặc bộ đồ được Tô Tuệ Nương may cho lúc tết, đứng bên cạnh Tô Văn ngăn bớt rượu cho cậu. Ngất nổi, bởi vì đáng dấp Yên Hoàng Chân thật sự quá bắt

mắt, ngược lại đoạt đi không ít nổi bật của tân lang quan.

Từ trời sáng uống một mạch đến khi trời tối, Tô Tuệ Nương sợ Tô Văn uống nhiều quá, hoãn mất chuyện “động phòng hoa chúc”. Vợ nháy mắt với Yến Hoảng Chân, người ta trước giờ là người cơ trí, quả nhiên chưa tới chốc lát, đã đỡ Tô Văn thoát khỏi tầng tầng vây quanh, một mạch đẩy tới trong tân phòng.

Tô Tuệ Nương nhìn qua đây, nhoen miệng cười vui vẻ.

“Chúc mừng Tô cô nương!” Ngay lúc này, một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên sau lưng.

Tô Tuệ Nương quay đầu nhìn, không phải Trần Ngọc thì ai?

“Tô Văn hôm nay thành thân rồi, cũng coi như kết thúc một chuyện trong lòng nàng rồi nhỉ!” Trần Ngọc làm như cũng uống không ít, trên gương mặt ôn văn tao nhã đỏ ửng, ánh mắt phiêu diêu.

“Trần đại ca, huynh uống nhiều rồi, để ta cho người đưa huynh về.”

“Không sao, ta không sao...” Trần Ngọc lẳng lặng nhìn Tô Tuệ Nương, đột nhiên hỏi một câu: “Còn nàng, nàng có tính toán gì không? Chẳng lẽ cứ neo đậu tại đây?”

“Ta...” Tô Tuệ Nương cau mày, toan muốn nói gì đó, bỗng Yến Hoảng Chân đã quay lại, hơn nữa hai tai còn vênh cao hơn tai thỏ, giành trước một bước cao giọng nói: “Nàng ấy dĩ nhiên có gả.” khoác vai Tô Tuệ Nương, người nào đó cười cả mặt mày cao giọng khó lường: “Đến lúc đó cũng mời Trần đại ca tới uống chén rượu mừng a!”

Trần Ngọc nhìn đến đây, vẻ mặt bàng hoàng giật mình.

Tô Tuệ Nương vội quắc mắt liếc hắt một cái, hất cánh tay hắt ra, quay sang Trần Ngọc nói: “Bên kia có canh giải rượu, nếu Trần đại ca cảm thấy không thoải mái thì uống một chút đi, còn đệ nữa, khách khứa không cần chào hỏi à?”

Yến Hoảng Chân thấy Tô Tuệ Nương không hề phản bác lời mình, trong bụng càng cao hứng, rất ngoan ngoãn rời đi, dĩ nhiên, trước khi đi cũng không quên quay sang Trần Ngọc cười cười, dùng một cái vế “tiểu nhân đắc chí” có thể hình dung.

Không để ý tới Trần Ngọc có điều muốn nói nữa, Tô Tuệ Nương xoay người cũng rời đi, nàng cũng là có vài lời làm bầm trong bụng, lẽ nào Trần Ngọc này còn vẩn vương chút tình cũ với mình? Vậy Lâm Tử Châu kia không khỏi cũng quá vô dụng...

Sáng sớm hôm sau, Tô Văn dắt thê tử tới thỉnh an Lâm thị.

Tô Tuệ Nương nhìn Thường Nhuận Nga vẻ mặt thẹn thùng, sóng mắt lưu chuyển cùng Tô Văn tinh thần đặc biệt sáng khoái, không khỏi mỉm cười, biết hai người hẳn là có chút hài lòng về nhau.

Lâm thị tính tình vốn hiền hoà, đương nhiên không có phát sinh loại chuyện ra oai phủ đầu với con dâu linh tinh, cực kỳ vui vẻ liền uống trà mà Thường Nhuận Nga dâng, mà Thường Nhuận Nga kia cũng hiểu lẽ, ngày thứ nhất sáng trưa chiều, ba bữa đều đứng bên người Lâm thị hầu hạ, bày tỏ đủ thái độ. Tô Tuệ Nương muốn nhất thấy chính là hình ảnh một gia đình tương hợp như vậy, thấy vậy dĩ nhiên là hài lòng.

Trong lòng nàng luôn canh cánh, cảm giác như mình chiếm thân thể con gái và tỷ tỷ người ta, phải nên báo đáp tận tình mới phải. Bây giờ, Tô Văn khoa cử thành công, cưới được hiền thê, Lâm thị có thể an hưởng tuổi già, gánh nặng trong lòng nàng kia, cuối cùng đã hoàn toàn buông xuống.

Cũng là lúc nên dọn ra ngoài rồi! Tô Tuệ Nương nhàn nhạt nghĩ.

Người thứ nhất biết suy nghĩ này chính là Yến Hoảng Chân, đối với chuyện này, cậu chàng bày tỏ ủng hộ cực kỳ “hưng phấn, nhiệt liệt, mừng như điên”, đặc biệt là khi Tô Tuệ Nương nói muốn dùng số tiền hán cầm về để mua nhà. Yến Hoảng Chân mừng đến thiếu điều gào rú, hân thông minh như vậy, sao không hiểu ý Tô Tuệ Nương, đây khẳng định là nhà của bọn họ sau này a, là ngôi nhà chỉ thuộc về hai người họ.

Người ta Cẩm Y Vệ hiệu suất làm việc đúng là cao, chưa tới ba ngày, hẳn đã tìm được một tòa nhà trong Thượng Kinh, chủ cũ là một quan văn tứ phẩm, gần nhất bị phái ra ngoài, cho nên vội vã bán đi. Tô Tuệ Nương tự mình đi xem, cảm thấy tòa nhà kia thanh tịnh lại rất tách biệt, trong bụng cực hài lòng, sau khi cò kè mặc cả với đối phương một phen, cuối cùng lấy giá mười hai vạn lượng bạc ra mua.

Sau khi an bài thỏa đáng hết thảy, Tô Tuệ Nương nói với người nhà tính toán của mình.

Phản ứng của Thường Nhuận Nga lớn nhất, cuống quýt nói, phải chăng là mình chưa làm tốt chỗ nào linh tinh...

Tô Tuệ Nương liền cười cầm tay nàng: “A Nga lo xa rồi, dọn ra ngoài hoàn toàn là ý của riêng ta, không can hệ gì tới muội, ta chung quy không thể ở mãi cùng các muội mà, có đúng không?”

Trong lòng Thường Nhuận Nga có phần rối rắm, một mặt nàng rất hy vọng Tô Tuệ Nương dọn đi, cũng không phải nàng ghét bà chị chồng này, chỉ là trong một ngôi nhà, đơn giản cũng chỉ có thể có một nữ nhân cầm quyền tồn tại, Tô Tuệ Nương ở đây ngày nào, thiếu phu nhân nàng đây chỉ là vật trang trí. Nhưng mặt khác, nàng lại sợ người khác nói ra nói vào, nói là nàng ép chị chồng rời đi, nếu mẹ chồng và trượng phu cũng nghĩ như vậy, vậy không phải là hồng đại sự sao?

Tô Tuệ Nương nào lại không biết suy nghĩ của nàng, chỉ nói: “Yên tâm đi, ta thế nào cũng phải hai ba tháng sau mới có thể dọn qua đó, chuyện này ta sẽ giải thích rõ với Tô Văn.”

“Tỷ!” Thường Nhuận Nga cảm kích gọi một tiếng, bởi sự sẵn sàng nhường của Tô Tuệ Nương, cũng bởi chút tâm tư nhỏ của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Tô Tuệ Nương không nói gì, chỉ cười vỗ vỗ tay nàng. Thế là những ngày sau đó, quan hệ em dâu chị chồng hai người họ có thể nói là càng thân thiết, nếu ban đầu còn có chút ngượng ngập, bây giờ hoàn toàn đã trở thành khuê mật đáng tin (bạn thân). Tô Tuệ Nương ở trong nhà này kinh doanh nhiều năm, rất nhiều chuyện cần tay nắm tay mà bàn giao cho Thường Nhuận Nga, hơn nữa về mặt tiền bạc cũng phải nói rõ ràng.

Chi tiêu hàng ngày của Tô gia đại khái đến từ hai phương diện, một là “Tô Ký trà lâu” một là năm trăm mẫu đất mà nàng mua tại trấn Đào Viên. Tô gia ít người, cũng không xa xỉ, cho nên một tháng tiêu dùng, cao nhất cũng chỉ trên dưới hai trăm lượng bạc, giờ mỗi Tô Ký Trà Lâu có thể kiếm được bảy tám trăm lượng / tháng, có thể nói là mỗi ngày thu đầu vàng.

Những thứ này nàng để lại toàn bộ.

Lúc Thường Nhuận Nga cảm khế đất, đã cảm động nói không ra lời, nàng biết trà lâu kia tất cả đều do một tay chị chồng chống đỡ lên, mà giờ cho họ toàn bộ, cái này...

“Được rồi! Đừng từ chối!” Tô Tuệ Nương dứt khoát đem mấy thứ này nhét vào trong lòng nàng ta: “Chúng ta nếu chỉ dựa vào chút bổng lộc ít ỏi của Tô Văn đã sớm chết đói rồi. Hơn nữa nếu mười thật sự thấy ngại, thì sớm ngày sinh cho tỷ một thằng cháu trai, như vậy tỷ hài lòng rồi.”

Thường Nhuận Nga nghe vậy quả nhiên càng xấu hổ, giờ đôi bàn tay trắng như phấn toan đánh nàng, hai chị em thoáng chốc cười thành một đoàn.

Cứ thế lại qua một tháng, một ngày nọ, Trần phủ bên kia truyền đến lời nhắn, Trần Thái phu nhân mời Tô Tuệ Nương cùng Thường Nhuận Nga qua phủ một chuyến.

Hai người dĩ nhiên sẽ không từ chối.

Trần Thái phu nhân tiếp họ trong buồng ngủ, bà tựa nửa người trên gối thêu, Trần Ngọc đang bón thuốc cho bà.

“Mẹ nuôi, người bị sao vậy?” Tô Tuệ Nương thấy vậy quả thật là chấn động, vội tiến lên hỏi.

Trần Thái phu nhân đầu tiên là liếc nhìn Trần Ngọc một cái, phát ra tiếng hừ lạnh, sau đó nói với Tô Tuệ Nương nói: “Tuệ Nương và Nhuận Nga tới rồi đó à! Mau ngồi xuống đi.”

Tô Tuệ Nương đón lấy chén thuốc trong tay Trần Ngọc, ngồi xuống mép giường cạnh Trần thái phu nhân.

Sắc mặt Trần Ngọc cũng không tốt lắm, hơn nữa nhìn ra có phần tiều tụy, không nói thêm gì nữa, thoáng gật đầu với hai người Tô Tuệ Nương, rồi quay sang chào mẹ hân một tiếng, bèn nhanh chóng rời đi.

Tô Tuệ Nương đầu tiên là dứt Trần Thái phu nhân uống thuốc xong, mới nhẹ giọng hỏi: “Mẹ nuôi sao thế này? Có chuyện gì mà tức giận lớn như vậy?”

“Haizz, tuy nói việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng các con một là con nuôi của ta, một là con gái bạn thân, đều là người trong nhà, ta cũng không giấu các con.” Trần Thái phu nhân vẫn tức giận khó tiêu: “Còn không phải do con bé Lâm Tú Châu kia, quả tức chết ta mà!”

“... Hai tháng trước nó đột nhiên nói với ta, nó mang thai. Con cũng biết rồi đó, mẹ mong có đứa cháu này gấp nhường nào, hay tin vui mừng biết bao nhiêu... cung phụng nó thiếu điều như Bồ Tát nữa thôi, hề nó muốn ăn gì, uống gì đều không thiếu, thế mà ngờ đâu, nó, nó, nó giả mang thai.”

Tô Tuệ Nương và Thường Nhuận Nga nghe đến đó không hẹn liếc nhau, Woa, nếu quả đúng như Trần thái phu nhân nói, vậy Lâm Tú Châu kia cũng không khỏi quá lớn gan làm loạn đi à nha!

“Sau đó thị ta thấy sự tình không thể gạt được nữa, ấy thế lại nổi lên tâm tư hại người khác. Giả vờ ngẫu nhiên gặp Xuân Yển trong vườn, tự mình từ trên bậc thang ngã xuống, giờ trở như sây thai...” Nói tới đây, Trần phu nhân hiển nhiên kích động càng không thể kiềm chế, trông như thể muốn tự tay đi bóp cổ Lâm Tú Châu.

“Xuân Yển vì kéo tay nó, cũng ngã theo... ngờ đâu, ngờ đâu...” Trần thái phu nhân bùm mặt khóc lớn: “Ngờ đâu cứ thế sây thai!”

Tô Tuệ Nương cũng hít một hơi lạnh, Xuân Yển người kia nàng cũng đã gặp, Tô Văn kia tuy thành thân muộn, nhưng nam nhân mà, chưa thành thân không có nghĩa là không dính nữ sắc, Xuân Yển này nói trắng ra là nha đầu thông phòng do Trần Thái phu nhân an bài ở bên người Tô Văn. Chẳng qua thế gia vọng tộc người ta đều có kiêng kỵ trường thứ, trước khi chủ mẫu chưa qua cửa đều phải uống thuốc tránh thai. Nhưng Lâm Tú Châu kia giả tới đây cũng đã gần một năm rồi, mà trong bụng đều chẳng thấy tin tức gì, điều này đối với Trần thái phu nhân sốt ruột mong ôm cháu mà nói, rõ ràng là không thể chờ được nữa, vì lẽ đó một cách tự nhiên, bà sai người ngưng cấp thuốc tránh thai cho đám nha hoàn thông phòng.

Sự tình tối hi kịch hóa cũng là như vậy, Lâm Tú Châu là mang thai giả nhưng Xuân Yển là thai thật a, cứ thế tự dưng mất đi cháu trai chẳng trách Trần Thái phu nhân điên tiết như vậy!

Chương 86: Mẫu thân kiếp trước

Edit: Mạc Thiên Y

Chốn nhà cao cửa rộng, trạch dấu trong hậu viện so với đạo quang kiếm ảnh trên triều đình đôi khi cũng không kém là bao, Lâm Tú Châu rốt cuộc có phải cố tình hại Xuân Yển sảy thai hay không cũng không quan trọng, quan trọng là cô đã bị lộ âm mưu, khiến người ta bắt được nhược điểm.

Thế là hơn nửa tháng sau, Tô Tuệ Nương hay tin, Lâm Tú Châu “tự xin” vào Tiểu Phật đường thanh tu một năm, Trần thái phu nhân đang tích cực tìm lương thiếp cho Trần Ngọc, nghe nói đã chọn trúng một người nhà họ Ôn.

Bất quá, những thứ này nói cho cùng cũng là chuyện nhà người khác, Tô Tuệ Nương ngoài thờ dài một tiếng, cũng không có suy nghĩ gì.

Truyện được edit bởi Macthieny

Một ngày nọ, một phong thiếp mời được đưa đến Tô gia, Tô Tuệ Nương mở ra đọc, không khỏi ngạc nhiên khẽ thốt, quay sang Yến Hoằng Chân đang nhân nhả uống trà bên cạnh nói: “Không ngờ là phủ Vĩnh Bình Hầu mời? Chẳng phải trước tết năm ngoái đã sớm ấn định Yến Hoằng Bác rồi ư, sao đến hôm nay mới nhớ tới mở tiệc ăn mừng?”

Yến Hoằng Chân nghe vậy đảo mắt một phen, khúc khích cười nói: “Còn không phải bà cô Thích thị kia, kể từ khi thánh chỉ lập người kế thừa ban xuống, thị liền bị bệnh, nghe nói đến cả giường cũng không xuống được kìa, khiến cho chuyện lập con thừa tự bị lẩn lữa mãi.”

Bất kể thế nào Thích thị là mẹ cả, Yến Hoằng Bác muốn thuận lợi thừa kế tước vị, về mặt lễ pháp phải đến làm con thừa tự của Thích thị, thị mặc dù không thể kháng chỉ, nhưng là muốn ngáng chân, dùng cái này mà được chỗ lợi, vẫn là có thể làm được.

“Đệ có đi không?” Tô Tuệ Nương ngoeo đầu hỏi, phong thiếp này thay vì nói mời nàng, không bằng nói là mời Yến Hoằng Chân, nếu hấn không đi dĩ nhiên mình cũng không cần phải đi.

“Đi, sao không đi chứ?” Yến Hoằng Chân cũng không biết nghĩ tới gì đó, ánh mắt đảo nhanh như chớp.

Vậy là, đến hôm dự tiệc, hai người cùng đến phủ Vĩnh Bình Hầu, Yến Hoằng Chân tất nhiên đến tiền viện, Tô Tuệ Nương thì đến phía bên nữ khách.

Lúc này, trong phòng đã tụ tập không ít người, Tô Tuệ Nương không phải là cáo mệnh phu nhân lại không phải là công hầu phu nhân gì, dĩ nhiên không khiến người ta chú ý, song điều này cũng hợp ý nàng. Phân phó Mộc Hương đưa quả lễ cho ma ma chủ sự, Tô Tuệ Nương bèn tự tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống.

Trong khách sảnh này, khách nữ có tầm ba bốn chục người, cộng thêm đám nha hoàn tới tới lui lui, quả nhiên là ồn ào khủng khiếp, mà trong những người này lại mơ hồ chia làm hai nhóm. Một nhóm lấy Vu thị của đại phòng cầm đầu, một là lấy Thích thị cầm đầu. Nói tới cũng lạ, theo lý mà nói, Vu thị đã giành được tâm nguyện, lúc này hấn là đường làm quan rộng mở mới phải, song trên thực tế, sắc mặt thị ta chỉ có thể dùng “gượng cười” để hình dung. Trái lại, thần sắc Thích thị ấy mà chẳng nhìn ra đến nửa phần có bệnh, trông tinh thần toả sáng đến lạ, ai không biết còn tưởng thị mới là mẹ đẻ Yến Hoằng Bác ấy chứ!

Đương lúc Tô Tuệ Nương âm thầm kỳ quái, một tiểu nha hoàn áo hồng bụng khay trà đi tới, đoán là đi quá vội, chân vấp một cái, mà lại ngã về phía này. Tô Tuệ Nương theo bản năng giúp cô ta một phen, nhưng không ngăn được nước trà bị sánh ra, một tiếng: “A —————” vang lên, bị bóng đến người khác.

Tô Tuệ Nương theo tiếng kêu nhìn lại, một cái nhìn này, không khỏi như bị sét đánh, cả người cứng đờ ra đó.

Chỉ thấy một vị thiếu nữ váy vàng mười sáu mười bảy tuổi, đang hít hà kéo váy mình.

“Song Ảnh người không sao chứ... có bị bóng không...”

Vô luận phụ cận có bao nhiêu tiếng ồn, giờ phút này, Tô Tuệ Nương đều không nghe được, trong mắt trong lòng của nàng, chỉ có cô gái trước mắt này. Gương mặt đó tuy còn trẻ, nhưng Tô Tuệ Nương lại chưa hề có một khắc quên được.

Lục Song Ảnh, chính là mẫu thân kiếp trước của nàng.

Hít sâu một hơi, đè nén con sóng trong lòng, Tô Tuệ Nương hai chân như nhũn ra đi tới, hướng về đám người rồi thành một đoàn, run giọng nói: “Hậu viện có sương phòng, hay là Lục tiểu thư đi thay lại xiêm y trước cái đã.”

Lục Song Ảnh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, gật đầu nói tiếng cảm ơn, bấy giờ mới cùng nha hoàn bên người vội vã đi ra ngoài.

“Tiểu thư, cô đang run nè, xảy ra chuyện gì thế?” Mộc Hương lo lắng hỏi.

Tô Tuệ Nương ngồi trở lại trên ghế, bộ dạng thất hồn lạc phách.

Tuy nói chuyện kiếp trước ví như mây khói sớm mai, lẽ nên quên đi, nhưng có một số chuyện, có một vài người, tựa như khắc vào trong xương thịt mình vậy, đó là những điều mà bạn muốn quên cũng không quên được. Từ sau khi trở thành Tô Tuệ Nương, Lâm thị đối với nàng cũng rất tốt, nhưng tận đáy lòng nàng cũng hiểu, từ đầu đến cuối nàng đều xem đối phương là “ân nhân”, người dưỡng dục nàng, che chở nàng, toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, mới là mẫu thân duy nhất trong lòng nàng.

Lúc Lục Song Ảnh thay đồ xong trở lại, phát hiện mặt mình luôn bị ngó chừng, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cô gái ngồi đối diện đang khó nén kích động nhìn nàng.

Lục Song Ảnh nhũn mày một cái, có loại cảm giác bị mạo phạm.

Tô Tuệ Nương rõ ràng cảm giác được, ở trong lòng bỏ trí xong đủ loại phòng tuyến, nàng đứng dậy đi tới.

“Lục, Lục cô nương xin chớ trách, ta tên là Tô Tuệ Nương, bởi vì cô trông rất giống với một vị cố nhân của ta, cho nên nhất thời thất thố, còn mong thứ lỗi.” Dứt lời, nghiêm túc thi lễ với đối phương.

Lục Song Ảnh thấy thế, chút khó chịu trong lòng vơi đi: “Tô cô nương đa lễ.”

Rõ ràng mẫu thân đang ở trước mắt, mình lại không thể tới nhận, trong lòng Tô Tuệ Nương không khỏi dâng lên nỗi khổ, đại để là về mặt nàng quá sức chân thành tha thiết Lục Song Ảnh thấy vậy cũng không khỏi động lòng, chỉ tưởng là đã chạm vào chuyện thương tâm gì đó, nàng vốn là nữ tử rất thiện lương, bấy giờ bèn nói: “Tô cô nương có thể qua đây ngồi cùng không?”

Tô Tuệ Nương dĩ nhiên sẽ không từ chối.

Phụ thân Lục Song Ảnh là Tả tham nghị của Thông Chính Ty, chính ngũ phẩm, hôm nay là đi theo tầu tầu đến đây, nàng từ bé không ở kinh thành, do đó ở đây cũng không có bao nhiêu bạn bè. Mẫu thân tính tình thế nào, hiển nhiên Tô Tuệ Nương hiểu rõ mồn một, hai người tán gẫu chưa đến nửa khắc, hảo cảm của Lục Song Ảnh đối với Tô Tuệ Nương đã tăng mạnh.

“Cô nói thật ư, hoa mơ màu xanh thật sao?” cả đời Lục Song Ảnh yêu thích nhất là “trồng hoa”, ở kiếp trước, trong không gian của Tô Tuệ Nương sở dĩ có nhiều chủng hoa quý như vậy toàn bộ là bởi lý do này.

“Thật có mà, hoa đó có tên là lục ngọc, được trồng trong chậu, cao tầm nửa thước, nở lúc hàn đông, cánh hoa có màu xanh, hương thơm lừng, thực sự rất đẹp.”

“Aizz! Nghe Tô tỷ tỷ nói vậy, thật khiến lòng ta ngứa ngáy khó nhịn được mà, giá mà có thể tận mắt nhìn thì tốt rồi!” Lục Song Ảnh nhẹ giọng thờ dài nói.

Đề nén cảm giác quái dị khi bị gọi “tỷ tỷ”, Tô Tuệ Nương dịu dàng nói: “Hoa đó nở lúc hàn đông, bây giờ đang là mùa xuân. Muội chưa được thấy, cơ mà nhà ta còn một bồn “Tiên điệp lan”, nếu thích có thể đưa cho muội, muội muội.”

Chậu “Tiên điệp lan” cũng là một loài hoa quý, Lục Song Ảnh nghe thế hiển nhiên cực kỳ hứng thú. Chỉ là nàng và Tô Tuệ Nương chẳng qua mới quen, nào tiện đòi những thứ danh quý của nhà người ta chứ.

Tô Tuệ Nương thấy nàng từ chối, ngừng nghĩ bèn đề nghị: “Vậy chỉ bằng hôm nào nhà ta bày bữa tiệc thưởng hoa, đến lúc đó mời muội tới ngắm nhé.”

Lục Song Ảnh hăm hở gật đầu.

Đương lúc hai người họ trò chuyện vui vẻ, nơi khách sảnh bỗng truyền đến trận xô xao, Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn, liền thấy một thiếu nữ giữa vòng vây bốn nam nha hoàn chậm rãi đi tới. Nàng ta tuổi chừng mười bốn mười lăm, trong bộ váy lan gấm thái điệp, dáng người xinh đẹp, thu hút mọi ánh nhìn, càng nhìn kỹ ngũ quan, càng có loại cảm giác đoạt mất hồn người, quả là giai nhân khuynh quốc.

Trong lòng Tô Tuệ Nương chợt động, đoạn vỡ lẽ, người này tám phần chính là con gái ruột của Thích thị, muội muội cùng cha khác mẹ của Tiểu Thất – Yến Như Lan đây mà.

Quả đúng là thế, thiếu nữ này đi tới trước người Thích thị, chậm rãi cúi đầu, dịu dàng nói: “Nữ nhi đến chậm, xin mẫu thân thứ tội.”

Nụ cười trên mặt Thích thị càng sâu, đích thân đứng dậy đỡ nàng, nói: “Con ngoan, mau đứng lên, mẹ bây giờ áy mà không nhận nổi một lạy của con đâu.”

“Mẹ...” gương mặt nhỏ xinh của Yến Như Lan thoáng chốc phủ đầy ráng đỏ, song trong ánh mắt lại toát tia đắc ý, đặc biệt khi nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của Vu thị, trong lòng không khỏi càng thêm thống khoái.

Tô Tuệ Nương lại khó hiểu, cảm thấy phương diện này nhất định có chuyện mình không biết rồi.

Mà rất nhanh, Lục Song Ảnh bên cạnh đã mở ra đáp án.

Thì ra là Yến Như Lan này đã được gả cho Hoàng thái tôn làm Trắc Phi. (*Hoàng thái tôn: con trưởng của thái tử*)

Nhắc tới Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn, thì không khỏi không nhắc đến đương kim thái tử điện hạ, đó là một người tương đối xúi quẩy. Lúc y vừa ra đời phụ thân chỉ là một hán tử nông thôn, sau đó y lớn lên, phụ thân lại đi giành thiên hạ, hai cha con gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, tình cảm song phương dĩ nhiên cũng khá đậm bạc. Nhưng Chu Trọng Quốc từ đầu loại nguyên nhân, vẫn lập y làm thái tử, đây vốn nên xem như là chuyện tốt, nhưng mà những huyênh đệ khác của y không chịu. Người nói người vừa không có đóng góp lớn gì trong đại nghiệp của phụ hoàng, tự thân cũng chả có tài cán gì, cũng chỉ vì ra đời sớm hơn chúng ta mấy năm, là chiếm được vị trí Thái tử. Ai mà phục được chứ, chẳng những chúng hoàng tử không phục, mà những công thần khi ấy cũng không mấy nguyện ý, Thái tử gì mà trông như gã nhà quê, cái loại người này sau làm hoàng đế, lãnh đạo bọn họ, trong lòng không phục cũng là lẽ phải.

Dưới tầng tầng áp lực nặng nề này, thái tử điện hạ đáng thương không chịu nổi, thế là, y bắt đầu ngã bệnh, sau đó y liền về châu ông vải. Đoán chừng là cảm thấy có lỗi với đứa con trai này, Chu Trọng Quốc liền rất thương đứa con trai duy nhất mà Thái tử để lại, mà Hoàng thái tôn hoàn toàn khác xa với người cha hiền như khúc gỗ của mình, không chỉ đáng đáp tốt, mà trời sanh lạnh lợi, rất được Hoàng thượng yêu thích, được xem là nhân tuyển kế vị có lợi nhất.

Bấm đốt ngón tay nhắm tính, Hoàng thái tôn năm nay cũng đã mười sáu tuổi, đúng là thời điểm nên tuyển phi rồi, lại không ngờ rằng sẽ là —— Yến Như Lan.

Quan hệ lợi hại trong đó, trong lòng mọi người cũng rõ ràng, do đó trong lúc nhất thời vượt mong nịnh bợ mẹ con Thích thị như nước thủy triều, tăng bốc không ngừng, như thế hôm nay bọn họ không phải tới ăn mừng Yến Hoàng Bác thừa kế tước vị, mà là chúc mừng Yến Như Lan xuất giá vậy.

Khỏe mặt Tô Tuệ Nương quét qua Vu thị mặt mày đen thui, chịu không nổi nữa phát tay áo rời đi, song trong lòng chỉ cảm thấy hoang đường.

Phủ Vĩnh Bình Hầu này, ấy thế mà một kẻ đầu nhập vào Nhị hoàng tử. Một kẻ dựa vào Hoàng thái tôn.

Tô Tuệ Nương lẩm bẩm: “Đây là ngại mình chết chậm a!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Rốt cục thành thân

Edit: Mạc Thiên Y

Lần này đến phủ Vĩnh Bình Hầu khách, thu hoạch lớn nhất là gặp được mẫu thân kiếp trước.

Tuy nhiên, đợi sau khi trở về, Tô Tuệ Nương cũng bắt đầu bình tĩnh lại, hiểu rõ kiếp trước kiếp này, bản thân đã hoàn toàn là hai người, dầu trong lòng lưu luyến, nhưng thực tế thì mình cùng đối phương chẳng qua là người xa lạ mới vừa gặp mặt một lần mà thôi.

Tô Tuệ Nương dần lòng, thậm chí quyết định cả đời này dù không thể tái tục thân duyên mẹ con cùng mẫu thân, cũng phải trở thành bằng hữu, chỉ cần lúc nào cũng có thể thấy bà, Tô Tuệ Nương đã vui lòng. Thế là, nàng bèn bắt đầu toàn tâm toàn ý chuẩn bị tiệc ngắm hoa, dĩ nhiên toàn bộ những loài hoa có danh quý kia xuất từ trong không gian tùy thân.

Năm ngày sau, nàng đưa thiệp mời cho Lục Song Ảnh, đối phương quả nhiên đúng hẹn tới.

Hai người mặc sức dạo chơi giữa đám hoa quý, chơi đến cực vui vẻ.

Đã có lần một tức có lần hai, dưới sự tấn công bằng hoa đẹp của Tô Tuệ Nương, Lục Song Ảnh rất nhanh đã thân thiết cùng nàng hơn, cũng bắt đầu nói với Tô Tuệ Nương ít chuyện vặt trong nhà hoặc một ít oán trách của mình. Tình cảm của hai người có thể nói là tiến triển cực nhanh. Kể cả Yến Hoàng Chân thấy còn có chút ghen tỵ, ở bên tai Tô Tuệ Nương lẩm bẩm chửi mắng mấy ngày, khiến nàng bực bội không thôi. Kết quả, ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương phát hiện mười mấy bồn Mạc Lan nàng đặt trong sân, thế nhưng toàn bộ chết một cách không thể giải thích được. Tô Tuệ Nương không khỏi giận dữ, kết quả Yến Hoàng Chân nửa tháng không dám bước vào cổng lớn Tô gia.

Cứ như vậy bất tri bất giác, mùa hè lại về.

Một ngày nọ, Hoắc Cương một thân quần áo tinh tươm, dẫn Yến Hoàng Chân mặt mày đỏ bừng đến phủ bá kiến Lâm thị, chính thức mở lời nói muốn cưới Tô Tuệ Nương.

Lâm thị lúc đó vẻ mặt tương như bị sét đánh, tròn mắt đảo một vòng, cứ thế té xỉu.

Tô Tuệ Nương cùng Thường Nhuận Nga tay bắt chân loạn đưa bà vào phòng, còn tranh thủ quắc mắt liếc ai đó một cái. Chuyện lớn như vậy, mà trước đó chớ hề báo nàng một tiếng. Kết quả chuyện này, ngay cả Tô Văn cũng kinh động, hốt hải chạy về từ Hàn Lâm viện. Trong phòng ngủ, Lâm thị khó

khăn thò lại bình thường, kéo tay Tô Tuệ Nương thật chặt, lăm bầm hỏi: “Khuê nữ à, Thất Lang đây là muốn diễn kịch gì thế?”

Trên mặt Tô Tuệ Nương toát vẻ lúng túng, cúi đầu không nói gì.

Thường Nhuận Nga bên cạnh vội giải vây nói: “Mẹ, có người tới cửa cầu hôn mà thôi, ngài yên tâm, Tô Văn còn ở bên ngoài, vạn sự còn chàng mà!”

Quả nhiên, hơn nửa canh giờ sau, Tô Văn đi đến, sắc mặt cậu không tốt lắm, cau mày đáng vẻ vô cùng khổ não.

“Tỷ, tỷ cùng đệ ở một lát, đệ có lời muốn nói với tỷ.”

Sau khi tránh đi, Tô Văn dứt khoát hỏi thẳng: “Tỷ, ý tỷ thế nào?”

Tô Tuệ Nương khẽ cúi đầu, có chút thờ dãi nói: “Tỷ đã làm muối mặt nhà mình ư.”

Tô Văn nghe vậy há hốc miệng, cầm hai tay Tô Tuệ Nương, giọng nghẹn ngào nói: “Tỷ tỷ nói gì thế, trong lòng đệ tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ tốt của đệ. ... đệ còn nhớ rõ, lúc trước trong nhà đói không có gì ăn, mẹ liền gả tỷ cho đứa con trai đã chết của nhà họ Vương. Đệ biết, mẹ là vì đệ, cho nên mới bán tỷ đi, nhưng sau đó, tỷ tỷ chẳng những không oán hận chúng đệ, còn đón mẹ con đệ đến ở cùng, còn nuôi đệ đi học, đệ có được ngày hôm nay có thể nói tất cả đều là tỷ tỷ cho.”

Tô Tuệ Nương nghe nói như thế, trong lòng cũng nổi sóng, lại nghe hần nhắc đến những chuyện trong quá khứ, nhớ tới những năm tháng chật vật kia, lại càng đỏ vành mắt.

Thấy nàng xúc động, Tô Văn cũng lấn nước mắt: “Đệ đệ cũng không có ý gì khác, đệ chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể hạnh phúc, nếu như, tỷ chấp nhận Tiểu Thất, Tiểu Thất có thể cho tỷ phần hạnh phúc này, đệ đệ liền chúc phúc hai người.”

Tô Tuệ Nương liền nói: “Tỷ tin tưởng hần.”

Yến Hoàng Chân và Tô Tuệ Nương một là nam chưa cưới, một là nữ chưa gả. Nếu song phương đều đồng ý, hôn sự này liền chính thức được quyết định, chỉ đợi bên đảng trai mời bà mối đến cầu hôn, hai người chính thức đổi bát tự, định ra ngày thành thân, chuyện này liền xem như thành. Yến Hoàng Chân giờ này khắc này đã hưng phấn vô biên rồi, cả người lâng lâng bồng bênh, ngay cả đi đường cũng lão đảo. Thật ra lúc gần đi hần muốn gặp Tô Tuệ Nương một cái, có điều lại bị Mộc Hương ngăn cản.

“Tiểu thư nói trước khi thành thân, vẫn nên ít gặp mặt thì hơn.”

Yến Hoàng Chân nghe vậy cũng không tức giận, chỉ xem là Tô Tuệ Nương “xấu hổ”, nghĩ thế, quả tim càng đập lợi hại, hận không thể thành hôn ngay ngày mai. Thế là dưới loại tâm nguyện “khẩn cấp” này, hôn kỳ của hai người được định tại tháng sau, mừng tám tháng tám.

Từ đính hôn đến thành thân, tổng cộng cách một tháng, có thể nói là vô cùng vội vàng. Song, Tô Tuệ Nương cũng có điều bận tâm của mình, vô luận nói thế nào, nàng cũng xem như là “quả phụ gả lần hai” mà nàng năm nay đã 24 tuổi, mười mười là một bà cô già rồi, thật sự là không kéo dài nổi nữa.

Mặc dù vội vàng nhưng trình tự lễ lạc nên có cũng không thiếu cái nào, về phần đồ cưới cùng một số chuẩn bị hôn lễ khác, Tô Tuệ Nương đều hoàn thành trong không gian tùy thân, nơi đó thời gian trôi chậm, Tô Tuệ Nương vậy mà bỏ ra một phen tâm huyết không nhỏ, dù sao nàng cũng không hy vọng lưu lại tiếc nuối gì. “Nhà mới” của hai người chính là phủ đệ trong kinh thành kia mới mua được mấy tháng trước, Yến Hoàng Chân đã sớm sửa sang gọn gàng lại bên trong, ngay cả bảng tên mạ vàng “Yến phủ” cũng đã treo lên rồi, còn chờ nam nữ chủ nhân vào ở thôi.

Rốt cuộc đã đến ngày mừng tám tháng tám, ngày thành thân.

Yến Hoàng Chân một thân hồng trang ngồi trên lưng ngựa, bên cạnh đi theo mấy gã trai trẻ tuổi, bọn họ đều xuất thân Cẩm Y Vệ, xem như là bằng hữu của Yến Hoàng Chân. Dưới dây pháo trời vang, kiệu hoa đỏ thẫm dừng trước cổng chính Tô phủ.

Bái biệt mẫu thân, Tô Tuệ Nương được Tô Văn cõng lên kiệu hoa.

“Tỷ tỷ, sau này nếu hần bắt nạt tỷ, tỷ cứ việc về nhà!” Tô Văn thanh âm nghẹn ngào nói.

Chưa đợi Tô Tuệ Nương trả lời, Yến Hoàng Chân có thể so với Thuận Phong Nhi lập tức cướp trả lời: “Ta sao có thể không tốt với Tuệ tỷ tỷ được, người đừng có mà nói lung tung, nói cho người biết, ta về sau là anh rể người đấy, phải tôn kính ta một chút.”

Tô Văn liếc nhìn Yến Hoàng Chân, không để ý đến hần.

Người đến dự hôn lễ thực sự không có bao nhiêu, vốn là với xuất thân thiếu gia hầu phủ của Yến Hoàng Chân thì không nên “ít ỏi” như thế, nhưng biết sao được, hần đầu tiên là “phân biệt” Thích thị, sau còn cực lực vơ vét tài sản của Vu thị, thành thử lần cưới vợ này, bên phía Hầu phủ càng chẳng có một ai đến, trước đó chỉ đưa đến vài món lễ vật cho có lệ, coi như là tống cổ Yến Hoàng Chân.

Bất quá ở trong lòng Yến Hoàng Chân, bọn họ không đến mới tốt, đến mới làm cho hần ngột ngạt.

Từ sáng sớm bận rộn thẳng đến trời tối, tiệc rượu rốt cục tàn đi, Yến Hoàng Chân đẩy cửa phòng dán chữ Hỷ đỏ thẫm, bước chân liêu xiêu tiến lại gần.

Tô Tuệ Nương nghe thấy tiếng bước chân, chẳng biết có sao lại khẩn trương hần lên.

Cây vén khăn hi buộc dây vàng khẽ vén lên, chiếc khăn hi đỏ thắm trùm trên đầu Tô Tuệ Nương liền buông xuống, một cái ngược mắt, một cái cúi đầu, tầm mắt hai người thoáng chốc chạm vào nhau.

Tô Tuệ Nương cũng không có sức chiến đấu như Yến Hoàng Chân, dòi tầm mắt trước.

“Tuệ tỷ tỷ, ta thật sự không nằm mơ sao?” Yến Hoàng Chân si ngốc nói: “Nếu là mộng, ta cả đời cũng không muốn tỉnh lại.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười phì một tiếng, giờ tay lên, hướng về gương mặt còn diễm lệ hơn mình ba phần kia néo khẽ một cái, sáng giọng: “Đau không?”

“Không đau, nằng cứ mạnh tay thêm chút.” Yến Hoàng Chân bắt được bàn tay nhỏ của Tô Tuệ Nương, thều thào nói.

Tô Tuệ Nương đỏ lựng cả mặt, cảm thấy chỗ tay hai người nắm chung, có loại nhiệt nóng hừng hực.

“Được rồi, ta muốn đi rửa mặt một chút, ngời cũng đi đi, cả người toàn mùi rượu.” Tô Tuệ Nương đứng lên, đi đến hướng nhĩ phòng cách vách.

Hai người thân quen thành thân là có vài chỗ tốt, giữa họ căn bản không cần khách khí, chỉ ít Tô Tuệ Nương quyết định sẽ không khách khí với Yến Hoàng Chân cái gì, tắm rửa xong xuôi, Tô Tuệ Nương thay một bộ thường phục vàng nhạt về tới phòng ngủ.

Sau đó, nàng dựng lông mao!

“Ngươi làm cái gì vậy!!!!” Tô Tuệ Nương cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Chỉ thấy lúc này Yến Hoàng Chân đã sớm nằm trong chăn uyên ương đỏ thắm, chỉ để lộ ra một đôi mắt đen đang “e ấp lúng liếng” nhìn nàng. Tô Tuệ Nương cơ hồ sắp cười ngất, nàng thật sự không rõ, loại cảnh tượng y hệt phi tử chờ Hoàng thượng lâm hạnh này, sao lại phát sinh trong đêm tân hôn của mình.

Yến Hoàng Chân thấy Tô Tuệ Nương phui tay dợm đi, quýnh lên, lồm cồm bò dậy, giữ tay nàng lại.

Thế là, thân thể đã sớm coi lả lỏ của hắn, cứ như vậy xuất hiện trước mặt Tô Tuệ Nương.

.....

.....

...

“Mặc, quần, áo, vào, ngay, cho, ta!” Tô Tuệ Nương gằn từng chữ, cả mặt xanh mét nói.

Yến Hoàng Chân nghĩ bụng, còn không phải ta sợ tỷ tổng cổ ta ra ngoài, muốn chiếm giường trước sao!

Bầu không khí lập tức lâm vào mức độ cực kỳ lúng túng, Yến Hoàng Chân kia không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, mặt đầy đứng đắn trực tiếp mở miệng nói: “Tuệ tỷ tỷ, giờ giấc không còn sớm nữa, chúng ta cũng nhanh đi nghỉ đi, phải biết rằng xuân tiêu một khắc ngàn vàng, chúng ta phải nên quý trọng.”

Tô Tuệ Nương vừa nghe lời này, cổ họng nghẹn cứng. Kỳ thật giấu kỹ lại, hắn nói lời này cũng không phải không đúng, quan hệ vợ chồng là việc thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ người ta lấy cô về để trưng ra đó thôi sao? Trước khi thành thân, bản thân Tô Tuệ Nương cũng từng nghĩ tới điểm này, song, nghĩ là nghĩ, thật sự đến lúc rồi, vẫn rất khó thực hiện việc này.

“Ngươi, ngươi năm nay mới mười sáu tuổi, quá sớm để làm loại chuyện này, không tốt cho cơ thể.” Tô Tuệ Nương áp ứng nói.

“Nhà nào lấy vợ chả phải xấp xỉ cái tuổi này.” hiển nhiên Yến Hoàng Chân cũng không dễ bị gạt.

Tô Tuệ Nương thấy hắn mặt đầy kiên quyết, giữa mi mày ẩn hiện khát cầu có thể thấy được, nàng thoáng chốc đỏ thắm cả mặt.

“Tỷ tỷ tốt, ta xin tỷ mà, đáp ứng ta đi.” Yến Hoàng Chân lộ ra vẻ mặt cực kỳ đáng thương: “Chân tâm ta đối với tỷ thiên địa chứng giám, xin tỷ tin tưởng ta!”

Sắc mặt Tô Tuệ Nương xuất hiện một tia dao động.

Yến Hoàng Chân thấy thế lập tức thừa thắng xông lên: “Cứ xem như nể tình ta vì tỷ thủ thân như ngọc đến nay, tỷ liền thương xót ta chút đi, đồng ý đi mà.”

Nếu mà cứ kiềm nén như vậy, hắn thống khổ phải biết a.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Đạt được ước nguyện

Edit: Mạc Thiên Y

Giống như Tô Tuệ Nương hiểu rõ hân, Yến Hoảng Chân đối với nhược điểm của Tô Tuệ Nương cũng rõ mồn một.

Tuệ tỷ tỷ của hân là người có tấm lòng Bồ Tát, trước nay không nhìn nổi người khác chịu khổ, từ nhỏ đến lớn hân giờ chiều “già bộ đáng thương” này vùi được không biết bao nhiêu cái lợi rồi, lần này hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Tô Tuệ Nương cuối cùng không lay chuyển được hân, cũng không biết làm sao, trong lúc mơ mơ màng màng đã bị lôi lên trên giường, lúc Yến Hoảng Chân chu mỏ như con khỉ đột gặm loạn, cả bộ não càng thêm mờ mịt. Lúc quần áo bị kéo ra, trong đầu óc rối như tơ vò của Tô Tuệ Nương bỗng dưng nổi lên cảm thán —— thắng nhóc chết tiệt này thật đúng là không khách khí a! Nàng nghĩ như vậy.

Thiếu niên không biết tiết chế, hành hạ Tô Tuệ Nương đến “hồn bay lên trời” mới khó khăn dừng động tác ngay lúc hưng đông, mà cũng không buông tay, cứ như vậy hạnh phúc dạt dào ôm lấy, Yến Hoảng Chân cảm thấy dấu mình có chết ngay tại thời khắc này, cũng không tiếc nuối.

Một giấc này ngủ từ bình minh trắng tới xế trưa, Tô Tuệ Nương mơ màng mở mắt.

Yến Hoảng Chân đang một tay chống đầu, hí hửng nhìn nàng.

Tô Tuệ Nương chớp mắt hai cái, bấy giờ mới định thần lại.

“Mấy giờ rồi?” Nàng vừa mở miệng mới phát hiện giọng mình có chút khàn khàn.

“Mới giờ Ngọ, còn sớm mà, Tuệ tỷ tỷ ngủ thêm lát nữa.”

Giờ mà còn sớm à? Tô Tuệ Nương đỏ mặt, đây cũng là do trong phủ không có cha mẹ chồng, nếu không nhất định sẽ bị người ta cười nhạo chết.

“Mau mau dậy đi, đừng nằm nữa.” Dùng cánh tay mềm nhũn đẩy hân, Tô Tuệ Nương sáng giọng: “Cũng không gọi ta dậy sớm chút.”

Có thể hai người đã có quan hệ vợ chồng thật sự, ở trong lòng Tô Tuệ Nương đã một lần nữa định vị lại quan hệ cùng Yến Hoảng Chân lại từ đầu, bắt đầu xem hân như nam nhân nhà mình mà đối đãi. Đâm ra trong chút bất tri bất giác bỗng e thẹn hân, ngọc diện phù dung, vẻ mặt xấu hổ, khiến Yến Hoảng Chân bên cạnh nhìn chòng chọc, tiểu Hoảng Chân bên dưới không biết xấu hổ lại có động tĩnh. Nhưng hân cũng hết sức quý trọng đối phương, cố gắng đè nén phản ứng hạ thể ha ha cười ngáy ngô hai tiếng, nghe lời mặc quần áo đi.

Trên người Tô Tuệ Nương quả thật là khó chịu cực kỳ, đặc biệt trên ngực lại khá nhiều dấu vết, sắc mặt nàng chột căng đỏ, hiển nhiên nghĩ tới chuyện tối qua, thâm giận trách mắng, trong đầu nàng niệm một cái, liền tiến vào không gian tùy thân, đi ngâm suối nước nóng. Hai người dùng cơm trưa xong, Yến Hoảng Chân đến tiền viện luyện võ, Tô Tuệ Nương thì đến khách sảnh, phân phó Mộc Hương gọi tất cả hạ nhân trong phủ đến.

Trong Yến phủ, chủ tử chân chính có nàng và Tiểu Thất, song, hạ nhân hầu hạ lại không ít, sơ sơ vài việc, mà có những hai mươi người, những người này đều do Yến Hoảng Chân mua thêm sau này, Tô Tuệ Nương phải quen thuộc từng người một mới phải. Cẩm danh sách, Mộc Hương đứng bên cạnh nàng lần lượt gọi, trước tiên là nói về tên họ xuất thân, sau đó nói đối phương am hiểu việc gì, trước kia đã từng làm việc ở đâu chưa. Mọi người nghe ra tổng quát bình sinh của bản thân đều bị nhất nhất ghi chép trong danh sách, trong bụng đánh thót, lại nhớ tân chủ tử gia là xuất thân Cẩm Y Vệ, lập tức sinh ra ba phần e ngại, đối với Tô Tuệ Nương cũng càng cung kính hơn.

Đối với phương diện quản gia, Tô Tuệ Nương có thể nói là một tay hảo thủ, đời trước Hầu phủ to như vậy ở trong tay nàng cũng ngăn nắp đâu ra đó, hôm nay dĩ nhiên không ngoại lệ, xác định rõ chức trách, định ra quy củ, nói rõ chế độ thưởng phạt, một phen cứng mềm bày xuống, mọi người đối với phu nhân càng thêm kính phục hơn hân.

“Từ giờ trở đi Mộc Hương là đại nha hoàn trong phủ, phụ trách nội viện, Tiểu Thuận Tử là đại tổng quản trong phủ phụ trách ngoại viện.” Tô Tuệ Nương nhẹ nhấp ngụm trà xanh, chậm rãi nói: “Về phần những người khác, thì phải xem biểu hiện của các người, nếu có khả năng tốt, lại vừa trung thành, bốn phu nhân dĩ nhiên sẽ không bạc đãi.”

Mọi người nghe vậy trong lòng càng hưng hực, ai không muốn giành chức quản sự tương đương, nào phụ trách chọn mua, phụ trách ngựa cưỡi xe cộ, đều là việc tốt cả, dĩ nhiên người người nguyện làm.

Thế là, Tô Tuệ Nương hăng đang phân phó ít việc cho mọi người, bên kia Yến Hoảng Chân bỗng sải bước đi vào.

“Không phải đến tiền viện luyện võ sao?” Tô Tuệ Nương thấy trên mặt hân chẳng có lấy một giọt mồ hôi, không khỏi tò mò hỏi.

Yến Hoảng Chân hôm qua vừa mới khai trai, bây giờ trong đầu trước mắt đều là hình bóng Tô Tuệ Nương, đâu còn có thể luyện võ gì nữa, sợ là vừa vận nội công một cái, lập tức tẩu hỏa nhập ma.

“Tất nhiên là nhớ tỷ tỷ rồi.” Yến Hoàng Chân cầm tay nàng, buồn nôn hê hê nói.

Tô Tuệ Nương đỏ ửng cả mặt, ra hiệu hần xung quanh còn có người, chớ nói bậy bạ.

Yến Hoàng Chân liền quét mắt nhìn quanh một vòng, thấy chúng hạ nhân đều cúi gằm đầu, không có một ai dám giương mắt, không khỏi nặng nề hừ một tiếng: “Tuệ tỷ tỷ cứ việc mạnh tay làm là được, nếu có kẻ không nghe quân giáo, nam thì đánh gãy tứ chi ném ra ngoài, nữ thì hủy dung ném vào câu lan viện (kỹ viện), ta xem có ai dám phản kháng.” Lời nói máu tanh như vậy, lập tức khiến mọi người bên dưới tái mặt, đối với thủ đoạn ngoan tuyệt của nam chủ nhân, đã có nhận thức trực tiếp nhất.

Tô Tuệ Nương khẽ trừng mắt liếc hần một cái, nhưng rốt cuộc không tiện nói hần trước mặt hạ nhân, đành phát phát tay cho mọi người tản đi.

Không còn ai bên cạnh, Yến Hoàng Chân càng lớn mật, lôi lôi kéo kéo Tô Tuệ Nương, ôm ấp áp áp, yêu thích như thể làm sao cũng không đủ. Tô Tuệ Nương không chịu nổi sức dính người của hần, đành chọn đề tài nói: “Đúng rồi, ta có một chuyện hỏi chàng, cô muội muội kia của chàng rốt cuộc là làm sao thế?”

Quả nhiên, lời này thành công tưới tắt ba phần hưng phấn của hần, nhú mày một cái nói: “Ý nàng là Yến Như Lan?”

Chuyện này Tô Tuệ Nương quả thật tò mò, chẳng qua là sau khi từ phủ Vĩnh Bình Hầu trở về, trước là chuẩn bị tương giao cùng Lục Song Ảnh, sau lại là do tất bật chuẩn bị hôn nhân đại sự của mình, cũng chưa đề cập với Yến Hoàng Chân. Bắt lại bàn tay không đứng đắn bên hông mình, Tô Tuệ Nương không để lại dấu vết mà ẩn dối phương ngồi xuống ghế.

“Hừ, còn không phải do mẹ già Thích thị kia giờ thủ đoạn sao, mắt thấy Yến Hoàng Bác thừa tước đã là việc đã định, thị bèn cân nhắc ý niệm khác, làm cho Yến Như Lan cùng Hoàng thái tôn tình cờ gặp gỡ tại Vân Nhạc Tự...” Yến Hoàng Chân nhếch khóe miệng, giữa hai hàng mày có loại châm chọc không thành lời: “Trước thị ta luôn trung ra cái vẻ đạo đức điển hình, nói toạc ra bất quá cũng là xúi con gái mình đi câu dẫn mà thôi, có khác gì với lũ đi điểm trong thanh lâu đâu.”

Yến Hoàng Chân đầu gì có thù oán với mẹ con Thích thị, cho nên những lời này cũng không thể tin hoàn toàn, song tổng quát của sự tình Tô Tuệ Nương vậy mà rõ, nàng không khỏi có chút lo lắng nói: “Nếu Yến Như Lan trở thành trắc phi của Hoàng thái tôn thật, liệu có gây bất lợi cho chàng không?”

Yến Hoàng Chân oán hận mẹ con Thích thị, mà mẹ con Thích thị kia nào lại không nghĩ về hần tương tự. Giờ người ta một chiêu đắc thế, nếu muốn trả thù, Hoàng thái tôn cùng một kẻ Cẩm Y Vệ bách hộ, ai thắng ai bại, hiển nhiên vừa nhìn là biết. (*bách hộ: tương tự như đội trưởng*)

Yến Hoàng Chân nghe lời này mặt cũng trầm ngâm, một lát sau mới cầm tay Tô Tuệ Nương nói: “Tuệ tỷ tỷ cứ an tâm, nếu thật sự đến lúc đó, Tiểu Thất tự có biện pháp.”

Tô Tuệ Nương gật gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa nhưng chuyện này vẫn đè tại đáy lòng.

Ba ngày sau, là ngày lại mặt, hai người chuẩn bị đầy đủ lễ vật trở về Tô gia, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm, Lâm mẫu cùng Tô Văn hiển nhiên cũng đã tiếp nhận thân phận mới của Yến Hoàng Chân, mặc dù hai chữ “Tỷ phu” (anh rể) này dường như khó mở miệng, nhưng Tô Văn vẫn gọi, coi như là nề mặt Tô Tuệ Nương. Ngày kế tiếp, hai người lại đến Hoắc gia bái phỏng, Yến Hoàng Chân cùng Hoắc Cương lại uống đến đỏ mặt tía tai, kết quả dưới lời phó thác khẩn thiết sinh em bé của đôi phuồng, Tô Tuệ Nương quần bách chạy trời chết.

Nàng cũng từng do dự có nên đến Phủ Vĩnh Bình Hầu bái phỏng hay không, nhưng ngẫm lại quan hệ hai nhà đã đến trình độ bết bát hiện giờ, mình lại chăm chăm sấn tới, chẳng phải càng rước lấy nhục, thế là bỏ ý định này, chỉ cho người chuẩn bị phần hậu lễ đưa qua đó.

Cứ thế, lại là mấy ngày trôi qua, Tô Tuệ Nương đã hoàn toàn quen với cuộc sống ở nhà mới, Yến Hoàng Chân cũng đã kết thúc kỳ nghỉ phép bắt đầu đi làm trở lại.

Một ngày nọ, nàng ngại khí trời quá nóng, bèn cho người đặt cái giường trúc dưới bóng râm trong hành lang, ngồi lên đó hóng mát, Mộc Hương ở bên cạnh nói chuyện với nàng, hai tiểu nha hoàn Phương Nhi, Thúy Nhi một đứa quạt, một đứa lột vỏ nho cho nàng.

“Tiểu thư, hôm qua nô tỳ nghe được một chuyện lạ lắm” Mộc Hương nhanh nhẩu.

“Ồ, nói nghe xem nào.”

“Là mẹ Ngô ra ngoài mua thức ăn kể lại” Mộc Hương liu ra liu riu nói: “Bà ở ngoài chợ nhìn thấy một loại cá, loại cá kia ngộ lắm, thế mà sống trong nước nóng.”

“Cái này sao có thể.” Phương Nhi bên cạnh giật mình, phản bác: “Cho tới bây giờ chỉ nghe nói cá sống trong nước lạnh, nào có đạo lý sống được trong nước nóng chứ, cá mà Mộc Hương tỷ tỷ nói là cá trong canh cá sao?”

“Cho nên chuyện này mới lạ kỳ a!” Mộc Hương nói: “Mẹ Ngô kia ấy mà ngôn từ đảm bảo lắm, mẹ nói, mẹ tự mình nhúng ngón tay vào trong nước thử, nóng thật ấy.”

Phương Nhi và Thúy Nhi vẫn không tin, Mộc Hương nóng nảy, nhìn qua chủ tử nhà mình, lại thấy Tô Tuệ Nương lộ vẻ mặt trầm ngâm.

“Tiểu thư, không phải, phu nhân ngài sao vậy?”

Tô Tuệ Nương định thần lại, đột nhiên nói với nàng: “Đi gọi mẹ Ngô đến đây, bảo có mấy lời muốn hỏi.”

Một lát sau, một người phụ nữ trung niên chừng bốn mươi đi tới, Tô Tuệ Nương liền hỏi mấy câu vây quanh chuyện này, từ hình dáng con cá trong nước nóng kia đến người bán cá kia có nói bắt được từ đâu hay không.

“Nghe nói là từ một ngọn núi ở phía nam kinh thành, tên là Phổ Sơn gì đó...”

Tô Tuệ Nương nghe, trong lòng dâng lên cảm giác quả nhiên là thế, phát phát tay, cho tất cả mọi người đi xuống, nàng bắt đầu trầm ngâm.

Phổ Sơn này tại hậu thế đúng thật là một nơi cực nổi tiếng, bởi do nơi đó thừa thái ôn tuyền, nhưng phạm là những người hoàng gia quyền quý đều xây son trang tư gia trên đó. Có thể nói, tại thời điểm ấy, có được một cái son trang trên Phổ Sơn, đã là chuyện cực có mặt mũi rồi. Mà danh tiếng của Phổ Sơn sở dĩ lớn như vậy, là cũng có nhân tố bên trong. Tương truyền hoàng đế khai quốc Chu Trọng Quốc có chứng bệnh thấp khớp cực kỳ nghiêm trọng, lúc phát tác hạ thể đều khiến y khó thể nhẫn nại, sau đó Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn dâng lên son trang ôn tuyền trên núi Phổ Sơn. Sau khi Chu Trọng Quốc thử, chứng bệnh quả nhiên có thuyên chuyển, thế là mỗi ngày mùa đông, y sẽ có hơn một nửa thời gian đều ở nơi đó. Thánh thượng ở nơi nào thì bách quan hướng tới nơi ấy, núi Phổ Sơn kia dĩ nhiên trở thành một cái bánh thơm.

Bởi chuyện tình của Yến Như Lan, Tô Tuệ Nương vốn khá kiêng kỵ Hoàng thái tôn bên kia, nếu lại để cho gã chiếm được cái lợi này nữa, nàng sẽ càng ăn ngủ không yên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tuệ Nương có thai

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương nhiều lần tư lự, vẫn là quyết định nói chuyện này cho Yến Hoàng Chân.

Ban đầu Yến Hoàng Chân rất không cho là đúng, nhưng sau khi Tô Tuệ Nương nói cho hắn biết đủ loại lợi ích của ôn tuyền, thế là với bản tính cực gian trá, hắn lập tức đánh hơi ra mùi ngon trong đó.

“Nói như vậy, chỗ kia ấy là một bảo địa rồi.” Yến Hoàng Chân dứt khoát nói: “Tuệ tỷ tỷ nói rất đúng, chuyện tốt như vậy cũng không thể để hời cho kẻ khác được, thừa dịp mọi người còn chưa chú ý, chúng ta phải ra tay trước mới được.”

Nói là làm, ngày hôm sau, Yến Hoàng Chân đặc biệt xin nghỉ cùng Tô Tuệ Nương tự mình đi thăm dò, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều con suối nhưng lại ở tại nhiều nơi khác nhau, suối ôn tuyền này nếu muốn hình thành quy mô lớn còn cần tái khai thác một phen, dẫn nước lên mới được. Yến Hoàng Chân nhìn nước suối màu vàng nhạt, bốc hơi nóng, có phần ghét bỏ nhũn nhũn: “Mùi này khó ngửi quá.”

Tô Tuệ Nương không để ý tới hắn, chỉ nói: “Trước tiên chúng ta phải mua quả núi này cái đã rồi hẵng từ từ trừ tính.”

Chuyện này liền toàn quyền giao cho Yến Hoàng Chân, mua núi, phân đất, dẫn suối, xây son trang, bạo tay vung ra một loạt xuống, ba mươi vạn lượng bạc cứ thế bay đi như bông tuyết. Tuy nhiên, Tô Tuệ Nương lại không hề xót của, nàng biết những thứ này về sau sẽ lấy được trở lại gấp mấy lần.

“Về sau, đây sẽ là nguồn phát tài lớn nhất của nhà chúng ta đấy, chàng phải trông nom cho kỹ.” Tô Tuệ Nương đầy hàm ý nói với người nào đó.

Yến Hoàng Chân lập tức vỗ ngực biểu thị, ngọn núi này đã mang họ Yến, kẻ nào cũng đừng hòng nhỏ được một cọng cỏ từ đây ra.

Thế là, ngoài mỗi ngày đi làm ra, Yến Hoàng Chân liền đem toàn bộ tâm tư dùng trên việc xây ôn tuyền son trang, ngược lại không còn luôn luôn quấy rối Tô Tuệ Nương như trước nữa, đối với nàng mà nói xem như là niềm vui bất ngờ. Suối trên núi Phổ Sơn qua điều tra được có cả thảy ba mươi chín nơi, trong đó phẩm chất thượng cấp chỉ có 6 chỗ. Tô Tuệ Nương dĩ nhiên không có khả năng xây mỗi cái son trang trên mỗi con suối, chỉ chọn lấy hai dòng suối tốt nhất trong đó mà xây, mỗi mười mấy thợ thủ công ngày ngày làm luôn tay, đoán chừng trước nhập đông là có thể hoàn thành.

Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương nhận được phong thiệp mừng, mừng mười tháng sau Yến Như Lan sẽ chính thức gả cho Hoàng thái tôn làm trắc phi. Nàng đầu tiên là cảm thấy có chút kinh ngạc, Thích thị mà lại biết đưa thiệp mời cho mình, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, trong này chứ không phải là có thành phần lấy lệ? Đề xuống đủ loại ý niệm trong lòng, Tô Tuệ Nương quyết định hỏi Yến Hoàng Chân.

“Không đi!” hắn đáp gọn lòn.

Tô Tuệ Nương nhướn mày, cũng không nói gì cả, đến lúc đó vẫn nên qua đi thay người, miễn cho hai bên hiềm ghét chửi nhau.

“Tuệ tỷ tỷ...” Yến Hoàng Chân nhanh như chớp đảo con ngươi vài vòng, vươn tay ôm lấy Tô Tuệ Nương ngồi bên cạnh: “Hầy! Mấy ngày nay ta nào đi làm rồi nào loay hoay trên ôn tuyền son trang, quả đúng là một chết đi được, nàng thưởng cho ta chút đi, được không?”

“Làm việc cho nhà mình mà cũng muốn thưởng? Chẳng thật đúng là không chịu thiệt!” Tô Tuệ Nương tức giận nói: “Chàng muốn cái gì?”

“Chút chút...” Yên Hoàng Chân đặc biệt không biết xấu hổ chu mỏ, yêu cầu Tô Tuệ Nương chủ động hôn hắn.

Tô Tuệ Nương đỏ mặt, vẻ phương diện độ dày của da mặt, nàng có quát ngựa cũng không đuổi kịp Yên Hoàng Chân người ta.

“Được chưa?” thực sự không có biện pháp bắt chẹt hắn, chỉ có thể hôn một cái thật nhanh.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước thế kia, đâu có thể vỗ về được nội tâm khao khát của thiếu niên, thế là ngay sau đó nàng đã bị đè ngã ra giường.

Trượng trung chống cự vài cái, Tô Tuệ Nương cũng thuận theo hắn, tình huống dần nhập vào cảnh đẹp, Yên Hoàng Chân đã có mấy lần kinh nghiệm bây giờ tay nghề cũng ngày càng thuần thục.

“Đợi đã, trước hết chờ một chút...” Bỗng nhiên, Tô Tuệ Nương như nghĩ tới gì đó, vội kéo cái gối bên cạnh lót dưới hông mình. Yên Hoàng Chân khó hiểu chớp chớp mắt, Tô Tuệ Nương cũng không giải thích, chỉ duỗi cánh tay ôm cổ hắn, thế là, hắn chẳng thể nghĩ đến gì khác rồi.

Trong lòng nhanh chóng tính kỹ an toàn của mình, Tô Tuệ Nương thầm nhủ, mong là lần này có thể trúng.

Cái “trúng” này đương nhiên là chỉ mang thai rồi, cả hai kiếp nếu nói nàng có tâm nguyện nào lớn nhất, đó đơn giản chỉ là có một đứa con huyết mạch tương liên cùng mình. Đời trước bởi tình huống đặc thù, nàng không thể làm mẫu thân, cho nên đời này, vô luận thế nào nàng cũng muốn làm.

Có thể là cuộc sống sau khi cưới thật sự là quá mức tiêu dao, cho nên khoảng thời gian này phá lệ qua nhanh, bất tri bất giác non nửa năm đã qua. Một ngày nọ Yên Hoàng Chân trở về từ Phố Sơn, vừa vào phòng liền phát hiện Tô Tuệ Nương đang vẻ mặt sáng rỡ nhìn hắn, kể cả mấy tiểu nha hoàn bên cạnh, trên mặt cũng không kiềm được nụ cười.

“Có chuyện gì vui à?” Yên Hoàng Chân đi tới, kéo tay vợ nắm.

Tô Tuệ Nương mỉm môi, không kiềm được vui sướng, mắt nhắm lệ nói: “Chàng sắp làm cha rồi.”

Ban đầu Yên Hoàng Chân có chút không phản ứng kịp, mãi đến khi nhìn thấy Tô Tuệ Nương lấy tay che bụng, mới hiểu được những lời “Chàng sắp làm cha” này là có ý gì. Nhưng lại không có mừng như điên như trong tưởng tượng, mặt Yên Hoàng Chân ngược lại có hơi chút đen, Tô Tuệ Nương thấy thế, nụ cười trên mặt loáng cái mất tăm, nhàn nhạt quay sang người bên cạnh nói: “Các người lui xuống đi!”

“Vâng!” Đội đám tiểu nha hoàn lui ra, Tô Tuệ Nương liền bắt đầu nổi giận, hất bàn tay nắm chặt của hắn, xoay người dợm đi.

“Tuệ tỷ tỷ sao nổi giận vậy?” Yên Hoàng Chân không chịu nổi nhất là Tô Tuệ Nương không vui, vội dỗ dành nói: “Là Tiểu Thất nói sai cái gì sao?”

Người trái lại chẳng nói cái gì, nhưng trên mặt người cũng viết rõ ra đấy! Tô Tuệ Nương trong lòng không thoải mái cực độ, vốn là một chuyện vui tày trời, có gì chẳng thấy hắn vui lấy nửa phần, phải chăng căn bản không muốn đưa bé này?

“Ta có con, chàng không vui?” Ngồi ở trên giường, Tô Tuệ Nương yên lặng hỏi.

Yên Hoàng Chân suy nghĩ một lúc sau có phần do dự nói: “Thú thật cũng không có gì mà vui hay không...”

Những lời này lập tức chọc giận Tô Tuệ Nương, nàng mỉm môi, nhìn hắn đăm đăm, chỉ cần trong cái miệng kia phun ra nửa lời không hợp ý mình, nàng tức khắc sẽ về nhà mẹ đẻ.

Yên Hoàng Chân thấy thế, liền nghĩ, xem đi xem đi, đứa bé này còn chưa sinh ra đâu đấy, lòng của Tuệ tỷ tỷ đã nghiêng về nó rồi, nếu mà đợi nó ra đời, vậy nơi nào còn có chỗ cho hắn đây.

Yên Hoàng Chân trước giờ hiểu rất rõ, Tô Tuệ Nương là một người cực kỳ thích trẻ con, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến lúc bé mới có thể thành công đánh vào nội bộ Tô gia. Chỉ cần vừa nghĩ, từ nay về sau sắp sửa có một vật nhỏ nào đó, nó sẽ công chiếm toàn bộ nội tâm Tuệ tỷ tỷ, sẽ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng, sẽ dần dần thay thế địa vị của hắn, là trong lòng Yên Hoàng Chân đã khó chịu ghê gớm, thật sự cảm thấy thứ kia làm người ta chán ghét.

“Ta chỉ sợ về sau nàng thương nó nhiều hơn ta.” Sau một lúc lâu, Yên Hoàng Chân ỉu xìu nói.

Đây cũng coi như là một lý do miễn cưỡng có thể chấp nhận, sắc mặt Tô Tuệ Nương thoáng chuyển tốt, sau đó lại có phần dờ khóc dờ cười.

Kéo tay hắn đặt trên bụng mình, Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Đồ ngốc, nó cũng là con của chàng a!”

Yên Hoàng Chân bĩu môi khinh thường, hắn chả thèm.

Tô Tuệ Nương có dự cảm, con của nàng sẽ có một người cha không đáng tin cậy, quả nhiên, khi cái người cha không đáng tin cậy này biết từ hôm nay trở đi cho đến ngày đứa bé giáng sinh, hắn không thể thân cận cùng Tuệ tỷ tỷ nữa, gương mặt càng vận vẹo lợi hại, ánh mắt nhìn bụng Tô Tuệ Nương gần như có thể xuyên thấu.

Trời đất bao la, đường thai lớn nhất, Tô Tuệ Nương bắt đầu tu tâm dưỡng tính, đồ ăn đồ uống thường ngày đều phải chú ý nghiêm ngặt, đại phu cũng là

nửa tháng khám một lần, hơn nữa vì để an toàn, nàng bây giờ lại khôi phục hành vi mỗi ngày vào không gian ngâm suối nước nóng. Cứ như vậy qua ba tháng đầu gian nan, lúc hàn đông giáng lâm, tuyết lớn bay đầy trời, nàng mới báo tin vui này cho nhà mẹ đẻ. Lâm thị và Thường Nhuận Nga hôm sau liền đến phủ thăm, hai người đều vui mừng có điều Thường Nhuận Nga cũng có một tia tiếc nuối, nàng lấy chồng còn sớm hơn Tô Tuệ Nương, nhưng đến bây giờ cũng chưa thấy nửa điểm tin tức, bản thân cũng không biết sầu lo bao lâu. Nhưng cũng may mẹ chồng phúc hậu trọng phu săn sóc, điều này khiến cho Thường Nhuận Nga càng cảm thấy mình gả vào Tô gia thật sự là một chuyện vô cùng may mắn.

“Trở về mẹ sẽ làm mấy bộ quần áo cho đứa bé.” Lâm thị cao hứng nói: “À, còn cả quần áo cho em bé nữa, đáng tiếc chúng ta không còn ở trong thôn, bằng không là có thể tới nhà người khác xin quần áo cũ rồi, đồ đó mặc lên người mới tốt cho đứa bé ấy!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười cười, chỉ nói: “Chúng ta đem quần áo mới giặt nhiều lần, cũng vô nết là mềm ra ấy mà, cho đứa bé mặc vào cũng giống như nhau.”

Lâm thị nhìn vòng bụng còn chưa nhô lên của con gái, quả thật là càng nhìn càng cao hứng, vui vẻ nói: “Xem hình trạng cái thai này, nhất định là con trai rồi!”

“Với con mà nói, là trai hay gái đều như nhau cả.” Tô Tuệ Nương đầy lòng đầy mắt đều là hào quang mầu tím (bản năng người mẹ), cả người như làm từ nước, đối với đứa bé trong bụng kia thật sự là có sự nhu tình dùng bất tận, nỗi yêu thương nói không hết.

Lâm thị và Thường Nhuận Nga ở chơi mãi khi trời tối mới cáo từ rời đi, Tô Tuệ Nương bèn một mình ăn tối, mấy ngày nay Yến Hoàng Chân có chút bận rộn, thường xuyên nửa đêm mới về. Quả nhiên, lúc nàng đang ngủ say, một cơn gió lạnh kéo tới, sau đó thân thể đã bị ôm vào trong một lồng ngực hơi lạnh, theo bản năng điều chỉnh tư thế, Tô Tuệ Nương lẩm bẩm nói: “Đừng đụng phải con.”

Yến Hoàng Chân in nụ hôn lên mặt nàng, lẩm bẩm lâu bầu gì đó.

Tô Tuệ Nương miễn cưỡng mở hai con mắt nhập nhèm, hừ hừ hỏi: “Làm sao vậy?”

Yến Hoàng Chân do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Son trang trên Phở Sơn đã xây xong hoàn chỉnh rồi. Nàng xem khi nào thì có thời gian, chúng ta qua đó ở vài ngày.”

“Không đi, con quan trọng hơn.” Bôn ba gì đó là không được nhất, kể cả ngồi xe cũng không an toàn bằng ngồi giường ở nhà.

“Vậy ta mời vài người bạn đến đó chơi có được không?”

“.....”

“Nàng không nói lời nào, vậy chứng tỏ đồng ý?”

“....”

Bếp, hôn thêm cái nữa, Yến Hoàng Chân về mặt bí hiểm cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hoắc Cương Tưởng Bân

Edit: Mạc Thiên Y

Sáng sớm, vạn vật vừa thức giấc, sương sớm tràn ngập, trên núi Phở Sơn vốn yên tĩnh không tiếng động bỗng truyền đến từng trận tiếng vó ngựa, đội tới gần nhìn, ra là mười mấy con ngựa vạm vỡ phóng đến.

“Ha ha ha ha, thống khoái, đã lâu không có phi ngựa rồi, kỹ thuật của ta cũng sắp lụi nghệ đến nơi!” Người nói chuyện là một trung niên cao gầy, y cười trên lưng một con ô vân đập tuyết, vừa vung roi vừa cười sang sảng nói.

“Giờ cũng chẳng còn giống như Giao long trên ngựa năm ấy nữa rồi.” một đại hán áo lông cừu sóng vai chạy cùng y cười ha ha trêu chọc nói.

“Già rồi, già rồi, không thể so với năm đó rồi!” gã người gầy lắc đầu: “Hoắc huynh, cái son trang của huynh còn xa lắm không?”

“Rẽ vào khúc cua này là tới rồi.”

Đại hán áo lông hất roi chỉ một cái: “Tưởng lão đệ, chúng ta đưa xem ai đến trước? Thế nào?”

“Đưa thì đưa, chẳng lẽ còn sợ ca ca?”

Mười mấy con tuần mã hóa thành từng dải bụi mù, dầm trên mặt đất tuyết mịn, trong nháy mắt liền biến mất tại lưng chừng núi. Một lát sau, một tòa son trang bằng gỗ quả nhiên xuất hiện ở trước mắt, mà nơi cửa đang đứng một người, thấy bọn họ đến, không nhanh không chậm đi tới trước mặt, chấp tay nói: “Hoàng Chân bá kiến cứu cứu.”

Chẳng phải Yên Hoàng Chân thì là ai?

“Cháu trai ngoan, mau mau ra mắt Tướng thế bá của con, hần cùng với mẫu thân con cũng là người quen cũ đó.”

Yên Hoàng Chân tất nhiên làm lễ ra mắt một phen, Tướng Bản kia nhìn thấy tướng mạo Yên Hoàng Chân, bấy giờ sững sờ cả người, sau khi quan sát kỹ mới quay sang Hoắc Cương cảm thán: “Đây là con trai Hân Đình ư? Lớn lên quả thật giống Nghĩa Sơn như đúc.”

Nghĩa Sơn chính là tên tự của Yên Hạo Nhiên – cha của Yên Hoàng Chân.

“Đừng nhắc đến cái con sói mắt trắng vong ân phụ nghĩa kia nữa.” Hoắc Cương không vui liếc mắt khinh thường: “Tính cách thẳng bé này ấy mà giống nhà họ Hoắc chúng ta.”

Ân ân oán oán giữa hai nhà Yên – Hoắc, kể cả Bao Thanh Thiên tái thế, cũng khó mà phán quyết rõ ràng, Tướng Bản có lẽ cũng biết rõ điểm này, nghe vậy chỉ lắc đầu. Được Yên Hoàng Chân dẫn đường, mọi người tiến vào son trang, Hoắc Cương gần như là không kịp đợi nói: “Cháu ngoan dẫn cứu cứu con đi ngâm cái gì mà ôn tuyền giải một kia đi, ta xem thử rốt cuộc có thần kỳ như vậy hay không.”

Son trang mà Yên Hoàng Chân dẫn bọn họ tới là chỗ có con suối tốt nhất cả Phổ Sơn, hần đã mời thợ thủ công đào dọc theo nguồn suối, đào ra một cái ao vuông vẫn dài tám tám trượng, trong ao nước suối cuộn cuộn, cách từ xa đã có thể nghe thấy mùi lưu hoàng. Mà thần kỳ hơn là, dù trong ao này có luồng nước nóng chảy qua, song bên cạnh ao vẫn tích đầy tuyết trắng, trên tuyết lại là mười mấy gốc mai được Yên Hoàng Chân sai người nhỏ đến trồng. Sự đối lập giữa lạnh và nóng, đông và hạ, tại giờ khắc này đặc biệt hài hòa, cũng phá lệ khiến người kinh ngạc.

Khoan hãy chuyện trò, hai người Hoắc Tướng cởi quần áo, chỉ quần tắm khăn trắng dưới hạ thân liền xuống nước, cả son trang này ngoài chủ nhân là Yên Hoàng Chân ra thì không có lấy một gã rảnh rang, do đó hần liền đảm nhiệm công việc “sai vặt”, ở bên cạnh hầu hạ.

“Thật con mẹ nó nóng a!” Hoắc Cương chắc chắn chép miệng: “Cơ mà trái lại rất thoải mái.”

“Cổ thư có ghi, ôn tuyền có hiệu quả hoạt gân thông huyết, tiêu trừ mệt nhọc, nếu ngâm lâu dài đối với thân thể rất có lợi, trước kia lúc theo Hoàng thượng nam chinh bắc chiến, quả thật từng ngâm một lần ở nơi khác, không ngờ tới ở cái nơi cách kinh thành gần như vậy, cũng có con suối nóng này.” Tướng Bản khoan khoái thở hắt ra một hơi, trước kia y đánh trận trên người cũng lưu lại không ít ám thương, lúc này ngâm một chút, liền cảm giác đặc biệt dễ chịu.

“Nếu Tướng thế bá thích, cứ việc sai người dựng một cái son trang trên núi này.” Yên Hoàng Chân bên cạnh cười đơn đã nói: “Cả quả núi Phổ Sơn đều được cháu mua rồi, là của nhà mình, cứ việc dùng!”

Tướng Bản mở mắt ra, nhìn nhìn hần, một lát sau khẽ gật đầu rồi cười với hần.

“Tiểu tử thú này, sao chỉ biết vuốt râu hần, chả thấy biểu ta cái son trang nào cả?” Hoắc Cương giận dữ, nắm một cái khăn lông liền ném tới phía Yên Hoàng Chân.

“Hi hi, ai bảo Tướng thúc là thượng cấp của cháu, cháu không vuốt râu thúc ấy, còn có thể vuốt râu ai?” Yên Hoàng Chân cười ha ha một tiếng, lạnh lẽo né người chạy biến ra ngoài.

“Tên tiểu tử thú này lần còn nhanh hơn khi! Rõ thương nó công toi mà!” Hoắc Cương vẫn khó chịu lắm bầm.

Tướng Bản lắc lắc đầu, nhấp chén rượu ngon trong tay, thần thái khoan khoái trước nay chưa từng có.

Hai người vốn là bạn tốt nhiều năm, năm đó trên chiến trường cũng từng có tình nghĩa sống chết, vì thế giữa họ rất thân thuộc, mà bạn cũ ở cùng nhau phần lớn đều thích nhớ lại chuyện cũ, hai người họ cũng không ngoại lệ.

Hoắc Cương tựa trên thành đá, giận dữ nói: “Aiz, loáng cái đã nhiều năm như vậy rồi, giờ ngẫm lại, vài ba lão bằng hữu trước kia, bây giờ cũng chỉ còn lại đệ với ta thôi.”

Tướng Bản nghe vậy, trên gương mặt vốn gầy gò cũng lộ vẻ nặng nề, khác với Hoắc Cương lỗ mãng, phần lớn thời gian y đều trầm mặc suy nghĩ là nhiều, bằng không cũng không ngồi lên nổi cái vị trí “Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ” chết người này. Nhưng lúc này, thân thể ngâm giữa mây khói của nước nóng, bên cạnh lại là hảo hữu chí giao, cho dù cẩn thận như y, cũng không nhịn được nói ra mấy lời thật lòng.

“Đừng vậy a, chỉ còn lại hai lão già chúng ta thôi.” Tướng Bản thở dài nói.

“Hoàng thượng thật sự là quá mức ngoan độc rồi!” Hoắc Cương đập xuống mặt nước, oán ý khó nhẫn mà nói: “Hần đã quên lời thề hứa hẹn ban đầu, thiên hạ này là do chúng huynh đệ dùng mạng đạt được, thế nhưng đến cuối cùng, bọn họ không có ngã dưới gót sắt của Thái Tử, ngược lại chết dưới đao của người nhà mình. (MTY: Thái Tử: thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay)

Nếu là người khác nói lời này trước mặt y, Tường Bản không nói hai lời, nhất định sẽ cho đối phương máu tươi tại chỗ, lại diệt ngũ tộc hắc, nhưng đối phương vừa vận là Hoắc Cương, cho nên đến cuối cùng, y cũng chỉ thở dài một tiếng: “Một tướng công thành vạn cốt khô a!”

Những cốt khô này không chỉ là kẻ địch, mà còn có người nhà mình.

“Kỳ thật ngẫm kỹ lại, huynh khi ấy bị biếm khỏi kinh chưa chắc là chuyện xấu, chí ít thoát được vụ án “Trùng Dương hành thích”, phải biết là, khi ấy có những mấy vạn người bị liên lụy vào.” Vụ án Trùng Dương, Chu Trọng Quốc giết sạch khai quốc công thần, tuy đã bảo đảm quyền lợi của mình, nhưng rốt cuộc để lại tiếng xấu thiên cổ, cũng làm rét lòng rất nhiều người. Sau đó, vì bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng, Chu Trọng Quốc lời Mao Cù – một Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tiên nhiệm đẩy ra gánh tội thay, chính là tại Ngộ môn, để gã bị hình phạt lăng trì. Mèo khóc chuột, làm người kế nhiệm, trong lòng Tường Bản dĩ nhiên không có bao nhiêu dễ chịu.

“Hừ... hắc không phải là sợ sau khi mình chết rồi, hoàng đế kế nhiệm không chen ép được những lão già kia thôi!” Hoắc Cương đỏ mắt nói: “Chính hắc tâm thuật bất chính, ấy mà làm hại các huynh đệ chết thảm, ta thật sự là hối hận, lúc trước sao mắt lại bị mù, đi theo một chủ tử như vậy, phụ thân và muội muội còn vì thế mà bồi mạng, thật là không đáng, không đáng a!”

Lòng người đen tối chính là như thế, kể cả người trước kia từng cứu mạng ta, nhưng ngày hôm nay một khi đã gây trở ngại lợi ích của ta, thì cũng giết không tha, gì mà ân a, tình a, có thể đáng cái gì?

“Hoắc Huynh, cần trọng lời nói!” mặt Tường Bản biến sắc, trong giọng nói tràn ngập cảnh cáo.

“Chẳng qua là cùng huynh đệ người tán gẫu chút thôi, sao thế, người sẽ nói ra ngoài à?” Hoắc Cương mới không sợ y, liếc mắt một cái, dáng vẻ bất cần.

Tường Bản nghe vậy cười khổ: “Huynh ấy, nói chuyện vẫn cứ không kiêng kỵ như vậy.”

“Đó là bởi vì huynh đệ ta mới nói lời thật, nghĩ rằng giết sạch những lão già như chúng ta rồi, giang sơn của nhà họ Chu hẳn liền có thể thiên thu vạn đời ư? Không nói bọn Thất Tử vốn luôn nhắm nhe ngóc đầu trở lại, chỉ riêng mấy đứa con của hắc thôi, cũng không phải đều là đèn cạn dầu hết sao. Cứ chờ xem, sớm muộn gì cũng loạn cả lên cho coi, Tướng lão đệ cẩn thận một chút, cũng ngàn vạn lần chớ bước lên con đường cũ của Mao Cù a!”

“Được rồi! Hoắc huynh sao càng nói càng đại nghịch bất đạo? Lời này nếu để kẻ khác nghe thấy có thể sống được sao, huynh dù không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho đứa cháu trai bảo bối kia của huynh chứ? Vạn lần đừng huy tiền đồ của nó a.” Tường Bản thở dài nói.

“Ha ha ha, có Thế thúc người ở đây, còn sợ không có tiền đồ sao?” Hoắc Cương lộ vẻ mặt cười đều trên gheo nói.

Tường Bản sững người, đưa ngón tay ra, chỉ chỉ hắc, liên tục cười khổ nói: “Huynh a, huynh a, hóa ra là đặt cái lòng này chờ ta vào...”

Hai vị lão hữu ngâm ôn tuyên cả một canh giờ mới ra khỏi ao, mặc quần áo xong, cũng không vội vào phòng, ngược lại đi tản bộ gần đó. Đang đi tới, cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng quyền thịt đánh nhau, hai người liếc nhau, đi về phía đó, chỉ thấy mười mấy hộ vệ y mang đến, đều vây thành một vòng, mắt không chớp ngó chừng hai người ở giữa. Hai người kia đang thần tốc giao thủ, quyền ảnh tung bay, xuất thủ như gió, ai nấy quả là một tay hảo thủ. Một lát sau, thắng bại đã phân, Yên Hoàng Chân ngừng đầu mà đứng, chung quanh bọn hộ vệ cùng trầm trồ khen ngợi.

“Ngón Hoắc gia quyền này, quả là Tam Vị tinh tú thâm sâu a!” Tường Bản khen lớn một tiếng, y chính là bậc thầy lỗi lạc, liếc mắt đã nhìn ra mức độ nông sâu của Yên Hoàng Chân, với độ tuổi hiện giờ của hắc, có thể có một thân bản lĩnh như vậy, đã rất là cao a.

“Ha ha ha, tiểu tử này thiên tư dị bẩm, cốt cách kinh kỳ, sinh ra đã là nhân tài luyện võ, đệ còn chưa biết đâu, người ta ấy mà ở năm sáu tuổi, dưới tình huống không ai chỉ dạy, nhìn bí tịch tự mình luyện, thế mà cũng không luyện chết nó, đệ nói có lợi hại hay không?”

Tường Bản nghe thế cũng kinh ngạc, đúng vậy, thế mà cũng không luyện chết hắc, xác thật mạng đủ lớn.

Hai người vừa lên tiếng, mọi người còn lại dĩ nhiên tới bái kiến, Tường Bản hỏi mới biết được, thì ra là mọi người đang chờ chực bên ngoài, trong lúc rảnh rỗi liền nổi hứng so tài. Ai dè, cái tên “đồng nghiệp” Yên Hoàng Chân này thật sự có bản lĩnh, liên tiếp đánh bại bảy tên hảo thủ, mọi người càng hưng trí, liền so đấu luôn.

“Tốt tốt tốt!” Tường Bản cười to nói: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, nếu Hoắc lão gia tử trên trời có linh, nhìn thấy cháu ngoại mình luyện Hoắc gia quyền tiến dần từng bước như thế, chắc hẳn sẽ nốc cạn một chén lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 91: Sắp phát tài rồi!

Edit: Mạc Thiên Y

“Thế bá quá khen.” Yên Hoàng Chân ôm quyền cười, khí thế hăng hái khôn tả.

Tướng Bân lắc lắc đầu, trong hai mắt nhìn hần thoảng vụt qua tia trầm tư, khi y há mồm toan nói gì đó, ngoài trang bỗng vọt vào một con ngựa trắng, ngồi trên đó là một nam tử ăn mặc như hoạn quan (thái giám).

“Tướng đại nhân, tạp gia tìm được ngài rồi.” hoạn quan kia lau mồ hôi trên đầu, thở không ra hơi nói.

“Ra là Đức công công” Tướng Bân tiến lên hai bước, ôm quyền nói: “Là hoàng thượng có chuyện tìm ta ư?”

“Chính vậy, Tướng đại nhân mau mau theo tạp gia tiến cung đi!”

Xem ra xác thực có chuyện khẩn cấp rồi, Tướng Bân không dám trì hoãn lên tiếng chào Hoắc Cương rồi phi thân lên ngựa, đoàn người liền xoay người chạy về phía chân núi. Nhìn bóng lưng họ nhanh chóng biến mất, Hoắc Cương đột nhiên nhếch miệng, giễu cợt nói: “Quả nhiên đề ta đoán trúng rồi, xem lão hoàng đế kia lần này làm thế nào?”

Yến Hoàng Chân quay đầu, có phần tò mò chớp chớp mắt.

Hoắc Cương cũng không cố ý giấu, trực tiếp nói: “Đoàn ngựa thồ của cậu một tháng trước bị cướp tại biên giới phía bắc, cháu đoán xem là ai làm?”

Yến Hoàng Chân thông minh bậc nào, đầu óc xoay chuyển một cái, há mồm liền nói: “Thất Tử?”

Hoắc Cương cười lạnh một tiếng.

Yến Hoàng Chân biết, từ sau khi Hoắc gia gặp nạn, Hoắc Cương liền tuyệt đường làm quan, đổi nghề làm “vận chuyển”, đoàn ngựa thồ dưới trướng có hai mươi chi, chuyên buôn bán dọc nam bắc, quan ngoại ít lương thực nhưng thừa thãi các loại dược liệu như nhân sâm tuyết liên hồng hoa... , Hoắc Cương thông qua việc buôn bán qua lại tới lui này, từ đó thu được lợi nhuận kéké sù, vì lẽ đó tin tức cực kỳ nhanh nhạy.

“Bây giờ lại là hàn đông, nước đóng băng cây cỏ chết khô, Thất Tử nhất định không sống nổi, không đến đánh cướp, mới là chuyện lạ!”

Yến Hoàng Chân nghe vậy ánh mắt khê lóe, nhưng sau một lúc lâu lại đột nhiên thở dài, khôi phục vẻ cười cợt thường ngày: “Thất Tử muốn giết, muốn cướp, đó là chuyện lão hoàng đế lão nên quan tâm, mắc mớ gì đến chúng ta. Cứu cứu, cậu đừng hòng lái sang chuyện khác, nói cháu nghe thử sự tình sao rồi, cháu vì mua tòa Phố Sơn này mà dốc sạch túi rồi, cũng không thể ‘chỉ ra không vào’ được?”

“Đồ tiểu tử gian xảo nhà ngươi!” Hoắc Cương cười mắng một câu: “Yến tâm đi, dính được tầng quan hệ này với Tướng Bân rồi, sẽ không có người còn dám làm khó dễ cháu, cứ to gan lớn mật mà chơi đùa đi, cứu cứu có dự cảm, lần này cháu sắp phát tài to rồi!”

“Đều nhờ trí thông minh của cháu dâu ngài đấy!” Yến Hoàng Chân cười híp mắt.

...

Không nói đến hai cậu cháu nhà này ở đó rầm rì bắt đầu có ý đồ gì, mà nói đến Tướng Bân ra roi thúc ngựa hồi kinh, y là Chi huy sứ Cẩm Y Vệ, là tâm phúc của Hoàng thượng, căn bản không cần thông báo trực tiếp đi vào “Tuyên Hòa điện”.

“Ái khanh đến rồi đấy à?” trong tầng tầng màn che buông xuống, truyền đến giọng nói có phần hư nhược của Chu Trọng Quốc.

“Bệ hạ, khoan hãy nói đã, mau uống thuốc quan trọng hơn!” trong màn lại truyền tới một giọng nữ.

“Lệ phi nàng đi trước đi!” Chu Trọng Quốc ho hai tiếng.

Tướng Bân cúi đầu túc mục mà đứng, chỉ thấy một lát sau, một góc váy đỏ lướt qua bên cạnh mình, theo tiếng “cạch” nhẹ vang lên, cửa lớn của Tuyên Hòa điện bị đóng lại.

“Nương nương cực khổ rồi!” Lệ phi vừa ra tới, một cung nữ thanh tú mặc váy xanh lục liền kề tới cúi đầu nói.

“Ừ...” Lệ phi thờ ơ đáp, dáng vẻ rõ ràng có tâm sự.

Nhân lúc người kia không chú ý, cung nữ áo xanh kia cực nhanh liếc mắt về phía cổng lớn, làm như muốn nhìn ra hoàng đế bệ hạ trong đó, lúc này rốt cuộc như thế nào?

“Thử người ra đó làm gì, đi mau!” Lệ phi không kiên nhẫn kêu một tiếng.

“Nô tỳ tuân lệnh!” cung nữ áo xanh cúi mi buông mắt tiến lên đỡ chủ tử.

Nếu giờ phút này Tô Tuệ Nương ở đây, nhất định sẽ nhận ra, thiếu nữ áo xanh kia chẳng là ai khác, chính là Lữ Trĩ được nàng một tay đưa vào cung.

Ở nơi này hai chủ tớ mang tâm sự riêng đi trở về, trong Tuyên Hòa điện, Chu Trọng Quốc cũng cùng tâm phúc của mình nói chuyện.

“Bệ hạ chứng bệnh thấp khớp lại phát tác ư?” Tướng Bân nhìn hoàng đế nửa dựa vào gối mềm, chỗ đầu gối bao một bọc bông dày cộm, trong giọng nói mang theo quan tâm hỏi.

“Người đã già, nên chịu tội rồi!” Chu Trọng Quốc thở dài một tiếng, trông có vẻ ngao ngán cụt hứng.

Tướng Bân biết chứng bệnh thấp khớp này của bệ hạ rất nặng, mùa đông hàng năm một khi phát bệnh sẽ đau chết đi sống lại, lúc nghiêm trọng, giống như bây giờ ngay cả giường cũng không xuống được.

“Bệ hạ đã truyền thái y chưa?”

“Còn không phải là mấy lời vô dụng: điều dưỡng, điều dưỡng kia sao, một đám lang băm.” Chu Trọng Quốc phát phát tay, vừa dòn dập ho khan vài tiếng.

Tướng Bân nhìn chủ tử yếu ớt trước mắt, trong lòng bỗng dâng lên chút cảm khái, bệ hạ thật sự đã già rồi.

“Bệ hạ, ở phía bắc cách kinh thành mười mấy dặm có một tòa núi Phổ Sơn, trên núi kia gần đây phát hiện ra ôn tuyền, ngài không ngại đi thử xem sao, biết đâu đối với đau đớn trên đùi có giảm bớt thì sao!”

“Hà? Còn có chuyện này?” Chu Trọng Quốc nghe vậy ánh mắt khẽ sáng, y thật sự là bị chứng bệnh trên đùi hành hạ khủng khiếp, đâu có thể giảm chút ít thống khổ y cũng nguyện ý thử một lần. Nhưng rất hiển nhiên, gấp gáp gọi Tướng Bân đến như vậy, không đơn giản là vì rảnh rỗi nói chuyện trời đất.

“Ngươi xem cái này đi!” Chu Trọng Quốc tiện tay vút tới một quyển sổ con.

Tướng Bân mở ra, đọc nhanh như gió.

“Cái gì, Thất Tử ở biên quan đốt giết đánh cướp, hôm nay đã tru diệt toàn bộ ba thôn trang?” Sắc mặt y biến đổi đột ngột, phẫn nộ nói: “Bệ hạ đây là có chuyện gì, quân lính ở biên quan đâu? Bọn họ làm ăn cái gì không biết? Lại để cho Thất Tử sát hại ngàn ấy con dân Đại Thụy ta như vậy?”

Chu Trọng Quốc cười lạnh một tiếng, sắc mặt cũng đen lại hại.

“Chu Biểu đốc quân bắt thành, trẫm đã hạ chỉ, bắt hán lập tức vào kinh thỉnh tội, ái khanh, ngươi xem người nào có thể tiếp nhận vị trí của hán? Thay trẫm trấn thủ biên quan, đuổi trừ Thất Lỗ, bảo hộ an ninh Đại Thụy ta?”

Tướng Bân nghe lời này, trong bụng cân nhắc, kể từ sau vụ án “Trùng Dương hành thích”, bệ hạ trên cơ bản đã đem tướng lĩnh trong quân giết hết một lượt. Vốn trấn thủ Nhạn Môn Quan chính là Thái Ý tướng quân, đó là một người trị quân bài bản, uy danh hiển hách, bởi vì có hán trấn thủ mà biên quan vững chắc, đám Thất Tử bên ngoài không dám vọng động. Nhưng giờ lại khác, kể từ khi Thái Ý bị xử tử với tội danh “muru phản”, Chu Trọng Quốc liền đem Nhạn Môn Quan giao cho một đứa cháu trai – Quảng bình quận vương Chu Biểu. Đó quả cũng là người thành thật, đáng tiếc thực sự không có thiên phú lĩnh quân. Chả thế, Thất Tử ngày càng lớn lối, Nhạn Môn Quan đã xuất hiện cục diện bất ổn. Nhưng cái khó bây giờ là, y đã giết sạch những người có thể thay y đánh giặc, hiện tại những tướng quân kia đều chưa từng trải qua gió tanh mưa máu, có thể chống chọi được lũ Thất Tử hung bạo sao?

Thế là Tướng Bân trầm mặc.

Chu Trọng Quốc nhàn nhạt nhìn y một cái, chỉ một cái liếc mắt, đã khiến trên trán Tướng Bân rịn mồ hôi, có thể thấy được ở trong lòng y e ngại người trước mắt cỡ nào.

“Được rồi, trẫm đã có quyết định, phái Phi hủ tướng quân Vương Quảng lĩnh năm vạn binh, gấp rút đến Nhạn Môn Quan tiếp viện.” Chu Trọng Quốc nói: “Cầm Y Vệ phải toàn quyền phối hợp với lần hành động này, không được sai lầm, hiểu chưa?” Đây là muốn Cầm Y Vệ làm tốt công tác tình báo.

“Vi thần tuân lệnh!” Tướng Bân cúi đầu bái nói.

Chu Trọng Quốc xoa xoa hai chân đau đến co rút của mình, trong lòng thầm than một tiếng: Chẳng lẽ trẫm thật sự sai rồi sao?

Editor: Mạc Thiên Y

Yến phu, Tô Tuệ Nương. Giờ phút này, nàng đang tựa trên giường thêu thùa, đó là một cái áo nhỏ màu lam nhạt, đã làm được một nửa, Mộc Hương cũng ngồi bên cạnh nàng, nói ít chuyện thú vị chọc chủ tử vui vẻ. Đúng lúc này, Yến Hoảng Chân vén rèm đi vào, hần mặc áo bông màu xanh thắm, trên đôi ủng màu đen còn dính bông tuyết. Tô Tuệ Nương thấy thế bèn buông đồ trong tay, toan đứng dậy, lại bị Yến Hoảng Chân bước dài tới nhấn xuống.

“Ngồi đi, Tuệ tỷ tỷ khách khí với ta làm gì?” Yến Hoảng Chân cợt nhả nói.

Tô Tuệ Nương liếc trắng mắt, phân phó nói: “Đi pha ấm trà nóng cho lão gia.”

Mộc Hương nghe lệnh ra cửa đi làm, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoảng Chân sóng đôi ngồi xuống.

“Lại may quần áo cho nó? Đã bấy nhiêu bộ rồi, Tuệ tỷ tỷ cũng chẳng thấy chán!” Yến Hoảng Chân nhìn cái áo nhỏ xinh xắn trong tay Tô Tuệ Nương, đầy ghen ghét mà liếc mắt khinh thường.

Đối với hành vi thường xuyên ghen tỵ của thượng phu, Tô Tuệ Nương tự có một biện pháp ứng phó cũ rích, chỉ thấy nàng không biết lấy từ đâu ra một

đôi giày, dịu dàng nói: “Năm ngoái lúc ăn tết, trong quả tết cừu cừu tặng có một tấm da hươu, ta cắt lấy một miếng, làm cho chàng đôi giày, mau thử xem có vừa chân không?”

Yến Hoàng Chân nghe lời này lập tức cao hứng, chẳng qua ngoài miệng vẫn nói: “Sao chỉ làm mỗi đôi giày, chỗ da còn dư lại kia chẳng lẽ Tuệ tỷ tỷ chưa cho nó hay sao?” Nói xong, tầm mắt rất là hoài nghi liếc nhìn bụng Tô Tuệ Nương.

“Hàiizz, ban đầu ta là muốn làm cho chàng bộ quần áo, chẳng qua gần đây thân thể mệt...”

“Thân thể Tuệ tỷ tỷ dĩ nhiên quan trọng nhất, ngàn vạn chớ để mệt mỏi, về phần xiêm y, có thể từ từ làm, ta không vội.” Yến Hoàng Chân nắm tay Tô Tuệ Nương, thâm tình chân thành nói. Năm nay không được, có sang năm, sang năm không được thì năm nữa, bọn họ có thời gian cả đời bên nhau mà, không vội. ...

Rồi, bộ xiêm y này xem ra là phải làm thật rồi, Tô Tuệ Nương bắt đầu dĩ thâm than một tiếng, vội lái đề tài: “Đúng rồi, hôm nay không phải chàng muốn đãi khách ở sơn trang sao? Sao sớm vậy đã về rồi?”

“Người cũng đã tới, bất quá y có việc, không ở bao lâu đã bị gọi đi rồi.” Yến Hoàng Chân lời ít ý nhiều nói. “Tuệ tỷ tỷ, nàng cứ chờ xem, chẳng bao lâu, chúng ta sẽ phát tài lớn a...”

Một lời thành sấm, đại khái chính là như thế. Ba ngày sau, Tô gia nhận được thánh chỉ, đương kim Thánh thượng muốn thân lâm sơn trang ôn tuyền trên Phố Sơn, chọn Yến Hoàng Chân tiếp giá.

Đêm hôm đó, hai vợ chồng bầu lấy đạo thánh chỉ màu vàng sáng kia, xem đi xem lại.

Cuối cùng, Tô Tuệ Nương tổng kết nói: “Chúng ta quả nhiên sắp phát tài!”

Mà Yến Hoàng Chân lại xoa xoa cằm, cười híp mắt nghĩ: “Bên trên có người quá dễ làm việc, Trương Thế bá, ngài thật sự quá trợ sức rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Kinh thành tân quý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mạc Thiên Y

Nếu nói đạo gần đây trong Thượng Kinh, nhà ai được chú ý nhiều nhất, thì không hề nghi ngờ là nếu chẳng phải Yến Hoàng Thân xuất thân phủ Vĩnh Bình Hầu thì chẳng ai có thể hơn cả.

Kể từ lúc hoàng thượng đến sơn trang ôn tuyền của nhà hần về, con đau chân rất giảm bớt, vậy là cứ thế ngủ lại đó, bây giờ ngay cả quốc sự cũng thảo luận tại đó. Mà Yến Hoàng Chân vì có công hiến trang, được gọi đến bên cạnh hoàng thượng bồi giá. Trong lúc nhất thời thật sự có thể nói là phong quang vô hạn, chạm tay có thể bỏng. Mà cùng lúc đó, Phố Sơn coi như là ngồi kip nổ, ngọn núi kia rộng lớn, suối ôn tuyền lại không chỉ có một nơi, tuy không được chỗ tốt nhất kia, nhưng vô được một cái cũng được a! Thế là, công lớn nhà họ Yến mọi ngày vắng tanh nay thiếu điều bị người ta giẫm nát, tới tới lui lui đều là các hoàng thân quốc thích, thế gia đại thần, đều là muốn đến mua đất của Yến gia.

Người ta quan lớn, Tô Tuệ Nương không dám đắc tội, chỉ có thể phụng bồi nhất nhất tiếp đãi, nhưng sau đó, nàng thật sự ghét ồn ào, hơn nữa nàng giờ đang mang thai, quan trọng nhất chính là khối thịt trong bụng này, chuyện còn lại chả có tâm tư quản. Thế là chuyện tình liên quan đến Phố Sơn, nàng toàn quyền giao cho Hoắc Cương xử lý, y là một kẻ ngoài thô lỗ trong gian xảo, tất sẽ không chịu lỗ là.

Quả đúng như thế, Hoắc Cương kia cực kỳ thăng thần, trực tiếp công khai niêm giá, một con suối 10 vạn lượng bạc, tốt hơn thì 15 vạn lượng, mấy chỗ tốt nhất lại càng khai hơn giá 50 vạn lượng. Rất nhiều nhà nghe báo giá xong, thiếu điều phun một búng máu, mắng: “Sao nguoi sao không đi cướp luôn đi?”

Nhưng Hoắc Cương chả thêm để ý, rõ ràng là thái độ: một tay giao tiền, một tay giao đất. Không phải là không có người muốn đến ép buộc, nhưng vấn đề là Yến Hoàng Chân người ta hiện nay ấy mà là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, đang nóng hằm hạp đây, lúc này nguoi mà có ý định không đứng đắn, chẳng phải tự tìm chết sao?

Thế là ôm được cái bắp đùi “Hoàng thượng” to nhất thiên hạ này, Yến gia quả này phát tài to, trừ hai nơi nhà mình lưu lại ra, còn lại tất cả đều bán không còn một mảnh, tổng cộng vớ bẫm được 500 vạn lượng bạc trắng bóng.

Cơ mà Yến Hoàng Chân người ta phải gọi là “Trung tâm báo quốc” cũng thật là đủ “chân chó”, 500 trăm vạn lượng bạc, cũng không thương lượng với Tô Tuệ Nương một tiếng, mắt cũng không chớp lấy một cái, toàn bộ đều hiến tặng cho Hoàng thượng, trong miệng còn nói, vì thần có thể được số tiền này tất cả đều là nhờ vào hồng phúc của hoàng thượng, vạn lần không dám giữ cho riêng mình, lý nên hiến tặng bệ hạ toàn bộ.

Chu Trọng Quốc nghe vậy trong lòng thật sự cảm động lắm thay.

Y nhìn Yến Hoảng Chân đầy mặt khiêm nhường trước mắt, bất tri bất giác cũng nhớ tới người cha chết sớm của hắn. Năm ấy Hạo Nhiên hẳn chẳng phải dốt cạn gia tài giúp ta giành được nghiệp lớn đây sao? Thật không hổ là phụ tử, đối với trăm điều là trung tâm tuyệt đối như nhau!

Trong diện này không thể không đề cập một chút, nguyên nhân cái chết của Yến Hạo Nhiên, không giống với đám công thần bị Chu Trọng Quốc cố ý giết chết. Yến Hạo Nhiên hẳn là do vào một lần uống say rồi trở về phủ, từ trên ngựa té xuống, gãy cổ chết. Cái chết này mặc dù khá là xàm xí, nhưng không thể không nói, hắn chết thì tốt hơn!! Không còn nằm trong đám quân thần để hèn bi ỏi sau này nữa, lưu lại trong lòng Chu Trọng Quốc dĩ nhiên là tất cả mặt tốt của đối phương. Hôm nay lại nhìn gương mặt Yến Hoảng Chân cơ hồ giống Yến Hạo Nhiên như đúc, Chu Trọng Quốc dĩ nhiên là bùi ngùi mãi thôi.

Thế là ngự khẩu hoàng đế bề hạ vừa mở, Yến Hoảng Chân lập tức thăng quan tiến tước, ban đầu chức vị của hắn là Cẩm Y Vệ Bách hộ giờ lại thăng lên tới Cẩm Y Vệ Thiên hộ, còn tăng thêm một chức hành tẩu trước ngự tiền. Mà quan trọng nhất là, Chu Trọng Quốc thưởng xuống một tước vị, phong hắn là Tử tước. Phẩm cấp của Đại Thụ xếp từ cao đến thấp là: vương, công, hầu, bá, tử, nam cấp. Tử tước tuy là thấp nhất, nhưng tốt xấu cũng là một tước vị, biết bao người cầu còn không có. Dĩ nhiên kia năm trăm vạn lượng bạc kia, Chu Trọng Quốc vui vẻ thu nhận toàn bộ.

Sau khi Hoắc Cương hay tin này, một hơi không thở lên nổi, thiếu chút nữa tức chết, chỉ vào lỗ mũi Yến Hoảng Chân mắng hắn phá của. Năm trăm vạn lượng đó a, cứ như vậy bay mất trước mắt mình. Mà Tô Tuệ Nương nghe tin này xong, lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi, khen Yến Hoảng Chân thông minh.

Ban đầu bọn họ mua Phó Sơn kia xác thật là ôm thái độ kiếm một khoản bộn, nhưng sau đó từ khi xa giá đến, hết thấy không còn giống vậy nữa rồi. Im ỉm mà phát tài to là đã không được rồi, bao nhiêu con mắt còn đang ngó chừng kia kia, người có thể vét được bao nhiêu tiền, trong lòng người ta rõ mồn một ấy chứ. Hơn nữa Chu Trọng Quốc kia là người lòng dạ hẹp hòi cỡ nào a, ngay cả huynh đệ đồng sinh cộng tử y còn không tha, còn có thể chứa chấp được có người mượn danh hiệu của y kiếm tiền ư?

Giờ ấy mà lại tốt, năm trăm vạn lượng bạc quang minh chính đại “biểu” cho Hoàng thượng, khỏi có ai tơ tưởng, nên làm gì thì làm cái đó đi thôi~~

Tô Tuệ Nương chậm rãi vuốt ve vòng bụng đã dần nhô lên của mình, nhàn nhạt nghĩ, đời trước đem son trang ôn tuyền hiến tặng cho Thánh thượng chính là Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn, đời này, lại bị nam nhân nhà mình chặn họng mất, nếu hắn biết được, không biết sẽ tức thành cái dạng gì đây!

Ai bảo hắn nạp Yến Như Lan làm Trắc Phi chứ?

Tô Tuệ Nương khẽ thở dài, nàng thật đúng là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi a.

Thế là cả mùa đông năm nay, Chu Trọng Quốc đều ở tại trên Phó Sơn, chỉ trở về kinh thành một chuyến vào năm mới. Tục truyền, tinh thần Hoàng thượng trông rất tốt, hiển nhiên là ôn tuyền an dưỡng rất có hiệu quả đó a! Mà nhờ lần ban tặng này, năm nay Yến gia nhận quà tết đến gần như vượt mức, chẳng cần biết có quen hay không quen, nhận vào một đồng lớn, mà Tô Tuệ Nương là nữ chủ nhân, dĩ nhiên phải tỉ mỉ xem qua, tình tế đáp lễ, mà ở trong đó có hai phần quà đặc biệt chói mắt, một phần là của phủ Vĩnh Bình Hầu đưa tới, một phần là phủ Hoàng thái tôn đưa tới.

Người trước đặc biệt dày, thể hiện ý giao hảo thân thiện, người sau ấy mà tầm tầm, lộ ý thanh cao.

Tô Tuệ Nương nhướn mày, đưa quà đáp lễ cho hai phủ lại là như nhau: lão sâm nhiều năm.

Sản phẩm từ không gian, chất lượng tuyệt đối đảm bảo. *(Mạc Thiên Y: câu này giống quảng cáo nh)*

Đây là cái tết đầu tiên Tô Tuệ Nương ăn cùng Yến Hoảng Chân sau khi thành thân, do đó hai người đều cảm thấy rất vui vẻ. Bọn họ mời Hoắc Cương tới cùng đón năm mới, có thể nhìn ra được, đối phương cũng cực kỳ cao hứng, đầu sao trong những ngày nhà nhà đoàn viên này, ai cũng không muốn ở một mình.

Trong khách sảnh, trên chiếc bàn tròn đã sớm bày đầy tiệc rượu, mấy món chính gồm có đầu sư tử kho, cá mè chiên sốt tương, thịt đông, vịt rim nguyên con. Còn có mấy món phụ như: bánh mè rán mật (giống bánh cam đường), rau trộn thịt băm, măng luộc, lại phối với táo đỏ, cam vàng, cùng với một đĩa dưa hấu không biết lấy được từ đâu, được bày biện đủ mọi màu sắc, khiến cho người ta miệng nhỏ dãi.

* đầu sư tử kho: thịt viên sốt tương

Tùng thư quyết ngư: cá mè chiên sốt tương đỏ

Thịt đông: giò thủ

Vịt rim nguyên con:

Cháu trai nhà mình con đường làm quan thuận lợi, trong lòng Hoắc Cương tất nhiên cao hứng, không khỏi thông khoái uống một hời, hai cậu cháu nâng ly cạn chén uống đến mặt đỏ tía tai. Tô Tuệ Nương thì ở bên cạnh nhấp từng ngụm trà nóng, cười híp mắt nhìn họ.

Đến đêm trong nhà đốt pháo, Tô Tuệ Nương sợ kinh động bảo bồi trong bụng, cố ý trốn vào phòng, đợi lúc Yên Hoàng Chân ý cười đầy mặt đi vào, không khỏi hỏi: “Chơi đã chưa?”

Yên Hoàng Chân cười híp mắt gật đầu, trên mặt lộ vẻ hời hợt.

“Trước kia trong nhà ăn tết, Tuệ tỷ tỷ đều mua pháo về nhà cho ta đốt, chỉ là căn bản chả đã ghiền, lần nào nàng cũng mua quá ít.” Nói đến cuối cùng, hân hoan môi lên, ra điệu nũng nịu.

Đã bao lớn rồi còn làm như đứa trẻ, Tô Tuệ Nương âm thầm lắc lắc đầu, hai vợ chồng ngồi trên bàn để chân, vai tựa vai, chân chạm chân, ánh mắt vàng trong phòng lấp lóe, phá lệ nhu hòa. Nàng nhìn người bên cạnh vừa chậm rãi vuốt bụng mình, chỉ cảm thấy lòng ngập tràn hạnh phúc, đời này, rốt cuộc nàng không nhìn lầm người.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Mồng ba tết, hai vợ chồng trở về nhà mẹ đẻ, Tô Tuệ Nương ấy lại được niềm vui bất ngờ, nhìn Thường Nhuận Nga mặt mày thẹn thùng, Tô Tuệ Nương ngạc nhiên mở to hai mắt: “Quả thật có rồi?”

Thường Nhuận Nga đỏ bừng cả mặt gật gật đầu, “Hơn một tháng.”

“Vậy thật sự, thật sự là...” Tô Tuệ Nương có phần nói năng lộn xộn: “Thật là tốt quá, thật tốt quá, A Nga chúc mừng muội a!”

“Cũng là nhờ tỷ tỷ ấy!” Thường Nhuận Nga nắm tay nàng, đầy chân thành nói. Trong lòng nàng cho rằng bởi Tô Tuệ Nương mang thai trước, mang đến phúc khí, mình đi theo dính chút ít, thế nên mới có.

Tô Tuệ Nương cảm thấy gần đây vận khí nhà mình thật sự là có hơi vượng, liên tục đến từng chuyện tốt một, đúng là ngăn cũng ngăn không được. Nhưng giống như thịnh cực tất suy vậy, chuyện phiền phức của nàng cũng đến theo.

“Phu nhân nói mồng bảy là ngày nhà chúng ta tế tổ, mời ngài cùng Hoàng Chân thiếu gia trở về một chuyến.” Hình ma ma đứng bên dưới, hai mắt quét đến trên bụng Tô Tuệ Nương.

Đề nén đủ loại ý niệm trong lòng, nàng cười nói: “Xin chuyển cáo mẫu thân, đến lúc đó, ta và Hoàng Chân nhất định sẽ đến.”

Nàng nói dối.

Nàng căn bản không hề có ý định đi.

Phủ Vĩnh bình hầu kia không khác nào đầm rồng hang hổ, nếu mọi ngày Tô Tuệ Nương tất nhiên không sợ, nhưng bây giờ nàng đang mang thai, dẫu một chút xui nguy cơ cũng không chịu nổi sao có thể đến chỗ nguy hiểm như vậy, nếu đến lúc đó xảy ra chuyện gì, nàng đến cả chỗ khóc cũng không có. Bất quá nàng đem chuyện này nói cho Yên Hoàng Chân, tên kia biểu hiện cũng rất ý vị sâu xa, hẳn lại thế mà biểu thị nguyện ý đi, Tô Tuệ Nương thâm nghĩ, rõ thật kỳ quái.

Khăng định có âm mưu.

Thế nhưng tình huống sau đó hình như cũng không phải như Tô Tuệ Nương nghĩ, sau khi Yến Hoảng Chân từ phủ Vĩnh Bình Hầu trở về, ngược lại trông rất cao hứng. Tô Tuệ Nương hỏi hán thể nào, hán lại không trả lời, khiến nàng thắc mắc không thôi.

Ra giếng, xem như hết tết, một ngày nọ, Tô Tuệ Nương bỗng nhận được một phong thư, mở ra xem, không khỏi chấn động.

Người gởi thư ấy lại là Tề Mai Mai nhiều năm không gặp.

Trong thư viết, ở quê xảy ra biến cố, là dựng của cô, đại ca của Yến Hoảng Chân, Vương Đại Lang bị dính kiện cáo liên quan đến mạng người, sắp bị phán hình, vì thế gởi thư cầu cứu Tô Tuệ Nương.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Một đứa bé gái

Edit: Mạc Thiên Y

Kể từ khi mấy người Tô Tuệ Nương đến Thượng Kinh, liên lạc với quê nhà bên ấy còn dư lại cũng không nhiều lắm, chỉ giữ liên lạc với mỗi Tề Mai Mai, cũng bởi núi xa nước xa, một năm cũng chỉ liên lạc hai lần mà thôi. Lần trước gởi thư, Tề Mai Mai vẫn còn rất hưng phấn biểu thị tiệm lâu của cô làm ăn làm vô cùng tốt, hiện tại đã phát triển chi nhánh thứ tư rồi, có gì chưa quá nửa năm, lại xảy ra tình cảnh như này.

Tô Tuệ Nương cau mày nghĩ, hơn nữa Vương Đại Lang kia là một hán tử rất lương thiện, sao có thể làm ra hành vi giết người được.

Đêm đó, sau khi Yến Hoảng Chân trở về, nàng lập tức nói ra chuyện này. Đọc thư, hán nhướn nhướn mày. “Tuệ tỷ tỷ an tâm, chuyện này cứ giao cho ta xử lý.”

Yến Hoảng Chân bây giờ là Cẩm Y Vệ Thiên hộ cao quý, nắm trong tay rất nhiều người tài giỏi, đương nhiên dễ làm việc.

Quả nhiên, không tới nửa tháng, bên kia đưa tới tin tức, Tô Tuệ Nương mới biết được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thì ra là sau khi mấy người Tô Tuệ Nương rời đi hơn nửa năm, Vương Nhị Lang bỗng tìm tới cửa, gã vốn là con rể của Liễu gia đương ở trong tổ phú quý hưởng phúc. Chỉ tiếc từ lúc nhạc phụ gã qua đời, trong nhà liền xuống dốc không phanh, Vương Nhị Lang chẳng thông việc vặt, lại luôn muốn làm ăn buôn bán lớn, sau mấy lần đập phá món bạc lớn, toàn bộ đều thua lỗ sạch, có là núi vàng núi bạc cũng không chịu nổi. Rất nhanh đã có chủ nợ tới cửa ép trả nợ, mà cái cô vợ Liễu Hoàn kia của gã rõ cũng ác, cuốn sạch số tiền cuối cùng trong nhà, nhân lúc ban đêm cùng nhân tình bỏ trốn. Vương Nhị Lang cùng đường, chỉ có thể đến tìm đại ca gã nương tựa.

Chuyện sau đó tự không cần nhiều lời, với tính tình của Vương Đại Lang và Tề Phụng, dĩ nhiên dễ dàng đã bị bắm lấy, chỉ là bây giờ trong nhà còn có Tề Mai Mai, dĩ nhiên không chịu cảm bạc mà nhà mình cực khổ kiếm được đi lấp vào cái động không đáy Vương Nhị Lang kia. Hai người hầu như là ngày ngày âm ỉ, đêm đêm mắng chửi. Vương Nhị Lang kia là cái tên mặt dày tim đen, được người ta giúp đỡ, lại chẳng hề cảm kích, trái lại sinh oán, hơn nữa chẳng biết lúc nào gã còn vướng vào tật hút thuốc phiện, thứ kia là loại có thể gây nghiện cao nhất, dần dà người bị suy bại dần. Điều đáng hận nhất là, tên Vương Nhị Lang kia chẳng những tự hút, mà còn ôm lấy Vương Bảo Nhi hút. Vương Bảo Nhi chẳng qua là tiểu đồng mười tuổi, đứa bé mới choai choai, đã hiểu gì đâu. Hít mất lần liền nghiện, giấy chung quy không gói được lửa, chuyện này rốt cuộc để Vương Đại Lang biết được. Gã chỉ có độc mỗi đứa con trai, nay lại biến thành bộ dáng này, sao có thể không giận cho được. @Mac.Fire.Y Tức thì xách con dao phay xông ra ngoài, một đường tìm đến ám quán kia, đá cửa vọt vào, quả thật nhìn thấy Vương Nhị Lang dẫn theo Vương Bảo Nhi ở đó nuốt mây nhả khói. Vương Đại Lang sùng sộ gờ đao muốn chém, tại những nơi mờ ám này đều có đám ác ôn trông coi, há có thể phá, sáu bảy tên đồng loạt xông lên. Vương Đại Lang kia bây giờ cũng đỏ quánh cả mặt, trong tay gã có đao, thân thể cũng có khí lực, một phen đánh nhau hỗn loạn, chém chết một người trong đó.

Yến Hoảng Chân nói đến chỗ này khẽ dừng lại, lộ ra vẻ mặt đáng tiếc: “Con thô chết nhất Vương Nhị Lang kia chạy trốn rõ nhanh, kẻ bị chém sao không phải là gã chứ!”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó đã tròn mắt há hốc mồm, nàng vạn vạn không ngờ tới bên trong lại sẽ có một phen khúc khuỷu như này.

“Tên Vương Nhị Lang kia đúng là kẻ tai họa, ai dính vào gã kẻ đó xui xẻo!” Tính tình tốt như Tô Tuệ Nương cũng không khỏi mắng: “Ngay cả cháu ruột mình cũng muốn hại.”

Yến Hoảng Chân nghe vậy liền cầm tay nàng, khuyên nói: “Tuệ tỷ tỷ không cần lo lắng, chuyện này ta đã cho người giải quyết rồi, chẳng qua là nghe nha đầu Tề gia kia tò ý, hình như không muốn ở đó nữa, muốn đến Thượng Kinh này.”

“Nếu thật như vậy, cũng tốt!” Tô Tuệ Nương không hỏi hán rốt cuộc giải quyết thế nào, chỉ nói: “Ta cho người mướn căn phòng nhỏ ở phụ cận, bọn họ tới cũng có thể có chỗ nghỉ chân tạm thời.”

Yến Hoàng Chân tỏ vẻ sao cũng được, gật gật đầu.

Tô Tuệ Nương nói là làm, ngày hôm sau sai người ra ngoài tìm phòng ốc, thật sự tìm được gian phòng không tệ, ba gian ngói xanh, có thêm cả một cái sân nhỏ, tiền thuê mỗi tháng hai mươi lượng bạc. Tô Tuệ Nương thanh toán liền ba tháng, nàng đoán chừng, mấy người Tề Mai Mai cũng sắp tới nơi rồi. Bất quá rất hiển nhiên, Tề Mai Mai tới nhanh hơn nàng tưởng.

Tiểu cô nương cũng không còn đen gầy như que củi lúc trước, đã trở thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, mặc dù không xem là dễ nhìn, nhưng hơn ở ngũ quan khoáng đạt, giữa hai hàng mày có nét lạnh lẽ.

Tô Tuệ Nương mới cô ta ngồi xuống, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao không thấy cha mẹ con?”

Trên mặt Tề Mai Mai lộ vẻ âm trầm: “Không đối gât di, chuyện đệ đệ con di cũng có thể nghe rồi đó, đệ ấy bây giờ đang cai thuốc phiện, thường thường phát tác, phải có người bên cạnh chăm sóc. Ngất nổi, đệ ấy còn nhỏ như vậy, mỗi lần phát tác sẽ co giật, sốt cao không ngừng, thành thử cha mẹ căn bản không đi được.” Nói xong trong mắt liền đầm nước mắt.

Tô Tuệ Nương nhớ tới bộ dáng Vương Bảo Nhi lúc bé trắng mập tròn trịa, trong lòng cũng thấy thương, chỉ an ủi: “Thượng Kinh có rất nhiều danh y, từ từ mà xem, bệnh rồi cũng sẽ tốt thôi!”

Tề Mai Mai một phen lau khô nước mắt, lôi kéo tay Tô Tuệ Nương, đầy cảm kích nói: “Lần này thật sự đa tạ di, từ nhỏ đến lớn, ngài không biết đã giúp chúng con biết bao nhiêu lần, Mai Mai thật không biết làm thế nào cảm tạ ngài mới phải.”

“Con bé ngọc, còn nói chuyện này làm gì!” Tô Tuệ Nương cười hờn liếc nàng một cái: “Ồ Thượng Kinh này, di cũng ngược mắt không ai thân thuộc, các cháu tới âu cũng là đúng lúc, chỉ ít lại thêm một chỗ có thể đến chơi.”

“Chỉ cần không chê con phiền, con còn ước gì ngày ngày nhìn thấy ngài đây!” Tề Mai Mai khôi phục chút ít thần thái, lạnh lạnh nói.

Tô Tuệ Nương mỉm cười, vỗ vỗ tay nàng.

“... Nhắc tới, thật sự không có mặt chúc mừng ngài được nha!” Hai người nói tới nói lui, đề tài không tự chủ chuyển đến chỗ khác.

Tề Mai Mai ghé vào tai Tô Tuệ Nương thần thần bí bí nói: “Năm đó con đã nhìn ra, thằng nhóc Vương Thất Lang kia đối với di có lòng dạ bất chính.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này sắc mặt đỏ lên.

“Chưa từng thấy qua đệ đệ nào nhìn tỷ tỷ như vậy, hết như cái nhìn của con sói vậy, ánh mắt lóe lục quang...”

Mất thấy Tề Mai Mai càng nói càng xa, Tô Tuệ Nương vội chặn lại: “Chuyện ngày trước cũng không cần nhắc lại, hôm nay Tiểu Thất đã đổi tên là Yến Hoàng Chân, chúng ta đã không phải tỷ đệ mà là vợ chồng rồi!”

Nói tới chỗ này nàng không khỏi sờ sờ bụng to ra, ngay cả con cũng sắp sinh, còn so đo với dĩ vãng thì có nghĩa gì.

“Đúng vậy a, lại nói, thật đúng là chúc mừng di cũng sắp làm mẹ đây!” Tề Mai Mai mặt đầy chân thành nói. Cô chính là người xuyên qua, hậu thế gì mà nam yêu nam, nữ yêu nữ cũng gặp đây, đối với mối tình chị em này dĩ nhiên sẽ không có bao nhiêu thành kiến, đây cũng xem như là “đường thành” gì gì đó cũng nên! Tề Mai Mai thầm nghĩ, không biết có sao bỗng nhiên có chút hâm mộ.

Nụ cười nơi khóe miệng Tô Tuệ Nương càng thêm nhu hòa.

Cũng không biết có phải do gặp lại Tề Mai Mai hay không, khoảng thời gian gần đây nàng luôn nhớ lại cuộc sống tại Vương Gia Ao trước kia. Từ nỗi kinh hoàng “tình lại” trong kiếp hoa, đến cuộc sống không như ý tại nhà họ Vương, rồi đến tự lập môn hộ gặp lại Lâm thị và Tô Văn. Thậm chí ngay cả gương mặt của Bì thị, Điền thị, Vương Ngũ Nương, Vương Lục Lang cũng cách đây ba hôm mà nhớ ra.

Mà một tội nọ, nàng nằm mơ, một giấc mơ đã rất lâu không thấy.

Trong mộng vẫn là một mảnh sương trắng, nàng bước đi, bỗng nghe thấy một trận tiếng cười, vui vẻ, nhỏ bé yếu ớt, đầy vô ưu vô lự, vừa nghe liền biết là tiếng cười của trẻ con, tiếng cười kia thoát trước thoát sau, thoát trái thoát phải, trong lúc nhất thời cũng không phân biệt ra là truyền tới từ đâu.

Tại lúc nàng còn âm thầm nóng ruột, có vật gì đó ôm lấy bắp đùi nàng, nàng cúi đầu nhìn, ngây ngẩn cả người, đứa bé gái bên dưới cười hi hi háp háp mắt với nàng.

Tô Tuệ Nương lập tức chảy nước mắt.

Nhớ mang máng rất nhiều năm về trước, khi nàng đem bánh ngọt đút cho một đứa bé ăn, đứa bé kia nói với nàng: “... Di ơi, di làm mẹ con, có được không?”

Tô Tuệ Nương vĩnh viễn cũng không quên được biểu tình kia trên gương mặt cô bé, thương tâm, ủy khuất, còn mang theo sự khẩn cầu sâu đậm, nhưng tại lúc nàng bắt đầu từ chối, gương mặt kia bỗng biến thành tuyệt vọng sụp đổ.

Rồi sau đó, đứa bé ấy chết, bị người ta hành hạ tới chết.

Tô Tuệ Nương mở choàng mắt, cảm thấy nơi gò má lạnh lẽo như băng, nằng che miệng òa khóc.

“Sao vậy, sao vậy, khó chịu chỗ nào sao?” Yến Hoảng Chân ngồi bên cạnh nghe thấy động tĩnh, lập tức giật mình tỉnh lại, giọng mang kinh hoàng kêu lên: “Người đâu, đi mời đại phu!”

“Không có gì đáng ngại!” Tô Tuệ Nương lắc đầu, kéo hẳn lại: “Chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Yến Hoảng Chân nghe lời này, sắc mặt hòa hoãn, cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Thấy ác mộng à? Đừng sợ, Tiểu Thất ở đây!”

“Không! Là một mộng đẹp!” Tô Tuệ Nương hàm lệ khẽ mỉm cười, đem tay hất phủ lên trên bụng mình, chậm rãi nói: “Ta có dự cảm, chúng ta sắp có con gái.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tuệ Nương sinh nữ

Edit: Mạc Thiên Y

Đoạn thời gian gần đây, bên trong Thượng Kinh rất không yên ổn, nguyên nhân bởi vì Nhạn Môn Quan bị Thát Tử công phá. Đây thật sự là một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng. Nhạn Môn Quan kia ấy là yếu đạo trấn giữ phương bắc, một khi bị công phá, Thát Tử liền giống như ngựa hoang mất cương, trong khoảnh khắc sẽ xông thẳng vào cướp giết. Đại Thụy kiến quốc tính đi tính lại cũng mới hơn mười năm mà thôi, nỗi sợ hãi của dân chúng đối với Thát Tử vẫn sâu tận xương tủy, vô số lời đồn bắt đầu len lỏi giữa Thượng Kinh, nơi nơi lòng người bàng hoàng. Yến Hoảng Chân bởi vì chuyện này, cũng càng thêm bận bịu, hấn xuất thân là Cẩm Y Vệ, có quyền lợi không cần qua thẩm phán trực tiếp bắt người bỏ tù, cho nên những kẻ tung lời đồn đãi kia, kích động dân chúng, nhân cơ hội làm loạn, tất cả đều bị hấn dẫn người đến bắt.

Tác phong của Cẩm Y Vệ chính là trực tiếp, tàn nhẫn, Yến Hoảng Chân lại càng học được tinh túy trong đó. Ban đầu có một vị công tử nhà bá tước nọ, lúc cùng bạn ăn uống hứng chí nói mấy câu, kết quả tối hôm đó bị Yến Hoảng Chân dẫn theo nhân mã xông vào, bắt chấp sự uy hiếp của vị bá gia kia muốn khởi bẩm bệ hạ vạch tội hấn, cũng mặc kệ vị lão thái quân kia một thân cáo mệnh xiêm y thân sắc nghiêm nghị, tuyên bố nếu dân cháu nội bà đi, bà sẽ đập đầu chết tại chỗ, Yến Hoảng Chân trực tiếp trói người lên hình giá, hạ ngục. Thủ đoạn như vậy, trong nháy mắt trấn áp được mọi người, từ đó trở đi đại danh của Yến Hoảng Chân ở trong Thượng Kinh càng trở nên không ai không biết —— mặc dù cũng không phải là tiếng thơm gì cam.

Thế cục rối ren, Tô Tuệ Nương cũng khó tránh khỏi lo lắng, nằng cố gắng lực tìm trong ký ức, làm cách nào cũng không nhớ nổi trong bản sử thư nào từng ghi lại trận hỗn loạn này, nhưng điều này cũng chứng tỏ, thế cục sẽ không tệ lắm. Quả nhiên, chẳng đến bao lâu, triều đình bắt đầu dồn dập phát lực, Chu Trọng Quốc điều hai mươi vạn binh lực của Tây sơn đại doanh, cấp tốc đến Nhạn Môn Quan tiếp viện, cán cân thăng lợi lại bắt đầu nghiêng về phía Đại Thụy. Song cũng bởi vì chuyện này, Chu Trọng Quốc nhìn ra sự thiếu hụt về mặt tướng lĩnh của Đại Thụy. Trong vòng 4~5 năm sau, bắt đầu đề bạt những nhân tài mới nổi trong quân doanh lại từ đầu, đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới, mà nói hiện tại. Cứ thế lại một tháng trôi qua, tại lúc bước vào tháng tư, Nhạn Môn Quan bên kia bắt đầu liên tiếp báo về tin chiến thắng, lúc thì quân cánh tả giết địch hai trăm, bắt được ba trăm; lúc thì quân cánh hữu giết địch bốn trăm, bắt được một ngàn, đợt cuối tháng tư, lại truyền tới chiến báo: tam quân thống nhất, vây địch bên bờ sông Vị Thủy, giết địch hai vạn, tù binh bắt được vô số.

Cả kinh thành thoáng chốc sôi trào, người người phờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu ca công tụng đức, mà cái người được ca tụng kia chính là Tam hoàng tử Tấn vương —— Chu Viêm. Lần này hấn là người suất binh tiếp viện Nhạn Môn Quan. Nhận nhiệm vụ ngay lúc lâm nguy, ngăn con sông dữ, đủ loại ca ngợi đối với anh hùng toàn bộ như miễn phí ném lên người Tấn vương, nhất thời cái tên Chu Viêm, hầu như là quán triệt phủ dưới vòm trời.

Nói tới đây thì không thể không nói tới mấy vị hoàng tử của đương kim thánh thượng.

Trưởng tử, cũng là Hoàng thái tử Chu Biểu, đã qua đời từ mấy năm trước, chỉ để lại một con trai, cũng chính là Hoàng thái tử Chu Hậu Văn bây giờ.

Nhị hoàng tử, Thành vương Chu Phú.

Tam hoàng tử, Tấn vương Chu Viêm.

Ngoài thái tử đã mất ra, Thành vương và Tấn vương coi như hai hoàng tử trưởng thành duy nhất. Khác với tính tham tiền háo sắc, danh tiếng vô cùng khó nghe của Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử Chu Viêm trong quá trình cha hấn lập quốc, từng lập nên công lao hiển hách, hấn là người cơ bản ham học hỏi, cực thạo lãnh binh tác chiến, rất được lòng của lớp người có công khai quốc. Mà cũng bởi như vậy, Chu Trọng Quốc đối với đứa con trai này vừa kiêu ngạo vừa kiêng kỵ, điều này có thể nhìn ra từ việc y giữ Chu Phú ở lại kinh thành, mà tấn phong cho Chu Viêm đến một nơi hẻo lánh xa xôi, vật liệu khan hiếm. Lần này cũng bởi vì trong triều thực sự không có người lĩnh quân nhân, mới lại cho Chu Viêm ra trận.

Chuyện trên triều đình, đối với cuộc sống của Tô Tuệ Nương vẫn cách tương đối xa xôi, chỉ cần Thát Tử không đánh đến Thượng Kinh, vậy thì hết thảy dễ nói. Từ Ngộ môn hiển phủ*, quân sĩ chiến thắng trở về, lúc cả Thượng Kinh bắt đầu lần nữa khôi phục yên tĩnh, Tô Tuệ Nương cũng tiến gần đến ngày dự sinh.

* hiển phụ: một loại quân lễ của cổ đại, khi khai hoàn đem quân tù binh thu hoạch được dâng lên tông miếu, biểu hiện chiến công

Vì bảo bối trong bụng, Tô Tuệ Nương đã chuẩn bị tất cả mọi thứ nên làm trước đó, cho nên lúc này ngược lại bình tĩnh hẳn.

Như thế, một ngày nọ mừng tám tháng năm, kèm theo từng cơn đau co rút, Tô Tuệ Nương mở mắt, không vội gọi người, nàng cau mày trầm chịu, đoán chừng lại qua hơn nửa canh giờ, cơn đau bụng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm lợi hại, bấy giờ Tô Tuệ Nương mới xác định mình e là sắp sinh.

“Mộc Hương!” Tô Tuệ Nương gọi một tiếng.

Bây giờ hàng đêm Mộc Hương đều trông chừng trên chiếc giường nhỏ bên ngoài, lập tức đi đến, nhìn chủ tử đầu đầy mồ hôi, nàng trắng mặt, gấp giọng hỏi: “Phu nhân, ngài làm sao vậy?”

“Ta sắp sinh, đi gọi bà đỡ.”

Mộc Hương nghe vậy sắc mặt càng tái, song trải qua hai năm huấn luyện, nàng từ lâu đã không còn là nha đầu ằm ằm ỹ ỹ năm đó nữa, hít sâu một hơi, nàng bước vội đi. Trong chốc lát, cả phòng bừng sáng, bọn nha hoàn thay bộ đồ trong cho Tô Tuệ Nương, hai bà đỡ cũng đi tới trước mặt nàng.

Một bà đỡ trắng tròn mập mạp trong đó, vươn tay sờ sờ bụng Tô Tuệ Nương, “Phu nhân đừng sợ a, ngài bây giờ vẫn chưa thực sự chuyển dạ đâu!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy rất trấn định gắt gát đầu, quay sang Mộc Hương hỏi: “Bảo cho lão gia chưa?”

“Tiểu Thuận Tử đã đến ngoài cửa cung đợi rồi ạ!”

Hôm qua là Yến Hoàng Chân trực đêm, vì thế cũng không có ở nhà.

“Đừng khẩn trương, đi, làm cho ta bát mì gà, ta ăn, mới có sức sinh a!” mồ hôi hột trên trán Tô Tuệ Nương như mọc thành mảng, song, trên mặt lại hoàn toàn là ý cười.

Đã quá lâu quá lâu rồi, nàng rốt cục đã chờ đến cái ngày này.

Cả phòng im ắng, hai bà đỡ ngồi trên ghế con cạnh giường thì mi sắp xếp lại công cụ sinh sản một lát phải dùng, Mộc Hương ngồi bên cạnh Tô Tuệ Nương cầm khăn thấm lau mồ hôi cho nàng, tại bầu không khí vừa yên tĩnh lại trịnh trọng này, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một bóng người vọt vào như gió.

“Lão gia, lão gia, ngài không thể vào a, phu nhân đang...” Tiểu nha hoàn Phương Nhi mặt đầy lo lắng đi theo sau người đến, muốn ngăn cản.

“Cút ngay!” Người đến không kiên nhẫn quát một câu, cũng không biết dùng thủ đoạn thế nào, Phương Nhi như con điều đứt dây, lẩn xồng xộc ra cửa, vừa nhìn lại, người cũng đã sùi bọt mép rồi.

Một phen biến cố, quả nhiên khiến ai nấy trợn mắt hốc mồm, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng phải một lúc lâu mới định thần lại.

“Tuệ tỷ tỷ, Tuệ tỷ tỷ, nàng có sao không? Nàng đừng sợ a, Tiểu Thất ở đây, nếu thật sự chịu không nổi, vậy khỏi sinh nữa!” Yến Hoàng Chân quỳ gối trước giường Tô Tuệ Nương nắm chặt tay nàng, hoang mang lo sợ nói.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi...” Tô Tuệ Nương lúc này không biết nói sao cho phải rồi, nàng đập mạnh xuống giường: “Mộc Hương, mau đi xem Phương Nhi thế nào?”

Sự thật chứng minh, Phương Nhi chẳng qua là bị đập ngã đi mà thôi, bất quá rất hiển nhiên, cho dù là như vậy cũng không cách nào ngăn được ngọn lửa tức giận trong lòng Tô Tuệ Nương.

Sớm biết thăng nhóc này ở phương diện khác hết sức ngang tàng rồi, nhưng cũng không ngờ ngông đến tình trạng này, nơi này chính là phòng sinh a, là chỗ mà một đại nam nhân như ngươi có thể vào sao? Rồi! Cho dù ngươi xót ta, vẫn cứ xông vào, nhưng ngươi có cần phải thương tổn nha hoàn bên cạnh ta không? Nữ nhân sinh đẻ rất đề ý dấu hiệu, ta còn chưa sinh đâu, ngươi đã đã thương một người, còn nữa, cái gì mà bảo là chúng ta không sinh nữa chứ? Ngươi tưởng ta mang trong bụng là cái gối, vén áo lên là có thể lấy ra à?

Không biết có phải hay không bị đủ loại ngang tàng của Yến Hoàng Chân chọc tức, cơn đau bụng của Tô Tuệ Nương đột nhiên tăng mạnh, nàng cau mày, không thể kiềm mà kêu một tiếng.

Sắc mặt Yến Hoàng Chân xoạch cái trắng bệch.

Bà đỡ bên cạnh gấp giọng nói: “Vỡ nước ối rồi...”

Cơn đau tựa như không có tận cùng, từng cơn lại nối tiếp từng cơn, dần dần Tô Tuệ Nương trở nên không thể nghĩ được gì nữa, nàng chỉ theo bản năng nghe giọng của bà đỡ, hít vào, thở ra, dùng sức, dùng sức... Nhưng thật sự là quá đau, nàng cắn môi, thậm chí cũng nếm thấy mùi máu tươi, trong mê mê mang mang không biết qua bao lâu, sau khi một lần nữa dùng hết khí lực toàn thân, đột nhiên toàn thân buông lỏng, tựa như từ địa ngục trở về thiên đường.

“Oa oa oa oa...” tiếng khóc to lớn vang dội cả phòng.

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân, là một thiên kim ạ!”

Tô Tuệ Nương nhếch khóe miệng, rốt cục cho phép mình chìm vào cơn mê.

Edit: Mạc Thiên Y

Thời gian nàng ngủ cũng không lâu, đoán cũng chỉ khoảng nửa canh giờ, mở mắt lần nữa, trong phòng chỉ còn lại Yến Hoảng Chân, hần nắm tay nàng, đang yên lặng rơi lệ.

Thương tâm, ủy khuất, kinh hoàng, hết như một đứa bé bất lực.

Trong nháy mắt, tim Tô Tuệ Nương hóa thành một vũng nước trong.

“Khóc cái gì, ta không phải êm đẹp sao?” Nàng khàn giọng nói.

Yến Hoảng Chân nghe vậy nước mắt chảy càng nhiều, hần nằm sấp trên giường, gò má hai người dán chặt sát sao, thậm chí Tô Tuệ Nương cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nước mắt của hần.

“Nhiều, nhiều máu như vậy...” Hần khẽ run: “Chảy nhiều máu như vậy...”

“Đồ nghiệt, sinh con đều như vậy cả!” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Ta không sao, rất nhanh sẽ khỏe lại thôi.”

“Đừng sinh nữa, đừng sinh nữa!” Yến Hoảng Chân quyết miệng, ủy khuất nước nở nói: “Làm ta sợ muốn chết.”

Trong lòng Tô Tuệ Nương lại rất phản đối, có điều nàng cũng biết tình cảm Yến Hoảng Chân đối với mình, lúc này cũng không kích thích hần, chỉ nói: “Con đâu, mau bế tới cho ta xem.”

Nàng nhớ là một bé gái a!

Chẳng bao lâu, một cái bọc vải hoa màu đỏ thẫm được Mộc Hương ôm ra ngoài.

“Con thật xinh đẹp!” Nhìn đứa bé nhỏ xíu này, Tô Tuệ Nương muốn tan chảy cả người.

Yến Hoảng Chân nghe vậy lại khinh thường hừ một tiếng.

Đứa bé đỏ hỏn, nhăn nhúm như vậy, y hết con khi, rốt cuộc đẹp chỗ nào chứ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Yến Như Duyên

Edit: Mạc Thiên Y

Yến Hoảng Chân đứng cạnh giường, khoanh tay, ánh mắt bất thiện nhìn hai mẹ con trên giường.

Chỉ thấy dưới ánh nến vàng, nữ tử trẻ tuổi kia đang mặt đầy “nhu tình mật ý” nhìn vật nhỏ trong ngực, vật nhỏ giường cái miệng hồng nhỏ, rầm rứt mà mút mút, rất gấp, đáng vẻ rất ủy khuất. Nữ tử ngẩng đầu nhanh chóng nhìn thấy Yến Hoảng Chân như cái cọc gỗ đứng trần trần bên giường, khẽ nhíu mày, sau đó, chuyện càng khiến hần không vui liền xảy ra, nàng xoay người đưa lưng về phía hần, chậm rãi cởi vạt áo mình, từ góc độ của Yến Hoảng Chân, vừa vặn có thể thấy phần da thịt trắng mịn bị lộ ra một chút xíu kia.

Mặt Yến Hoảng Chân, thoáng chốc đen như đáy nồi.

Bú sữa xong, vật nhỏ rốt cục hài lòng, hướng về phía mẫu thân vô cùng khả ái phun ra vài bong bóng sữa, hai mắt nhắm lại, bắt đầu ngáy o..o... Tô Tuệ Nương cúi đầu, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ xíu của con, lại kiểm tra trong tã có ướt hay không, bây giờ mới cẩn thận đặt con gái bên gối.

Đến lúc này, nàng mới có thời gian chú ý người bên cạnh.

“Đánh thức chàng à?” Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Đã nói rồi, đến phòng khác ở, chàng không nghe, nằng nặc chen chúc trên cái giường nhỏ này.”

Cổ nén không vui trong lòng, Yến Hoàng Chân rón rén ngồi xuống cạnh nàng, lôi tay nàng nói: “Tuệ tỷ tỷ như vậy cũng quá vất vả rồi, chúng ta không phải có môi vú nuôi đây sao? Nàng cần gì tự mình cho nó bú.” Ngực của Tuệ tỷ tỷ ấy là phúc lợi của hân, bây giờ lại bị một con nhóc cướp mất, trong lòng Yến Hoàng Chân quả thực khó chịu muốn chết.

“Ta cũng không cho bú mãi, ban ngày, vú nuôi cũng phải giúp một tay. Chỉ là mẹ nói, đứa bé vẫn nên bú nhiều sữa của mẹ đẻ, có thể tăng cường thể chất.” trẻ con ở nông thôn ai mà chẳng phải tự tay người mẹ nuôi, đứa bé trưởng thành, đa số đều rất khỏe mạnh, mà tỷ lệ bị bệnh hầu như ít hơn vài phần so với con nhà giàu. Tô Tuệ Nương lúc này hận không thể đem hết thầy tốt nhất của thiên hạ cho tâm can bảo bối trong lòng, đầu thế lại keo kiệt chút sữa này của mình.

Về diện biết thời biết thế nào giờ vẫn luôn là một trong những ưu điểm không được nhiều mảy của Yến Hoàng Chân, hiện tại đang là thời điểm tiểu nha đầu này nổi bật nhất, kẻ lẽ vài câu “không tốt” khẳng định sẽ chọc giận Tuệ tỷ tỷ. Vì thế đầu trong lòng hân có bất mãn đến đâu, cũng đều đặt dưới đáy lòng, trên mặt lại làm ra vẻ yêu thích, ôn nhu mà nói với Tô Tuệ Nương: “Tuệ tỷ tỷ cực khổ vì nó như vậy, đợi nó lớn lên, nhất định phải cho nó biết, cảm niệm ân đức nàng.”

“Đồ ngốc, ta là mẹ ruột con bé, vì con làm nhiều hơn nữa cũng là cam tâm tình nguyện, nào muốn cảm kích gì chứ.” Tô Tuệ Nương buồn cười liếc trắng mắt.

Yến Hoàng Chân nghe vậy, trên mặt run rẩy.

Kỳ thật trong lòng Tô Tuệ Nương rất rõ ràng, Yến Hoàng Chân vẫn chưa có sự chuẩn bị và giác ngộ trở thành một vị phụ thân, hân tuổi còn rất trẻ, đang là thời điểm hăng hái bồng bột chuẩn bị dựng sự nghiệp lớn, đối với “con cái” căn bản không có bao nhiêu mong đợi, cũng càng khỏi nói tới yêu thích.

“Tuệ tỷ tỷ, làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Tô Tuệ Nương như có âm đạm, Yến Hoàng Chân vội dè dặt hỏi.

“Không có gì? Chẳng qua là nghĩ tới một chuyện.” Nàng xóc tinh thần, nhẹ giọng nói: “Nhắc tới con gái chúng ta còn chưa có tên kia!”

Yến Hoàng Chân nghệt mặt, dáng vẻ đắn đo. Nàng biết ngay, người này chắc chắn là chưa xem xét chuyện này mà, Tô Tuệ Nương thăm thờ dài một tiếng.

“Tuệ tỷ tỷ đặt là được rồi. Nàng thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ ra cái tên dễ nghe.”

Tô Tuệ Nương mới sẽ không tim phổi như hân, trong lòng sớm đã có phương án, nghe vậy chỉ nói: “Đứa bé này đầu thai đến trong bụng của ta, là đã đạt được một phen thân duyên cùng chúng ta. Chỉ bằng lấy chữ duyên này làm tên, được không?”

“Duyên?” Yến Hoàng Chân nhướn mày, lẩm bẩm nói: “Yến Như Duyên...”

Hân họ Yến, mà những bé gái thế hệ này của Yến gia đều lót một chữ “Như”, vì thế liền gọi là Yến Như Duyên.

Cho dù ngoài miệng cay nghiệt, kỳ thật trong lòng hân vẫn xem mình là con trai của Yến Hạo Nhiên, là con nối dòng của nhà họ Yến ư! Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, xoay qua chỗ khác, vuốt ve gương mặt nhỏ xíu của con gái đang ngủ ngon, “Vậy nhé? Tiểu Duyên Duyên của mẹ.”

Những ngày ở cữ luôn đặc biệt gian nan, Tô Tuệ Nương cả ngày nằm trên giường, không được xuống, không được ra gió, thậm chí ngay cả muối cũng không được ăn, bất quá bởi vì có con gái cạnh bên, dầu cực khổ cũng vui mừng.

Một ngày nọ, Mộc Hương bưng bát chén sứ trắng, đút cho Tô Tuệ Nương ăn từng chút một.

“Nước dùng gà đen chưng thành, suốt ba canh giờ, lọc bỏ vụn thịt bên trong, chỉ giữ lại nước canh và gạo kê, gạo lứt, gạo nếp, kê vàng ninh thành cháo, vừa ngon vừa bổ, ngài nên ăn nhiều chút.”

Có là thứ bỏ cách mấy, bên trong chẳng cho một chút muối, sợ cũng ăn không ngon, Tô Tuệ Nương vừa phì nhỏ trong lòng, vừa chậm rãi nhai đồ trong miệng. Ước chừng là do hàng năm ngâm linh tuyến của không gian, thân thể Tô Tuệ Nương quả thật rất tốt, ngay cả thời điểm sanh con cũng vô cùng thuận lợi, từ lúc nước ối vỡ đến khi đứa bé ra đời, tính đi tính lại cũng không đến nửa canh giờ mà thôi. Chẳng qua lần sinh này khiến Yến Hoàng Chân sợ chết khiếp, theo như Mộc Hương nói: “Lão gia lúc ấy sắc mặt trắng bệch, uy hiếp bà đỡ, nói nếu không lôi đứa bé ra, ngài ấy sẽ giết người!”

Tô Tuệ Nương cơ hồ cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, trong lòng thật sự là vừa tức vừa mừng, mà cũng bởi vậy, cuộc sống sau khi sinh của nàng bị canh chừng cực nghiêm, căn bản chẳng khác gì ngồi tù vậy. Thật vất vả ăn xong cháo, đang muốn bảo bé con tới, Thúy Nhi đến bẩm báo nói, Lâm thị tới. Quả nhiên, một lát sau, Lâm thị một thân áo dài màu lam, đầu tóc chải gọn gàng được Hoắc Hương nâng đến.

“Khiến mẹ lo chết được, em dâu con nói đợi đứa bé tám ba ngày hẵng đến, nhưng mẹ nào nhịn được...” Lâm thị vui vẻ nhìn đứa bé vừa được ôm tới: “Thật là một tiểu nha đầu xinh đẹp, y hệt cha nó!”

“Mẹ sao không nói giống con chứ?” Tô Tuệ Nương cự nự làm nũng nói.

“Con đâu có chỗ nào đẹp như Tiểu Thất người ta, nhìn đi, đôi mắt phượng này, nhìn thử cái mũi nhỏ, miệng nhỏ này, lớn lên đích thị là một đại mỹ nhân!”

Mặc dù có người khen con gái mình là chuyện rất đáng mừng, nhưng chẳng biết có sao, Tô Tuệ Nương có phần không vui nổi. Nàng nghĩ, đứa bé này là mình sinh ra mà, sao lại không giống mình chứ, mẹ nhìn xem hai cái lỗ tai này, trông như tiểu nguyên bảo (thời bạc nhỏ), giống con như đúc a!

Hai mẹ con hưng trí bừng bừng vây quanh đứa bé nói không ngừng. Tô Tuệ Nương còn hỏi thăm tình huống của Thường Nhuận Nga, nhảm tính, nàng ấy bây giờ cũng đã đủ năm tháng cũng nên!

“Đoạn thời gian trước bị ghen khùng khiếp, cả người gầy hằn một vòng, cái gì cũng ăn không vô” Lâm thị nói: “Vẫn là nhờ con đưa tới hũ mợ chua kia, sau mới khá được.”

“A Nga thích ăn chua như vậy, theo con thấy, thai này đích thị là bé trai rồi.”

Lâm thị nghe lời này, càng mừng tít mắt. “Mẹ cũng vậy nghĩ vậy, nếu lần này thật sự được thỏa mãn tâm nguyện, Tô gia chúng ta xem như có hậu rồi, mẹ đâu có chết, cũng có thể xứng đáng với cha con.”

“Xem mẹ nói kia, gì mà chết hay không chứ, ngày lành của mẹ giờ mới bắt đầu thôi, vả lại, chờ A Nga sinh con trai, còn cần mẹ chăm nom mà!”

“Đừng vậy, vợ chồng son bọn chúng dù sao cũng trẻ người non dạ, lại chưa từng sinh đẻ, tránh không khỏi luống cuống tay chân, mẹ phải giúp một tay mới đúng a!” Lâm thị cười to nói, có thể là tiếng cười kia quá vang, làm giật mình đứa bé trong lòng, tiểu nha đầu mở to hai mắt ủy ủy khuất khuất nhìn người. Lâm thị vội vàng nhẹ nhàng đỡ đứa bé, ngoài miệng nói: “Ui cha, Duyên tỷ nhi, bà là bà ngoại con nè, cháu ngoan, đừng là tiểu bảo bối đáng yêu a!”

Đáng tiếc, tiểu nha đầu vô cùng không cho bà ngoại nó mặt mũi, khóc lớn lên. Tô Tuệ Nương thấy thế vội đón lấy con bé dỗ dành một lát, lúc này mới ngưng khóc chôn đầu trong bộ ngực thơm mùi sữa của mẫu thân.

“Tuệ Nương này...” Lâm thị có chút do dự mở miệng nói: “Con sinh Duyên tỷ nhi, cô gia có giận không?”

Tô Tuệ Nương sững người, ngẩng đầu nhìn bà một cái, thế mới phản ứng được ý bà là chỉ cái gì.

“Mẹ, Duyên tỷ nhi là con của con cùng Tiểu Thất, có con bé, chúng con chỉ có vui, sao giận được.” Tô Tuệ Nương buồn cười nói: “Với cả, mẹ nghĩ đi, Tiểu Thất dám tức giận sao?”

Lâm thị vừa nghĩ một cái, khuê nữ nói cũng đúng. Theo tính tình ngàn theo trăm thuận của Yến Hoằng Chân đối với con gái mình, sao có thể sẽ tức giận, vì thế cũng an tâm, chỉ vỗ vỗ tay nàng nói: “Trước có nữ sau có nam, chính là một chữ tốt, Tuệ Nương, con không nên gấp gáp a!”

Tô Tuệ Nương cười cười, càng nhẹ nhàng lay con gái trong ngực, chỉ cần có con bé, cho dù sau này mình không sinh được con nữa, cũng không gì mà tiếc nuối.

Sau khi Lâm thị rời đi, Tô Tuệ Nương cho con bú, sau đó đánh giấc trưa, đến giờ Mậu mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt, liền thấy ngoài tấm rèm, một bóng người đứng, nhìn kỹ lại không phải Yến Hoằng Chân thì ai?

Hắn mặc bộ trường sam hoa văn tối màu lam sẫm, trong lòng ôm một bọc tã màu đỏ, một tay ôm, còn thỉnh thoảng hướng về phía trước nhấc nhấc hai cái, làm như đang cân xem nặng bao nhiêu. Tô Tuệ Nương không lên tiếng ngay, ngược lại khe khẽ trở mình, nghiêng đầu nhìn hai cha con ngoài rèm.

Sau một lúc lâu, Yến Hoằng Chân hình như cảm thấy chơi chán, hắn cẩn thận vén rèm lên, muốn đem bọc tã trả về, Tô Tuệ Nương vội nhắm mắt lại làm bộ như ngủ say. Trong cái bọc tơ lụa đỏ thắm, tiểu nha đầu không khóc không nháo, chỉ mở thật to đôi mắt phượng, mãi miết nhìn chăm chăm cha ruột mình, đột nhiên, con bé giơ bàn tay nhỏ bụ bẫm lên, hướng đến mặt của Yến Hoằng Chân, đánh bẹp một cái, sau đó, nhovn miệng cười khanh khách.

Thoạt nhìn vừa ngây thơ thuần khiết lại đặc ý đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tắm ba ngày

Edit: Mạc Thiên Y

Hôm lễ Tắm ba ngày, trong nhà tới không ít người, đến sớm nhất là Uy vũ bá Trần Thái phu nhân cùng con dâu Lâm Tú Châu, rồi sau đó là Lâm thị cùng Thường Nhuận Nga đang mang thai, mẹ con Tề Phưong và Tề Mai Mai, bạn tốt của Tô Tuệ Nương – Lục Song Anh; cùng với vài vị thế tử của dòng họ Yến Hoằng Chân, ngay cả phủ Vĩnh Bình Hầu cũng phái người đưa quà tắm ba ngày tới.

Bởi vì thân phận khác biệt, Tô Tuệ Nương sợ mọi người không được tự nhiên nên cố ý chia thành hai tốp, mấy người Trần Thái phu nhân cùng Lục Song Anh xuất thân quan lại một tốp, đám người Lâm thị Tề Mai Mai lại là một tốp, mọi người đến thăm đứa bé, sau đó liền chia ra ngồi hai bên giường cùng Tô Tuệ Nương tán gẫu.

Đầu tiên là Trần Thái phu nhân, hôm nay trông bà tinh thần không tệ, kéo tay Tô Tuệ Nương hỏi chút tình huống lúc sinh, Tô Tuệ Nương mỉm cười nhất nhất đáp, Trần Thái phu nhân liền vui tươi hơn hờ nói: “Tổng cộng còn chưa tới nửa canh giờ à? ... Con thật là đứa có phúc, ít chịu tội... Nhớ năm đó lúc ta sinh Trần Ngọc ấy mà tốn cả...”

Tô Tuệ Nương khẽ nhếch khóe miệng lắng lắng nghe, trong lòng lại có phần sáng tỏ, lý do vì sao thường ngày Trần Thái phu nhân không thấy nói năng gì, hôm nay lại hay nói như vậy, chẳng phải là thiếp thất của Trần Ngọc, vị nữ tử họ Ôn kia lúc này cũng đang mang thai, đoán chừng khoảng hai tháng là sanh. Nghĩ vậy, nàng không khỏi phóng tầm mắt lên người Lâm Tú Châu bên cạnh, trông cô ta trầm ổn không ít, đã mất đi vẻ nhanh nhẹn thường ngày, thoát nhìn vô cùng quy củ. Thời gian luôn sẽ mài mòn rất nhiều thứ, mà trong chốn nhà cao cửa rộng, cũng không phải một lời chân tình là có thể đòi lấy tất cả, đã trải qua một kiếp nạn lần trước, Lâm Tú Châu cũng phải trưởng thành một phen thôi.

Người thứ hai đến nói chuyện với Tô Tuệ Nương là Lục Song Ảnh, đối với việc cô đến, Tô Tuệ Nương vừa kinh ngạc vừa vui, hai người tay nắm tay, nàng ghé sát tai Lục Song Ảnh thì thầm nói: “Nghe nói mẫu thân muội đang thu xếp hôn sự cho muội, thế nào, có chắc chắn chưa?”

Lục Song Ảnh nghe vậy tức khắc mặt đỏ bừng, ngoài miệng lại nói: “Nào có như tỷ hỏi chứ, hôn lễ con gái từ trước đến giờ là cha mẹ làm chủ, muội, muội dĩ nhiên cũng nghe theo cha mẹ.”

Tô Tuệ Nương lại mỉm cười không nói mà lắc đầu, bắt quá, trong lòng nàng cũng có loại cảm giác kỳ diệu, nếu đời này, Lục Song Ảnh vẫn gả cho Lâm Ngạn Đình giống như kiếp trước, như vậy đến lúc đó mình của kiếp trước phải chăng vẫn theo lẽ thường sinh ra đời? Nghĩ tới những điều này, trong lòng Tô Tuệ Nương có loại cảm giác phiền muộn không nói thành lời.

Tán gẫu cùng mấy người Lâm thị, Thường Nhuận Nga xong thì đã đến giữa trưa, mọi người dời bước đến khách sảnh. Lễ tắm ba ngày được cử hành bởi một bà mụ ngày đó đỡ đẻ cho Tô Tuệ Nương. Trong chậu nước bằng vàng khắc hình “Cá chép vượt Long môn”, lập tức được mọi người ném vào rất nhiều nén vàng, nén bạc, khiến hai bà đỡ vui đến nói lời cát tường không ngừng. Có thể biết hôm nay là “ngày lễ lớn” của mình, tiểu nha đầu cũng đặc biệt nể mặt không khóc không quấy, chỉ tròn mắt qua qua lại lại nhìn mọi người, đáng vẻ trắng nõn, ngây ngô kia, thật sự là quá đáng yêu.

Ngay lúc nghi thức sắp đến khâu cuối, một biến cố không thể tưởng tượng nổi xảy ra, một tên thái giám cùng đến với Yến Hoàng Chân

“Phụng khẩu dụ của hoàng thượng, ban thưởng cho trường nữ của Yến tử tước – Yến Như Duyên, một đôi ngọc như ý vân thủy cung chế.” (*cung chế: đồ trong cung làm ra; vân thủy: tên ngọc màu xanh nhạt*)

Tình cảnh đến đột ngột này cũng làm kinh động chúng nhân, trong đó ngay cả người thân phận cao nhất như Trần Thái phu nhân, cũng lộ ra trạng thái trở mặt. Đều nói, Yến Hoàng Chân này đã trở thành tân sủng ở trước mặt thánh thượng, nay xem ra, quả thật là thế, bằng không một cái lễ tắm ba ngày nhỏ của bé gái, làm sao lại ngay cả thánh thượng cũng ban thưởng đồ xuống?

Thế là, giữa lúc khiếp sợ, lễ tắm ba ngày đã kết thúc.

Tiền khách xong, trong nhà bỗng chốc yên tĩnh trở lại, Tô Tuệ Nương bảo Mộc Hương ôm Như Duyên đi xuống, giữ Yến Hoàng Chân nói chuyện riêng.

“Sao lại thế này? Sao hoàng thượng lại ban thưởng xuống?” Nàng vội hỏi.

Trên mặt Yến Hoàng Chân lộ vẻ căng thẳng, chỉ nói: “Hôm qua lúc làm việc, Hoàng thượng hỏi một câu, không ngờ hôm nay liền ban đồ xuống. Ta cũng rất bất ngờ.”

Tô Tuệ Nương rất hoài nghi nhìn hẩn một cái, tuyệt không tin sẽ đơn giản như hẩn nói.

“Tuệ tỷ tỷ đúng là thích nghĩ nhiều.” Yến Hoàng Chân ngồi cạnh nàng, cười híp mắt nói: “Tắm ba ngày của con gái chúng ta, Hoàng thượng cho đồ, đây là chuyện nở mày nở mặt a, nàng nên cao hứng mới phải! Vậy đôi ngọc như ý kia đâu, lấy ra ta xem thử, hẩn là rất đáng tiền a.”

Tô Tuệ Nương: “...”

Hiệu quả của việc hoàng thượng ban thưởng, rất nhanh thì hiển hiện, phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia truyền tin, nói lão phu nhân muốn nhìn chất ngoại một cái, bảo Yến Hoàng Chân ôm con qua để bà cựa cựa. Đề nghị này lại bị Tô Tuệ Nương từ chối, chỉ nói, con còn bé quá, một khắc cũng không xa mẫu thân được, hay là chờ Tô Tuệ Nương ra tháng, lại bế đến cho lão phu nhân xem. Phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia hay tin cũng không nói gì, Tô Tuệ Nương đoán chắc là rất mất hứng đây, có điều nàng chẳng quan tâm, cứ thế cho qua!

Như thế, lại qua chừng mười ngày, sản dịch trên người Tô Tuệ Nương đã chảy hết toàn bộ, cả người lại hừng hực ba phần, cũng càng thêm có tâm tình thân cận con gái. Tiểu nha đầu có thể nói là một ngày một vẻ, không còn nhăn nhoe như lúc mới lọt lòng nữa, người cũng trắng trắng mập mập, hơn nữa nha đầu này tính khí rất nóng nảy chỉ cần một cái không hài lòng, đảm bảo là có thể khóc đến trời đất quay cuồng, hàng chuỗi nước mắt liền chảy xuống như không tổn tiền, thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

“Duyên tỷ nhi bây giờ ban ngày bú mấy lần?” Tô Tuệ Nương vừa nhẹ nhàng đưa con, vừa nói.

Nữ tử trẻ tuổi đứng cạnh giường cung kính trả lời: “Bẩm phu nhân, tiểu thư trước sau giờ ngo đều bú hai lần ạ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ gật đầu, tính cả buổi tối mình cho bú một lần nữa là con bé ăn đủ rồi.

“Mấy ngày nay đều vất vả cho cô, hầu hạ đại tiểu thư thật tốt, xong việc, ta sẽ không bạc đãi cô.”

Nữ tử kia cong đầu gối, cảm kích nói: “Nô tỳ rõ ạ.”

Nữ tử này nhà chồng họ Đoàn tên gọi Đoàn tẩu tử, là Tô Tuệ Nương chọn ra từ trong đám vú nuôi, lý do là: sạch sẽ, tỉ mỉ, mà bởi vì tháng trước cũng sinh con, vì thế nhiều sữa.

“Ta đã bảo phòng bếp mỗi ngày hầm đồ bổ cho cô, cô đúng hạn ăn, ăn uống cái gì cũng phải đặc biệt chú ý, đắng, cay, mặn, hải sản, thức ăn gây dị ứng, rượu gì đó đều không được dính vào, hiểu chưa?”

“Vâng!” Đoàn thị vội gật đầu.

“Ừ, cẩn thận hầu hạ tiểu thư, đi xuống đi.”

Đoàn thị trước khi đi, lại nhìn Tô Tuệ Nương cúi đầu đưa con gái trong lòng, phu nhân cưng đại tiểu thư như bảo bối, mấy ngày nay, thị nhìn là hiểu, ăn, mặc ở, đi lại mọi thứ đều tận tâm chiều cô, thật ứng với câu “Ngậm trong miệng sợ tan rồi, nâng trên tay sợ rơi” rồi. Chính mình cũng xót toàn bộ tính thần, nếu xảy ra nửa điểm sai lầm, Đoàn thị khề rùng mình, bước chân ra ngoài lại nhanh hơn hai phần.

Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, theo nhiệt độ từ từ ấm lên, Tô Tuệ Nương cuối cùng xem như kết thúc kiếp sống ở cử của mình. Có thể xuống giường, chuyện đầu tiên là vào không gian tùy thân, tẩy sạch người từ trong ra ngoài, nom như thể muốn tẩy đi một lớp da vậy. Quần áo chần mềm, toàn bộ đều thay mới, ngay cả màn giường cũng đổi lại sa mỏng, bấy giờ Tô Tuệ Nương mới cảm giác được mình một lần nữa là “người”.

Ra tháng, ngoài nắng ra, cao hứng nhất chẳng ai hơn được Yến Hoảng Chân, bởi vì hắn rốt cục có thể chuyển từ cái giường chật chội trở lại với chăn ấm nệm êm, người thương ở bên cạnh, nam nhân cầm dục gần một năm, tất nhiên không thể kiềm được, Tô Tuệ Nương cũng thông cảm cho “khổ cực” của hắn, ôm ở một cái, hai người tất nhiên hoàn thành chuyện tốt.

Đội ngày kế, Tô Tuệ Nương bần rùn mở mắt, Yến Hoảng Chân đã đứng bên giường mặc quần áo, chuẩn bị đi làm.

“Bên phủ Vĩnh Bình Hầu kêu chúng ta qua một chuyến...” Tô Tuệ Nương miễn cưỡng nói: “Chàng chừng nào thì có thời gian?”

“Từ ngày mai, ta nghỉ phép.” Yến Hoảng Chân mặc đồ xong, đi tới, cúi người hôn lên má Tô Tuệ Nương: “Ngày đó chúng ta sẽ đi.”

Tô Tuệ Nương đỏ mặt, sáng giọng: “Ăn sáng hẵng đi làm”

“Biết rồi, nàng ngủ thêm một lát đi, đêm qua một muốn chết nhì.” Đôi mắt phượng của hắn cong thành hình bán nguyệt, trên mặt đầy áp nộ cười khó kiềm.

Chương mắt đáng vẽ đặc ý của hắn, Tô Tuệ Nương không chút do dự ném cái gối qua, vô cùng bạo lực mà mắng: “Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Làm khách Hầu phủ

Edit: Mạc Thiên Y

Lại nói, quan hệ giữa nhà họ cùng phủ Vĩnh Bình Hầu, thật sự là một mớ bòng bong. Rõ ràng không có phân nhà, song Yến Hoảng Chân lại tự mình ra ở riêng. Rõ ràng trường bối trong nhà đều còn, song lúc Yến Hoảng Chân thành thân lại chẳng có một mống. Rõ ràng hắn mới là người thừa kế duy nhất của Yến Hạo Nhiên, song tước vị lại bị người khác cướp đi. Dĩ nhiên, trong đó cũng không phải do phủ Vĩnh Bình Hầu sai toàn bộ. Tính tình quật cường cùng danh tiếng xấu thời niên thiếu, Yến Hoảng Chân cũng phải gánh chịu một phần hậu quả. Ai đúng ai sai, ai thị ai phi, hôm nay đã không phân biệt được, nhưng giống như người xấu xí nhất, cũng nguyện ý che mảnh vải trên mặt vậy, hôm nay quan hệ hai phủ âu cũng có phần hòa hoãn.

Thứ nhất là bởi tước vị đã định, nguyên do xung đột lợi hại nhất giữa hai người đã biến mất.

Thứ hai, Yến Hoảng Chân nay danh tiếng đang thịnh, phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia có ý định nối lại tình xưa.

Mà đối với Yến Hoảng Chân mà nói, đối ngoại dựng nên một hình tượng đẹp, sẽ trợ giúp cho con đường làm quan của hắn, hắn bây giờ thường làm việc tại ngự tiền, một kẻ lăng tử quay đầu, hiểu thuận hiểu lể; dù sao cũng hơn một kẻ ngỗ nghịch trưởng bối, tâm địa lãnh khốc, càng có thể nhận được sự tín nhiệm của hoàng đế.

Đó đó, mới có chuyện đến Hầu phủ hôm nay.

Tô Tuệ Nương được Yến Hoảng Chân đỡ từ trên ngựa xuống, nàng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, tiểu Duyên Duyên chụt chụt cái miệng non sữa, ngủ say sưa. Phủ Vĩnh Bình Hầu hôm nay là mở rộng cổng lớn nghênh đón bọn họ, nơi cửa, Vĩnh Bình Hầu gia tân nhiệm Yến Hoảng Bác đang mặt đầy ý cười đứng nơi đó. Đây là lần đầu tiên Tô Tuệ Nương chính diện nhìn hắn, không khỏi nhìn kỹ vài lần, Yến Hoảng Bác năm nay hắn phải ba mươi tuổi,

nhưng nhìn qua già hơn tuổi thật rất nhiều. Hắn rất gầy, xương gò má nhô cao, nơi dưới mắt có màu sưng thũng, gây cảm giác như bị tửu sắc rút cạn.

“Ha ha, Chân ca nhi, đã lâu không gặp, vì huynh nhớ muốn chết!” Yên Hoàng Bác về mặt nhiệt tình tiến lên đón.

“Hầu gia, đã lâu không gặp!” Yên Hoàng Chân cong khóe miệng, tự tiểu phi tiểu nói.

Hai người “thân thân thiết thiết” chụm chung một chỗ nói chuyện, nhìn hình ảnh này của hai người họ, tuyệt đối không ngờ rằng, trước đây không lâu hai người họ còn hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết!

“Đây là đệ muội ư!” Yên Hoàng Bác phóng tầm mắt lên người Tô Tuệ Nương đứng sau lưng, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, không hề có thành ý khen: “Đệ muội tướng mạo thật tốt, chẳng trách có thể thuận phục được con ngựa bất kham Chân ca nhi nhà chúng ta.”

Ngươi đây là khen ta giỏi dạy chồng hử? Còn châm biếm Yên Hoàng Chân sợ vợ? Tô Tuệ Nương nhìn cái khuôn mặt cười giả là kia, làm sao cũng không thấy hắn có hảo tâm.

Vì thế nàng không nói gì, chỉ yên lặng cười cười.

Yên Hoàng Bác dẫn họ vào phủ, lại không đến chỗ Thích phu nhân, mà đi thẳng đến “Phúc Thọ đường”. Vừa bước vào phòng, một con sóng nhiệt của đám đông ập tới, đưa mắt nhìn qua, bên trong vậy mà ngồi không ít người.

Ngồi trên trường kỷ lót đệm màu đỏ thẫm thêu hoa văn biên bức (dơi) là một vị lão phu tóc trắng bạc, trong lòng bà ôm một bé trai tầm ba bốn tuổi, vẻ mặt từ ái thể thọt nói chuyện với đối phương, ngay cả mấy người Tô Tuệ Nương đi vào cũng không nhìn lấy một cái. Hai bên lão phu nhân là Thích thị và Vu thị, bên dưới đặt ba cái ghế dựa, bên trái là Văn thị thê tử của Yên Hoàng Bác, ở giữa là một vị nữ tử trung niên chưa từng gặp mặt, bà ta nhìn qua có phần thô đen, diện mạo ầu ầu lại có chút chất phác thật thà, chỉ là giữa hai lông mày hình như có ý sâu, ắt hẳn là Chu thị thê tử của Yên Thành Nhiên nhị phòng. Ngoài mấy người đang ngồi đây, một nữ tử trẻ tuổi xinh xắn, cũng đứng ở sau lưng, hẳn là di nương có chút địa vị trong phủ.

“Tôn nhi Yên Hoàng Chân bái kiến lão phu nhân, bái kiến mẫu thân, bái kiến hai vị thẩm thẩm!” Yên Hoàng Chân hắng giọng cười, lập tức chấp tay thi lễ nói.

Trong mắt Thích thị chột ánh lên tia bất ngờ, thị liếc nhìn Tô Tuệ Nương đứng bên cạnh, trên mặt thoáng vụt vẻ dăm chiêu.

Lão phu nhân ngẩng đầu không nặn không lật “Ừ” một tiếng.

Mắt thấy không khí có phần tẻ ngắt, Vu thị bên kia gờ khăn lên, làm ra vẻ ngây ngốc cười, cao giọng nói: “Đây là vợ Hoàng Chân sao, chắc chắn chắc, xem xem, đúng là xinh xắn mà, mau bế đứa bé tới để cả nhà chúng ta xem nào.”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười một cái, quả nhiên, tiến lên mấy bước, ôm con đến trước người lão phu nhân, cũng không giao cho bà, chỉ cúi thấp người để bà ta nhìn. Mà người ta cũng không có ý định bế, chỉ cao thấp đánh giá hai cái, nhân nhát hỏi: “Đặt tên chưa?”

“Gọi Như Duyên, Yên Như Duyên ă.” Tô Tuệ trả lời cho phải phép.

“Ừ, tên lấy cũng không tệ lắm.” Lão phu nhân gật gật đầu, coi như là khen ngợi một câu.

“Tổ mẫu, Nghị ca nhi muốn bế em, có được không?” Đột nhiên, một giọng nói non nớt truyền đến. Ra là Yên Đình Nghị thấy bé gái trong bọc tã kia quá mức đáng yêu, nổi lòng thân cận, kéo áo lão phu nhân, nằng nặc đòi muốn bế.

“Con là Nghị ca nhi sao?” Không đợi lão phu nhân lên tiếng, Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Đây là muội muội con, Duyên tỷ nhi. Nghị ca nhi thích muội muội, muốn bế em chút đúng không?”

Yên Đình Nghị hưng phấn gật cái đầu nhỏ.

“Nhưng con xem, muội muội ngủ mất rồi, nếu con bế, em sẽ tỉnh mất.” Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Muội muội chưa ngủ đủ mà bị đánh thức sẽ khóc đó.”

Trên mặt Yên Đình Nghị hiện vẻ suy tư, một lát sau ngây thơ nói: “Vậy con không bế nữa, để muội muội ngủ đi!”

“Nghị ca nhi chúng ta thật là đứa bé hiểu chuyện nha.” Tô Tuệ Nương cười cười, rất là ca ngợi nói: “Cũng là ca ca tốt nữa!”

Yên Đình Nghị xấu hổ cọ cọ trong lòng lão phu nhân.

Đại để là có gián đoạn như vậy, bầu không khí trong sảnh thảnh thơi hơn vừa rồi, Tô Tuệ Nương bảo Đoàn ma ma và Mộc Hương mang Duyên tỷ nhi đi xuống nghỉ ngơi, Yên Hoàng Chân đi theo Yên Hoàng Bác đến ngoại thư phòng, trước khi đi liếc nhìn Tô Tuệ Nương, tận đến khi không thấy đối phương nữa mới gật đầu, ý bảo nàng yên tâm, đoạn ngắt đầu đi ra ngoài. Như thế, trong phòng chỉ còn lại chúng nữ quyến. Tô Tuệ Nương cũng không phải người nói nhiều, vô luận ai nói gì, nàng một mực dùng mỉm cười ứng đối, nếu cô nói lời tán thưởng, thì tôi liền cúi đầu ra vẻ xấu hổ, cô nói lời trong bóng có kim, tôi liền giả ngốc, làm như không nghe thấy. Dầu gì họ cũng không sống cùng dưới mái hiên, hôm nay bước ra khỏi ngưỡng cửa kia, còn không biết năm nào tháng nào bước vào nữa đây!

“Chân ca nhi hiện giờ làm việc trước mặt hoàng thượng, gần vua như gần cọp, không được đi sai một bước!” Lão phu nhân có chút nghiêm nghị nói:

“Nếu không chẳng những hại mình còn liên lụy người nhà.”

Tô Tuệ Nương trầm nghĩ, nửa câu sau của bà mới là trọng điểm thì có.

“Lão phu nhân nói phải!” Nàng không nhanh không chậm đáp: “Bất quá phu quân bây giờ khác với trước kia rồi, tính tình bình hòa đi rất nhiều, người cũng biết vờn lên rồi, ngài cứ yên tâm là được.”

Nghe những lời Tô Tuệ Nương nói, không thoải mái nhất trong đây chỉ e là Thích thị, vốn nghĩ sau khi Yên Hoảng Chân bị đuổi khỏi phủ, nhất định sẽ sống nghèo túng vất vả, thang lang vất vưởng. Đến lúc đó, không có Hầu phủ che chở, những con em quyền quý từng bị hắt thu thập kia, nhất định sẽ không tha cho hắn, bản thân thị chẳng tốn tí sức nào là có thể loại bỏ con sói mặt trắng đó. Tuy nhiên, điều khiến người ta vạn vạn không ngờ tới là, đối phương chẳng những không “chết mất xác” như thị muốn, ngược lại từng bước thăng cao, đường làm quan rộng mở hơn. Chuyện hắn có cả tòa núi Phổ Sơn, bây giờ khắp kinh thành ai mà chẳng biết, đó là một cái mỏ vàng ngồi trên đó chờ rụng tiền a! Mà chuyện càng khiến thị lo lắng là, Yên Hoảng Chân vì vậy mà được về vang trước mặt Hoàng thượng, bởi có công hiển trạng, còn được phong tử tước. Đây rõ ràng là đánh thẳng vào mặt Thích thị à rồi, người nhìn mà xem, lúc trước người ta ở Hầu phủ là một tên thiếu niên quần là áo lụa, gây chuyện thị phi khắp nơi. Nhưng sau khi rời Hầu phủ thì sao? Người ta hiểu chuyện rồi, tiến bộ rồi, có tiền đồ rồi. Sự tình có thể nói rõ trong đó, mọi người vừa nghĩ một cái là có thể viết ra vô số phiên bản, mẹ kế, con trai trưởng, chiều hư, bla bla... Vì lẽ đó, Yên Hoảng Chân bên này càng là đường làm quan rộng mở, trong lòng Thích thị thì càng mưa rền gió dữ. Rất rõ ràng, Vu thị bên cạnh cũng nhìn ra đối thủ một mất một còn của thị không thoải mái, vô cùng tốt bụng mà bỏ thêm một đao.

“Mẹ cứ lo xa.” Người ta mặt mày hớn hờ nói: “Lúc Duyên tỷ nhi nhà chúng ta tắm ba ngày, Hoàng thượng ấy mà cũng ban thưởng xuống đấy! Đây là phúc phận bao lớn a, điều này nói rõ ở trong lòng Hoàng thượng là coi trọng Hoảng Chân. Nhà chúng ta về sau nói không chừng còn phải nhờ thơm lây đấy... Tuệ Nương à, sau này nếu thím có chuyện gì cầu, cháu cũng không thể không đồng ý nha!”

Tô Tuệ Nương mím mím môi, “xấu hổ” mà cúi đầu.

Thích thị nghe lời này, trong lòng như cang bị kim đâm, vừa tức vừa hận, thị siết chặt khăn tay trong tay áo, ra vẻ như không thèm để ý chậm rãi nói: “Nhắc tới, cô và Chân nhi thành thân đến bây giờ, ta ấy mà đến cả một ly trà con dâu nâng cũng chưa được uống đấy!”

“Cái này còn không đơn giản, dứt khoát nhân dịp này, hoàn thành lễ tiết đi!” Lúc này, một cô gái trẻ tuổi đứng trong đám thiếp thất, yêu kiều mờ miêng nói.

Lão phu nhân ngẩng đầu liếc nhìn Tô Tuệ Nương một cái, thần sắc lạnh nhạt, không lên tiếng.

Như thế đã chuẩn bị từ trước, một nha hoàn nhanh chóng thả nệm hương bỏ trước mặt Thích thị, bưng cái khay gỗ lim, đứng ở một bên.

Tô Tuệ Nương nhìn chén trà sứ men xanh trên khay, khoan thai đứng lên.

“Mẫu thân nói rất đúng, con dâu về nhà chồng, vốn nên kính trà với ngài trước mới phải” Tô Tuệ Nương không nhanh không chậm nói: “Chẳng qua có một chuyện không ổn...”

Mọi người quay sang nhìn nàng.

“Mẹ đẻ của phu quân Hoắc thị là vợ cả của cố Hầu gia, mặc dù bà đã qua đời rất nhiều năm, nhưng lễ không thể bỏ, hay là đợi con dâu bái lạy bái vị của bà trong từ đường trước, rồi hẵng đến kính trà mẫu thân được không!”

Lời vừa nói ra, mặt Thích thị bỗng biến sắc, dùng ánh mắt gần như ăn thịt người nhìn về phía Tô Tuệ Nương.

Thích thị tính giờ trò gì, trong lòng Tô Tuệ Nương rõ mồn một. Hạ độc gì đó, phỏng chừng là thị không dám, chỉ là mượn cơ hội cho Tô Tuệ Nương biết chút lợi hại, ầu cũng là điều có thể đoán được. Có cơ hội nào hợp tình hợp lý hơn với lúc con dâu kính trà, mẹ chồng “dạy bảo” chứ? Có điều Tô Tuệ Nương sẽ cho thị cơ hội này sao?

Đáp án đương nhiên là: Không!

Nếu Thích thị từng thật lòng đối tốt với Tiểu Thất, giờ Tô Tuệ Nương có kính lên một ly trà thì có là gì. Chẳng qua là nom hạng người như thị ta, bắt quá khẩu phật tâm xà mà thôi, rõ ràng xem Tiểu Thất như công cụ lợi dụng, lúc có lợi với à thì tốt đấy, lúc bất lợi à sẽ một cước đá văng. Căn bản không quan tâm sống chết của hắn. Hạng người như vậy, Tô Tuệ Nương há có thể cho à “vừa lòng đẹp ý.” Thị không phải muốn uống trà con dâu sao? Được thôi, đợi ta kính phu nhân nguyên phối trước hẵng nói.

Lời của Tô Tuệ Nương có thể nói là một đao xuyên tim, đâm thẳng ngực Thích thị. Tận đáy lòng, điều mà thị đáng tự hào nhất chính là Yên Hạo Nhiên từng đối với thị “toàn tâm toàn ý”, đối với thị “tình sâu mãi mãi”. Nay bị Tô Tuệ Nương một lời banh toạc móng heo, nói thị chẳng qua là vợ kế, là “hàng secondhand” mà thôi. Điều này khiến cho một Thích thị luôn “tâm cao khí ngạo”, lại đối với tình cảm có tính sạch sẽ số một, làm sao mà chịu được.

Thị siết chặt quả đấm, hai mắt âm lãnh nhìn Tô Tuệ Nương bên dưới.

Mọi người thấy thế, đều không lên tiếng, không khí chột căng thẳng hẳn. Mà một màn này lọt vào mắt Vu thị bên cạnh, trái lại vui mừng quá đỗi, chỉ nghe thị vờ vịt nói: “Làm khó vợ Hoảng Chân có lòng rồi. Bất quá e là cháu dâu chưa biết đâu, linh vị của em dâu đến nay cũng chưa tiến vào tổ đường nhà chúng ta, nếu cháu muốn lạy...”

“Đủ rồi!” Không đợi Vu thị nói hết lời, lão phu nhân một mực yên lặng không lên tiếng, đột nhiên cau mày quát một tiếng, bà và Thích thị trước nay luôn

có khúc mắc, cũng không phải rất thích đưa con dâu này, nhưng bà càng không thích Hoắc Hân Đình hơn. Hơn nữa trước mặt “người ngoài”, vạch áo cho người xem lưng, chẳng phải khiến người ta chê cười. Quả nhiên, bà bên này vừa quát lớn, bên kia Vu thị lập tức ngậm miệng, về mặt run rẩy, từ đó có thể biết, trong phủ Vĩnh Bình Hầu, người chân chính có thể làm chủ là ai.

“Vợ Chân ca nhi, Thích thị đúng là mẹ của các người, phải cung kính hiếu thuận mới phải, há lại xuất ngôn đụng chạm như vậy.” Lão phu nhân không mặt không nhạt khiển trách, nhưng cuối cùng không nhắc chuyện kính trà nữa.

Tô Tuệ Nương cung kính phải phép “nghe tai trái, ra tai phải”.

Gần trưa, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm, đúng lúc Duyên Duyên cũng tỉnh lại, Tô Tuệ Nương hỏi Đoàn tẩu tử, sau khi nhận được đáp án con đã bú sữa, mới yên lòng. Giữa bữa cơm, Chu thị của nhị phòng lui xuống trước, nghe nói con trai út của thị mấy ngày gần đây không khoẻ trong người. Tô Tuệ Nương quan tâm hỏi mấy câu, trong lúc nói chuyện nàng phát hiện, Chu thị nói chuyện chất phác, khiến nàng nhớ lại mấy người thím Ba lúc ở Vương Gia Ao, vì thế tăng thêm vài phần hảo cảm.

Lão phu nhân cũng không giữ bọn họ ở lâu, cơm nước xong xuôi, Yến Hoằng Chân cùng Tô Tuệ Nương liền cáo từ.

“Lão phu nhân thưởng hai khúc vải tơ tằm màu xanh nhạt, mẫu thân cho một cái khóa trường mệnh bằng vàng, Chu thím thím của nhị phòng cho một túi cá nhỏ làm bằng bạc, mà Đại bá mẫu lại cho —— vòng cổ lưu ly bằng vàng ròng khảm hồng ngọc” Tô Tuệ Nương nhướn mày, tự tiểu phi tiểu nói: “Sợ không ít hơn bảy tám trăm lượng đâu!”

Tuy lấy có là tặng quà gấp mặt cho Duyên tỷ nhi, nhưng Tô Tuệ Nương cũng sẽ không tin là thật.

“Ha ha ha... một đám nhát cáy!” Yến Hoằng Chân vừa cười hả giận vừa khinh miệt hừ một tiếng: “Chẳng qua là thấy Hoàng thượng thưởng quà tẩm ba ngày cho Duyên Duyên nhà chúng ta, trong lòng không nắm chắc mà thôi.”

Lời này, Tô Tuệ Nương áy mà tin thật.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tiệm Hương khai trương

Edit: Mạc Thiên Y

Nhắc tới phủ Vĩnh Bình Hầu hôm nay cũng thật là ứng với câu “thời kì giáp hạt” (dễ gây đói kém). Vô luận là đại lão gia Yến Ngụy Nhiên hay là Yến Hoằng Bác mới thừa tước đều không phải là loại người tiến xa, lại không thấy nhận được chức quan nào trên triều đình, cũng không có phần tình cảm nào trong lòng hoàng đế. Chiều theo dĩ vãng, không đến mười năm, phủ Vĩnh Bình Hầu nhất định suy bại ra khỏi trung tâm quyền quý, biến thành loại gia tộc bên lề có cũng được mà không có cũng không sao. Bây giờ thái độ của họ đối với Yến Hoằng Chân khác hẳn với dĩ vãng, chẳng qua là thấy hẳn bây giờ “khí thế” dần vượng, có thể diện trước mặt hoàng đế mà thôi.

“Đúng rồi, Tuệ tỷ tỷ, ta có một chuyện hỏi nàng!” Đột nhiên, Yến Hoằng Chân như sực nhớ ra gì đó: “Nàng có biết Lữ quý nhân trong cung không?”

Tô Tuệ Nương trong lòng chợt động, kinh nghi bất định hỏi: “Lữ quý nhân? Chẳng nói Lữ Trĩ ư?”

Yến Hoằng Chân sâu xa nhìn vào con người Tô Tuệ Nương, một lát sau, dùng giọng điệu thoải mái nói: “Phải! Chính là Lữ thị, vài ngày trước thị lên liên lạc với ta, nói với ta rằng, là bạn cũ của nàng.

“Thị liên lạc với chàng làm gì?” Tô Tuệ Nương nghe vậy lập tức khấn trương: “Tiểu Thất, chàng cách xa thị một chút, nữ nhân kia không dễ chọc đâu.”

“Tuệ tỷ tỷ không cần kinh hoảng như thế, thị cũng không muốn ta làm gì cả.” Yến Hoằng Chân trấn an vỗ vỗ lưng Tô Tuệ Nương, nhẹ giọng nói: “Hai chúng ta thậm chí cũng chưa từng diện kiến, chẳng qua là sai người truyền lời nhắn thôi.”

Tô Tuệ Nương nghe xong, cũng không yên tâm ngay, ngược lại nghi ngờ hỏi: “Vừa rồi chàng gọi thị là Lữ quý nhân?”

“Không sai!” Yến Hoằng Chân cười về mặt bí hiểm: “Mấy ngày trước thị được thái y chẩn ra mang thai long chủng, Hoàng thượng rất là cao hứng, đã phong thị làm quý nhân.”

Tô Tuệ Nương nghe xong, trong lòng cũng không thể nói rõ là tư vị gì, miễn cưỡng mà nói, cũng chỉ có loại cảm giác “định mệnh an bài” “quả nhiên là thế” linh tính.

“Tuệ tỷ tỷ, hình như đối với thị đặc biệt đề ý?” Yến Hoằng Chân khẽ chớp mắt, trong giọng nói có phần thăm dò.

Tô Tuệ Nương nhìn hẩn một cái, lập tức chậm rãi đem chuyện nàng đến Lữ gia làm khách thể nào, trong lúc vô tình quen Lữ thị ra sao, được thị nhờ

đưa vào cung thế nào, lời ít ý nhiều nói ra một lần.

“Tiểu Thất, chàng phải cẩn thận mà nghe ta nói.” Tô Tuệ Nương cầm tay hắn, nghiêm túc dặn dò: “Ta cùng Lữ thị kia chẳng qua là chút giao tình mỏng nhạt mà thôi, căn bản không đáng cái gì, về sau nếu thi, nếu thị... muốn chàng đi làm chuyện gì đó không tốt, chàng phải cơ trí một chút, tìm cách ứng phó là được, nhớ lấy vạn lần không thể đắc tội thị, nếu không sẽ có hậu họa.”

Yến Hoàng Chân nghe lời này, cặp mắt chợt phát sáng, hắn không tự chủ nắm chặt hai tay Tô Tuệ Nương, hưng phấn hỏi: “Tuệ tỷ tỷ ý nàng nói là, đưa bé trong bụng thị...”

“Suyt!” Tô Tuệ Nương ngẩng đầu, che kín miệng hắn.

“Ta không nói gì cả, chàng cũng không nghe thấy cái gì hết.”

Yến Hoàng Chân nhìn về mặt Tô Tuệ Nương ả ả có hốt hoảng, nghe lời gật gật đầu, duỗi cánh tay dài, đem người ôm sát vào ngực.

“Tuệ tỷ tỷ yên tâm đi! Tiểu Thất sẽ không làm gì cả.” Hắn cười về mặt nhu thuận.

Tô Tuệ Nương nằm sấp trên ngực hắn, sâu kín thở dài, cảm giác mình có thể là khéo lo trời sập, cho dù Lữ thị được phong quý nhân, dù con trai thị sau này sẽ là hoàng đế Đại Thụy, nhưng thì thế nào? Lo lắng vì chuyện của rất nhiều năm sau, mình như vậy, cũng thật ngốc, đủ nhất gan.

An định xong nội tâm, Tô Tuệ Nương mới có tâm tình hỏi cận kề đầu đuôi sự việc.

Yến Hoàng Chân suốt ngày làm việc trong cung, tin tức tất nhiên rất linh thông, lập tức liền nhất nhất kể.

Thì ra là, Lữ thị kia sau khi vào cung, đầu tiên được phân đến Thượng y cục làm việc, sau đó run rùi lại đến hầu hạ bên người Lệ phi, không đến hai năm đã ngồi vào vị trí tâm phúc. Lệ phi trẻ tuổi mỹ mạo, quyến rũ vô song, là một vị cung phi được hoàng đế sủng ái nhất những năm gần đây. Tuy nhiên, nàng ta tiến cung đã rất nhiều năm, lại thủy chung không thể sinh được một mụn con, cũng không biết tại sao, liền có ý định mượn bụng sinh con, chuyện này ở trong cung đình là chuyện rất thường thấy. Cung phi cấp cao giữa lúc không tiện thị tẩm lại không muốn hoàng thượng đến chỗ những nữ nhân khác thì thường xuyên làm như vậy, đơn giản là hai chữ “nhường sủng” mà thôi. Lữ thị kia cứ thế được chọn, chẳng qua một đêm mây mưa, ấy mà thật sự làm cho thị hoài thai long chủng.

Hoàng đế nay tuổi đã lớn, trong cung đã rất nhiều năm không có đứa trẻ nào sinh ra. Lúc này bất thành linh có tin tức tốt như vậy, tất nhiên “Long nhan cực kỳ vui vẻ” rồi.

Tô Tuệ Nương nghe xong cũng chỉ có thể cảm thán thủ đoạn của Lữ thị, tiểu cô nương kia nhìn qua thành thành thật thật, đáng thương dễ bị ức hiếp, kỳ thật rất khôn ngoan, bằng không ban đầu cũng sẽ không vì hôn sự không vừa ý liền dứt khoát tiến cung. Loại nữ nhân có tâm kế, có thủ đoạn như này, thắng như con rắn ngủ đông, nhìn qua nhu thuận vô hại, chỉ khi nào đến lúc cần thiết cần người, là quyết sẽ không nhu nhược.

Bánh xe lăn cộc cộc, kèm theo tiếng Tô Tuệ Nương thở dài, chạy khuất xa xa.

Như thế, lại một tháng trôi qua.

Khí trời đã vào giữa hè.

Từ sớm, Tô Tuệ Nương phân phó hạ nhân chuẩn bị đầy đủ màn trúc, vải thưa, giường hóng mát vân vân. Duyên tỷ nhi bây giờ đã lớn hơn một chút, tinh thần cũng càng linh hoạt, không còn hay ngủ ngày nữa, lúc bé cô bé sẽ mờ to đôi mắt đen lúng liếng nhìn người, thân thể cũng khỏe, trắng trắng mập mập, không gặp bất kỳ chứng bệnh trẻ em dễ mắc phải nào. Chỉ là theo nhiệt độ lên cao, trên người thì thoáng sẽ nổi rôm, Tô Tuệ Nương bèn dùng loại vải lụa mềm nhất làm yếm cho con bé mặc, mỗi ngày dùng phấn em bé mà tiệm thuốc đặc chế, thoa sau lưng, dưới nách, bẹn đùi cho con bé.

“Nước hoa?” Tô Tuệ Nương nhẹ phẩy cây quạt trong tay, không rõ ràng cho lắm hỏi: “Đó là cái gì?”

Tề Mai Mai ngồi cạnh nàng, cười giải thích: “Là một loại nước thơm dùng trên người, cho người ta thoa, chẳng những có tác dụng làm thơm thân thể, còn có thể xua muỗi.”

“Thật sự thần kỳ như vậy.” Tô Tuệ Nương nhận lấy vật trông như một cái hồ lô nhỏ Tề Mai Mai đưa, mở nắp, ngửi nhẹ một cái, quả nhiên một hương thơm len vào mũi.

“Đây là thứ mà mấy ngày nay con mày mò ra đó hả?” Tô Tuệ Nương mặt đầy khen ngợi nói: “Mai Mai, con cũng thật là lợi hại!”

Tề Mai Mai nghe vậy nở nụ cười, trên mặt cũng là không cảm được kiêu ngạo, chỉ nghe cô nói: “Cái này còn phải đa tạ ngài hỗ trợ, chẳng những đem gian của hàng ở hẻm Tam Nhân kia cho con mượn, còn giúp con tìm được dụng cụ chưng cất.”

Cửa hàng ở ngõ Tam Nhân mà Tề Mai Mai nói là có trong 50 vạn lượng bạc lúc trước Vu thị đưa cho Yến Hoàng Chân, thị một lần không bỏ ra nổi số tiền kia bèn dùng hai gian cửa hàng kia đến gần, vốn là buôn bán chút lương thực, chỉ là do cửa hàng đổi chủ, Vu thị đều rút hết nhân thủ về. Khi ấy Tô Tuệ Nương đang mang thai, cũng không rảnh nghĩ những thứ này, bèn tạm gác đó cái đã, bây giờ vừa khéo cho Tề Mai Mai thuê. Về phần dụng cụ chưng cất là Tề Mai Mai vẽ bản vẽ, nhờ Yến Hoàng Chân đến chỗ đúc lưu ly đặt làm.

“Thế nào? Thời gian mở tiệm đã định chưa?”

“Cũng định rồi, là ba ngày sau, nhân trước khi trời hoàn toàn nóng lên sẽ mở tiệm.” Tề Mai Mai cười nói: “Đến lúc đó, còn mời ngài đến ủng hộ nhiều đó.”

Tô Tuệ Nương nhìn Tuệ Mai Mai anh khí bừng bừng, cả người toát vẻ thần thái sáng láng, không khỏi cảm thán một tiếng, cô bé này thật không giống với người bình thường, những cô gái cùng tuổi nàng, đều thâm tàng trong khuê phòng, còn cô bé lại phải ở bên ngoài liều mạng làm ăn, thế mà còn làm ra hình ra dạng. Đôi khi nàng cũng không khỏi tò mò, cô bé này “trước kia” rốt cuộc là làm cái gì a? Sao có thể nghĩ ra nhiều thứ kỳ quái như vậy.

“Dì, cái này cho ngài.”

Nhìn một tờ giấy khế mỏng tang trong tay, Tô Tuệ Nương khẽ ngạc nhiên: “Đây là?”

“Đây là văn kiện chia lợi nhuận của tiệm hương, hàng năm ngài sẽ được phân ba phần lợi nhuận từ tổng thu nhập tiền lời của tiệm.”

“Như vậy sao được!” Tô Tuệ Nương dứt khoát cự tuyệt nói: “Một cô bé như con, làm những thứ này đã không dễ dàng rồi, sao ta còn có thể muốn tiền của con, mau thu lại đi!”

“Không! Dì à, ngài hãy nghe con nói.” Tề Mai Mai nghiêm mặt, có phần kích động nói: “Ngài đối tốt với nhà chúng con, Mai Mai đều ghi tạc trong lòng, có thể nói không có sự giúp đỡ của ngài, vốn không có con và mẹ hôm nay... Hơn nữa, chuyện kia của cha con, ngài cũng bỏ bao nhiêu công sức, nếu không nhờ dì, cha con, và cả đệ đệ...” Tề Mai Mai rom róm nước mắt: “Con biết số tiền này, có lẽ chướng mắt ngài, nhưng đây là chút tâm ý của cả nhà con, ngài cứ nhận lấy đi, được không?”

“... Thật ra con không cần như vậy.” Tô Tuệ Nương thở dài một tiếng, ban đầu ‘nghĩa vô phân cớ’ giúp mẹ con Tề thị, chẳng qua là xuất phát từ tình cảm đồng bệnh tương liên. *(nghĩa vô phân cớ: làm việc nghĩa chẳng từ nan)*

Tề Mai Mai mặc kệ nàng nói gì, đều kiên trì ép Tô Tuệ Nương nhận giấy khế.

“Vậy thế này đi, tiền thuê cửa hàng, ta liền không thu, coi như là góp cổ phần, hơn nữa hàng năm chỉ cần hai phần hoa hồng. Con xem như vậy được không?”

Tề Mai Mai nghe vậy không khỏi nín khóc mà cười: “Được! Luôn nghe ngài.”

Ngày tiệm hương khai trương, Tô Tuệ Nương sai Mộc Hương qua tặng quà, tiểu nha đầu sau khi trở về bắt đầu lú lú rú rú.

“... Mỗi pháo thiên hương thôi đã treo liền từ tỷ mười chuỗi, còn có cả gỗ chiêng, đánh trống... kể cả mở hội chùa cũng không náo nhiệt bằng a...”

Vạn sự khởi đầu nan, có thể có một sự bắt đầu thuận lợi may mắn vẫn luôn tốt.

Quả không sai, việc buôn bán của tiệm hương đặc biệt khấm khá.

“Nước hoa” kia cũng chia cấp bậc, loại cao nhất là dùng bình cổ hạc bằng ngọc bích* đựng, một lọ giá một trăm lượng bạc, mà không phải người nhà quan lại thì không bán.

Vật hiếm có mới quý, cộng thêm đủ loại mảnh khóc tiếp thị của Tề Mai Mai, tiệm hương kia quả thật là ngày một thịnh vượng, tiền vào như nước.

Tô Tuệ Nương sau khi nghe cũng cao hứng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Hết hai đến ba

Edit: Mạc Thiên Y

“Nói như vậy, Ôn di nương lần này sinh được một bé trai?” Khóe miệng Tô Tuệ Nương nở nụ cười phải phép: “Mẹ nuôi bà ấy nhất định vui đến phát rồ đây!”

Dung ma ma đã lâu không gặp, ngồi trên tú đôn, cười trả lời: “Đúng vậy, mới sinh chiều tối hôm qua, sáng sớm hôm nay phu nhân đã phái lão nô vội tới báo tin cho ngài rồi.”

“Bà trở về nói với mẹ nuôi, ngày tám ba ngày, ta nhất định sẽ có mặt.”

“Vâng! Phu nhân còn muốn ngài bằng Duyên tỷ nhi theo, nói là để tiểu thư nhận đệ đệ đấy!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, tất nhiên cười đồng ý.

Chuyện tốt, luôn là một việc tiếp một việc, bên này Trần gia có thêm con, bên kia Thường Nhuận Nga cũng chuyển dạ, trải qua một đêm khó sinh, nàng sinh cho Tô gia một cặp thai long phượng. Sau khi Tô Tuệ Nương nghe, tức khắc hưng phấn khôn tả, ngay ngày hôm sau liền tự mình tới cửa. Bởi do một lần sinh hai, trông Thường Nhuận Nga yếu ớt tiêu tụy rất nhiều, thời gian nàng mang thai cũng dài hơn so với phụ nữ bình thường, chừng mười một tháng, có điều cũng vì vậy mà hai đứa bé đều cực tốt, nhìn qua rất khỏe mạnh.

Tô Tuệ Nương sờ đứa này một cái, bế đứa kia một cái, trông điệu bộ yêu thích đến không biết làm sao.

“A Nga, mau mau nhìn xem, bọn trẻ thật dễ nhìn, đáng yêu biết chừng nào a!” Tô Tuệ Nương đầy mặt đều là ý cười khó kiềm nổi, nhìn hai đứa bé nằm ngày o o, nàng trêu ghẹo hỏi: “Đặt tên cho đôi bảo bối này chưa?”

Thường Nhuận Nga dựa trên gối mềm, cười nói: “Tướng công đã sớm chọn rồi, đứa lớn kêu Thực ca nhi, đứa nhỏ gọi là Tinh nhi.”

“Thực ca nhi, Tinh nhi...” Tô Tuệ Nương lẩm bẩm hai tiếng. Khen: “Tên này thật dễ nghe!”

Thường Nhuận Nga nhìn chị chồng cao hừng như vậy, trong lòng cũng được an ủi, mặc dù do khó sinh, đại phu nói, nàng rất có thể không mang thai được nữa, nhưng đã có một trai một gái, giờ phút này nàng đã cảm thấy mỹ mãn. Phụ nữ có con, nói đi nói lại, mười câu có chín câu cũng sẽ xoay quanh con cái, bên này Thường Nhuận Nga nói Tinh ti nhi không thích bú sữa, rầu đến héo người. Bên kia Tô Tuệ Nương liền bày tỏ Duyên Duyên dạo này lên cân quá nhiều, nhìn qua trông như quả cầu, bên này Thường Nhuận Nga nói Thực ca nhi cáu tính, ngoài mình ra ai bế cũng khóc. Bên kia Tô Tuệ Nương liền tỏ vẻ Duyên Duyên nhà nàng cũng y chang, đeo mẹ như gì. Cứ vậy, hai nữ nhân buồn nôn mà thảo luận một lúc lâu, trong lời nói rất có cảm giác tri âm.

So với đôi long phượng thai khỏe mạnh trắng mập của Tô gia, tiểu công tử mới ra đời của phủ Uy Vũ Bá, nhìn qua lại không khiến người ta an tâm như vậy. Đứa bé nhỏ xíu được quấn trong bọc tã gấm đỏ thẫm, lộ ra khuôn mặt không được lớn mấy, mà đôi môi còn hơi tái tái, trọng lượng toàn thân đoán cũng chỉ được hơn phân nửa lúc Duyên ty nhi mới sinh. Vừa nhìn cũng biết, là một đứa bé yếu ớt.

Trong ngày đại hỷ này, dĩ nhiên sẽ không có ai nhắc tới mấy lời tự rước họa mà đều chọn lời hay chúc phúc, cát tường. Mà hai nữ nhân được mọi người tặng bốc, cũng đều ý cười đầy mặt đáp lại. Trong đó, Trần Thái phu nhân có phải là thật tâm hay không khó mà nói, nhưng nhìn Lâm Tú Châu thì đích thực là chân tâm thật ý.

Chỉ thấy thị hôm nay, cả buổi ôm đứa bé trong ngực, thỉnh thoảng làm ra vẻ mặt dịu dàng yêu thương, trông hoàn toàn là đáng vẻ từ mẫu.

Tô Tuệ Nương nhìn đến đây, không khỏi phóng tầm mắt lên người sau lưng Lâm Tú Châu – Ôn thị, lương thiếp mà Trần Ngọc nạp, mẹ ruột của đứa bé. Cô ta là một nữ tử trông rất trắng trong thuần khiết, trên mặt có chút đỏ phớt không bình thường, hẳn là bởi dùng phấn che đi, cô ta luôn sẽ không tự chủ nhìn về phía đứa bé trong lòng Lâm Tú Châu, trong ánh mắt có tia sầu khô. Không biết là vì lo lắng thân thể đứa bé, hay là bởi vì rõ ràng là con mình sinh ra, nhưng mọi người lại đi chúc mừng nữ nhân khác.

Đây chính là nỗi bi ai khi làm thiếp thất, kể cả sinh con rồi, cũng sẽ vĩnh viễn không gọi mình một tiếng mẫu thân.

Tô Tuệ Nương tiến lên nói mấy lời cùng Trần Thái phu nhân, đôi phương cũng hỏi tới tình huống của Thường Nhuận Nga.

“Nghe Thường bá mẫu con nói, là một đôi long phượng thai.”

“Dạ phải!” Nói đến đây, Tô Tuệ Nương lập tức cười tươi như hoa.

“Nhà các con thật là có phúc.” Trần Thái phu nhân không tự chủ cảm thán một câu, ban đầu giữa Thường Nhuận Nga và Lâm Tú Châu, bà chọn người sau, nhưng nay xem ra... Nghĩ tới đứa cháu nội yếu ớt của mình, Trần Thái phu nhân thật sự khó mà vui nổi.

Sau khi rời khỏi phủ Uy Vũ Bá, mặt trời đã lặn về tây. Tô Tuệ Nương về phủ, vừa bước vào phòng ngủ liền nghe tiếng gào khóc của Duyên ty nhi, trong lòng nàng quýnh lên, bước chân lập tức tăng nhanh ba phần. Chỉ thấy giữa phòng, Yến Hoảng Chân như kiến bò trên chảo nóng, xoay vòng vòng, Duyên ty nhi đang tạy trong lòng hắn, đập bình bịch đôi chân béo, khóc phải nói là ủy khuất đáng thương.

Đoàn tẩu tử đứng bên cạnh Yến Hoảng Chân, chị ta đầu đầy mồ hôi, nói mấy lần để nô ty ẵm cho, nhưng Yến Hoảng Chân căn bản không cho chị ta bế.

“Còn khóc? Còn khóc à? Khóc ghìen rồi phải không?” người nào đó đỡ con đến phiên rồi lập tức trở mặt: “Hừ, mẹ ngươi thường ngày đúng là cưng chiều quá thể, mới có thể để ngươi kiêu căng như vậy, hôm nay phụ thân phải chỉnh lại tính tình ngươi cho tốt mới được!”

Từ khi sinh ra đã được ngàn vạn sủng ái, Duyên ty nhi sao có thể dễ yên, nha đầu béo cũng búng bình, cái miệng nhỏ xíu oa oa mà khóc càng thêm tê tâm liệt phế.

Yến Hoảng Chân liền bế con đi tới bên cửa sổ, vươn cánh tay làm bộ muốn ném ra ngoài, trong miệng còn đặc biệt ầu ỹ mà liên tiếp hỏi: “Có phục hay không, có phục hay không?” Hắn đại khái là đã quên Duyên ty nhi bây giờ còn chưa biết nói chuyện, kể cả phục cũng biểu đạt không được a.

Đoàn tẩu tử bên cạnh gấp đến xoay vòng vòng, ngẫu nhiên khước mắt đảo qua cửa, bỗng phát hiện nữ chủ nhân đang về mặt khó coi đứng đó, chị ta lạnh trí, vội rướn họng hô: “Phu nhân, ngài đã về ạ!”

Bên kia, Yến Hoàng Chân lập tức cứng ngắc cả người, y hết cái đồng hồ bị kẹt, cạch cạch quay đầu qua, mà đập vào mắt là gương mặt lạnh tanh của thê tử.

“Tiểu Duyên Duyên của cha à?” Yến Hoàng Chân ôm chặt con gái vào ngực, hôn cái bẹp lên gò má non mềm của con: “Thật là một tiểu yêu tinh đáng yêu a.”

Tô Tuệ Nương: “...”

Đoàn tàu tử ôm đại tiểu thư cơ hồ là chạy trời chết, đợi trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng, Yến Hoàng Chân mới lấp bấp nhích lại gần, liếm mặt nói: “Hôm nay đến phủ Uy Vũ Bá à?”

Đối với cái người nhân lúc vợ không có nhà, lén bắt nạt con gái, Tô Tuệ Nương hoàn toàn không có ý cho sắc mặt tốt, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Con Trần Ngọc là con trai à?” Yến Hoàng Chân chặc chặc chép miệng, vẻ mặt lấy lòng: “Hắn quả đúng là không có phúc khí, tiểu tử thói thì có gì tốt? Nàng nhìn Duyên Duyên nhà chúng ta đó, vừa thông minh vừa xinh đẹp, lớn lên chính là áo bông nhỏ bên người hai ta rồi.”

“Ày! Chỉ tiếc ta không dạy dỗ tốt, nuông chiều con thái quá.” Tô Tuệ Nương tự tiểu phi tiểu nói.

“Chỗ nào chứ, con gái là phải nuông chiều mới được ấy!” Yến Hoàng Chân chân chó chạy tới sau lưng nàng, lấy lòng xoa vai cho nàng.

Sau khi “xuống nước làm thiệp” một hồi, Tô Tuệ Nương mới xem như “bỏ qua” cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Vấn đề tiền đồ

Edit: Mạc Thiên Y

Cái gọi là được tiện nghi còn ra vẻ, chính là nói loại tình huống trước mắt.

Yến Hoàng Chân quần áo bán lỏa, mặt mày thoả mãn, cười đến phải nói dương dương tự đắc: “Sao nàng không ngủ thêm lúc nữa?”

Tô Tuệ Nương bị giày vò một đêm, xương cốt cả người đều ê thấy sợ, song, thua người không thua trận, ngoài miệng liến hừ nói: “Mấy giờ rồi? Sao còn chưa đi làm, chớ không phải là mỗi chân, không còn sức à!”

Yến Hoàng Chân nghe lời này, lập tức nóng nảy, chống người lên toan bắt nàng. Tô Tuệ Nương lại lăn ra giữa giường, không cho hắn được như ý.

“Đừng nào, khiến người ta cười cho đấy!”

Yến Hoàng Chân lại mặc kệ, bắt được người, hôn hai cái thật mạnh lên gương mặt trắng nõn của nàng mới xem như hả giận.

Chồng “đi làm” rồi, thân là “nội trợ” Tô Tuệ Nương lại chẳng có việc gì để làm, bèn ngủ bù một giấc, tận đến khi mặt trời lên cao mới dậy rửa mặt.

“Duyên tử nhi đâu?” đặt chén cháo tổ yến xuống, Tô Tuệ Nương thuận miệng hỏi.

“Buổi sáng, nhũ mẫu có ẵm tới một lần, thấy ngài còn ngủ nên không quấy rầy ngài.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này, sắc mặt ửng đỏ, cũng không nói gì khác, chỉ nói: “Ta thấy hôm nay khí trời tốt, một lát em bế con bé tới, chúng ta dạo vườn một chút.”

Mộc Hương dĩ nhiên cười đáp: “Dạ!”

Tô Tuệ Nương nhìn nha hoàn bên cạnh, đột nhiên hỏi: “Năm nay em cũng mười sáu rồi nhỉ!”

Mộc Hương thờ người, gật đầu đáp: “Nô tỳ qua năm nay là tròn mười sáu.”

“Ngẫm lại thời gian trôi qua thực nhanh a, lúc em vừa đến phủ chúng ta, hãy còn là một tiểu nha đầu!”

“Có thể đến hầu hạ bên cạnh chủ tử là phúc khí nô tỳ tu được từ kiếp trước!” lời này của Mộc Hương cũng không phải là phụ họa, mà có bảy phần thật lòng.

Từ bé cô đã bị trong nhà bán cho bọn môi giới buồn người, sau đó liền bị Tô Tuệ Nương mới vừa vào kinh mua, chủ tử hiền hòa, không có tùy ý đánh chửi, vô luận ăn, mặc ở, đi lại, tốt hơn trước không biết bao nhiêu.

“Mười sáu cũng không nhỏ, đến lúc nên tìm nhà chồng rồi.” Tô Tuệ Nương như có phần dăm chiêu nói.

Mộc Hương không ngờ chủ tử sẽ nói đến hôn sự của mình, gương mặt vụt đỏ bừng, vội nói: “Nô tỳ không lấy chồng, cả đời đều hầu hạ ngài.”

“Lời này của em nếu để Tiểu Thuận Tử nghe được, thế nào cũng cuồng cuồng lên a, chỗ son phấn, kẹo lạc kia chẳng phải là tặng không rồi sao?” khước miệng Tô Tuệ Nương rướn cao, trong ánh mắt ngập trời ghẹo.

Mộc Hương nghe vậy cả người càng thêm quần bách mà mang theo hoang mang thật đậm, cô quý phịch dưới đất, lí nhí nói: “Chủ, chủ tử, nô tỳ...”

“Được rồi, xem em bị dọa đến thế kia!” Tô Tuệ Nương tự mình đỡ dậy, vỗ vỗ tay nàng: “Chuyện của em trong lòng ta tự có chủ ý, cứ an tâm đi.”

Mộc Hương nghe nói thế, cả khuôn mặt nhỏ lại càng đỏ thắm. Ngay lúc này, một tràng tiếng gọi loạn ê a vang lên, là Đoàn tẩu tử ôm Duyên tỷ nhi tới đây. Thấy mẫu thân, Duyên tỷ nhi đã biết nhận người càng thêm hưng phấn, vịn vẹo cái thân nhỏ, nhào thẳng lên người Tô Tuệ Nương.

“Rồi rồi, nha đầu béo nhà con!” Tô Tuệ Nương vừa thương vừa yêu hôn con gái mấy cái, ôm lấy con.

Hôm nay tiểu béo mặc áo màu lam thủy, quần yếm màu xanh nhạt, tứ chi tựa như củ sen lộ ra ngoài, con bé lớn hơn chút tóc cũng dài ra, chất tóc đặc biệt tốt vừa đen vừa mềm, dùng sợi dây đỏ buộc thành một chòm tóc nho nhỏ, tuy chỉ có vài sợi tóc, nhưng trông đặc biệt đáng yêu. Tô Tuệ Nương cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau cái miệng sáng lấp lánh của con, bởi tại “không răng”, mà nha đầu béo gần đây đặc biệt hay chảy nước miếng, phải thường xuyên lau mới được.

Như nàng nói, hôm nay là một ngày đẹp trời, Tô Tuệ Nương ẵm con, theo sau là hai người Mộc Hương, Đoàn tẩu tử, cùng du ngoạn vườn hoa. Lúc này trong hậu hoa viên đã sớm muôn hồng nghìn tía, đủ loại danh hoa dập dờn trong gió. Chỗ hoa này đều được dời từ trong không gian ra trồng, sau đó Tô Tuệ Nương lại tìm người chuyên môn trồng hoa chăm sóc, cho nên mỗi năm đều sinh trưởng dồi dào hơn năm trước.

Tô Tuệ Nương bế con đi giữa con đường mòn trong vườn, thỉnh thoảng có bướm bướm bay tới, tiểu nha đầu béo sẽ vươn ngón tay bắt, nàng sẽ chỉ vào chúng nói, đây là bướm bướm, Duyên Duyên con nhìn xem, bướm bướm rất đẹp phải không! Nha đầu béo cũng không nhớ lâu, lực chú ý rất nhanh bị những vật khác hấp dẫn. Cứ thế, hai mẹ con vui vẻ ở trong hoa viên cả một buổi chiều, đợi mặt trời lặn về phía tây mới tận hứng mà về.

Lúc Yến Hoảng Chân tan làm trở về, đã nhìn thấy trên giường hai khuôn mặt một lớn một nhỏ tựa vào nhau mà say ngủ, nẫu thân khước miệng mỉm cười, vẻ mặt hạnh phúc an tường; nữ nhi nằm ngáy o o, trông hết như con lợn con ăn uống no đủ. Trong lòng Yến Hoảng Chân chợt động, một cảm giác yên ả mà hạnh phúc dần dần nổi lên trong lòng, đây là vợ hân, con gái hân, đây là gia đình của hân.

Thật tốt!

Yến Hoảng Chân cúi người, nhẹ nhàng hôn hai người. Một là trên môi, một là trên má.

“Điều ra ngoài?” Tô Tuệ Nương kinh ngạc tròn mắt.

Yến Hoảng Chân buông chén trà trong tay, bình chân như vại nói: “Văn đệ ở Hàn Lâm viện làm Biên triện đã bốn năm, đến lúc nên đi xuống học hỏi kinh nghiệm rồi.”

Kể từ sau khi thành thân cùng Tô Tuệ Nương, Yến Hoảng Chân bèn gọi Tô Văn là “Văn đệ”, mỗi lần hân mở miệng là một tiếng như vậy, sắc mặt Tô Văn như thể nuốt phải ruồi, khó coi ghê gớm, song càng như vậy, Yến Hoảng Chân càng gọi hăng.

Tô Tuệ Nương cũng biết trượng phu nhà mình nói có lý, nếu Tô Văn có ý định tiến xa hơn trên đường làm quan, điều xuống dưới tích góp thành tích đó là cần thiết.

“Có nói là đi đâu không?”

“Không phải Hồ Quảng, mà là Kiềm Quý.”

Hai địa phương này áy mà khác biệt lớn, Hồ Quảng là đất lành lắm cá nhiều thóc, mức độ đời sống người dân cao, mà Kiềm Quý thì hoàn toàn ngược lại, nghèo đến lợi hại.

“Ý của Thường đại nhân là để Văn đệ đi Kiềm Quý, nơi đó dân phong thuần phác, mà cũng bởi vì nghèo, cho nên làm quan mới dễ có công trạng.” Yến Hoảng Chân nói đến đây, trong mắt lóe qua tình quang, đáng tiếc Tô Tuệ Nương lại không nhìn thấy, chỉ nghe hân nói tiếp: “Tình tình Văn đệ năng cũng biết, đề đệ ấy ở cái nơi ngư long hỗn tạp như Hồ Quảng, sợ là sẽ dính mùi tanh, vẫn là Kiềm Quý an toàn hơn chút.”

“Nếu Thường đại nhân cũng nói như vậy, tất nhiên đã suy nghĩ thấu đáo!” Thường đại nhân dĩ nhiên là chỉ nhạc phụ của Tô Văn, cha ruột của Thường Nhuận Nga, đó là vị rất có ánh mắt.

“Chẳng qua là A Nga vừa sinh con không lâu, gờ lại tàu xe mệt nhọc, sợ là không ổn đâu!”

Kỳ thật cách tốt nhất là một mình Tô Văn đi nhậm chức, Thường Nhuận Nga ở ở nhà, một là hầu hạ mẹ chồng, hai là chăm sóc con cái, thế mới phải lẽ. Nhưng đều là nữ nhân, Tô Tuệ Nương nghĩ, Thường Nhuận Nga hẳn sẽ không muốn xa trượng phu.

Thế là, ngày hôm sau, nàng không yên lòng bèn mang theo Duyên tỷ nhi về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Giao con cho Lâm thị đỡ, nàng một mình đến phòng Thường Nhuận Nga.

“Thân thể tốt rồi, trông cũng rất có tinh thần đấy!” Tô Tuệ Nương cười ngồi cạnh người nàng.

Chị chồng em dâu hợp tính, tình cảm trước nay không tệ, Thường Nhuận Nga tất nhiên mừng khi thấy nàng, kéo tay Tô Tuệ Nương nói: “Tỷ tỷ ấy mà rảnh rồi sang thăm muội à, Duyên tỷ nhi đâu? Sao không mang tới?”

“Ở chỗ mẹ rồi!”

Tô Tuệ Nương cẩn thận nhìn nàng, thấy khí sắc hồng nhuận, xác nhận an dưỡng không tệ, không khỏi buông xuống vài phần lo lắng. Nhắc đến chuyện Tô Văn điều chức ra ngoài.

“Kỳ thật, tướng công sớm đã có ý định điều ra ngoài.” Thường Nhuận Nga nói thẳng: “Chỉ là khi đó muội đang mang bầu, chàng không yên lòng, thế mới kéo dài tới bây giờ.”

“Vậy ý muội thế nào?” Là đi hay ở.

“Muội ở lại...” Ngoài ý liệu Thường Nhuận Nga lựa chọn cái sau: “Thực ca nhi và Tình tỷ nhi đều còn bé như vậy, không chịu nổi dầy vò. Còn mẹ nữa... Quý Châu quá nghèo khổ, hai năm nay thân thể mẹ cũng không được tốt, vẫn là ở lại trong kinh thì tốt hơn.”

“A Nga...” Tô Tuệ Nương đau lòng khẽ kêu một tiếng.

Một lần nhậm chức Thanh Tri huyện, ít nhất cũng phải ba năm, ba năm phu thê xa cách, giữa lúc đó không biết sẽ phát sinh bao nhiêu biến cố, tình cảm của hai người liệu còn có thể keo sơn như hôm nay? Trên mặt Thường Nhuận Nga khó tránh khỏi vài phần mất mát, song, nàng xuất thân dòng dõi thư hương, biết rõ đối với nam nhân mà nói, tiền đồ hoài bão có ý nghĩa thế nào, nếu bởi vì lòng ích kỷ của bản thân mà liên lụy đến tiền đồ của phu quân, vậy nàng còn là thế tử tốt gì nữa.

“Chỉ là khổ cho muội rồi!” Tô Tuệ Nương nặng nề thở dài một tiếng.

Thường Nhuận Nga lắc lắc đầu, cũng không biết nghĩ tới điều gì, bỗng có chút áp ứng, có chút thần bí, lại có chút ngọt ngào nói: “Nhưng mà tướng công nói, chàng sẽ ở thêm hai tháng nữa mới đi... Hơn nữa... muội nghĩ nếu tướng công đi nhậm chức, núi cao nước xa, bên cạnh phải có một người hầu hạ mới phải, định cất nhắc một nha hoàn bên người lên làm di nương, không ngờ tới... không ngờ tới...”

“Không ngờ tới cái gì?” Tô Tuệ Nương mi mày nhưn cao, trêu ghẹo hỏi.

“Không ngờ tới lại bị tướng công mắng một trận, nói, chàng là một lòng tạo phúc dân chúng, phải đi làm quan tốt, chứ không phải đi hưởng thụ du ngoạn.”

Nhìn cô nàng mặt đầy hoa đào, bị “mắng” còn hơn hờ ra mặt, Tô Tuệ Nương cũng không nhịn được bật cười, Thường Nhuận Nga nghe mà sắc mặt chợt đỏ, cự nự muốn véo bà chị chồng không cho nàng “mặt mũi” này.

Hai người lại sôi nổi trò chuyện một lát, Lâm thị liền bế Duyên tỷ nhi vào, Thường Nhuận Nga cũng kêu nha hoàn bên cạnh bế Thực ca nhi và Tình tỷ nhi đến. Đối với hai đứa nhóc còn bé hơn cả mình, Duyên tỷ nhi tràn đầy hứng thú. Ê ê a a không ngừng kêu loạn, Tô Tuệ Nương sợ tay con bé không biết nặng nhẹ, không dám đặt hai đứa bé ở chung với con bé, mình chỉ nhắc từng đứa một lên, nói cho con biết ai là đệ đệ, ai là muội muội.

Giữa chừng, Thực ca nhi tỉnh dậy một lần, cũng giống như Thường Nhuận Nga nói, đây là một thằng bé cáu tính, mắt vừa mở được một nửa, đã khóc đến kinh thiên động địa, dọa cho Duyên tỷ nhi trong ngực Tô Tuệ Nương giật mình, trợn thẳng vào trong lòng mẹ. Ca ca ở bên cạnh òa khóc, thân là muội muội ruột rà, dĩ nhiên cũng bị đánh thức, con gái nhẹ nhàng hơn, khóc như con mèo con chưa uống sữa.

Duyên tỷ nhi nghiêng đầu nhìn qua càng sững sốt hơn. Tô Tuệ Nương nhìn Thường Nhuận Nga hết ôm đứa này lại đỡ đứa kia, tự đáy lòng thầm nhủ may mắn. May mà mình chỉ sinh mỗi Duyên tỷ nhi, nếu không, chẳng phải cũng “chật vật” như cô nàng sao.

Có điều đây cũng xem là loại chật vật “hạnh phúc” nhì! Tô Tuệ Nương hôn một cái lên mặt nha đầu béo, khoái trá nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Thích thị gạt bệnh

Chớp mắt trời qua hai tháng, văn thư Tô Văn được bổ nhiệm làm huyện lệnh huyện Hoài An thuộc Quý Châu Thanh Viễn đạo cũng chính thức đưa xuống, cuối cùng đã tới thời điểm phải lên đường. Nơi hai mươi dặm ngoài Thượng Kinh, vài cỗ xe ngựa dừng bên ngoài trường đình. Tô Tuệ Nương, Yến Hoàng Chân, Lâm thị, Thường Nhuận Nga, cùng với Trần Ngọc đã lâu không gặp, toàn bộ cũng tới đưa tiễn.

“Mọi người về cả đi...” không giống với sắc mặt có phần sầu não của mọi người, Tô Văn một thân bạch y ngược lại trông khí thế hăng hái, chỉ nghe cậu nói: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, mẹ, A Nga và bọn nhỏ làm phiền anh chị chiếu cố rồi.”

“Đó là dĩ nhiên, đệ cứ an tâm đi nhậm chức đi!” Yến Hoàng Chân nghiêm mặt nói: “Trong nhà có chúng ta rồi!”

“Phải đó!” Tô Tuệ Nương hai mắt ánh lệ quang, mỉm cười nói: “Chăm sóc bản thân cho tốt!”

Tô Văn gật đầu lia lịa, đi tới trước người Lâm thị, bái biệt mẫu thân, Lâm thị lúc này đã khóc đến khôn tả, nếu không nhờ nha hoàn đỡ thì nhất định ngắt xiu rồi.

“Nàng và các con phải sống cho tốt nhé!”

“Dạ!” Thường Nhuận Nga hai má đượm nước mắt, nức nở nói: “Tướng công cũng vậy.”

“Bảo trọng.” Tô Văn cùng Trần Ngọc song quyền tương kích.

“Bảo trọng.”

Nhìn xe ngựa nhanh chóng chạy xa, Thường Nhuận Nga không kiềm được, nhào vào trong lòng Tô Tuệ Nương bật khóc.

Sau khi tự mình đưa nàng và Lâm thị về nhà, Tô Tuệ Nương mới cùng Yến Hoàng Chân leo lên xe ngựa trở về phủ.

Thấy mặt thê tử sầu não, Yến Hoàng Chân trước nay yêu vợ như mạng lập tức an ủi: “Tuệ tỷ tỷ rộng lòng là được, ta đã an bài bốn tay hảo thủ đi theo Văn đệ, dù có biến cố gì, cũng sẽ không khiến đệ ấy tổn thương tánh mạng đâu.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy liền thở dài nói: “Quý Châu quá bần khổ, khí hậu lại ẩm ướt nóng nực, người ngoài đến đó, rất dễ lỵ nước lỵ cái.”

“Nàng chẳng phải cho hần mang theo nửa xe dược liệu sao?” Yến Hoàng Chân lo lắng nói.

Tô Tuệ Nương tức giận quát mắng: “Mỗi mang dược liệu là đủ rồi sao? Nếu nói vậy, cận đại phu còn có ích lợi gì!”

“Quý Châu cũng không phải là không có đại phu.” Yến Hoàng Chân lầm bầm nói.

“Cái gì?” Tô Tuệ Nương lên giọng, liếc mắt nhìn hần.

“Hảo nam nhi chí tại bốn phương, nếu sợ này sợ kia, còn lập được nghiệp lớn gì nữa! Nữ nhân các nàng lúc nào cũng thế, bắt quá chia cách hai ba năm mà thôi, đã khóc sụt sùi, đòi chết đòi sống...” giọng Yến Hoàng Chân ngày càng nhỏ, bởi vì Tuệ tỷ tỷ của hần đang lạnh lùng nhìn hần.

“Tướng công quả đúng là lòng ôm chí lớn nhĩ.” Tô Tuệ Nương tự tiểu phi tiểu nói: “Xem ra xác thực là ta liên lụy chàng, nếu không tướng công lúc này chắc hần là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy đây!”

“Ta lại không phải là chim bay cũng không phải là cá lội gì.” Yến Hoàng Chân không da không mặt dán sát tới, chôn đầu trước ngực Tô Tuệ Nương: “Ta thế mà không nở xa Tuệ tỷ tỷ, nếu như có thể, ta còn hận không thể biến thành sọt đại lưng, ngày ngày quần trên người nàng, như vậy hai ta mỗi thời mỗi khắc đều có thể ở chung một chỗ nữa kia.”

“Chàng đang so sánh bậy bạ gì đấy!” Tô Tuệ Nương xác thực bị màn “A dua nịnh hót” này chọc cười. Duỗi ngón tay dí đầu hần nói: “Năm đó cũng không biết là ai, bỏ đi theo người ta đến không thềm quay đầu lại một cái mà.”

“Tuệ tỷ tỷ, gần đây có một tiệm bán tương giò đặc biệt ngon, bảo phu xe rẽ qua, chúng ta mua một cặp đem về.”

Nhìn trên mặt nam nhân viết hai chữ “chột dạ”, Tô Tuệ Nương không kiềm được bật cười, người này a, rõ ràng đến cả con gái cũng có rồi mà vẫn trẻ con như vậy, nàng nên làm sao với hần bây giờ a!

Trở về nhà, Tô Tuệ Nương lập tức đi gặp nữ nhi, nha đầu béo đang nằm trên giường trúc chơi, thấy mẫu thân về, lập tức y y a a gọi.

“Con đó, thật y chang con rùa đen nhỏ!” Nhìn con gái bụng hướng xuống, tứ chi làm động tác vẩy nước, liên tục gọi mình, Tô Tuệ Nương bắt đắc đi lấc đầu, tiến lên bế lấy con.

“Tiểu thư bú chưa?” Tô Tuệ Nương hỏi Đoàn tẩu tử hầu hạ một bên.

“Dạ rồi, vừa ngủ trưa được một lát mới dậy!”

Quả nhiên, nha đầu béo ăn no ngủ đủ, trông rất có tinh thần, kể cả ở trong lòng mẩu thân cũng không chịu yên, cựa cựa không ngừng. Tô Tuệ Nương không chịu nổi, bị bàn chân nhỏ của con bé đạp vài cái, một mán này bị Yến Hoàng Chân vào sau đó nhìn thấy, tức khắc đen mặt, xách cổ áo nha đầu béo ra giữa không trung. Nha đầu béo cũng lớn gan, chẳng những không sợ ngược lại hưng phấn, tứ chi củ sen không ngừng vung vẩy, đôi mắt to tròn cười thành trăng khuyết, như thể đang nói với phụ thân, chơi nữa đi, chơi nữa đi ~~~

Cha đẻ con bé quả thật thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của nó. Tầng nó lên như quả bóng nhỏ, nha đầu béo bay múa qua lại tại không trung giữa hai tay yến Hoàng Chân. Hai cha con chơi đến là vui vẻ, Tô Tuệ Nương bên cạnh lại bị dọa hết hồn, mỗi khi nha đầu béo rơi xuống, đều muốn đưa tay đỡ sợ người cha không đáng tin kia làm thương tiểu bảo bối của mình.

“Tiểu nha đầu, gan hãy còn lớn nhỉ.” Yến Hoàng Chân khoe miệng nhếch cao, lộ ra ý cười nồng đậm, tổng kết nói: “Giống ta!”

Tô Tuệ Nương liếc trắng mắt đón lấy con gái, mới một lát, trên trán nha đầu béo đã thấy rõ lớp mồ hôi mỏng.

Chẳng mấy chốc, hai người dùng cơm trưa, tương giò mới mua về cắt miếng bày ra đĩa, ném thử một cái, quả thật là mùi tương đậm đà, ăn ngon cực kỳ. Nha đầu béo ngửi thấy mùi thơm, cái mũi nhỏ chun chun, trong miệng chảy nước miếng trong suốt. Tô Tuệ Nương cười cười, dùng chiếc đũa dính chút nước tương giò, chấm lên môi con bé. Nha đầu bé từ khi sinh ra đều chỉ bú sữa mẹ, đây là lần đầu tiên nếm được hương vị mặn mặn, ngay lập tức tròn xoe hai mắt, cái miệng xiu xiu chẹp chẹp, đáng vẻ con mèo tham ăn muốn ăn thêm. Tô Tuệ Nương bèn cười cười, chấm cho con bé một chút, sau đó không cho thêm nữa, sợ con bé đau bụng. Sau khi ăn xong, Tô Tuệ Nương đùa với con gái một lát thì dỗ con ngủ, Yến Hoàng Chân thì nằm chổng vó trên giường trúc, trên tay cầm quyển sách, đọc say sưa, Tô Tuệ Nương đi đến nhìn, ấy còn là bản bình pháp.

“Chàng có hứng thú với bày binh bố trận chừng nào thế?” Tô Tuệ Nương nhướn mày, trêu ghẹo nói: “Ngày trước bảo chàng yên ổn đọc sách một lần, thế mà còn khó hơn lên trời.”

“Hắc hắc...” Yến Hoàng Chân cười hai cái, cũng không tiếp lời.

Tô Tuệ Nương bèn tùy ý kéo khay kim chi qua, bắt đầu thêu thùa, nàng định làm cho nữ nhi đôi giày. Chỉ cần vừa nghĩ, đôi hài lớn chưa bằng nửa bàn tay kia mang vào bàn chân núc ních của nha đầu béo, nàng đã cảm thấy đáng yêu cực. Hai vợ chồng ai làm việc nấy trong một lúc, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh hẳn. Thình thoảng, trong lúc ngẩng đầu, tầm mắt Tô Tuệ Nương quét qua chỗ Yến Hoàng Chân, nàng phát hiện chẳng biết từ lúc nào, vẻ mặt Yến Hoàng Chân trở nên cực kỳ chuyên chú, chốc chốc sẽ ngưng ngón tay lật giấy, cau mày suy nghĩ.

Tô Tuệ Nương rũ mắt, khẽ khàng thờ dài một tiếng: “Nam nhân a...”

Sau khi Tô Văn đi nhậm chức, Tô Tuệ Nương sợ Lâm thị và Thường Nhuận Nga tịch liêu, nên thường xuyên tới cửa trò chuyện, mà có hai đứa bé Thực ca nhi và Tinh tỷ nhi dưới gối, tâm tình của họ âu cũng ổn định rất nhanh. Một ngày nọ, khí trời quang đãng, vạn dặm không mây, Tô Tuệ Nương bèn ôm Duyên tỷ nhi định về nhà mẹ đẻ một chuyến, song, người còn chưa ra khỏi, bên ngoài đã có người tới báo nói người phủ Vĩnh Bình Hầu đến.

Tô Tuệ Nương nghe vậy, chân mày theo bản năng nhíu lại, nàng có dự cảm chuyện phiền phức —— tới.

“Mẫu thân ngã bệnh?” Tô Tuệ Nương hoài nghi hỏi: “Lời này là thật à?”

“Sao lại không thật.” Người tới chính là Hình ma ma tâm phúc của Thích thị, chỉ thấy bà ta hai mắt đầm lệ, nước nờ nói: “Đã hai ngày không cơm không nước, người suy yếu lắm rồi!”

“Đại phu có nói là bệnh gì không?”

Hình ma ma liền nói: “Chỉ nói là khí huyết hao tổn...”

Khí huyết hao tổn? Cũng không phải là bệnh nặng gì sao! Nỗi nghi hoặc trong lòng Tô Tuệ Nương càng tăng, song, nếu bên kia đã phái người thông tri, nàng làm con dâu nhà người ta, dù thế nào cũng phải đi thăm a. Dặn dò Đoàn tẩu tử trông nom Duyên tỷ nhi, Tô Tuệ Nương bèn dẫn Mộc Hương cùng Hình ma ma lên xe ngựa đến phủ Vĩnh Bình Hầu. Sau nửa canh giờ, bọn họ đã đến nơi, mấy người trực tiếp đến viện của Thích thị.

Ngoài ý liệu, nàng nhìn thấy không phải Thích thị nằm trên giường “hấp hối”, trông thị ta tinh thần rất tốt, xiêm y nhất phẩm cáo mệnh đang chỉnh tề mặc trên người.

“Tới rồi đó à?” đây xem như là lên tiếng chào hỏi.

“Gạt bệnh?” suy nghĩ này vụt hiện lên trong đầu, trong lòng Tô Tuệ Nương cánh giới càng sâu, song trên mặt lại mang theo nghi ngờ nồng đậm, kinh ngạc hỏi: “Không phải nói mẫu thân ngã bệnh sao? Tại sao...”

“Hai ngày nay thân thể quả thật không thoải mái!” Thích thị mặt không đỏ thớ không gấp trả lời. Cuối cùng, còn giả vờ tròn mắt liếc nhìn Hình ma ma sau lưng: “Bà nhìn lại bà đi, cứ thích lo nghĩ bậy bạ, chẳng qua là ho vài đêm mà thôi, thái y cũng đã kê thuốc rồi, sao còn gầy vò gọi vợ Hoàng Chân chạy tới làm chi.”

“Lão nô cũng là quan tâm quá tắc loạn a!” Hình ma ma cực kỳ phối hợp nói: “Phu nhân chẳng phải là nhắc Nhị thiếu phu nhân mãi sao? Lão nô bèn nghĩ vờ Nhị thiếu phu nhân tới đây, bệnh của ngài cũng có thể mau mau tốt hơn.”

Tô Tuệ Nương ở một bên mắt lạnh nhìn hai chủ tớ này kẻ xướng người họa, trái lại muốn nhìn xem, hai ả định giờ trò gì.

“Mẫu thân không sao thì tốt rồi.” Nàng làm ra vẻ yên tâm, tự mình ngồi xuống bên dưới Thích thị, sau quay sang nói với Hình ma ma: “Bà là người kề cận mẫu thân, theo lý lời này không cần ta tới nói, nhưng hôm nay bà làm chuyện này quả thật không có đạo lý, hồi hà tới tìm ta như vậy, nói mẫu thân bệnh nặng, hại ta còn tưởng...” Tô Tuệ Nương làm bộ vỗ vỗ ngực, sau đó tăng thêm ngữ khí, không lưu tình một chút nào trách cứ: “Uông cho bà còn là lão nhân hầu hạ lâu nay, làm việc lại không đáng tin như vậy, biết là bà quan tâm quá tắc loạn, không biết còn tưởng là bà đang trù yểu mẫu thân...”

Hình ma ma đứng đó bị Tô Tuệ Nương bóng gió châm biếm chặn họng một trận. Cả khuôn mặt đen gần như phải nói là có thể thấm ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Phủ Hoàng thái tôn

Edit: Mạc Thiên Y

“Được rồi!” Thích thị đúng lúc ngăn trở Tô Tuệ Nương “lái nhái”, đứng lên dùng khẩu khí không cho phép làm trái nói: “Nếu tới rồi thì theo ta đi một chuyến đi.”

“Không biết mẫu thân muốn đi đâu?” Tô Tuệ Nương nghi ngờ hỏi.

“Đến chỗ Lan muội muội cô” trên mặt Thích thị nhanh chóng xẹt qua tia lo lắng, đoạn đi ra phía ngoài. Nhìn theo bóng lưng của thị, trong đầu Tô Tuệ Nương nhanh chóng xoay chuyển, cũng không động thái, chỉ nói: “Con dâu tới Hầu phủ một chuyến, còn chưa thành an tổ mẫu!”

“Lão phu nhân cùng đại phu nhân đi Vân Nhạc Tự tạ thần rồi, không có trong phủ!” Hình ma ma một bên bị “trách mắng” một trận, làm như rút cuộc tìm được cơ hội nói trả, đi đôi với lời nói của bà, ba bốn ả nha hoàn, bắt đầu vây quanh Tô Tuệ Nương.

Xem ra hôm nay muốn cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi rồi!

Lòng Tô Tuệ Nương tức khắc nổi lửa giận, tượng đất còn có ba phần tính khí, người trước lửa gạt sau là uy hiếp, sao không khiến người ta nổi giận cho được.

“Nhị thiếu phu nhân, xin mời!” Hình ma ma không âm không dương đưa tay về phía trước.

Tô Tuệ Nương nhìn bà ta một cái thật sâu.

Món nợ này, nàng ghim!

Kể từ khi Thái tử qua đời, chủ nhân chân chính của Đông cung liền biến thành Hoàng thái tôn, còn nữ chủ nhân chân chính dĩ nhiên chính là Thái tôn phi rồi, Thái tôn phi họ Hoàng, là đích trưởng nữ của Thái Phó thái tử, đại học sĩ của Văn Uyên Các – Hoàng Thạch Chi, chẳng những tướng mạo đẹp mà tính nết ôn thuận lương thiện, trong kinh thành rất có hiền danh.

Tô Tuệ Nương nhìn nữ tử ngồi trên giường cần vân yên cao cao, trong lòng khê thờ dài, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ thấy, nữ tử kia một thân cung trang cảm tú Bảo tượng hoa màu xanh, mái tóc đen vấn thành búi linh xà kế, trên búi tóc còn cắm cây trâm phi thúy ngọc lan chạm rồng khắc hoa, khuôn mặt trái xoan tựa bạch ngọc, hàng mày tinh tế, lại thêm một thân khí khái người đọc sách kia, khiến cho người ta cảm giác trầm ổn cao quý.

“Bái kiến Thái tôn phi nương nương.” Tô Tuệ Nương đứng sau lưng Thích thị, hai người cùng hành lễ.

Ánh mắt Thái tôn phi quét trên người họ, đặc biệt khi thấy bộ cáo mệnh kia trên người Thích thị, trong mắt cực nhanh xẹt qua tia châm chọc, nhưng trong nháy mắt lại biến mất toàn bộ, trong miệng chỉ nói: “Thì ra là Vĩnh Bình hầu Thái phu nhân đến, còn có vị này, hẳn là con dâu thứ của ngài, phu nhân của Yên tử tước đúng không! Hai vị mau đứng dậy.”

Sau khi hai người đứng lên, rất nhanh thì được ban ngồi, Tô Tuệ Nương phát hiện, so với Thích thị, Thái tôn phi tựa hồ cảm thấy hứng thú đối với mình hơn, cô ta hỏi chuyện về Duyên tỷ nhi, Tô Tuệ Nương bèn cười đáp ít chuyện thú vị về con bé, Thái tôn phi ngẫu nhiên sẽ cười, ngược lại gạt Thích thị sang một bên.

“... Thái tôn phi nương nương” Thích thị sắc mặt không tốt, cuối cùng không kiềm được nhắc nhở: “Thần phụ nghe nói, Lan trắc phi nương nương mấy ngày nay thân thể không thoải mái, chẳng hay đã khá hơn chưa?”

“Tin tức của ngài thật linh thông nhỉ” Thái tôn phi nhàn nhạt nhìn Thích thị một cái, trong giọng nói đều là giễu cợt.

Thích thị gắt gao nắm chặt khăn trong tay áo, hiển nhiên là trong lòng có bất bình.

Tô Tuệ Nương ở một bên nhìn rõ ràng, mím môi, lộ ra nụ mỉm cười hả giận.

“Được rồi, ta cũng biết mẹ con phu nhân Lan muội muội tình thâm, không tri hoãn hai người nữa, Thanh Bình, dẫn hai vị đến chỗ Lan trắc phi.”

“Vâng!” Một đại nha hoàn mặc váy xanh đi ra từ sau lưng Thái tôn phi.

“À, phải rồi!” Mắt thấy hai người sắp ra khỏi cửa, Thái tôn phi bỗng chỉ gần nói xa: “Thích phu nhân, còn mong bà khuyên nhủ Lan muội muội một chút, con người ấy à, đôi khi vẫn nên an phận thủ thường thì hơn.”

Tô Tuệ Nương thật sự không ngờ, Yến Như Lan sẽ ở tại một nơi như này, một gian sương phòng đơn sơ, cửa sổ bị ván gỗ phong kín, nơi cửa còn có mấy ma ma cao lớn vạm vỡ canh chừng, nào phải là nơi ở của Thái tôn trắc phi, tư thế rõ ràng là phạm lỗi bị nhốt lại a!

“Đến rồi, Thích phu nhân chính là chỗ này!” đại nha hoàn tên Thanh Bình kia kêu ma ma mở cửa, sau đó quay sang Thích thị nói: “Thái tôn phi chúng ta nói, mong ngài khuyên Lan trắc phi, bảo cô ta chớ có liên tục đòi tìm cái chết hòng làm rớt mất con cháu phủ Thái tôn.”

Thích thị nghe lời này, gương mặt lại càng đen như đáy nồi.

Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng liếc mắt ra hiệu cho Mộc Hương, ý bảo nàng ở lại bên ngoài, rồi sau đó theo sau Thích thị đi vào.

“Là thanh Bình tỷ tỷ nhì, tiểu muội chỗ này có lẽ...” Không nói đến Mộc Hương ở bên ngoài nhanh chóng bắt chuyện cùng người khác, mà nói đến Thích thị và Tô Tuệ Nương, vừa vòng qua một tòa bình phong nơi cửa, đập vào mắt đó là một cái bóng chạy như bay đến, chỉ nghe nàng ta kêu lên giống như là chịu vô tận khổ sở: “Mẹ à, rốt cuộc mẹ đã tới!”

Tô Tuệ Nương nhìn nữ tử trước mắt, quả thực cũng có phần không dám chấp nhận. Trong ấn tượng của nàng, Yến Như Lan là một nữ tử mỹ lệ tựa hoa hồng vậy, kiêu ngạo, rực rỡ, vinh viễn chói mắt. Nhưng Yến Như Lan bây giờ, lại phảng phất như quả cà bị sương dập, đầu bù tóc rối, xanh xao vàng vọt, và cả tiếng kêu khóc không ngừng kia, quả thực khiến người ta có cảm giác như tiếng cú vọ khóc đêm.

“Lan nhi à, Lan nhi à, con làm sao? Làm sao lại ra nông nỗi này.” Nhìn con gái bị hành hạ ra nông nỗi này, trong lòng Thích thị lập tức như bị dao cứa, nước mắt dào dạt lẫn xuống.

Hai mẹ con ôm nhau mà khóc một lúc lâu mới dừng lại.

Toàn bộ hành trình Tô Tuệ Nương dựa tường xem, không lên tiếng cũng không tiến lên, chỉ kéo cái ghế tới, cách xa xa ngồi xuống.

Yến Như Lan lúc này làm như cũng phát hiện phía sau mẫu thân còn sót một người, không khỏi cau mày nói: “Mẹ, sao mẹ lại dẫn cô ta đến!”

Thích thị nghì bụng, con gái ngọc, hôm nay nếu là không có cô ta đi theo, mẹ sợ là cũng không gặp được con đâu a!

“Được rồi, đừng để ý đến cô ta, mau nói cho mẹ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Yến Như Lan nghe lời này, lập tức dựng thẳng mày liễu, trên gương mặt gầy gò toát đầy vẻ oán giận, Tô Tuệ Nương ngồi hơi cách xa hai người, nhưng căn phòng này lại lớn như vậy, cộng thêm thanh âm Yến Như Lan càng nói càng kích động, nàng dù không muốn nghe cũng khó.

“Rõ ràng là con tiện nhân Âu Dương Cầm kia không cẩn thận, làm rớt đứa bé, lại đem bỏ phân xối lên đầu con... mẹ, mẹ phải làm chủ cho nữ nhi a!”

Thích thị lại không có hành động giận tím mặt như nữ nhi, kéo nàng đi phân xử cùng Thái tôn phi, cuối cùng rửa sạch hiềm nghi trên người, ngược lại về mặt nghi ngờ nói: “Chứng cứ đâu? Nếu không có chứng cứ xác thực, Thái tôn phi không dám làm như vậy, con, con có phải có nhược điểm gì bị...”

Quả nhiên, vừa dứt lời, trên mặt Yến Như Lan hiện ra bối rối, cô ta gất gao nắm tay mẫu thân, hốt hoảng khóc rống nói: “Con, con cũng không biết mấy thứ kia tại sao lại xuất hiện trong phòng con... mẹ, con thừa nhận, con, con là không muốn để cho con tiện nhân Âu Dương Cầm kia sinh được con nhưng mà nhưng mà chưa đợi con động thủ, cô ta đã... mẹ, mẹ tin con đi, lần này không phải con, thật sự không phải là con đâu!”

Thích thị nghe lời này, trong lòng liền hiểu được tám phần, con gái đầu gi cũng là trắc phi, nếu không có chứng cứ đanh thép, sao có thể nhốt nó lại được. Mưu hại con nối dòng, đây là chuyện mà ở bất kỳ gia tộc nào cũng không được tha thứ.

“Thái tôn đâu? Thái tôn ngài ấy nói thế nào?” Bây giờ điều duy nhất có thể trông cậy vào chính là tình cảm của Hoàng thái tôn đối với nữ nhi rồi.

Yến Như Lan nghe lời này lại càng khóc lớn: “Mẹ, Hậu Văn chàng giờ đã thay lòng, đối với con căn bản không còn giống như trước, chàng, chàng là thấy sau lưng con không ai chống, nên mới không cần con.”

Bây giờ Vinh Bình Hầu gia Yến Hoàng Bác, ấy mà rất nhiệt huyết với Nhị hoàng tử Thành vương Chu Phú, là “Thành vương đảng” cả triều đều biết. Mà Hoàng thái tôn thì sao? Chuyện y cùng với Thành vương không hợp nhau, căn bản là chuyện trong lòng ai cũng rõ. Thích thị thần thề lưng lay chực đổ hai cái, ôm nữ nhi khóc rống nói: “Con gái của mẹ, chuyện mẹ lo lắng nhất đã xảy ra, lão gia à, sao ông đi sớm như vậy, nếu ông còn sống, sao có thể để con gái chúng ta chịu nỗi khổ này!”

Mắt thấy hai mẹ con họ lại khóc nữa, Tô Tuệ Nương bây giờ mới thu lỗ tai lại. Chẳng trách Yến Như Lan rơi vào tình cảnh như thế, thì ra là bị người ta chụp cho cái tội mưu hại con nối dòng. @Mac.Ffuer.Ψ Lại nói, Hoàng thái tôn này con cái cũng không đông, từ khi thành thân đến nay, dưới gối chỉ có một nữ nhi do thị thiếp sinh, vô luận là Thái tôn phi hay là Yến Như Lan vào phủ đã ít năm, cũng chưa sinh được đứa bé nào, chả dễ dàng mới có một

cái bụng không chịu thua kém, ngật nổi còn...

Bên kia thanh âm nhỏ dần, Tô Tuệ Nương đưa mắt nhìn sang, hình như Thích thị đang rí tai Yến Như Lan gì đó, có lẽ là tìm chút cách thoát thân nào đó cũng nên. Nói đại khái gần nửa canh giờ, đại nha hoàn tên Thanh Bình kia đi tới nhắc nhở một tiếng, ý bảo thời gian “thăm hỏi” đã kết thúc, bọn họ nên “biến” đi rồi.

Kể cả lúc này, Thích thị cũng không quên diễn trò, cố ý vẩy Tô Tuệ Nương đến bên cạnh, bảo nàng dịu mình, làm ra điệu bộ mẹ hiền dâu thảo. Tô Tuệ Nương cũng thừa dịp này hỏi thăm Yến Như Lan, cô ta mặt lạnh mảy may, quả thực chẳng có bấy nhiêu thân thiết, bất quá Yến Như Lan người ta xưa nay không ưa nổi thôn phụ này, cũng không để ý đến nàng.

“Sao rồi, đi cả chưa?” Thái tôn phi một bên tùy ý mân mê giáp tay mạ vàng khắc hồng ngọc, một bên dừng dừng hỏi.

“Bẩm chủ tử, đã đi rồi ạ.” Thanh Bình ở bên cạnh khẽ bẩm.

“Xem ra, vị phu nhân Yến từ tước kia tựa hồ là bị ép tới...” ngay sau đó liền nói ra tin tức bị lộ ra lúc “tán gẫu” cùng Mộc Hương.

“Hừ, bà già kia đúng là có thể làm ra loại chuyện này!” Thái tôn phi không mặn không nhạt nói: “Chuyện bà ta bất hòa với con riêng của chồng, đã truyền khắp kinh thành, bây giờ muốn tìm người ta làm nui dọ ả? Sợ là chậm ả...”

Rước về một đứa con riêng đối nghịch với mình, loại chuyện khiêng đá đập chân mình này, đã biến Thích thị trở thành trò cười trong đám quý phụ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nhàn nhĩ một hồi

Edit: Mạc Thiên Y

“Ngày mai sai người thả Lan trắc phi ra đi!” Thái tôn phi lạnh nhạt nói.

Thanh Bình nghe vậy rõ ràng lắp bắp kinh hãi: “Nương nương, chúng ta ấy mà rất vất vả... Nên nhân cơ hội này, khiến cô ta cả đời không xoay mình được mới phải chứ!”

“Đồ ngốc, lo cái gì?” Thái tử phi nhếch khóe miệng, lộ ra biểu tình khó lường: “Yến Như Lan chẳng qua là đứa con được cưng chiều quá thành hư, ý mình đẹp liền làm xằng làm bậy, người như vậy căn bản không đủ trầm ổn, cô ta nào động càn lớn, sẽ chỉ càng khiến gia chán ghét, cũng càng có thể chứng tỏ bản cung hiền lương, chuyện một công đôi việc này, có sao không làm?”

“Nương nương cao kiến.” Thanh Bình lập tức dõng dè tài, khâm phục nói.

Thái tôn phi nghe vậy chỉ ung dung cười, trong lòng cô ta hiểu rõ hơn ai hết, Yến Như Lan trong lòng trượng phu đúng là có chút đặc thù, chỉ là đối phương thực sự quá hồng hách, toàn tâm toàn ý muốn trượng phu chuyên sủng. Nữ nhân ấy à, âm ỷ một chút, ăn một ít dấm, nam nhân sẽ cảm thấy trong lòng thoải mái, chỉ khi nào vượt qua giới hạn, sẽ khiến cho nam nhân phiền chán, cảm thấy họ không hiền huệ, bụng chất đầy ghen ghét đố kỵ, điều này sẽ phá hủy tình cảm.

Chỉ cần trượng phu không đối đãi đối phương như “nữ thần”, Yến Như Lan kia thì có đáng gì? Còn không phải là con kiến hôi trong tay mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị dũa chết. “Đúng rồi, chỗ Âu Dương muội muội phải chiều cổ kỹ lưỡng, thuốc bổ gì đó không được thiếu.” Thái tôn phi cười về mặt ôn hòa hiền thực: “Bản cung đã quyết định tiến cử với gia, nâng cô ta lên làm trắc phi.”

Một nữ nhân xảy thai, tổn thương thân thể không thể tiếp tục sinh đẻ, đây chẳng phải là nhân tuyển trắc phi không thể tốt hơn sao?

Thanh Bình cúi người, giọng lạnh lạnh lên tiếng: “Vâng!”

Bởi đồng liêu đãi tiệc rượu, cho nên lúc Yến Hoàng Chân về đến nhà đã là lúc trăng sáng sao thưa, sắc trời tối đen. Đẩy cửa phòng ra, ánh nến ấm áp trong phòng liền rọi lên người, có tiểu nha hoàn gác đêm thấy chủ tử đã về, vội vàng hành lễ vãn an.

“Phu nhân đâu?” Yến Hoàng Chân mắt say lơ đãng hỏi: “Ngủ rồi à?”

“Bẩm gia, vẫn chưa ạ.” Phương Nhi cúi đầu có chút sợ hãi đáp. Chẳng trách được, kể từ sau khi thiếu chút nữa bị lão gia một cước đoạt hồn, cô nàng liền mắc tâm bệnh, hề thấy Yến Hoàng Chân là run rẩy. Quả không sai, lúc Yến Hoàng Chân vòng qua bình phong tiến vào phòng trong, liếc mắt đã nhìn thấy thê tử ngồi ở đầu giường, cứ thế lẳng lặng ngồi ở đó, vẻ mặt có phần “vi diệu”. Yến Hoàng Chân từ bé đã lớn lên bên cạnh nàng, đối với mỗi tâm tình của nàng có thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay, hầu như là trong nháy mắt đã đoán ra, Tuệ tỷ tỷ của hần không vui.

“Sao vậy?” Hần run rẩy cười hai tiếng, lo lắng đi tới, đầu không còn choáng váng, chân cũng không còn lão đảo, khai thẳng: “Ngại ta về trễ? Là do đám

tiểu tử bất hảo kia, cứ nặng nề lôi kéo ta uống rượu, ...”

“Được rồi, ta lại không phải bởi chuyện này.” Nhìn Yến Hoảng Chân nóng lòng giải thích, Tô Tuệ Nương hơi liếc mắt, đẩy hẳn nói: “Đi tắm trước đi, có lời gì một lát hãy nói.”

Yến Hoảng Chân ngoan ngoãn gật gật đầu, tự mình đi nhả phòng cách vách tắm rửa.

“Phu nhân bị làm sao thế?” Hắn vừa cời quần áo, vừa lạnh giọng hỏi.

Nô tài hầu hạ bên cạnh hắn là Tiểu Thuận Tử đáp: “... Hôm nay người của phủ Vĩnh Bình Hầu tới.”

Một câu đủ để chứng minh rất nhiều, cũng đủ để khiến sắc mặt Yến Hoảng Chân hoàn toàn lạnh xuống.

Cầm khăn lông trắng, Tô Tuệ Nương nhẹ nhàng lau khô tóc cho hắn, Yến Hoảng Chân nằm ngửa trên đùi thê tử, nếu là thường ngày khẳng định sẽ lộ ra biểu tình thành thói như mèo lười, vậy mà hôm nay thì không, ngược lại liên tiếp đánh giá Tô Tuệ Nương.

“Chàng cũng nghe nói rồi?” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng thở dài một hơi. Cũng không giấu diếm, lập tức kể chuyện xảy ra hôm nay.

“Mẫu thân làm chuyện này thực sự quá đáng rồi, vì ép ta đi, thậm chí ngay cả thân thể của mình cũng lấy ra làm có...” Trong lòng Tô Tuệ Nương hiểu rõ, mình hôm nay là bị người ta làm vũ khí sử dụng một hồi, trong lòng nàng sao có thể không tức giận?

“Mụ tú bà kia thật là đáng chết! Ta không đi gây sự với ả, ả lại tới làm khó nàng!” sắc mặt Yến Hoảng Chân đen ghê gớm cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói.

Tô Tuệ Nương biết khúc mắc giữa hắn và Thích thị xưa nay rất nặng, nghe vậy liền nói: “Thị cứ nhất định kéo theo ta đến phủ Thái tôn, hẳn là lấy ta làm nước cờ đầu, chuyện này liệu có liên lụy đến chàng không?”

“Không sao cả, Hoàng thái tôn bây giờ có vài phần ý tứ lôi kéo ta, sẽ không bởi vì chuyện này mà trách tội đâu.”

Đối mặt với ánh mắt có phần nghi ngờ của thê tử, Yến Hoảng Chân nửa ngồi dậy, giải thích: “Chuyện Yến Như Lan ta đã sớm nghe phong thanh rồi, nàng cho rằng Hoàng thái tôn thật sự chỉ vì mất một đứa bé mà tức giận như vậy ư?”

Chuyện này Tô Tuệ Nương cũng hiểu là có chút kỳ quái, Yến Như Lan kia nói sao cũng là trắc phi nương nương có tên trong ngọc điệp hoàng gia a (ngọc điệp: gia phả hoàng gia), mà Âu Dương Cẩm kia là ai? Tự hồ chỉ là một thị thiếp thôi, kể cả Yến Như Lan thật sự làm gì đó, phủ Thái tôn cố lấy thể diện, nên che giấu mới phải, rêu rao trắng trợn như vậy, thật sự không hợp lẽ thường.

“Kể từ sau chiến dịch Nhậm Môn Quan thất thủ, Hoàng thượng bắt đầu ý thức nhân vật có thể lãnh binh tác chiến trong quân đội thiếu hụt.” Yến Hoảng Chân chậm rãi nói: “Y bắt đầu dốc sức đề bạt tướng quân trung cấp, trong đó có Âu Hải Dương phụ thân của Âu Dương Cẩm kia, gã vốn chỉ là một Bách hộ của Vệ Sở lại lập được chút công lao trong giai đoạn chiếm lại Nhậm Môn Quan, kết quả một bước nhảy vọt, được phong làm Thượng Kỳ Đô Úy chính tứ phẩm. Người ủng hộ sau lưng Hoàng thái tôn đều là văn thần, đang cần loại nô tài trên tay có binh như gã, nàng nói y có thể không đối tốt với Âu Dương Cẩm kia sao?”

“Ra thế.” Tô Tuệ Nương trầm ngâm gật gật đầu, Yến Như Lan quả này xem như là va phải tấm sắt rồi.

“Ta chỉ là không ngờ tới Thích thị lại to gan như vậy, dám động đến nàng.” Nhắc tới đây, mặt Yến Hoảng Chân bốc lửa tam quang.

“Được rồi, lần này xem như là ta không cần thận.” Tô Tuệ Nương an ủi ngược lại: “Sau này không có chàng đi cùng, ta tuyệt không bước vào phủ Vĩnh Bình Hầu nữa bước.”

Yến Hoảng Chân hừ một tiếng, trong lòng lại quyết định không cho Thích thị kia một bài học là không được. Hắn quả thật nói được thì làm được, chưa tới ba ngày, chuyện Yến Như Lan kiêu căng ngạo mạn, hoành hành ngang ngược, bức thiếp thị sinh non liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Thành vương Chu Phú còn nhân đó tố Hoàng thái tôn một quyền chỉ trích hắn trị gia không nghiêm.

Cứ như vậy lại khoảng mười ngày trôi qua, Thích thị kia ấy mà không còn tìm tới cửa nữa, Tô Tuệ Nương dần dần cũng không nghĩ đến mấy chuyện loạn xạ đó, dù sao lo cuộc sống của mình mới là trọng yếu nhất a!

Tiểu Duyên Duyên gần đây mọc răng, cái răng be bé to chừng hạt gạo bắt đầu nhô lên, đoán là cảm thấy đau, tinh thần con bé không sao tốt được, cũng không thích bú nữa. Đương lúc thời tiết nóng nhất trong năm, Tô Tuệ Nương không chịu nổi nóng, lại thấy con gái bức bối, bèn nảy ý định đến ôn tuyền sơn trang chơi. Nói chủ ý cho Yến Hoảng Chân, đối phương quả nhiên nói được, Tô Tuệ Nương bèn sai người đưa tin cho Thường Nhuận Nga, mời nàng mang theo bọn nhỏ đi cùng.

Nói đi là đi, trong thời gian Yến Hoảng Chân nghỉ phép, người nhà leo lên xe ngựa đến Phố Sơn, rầm rập thẳng hướng ôn tuyền sơn trang. Lần trước Tô Tuệ Nương đến đây, Phố Sơn vẫn chỉ là tòa núi hoang vu không ai hỏi thăm, nhưng lần này thăm lại chốn xưa, mới cảm giác được nơi này hoàn toàn đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy dưới chân núi, một con đường núi do đá xanh xếp thành, quanh co bò lên đỉnh núi, chốc chốc sẽ có mấy chiếc xe ngựa qua lại, trông khung cảnh kia, hẳn là loại người giàu sang. Mà hai bên đường núi, giữa một mảnh xanh um, thường xuyên sẽ thấy một vài sơn trang, đình viện rải rác, cùng làn khói bốc lên cao giữa không trung.

Son trang của Yến gia chiếm một trong những con suối tốt nhất trên Phổ Sơn, ở tại nơi gần đỉnh núi. Đó là một tòa sân viện hoàn toàn dùng gỗ xây thành, vừa khác biệt vừa toát lên vẻ thú vị. Tô Tuệ Nương xuống xe ngựa, ôm con gái đi thẳng vào nội thất, sau khi nghỉ ngơi sơ, mới có hứng đi dạo chung quanh.

Đề Đoàn tàu từ ở lại trông Duyên tỷ nhi, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoằng Chân trải qua thế giới riêng hiếm hoi của hai người.

Đã sớm nghe nói, trên Phổ Sơn ngoài có ôn tuyền có thể tắm ra, còn có thể phi ngựa, Tô Tuệ Nương đối với cái trước không mấy hứng thú, dù sao linh tuyền trong không gian tùy thân của nàng tốt hơn ôn tuyền này biết bao lần, nhưng cái sau, nàng lại tràn đầy mong đợi, vì thế nàng còn cố ý thay y phục.

Một thân kỳ trang đỏ rực, mái tóc đen thắt thành bím, chỉ để lại ít tóc mai nơi trán nghịch ngợm nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Bộ dạng xinh đẹp vừa hoạt bát vừa mang theo tư thế oai hùng này ở trên người Tô Tuệ Nương ấy mà thường không thấy nhiều, bảo sao, lập tức khiến cho Yến Hoằng Chân bên cạnh nhìn mãi không thôi.

“Nhìn cái gì!” Tô Tuệ Nương nhẹ trừng mắt liếc hần, trên mặt nhiễm chút đỏ ửng: “Còn không mau đi dắt ngựa.”

Đời trước, Tô Tuệ Nương từng học cưỡi ngựa, hơn nữa cưỡi còn không tệ. Lần này dĩ nhiên rất nhanh đã làm quen, Yến Hoằng Chân chuẩn bị cho nàng một con ngựa cái trắng tuyền, loài ngựa này cá tính dịu ngoan, thích hợp cho nữ tử cưỡi. Hai người chạy một lúc, Tô Tuệ Nương vung roi, yêu cầu đưa ngựa, Yến Hoằng Chân tất nhiên cười to kêu một tiếng: “Được!”

Về phần kết quả tranh tài ra sao! Bạn xem điệu bộ người nào đó dương dương đắc ý là đủ hiểu. Trên núi quả nhiên là không khí trong lành mát mẻ, vào buổi tối, mở cửa sổ phòng ra, con gió mát sẽ thổi vù vào, Tô Tuệ Nương sợ có muỗi đốt, đặc biệt treo màn lụa quanh giường kỹ càng. Duyên tỷ nhi bây giờ đang luyện tập cách dùng “tứ chỉ” bước đi, Tô Tuệ Nương sẽ đặt con bé trên giường, chọc con bé bò lên trước.

Nha đầu béo giống cha, đều chả có kiên nhẫn gì cả. Sau khi bò một cái té một cái, cuối cùng “phần nộ”, quả đầu nhỏ bình bịch đầu lên chặn đệm.

Yến Hoằng Chân ở bên cạnh còn cười hả hê, quá đáng hơn là hần còn vuron một ngón tay chọc trán nha đầu béo, dùng lực đẩy một cái ra sau, nha đầu béo cảm giác sâu sắc mình bị ức hiếp ~~~~ thế là, con bé không chút khách khí một ngụm cắn luôn ngón tay đáng ghét kia.

Dùng chỗ răng non xiu xiu vừa mọc của mình, ra sức mà nghiền.

Tô Tuệ Nương nhìn người bên này một cái nhìn kẻ bên kia một tẹo, cuối cùng không nén được, nhào người trên gối đầu, cười ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Lòng mang sầu lo

Edit: Mạc Thiên Y

Ngày thứ hai mấy người Tô Tuệ Nương tới đây, Thường Nhuận Nga mới chạy tới, chỉ dẫn theo hai đứa nhỏ, Lâm thị nói mình lười động nên ở nhà. Trên giường trúc ba đứa bé được đặt chung với nhau. Đối với đệ đệ muội muội nhỏ hơn mình, trong lòng Duyên tỷ nhi ngập lo lắng. Bé là nha đầu béo tính tình hoạt bát, chẳng những dùng cặp mắt to liên tiếp nhìn người ta, còn thỉnh thoảng đưa tay ra chọc má hai đứa nhỏ.

Thực ca nhi hết như tên của bé, là một đứa bé thành thật, bị “ức hiếp” cũng không lên tiếng, chỉ thật ủy khuất chép chép miệng. Tình nhi thì không, bị chọc sẽ phát ra tiếng khóc yếu ớt như mèo con. Tô Tuệ Nương thấy thế vội ôm nha đầu quây vào lòng, nào ngờ người ta lại không cảm kích, ề a còn bỏ nhào tới.

“Duyên tỷ nhi của chúng ta là yêu thích đệ đệ muội muội đây mà!” Thường Nhuận Nga cười to nói, vuron tay đón lấy cô bé từ chỗ Tô Tuệ Nương, thọt lét đùa nói: “Đúng không nào?” nha đầu béo uốn éo mà dùng sức gât đầu, cũng không biết là hiểu thật hay hiểu vờ.

“Chừ từ, thiếu phu nhân, đá bào tới rồi.” Đúng lúc này, Mộc Hương bụng khay cười híp mắt đi tới.

Nhìn thứ trên khay gỗ lim khắc hoa, Thường Nhuận Nga lập tức hứng thú.

Chỉ thấy trong chiếc chén pha lê trong suốt chứa khối băng được bào vụn, bên trên rưới thứ gì màu trắng ngà như sữa, trên đỉnh còn có thịt trái cây vàng vàng đỏ đỏ, màu sắc rực rỡ, nhìn là khiến người ta toàn thân mát mẻ sáng khoái, có cảm giác thèm ăn.

“Đây là thứ gì, trước kia chưa từng thấy?” Thường Nhuận Nga tò mò hỏi.

“Đây gọi là đá bào, là một loại đồ ăn lạnh, mùa hè ăn có thể giải nóng.” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Là Tề Mai Mai nghiên cứu ra được, nha đầu kia biết rất nhiều thứ lý kỳ cổ quái.”

“Ra thế...”

Nha đầu béo trước giờ là một nhóc tham ăn, thấy đồ ăn ngon lập tức giương mắt nhìn qua, ê a liên tục gọi Tô Tuệ Nương. Đưa cho Thường Nhuận Nga một chén, nằng cảm một chén, cũng không dám trực tiếp để con bé ăn lạnh, chỉ dùng cái muỗng bạc nhỏ bảo ít thịt quả dâu bên trên, bón cho con bé từng chút một.

“Thứ màu trắng này là cái gì, ăn có vị sữa ấy?” Thường Nhuận Nga thử vài miếng, khế chau mày nói.

“Là một loại gì đó tên kem tuyết.” Tô Tuệ Nương cười trả lời.

“Vị Tề cô nương kia thật đúng là người vi diệu, chẳng những giỏi buôn bán còn biết làm những thứ kỳ quái này. Nước hoa của tiệm nàng ta, tỷ dùng qua chưa? Chứa trong đủ loại bình thủy tinh màu xanh, hồng, vàng, nhẹ phun lên người, có thể lưu lại mùi thơm thật lâu đó! Giờ đang thịnh hành khắp kinh thành.” Tô Tuệ Nương nghe nói thế khẽ mỉm cười một cái, cũng không hỏi tiếp, chỉ vừa nhón chút thịt đào, dứt vào cái miệng nhỏ đang gào khóc đòi ăn của con gái béo.

Thời gian ở tại sơn trang ôn tuyền không thể nghĩ ngờ là vui sướng nhân nhĩ, non xanh nước biếc, cây xanh hoa đỏ, bất kể là dạo bộ hay cưỡi ngựa, cũng khiến người ta vui vẻ thoải mái. Tô Tuệ Nương còn cho người làm vi nướng, đến lúc đã ngoại nướng thịt, chơi thỏa thích mới thôi. Duy nhất khá đáng tiếc là Yên Hoảng Chân chỉ được nghỉ phép có hai ngày, không thể lúc nào cũng kè kè theo hai mẹ con nàng. Tuy nhiên, mỗi lúc trời tối hẳn đều lập tức phi ngựa chạy tới, ngày hôm sau trời chưa sáng lại cưỡi ngựa đi làm. Tô Tuệ Nương thấy hẳn tất tả như vậy, bèn khuyên hẳn đừng tới nữa, nhưng người ta lại chẳng chịu, vẫn chịu khó bôn ba đi về.

Thường Nhuận Nga ở ngay đó nhìn thấy cảnh này, trong lòng thốt một tiếng ngoan ngoãn. Nàng cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao ban đầu chị chồng đồng ý gả cho một nam tử nhỏ hơn mình bảy tám tuổi, chỉ bằng độ ân ái nhường này, đừng nói nhỏ hơn bảy tám tuổi, có là mười tuổi cũng đáng a!

Tô Tuệ Nương là một nữ nhân mềm lòng, lại rất thương người, thấy Yên Hoảng Chân bôn ba như vậy, ngoài miệng không nói, trong lòng lại hết sức băn khoăn, thế là đôi đôi với trượng phu ôn nhu trăm bề hơn hẳn ngày thường. Yên Hoảng Chân kia lạnh trí cỡ nào chứ, gần như là trong vải giấy đã nhận ra biến hóa trong đó, phải nói là tận dụng thời cơ hoàn toàn triệt để, ý vào chút hồ thẹn kia trong lòng thế tử, Yên Hoảng Chân hoàn toàn phô bày cái gì gọi là “da mặt dày” cái gì gọi là “được voi đòi tiên.”

Một quyển sách màu “Hướng dẫn quan hệ vợ chồng hài hòa” được đặt trên đầu giường, từ trang đầu tiên Yên Hoảng Chân bắt đầu chậm rãi, cẩn kẽ nghiên cứu từng trang một mà không sợ người khác làm phiền, dĩ nhiên là lôi kéo Tô Tuệ Nương cùng nghiên cứu. Tuệ tỷ tỷ của hắn cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi thật sự quá “thẹn thùng”, luôn viện mấy lời hắn còn trẻ cần “tiết chế” hồng trồn “việc”. Như vậy sao được chứ! Giờ chả mấy khi có cơ hội này, ôm một lòng quyết tâm, Yên Hoảng Chân kích động, rạo rực, ngọt ngào mà nghênh đón “mùa xuân” chỉ thuộc về hắn.

Đàn ông một khi mà bỏ lệnh cấm rồi, hậu quả kia tuyệt đối là tai họa, đến cuối cùng Tô Tuệ Nương không thể không dựa vào linh tuyền trong không gian tùy thân khôi phục sức lực. Nàng lại sợ bị Thường Nhuận Nga nhìn ra gì đó, cho nên bắt đầu trải qua những ngày bi thảm: ban ngày cố giả bộ vô sự, buổi tối bị gầy vò thực mạng. Liên tục gần nửa tháng, cuối cùng sau một lần nàng bị Yên Hoảng Chân ngăn trong suối nước nóng xx, tất cả “hồ thẹn” của Tô Tuệ Nương toàn bộ rảo cạn. Bôn ba ư? Một nhọc ả? Lừa quỷ thì có! Người xem hẳn mặt mày hồng hào, bước đi pháp phối thế kia, có giống như vậy không?

Tô Tuệ Nương sâu sắc cảm thấy mình bị “lừa”, thế là nàng ra lệnh cường chế Yên Hoảng Chân không cho phép đến sơn trang ôn tuyền nữa, bằng không nàng lập tức trở về nhà. Đại để là do trước đó đã được ăn no, Yên Hoảng Chân ngoài oán trách mấy câu ra, cũng không phản kháng mấy, ngoan ngoãn nghe lời.

Một ngày nọ, trên trời nổi lên một con dông tố, Tô Tuệ Nương cùng Thường Nhuận Nga trốn trong phòng nói chuyện,

“Tỷ, không gạt tỷ chứ. Kể từ khi muội sinh Thực ca nhi và Tĩnh tỷ nhi, sao cứ cảm giác mình không còn giống lúc trước nữa ấy?” Nàng chỉ vào mặt, bụng mình, có phần oán trách nói: “Đều không giống trước kia.”

Phụ nữ trước khi lấy chồng, đó chính là một đóa hoa xinh tươi, lấy chồng rồi, đặc biệt sau khi sinh con, tốc độ suy lão sẽ tăng nhanh. Giống như Thường Nhuận Nga vậy, nàng ta giờ cũng bắt quá tầm hai mươi mà thôi, lại nhìn như hai sáu hai bảy.

“Đồ ngốc, nữ nhân ấy à, phần lớn đều như thế, muội xem tỷ cũng chẳng phải giống vậy sao.”

Thường Nhuận Nga sau khi nghe lại lắc đầu, nhìn Tô Tuệ Nương từ trên xuống dưới vài bận xong, thờ dài nói: “Sao muội cảm thấy tỷ còn trẻ hơn trước kia nữa ấy.”

Trong lòng Tô Tuệ Nương chợt thốt, như nghĩ tới điều gì đó, trầm mặc trong chốc lát, sau một lúc lâu mới có phản không được tự nhiên nói: “Nào có chuyện đó chứ...”

May mà Thường Nhuận Nga cũng chỉ là nhất thời oán trách mà thôi cũng không có nói sâu, hai người rất nhanh chuyển sang đề tài khác.

Mà vào ban đêm, Tô Tuệ Nương một mình soi gương, cũng soi kỹ lại mình một lượt, khác với lúc ban đầu tỉnh lại trong cơ thể này, lúc này nàng đã hoàn toàn là một hình hài khác, cô gái phản chiếu trong gương không còn nốt ban đỏ dọa người trên mặt, không còn gầy như que củi, không còn mặt vàng da đen, mà hoàn toàn là một thiếu phụ nhà giàu sang, ôn hòa dễ gần, lại có một loại uy nghiêm nhân nhạ. Đối với nguyên do tại sao tướng mạo lại xuất hiện thay đổi long trời lở đất như thế, trong lòng Tô Tuệ Nương rất rõ ràng, tất cả là nhờ hiệu quả của linh tuyền trong không gian tùy thân. Bản thân Tô Tuệ Nương cũng thừa nhận, nếu không có chỗ thần kỳ này, nàng đã sớm bị hành hạ chết ở nhà họ Vương rồi, căn bản không thể sống đến bây giờ, cho nên nàng xem linh tuyền là một loại ban ơn của ông trời, trong lòng ôm cảm kích sâu sắc.

Nhưng có cái lợi thì cũng có cái hại. Tuy linh tuyến làm cho nàng thay da đổi thịt, nhưng cũng tựa hồ “đóng băng” thời gian của nàng. Không sai! Diện mạo bên ngoài của nàng đã bị dừng lại tại thời điểm hai mốt hai hai, những năm này, trên cơ bản đều chưa từng thay đổi. Bây giờ nàng còn trẻ, người khác sẽ chỉ cho rằng nàng có thuật dưỡng nhan. Nhưng về sau, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, nếu dung mạo của nàng vẫn như cũ...

Hai chữ “yêu quái!” không hện mà gặp chui vào đầu óc, Tô Tuệ Nương rung mình một cái.

Nàng vội úp gương xuống, chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi dữ dội.

Cũng bởi chuyện này, Tô Tuệ Nương không còn tâm tư du ngoạn, sau khi ở thêm mấy ngày trên núi, bèn cùng Thường Nhuận Nga lên đường hồi kinh.

“Ê ê a a, ... hà hê hà hê...” Trong xe ngựa, nha đầu béo vẫn không chịu ở yên mà lắc đồng lắc tây.

Tô Tuệ Nương nhìn gương mặt nhỏ xíu vô ưu vô lo của con gái, trong lòng chợt động. Kiếp này, nàng có Yến Hoảng Chân, có Duyên Duyên, đây chẳng lẽ đều không quan trọng hơn bất cứ gì khác ư? Không gian tùy thân là ông trời ban tặng, sao có thể lúc hữu dụng cảm thấy nó là bảo bối, thấy điểm không tốt lại oán nó mang tới phiền toái, chẳng lẽ mình chính là loại người “vong ân phụ nghĩa” như vậy? Nghĩ đến đây, Tô Tuệ Nương quét sạch ưu sầu trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp thường ngày. Bi thương xuân thu, lo này sợ kia, quả nhiên không phải là tính cách của nàng, con người ấy à, luôn phải nhìn về phía trước. Chỉ cần sống một ngày, nên tích cực lạc quan kiên cường mới phải.

“Đúng là bảo bảo ngoan của mẹ!” Tô Tuệ Nương hôn cái chụt lên gò má mềm của con gái: “Nếu sau này cha con không cần mẹ nữa, thì mẹ con mình quy ân luôn.”

“Hi hi ha ha...” Nha đầu béo ra sức gục gặc đầu, cực có ý tứ “rất hợp lòng con”.

Tô Tuệ Nương phá lên cười.

Về đến nhà, Tô Tuệ Nương nghỉ ngơi một lúc sau đó cho gọi các quản sự, hỏi lúc mình đi vắng có chuyện gì khó giải quyết không, trong phủ mọi chuyện suôn sẻ, dĩ nhiên hết thảy đều bình yên.

Chỉ là Lục Song Ảnh có gửi cho nàng một phong thư, Tô Tuệ Nương mở ra đọc, không khỏi vui mừng thốt lên. Không quan tâm nàng ta dùng từ văn đàm phong kinh thế nào, không để lại dấu vết ra sao, gộp lại cũng chỉ có một nghĩa là, nàng ấy đính hôn rồi, đối tượng chính là phụ thân kiếp trước của mình.

Thế sự kỳ diệu rất có thể là như thế, Tô Tuệ Nương khe khẽ thở dài, nhưng đại khái là vui vẻ, cha mẹ kiếp trước của nàng là đôi vợ chồng ân ái, đây là một mối nhân duyên đẹp, Lục Song Ảnh ắt sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Có kiến thức

Edit: Mạc Thiên Y

Cuộc sống ngày một trôi qua, Duyên tỷ nhi cũng ngày một lớn, bắt tri bắt giác con bé từ một con vật “hình rùa” bò tứ chi, tiến hóa thành một đứa bé “đứng được” mà dưới tình huống không ai đỡ có thể tự mình lao đảo đi vài bước.

Mà đoạn thời gian gần nhất, Tô Tuệ Nương đang huấn luyện khả năng nói của con bé.

“Duyên tỷ nhi, nói mẹ...”

“A a a...”

“Không phải a, mà là mẹ, mở miệng, nói mẹ...”

“Ha ha ha ha...”

Biết làm sao, con gái béo làm như chẳng có ý định mở miệng sớm tạo nào, mặc kệ Tô Tuệ Nương dạy thế nào đều chỉ có a a ô ô kêu loạn, khiến người làm mẹ trừ lắc đầu ra, cũng chỉ có thể lấy cái có thuận theo tự nhiên để an ủi mình. Một ngày nọ, Tô Tuệ Nương đang ôm con kể chuyện xưa, là cuốn sách tranh Sơn Hải Kinh, con gái béo đối với loại sách dày hình vẽ xanh đỏ này đặc biệt có hứng thú, mỗi lần Tô Tuệ Nương kể đều sẽ an tĩnh làm tổ trong lòng mẫu thân nghe. Hôm nay Tô Tuệ Nương kể chuyện “Nàng Tinh Vệ lấp biển”, đang kể đến đoạn Tinh Vệ hóa thành chim biển, Yến Hoảng Chân vén rèm đi vào, hấn mặc áo gấm màu đỏ tía, trên hông mang đai lưng hoàng ngọc, chân mang ủng ô vân, cả người thoát nhìn cực kỳ phần chấn. Duyên tỷ nhi bây giờ đã biết nhận thức người, biết đây là cha mình, lập tức nhòm người dậy, không nghe kể chuyện nữa, chống bàn tay nhỏ toan nhào tới. Yến Hoảng Chân xách con gái lên như kiêu con mèo con chó.

“Hôm nay sao về sớm vậy?” Tô Tuệ Nương cười, cũng đứng lên đón.

Yến Hoàng Chân liền nói: “Hoàng thượng dẫn Hoàng thái tôn đi Nhiệt Hà hành cung, trong cung cũng không có việc gì, ta đi tìm danh cái rồi về.”

Nói đoạn, hai người liền vây quanh bàn ngồi xuống, Tô Tuệ Nương tự tay rót hai ly trà nóng, ôn nhu nói: “Vậy thì tốt, tối nay để ta bảo phòng bếp làm thức ăn ngon, cho chàng bồi bổ thân thể.”

Yến Hoàng Chân búng gương mặt phi của con gái mập hai cái, chọc tiểu nha đầu nhe răng nhếch miệng xong mới hài lòng gật gật đầu.

Hai vợ chồng trò chuyện một lát, Tô Tuệ Nương nhắc đến một chuyện.

“Nhị thẩm ở Hầu phủ bên kia, hôm trước đến nhà chúng ta thăm hỏi.”

“Ồ?” Yến Hoàng Chân nhướn mày, hừ một tiếng: “Vô sự chẳng đến điện tam bảo.”

Yến lão phu nhân có tổng cộng ba đứa con trai, ngoài con cả và con út ra, ở giữa là con thứ Yến Thành Nhiên. Khác với đại ca xảo trá và tam đệ thông tuệ của mình, Yến Thành Nhiên trời sinh bị câm, trông đích thị là một anh nông dân hiền lành trung thực, vợ y là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Yến – Chu thị. Tô Tuệ Nương cũng đã gặp, cảm thấy đó là một người phụ nữ thật thà.

Tô Tuệ Nương biết hằn ghét nhất người nhà bên đó, bèn ôn nhu hỏi: “Sao, bọn họ trước kia cũng từng ăn hiếp chàng à?”

“Thật ra không có.” Yến Hoàng Chân cười nhạt: “Giả câm vô địch mà thôi.”

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, đoạn nói ra mục đích đến của Chu thị. Thì ra là, ngoài đứa con trai út vừa ra đời năm trước ra, Yến Thành Nhiên còn có một đứa con gái đã lớn, tên là Yến Như Trân, cô ta đã sớm lấy chồng nhiều năm, phu quân là một Nhâm tri huyện.

“Nghe nói vị Hứa tri huyện kia có ý định chuyển vị trí.” Tô Tuệ Nương chậm rãi nói.

“Xi!” Yến Hoàng Chân bình chân như vại nói: “Sao thị ta không đi cầu xin Vĩnh Bình hầu ấy!”

Tô Tuệ Nương nghĩ thầm, người ta khẳng định là đã cầu rồi, chẳng qua là Yến Hoàng Bác không đáp ứng mà thôi, bằng không cũng sẽ không chạy đến tìm chàng. Nàng đoán không sai, Chu thị đúng là không còn cách nào, bấy giờ mới mặt dày mày dạn tới đây xin giúp đỡ. “Trước xem thử thành tích của vị Hứa đại nhân kia cái đã, nếu không có vấn đề gì, ta lại thấy chuyện này chúng ta giúp một chút, cũng không có gì mà không được a!”

Yến Hoàng Chân cau mày, thoát nhìn có phần không vui. Ở trong lòng hắn còn ước gì phủ Vĩnh Bình Hầu sụp đổ ấy chứ, bảo hắn nâng đỡ người bên kia có thể vui mới là lạ.

“Đừng so đo được mất nhất thời” Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Căn cơ của chàng trong kinh thành dù sao cũng nông cạn, nhà mẹ ta lại chỉ là nhà nông bình thường, chẳng không mượn sức được, nếu phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia lại định giờ trò gì, chúng ta chỉ có thể bị động chống đỡ. Nhưng nếu có giao tình với Chu thị, chẳng khác nào chúng ta cài được tai mắt trong phủ, đây chẳng lẽ không tốt sao?” Dù sao Chu thị không chỉ có mỗi đứa con gái, còn có đứa con trai út, thị nên biết ai mới là người có thể giúp đỡ, có thể dựa dẫm.

Yến Hoàng Chân nghe vậy lộ ra biểu tình không thể phân bác, Tô Tuệ Nương liền khẽ nở nụ cười, nàng biết, lời của mình đối phương là có nghe vào trong đầu, hơn nữa hắn là người lanh trí như vậy, hiểu điều gì mới có lợi với mình.

Buổi tối, một nhà ba người ăn cơm tối. Bồi để chiều theo Duyên tỷ nhi, cho nên bọn họ kê bàn nhỏ dùng cơm trên sạp, Duyên tỷ nhi ngồi trên một cái tú đôn hình con cọp, trước ngực quây cái yếm ăn, con bé vẫn chưa thể tự ăn cơm, được Tô Tuệ Nương bón. Hôm nay nhà bếp làm mê gà xào cay, thịt kho tàu, cá chiên sốt cà, nộm dưa chuột, nấm xào, ngoài ra còn có một đĩa bánh ngọt đủ màu, một đĩa bánh bột nếp và cháo gạo đen được nấu sền sệt thơm phức.

Tô Tuệ Nương múc cho Duyên tỷ nhi nửa bát cháo, gấp ít thịt cá, bên kia Duyên tỷ nhi đã nóng lòng không đợi nổi mà mở to cái miệng nhỏ của mình.

“Gọi mẹ, gọi mẹ thì cho con ăn!” Tô Tuệ Nương vẫn chưa từ bỏ ý định muốn hướng dẫn con gái nói chuyện.

“A a a a!!!” sau khi mặc cho cái cổ duỗi bao xa, vẫn không ăn được thức ăn, khuê nữ béo nổi giận, cô nàng quay sang cha ruột đang ở bên xem trò vui, ô ô a a kêu loạn một hồi, đáng về tổ cáo đòi nợ. Song, nó còn quá nhỏ tuổi hoàn toàn không biết, cha mình chính là “thê nô” điển hình, bảo hắn giúp mình phản kháng mẫu thân, ha ha ha...

Sau khi ăn xong, Tô Tuệ Nương định đi tắm cho con, Yến Hoàng Chân cầm binh thư ngồi sau vãn án đọc, hắn bây giờ đặc biệt yêu thích và phân tích những trận chiến kinh điển của quá khứ, bất luận là những chiến dịch của mấy trăm năm trước, hay là mười mấy năm của tiền triều, đều nhất nhất nghiên cứu, bên tay thường xuyên chuẩn bị tờ giấy, mỗi lần có điều tâm đắc là sẽ viết ra ngay. Tô Tuệ Nương nhìn vài lần, mặc dù không hiểu rõ cho lắm, nhưng cũng hiểu được nội dung hắn viết, rất có đạo lý. Nam nhân để tâm đến sự nghiệp, luôn có thể khiến nữ nhân đặc biệt có cảm giác an toàn, Tô Tuệ Nương cũng không ngoại lệ.

Một lúc lâu sau. Tô Tuệ Nương dùng khăn bông trắng ôm cả người nha đầu béo nóng hầm hập trở lại, thấy nàng mệt mỏi, Yến Hoàng Chân buông quyển sách trên tay xuống, đi tới thay nàng đón lấy con bé.

“Nha đầu này chẳng lúc nào là chịu ở yên, tắm một cái cũng làm cho nước văng đầy phòng.” Tô Tuệ Nương tức giận nhéo cái mũi tí hìn của con gái béo.

Yến Hoàng Chân nghe vậy, giơ tay tết lên cái móng thịt lộ ra ngoài của con: “Đều tại con khiến mẹ mệt này!” Con gái béo lười biếng ngáp một cái, mềm oặt gác đầu lên cổ phụ thân, rõ ràng cho thấy bộ dạng mệt nhọc.

Tô Tuệ Nương tức giận nhìn hai cha con nhà này, toan mở miệng nói, Mộc Hương vén rèm đi đến, vội vã bẩm: “Lão gia, phu nhân, Tiểu Thuận Tử ở bên ngoài cầu kiến.”

Yến Hoàng Chân nhũu mày một cái, đặt con lên giường trước đoạn gât đầu với Tô Tuệ Nương, rồi mới đi ra ngoài.

“Chuyện gì mà gấp gấp như vậy?” Tô Tuệ Nương vẫy Mộc Hương tới: “Tiểu Thuận Tử có nói là chuyện gì không?”

Mộc Hương lắc đầu: “Hắn không nói, cơ mà hắn rất gấp, trông như đã xảy ra chuyện gì lớn lắm”

Trong lòng Tô Tuệ Nương căng thẳng, buồn bực nghĩ đến tột cùng là chuyện lớn gì.

Sau khi Yến Hoàng Chân đến thư phòng, mãi đến nửa đêm, trăng treo giữa trời mới trở về phòng. Tô Tuệ Nương ngắm soi sắc mặt của hắn, thấy có phần không đến nỗi nào, liền biết tình huống hẳn không gay go như vậy. Nàng có chút do dự, không biết có nên hỏi không.

Về do dự của nàng dĩ nhiên lọt vào mắt Yến Hoàng Chân, trong lòng không khỏi ung dung cười, lập tức liền cầm tay Tô Tuệ Nương, dịu giọng nói: “Là chuyện trong nội cung, Lữ quý nhân vừa rồi thiếu chút nữa sinh non.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy tức khắc kinh ngạc, vội hỏi: “Sao có thể như vậy, thị bây giờ sao rồi?”

“Chỉ là không cẩn thận ngã một cái mà thôi.” Yến Hoàng Chân tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thái y đã chẩn trị rồi, vô sự.”

Tô Tuệ Nương lại không sao tin lời hắn được, nếu thật sự bình thường như vậy, Lữ thị tự mình xử lý là được rồi, cần gì phải phái người tìm đến Yến Hoàng Chân?

“Biết là chuyện gì cũng không gạt nàng được mà.” Yến Hoàng Chân thấy nàng có lòng muốn hỏi cho ra nhẽ, bèn lời ít ý nhiều: “Trong nội cung có người không muốn Lữ thị sinh được con, chuyện thế này cũng làm mấy lần rồi, may mà Lữ thị kia lanh trí, cũng né được. Lần này, ấy mà bị tỳ nữ tâm phúc bên người gài bẫy, sau khi thị xảy ra chuyện, người giật dây sau màn lại phá rối ở chỗ thái y, khiến Lữ thị không mời được tên thái y nào. Hoàng thượng cùng Lệ phi cũng không có trong cung, không có người làm chủ cho thị... bèn nghĩ đến ta...”

Thì ra kể từ khi Lữ thị kia ra “âm hiệu” có quen biết Tô Tuệ Nương, Yến Hoàng Chân lập tức móc nối với thị, hai người họ mọi ngày căn bản không liên lạc, quan hệ được xem như bí ẩn, lần này Lữ thị nguy nan, dưới tình huống tứ cố vô thân, ngay lập tức nhớ đến tai mắt dùng để liên lạc mà Yến Hoàng Chân lưu tại trong hậu cung, bấy giờ mới truyền tin ra. Yến Hoàng Chân đường đường là Cẩm Y Vệ Thiên hộ, mỗi ngày đều làm việc trong cung, trong tay tất nhiên có vài phần bản lĩnh, tức khắc cho người tác động lên Thái y viện, thế mới bảo vệ được đứa bé trong bụng Lữ thị.

“Thì ra là như vậy.” Tô Tuệ Nương khẽ thở dài: “Bọn họ cũng thật to gan lớn mật rồi, hoàng thượng xem trọng đứa bé này cỡ nào a, thế mà dám hạ thủ ngay tại đầu gió ngọn sóng này.”

Chờ Hoàng thượng hồi kinh, ắt hẳn lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu rồi đây.

“Cho nên mới nói nhiều nữ nhân đúng là phiền toái.” Yến Hoàng Chân cười ha hả, ôm lấy eo thê tử: “Nếu mà chỉ có một nương tử giống như ta, thì đâu có mấy chuyện xấu xa đó.”

“Lời này rất đúng!” Tô Tuệ Nương giơ tay lên, sờ cái trán sáng rộng của hắn: “Tiểu Thất nhà chúng ta quả là có kiến thức!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Vui sướng khi người gặp họa

Edit: Mạc Thiên Y

Bốn năm ngày sau, Chu thị chuẩn bị trọng lễ đến thăm. Hôm nay thị mặc áo sam màu xanh đen, bên dưới là váy xám, đầu tóc chìn chu cột sau ót, vắn thành búi tóc tròn, trên búi tóc chỉ cắm mỗi một cây trâm bạch ngọc. Thị đã có được lời chần chắn của Tô Tuệ Nương, biết đối phương nguyện ý giúp con rể nhà mình một phen, thế cho nên hôm nay là đặc biệt đến cảm ơn. Nhưng thị tính tình thật thà chất phác, lại không biết ăn nói, dầu trong lòng biết ơn cũng không biểu đạt rõ. Rốt cuộc gặp đến đầu đầy mồ hôi.

Tô Tuệ Nương thấy thế, lập tức gọi Mộc Hương ôm khuê nữ béo ra cứu nguy. Đứa bé cả người thom nức mùi sữa, quả nhiên là có thể dẫn dụ ánh mắt và sự quan tâm của đám phụ nữ nhất. Chu thị sắc mặt nhu hòa vuốt ve gương mặt non nớt của con bé, giọng chân thành nói: “Lần trước gặp ở Hầu phủ,

hãy còn là đứa bé xiu xiu nằm trong tã lót nha, bây giờ đã lớn như vậy.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy liền cười nói: “Nha đầu này là đứa tham ăn, trên người ấy mà toàn mỡ không!”

“Con nít ăn nhiều, mới là phúc phận đấy!” Chu thị hiển nhiên không đồng tình: “Như Xuân Ca nhi nhà thím mới đáng rầu, hễ đến bữa cơm là khó khăn.”

Yến Hoàng Xuân là con trai út của Chu thị, phải nói là trai già nhả châu, dĩ nhiên là nâng niu cưng chiều hết cỡ, có điều nghe nói đứa bé kia từ khi sinh ra thân thể không được khỏe, thỉnh thoảng hay sinh bệnh. Nhắc đến Yến Hoàng Xuân thì không khỏi không nhắc đến Thích thị, năm đó thị ta thấy Yến Hoàng Chân “không trông cậy nổi” lại không muốn đại phòng bên kia tiếp nhận tước vị, bèn nổi ý định nhận Yến Hoàng Xuân làm con thừa tự. Vốn tưởng rằng dùng tước vị như mỗi như vậy, Chu thị ắt sẽ đồng ý, song, thị hoàn toàn không ngờ rằng, nhị phòng (chị thứ hai) luôn luôn nhút nhát hiền lành lại dứt khoát từ chối, đẩy rõ ràng đã đắc tội với Thích thị, dĩ nhiên cũng vì vậy mà tình cảnh của nhị phòng ở phủ Vĩnh Bình Hầu càng chật vật.

Con gái béo ngồi trên giường hẹp liên tục muốn nhào vào lòng mẹ, nhưng người mẹ xấu xa lại chẳng có ý định vươn tay ôm, chỉ mở to ánh mắt vô tội, nhìn con gái ở đó gập gáp. Chu thị bên cạnh thấy đứa bé như bạch ngọc này, mím cái môi nhỏ xiu, lộ vẻ mặt là chẳng khóc, lòng đã sớm hóa thành vũng nước, thị giờ tay áo lên, từ trong lấy ra vật gì đó, là sợi dây chuyền mặt Thiềm Thừ (cóc) bằng bạch ngọc không tí vết, giờ lên: “Bé ngoan không khóc, bà thím cho con đồ chơi này...” nói đoạn liền đeo sợi dây vàng lên cổ con bé.

Duyên tỷ nhi quả nhiên bị hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, không còn nóng nảy tìm mẹ nữa, tay nhỏ nắm ngọc Thiềm Thừ, lặn qua lộn lại đùa nghịch.

“Con nhóc không có lương tâm này, bà thím tặng đồ tốt cho con, cũng không biết nói tiếng cảm ơn!” Tô Tuệ Nương bắt đầu đi lắc đầu sau đó quay sang Chu thị nói: “Cháu thay Duyên Duyên cảm ơn thím.”

“Không cần! Không cần!” Chu thị đỏ bừng cả mặt lắc đầu, cũng không biết nhớ ra gì đó, bỗng thờ dãi thườn thượt, gần như là có phần khó ở nói: “Vợ Hoàng Chân à, thím ăn nói vụng về không biết nói sao, ơn cát nhắc của các cháu thím vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, nếu vợ chồng Trần tỷ nhi hồi kinh, thím nhất định bảo chúng nó tự mình tới đây cảm ơn...”

“Thím nói gì vậy!” Tô Tuệ Nương nhẹ nắm tay thị, cười hòa khí vừa ôn nhu.

Song, lời Chu thị còn chưa nói hết, thấy biểu tình này của nàng, trong lòng Chu thị càng không dễ chịu, dẹt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó. Vì chuyện của con rể, thị quyết định giải hòa với Thích thị kia, bởi không ít lời cẩn thận, nói biết bao lời hay, nhưng không một ai chịu đưa tay, thị cũng là vạn bất đắc dĩ mới đến cầu Tô Tuệ Nương, vốn cũng không ôm hy vọng gì, nào ngờ, đối phương vậy mà đáp ứng thật...

“Trước đây nhà thím cũng có chỗ xin lỗi Hoàng Chân... thím ở đây xin lỗi cháu với Hoàng Chân...” Chu thị đỏ vành mắt, trong lòng lại càng khó chịu. Thị là người tính tình trung thực, nhưng cũng không ngốc, trước kia Yến Hoàng Chân ở trong hầu phủ bị khi nhục, bị chèn ép, bọn họ là có nhìn thấy, nhưng lại không đứng ra nói nửa câu nửa chữ công bằng, chỉ giả câm vờ điếc, làm cô đầu tường. @Mạc.Fhuen.Ψ Biết làm sao được, ai bảo nhị phòng họ ở trong phủ không có chút địa vị nào chứ, vạn không nổi Thích thị, lại không làm gì được Vu thị, và lại đứa trẻ kia đâu gì cũng không phải là con mình, thế là liền thờ ơ bỏ mặc như thường, hoàn toàn chưa từng nghĩ, Yến Hoàng Chân người ta là người trong nhà mình mà còn gọi họ một tiếng thúc thúc thăm thăm.

“Chỗ khó xử của nhị thăm thăm, trong lòng cháu và Hoàng Chân đều biết.” Tô Tuệ Nương giờ khăn nhẹ lau nước mắt hồ thẹn của thị: “Ngài là người có tấm lòng tốt.”

Lúc đầu biết hồ thẹn, biết cảm kích, người như vậy nên đáng kết giao.

Chu thị ngồi lại nhà Tô Tuệ Nương hơn nửa ngày, mãi đến khi cách giờ Ngọ còn một khắc mới cáo từ rời đi. Sau khi thị đi rồi, Tô Tuệ Nương cùng Duyên tỷ nhi ăn trưa, đầu bếp nữ trong phòng bếp đã làm một đĩa bánh hoa sen, cắt thành những sợi nhỏ ngắn dài, đặt trên tầng tầng bột nếp, hít một hơi, hương hoa sen thanh mát hòa cùng hương cao ngọt ngào liền tràn ngập cả khoang miệng. Tô Tuệ Nương ăn liên tù tì ba miếng mới dừng đĩa.

“Chỗ còn dư em cầm đi chia đi!” Tô Tuệ Nương chỉ vào hơn phân nửa bánh hoa sen trong mâm nói.

“Nô tỳ tạ chủ tử ban thưởng.” Mộc Hương hé miệng cười, vô cùng thích thú mà đem xuống.

Buổi tối lúc Yến Hoàng Chân về, Tô Tuệ Nương nhắc sơ đến lời Chu thị nói, dĩ nhiên, chủ yếu đều tập trung vào những câu xin lỗi cùng cảm kích của đối phương.

“Nhị thăm thăm thật ra cũng không dễ sống...” Nàng nhẹ giọng nói: “Nghe nói Nhị thúc bẩm sinh bị câm, thím lúc còn rất nhỏ đã bị mua vào Yến gia làm con dâu nuôi từ bé...” Ở thời đại này, con dâu nuôi từ bé rất không có địa vị xã hội, điều này đại biểu cô là được nhà chồng nuôi lớn làm trâu làm ngựa cần bản chẳng đáng kể chút nào, kể cả tính mạng cũng dựa vào một câu nói của nhà chồng.

“Ta nói cái gì ấy nhỉ?” Yến hoàng Chân vừa dậm giày, vừa bò lên giường: “Biết ngay nàng nhất định sẽ bị thị gạt mà, một hai câu nhận lỗi là xong chuyện?” Hắn lỗ mũi không phải lỗ mũi ánh mắt không ra ánh mắt mà xìu một tiếng: “Thiên hạ nào có chuyện ngon ăn như thế... ta đã nói với nàng rồi, trong phủ Vĩnh Bình Hầu chẳng có đến một cái bánh ngon, mà toàn là những trò thổi nát thôi!”

Tô Tuệ Nương biết trong lòng hắn có oán, lần này giúp Chu thị cũng là nhìn vào thể diện bên ngoài, thế là không nhắc đến chuyện này nữa, rất nhanh lái đề tài.

“... Nghe nói mẫu thân mấy ngày nay sống rất không vừa ý thì phải!” ánh mắt Tô Tuệ Nương hơi chuyển, mím môi nói. Thích thị không vui chính là niềm vui của Yến Hoàng Chân, hắn lập tức định thần, về mặt lắng nghe.

“Nhị thẩm thẩm nói, Lan muội muội trở về Hầu phủ mấy lần, mỗi lần đều là âm ỹ nhao nhao cả phủ, đòi Thích thị làm chủ cho cô ta... Ý tứ trong lời nói là, Hoàng thái tôn điện hạ hình như lại vừa nạp một trắc phi, hơn nữa danh hiệu trắc phi kia, là Hoàng thái tôn cầu xin với bề hạ...” Nói tới đây, giọng Tô Tuệ Nương thoáng ngưng, mỉm cười: “Như vậy, chẳng phải là cao hơn Lan muội muội vào cửa trước mà không có danh hào sao? Chẳng trách muội ấy tức giận như vậy.”

“Xi!” Yên Hoàng Chân nghe đầu tiên là khinh thường xì hai tiếng, sau đó là cực kỳ vui vẻ phát biểu ý kiến của mình: “Muội muội tốt kia của ta ấy thế mà cao ngạo góm. Một lòng một dạ muốn tìm kẻ giống cha ta, phải có thân phận, có học thức, quan trọng nhất là phải che chở thể tử chu toàn, một lòng một dạ cả đời chỉ yêu mỗi muội ta cả đời... Cũng không nhìn lại đức hạnh mình là gì!” Yên Hoàng Chân nhướn mày, vô cùng cay nghiệt mà trào phúng: “Cô ta dù muốn bắt chước Thích thị, cũng chỉ có Yên Hạo Nhiên mới nguyện ý nâng bàn chân thú của cô ta a.”

Huống hồ, Yên Như Lan lại kém xa mẹ cô ta. Thích thị bà ta bất kể nói thế nào, trên mặt vẫn giả vờ từ thiện nhu hòa cực giới, như một đóa hoa trắng nhỏ vô hại vậy. Mà Yên Như Lan ngay cả công phu trên mặt cũng giảm, tính nết cô ta như vậy, nếu gả vào gia đình bình thường, dựa vào xuất thân Hầu phủ, dựa vào vẻ xinh đẹp tựa thiên tiên của cô ta, biết đâu trượng phu còn có thể dễ dàng tha thứ. Đến chỗ Chu Hậu Văn thì không được, nhà mẹ người chẳng lẽ còn có thể lớn hơn hoàng gia? Lấy sắc hầu người dẫu sao cũng không thể lâu dài, dẫu có xinh đẹp tựa thiên tiên chẳng nữa, cô ngày ngày âm ỉ mỗi ngày gây chuyện, cũng sẽ chỉ khiến nam nhân cảm thấy cô ngày càng chứng mất mà thôi

Một người là nữ nhân muốn “Tình yêu thiên thượng nhân gian không thay đổi”.

Một người chẳng qua là nam nhân “nhìn trúng mỹ mạo của cô có chút động lòng rồi cưới cô về”.

Giá trị của hai bên đều không thỏa mãn kỳ vọng của đôi phương, do đó rất khó chung đụng “hài hòa”.

Tô Tuệ Nương hiềm khi thấy hấn “vui vẻ” như vậy, lại nhớ đến toan tính lần đó Thích thị làm với mình, cũng không khỏi có chút xấu bụng nói: “Đúng vậy, cô ta cùng lắm cũng chỉ là thiếp mà thôi, người ta chánh phi nương nương còn chưa nói gì, cô ta đã náo loạn lên trước.”

Yên Hoàng Chân lập tức lộ ra biểu tình lời ấy quá đúng, trông đầy ác ý.

“... Còn có đại phòng bên kia, nghe nói cũng náo nhiệt phết!” Tô Tuệ Nương khó tránh khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa: “Yên Hoàng Bác bị cha hấn tán một cái tát, rớt hai cái răng, nghe Nhị thẩm thẩm nói, nếu không phải Vu thị liều mạng can không xuất gia pháp, kiểu gì hấn cũng bị đánh chết, ta cũng thật tò mò, hấn rốt cuộc phạm vào lỗi gì?”

“Còn có thể cái gì? Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.” Yên Hoàng Chân hừ một tiếng rồi nói: “Lúc trước ta từng bắt gặp hấn và hai sủng thiếp của Đại bá phụ lén lút thông dâm.”

Tô Tuệ Nương ho mạnh liệt một tiếng, thiếu chút nữa bị nghẹn nước miếng. Không tưởng tượng nổi lắm bả nói: “Không thể nào!”

“Có thể khiến cho cha con trở mặt thành thù, ngoài tiền ra, chính là nữ nhân!” Yên Hoàng Chân vẻ mặt trông như “nàng không biết bọn họ buồn nôn cỡ nào đâu”, ung dung nói.

“Đây thật là...” Tô Tuệ Nương có phần không lời chống đỡ rồi, cuối cùng cũng chỉ nhớ ra hai chữ: “Hoang đường!”

Cứ thế, lại gần nửa tháng trôi qua, đợi đủ loại danh hoa trong hậu hoa viên Tô gia dần dần điêu linh, được các bà vú chăm sóc khẩn cấp dời vào lều ẩm, trời rốt cuộc vào cuối thu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Mai Mai lấy chồng

Edit: Mạc Thiên Y

Gần đây nhất Tô Tuệ Nương có hai chuyện tương đối quan tâm. Hai chuyện này trên căn bản đều là chuyện vui, tuy nhiên, một chuyện khiến nàng vui tận đáy lòng, một chuyện khác lại khiến nàng có chút sầu lo. Chuyện trước dĩ nhiên là hôn lễ của Lục Song Anh, bởi song phương đều muốn xử lý xong chuyện trước khi hết năm, thế là hôn kỳ được định ở hai tháng sau mừng mười tháng mười một. Chuyện còn lại thì có liên quan tới Tề Mai Mai, nha đầu kia đột nhiên nói với nàng, mình sắp thành hôn.

Tô Tuệ Nương thở dài thật sâu, mặt mày ảm đạm lập tức hấp dẫn chú ý của Yên Hoàng Chân bên cạnh, hấn buông quyển binh pháp trong tay xuống, ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tuệ Nương cũng không giấu diếm, đem chuyện đã xảy ra nói một phen.

“... Nói là một tú tài, té xỉu trước cửa tiệm hương, cũng không biết sao lại lọt vào mắt Mai Mai.”

Một người đang yên đang lành sao nói xiu là xiu được, hoặc là cố ý, hoặc là sức khỏe có chút vấn đề, và lại hôn sự của con gái phần lớn đều do cha mẹ làm chủ, nào có tự mình quyết định. Hơn nữa ngay cả gia thế tính tình của đôi phương thế nào cũng không dò hỏi cho rõ, cứ vậy vội vã xuất giá. Thật sự là quá mức qua loa.

“Nàng lo lắng là đôi phương nhắm về phía tiệm hương mà tới?” Yến Hoàng Chân lập tức bắt được trọng điểm trong đó.

“Cũng có nguyên nhân này, chàng biết đó bây giờ tiệm hương rất ăn nên làm ra, một năm kiếm sáu bảy vạn lượng căn bản không thành vấn đề, nhà họ lại là họ ngoại lai, ở kinh thành không có nền móng gì, thật dễ khiến người ta len chỗ trống.” điều Tô Tuệ Nương lo lắng kỳ thật không phải không có lý, từ xưa đến nay vàng bạc tiền tài là thứ gây động lòng người nhất, trên thế gian có những loại đàn ông như thế, vì gia tài của nhà gái mà không tiếc đặt bẫy dẫn dụ tình cảm, sau khi thành thân lại hoàn toàn biến thành bộ mặt khác, là ghê tởm nhất.

“Tề Mai Mai cũng chẳng phải con gái chúng ta, cô ta muốn lấy ai thì lấy chứ sao!” Yến Hoàng Chân hoàn toàn chẳng quan tâm nhún vai.

Đôi lấy là một cái liếc mắt tức tối của thê tử: “Đừng nói mấy lời vô dụng đó, Mai Mai có quen biết với nhà ta, nếu con bé bị lừa gạt, chàng còn có thể đứng nhìn không?”

“Rồi, rồi, rồi, chuyện này cũng đơn giản mà, ngại mai ta sẽ cho người đi dò la thân thế của tên tú tài ấy, đến lúc đó y là hắc hay bạch, chẳng phải rõ ràng sao.”

Tô Tuệ Nương nghĩ bụng cũng chỉ có thể như thế, song nàng cũng biết Tề Mai Mai kia không phải là người thường, chính kiến rất mạnh, nếu đã tới báo cho mình, xem ra hôn sự này khẳng định ván đã đóng thuyền rồi.

“Ầyzz! Lại nói, ban đầu ta còn có lòng làm mai cho hai người chàng thành đôi đấy!” Tô Tuệ Nương lắc đầu, có chút cảm khái thờ dài một tiếng.

Yến Hoàng Chân nghe vậy, lập tức trở mặt, mắt không ra mắt, lỗ mũi không ra lỗ mũi, âm dương quái khí nói: “Không để Tuệ tỷ tỷ thành hồng nương được, nàng nhất định rất thất vọng nhỉ!”

Nom điệu bộ đòi nợ này của hắn, Tô Tuệ Nương quả thực là dở khóc dở cười: “Chàng lúc nhỏ như thế con nhím vậy, ai đụng vào là đâm kẻ đó, ấy mà đối với Tề Mai Mai lại không bắt nạt như vậy, cho nên ta mới nghĩ chàng cũng không ghét cô bé!”

“Không ghét cũng không có nghĩa là sẽ thích.” Yến Hoàng Chân tức giận ngồi xuống cạnh Tô Tuệ Nương, dùng giọng cổ chấp nói: “Tối tận bây giờ ta chỉ thích mỗi một mình nàng, muốn kết hôn cũng chỉ có một mình nàng, sau này không được nói những lời như vậy nữa!”

Mất thấy hắn giận thật, trong lòng Tô Tuệ Nương có chút áy náy lại có chút ngọt ngào nhàn nhạt, vội nói: “Là ta sai rồi, sau này không đùa như vậy nữa, ta, trong lòng ta cũng chỉ có một mình chàng thôi a!”

“Thật ư?” hai mắt Yến Hoàng Chân sáng rỡ, nắm chặt tay Tô Tuệ Nương, trong mắt bắn ra vô số hào quang: “Lời Tuệ tỷ tỷ nói là sự thật ư? Nàng thích ta như ta thích nàng, là thích Tiểu Thất sao?”

“Nếu không thích, ta sẽ gả cho chàng à?” Tô Tuệ Nương tức giận đẩy cái đầu hắn.

Tức khắc Yến Hoàng Chân không còn “xụ mặt” như vừa rồi nữa, mặt mày hớn hờ hẳn lên, ôm Tô Tuệ Nương liêu mạng hôn, hết như con cún con lúc nào cũng đòi chủ nhân dỗ dành, điên cuồng mà gặm. Tô Tuệ Nương bị hắn làm đau, nhưng không đẩy ra, giữa tâm tư bay loạn, chỉ nghĩ, vừa rồi nàng rõ ràng là đang nói chuyện về Tề Mai Mai mà, sao lại chuyển sang mình rồi, tốc độ lạc đề này không khỏi cũng quá nhanh.

Quả nhiên, tối hôm sau Tô Tuệ Nương nhận được báo cáo tất tần tật về gã tú tài kia. Y họ Tạ, tên Tạ Phong, nguyên quán Sơn Tây. Thuở nhỏ gia cảnh bản hàn, chỉ có một mẹ một chị, nghe nói rất chăm chỉ ham học, được nhiều lão sư yêu thích. Lần này y tới kinh thành là vì kì thi khảo năm nay, nào ngờ giữa đường gặp bọn xấu, chẳng những mất hết tài trên người, mà còn thiếu tí nữa mất luôn tánh mạng, thế mới thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu trước tiệm hương được Tề Mai Mai cứu.

Đối với báo cáo này, Tô Tuệ Nương nhún chặt mày, nhưng giống như Yến Hoàng Chân nói, Tề Mai Mai kia dầu gì cũng không phải là con gái mình, hôn sự cũng không cần mình nhúng tay vào. Việc nàng có thể làm đơn giản chính là khuyến cáo đôi phương “cẩn thận” hơn chút.

Nhưng mà rất hiển nhiên, Tề Mai Mai lại không nghĩ như vậy, chưa đến nửa tháng, Tô Tuệ Nương nhận được thiệp cưới, Tề Mai Mai và Tạ Phong kia sắp thành hôn.

Thật ra hai người họ ở trong kinh căn bản không có thân thích gì mấy, thành thử hôm cưới, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoàng Chân đại diện cho “đàng gái” đến dự. Người sau thì ra ngoài chào hỏi, người trước thì đến phòng tân nương tử.

Đẩy cánh cửa dán chữ hỷ, Tô Tuệ Nương liếc mắt một cái liền gặp được Tề Mai Mai đang ngồi trước gương đồng trang điểm. Thú thật, diện mạo của Tề Mai Mai cũng không được xinh đẹp cho lắm, cô bé có làn da hơi đen, ngũ quan chỉ có thể nói là bình thường, tuy nhiên lại thắng ở giữa hai đầu mày có luồng tinh thần lạnh lẽ.

Thấy Tô Tuệ Nương tới, cô vội đứng lên chào hỏi. Tô Tuệ Nương vội bước tới, ân nhẹ cô xuống, cười nói: “Đừng vội đứng dậy, hôm nay ai cũng chẳng to bằng tân nương tử của chúng ta cả.”

Tề Mai Mai nghe vậy, trên mặt ửng hồng, hiển nhiên là ngượng ngùng rồi.

Lễ điền trang mà Tô Tuệ Nương cho cô bé là một bộ trâm diêu vàng đầu phượng ngâm phi thúy đỏ, đây là đồ ngự tạo trong nội cung, bên ngoài căn bản không mua được. Tề Mai Mai với con mắt của thương nhân dĩ nhiên là biết hàng, liên tục biểu đạt cảm tạ với Tô Tuệ Nương.

Tô Tuệ Nương thấy giữa hàng mầy cô có vui sướng và thẹn thùng nói không hết, nỗi lo trong lòng càng đậm. Vừa rồi dọc trên đường đến đây nàng cũng nhìn ra người lo liệu bên ngoài nơi này tất cả đều của bên phía Tề Mai Mai, hơn nữa nàng còn nghe nói, tòa nhà dùng để thành thân cũng do Tề Mai Mai tự lo, càng không cần phải nói đối phương ngay cả sinh lễ cũng miễn giảm. Có thể nói, Tạ Phong không hề bỏ một phân tiền, chỉ bỏ một phần khí lực, cứ thế lấy được vợ.

Tô Tuệ Nương thật sự muốn hỏi Tề Mai Mai, con cứ thế vung tiền bỏ sức như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Tề Mai Mai liếc nhìn sắc mặt của nàng, trong lòng cô biết dĩ Tô cũng không tán thành mối hôn sự này của mình, thậm chí mấy hôm trước còn cho cô một đồng đạo lý, bảo cô suy nghĩ thận trọng hãy quyết định. Tự trong lòng, cô quả thật rất tôn trọng Tô Tuệ Nương, di thiện lương, ôn nhu, còn là ân nhân của cả nhà mình, thế nhưng lần này, cô lại không thể đoán đo nhiều như vậy...

Nghĩ tới vị tình lang kia của mình, Tề Mai Mai không khỏi si ngốc.

Tạ Phong, Tạ Phong, Tạ Phong, ... không một ai biết, khi cô nhìn thấy người kia tại cửa tiệm hương, trong lòng nổi mưa rền gió dữ nhường nào. Nhìn gương mặt hơi có vẻ vẫn nhược kia, cô thật sự là rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi mỗi đêm tỉnh mộng, đều sẽ nước mắt đầm tay áo, khóc tê tâm liệt phế. Vào rất lâu rất lâu về trước, lâu đến nỗi cô còn chưa tên là Tề Mai Mai, lâu đến nỗi cô vẫn còn là một cô gái đến từ nông thôn, tên là Trịnh Sáng.

Thanh mai trúc mã của cô, tình yêu đầu đời của cô, người mà cô yêu nhất đời tên là Tạ Phong. Cô yêu anh biết mấy, mà anh cũng thương cô nhường nào, hai đứa trẻ vô tư, hứa hẹn trọn đời trọn kiếp, nhưng đêm trước ngày thành hôn, một con lũ đột nhiên hủy diệt hết thảy, cô còn sống, nhưng Tạ Phong thì đã chết. Lòng đau tựa như cắt, cô lựa chọn rời đi, một thân một mình xõng xáo bên ngoài, chịu rất nhiều rất nhiều khổ, mười mấy năm sau, cô mở một khu khách sạn lớn, sống những ngày tháng của người giàu, nhưng lòng cô vẫn đau, cho đến vụ tai nạn xe mang cô rời khỏi thế giới kia, lần nữa mở mắt ra, cảnh còn người mất, trên đời này không còn Trịnh Sáng nữa, chỉ có một Tề Mai Mai.

Cô từng lặng lẽ nghĩ, tại sao ông trời lại muốn cô xuyên không đến nơi này? Bây giờ cô rốt cuộc đã biết, vì để gặp anh, để hai người nói lại tiền duyên a! Mà lần này cô tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nữa...

Nguồn truyện: mẠcThiỀnYBLoG WORPRES.SCOM

Hôm nay là ngày người ta thành hôn, nói cái gì nữa thì cũng đã muộn, ngoài khiến người ta khó chịu ra, còn có thể có ích lợi gì, cho nên Tô Tuệ Nương không hề nhắc đến những lo lắng kia, chỉ mỉm cười lựa những lời chúc phúc. Như thế, khi bên ngoài vang lên tiếng pháo rung trời, Vương Bảo Nhi kích động chạy tới kêu to: “Tỷ tỷ, kiệu hoa tới rồi...”, Tô Tuệ Nương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tề Phụng hôm nay cũng rất trung diện, thị mặc áo tơ màu tím đậm, đeo dây đồ trang sức, nơi thái dương còn cấm một ít hoa tươi màu đỏ. Thị ta cũng là người mềm yếu vô năng, mọi chuyện đều nghe nữ nhi, hôm nay đưa con gái ruột ra duy nhất lấy chồng, trong lòng không khỏi luyến tiếc, chẳng mấy chốc đã khóc đỏ cả hai mắt.

Tề Mai Mai mặc áo cưới xong đi tới bái biệt mẫu thân, hai mẹ con ôm nhau một lúc lâu, mới được khuyên tách ra.

Tô Tuệ Nương cũng rốt cục gặp được gã Tạ Phong khiến Tề Mai Mai mê muội kia, thân thể y có phần gầy yếu, mặt mày xanh xao, vừa nhìn cũng biết là lâu ngày dinh dưỡng không đầy đủ, có điều diện mạo xem như tạm được, có loại cảm giác hào hoa phong nhã.

Mặc dù bản thân không tình nguyện mấy, nhưng với tư cách là “trường bối”, Yến Hoảng Chân còn phải đưa dâu, cho đến khi mặt trời lặn mới quay lại, hai vợ chồng cùng nhau ngồi xe trở về phủ đệ.

Con gái lấy chồng kỳ thật giống như đánh một canh bạc. Chưa đến cuối cùng, không ai biết được, đời này rốt cuộc mình có lấy đúng người không.

Chỉ mong cô bé quật cường kia có thể đạt được ước nguyện, Tô Tuệ Nương nhàn nhạt nghĩ, dù sao đây cũng chính là con đường cô chọn, về sau là tốt hay xấu, cô cũng phải gồng lưng mà nhận.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Đế tử đản*

* Đế tử đản: ngày con cái vua chúa ra đời

Edit: Mạc Thiên Y

Tề Mai Mai lập gia đình không lâu sau, là hôn lễ của Lục Song Ảnh, ngày này đối với Tô Tuệ Nương mà nói là vô cùng kỳ diệu, nàng tận mắt nhìn thấy

cảnh “phụ mẫu” kiếp trước của mình thành hôn, trong lòng trăm loại cảm xúc, thật sự không thể nói với ai. Cứ thế, thời gian đảo mắt trôi qua, vào lúc khi trời lạnh dần, trong Thượng Kinh xảy ra một chuyện phi thường lớn, đương kim thánh thượng tại tuổi sáu mươi có quý tử, đặt tên là Khoan. Mẹ đẻ Lữ quý nhân tấn phong là Lữ phi.

Đây là vị hoàng tử đầu tiên sinh ra sau khi triều Đại Thụy kiến lập, thánh thượng long nhan cực kỳ vui mừng, quyết định đãi tiệc mừng ngày sinh của con vua. Nhưng đối với sự kiện này, Yên Hoàng Chân lại có sự giải thích độc nhất của chính mình, hẳn từng không khỏi ác ý suy đoán, hoàng thượng đây là cố ý khoe khoang, muốn cho người trong thiên hạ thấy mình còn “càng già càng dẻo dai” có năng lực khiến nữ nhân mang thai đây mà. Với thân phận của Tô Tuệ Nương, tất nhiên không có tư cách vào cung, mà Thích thị bởi có thân phận cáo mệnh được mời tiến cung. Ngày đầu tiên, còn giả mù sa mưa cho người tới hỏi nàng muốn đi chung hay không, Tô Tuệ Nương dứt khoát từ chối. Buồn cười, ai biết lần này có bị thị ta dùng làm vũ khí sử dụng không a! Tục ngữ có câu nói, mẹ quý nhờ con, song xuân phong của Lữ thị còn chưa thổi được mấy ngày, sau lễ tắm ba ngày, đứa bé đã bị bế đến chỗ Lệ phi làm con thừa tự, trở thành con trai của người khác. Tô Tuệ Nương nhớ lại kiếp trước trên sử sách có ghi chép những “việc ác” của Lữ thị, trong lòng không khỏi ưu tư nghĩ, với tính cách thù dai một cách biến thái của nữ nhân kia, một ngày nào đó thị ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời.

Đầu đông khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, tiểu Duyên Duyên rốt cục gọi tiếng “Mẹ” đầu tiên, mặc dù phát âm giống “bẹ” hơn, nhưng đã đủ khiến Tô Tuệ Nương mừng rỡ. Đối với chuyện này, cha của Duyên Duyên bày tỏ bất mãn cực kỳ, cho là nữ nhi không học gọi cha ắt là không tôn trọng mình, phải dạy dỗ lại một phen mới được, có điều bị Tô Tuệ Nương mạnh mẽ trấn áp, chỉ có thể mang theo ý niệm bất cam bất nguyện chạy đến ôn tuyền son trang. Kể từ khi phát hiện có ôn tuyền, bây giờ mùa đông hàng năm, các vị hoàng thân quốc thích, công hầu bá tước trong kinh thành đều sẽ chọn trải qua mùa đông trên Phổ Sơn. Nguyên nhân dĩ nhiên là bởi vì đương kim thánh thượng, chứng bệnh đau khớp của y cần dựa vào ôn tuyền giảm bớt mới có thể ngừng đau, chuyện đó bây giờ hầu như mọi người ai cũng biết. Vì thế Phổ Sơn vào mùa đông có thể xem là “Tứ Cẩm thành” thứ hai, phồn hoa náo nhiệt hết sức.

Tô Tuệ Nương ngược lại không đi theo, nơi đó quá đông người, không phù hợp ý tưởng muốn sống an tĩnh của nàng. Tuy nhiên, có một số việc không phải người muốn thế nào thì được thế ấy, ngày thứ ba Yên Hoàng Chân đi, một tiểu thái giám tới nhà, nói là Lệ phi nương nương triệu kiến, còn bảo nàng ôm Duyên tỷ nhi đi cùng. Chủ tử nương nương triệu kiến, Tô Tuệ Nương nào dám không tuân, lập tức diện trang thành thực lên xe ngựa tới đón. Lúc đến chân núi, nàng nhìn thấy Yên Hoàng Chân vội vã chạy tới, trong lòng lập tức yên ổn.

“Không sao, là Lữ phi trong lúc vô ý nhắc đến nàng, khiến Lệ phi hứng thú, bây giờ mới triệu nàng tới.”

Rất nhanh, hai vợ chồng đi đến một hoàng trang, mười bước một tốp, năm bước một trạm gác, dọc trên đường đi Tô Tuệ Nương thấy được cái gì gọi là canh phòng nghiêm mật, trong lòng nàng không khỏi càng thêm cẩn thận hơn, Yên Hoàng Chân chỉ đưa nàng đến ngã rẽ liền dừng lại, hẳn là ngoại nam, không cho phép bước vào hậu viện. Tô Tuệ Nương đưa cho hắc ảnh mắt yên tâm, ôm Duyên tỷ nhi đi vào. Đây là lần đầu tiên Tô Tuệ Nương được nhìn thấy vị nữ tử từ *quan mãn kinh hoa, lệ sắc truyền thiên hạ* kia. (nói nôm na là *đẹp tuyệt trần đấy a – MTY lười dịch*). Chỉ thấy cô ta thân vận cung trang đỏ thắm thêu giải trảo cúc hoa (cua và hoa cúc) vàng sáng, mái tóc dài đen nhánh vấn thành búi tóc đọa mã kế, bên trên cắm cây trâm “Ngũ phượng triều dương” (*năm con phượng hướng về phía mặt trời*), trên vành tai trắng nõn đeo đại châu, khi bàn tay thanh tú của cô ta khẽ nâng, sẽ nhẹ nhàng lay động theo, tạo thành gọn sóng mê người. Mà ngũ quan của cô ta lại càng quyến rũ phong lưu, một cái nhú mày một nụ cười, đều mang theo vẻ muốn nói lại thôi, quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian hiếm có. Mỗi diện mạo bên ngoài thôi, cũng chỉ có Yên Như Lan tựa thiên tiên kia mới có hi vọng ganh đua cao thấp.

“Thần phụ Yên Tô thị bái kiến Lệ phi nương nương, bái kiến Lữ phi nương nương, bái kiến hoàng tử điện hạ.” Tô Tuệ Nương vè mặt tự nhiên, quỳ lạy dập đầu như nước chảy mây trôi.

“Đứng lên đi.” Lệ phi sóng mắt lưu chuyển nói với Tô Tuệ Nương cúi đầu bên dưới: “Người đâu, ban ghế cho Yên phu nhân.”

Hai cung nữ áo trắng nhanh chóng mang một cái ghế tú đôn đến, Tô Tuệ Nương lần nữa nói tạ ơn rồi mới ngồi lên. (*ghế tú đôn: ghế có lót đệm*)

“Xem ra Yên phu nhân rất hoang mang trong lòng, vì sao bốn cung triệu người đến đây chẳng?” Lệ phi khẽ cười hỏi.

Tô Tuệ Nương tức thời bày ra vẻ mặt thắc mắc.

“Bốn cung là vì muốn cảm tạ người.” Lệ phi lộ ra gương mặt tươi cười.

Tô Tuệ Nương lập tức “kinh ngạc”.

“Nếu không nhờ người và Lữ muội muội có quen biết, kết duyên phận, tại “sự cố” lần đó giúp một tay, Khoan Nhi của bốn cung hôm nay cũng không biết sẽ thế nào rồi?” Lệ phi nhu tình như nước nhìn bọc tã màu vàng sáng trong lòng, vẻ mặt kia thật sự là yêu thương dào dạt không thể nói thành lời. Tô Tuệ Nương thoáng chốc vỡ lẽ trong lòng, hiểu ra chuyện đối phương ý chỉ là gì. Lần trước Lữ thị bị người ám toán, suýt nữa sanh non là Yên Hoàng Chân âm thầm ra tay tương trợ, tuy thành công bảo vệ đứa bé, nhưng rốt cuộc đã để lại dấu vết, khiến người ta phát giác quan hệ trong đó, lần theo dấu mối liên lộ ra vợ chồng Yên Hoàng Chân. @Mac.Fhuen.Ψ Tô Tuệ Nương không dấu vết liếc nhìn Lữ thị bên người Lệ phi, chỉ thấy thị thân vận váy bông màu xanh biếc, đứng khoanh tay, dáng vẻ đầy nhún nhường. Nhìn không giống là phi tử đồng cấp cùng Lệ phi mà y như là nô tỳ linh tinh gì đó.

Không có hoảng loạn, cũng không hề luống cuống, chỉ để lộ ra một tia “bất an” vừa đúng mức, Tô Tuệ Nương lời ít ý nhiều thuật lại tình cảnh gặp gỡ Lữ thị, cuối cùng còn tổng kết biểu thị của mình, nàng thực sự không hề nghĩ đến cô gái đáng thương lúc trước bị mẹ cả bức hôn kia sẽ có vận may hôm nay, đây hết thảy đều là nhờ phúc của chủ tử nương nương ngài a, về phần giúp đỡ lần đó, là chuyện thần tử phải làm, thần phụ thật sự không dám nhận lời tạ ơn của nương nương a. Chuyện này a, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Nữ nhân hậu cung kiêng kỵ nhất là móc ngoặc với thần tử bên ngoài, đặc biệt Yên Hoàng Chân còn mỗi ngày hầu hạ bên người hoàng thượng, có thể nói là trên có sủng ái, dưới có nhân mạch. Nhưng cũng nhờ hấn ra tay, hoàng tử mới được bảo hộ, cho nên nói tóm lại là công lớn hơn tội, không cần phải sợ hãi quá mức, sẽ làm như nàng và Lữ thị có bí mật gì đó không muốn người khác biết.

Quả nhiên, Lệ phi có vẻ như rất hài lòng với sự “thành khẩn bộc trực” của nàng, điều này có thể nhìn ra từ khóe miệng càng nhếch cao của cô ta. Thường trăm lượng hoàng kim, một cặp bình ngọc, mười khúc vải, cùng với vài giỏ trái cây lê đào, đề tài này liền xem như kết thúc tại đây. Lệ phi bảo Tô Tuệ Nương ôm Duyên tỷ nhi đến cho cô ta xem, nha đầu béo giống cha, trông rất xinh xắn, khiến Lệ phi rất là ưa thích, kể cả Lữ thị bên cạnh cũng lặng lẽ nhìn vài lần, thần sắc như có điều suy nghĩ. Ở trong đây gần nửa giờ, Lệ phi mới thả nàng trở về, lúc quỳ lạy khấu tạ, nàng liếc nhìn nam hài nhi trong bọc tã màu vàng sáng kia, trắng trắng, mập mập, một đứa bé trai rất bình thường. Ai có thể ngờ? Chính đứa bé sơ sinh nho nhỏ kia, mai sau sẽ trở thành chủ nhân của vạn dặm giang san này.

“Lữ phi, người thay bốn cung tiền Yến phu nhân đi.” Lệ phi với tư thế của chủ tử nương nương mà sai khiến.

Mà Lữ thị cũng làm đủ dáng vẻ dè dặt hèn mọn, đầu gối nhún xuống gần như dính vào mặt đất: “Vâng!”

Ra khỏi phòng, hai người men theo hành lang gấp khúc, thấy chung quanh không có ai, Tô Tuệ Nương mới khẽ dừng lại, nhẹ giọng nói: “Thần phụ chúc mừng nương nương được phong cao vị.”

Lữ thị gật đầu, tiến lên mấy bước cầm tay nàng, giọng nói chân thành tha thiết kích động nói: “Lần trước thật là đa tạ tỷ cùng Yến đại nhân, nếu không tiểu hoàng tử đã...”

“Nương nương nghiêm trọng rồi. Ngải và điện hạ là cát nhân thiên tướng tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Lữ thị nghe lời này lại chảy nước mắt, trên mặt lộ thần sắc bi thương: “Hai lần ta gặp đại nạn đều nhờ tỷ ra tay tương trợ, trong lòng quả thật cảm kích vô cùng, đã sớm xem tỷ là tỷ tỷ ruột thịt, chỉ mong tỷ cũng nghĩ như vậy, đừng để những người khác phá hỏng tình cảm hai ta.”

“Thần phụ thân phận thấp kém, sao xứng làm tỷ tỷ của nương nương chứ.” Tô Tuệ Nương cười khò liên tục lắc đầu: “Ta không nhận nổi.”

Mất thấy hai người ở đây “tạo quan hệ”, Duyên tỷ nhi trong lòng Tô Tuệ Nương giãy nảy, nha đầu béo vươn tay kéo áo mẫu thân, thắc mắc gọi một tiếng: “Bẹ...” (mẹ)

Tô Tuệ Nương sắc mặt nhu hòa rí tai con mảy râu, nha đầu béo lập tức lộ vẻ mặt ngoan ngoãn, lại cọ cọ trong ngực mẫu thân. Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lữ thị dâng trào, đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, có thể cho muội ôm con bé một chút không?”

Tô Tuệ Nương thoáng sững: “Nha đầu này có hơi nặng, nương nương cẩn thận chút.”

Lữ thị ôm một lát sau, mới yêu thích không nỡ buông tay mà buông ra, trên mặt buồn bã cảm thán nói: “Tỷ tỷ thật là may mắn, sinh được đứa con gái ngoan ngoãn như thế.”

Tô Tuệ Nương biết thị xem chừng nhớ tiểu hoàng tử đây mà. Thật ra cũng có thể hiểu được, con trai mình mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, còn chưa ôm nóng đã đổi nữ nhân khác gọi mẹ, chuyện này rơi vào người nào hẳn cũng sẽ đau lòng. Ra khỏi hoàng trang, Tô Tuệ Nương cũng không hỏi phủ mà đến ôn tuyền sơn trang nhà mình, may mà cách nơi này cũng không xa mấy, tầm năm phút là đến. Sầm sầm tới, Yến Hoảng Chân trở về, hai vợ chồng dùng cơm, là mỳ sợi Tô Tuệ Nương tự mình cán, sợi mỳ vừa trắng vừa dày vừa chắc chắn, nước lèo còn dùng bắp bò móng bò ninh thành, rắc lên hành hoa xanh xanh, ăn cực ngon. Yến Hoảng Chân một lèo ăn hai bát lớn, ngay cả nha đầu béo cũng chẹp chẹp ăn mấy sợi. Sau khi ăn xong, Duyên tỷ nhi không chịu yên ổn muốn ra ngoài chơi, đòi một địa phương mới, con bé này quả là hết sức hưng phấn. Tô Tuệ Nương liền bảo Mộc Hương dẫn con bé ra ngoài, mình thì ở lại trong phòng nói chuyện cùng Yến Hoảng Chân.

Biết nam nhân muốn hỏi cái gì, Tô Tuệ Nương bèn kể lại chuyện hôm nay được Lệ phi triệu kiến, Yến Hoảng Chân nghe xong trên mặt lộ vẻ trầm tư, ngón trỏ thon dài từng cái một gõ lên mặt bàn, ánh nến dịu dàng rơi lên sườn mặt hấn, hiển thị ra hào quang khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Miêu loạn (1)

Edit: Mạc Thiên Y

“Theo ý chàng Lệ phi nương nương là có ý gì?” Sau một lúc lâu, Tô Tuệ Nương nhẹ giọng hỏi.

Khóe môi Yến Hoảng Chân lập tức lộ ra độ cong kinh thường: “Đánh tiếng, mượn hơi đơn giản chỉ là hai loại này.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Ở điểm này hai vợ chồng ngược lại nhất trí một cách kinh người: “Chỉ là có một điểm ta không hiểu rõ, Lệ phi nương nương dường như có phần, ờm, quá nhiệt tình.” Lần trước chuyện Lữ thị thiếu chút nữa sinh non rồi cuộc là thuộc chuyện ngầm ngầm xấu xa trong cung đình, không tiện rêu rao, cho dù đám thủ phạm sau màn, sau khi Hoảng thượng hỏi cung cũng bị lặng lẽ xử lý. Nhưng chuyện đã cách hơn mấy tháng, Lệ phi lại bắt ngờ triệu kiến nàng, còn dùng nguyên do này ban thưởng lộ liễu, thật sự là có chút không hợp lẽ thường.

Yến Hoảng Chân trước giờ biết rõ, Tuệ tỷ tỷ của hắn là nữ nhân rất có kiến thức, đặc biệt ở một vài sự tình lại càng nhạy cảm, nói nào ngay, loáng cái đã

khẩn năng ấy phát giác chỗ không đúng rồi. Yến Hoảng Chân bắt giác sờ sờ lỗ mũi, Tô Tuệ Nương lập tức quét mắt sang, cau mày nói: “Là chuyện gì xảy ra mà ta không biết sao?”

“Cũng không có gì” Yến Hoảng Chân đảo mắt, cố gắng biểu hiện ra bộ dáng vân đạm phong khinh: “Chẳng qua là có một việc ta chưa nói với nàng, ờm, thời gian gần đây bọn người Miêu bên phía Kiềm Quý náo động đến lợi hại, bệ hạ có ý xuất binh trấn áp.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy lập tức chấn động, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng là: Hồng rồi! Tô Văn còn đang ở nơi đó mà! Mà suy nghĩ thứ hai chính là —— nàng sững sờ hỏi: “Chàng, chàng sắp ra chiến trường?”

Yến Hoảng Chân có chút bất an nhìn nàng một cái, một lát sau, khẽ gật đầu.

Tô Tuệ Nương lại chẳng nói gì nữa cả.

Một lúc sau, Mộc Hương ôm Duyên Duyên trở về, Tô Tuệ Nương nhìn gương mặt nhỏ xíu mẫm mẫm vô ưu vô lo của con gái, thốt nhiên cảm thấy bi thương trong lòng, không nén được nước mắt lăn xuống. Bấy giờ Yến Hoảng Chân một bên bị dọa phải biết, hần ôm chặt hai vai Tô Tuệ Nương, trên mặt ngập sợ hãi và bất an: “Tuệ tỷ tỷ, là ta không tốt, ta, ta hẳn nên sớm nói cho nàng biết mới phải.”

Tô Tuệ Nương đau lòng nghĩ, không phải người không tốt, là ta quá ngu ngốc. Chẳng trách mỗi đêm hần đều khổ học binh thư như thế, ra là đã sớm đối với chuyện xuất binh rõ như lòng bàn tay rồi. Khóc một trận, phát tiết uất ức bất mãn trong lòng được sinh ra bởi vì bị giấu diếm. Tô Tuệ Nương lau nước mắt, nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chàng phải nói cho rõ ràng.”

Yến Hoảng Chân lập tức giải thích: “Chuyện này đã được đề cập từ một năm trước rồi...”

Thì ra vùng đất Kiềm Quý kia ngoài người Hán ra, phần lớn là người Miêu cư ngụ, chia làm 5 bộ tộc: Hồng Miêu, Bạch Miêu, Hoàng Miêu, Lam Miêu, Hắc Miêu, mỗi một bộ lạc đều có một vị quan *Thổ ty* chấp chương (*hiểu na ná là tộc trưởng – MTY*), người của Ngũ Miêu nguyên nhân bởi phong tục và lịch sử, mà đa phần coi nhau như kẻ thù. Dĩ nhiên, loại tình huống này triều đình cũng muốn thấy, dù sao Kiềm Quý cần cỗi cộng thêm xa xôi, khống chế của trung ương đối với địa phương kém xa những nơi phồn hoa khác. Song, loại tình huống này đã xảy ra thay đổi tại hơn một năm trước, Hồng Bạch Hoàng Lam bốn tộc Miêu kết thành một phe, chung tay đánh bại Hắc Miêu, hủy làng trại, bắt nữ nhân của họ giết con cái họ, hoàn toàn là xu thế “diệt tộc”. Thổ ty của Hắc Miêu kia cũng là kẻ “có lòng” thấy tình huống không ổn, lập tức sai con trai chạy đến kinh thành. Cáo “Ngự trạng” thì không nói, người nọ thật sự tới được kinh thành, cũng không biết tại sao mà gặp được hoàng thượng. Lẽ ra vấn đề này thuộc nội bộ của người Miêu, Chu Trọng Quốc hẳn là không có hứng thú gì, chỉ cần khu thuộc địa ổn định, giang sơn của y vững chắc, chết vài tên người Miêu thì có là gì.

Thế nhưng, không chịu nổi một tin tức mà vị thiếu tộc trưởng kia mang tới. Gã nguyên văn là: “Bệ hạ a, ngài có biết người của bốn tộc kia vì sao đột nhiên lạnh lùng hạ sát thủ chúng ta không a, đó là bởi vì bọn chúng phát hiện trên địa giới của người Hắc Miêu chúng thần, có một tòa mỏ vàng và một tòa mỏ sắt a.”

Chu Trọng Quốc nghe đến đây thì đứng ngồi không yên, mỏ vàng trước khỏi phải nói, mà mỏ sắt kia ấy là “vật tư chiến lược” trọng yếu a! Đao thương kiếm kích, thứ nào mà không làm từ sắt? Lũ người Miêu chúng bay vì giấu giếm tin tức này mà tàn sát làng trại của người ta, đây là muốn làm gì? Đây là muốn tạo phản a!

“Sự tình liên quan đến cơ mật, thật sự không thể nói cho nàng biết sớm được!” mặt Yến Hoảng Chân đầy ngập hối lỗi. Chu Trọng Quốc kia chắc chắn sẽ không hoàn toàn tin tưởng vào lời một bên của đứa con trai lưu vong của Thổ ty, y sẽ phái người đi điều tra, đi tới đi lui thì cần thời gian rồi. Mãi đến khi xác nhận tin tức không sai, Chu Trọng Quốc trong con giận dữ quyết định xuất binh, trong hoàng cung mới dần dần truyền ra tiếng gió.

“Hoàng thượng có ý định chỉ ta làm tiên phong, hơn nữa nàng cũng biết, chỉ cần đại quân của triều đình vừa tới, đám người Miêu kia cùng lắm cũng chỉ là gà đất chó kiếng thôi, đây đúng là một cơ hội kiểm quân công vô cùng tốt.” Hần muốn đi để kiểm quân công, dĩ nhiên người khác cũng có thể nghĩ đến, thí dụ như Lệ phi, cô ta mặc dù xinh đẹp vô song, nhưng xuất thân thật sự không lớn, nhà mẹ đẻ chỉ là hộ thương nhân, mặc dù nhờ Lệ phi, phụ huynh được ban quan tước, nhưng căn cơ dù sao cũng quá nông cạn, khó có thể tạo thành trợ lực. Thị ta gấp gấp mượn hơi Yến Hoảng Chân như vậy, nói đơn giản chính là mượn tay hần, rồi chút ít chỗ lợi cho người nhà thôi.

Nghe đến đó, trong lòng Tô Tuệ Nương vỡ lẽ. Nàng thở dài thườn thượt, tựa đầu lên vai Yến Hoảng Chân, lẩm bẩm nói: “Tại sao chàng không chịu ở yên một chút chứ, chúng ta bình bình an an sống không tốt sao?”

Bàn tay vỗ về tóc tóc của Yến Hoảng Chân khẽ dừng, sau đó nói: “Được! Chờ ta đoạt lại thứ thuộc về ta, chờ ta cho Tuệ tỷ tỷ vinh quang lớn nhất, chờ đến lúc trên đời không còn ai dám làm khó chúng ta, sẽ bình bình an an sống.”

Lúc nào cũng khiến ta lo lắng như vậy, Tô Tuệ Nương cúi đầu hai mắt ở nơi Yến Hoảng Chân không nhìn thấy vụt toát ra thương cảm, điều ta muốn rõ ràng không phải là những thứ kia a, vì sao chàng không hiểu chứ!

Đây là điều khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân, trong thế giới của nữ nhân, chồng, con, gia đình ấm áp chính là tất cả hạnh phúc của họ. Nhưng nam nhân thì khác, sự nghiệp, tiền đồ... có quá nhiều chuyện sẽ phát tán lực chú ý của họ, chỉ sợ Yến Hoảng Chân ngoài miệng nói đều là vì nàng nhưng trên căn bản —— là bản thân hần muốn làm thì có!

Từ buổi nói chuyện hôm đó, Tô Tuệ Nương có thể rõ ràng cảm thấy Yến Hoảng Chân trở nên càng bận rộn, mỗi ngày hầu như là không thấy bóng dáng đâu, ngay cả buổi tối, đôi khi cũng sẽ không trở về. Tô Tuệ Nương nghĩ hần sắp ra chiến trường, nỗi lưu luyến trong lòng càng nặng, vì thế cũng không vội về phủ, dứt khoát ở lại ôn tuyền sơn trang. Chuyến này ở lại chính là hơn nửa tháng, mà tin tức liên quan tới việc triều đình phái binh bình định tộc Miêu, cũng bắt đầu công bố, không còn là bí mật nữa. Rất nhiều người cũng suy đoán, lần này có lẽ hoàng thượng vẫn sẽ phái Tần vương lãnh binh, nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, thống soái lãnh binh lần này được hoàng thượng chỉ định lại là Âu Dương Hải. Người này mấy năm gần đây rất

được hoàng thượng xem trọng, tốc độ thăng quan cũng như hạt vừng nở hoa —— liên tục vươn cao. Hơn nữa điều đáng nhắc tới là, gần có một nữ nhi tên là Âu Dương Cẩm, hiện tại đang là trắc phi nương nương tại phủ Hoàng thái tôn.

Lệnh này vừa ban xuống, Âu gia bỗng chốc trở nên chạ tay có thể bỗng, kể cả chỗ Hoàng thái tôn cũng thiếu chút nữa bị đập hồng cánh cửa. Quả tìm có hơi dao động bởi chuyện tiểu hoàng tử mới, nhưng Hoàng thái tôn lại một lần nữa yên tâm. Xem đi! Người hoàng thượng coi trọng nhất quả nhiên vẫn là Hoàng thái tôn ta, bằng không tại sao lại đề bạt mỗi Âu Dương Hải cơ chứ? Âu Dương Hải như mặt trời ban trưa, nhờ vậy mà Yên Hoảng Chân đồng dạng cũng xuất hiện trong danh sách xuất chinh lại không dẫn dụ tai mắt của người ta.

Đại đề là mang ý định tốc chiến tốc thắng, ngày thứ ba sau khi thánh chỉ ban xuống, năm vạn đại quân tập kết hoàn tất. Nam nhi hà bất đối ngô câu (*Là thân trai há lại không đeo kiếm Ngô Câu?* - “*Nam Viên kỳ 5*” của *Lý Hạ*) thương vàng ngựa sắt, huyết vậy sa trường, làm nên tên tuổi, rạng rỡ tổ tông, đây hẳn là ảo tưởng ẩn sâu trong lòng của tất cả nam nhân, ngay cả Yên Hoảng Chân cũng không ngoại lệ. Đêm trước khi đi, Tô Tuệ Nương tự mình xuống bếp, gói một bữa sủi cảo nhân thịt cay, Yên Hoảng Chân ăn một lèo cả năm mươi một cái, mãi đến khi không nuốt trôi mới thôi.

“Sớm trở về, ta và con chờ chàng!” Nàng không khóc mà cười nói.

Yên Hoảng Chân ôm thật chặt eo thê tử, hôn thật sâu. Một đêm ân ái, liễu chết triền miên, sáng sớm hôm sau, lúc Tô Tuệ Nương mở hai mắt ra, bên cạnh đã không còn bóng dáng nam nhân. Mãi đến lúc này, nàng mới cho phép mình khóc. Khuôn mặt chôn tại gối đầu như còn lưu lại mùi của hắn, Tô Tuệ Nương khóc khổ sở không thôi.

Sau khi hắn đi, Tô Tuệ Nương không còn lý do ở lại ôn tuyền sơn trang, phân phó xuống dưới một tiếng, bèn dẫn Duyên tỷ nhi hồi phủ. Khóc một trận, trong lòng nàng đã thư thái không ít, Tô Tuệ Nương dầu gì cũng không phải là những nữ tử trẻ người non dạ khác, trong lòng nàng hiểu, nếu nam tử hán đã lên chiến trường thì tuyệt đối không có chuyện lùi bước giữa đường. Minh chỉ cần hầu hạ cha mẹ chồng cho tốt, nuôi con dưỡng cái, để cho cái nhà này tiếp tục duy trì yên ổn, mới là quan trọng nhất. Dĩ nhiên về hầu hạ cha mẹ chồng, nàng có như không có (Lâm thị không tính) thành thử gánh nặng trên người nói không chừng nhẹ hơn người khác.

Nam nhân không ở nhà, Tô Tuệ Nương bèn dứt khoát đóng phủ không ra. Mỗi ngày chỉ chơi với con, Duyên tỷ nhi là đứa nhỏ không có lương tâm, ban đầu còn đi lòng vòng dáng vẻ như muốn tìm phụ thân, nhưng chưa tới ba ngày, tiểu nha đầu đã hoàn toàn quăng cha con bé ra sau ót, ngày ngày chơi đùa vui vẻ. Có điều cũng may mà có cái đứa vô ưu vô lo này ở đây, cuộc sống của Tô Tuệ Nương luôn ngập niềm vui.

Trái lại Mộc Hương, gần đây trông có chút không bình thường, thường xuyên tần ngần ra đó lo lắng. Tô Tuệ Nương cũng biết lý do, bèn tâm sự riêng: “Ta từng nhắc với gia chuyện hôn sự của em và Tiểu Thuận Từ.”

Mộc Hương nghe vậy chợt đỏ mặt, bộ dạng không biết làm sao, Tô Tuệ Nương vỗ vỗ tay cô nàng, ý bảo bình tĩnh chớ nóng mới nói tiếp: “Tiểu Thuận Từ là người có lòng, gia nói, hẳn hy vọng mình có thể đi theo gia xông pha chiến trường đạt được tiền đồ đã, sau đó mới đến chỗ ta chính thức cầu hôn, hẳn muốn dùng kiện lớn tám người khiêng rước em về làm vợ đấy!”

“Em nào xứng, nào xứng chứ!” Mộc Hương không kiềm được gục trên đầu gối Tô Tuệ Nương gào khóc.

“Bé ngoan, xem như là để họ có thể yên tâm giết địch trên chiến trường, chúng ta cũng phải giữ vững tinh thần, biết không?” Tô Tuệ Nương mát uơn uớt, cười nói.

“Dạ!” Mộc Hương mặt đầm nước mắt, gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Miêu loạn (2)

Edit: Mạc Thiên Y

Đại quân Yên Hoảng Chân xuất phát được nửa tháng, Tô Tuệ Nương gặp lại Hoắc Cương. Vẫn như trước kia, y vẫn dáng vẻ khí phách hào hùng, chỉ là người dường như có hơi đen, trông đầy dãi gió dầm sương. Vào nhà, không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy nha đầu béo đang nhảy cẫng trên nệm, giờ cánh tay tung lên vài cái, cười to nói: “Cháu gái ta lại mập lên rồi, tốt! Là một đứa bé khỏe mạnh.”

Tô Tuệ Nương xem như đã biết thói quen thích tung con của Yên Hoảng Chân rồi cuộc là học từ ai, bảo Mộc Hương dâng trà tới, Tô Tuệ Nương cười nói: “Cậu đi quan ngoại một chuyến chính là hơn nửa năm, đến cả tin tức cũng không truyền về, thực khiến cháu và Hoảng Chân lo lắng.”

“Ha ha ha...” Hoắc Cương cười lớn nói “Ồ trên lưng ngựa cả một đời, nào chịu ngồi yên!” Vừa nói liền từ trong lòng ngực móc ra cái hộp, mở ra xem, Tô Tuệ Nương không khỏi khẽ hít một hơi lạnh, chỉ thấy trên tám vài nhung đỏ, nằm tám viên trân châu to chừng quả dấm, lóe ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt. Trân châu mặc dù quý nhưng cũng không hiếm, mà cái khó là kích cỡ, ti lệ, trân châu bề ngoài tốt như vậy, hơn nữa còn là cả tám viên, đủ xưng một câu vô giá rồi.

“Nào Duyên tỷ nhi, đây là Cữu gia gia cho con, có thích không?” Hoắc Cương cười to đưa nha đầu béo trong lòng.

Duyên tỷ nhi rất ứng với tình thế tròn mắt, liên tiếp nhìn trần châu trong hộp, ô ô a a mà hét lớn: “Mẹ, mẹ... muốn...”

“Ai ui, Duyên tỷ nhi của chúng ta cũng biết nói rồi này!” Hoắc Cương vui đến râu trên mặt rung loạn, hôn bèm bẹp lên hai má núc ních của nha đầu béo. Duyên tỷ nhi vốn cực thông minh, lập tức giẫm lên đùi Hoắc Cương, vuron cổ, về mặt nũng nịu hôn lại. Cục thịt núng na núng nính, vừa mềm vừa thom như vậy, ở trong lòng ông liên tiếp làm nũng, bất kể lòng của ai e cũng sẽ lập tức hóa thành nước!

Về mặt của Hoắc cửu gia đã có thể dùng “Tình ý niên man” để hình dung. Nhìn “Một già một trẻ” tự lâm vào thế giới hai người, Tô Tuệ Nương lặng lẽ nuốt trở lại câu “lẽ vật này quá quý giá”. Vài câu tán gẫu, Tô Tuệ Nương bảo Mộc Hương dẫn nha đầu béo ra ngoài chơi, dĩ nhiên còn có hộp trần châu được bàn tay mập kia ôm sát sao.

“Cậu, chỗ Tiểu Thất có tin tức gì chưa?” Tô Tuệ Nương khẩn cấp hỏi.

Yến Hoàng Chân sau đó đã thành thật báo cáo cho nàng toàn bộ, ban đầu vị thiếu tộc trưởng Hắc Miêu kia tuy đã tránh được truy sát, thành công đến kinh thành, đều là nhờ Hoắc Cương, đoàn ngựa thồ dưới tay y trải rộng khắp cả nước, một lần trong lúc vô tình cứu được vị thiếu tộc trưởng bị truy sát kia, bèn hộ tống hần đến kinh thành, diện kiến hoàng đế. Có thể nói, nếu không có Hoắc Cương, căn bản sẽ không có cuộc chiến “Bình Miêu” lần này.

“Lúc này mới hơn nửa tháng, bọn Hoàng Chân còn chưa tới nơi mà!” Hoắc Cương khoát tay, lộ vẻ mặt cháu đừng lo: “Cháu dâu yên tâm đi, Chân nhi võ nghệ cao cường, tâm tư cẩn mật, bên cạnh lại có binh tốt đi theo, không nguy hiểm gì đâu.” Tô Tuệ Nương nghe xong cũng không lộ ra nổi vẻ mặt “yên tâm” gì đó, dù sao đao kiếm không có mắt, ai cũng không thể cam đoan mình nhất định sẽ bình an vô sự.

Hoắc Cương chả mấy khi về kinh thành một lần, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là phải chiêu đãi cho tốt rồi, không cho y về phủ, dù sao Hoắc gia cũng không có ai, Tô Tuệ Nương cường ngạnh giữ y ở lại. Dù thế nào đi nữa y là phận trưởng bối, sẽ không có ai dèm pha. Ngoài một hộp lớn trần châu kia ra, Hoắc Cương còn mang theo hàng loạt lễ vật tới đây. Nhân sâm tuyết liên của quan ngoại, Hồ sa Tuyết đoạn (tên loại vải) của Giang Nam, vàng bạc châu báu của Lưỡng Quảng, trong đó còn có ba tấm da chồn tía, quả nhiên là vô cùng quý giá. Nhìn đủ loại kỳ trân dị phẩm rực rỡ bày la liệt trước mắt, ngay cả Tô Tuệ Nương cũng không khỏi thảm chất lưỡi. Trong lòng nàng mặc dù biết Hoắc Cương làm ăn rất có lời, nhưng cũng không ngờ lại “phú ông” đến thế.

Quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng nhĩ?

Kiểm Quý dù sao quá xa, hai nơi truyền tin không tiện, do đó cả kinh thành ngoài người của bộ binh ra, phần lớn đều mất tin tức của các tướng sĩ. Tuy nhiên trên dưới triều đình đối với lần xuất chinh này vẫn rất yên tâm, trong suy nghĩ của họ, bọn người Miêu kia đều là những kẻ hoang dã chưa tiến hóa, chỉ đợi đại quân vừa tới là có thể nghiền ép được. Mà dưới tâm trạng “đầy lạc quan” này của cả triều đình, đại quân viễn chinh lại gặp phải rắc rối. So với Thượng kinh đã bước vào mùa đông giá rét, năm vạn binh sĩ từ vạn dặm xa xôi đến kia, rõ ràng cảm thấy càng tiến về phía tây, khí trời càng nóng bức. Nhiệt độ chênh lệch quá lớn, lại thêm viễn chinh mệt mỏi đã khiến rất nhiều tướng sĩ bắt đầu lạ nước lạ cái. Cho đến khi chính thức tiến vào Quý Châu, đã có một phần mười binh lính ngã xuống. Rơi vào đường cùng, quan chỉ huy tối cao của lần viễn chinh này – Âu Dương Hải không thể không hạ lệnh cả đoàn nghỉ ngơi chọn ngày tái chiến.

Yến Hoàng Chân là xuất thân Cẩm Y Vệ, nói cách khác, hần chính là tâm phúc hoàng đế phái tới, do đó mặc dù chỉ mang tiếng tiên phong, nhưng tương đương với trợ thủ của Âu Dương Hải, bản thân có tư cách tham gia “Hội nghị trước trận chiến”. Mắt thấy một đám người ở đó vây quanh bàn bàn tới bàn lui, hoặc là thanh âm kích động, hoặc là tranh cãi mạnh mẽ, hần ngược lại tựa lên tường lười biếng ngáp một cái. Trải qua một tháng hành quân, hiển nhiên cũng khiến hần trưởng thành không ít, hoa phục tinh xảo mọi ngày thường mặc đã sớm biến thành giáp xích lấp lóe hàn quang, ngang hông đeo một thanh bảo kiếm hình thức cổ xưa, hần tựa trên tường mặc dù trông không chút để ý, nhưng giữa hai con mắt lưu chuyển sẽ thỉnh thoảng tỏa lên hàn quang nhàn nhạt. Sự uy nghi, so với trước kia lại càng mạnh thêm ba phần.

Thảo luận giằng co hơn nửa canh giờ, Âu Dương Hải mới phát tay cho chúng tướng lui xuống, Yến Hoàng Chân chậm rãi đi sau cùng lại bị người gọi lại.

“Chẳng hay Yến đại nhân đối với lần tấn công Tứ Miêu này, thấy thế nào?” Âu Dương Hải thẳng thắn hỏi.

Yến Hoàng Chân nhún vai đáp: “Chả ý kiến gì cả.”

Thái độ càn ròn như vậy, hiển nhiên không cách nào làm người ta vừa lòng, sắc mặt Âu Dương Hải lập tức không khá mấy, y vừa được đề bạt thành tướng quân, đương là lúc đường làm quan rộng mở, chúng tướng sĩ kẻ nào mà không nồng nhiệt xu nịnh y, ấy mà cái gã Yến Hoàng Chân này vẫn luôn không âm không dương. Âu Dương Hải không thể không bắt đầu tự bỏ não, y liên tưởng đến con gái mình còn ở phủ Hoàng thái tôn, lại liên tưởng đến Yến Hoàng Chân có một muội muội ruột cũng là trắc phi của Hoàng thái tôn, mà cô ả kia còn từng hại con gái mình sảy thai. Tất cả ý niệm lóe qua trong đầu Âu Dương Hải, càng kiên định lòng thành kiến của y đối với Yến Hoàng Chân. Dĩ nhiên, nếu như Yến Hoàng Chân biết được suy nghĩ này của y, nhất định sẽ xi mũi khinh bỉ, Yến Như Lan sống không tốt, hần mới vui ấy!

Mà dọc trên đường đi sờ sờ hần biểu hiện bất thuận và chống đối Âu Dương Hải, hoàn toàn là có tính toán của riêng mình. Trước khi lên đường, hần đã sớm bàn bạc với cửu cửu Hoắc Cương của mình. Trận này nói là “Bình loạn” nhưng người tinh ý đều biết bọn họ là tới kiểm quân công, lấy tiếng thôi, như vậy quân công này sẽ có lớn có nhỏ rồi. Thắng lợi, kẻ có công lớn nhất khẳng định là Âu Dương Hải, Yến Hoàng Chân cơ hồ cũng có thể tương đương được hình ảnh sau khi bọn họ hồi kinh, Âu Dương Hải thẳng quan tiền tước từ đó trở thành phụ tá đắc lực của Hoàng thái tôn. Móa nó chứ! Ông đây liều sống liều chết, bỏ cả vợ con nhà cửa, chẳng lẽ là tới mò com thừa rượu cặn sao? Yến Hoàng Chân đương nhiên không nguyện ý, cho nên tại lúc Âu Dương Hải quyết định không cho Yến Hoàng Chân một phần công nào, thì Yến Hoàng Chân nghĩ cách làm sao thủ tiêu y? Minh phải thay thế y cho bằng được.

Hai người trong lòng ngầm tranh đấu, ở mặt ngoài vẫn là bộ dáng “hữu hảo chung sống hài hòa”. Đội Yến Hoàng Chân từ trong đại tướng đi ra trời

chiều đã ngã về tây, hán dôi mắt trông về phía xa, liền thấy ở cách nơi này không xa, bỗng có một mảng lớn hoa cải dầu màu vàng nhạt. Yến Hoàng Chân bất giác nhớ tới thể từ mình, đó là lúc ở ôn tuyền sơn trang, hai người họ phóng ngựa tung bay, cũng từng bắt gặp một mảng cây cải dầu trên đường như vậy, nhưng khi đó còn chưa nở hoa, thể từ còn cười giỡn nói với hán, đợi mấy ngày nữa hoa nở, chúng ta lại đến đây cười ngửa. Nhưng nay, bọn họ thân ở trời nam biển bắc, Yến Hoàng Chân mấy khi thờ dài, càng phát giác mùi vị nhớ nhưng này thật sự là quá mức giày vò rồi.

Người tương tư nhưng nhớ nào chỉ mình hán, Tô Tuệ Nương tựa trên gối thêu mềm mại, khuê nữ mập đã ngáy khò khò, ngủ thành một con heo nhỏ. Nàng vươn tay nhẹ nhàng sờ gò má phúng phính của con, càng nhìn càng yêu, Duyên tỷ nhi lớn lên không giống nàng, lại cực kỳ giống phụ thân, đoán chừng cũng là có một chút nguyên nhân về phương diện này, Tô Tuệ Nương mới phá lệ cưng chiều con gái như thế.

“Phu nhân, sắc trời không còn sớm, ngài cũng nên nghỉ ngơi đi.” Mộc Hương ở bên cạnh nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu: “Ta có chút buồn bực, em ngồi đây, hai chúng ta tâm sự.”

Ước chừng là do Yến Hoàng Chân không ở bên cạnh, gần đây vào giờ này nàng luôn nhớ tới đoạn cuộc sống ở Vương Gia Ao trước kia, thể là mang theo một chút hoài niệm, nàng nhất nhất kể cho Mộc Hương. Tiểu Thất lúc nhỏ chịu khổ bao nhiêu, lần đầu tiên hán gọi mình tỷ tỷ, lần đầu tiên hán tặng quà sinh nhật cho mình.

“Là một cây thoa trên châu” Tô Tuệ Nương mặt mày ôn nhu nói: “Thật ra chỗ trên châu kia cũng không tính là gì... đầu thôn Vương Gia Ao có một con sông. Năm ấy mùa hè cũng không biết tại sao, ở thượng du xuất hiện ít con trai ngọc. Hán gạt ta, mỗi ngày len lén xuống sông mò, cuối cùng để dành được mười mấy viên ngọc trai, rồi dùng thanh sắt mỏng xuyên vào, cột lên cây trầm gỗ...”

“Cô gia đối với tiểu thư thật là tốt!” Mộc Hương về mặt cảm thán nói: “Từ nhỏ đã tốt rồi.”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười, ánh nến vàng rọi lên giá cắm nến lập lóe, dần dần giọng nói trong phòng ngày càng nhỏ...

Như thế, lại gần nửa tháng trôi qua. Một ngày nọ, trời vừa rải xuống một con tuyết lớn, Lục Song Ảnh gọi thiệp đến, mời nàng đến nhà giải sầu. Nếu là người khác Tô Tuệ Nương nhất định sẽ từ chối, nhưng Lục Song Ảnh thì khác, Tô Tuệ Nương cười nói cho tiền ma ma đưa thiệp, mình chắc chắn sẽ đến chơi.

Song, giờ này khắc này, Tô Tuệ Nương hoàn toàn không ngờ rằng, kiếp này của mình thể mà có thể gặp lại “người cũ”, nếu sớm biết như thế, không biết nàng có đồng ý đến hay chăng?

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Người cũ

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương nhìn trước mắt từng ngọn cây cọng cỏ, từng viên gạch viên ngói, chỉ cảm thấy sóng lòng sục sôi không thể kiềm nén, tất cả của nơi này nàng thật sự quá quá đời quen thuộc, trong những năm tháng gian nan nhất, mỗi lần nhớ tới nơi này, cũng sẽ cho nàng niềm an ủi sâu sắc nhất, bởi vì nơi này chính là “nhà” của nàng!

Tiến vào cổng trong, Tô Tuệ Nương bắt gặp Lục Song Ảnh đứng tại cửa đón nàng, hôm nay cô mặc váy màu thạch anh về hoa, mái tóc đen nhánh vẫn thành búi tóc tròn, toàn thân đã bớt đi nét ngược ngung của thiếu nữ, mà nhiều thêm chút ít quyến rũ của phụ nữ, hơn nữa nhìn gương mặt đầy ấp ý cười dịu dàng kia, là biết cuộc sống sau khi cưới của cô hẳn tương đối hạnh phúc.

Tô Tuệ Nương cố đè nén cảm thương đầy ngập trong lòng, cố giả vờ vô sự đi tới, Lục Song Ảnh cười híp mắt kéo tay nàng, thân thiết nói: “Tỷ đó nha, cũng không biết tới thăm ta nữa, có thể thấy trong lòng không nghĩ tới ta rồi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy bèn cười trả lời: “Người nào đó mới tân hôn không lâu, chính là thời điểm trăng mật ngọt ngào, sao ta không biết xấu hổ mà tới quấy rầy được chứ.”

“Ai nha, tỷ nói cái gì đó!” sắc mặt Lục Song Ảnh đột nhiên càng đỏ, vịn vịn vẹo vẹo kéo chéo áo. Hai người vừa nói vừa đi vào phòng, nơi đây đã đốt địa long cho nên rất ấm, Tô Tuệ Nương bèn cởi áo choàng trên người, cùng Lục Song Ảnh ngồi trên trường kỷ nói chuyện.

“Đừng rồi, sao tỷ không dắt Duyên tỷ nhi theo” Lục Song Ảnh trách: “Uổng cho muội còn đặc biệt dặn phòng bếp chuẩn bị đủ loại điểm tâm đây!”

“Bên ngoài trời lạnh quá, sợ con bé cảm lạnh” Tô Tuệ Nương nhấp ngụm trà nóng trong tay, cảm giác khí lạnh trên người tan đi phần nào: “Còn những điểm tâm muội đã chuẩn bị ấy, có thể bọc lại đưa ta mang về được mà!” Vừa nói vừa nghịch ngợm nháy mắt một cái, chọc cho Lục Song Ảnh cười phá lên.

“Muội thể nào rồi?” Mặc dù trong lòng biết Lục Song Ảnh sống cũng không tệ, nhưng Tô Tuệ Nương vẫn hỏi ra miệng. Biết nàng chỉ chuyện gì, Lục

Song Ánh mặc dù ngượng ngùng, nhưng vẫn đáp: “Tướng công chàng rất tốt, có học thức, lại ôn nhu sẵn sàng, đối với muội cũng tốt.

Tô Tuệ Nương hé miệng cười, ghẹo nói: “Muội thấy ta đã nói chưa? Ưông cho muội trước khi thành thân còn hoảng sợ, lo này lo kia!” Cái gọi là “khuê mật” chính là giữa hai nữ nhân thân thiết có thể nói ít chuyện mà tuyệt sẽ không nói với người ngoài, mà đoạn thời gian trước khi thành thân, nữ nhân dễ nghĩ ngợi miên man nhất. ®Mac.FHueq.Ψ Rồi xa hoàn cảnh sinh hoạt mà mình quen thuộc, cả thể xác lẫn tinh thần dung nhập vào một đại gia đình khác, từ nay không còn là hòn ngọc quý được sủng ái trầm bề trên tay phụ mẫu, mà phải hầu hạ trưởng phụ, hầu hạ mẹ chồng, là một nàng dâu nhọc lòng lo liệu việc nhà, đoán chừng sẽ là nỗi bất an của mỗi cô gái, Lục Song Ánh dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Khi đó may mà tỷ khuyên muội bớt lo đó!” Nàng cười cười, có chút ngượng ngùng nói: “Có điều cũng y như tỷ nói, Lâm gia là một nhà rất tốt. Mẹ chồng rất hiền lành, tướng công cũng sẵn sàng, ngay cả đại tẩu cũng là người hiền lành dễ chung đụng.” Lúc Lục Song Ánh nhắc tới hai chữ “đại tẩu”, tìm Tô Tuệ Nương khẽ run lên, như là nghĩ tới điều gì đó, về mặt có phần không được tự nhiên, nhưng cũng thoáng qua rồi biến mất, chốc lát sau chỉ nghe nàng mỉm cười nói: “Đó là đương nhiên, cửa hôn sự Lâm gia này ấy mà là bá phụ bá mẫu đã tuyển chọn kỹ càng cho muội, không biết rưng hết bao nhiêu sợi tóc mới chọn được người ta, muội gả vào chẳng khác nào đã tiến vào hũ mật rồi.” Lục Song Ánh nghe vậy càng đỏ mặt không thôi, ngay cả khóe mắt cũng toát ra hạnh phúc nồng đậm. Con người chính là loài sinh vật như vậy, lúc bị thương khổ sở phần lớn là lựa chọn một mình liếm láp vết thương, mà lúc vui vẻ hạnh phúc thì ước gì khắp thiên hạ đều biết, đây phải nói là “hạnh phúc” rồi.

Hai người cười cười nói nói một trận, trong lời nói không khỏi nhắc đến Yên Hoàng Chân ở Quý Châu xa xôi, Lục Song Ánh khuyên rất nhiều lời vui, tỷ như chẳng bao lâu đại quân sẽ khai hoàn trở về, chờ Yên Hoàng Chân kiếm cho tỷ được một chức cáo mệnh trở về vân vân. Tô Tuệ Nương trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng cũng biết đối phương là có lòng tốt, liền vờ vui vẻ nhất nhất đón nhận. Hai người từ trước đến nay rất dễ nói chuyện, tính cách Lục Song Ánh thuộc loại tương đối hào sảng, sẽ không quanh co lòng vòng, mà Tô Tuệ Nương cá tính nhu hòa, nói năng chất phác hài hước, thành thử hai người này mà xúm lại, đều sẽ “tám” không dứt.

Đang trò chuyện rôm rả, một tiểu nha hoàn xóc rèm đi vào bẩm: “Đại thiếu phu nhân tới ạ.”

Lục Song Ánh cùng Tô Tuệ Nương liếc nhau, hai người lật đặt đứng lên. Quả nhiên một lát sau, có người đi đến, lại không phải một người, mà là hai người phụ nữ và một bé gái. Hai người phụ nữ kia một người mặc áo thêu chữ Phúc màu vàng nghệ, một người mặc áo màu sen xanh, hai người tướng mạo rất có phần na ná nhau, hẳn là tỷ muội không thể nghi ngờ. Lục Song Ánh hướng về người phụ nữ áo xanh kia cúi người chào trước, trong miệng thân thiết gọi: “Đại tẩu sao lại tới ạ!”

Người phụ nữ này là đại thiếu phu nhân của Lâm gia: Thẩm thị. Thẩm thị kia cười nhìn nàng một cái, trong miệng lại nói: “Không ngờ muội đang tiếp khách, không quấy rầy các muội chứ.”

“Sao có thể chứ!” Lục Song Ánh có phần nũng nịu ngắt lời, giới thiệu với đại tẩu: “Đây là bạn khuê mật của muội, Tô Tuệ Nương. Tỷ ấy là phu nhân của Yên tử tước.”

Tiếng tăm của Yên Hoàng Chân rất vang dội trong kinh thành, lúc đầu Thẩm thị không kiếm được nhìn thêm vài lần, song không có địch ý gì cả. Giờ phút này, tâm tư của Tô Tuệ Nương đều không ở tại nơi này, nàng hơi tròn mắt nhìn người phụ nữ kia sau lưng Thẩm thị, gương mặt này nàng thật sự rất quen thuộc. Đó là gương mặt thuộc về “mẹ chồng” kiếp trước của nàng, không sai, cho dù trẻ gần hai mươi tuổi, nhưng Tô Tuệ Nương vẫn liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Đúng rồi, còn chưa giới thiệu với các muội...” bên tai Tô Tuệ Nương truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm thị: “Đây là đại tỷ nhà mẹ đẻ ta, còn đây là Tích tỷ nhi cháu gái nhà mẹ ta.”

Nhìn hai mẹ con trước mắt, tâm tình của Tô Tuệ Nương vô cùng phức tạp, nàng siết chặt quả đấm trong tay áo, ra sức tự nhủ trong lòng, mày đã không còn là Lâm Ngữ Yên nữa, mày là Tô Tuệ Nương, là Tô Tuệ Nương!!! Móng tay đâm vào lòng bàn tay gây đau đớn rất cực khiến nàng tỉnh táo lại chút ít. Sau khi hai bên chào hỏi, mới lần nữa ngồi xuống.

Thoát khỏi sợ hãi lúc gặp mặt, Tô Tuệ Nương rốt cục có thể lấy một loại tâm thái tương đối bình hòa đối mặt với họ. Kỳ thật căn bản không cần như vậy, nàng thậm chí cười khò một tiếng, lúc trước mình đã có thể quen biết Lục Song Ánh, thì có sao sẽ không gặp lại những nhân vật kiếp trước xuất hiện trong sinh mệnh mình chứ, trong sâu kín nàng không khỏi nhớ tới những chuyện đã bị lãng quên khá xa.

Nhìn chung “kiếp trước” của mình, bình tâm mà loạn, nàng coi như đã rất may mắn rồi, cha mẹ vô cùng thương yêu mình, bà nội nhân từ, cô mợ hòa ái, không có những cảnh trạch đấu ngôn ngữ kia, nhà họ Lâm có thể nói là sạch sẽ mà an hòa. Nhưng con gái lớn mà, luôn phải lấy chồng, kể từ khi quý thủy đến, mẫu thân nàng liền oanh oanh liệt liệt bắt đầu con đường tìm rể. (quỳ thủy: kinh nguyệt)

Chọn nhà này rồi đến nhà khác... không chê người này dung mạo không đẹp, thì chê người nọ lắm chị em dâu, cứ thế khắc nghiệt kén chọn, bất tri bất giác kéo dài tới mười tám tuổi. Nàng mười tám tuổi vẫn chưa thành thân, đã coi như là gái lỡ thì rồi... mẫu thân quỳnh lên, cảm giác mình nên bớt chút điều kiện. Mà đúng lúc này, đại thẩm đưa ra một đề nghị. Nói tỷ tỷ bên nhà mẹ đẻ thím có một đứa con trai tên là Đàm Duy, bản tính thuần hậu, ôn thuận cung lương, là một nam nhi tốt hiếm có. Mẫu thân nghe xong không khỏi động tâm, nghĩ, nhà họ Đàm kia cũng là Giang Nam đại tộc, nền tảng thâm sâu, và lại bà cũng từng gặp đại tỷ của chị dâu, biết đó là một nữ nhân hiểu lý lẽ, con gái có mẹ chồng như vậy, cũng sẽ không bị vô lý gây khó dễ mới phải. Thế là, khi ấy nàng cứ thế gả cho Đàm Duy. Người nam tử kia, nàng từng yêu, từng oán, cuối cùng lại buông tay.

“...Tích nhi bá kiến Tô thẩm thẩm.” Đột nhiên một giọng nói mềm mại cắt ngang hồi ức của Tô Tuệ Nương. Nàng ngẩng đầu nhìn, liền thấy một cô bé nho nhỏ đứng trước người mình, bộ dạng con bé ước chừng bốn năm tuổi, mặc áo khoác đỏ viền lông thỏ, mái tóc đen búi thành hai cái bao đầu cực khả ái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cặp mắt linh động, lễ phép hỏi thăm, không cần phải nói đây rõ ràng là một đứa bé được nuôi dạy rất tốt.

Đối với ánh mắt nhìn sang của đám người Lục Song Ánh, Tô Tuệ Nương sắc mặt không đổi, cười tán dương bé gái kia: “Thật là một đứa bé đáng yêu, hôm nay tới vội vàng, trên người thím không mang gì cả, chiếc vòng tay này liền tặng cho cháu vậy.”

Tô Tuệ Nương hôm nay đeo một chiếc vòng tay bạch ngọc, tỉ lệ rất đẹp, nhìn cũng biết là đồ tốt. Bé gái kia không đưa tay nhận ngay mà quay sang nhìn mẫu thân, Tô Tuệ Nương cũng không đợi thị lên tiếng, lập tức cười nhẹ nhàng nhét vòng tay vào bàn tay nhỏ của cô bé.

“Cảm ơn Tô thẩm thẩm ạ.” Cô bé vui mừng cảm ơn.

Tô Tuệ Nương liền cười nói: “Nhanh lại chào Lục thẩm thẩm của con đi, nếu thích ấy mà cho quà gấp mặt ít, chúng ta không chịu đâu đó, đúng không?”

Lục Vô Song bên cạnh lập tức quở trách: “Giỏi nhỉ, hai người dám hùa vào ép tiền ta, ta đây cũng không sợ, nhưng phải để thẩm suy nghĩ cái đã, quà gấp mặt thế nào mới xứng với Tích tỷ nhi đáng yêu dễ thương của chúng ta đây?”

Mọi người nghe lời này đều cười phá lên, ngay cả cô bé nhỏ kia cũng mấp máy cái miệng nhỏ, lộ ra vẻ mặt nhu thuận ngượng ngùng. Dư quang ngay khoe mắt Tô Tuệ Nương quét qua, trong bụng thở dài một tiếng, ai có thể ngờ, cô bé trước mắt này, ngày sau sẽ trở thành hoàng hậu nương nương của triều Đại Thụy chứ? Đàm gia tuy nói là vọng tộc Giang Nam, nhưng kỳ thật chính thức làm quan cũng không có mấy người, mà sở dĩ mười mấy năm sau nhanh chóng trở thành quyền quý nổi danh cả Thượng Kinh, nguyên nhân chính thức bởi trong nhà có một hoàng hậu.

Bất tri bất giác Tô Tuệ Nương lại nghĩ tới con trai của Lữ thị, đây là một đôi phu thê định mệnh đây mà, nàng nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Miêu loạn (3)

Edit: Mạc Thiên Y

Không biết có sao, Tích tỷ nhi dường như đặc biệt có hứng thú với Tô Tuệ Nương, cho dù rúc bên cạnh mẫu thân, cũng chốc chốc nhìn lên nàng vài cái. Ánh mắt của con gái rất nhanh dẫn tới chú ý của mẹ cô bé, Đại Thẩm thị không khỏi nói với Tô Tuệ Nương: “Tích tỷ nhi của chúng ta rất thích muội đấy!”

“Muội cũng thích Tích tỷ nhi.” Tô Tuệ Nương mỉm cười, biểu hiện trên mặt tự nhiên mà thân mật.

Phàm là người thích con cái mình, làm gia trưởng bình thường cũng sẽ không ghét, hơn nữa Tô Tuệ Nương ngoài lúc đầu hơi có thất thố ra, sau đó liền biểu hiện thái độ lịch sự, cử chỉ hòa nhã đúng mực, cho nên Đại Thẩm thị đối với nàng cũng có chút hảo cảm, khi nói chuyện thân cận hơn nhiều. Đặc biệt khi thị biết Tô Tuệ Nương cũng có con gái, lại càng thân cận không ít. Tô Tuệ Nương nhìn Đại Thẩm thị ngồi đối diện mình, chậm rãi nói chuyện, trong lòng không kiềm được dâng lên thương cảm, kiếp trước người mẹ chồng này đối với nàng quả thật là rất tốt. Năm đó bà qua đời, Tô Tuệ Nương còn đau lòng rất lâu.

Mọi người tán gẫu trong chốc lát, đợi đến gần trưa, Tô Tuệ Nương mới đưa lời cáo từ. Lục Song Ảnh không cho nàng đi, nằng nặc giữ nàng lại dùng cơm. Cả ngày hôm nay Tuệ Nương “chấn kinh” không ít, đầu còn tâm tư ngồi lại, chỉ vịn có lo cho con gái rồi lẩn nhanh như lông bàn chân quét dầu.

Lúc về phủ, nha đầu béo đang ngủ trưa, Tô Tuệ Nương đi tới bên giường dịch góc chặn cho con rồi cho hạ nhân lui, sau khi dặn Mộc Hương không được cho ai vào, nàng mới niệm trong đầu một cái, tiến vào không gian tùy thân, đi thẳng tới ao linh tuyến. Ngâm mình trong nước suối tã ra mùi lưu hoàng, Tô Tuệ Nương rất cuộc cảm thấy trái tim hoảng loạn của mình dần dần bình tĩnh lại, ngược lên nhìn trong không gian, bầu trời vĩnh viễn trong xanh kia, chẳng biết có sao, Tô Tuệ Nương nhớ tới ngày đầu tiên trở thành “Tô Tuệ Nương”.

Từ một phu nhân nhà quyền quý hai tay không dính nước, đến một cô góa phụ nhỏ không có chút tự tôn nào bị người mặc sức mắng chửi, Tô Tuệ Nương không phải là không oán, cũng không phải không hận, nhưng nàng cuối cùng vẫn gắng gượng vượt qua, hơn nữa còn liên tục thôi miên chính mình: “Mày chính là Tô Tuệ Nương, Tô Tuệ Nương chính là mày.”

Rốt cục, nàng thành công.

Lâm Ngừ Yên đã biến mất, lưu lại nữ tử tên là Tô Tuệ Nương.

Một nụ cười thư thái dần dần lan lên khóe môi nàng, đúng vậy, nàng đã không phải là nàng của quá khứ, cho nên dấu gập lại Đại Thẩm thị, nhìn thấy Đàm Tích, thậm chí về sau có thể còn gặp Đàm Duy, những điều này đối với nàng mà nói còn quan trọng ư?

Nàng là quả phụ Tô Tuệ Nương gả lần hai từ nông thôn tới, tướng công của nàng là Yên Hoàng Chân mà nàng một tay nuôi lớn, con gái tên là Duyên tỷ nhi, vừa tròn vừa béo tính tình lại nóng nảy, nhưng vẫn là tâm can tiểu bảo bối của nàng.

Nước suối ấm áp từng chút làm dịu cả người Tô Tuệ Nương, đồng thời cũng xoa dịu tâm tình nàng, đợi Tô Tuệ Nương từ trong đi ra ngoài, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái tất cả phiền não đều biến mất. Như thế, lại qua hơn nửa tháng, đương lúc Tô Tuệ Nương tâm tâm niệm niệm nhớ thương Yên Hoàng Chân đánh trận bên ngoài, đột nhiên một tin tức bùng nổ kinh thành —— đại quân viễn chinh tấn công Miêu bình bại, đại tướng quân Âu Hải Dương tử trận.

Thượng Kinh, Phó Sơn.

Ôn tuyền son trang của Hoàng gia, trong thư phòng, Chu Trọng Quốc quăng mạnh tấu chương trong tay ra đất, mặt mày xanh mét rít gào: “Phế vật, đúng là một lũ phế vật, chỉ vài tên người Miêu cũng đánh không thắng, trăm còn cần bọn chúng có ích gì, tất cả đều là thùng com, phế vật!”

Bị tiếng rống phẫn nộ của hoàng thượng làm cho sợ hãi không thôi, một đám đại thần bên dưới đều cúi gằm đầu, không dám giương đến nửa con mắt. Mà đứng đầu hàng bên cánh trái, sắc mặt Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn khó coi nhất. Âu Dương Hải là y đốc sức tiến cử với Hoàng tổ phụ, nhưng đâu ai ngờ lão ta vô dụng như vậy, khiến một chuyến hành trình béo bở ngon lành thành ra nông nổi này.

Tiếng rít gào của Chu Trọng Quốc kéo dài cả một lúc lâu, cuối cùng được kết thúc bởi chuyện tất cả mọi người bị đuổi ra ngoài. Lão già có quyền lực nhất thế giới này, ngồi trên long ý liên tục thở nặng nhọc, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

Thiên hạ này là y giành được từ trên lưng ngựa, cho nên đối với đội quân của mình, Chu Trọng Quốc rất có lòng tin, lũ dân Miêu kia cộng lại cả thầy cũng chưa đến mấy vạn, còn chưa tính trong đó có người già phụ nữ trẻ em. Kể biết đánh trận nhiều lần cũng chỉ hai, ba ngàn người. Thế mà, chỉ có ngàn ấy người mà lại có thể đánh bại năm vạn đại quân của mình, Chu Trọng Quốc thiếu điều muốn học máu, Đại Thụy muối mặt không kể sao cho hết a!

“Hoàng thượng...” Lão thái giám sấn tới hầu hạ Chu Trọng Quốc, thấy y bức bối như vậy, không khỏi do dự nói: “Chi bằng nhờ Tấn vương điện hạ đi cấp cứu a!”

Nghe lời này, ánh mắt Chu Trọng Quốc nhanh như tia chớp quét đến, lão thái giám kia biết mình lỡ lời, sợ đến quỳ phịch xuống đất cuống quýt dập đầu.

“Lôi xuống, dùng trượng đánh chết.” Chu Trọng Quốc vô tình máu lạnh nói.

Thái giám kia trợn trắng con ngươi, tức khắc bị chặn miệng, bất chấp giấy dũa bị kéo xuống.

Hóa ra chẳng biết lúc nào, nơi góc phòng bỗng thêm một người, nhìn kỹ, chẳng phải Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Tướng Bân thì ai?

“Ngươi thấy thế nào?” Chu Trọng Quốc nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thần nghĩ rằng lần này Âu Dương Hải là quá mức khinh địch.”

Chu Trọng Quốc hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt vẫn tồn tại nỗi tức giận.

“Trẫm không muốn nghe những thứ này! Nói chút ít hữu dụng.”

Tướng Bân kia liền đáp: “Bệ hạ, thật ra tình huống cũng không tệ như tưởng tượng, ban đầu công Miêu, Âu đại nhân quyết định chia ra ba đường, kế sách hợp mà vậy, nhưng lão đoán nhầm trình độ giao hoạt của bọn Miêu...”

Thì ra là, trại của người Miêu đều thích dựa vào núi, trong rừng sâu có nhiều hồ báo lang sói, chẳng những thế đám người Miêu kia hoàn toàn không có ý định trực tiếp xung đột cùng quân viễn chinh, bọn họ phát huy trọn vẹn ưu thế của địa đầu xà (rắn địa phương). Hạ được, hạ độc, xua trùng, chế cổ, quả thực không chỗ nào mà không dùng đến. Mà Âu Dương Hải kia càng xúi quẩy, bị người ta dẫn dụ tới một chỗ chướng địa, lão là hán tử phương bắc, nào biết cái gì là chướng khí, kết quả là dẫn quân đội càng chạy càng xa, đợi lúc phát hiện bất thường thì đã quá muộn, bị đám người Miêu bịt kín miệng mũi xông lên chém giết.

“... May mà có Yên đại nhân phát hiện khác thường, dẫn người tìm được hai toán nhân mã khác.” Tướng Bân nói đoạn liền khom người đưa cho Chu Trọng Quốc một quyển tấu chương, bên trên ghi chép cặn kẽ tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, đến cả chuyện Âu Dương Hải có ý lạnh nhạt với Yên Hoàng Chân, không cho hán cơ hội xuất chiến, những phương diện này đều đều nhất nhất ghi ra.

Chu Trọng Quốc sau khi xem xong, trầm ngâm một hồi lâu, y là bá chủ một đời, tâm tư hiển nhiên quả cảm phi thường. @Moc.FHuen.P\$ Bây giờ trung ương phái binh chi viện hiển nhiên là không kịp, thế là y nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Yên Hoàng Chân thay thế chức vụ của Âu Dương Hải, thống lĩnh ba quân, nếu có kẻ không phục, chém chết không tha.”

Tướng Bân cung kính đáp: “Cần tuân hoàng mệnh.”

Quý Châu chiến sự bất lợi, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên lại bắt đầu ăn ngủ không yên, nàng vốn muốn cho người mời Hoắc Cương tới thương lượng, nhưng người nọ không biết lại chạy đi đâu rồi, Tô Tuệ Nương tìm khắp nơi không được, biết y có lẽ là cố ý trốn tránh mình, không khỏi lại càng bức mình.

Mà giữa lúc Tô Tuệ Nương lo lắng cả ngày lẫn đêm, xa ngoài vạn dặm, Yên Hoàng Chân trong ánh mắt chợt lóe lên ánh hưng phấn.

“Đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ đợi mệnh lệnh của ngài.” Tiểu Thuận Tử thân mặc khôi giáp đáp rành rọt.

“Tốt!” Yên Hoàng Chân cười lớn một tiếng, khoe miệng cong lên độ cong tàn nhẫn, lớn tiếng nói: “Đốt cho ta!” Theo lời hán vừa dứt. Trong chốc lát, vô số ánh lửa phóng lên cao. Ông đẩy một cây đuốc đốt rừng, xem chúng bay còn có thể chạy đi đâu. Yên Hoàng Chân đầy trào phúng nghĩ.

Mấy quyền binh thư mỗi ngày một quyền kia, quả thật xem không uống. Khác với người tiền nhiệm của hắn cứ chăm chăm đuổi theo mộng bọn Miêu, Yến Hoảng Chân muốn người Miêu tự chui đầu ra “chịu chết”. Quả đúng như thế, một cây đuốc này đốt cho đám người Miêu đại loạn, có kẻ muốn đi lấy nước dập lửa, bị đám binh lính đã chực sẵn ở bờ sông tóm được, có kẻ hốt hoảng trốn chạy, cũng bị binh lính vây núi tàn sát.

Yến Hoảng Chân như thể hiểu rõ mỗi cách nghĩ của người Miêu vậy, đi trước mọi bước, hắn chẳng cần chia binh mấy đường, chỉ tập hợp toàn bộ binh lực từng bước nghiền tới.

Cứ thế chưa đến ba ngày ngắn ngủi, quân viễn chinh đã đánh cho đám người Miêu toi bời hoa lá chẳng còn chút sức đánh trả, Yến Hoảng Chân cũng thành công bắt được thổ ty thủ lĩnh của mấy tộc Miêu kia. Chu Trọng Quốc mừng rỡ, nói với Tường Bân: “Thằng nhóc Yến Hoảng Chân này thừa kế mấy tầng bản lĩnh của cha hắn, quả là bất phàm”

Tô Tuệ Nương hay tin này, trái tim căng thẳng treo cao cuối cùng thả về bụng, đối với thành tựu Tiểu Thất lấy được, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là vui vẻ tự hào. Bởi vì nàng biết, Yến Hoảng Chân đã bỏ ra nỗ lực thế nào mới đổi được thành công hôm nay.

“Loạn ngũ Miêu” tuy đã được bình định, nhưng Yến Hoảng Chân lại không thể lập tức về ngay. Lý do bọn họ phải đến nơi này, còn không phải là bởi tòa mỏ vàng mỏ sắt a. Hắn lập tức phái người đến địa giới của Hắc Miêu, tìm được hai vị trí kia, cho người canh giữ chặt chẽ. Nhân viên chuyên nghiệp chịu trách nhiệm “khai phá khoáng sản” bên phía kinh thành cũng đang ra roi thúc ngựa chạy tới. Nhưng đáng tiếc là, bất kể thế nào, Yến Hoảng Chân cũng không thể về trước năm mới.

Vì thế hắn còn tự mình biên một phong thư oán trách thật dài, đương nhiên trong thư cũng không tránh khỏi xuất hiện rất nhiều lời buồn nôn: ta nhớ nàng lắm, nàng có nhớ ta không, ta yêu nàng vân vân.

Nam nhân nhà mình thắng trận, đồng thời sắp bình an vô sự trở về, Tô Tuệ Nương mừng đến muốn khóc, lật đặt cảm tạ thần Phật, cho nên đối với sự buồn nôn của hắn, hoàn toàn chọn lựa thái độ khoan dung, phong thư này từ đầu tới cuối không biết lật xem bao nhiêu lần, mỗi lần đọc ý cười nơi khóe miệng lại càng rực rỡ.

Cứ thế, trong nỗi tương tư nhưng nhớ này, một năm mới lại đến.

Sáng sớm, Tô Tuệ Nương mở mắt, Mộc Hương một thân xiêm y mới dẫn Phương Nhi Thúy Nhi, đến trước gót chân nàng dập đầu chúc cát tường. Tô Tuệ Nương cười ban thưởng. Sau đó soi gương trang điểm, trang phục thỏa đáng xong mới gọi bé Duyên tỷ nhi tới.

“Mẹ, mẹ...” Thấy mẫu thân, Duyên tỷ nhi toát ra vẻ mặt nũng nịu, giẫy khỏi hai tay của Đoàn tẩu tử, liền bổ nhào lên người Tô Tuệ Nương. Duyên tỷ nhi bây giờ đã biết đi, cho nên càng nghịch ngợm hiếu động.

Tô Tuệ Nương hôn con gái, ôn nhu hỏi: “Sáng đã uống sữa chưa?”

Duyên tỷ nhi ngoẹo đầu, suy tư: “Uống rồi ạ!” Cô bé khẳng định gật gật cái đầu nhỏ.

Những đứa bé lớn như Duyên tỷ nhi, theo lý cũng nên bắt đầu thời điểm dứt sữa rồi, nhưng Tô Tuệ Nương lại muốn cho con uống thêm một thời gian, cho nên chỉ giảm bớt mấy lần, không hoàn toàn dứt. Hai mẹ con vô cùng vui vẻ ăn sáng, Tô Tuệ Nương lại tự mình thay bộ đồ mới cho Duyên tỷ nhi. Cái áo đồ thẩm thêu trăm chữ Phúc phối với chiếc quần nhỏ màu nâu thêu dơi, trên cổ đeo vòng cổ bạc đính hồng ngọc, trên đầu còn chải thành hai chòm tóc nhỏ nhỏ, thoạt nhìn khá ái vô cùng.

Lễ mừng năm mới nha, đúng là náo nhiệt. Buổi sáng, quân sự ma ma nha hoàn trong nhà, lũ lượt kéo tới dập đầu chúc Tô Tuệ Nương, nàng cũng không hẹp hòi, đã sớm sai người trực tiếp xách tới hai giỏ lớn tiền đồng. Dưới cái nắng của mùa đông, đồng tiền phản xạ ánh sáng, đâm vào mắt người lóe ra lục quang. Tô Tuệ Nương cầm quyền sổ trên tay, đây là quy củ nàng đã định từ ban đầu, mỗi cuối năm, khen thưởng cho những hạ nhân làm tốt công việc của mình. Một phen bận rộn, cuối cùng cũng xem như ngừng lại, chúng hạ nhân người cảm thấy mỹ mãn kẻ mặt mày hớn hờ lại còn có người thần sắc bất an rồi đi. Sau khi xong việc, thời gian của Tô Tuệ Nương đều giành cho con gái, nàng dẫn con ra sân dạo một vòng, bởi vì vừa đổ một trận tuyết lớn, một vài chỗ còn chưa quét sạch tuyết đọng, đối với thứ trắng trắng này, Duyên tỷ nhi biểu hiện tò mò mãnh liệt, Tô Tuệ Nương liền chỉ vào đó dạy nói: “Đây là tuyết. Duyên tỷ nhi, con tới sờ xem, tuyết có cảm giác gì nhỉ?”

“Lạnh...” khuê nữ béo phồng hai má phúng, chuẩn xác nói ra cảm thụ của mình. Tô Tuệ Nương bèn cười sờ sờ đầu con, tự mình làm con tỏ tuyết nhỏ cho con bé, khuê nữ béo thích thú hết sức, không ngừng ôm vào trong ngực.

Chạng vạng tối, Tô Tuệ Nương cùng con gái ăn bữa tối thịnh soạn. Không còn là những món tân niên truyền thống, Tô Tuệ Nương chọn ăn lẩu cùng con. Nước lèo được ninh từ xương, lúc sôi sủi tăm, từng mùi thơm ngào ngạt len vào mũi, nha đầu béo là một bé mèo ham ăn, nghe mùi thơm, hai mắt lập tức tròn vo, rất không có tiền đồ mà nuốt nước miếng ừng ực. Tô Tuệ Nương cười, gấp thức ăn cho con ăn, Duyên tỷ nhi thích ăn thịt, nhưng Tô Tuệ Nương sợ con ăn nhiều thịt không dễ tiêu hóa, cho nên dứt con bé ăn ít đậu hủ chân, rau củ nhúng linh tinh. Xi xup ăn một trận, cuối cùng mới khiến cô nương tham ăn đủ hải lòng. Giao thừa, vốn không thể thiếu pháo đốt pháo hoa, Tô Tuệ Nương bế con ở cửa phòng nhìn mấy gã sai vặt đốt pháo đùng đoàng sáng cả một mảng sân.

Duyên tỷ nhi chắc chắn không đợi được đón giao thừa, cho nên nửa đầu hôm còn chưa qua, nha đầu béo đã nằm ngáy o.o... lúc ngủ còn ôm chặt lấy con búp bê trong lòng, đó là búp bê Tô Tuệ Nương làm cho con bé, hôm rày là “tân sùng” của Duyên tỷ nhi, ngay cả đi ngủ cũng ôm, ai đụng cũng không cho.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Dạy con

Edit: Mạc Thiên Y

Mồng ba tết, Tô Tuệ Nương dẫn Duyên tỷ nhi về nhà mẹ đẻ, Lâm thị và Thường Nhuận Nga sớm đã lo lắng chờ, thấy nàng tới, không khỏi đồng thời tiến lên đón trong miệng nói: “Cuối cùng đến rồi!”

Tô Tuệ Nương biết điều họ lo lắng là gì, cười cười, vội vào phòng. Cho hạ nhân dẫn Duyên tỷ nhi đi tìm Thực ca nhi Tinh tỷ nhi chơi, mình thì nói chuyện cùng mẫu thân và em dâu.

“Không phải đã nói với hai người sao, cứ yên tâm là được.” Tô Tuệ Nương nhìn hai người trông mong nhìn mình, cười nói: “Đệ đệ ở Quý Châu vô cùng an toàn, còn lập được ít công lao tại trận bình loạn Miêu lần này, Tiểu Thất nói sẽ tâu báo triều đình khen thưởng đệ ấy!”

Hai mẹ con Lâm, Thường nghe vậy quả nhiên mừng rỡ, đặc biệt Thường Nhuận Nga, trông cô gầy gò kinh khủng, hiển nhiên đoạn này thời gian cũng rất lo lắng.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.” Lâm thị chấp tay trước ngực liên tục bái Phật, trong mắt rung rung nói: “Thực sự là Phật tổ phù hộ, để Văn nhi và Chân nhi đều bình an vô sự.”

Nhìn dáng vẻ “sống sót sau tai nạn” của hai người họ, trong lòng Tô Tuệ Nương có hơi áy náy, với sự hiểu biết của nàng với Yến Hoảng Chân, sở dĩ Tô Văn tới Quý Châu nhậm chức, nói không chừng trong đó có bóng dáng của hắn đây.

Mấy năm này thân thể Lâm thị đã ngày một suy yếu, ưu tư cả tháng, đột nhiên nghe được tin tức xác thực con trai cùng bình an, cả người thẳng như cũng nhẹ nhõm một tầng, tinh thần thả lỏng xuống, nỗi phiền muộn của mấy ngày nay liền nổi rõ lên mặt. Tô Tuệ Nương thấy vậy liền nói: “Mẹ, chi bằng mẹ đi nghỉ chút đi, dù sao Tiểu Thất không có nhà, đêm nay con ở lại đây.”

“Thế thì tốt!” Lâm thị nghe vậy quả nhiên cao hứng, gật gật đầu, liền về phòng nghỉ ngơi. Đồng dạng tinh thần phấn chấn còn có Thường Nhuận Nga: “Đề tỷ tỷ chê cười chứ!” Nàng nói: “Mặc dù tỷ đã sớm đưa tin cho chúng muội, nhưng muội chưa chính tai nghe được, trước sau khó có thể an tâm.”

“Muội là thê tử của Tô Văn, tất nhiên sẽ lo lắng cho an toàn của đệ ấy rồi, đây là chuyện thường tình mà!”

Thường Nhuận Nga gật đầu lia lịa: “Tỷ tỷ. Muội có một chuyện muốn thương lượng với tỷ.”

“Hả? Chuyện gì?”

“Là như vậy, tướng công đi nhậm chức cũng gần một năm rồi, lại mới trải qua chuyện kinh khủng như vậy, trong lòng muội thật sự khó có thể an lòng, cho nên...”

“Cho nên, muội muốn theo đến đó.” Thường Nhuận Nga gật gật đầu, nói nhấn mạnh: “Mẹ cũng nghĩ như vậy.”

“Cũng tốt!” Tô Tuệ Nương hoàn toàn không có lý do gì ngăn cản vợ chồng nhà người ta đoàn tụ: “Chẳng qua là Quý Châu đường xa, trên đường sợ có bất trắc, chi bằng muội chờ Hoảng Chân trở về, để hắn điều vài hộ vệ giới bảo hộ hai người, như vậy tỷ cũng yên tâm.”

Thường Nhuận Nga nghe xong cực kỳ vui sướng, liền tục gật đầu, nàng cũng dự định rồi, lần này đi là không trở lại, nghĩ chẳng bao lâu nữa là có thể cùng trượng phu đoàn tụ, cả quả tim nàng gần như cũng muốn tung bay.

“Lại nói tiếp, cũng muốn chúc mừng tỷ tỷ đây!” buong xuống tích tụ lớn nhất trong lòng, Thường Nhuận Nga rõ ràng cũng nhẹ nhõm hơn, trêu: “Lần này tỷ phu bình định Miêu loạn, lập được công lớn. Sau khi khai hoàn hồi triều nhất định sẽ được hoàng thượng ngợi khen, phu vinh thê quý, xem trong kinh thành còn ai dám bép xép nữa!”

Tô Tuệ Nương nghe xong cười cười, trong lòng biết điều nàng ý chỉ là gì, cho tới nay danh tiếng của Yến Hoảng Chân rất tẻ, thuở thiếu thời thì ăn chơi bất kính trường bối, sau khi thành thân thì là nịnh thần Cẩm Y Vệ nịnh hót Hoàng thượng, đám thê gia có tiếng trong kinh thành đều chướng mắt hắn, cũng chẳng coi trọng hắn. Bằng không, những năm gần đây, ngoài Lục Song Ánh ra Tô Tuệ Nương làm sao đến một người bạn cũng không có, đơn giản chỉ nguyên nhân này thôi. ©Mạc. Thiên. Y Nhưng bây giờ thì khác, trên thế giới này có cái gì có thể khiến người ta cảm miệng hơn với quân công thật sự chứ? Đây cũng không phải là công lao bởi hiển ôn tuyên son trang là có thể vớ được tước vị, mà là công lao xã tắc.

“Mấy năm nay cũng khó cho các muội rồi.” Tô Tuệ Nương vỗ vỗ tay nàng, cảm khái nói. Thường Nhuận Nga lắc lắc đầu, mặt đầy là nụ cười: “Xem tỷ tỷ nói kìa, chúng ta là người nhà mà!”

Một lúc sau, Tô Tuệ Nương đi xem bọn nhỏ, Thực ca nhi và Tinh tỷ nhi cũng lớn hơn chút, ngồi trên đệm thêu, một đứa ngậm ngón cái, một đứa thì quay đầu nhìn tứ phía.

“Mẹ...” Thấy Tô Tuệ Nương tới, Duyên tỷ nhi lập tức giơ tay đòi bế.

Tô Tuệ Nương vỗ vỗ đầu nhỏ của con: “Con chơi với đệ đệ muội muội có vui không?”

Nghe lời này, Duyên tỷ nhi rõ ràng hếch cái miệng nhỏ lên, vẻ mặt vô cùng khinh thường, hừ hừ nói: “Quá ngốc, Duyên Duyên không thích.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy ung dung cười: “Ngốc ạ, đệ đệ muội muội còn nhỏ mà, chờ các em lớn hơn chút là biết chơi với con rồi.”

Duyên tỷ nhi phòng phồng má, nằng nặc đòi ra bên ngoài đắp người tuyết. Trời lạnh như vậy, Tô Tuệ Nương đâu thể đồng ý, chỉ gọi người đem ít điểm tâm hình bông hoa đẹp mắt đến đòi sự chú ý của con bé. Duyên tỷ nhi cầm bạch đường cao (bánh) trên tay, nhìn mẫu thân ôn nhu ôm Tinh tỷ nhi, chốc chốc vỗ vỗ lưng em ấy, còn không quên chú ý Thực ca nhi bên cạnh, một cảm giác bị xem nhẹ lập tức nổi lên trong lòng, cô bé cảm miếng bánh trong tay ném xuống đất, còn nhấc chân lên đạp mạnh như giận cá chém thớt. Tô Tuệ Nương thấy vậy sắc mặt lập tức không vui, Duyên tỷ nhi chưa từng bị mẫu thân làm mặt lạnh bao giờ, lập tức sợ sệt, nhưng đầu sao cô bé còn quá nhỏ, chỉ luống cuống đứng đó, mím cái miệng nhỏ lộ vẻ mặt chực khóc. Tại bầu không khí có chút căng thẳng, Thường Nhuận Nga vén rèm đi đến, nằng nặc đến phòng bếp một chuyến nên giờ mới tới đây.

“Chuyện gì thế?” Nhìn Duyên tỷ nhi đỏ vành mắt, đau lòng vươn tay liên tu nói: “Nhanh đến với mẹ nào.” Duyên tỷ nhi biết nhìn sắc mặt người, lập tức nện bước chân chạy tới, đâm đầu vào ngực Thường Nhuận Nga. Ôm thân thể nhỏ bé ấm áp này, cả quả tim Thường Nhuận Nga sắp hóa thành nước.

“Vì sao Duyên tỷ nhi không vui? Nói cho mẹ được không nào?”

Duyên tỷ nhi đầu tiên là lăm lét nhìn mẫu thân, sau đó giả bộ ngoan ngoãn nói: “Con dầm phải bánh.”

Thường Nhuận Nga cúi đầu quả nhiên nhìn thấy đồng bánh trên đất, không khỏi cười to nói: “Đây thì có là gì, Duyên tỷ nhi đừng buồn, nhà mẹ có nhiều bánh như vậy nữa lắm, con muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Trước mặt Thường Nhuận Nga, Tô Tuệ Nương vẫn cho nữ nhi mặt mũi, chỉ ghi nhớ chuyện này trong lòng, sắc mặt hòa hoãn hẳn lên. Con nít mà, phần lớn đều dễ quên, sau khi ăn trưa xong, Duyên tỷ nhi cũng đã quên bống chuyện không vui vừa rồi, chơi đùa đến là vui vẻ. Sau khi ăn xong, ba đứa bé đều phải đi ngủ trưa. Ở Tô gia, căn phòng Tô Tuệ Nương ở trước khi xuất giá còn giữ, thế là nàng liền dẫn con vào đó nghỉ. Cởi áo ngoài cho con, nhét con bé vào trong chăn, nàng thì cũng rút trâm cài đầu và cởi áo ngoài nằm xuống, Duyên tỷ nhi liền như dĩ vãng tự động tự giác dựa sát vào trong lòng mẹ, nài nỉ vò vò mẫu thân kể chuyện cổ tích cho mình. Tô Tuệ Nương lại không đáp ứng ngay, mà dùng giọng ôn tồn hỏi: “Duyên Duyên có thể nói cho mẹ, ban này vì sao tức giận ném bánh không?”

Duyên tỷ nhi mặt nhỏ ửng đỏ, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Không muốn mẹ đối tốt với mấy em.”

Ra là ghen tị a! Tô Tuệ Nương dờ khóc dờ cười, nhìn con gái trẻ miệng, nàng bật cười nói: “Ngốc ạ, Tinh tỷ nhi là cháu của mẹ mà. Mẹ dĩ nhiên là yêu thương các em rồi, giống như mẹ con đó, con nghĩ lại mà xem, có phải mẹ cũng thương con lắm không?”

Đối với Thường Nhuận Nga, Duyên tỷ nhi vẫn rất có hảo cảm, lập tức gục gặc cái đầu nhỏ.

Con gái lớn lên giống cha, ngay cả tính tình cũng giống ba phần, từ nhỏ đã biểu hiện rất “cường thế”, từ cái chân nhỏ, cái chén con, muỗng nhỏ của con bé, phần là thứ thuộc về mình, ai cũng không cho đụng vào, nếu người khác đụng một cái là sẽ om sòm lên. Cho nên, trong lòng Tô Tuệ Nương quả thật có chút bận tâm, nàng đã có một lần giáo dục thất bại trên người Yên Hoảng Chân lấy làm thí dụ, cho nên tuyệt đối không muốn con gái cũng trở thành như vậy.

“Phải vậy chứ!” Tô Tuệ Nương dịu dàng nói: “Thực ca nhi và Tinh tỷ nhi là đệ đệ muội muội của con mà, đợi các em lớn lên rồi, Thực ca nhi sẽ dẫn con ra sân chơi, treo cây, đá cầu, bắt dế, mà Tinh tỷ nhi sẽ cùng con chơi thất dây, thêu thùa, các con chẳng những là tỷ đệ, khẳng định cũng có thể trở thành bằng hữu.”

Duyên tỷ nhi mặc dù vẫn chưa thể hiểu rõ bằng hữu là cái gì, nhưng những trò chơi mà mẫu thân nói kia vẫn đâm trúng lòng cô bé.

“Thật vậy ạ?” Cô bé ngước đầu nhỏ như mong mỏi.

“Đúng vậy!” Tô Tuệ Nương cười gật gật đầu: “Còn nữa, về sau bất kể có tức giận cỡ nào, cũng không được ném đồ xuống đất như thế nữa, đó không phải là chuyện của đứa trẻ ngoan, có biết không?”

Duyên tỷ nhi nhu thuận gật đầu, chôn thân thể vào trong lòng mẫu thân.

“Đúng là con gái ngoan của mẹ!” Tô Tuệ Nương khẽ cười sờ đầu con bé.

Bởi Hoắc Cương lại không biết chạy đi nơi nào, cho nên qua mùng ba, Tô Tuệ Nương cũng chỉ đến phủ Uy Vũ Bá một chuyến chúc tết. Trần Thái phu nhân nhìn thấy nàng, biểu hiện cao hứng vô cùng. Tô Tuệ Nương thấy bà tinh thần không tệ, trong lòng cũng vui mừng. Con trai lớn của Trần Ngọc là thứ tử, từ lúc mới sinh thân thể đã không tốt, cho dù bây giờ nhìn cũng có chút cảm giác xanh xao vàng vọt. Đứa bé nép trong lòng Trần Thái phu nhân, tròn mắt nhìn Duyên tỷ nhi, Tô Tuệ Nương bèn đặt con bé trên giường, để hai đứa nhỏ chơi chung.

“Con nghe nói Ôn di nương lại có tin vui?” Tô Tuệ Nương ngồi bên dưới Trần Thái phu nhân, mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy!” Nhắc tới chuyện này, Trần Thái phu nhân càng mặt mày hớn hớn: “Có điều đại phu nói rồi, cái thai này không được ổn lắm, trời lại lạnh nên mới không cho nó tới đây.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ mỉm cười, trong lòng có phần vỡ lẽ, hôm nay vì sao không thấy Lâm Tú Châu rồi.

Tiểu thiếp thì cứ sinh đứa này đến đứa khác, cô ta là vợ cả chính quy, có thể cao hứng mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Khải hoàn trở về

Edit: Mạc Thiên Y

Thời gian như nước chảy, đảo mắt bỗng đến tháng tư hoa nở mặc ẩm, bấm đốt ngón tay tính toán, Yên Hoàng Chân đi đã gần nửa năm, lý ra nên trở về từ sớm rồi, chẳng qua là các chuyên gia khai khoáng mà triều đình phái đi phát hiện, hai tòa tài nguyên khoáng sản khai quật được từ vùng đất Miêu Cương kia, số lượng dự trữ vượt xa ngoài dự liệu, đặc biệt tòa mỏ vàng, gần như là lớn thứ hai toàn quốc. Hoàng thượng hay tin hiển nhiên là long tâm cực kỳ vui mừng, vì để tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, Yên Hoàng Chân mới bị giữ tại đó mãi đến bây giờ. Song lần trước hấn gởi thư nói, sự tình đã được xử lý khá khá rồi, ít ngày nữa Hoàng thượng sẽ hạ chỉ cho đại quân hồi kinh.

Tô Tuệ Nương hay tin này, tất nhiên vui mừng quá đỗi, bắt đầu tâm tâm niệm niệm mong ngày đó tới nhanh một chút. Cứ thế lại qua non nửa tháng, một hôm nọ, Tô Tuệ Nương đang ôm con ngủ say, bỗng cảm thấy trên người mình đè ép thứ gì, nằng choàng mở mắt, hét lớn: “Cầu tặc to gan, dám...!”

Song, lời còn chưa dứt đã bị người phủ kín cả miệng, qua con hỗn loạn vì bị đột nhiên đánh thức, Tô Tuệ Nương lập tức nhận ra người ôm mình là ai, trong nháy mắt, thất lung thả lỏng, thân thể cũng mềm oặt, nằng vuron cánh tay mềm nhũn khoác lên cổ nam nhân, hai người hôn đến khó lia khó bỏ.

Không biết qua bao lâu, nam nhân mới buông nằng ra, mang theo vô hạn vui mừng cùng nhung nhớ, hấn tình ý liên tục nói: “Tuệ Nương, ta rất nhớ nằng.”

Người này trước đây đều gọi mình là tỷ tỷ, hôm nay ấy mà trực tiếp kêu tên. Trong lòng Tô Tuệ Nương trăm xoay ngàn chuyển, trên mặt càng mon mở đào tợn, ngượng ngùng không thôi: “Cuối cùng cũng chịu về!” Mang theo vài phần hờn trách, nằng không khỏi đỏ vành mắt: “Khiến ta lo chết được.”

“Về rồi, về rồi...” Yên Hoàng Chân ôm thật chặt hông nằng: “Không cần đi đâu nữa, ta thật sự nhớ nhưng quá đỗi.”

Người này chuyên nói mấy lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nằng, tin mới là lạ. Mặc dù ở trong lòng tự nhủ như vậy, nhưng về mặt Tô Tuệ Nương vẫn bán đứng nằng.

Đương lúc hai người chàng chàng thiếp thiếp, ngàn lời vạn ngữ cũng khó trao, một giọng trẻ con non nớt bỗng vang lên: “Mẹ!”

Chỉ thấy Duyên tỷ nhi chẳng biết tình lại từ lúc nào, đột nhiên chỉ vào Yên Hoàng Chân hét lớn: “Có kẻ xấu!”

Tô Tuệ Nương quay đầu nhìn cặp mắt to trắng đen rõ ràng của con gái, nghĩ mần si mê vừa rồi của mình đã bị con nhìn thấy toàn bộ, mặt tức khắc nóng bừng, hấn không thể chui vào lỗ nẻ cho khuất.

“Ai kẻ xấu ~” Yên Hoàng Chân trừng mắt, nạt: “Sao nào, ngay cả cha con cũng không nhận ra?”

“Cha?” Duyên tỷ nhi chớp chớp mắt, nhòm người ngồi dậy kéo tay áo mẫu thân, rất ư là thắc mắc hỏi: “Mẹ, Duyên Duyên có cha sao?”

Yên Hoàng Chân nghe xong càng gặng dữ, vuron cánh tay bắt được tiểu nha đầu, kéo vào trong lòng tét lên cái mông nhỏ, vừa đánh còn vừa quát: “Giờ cho con biết con có cha hay không?”

Quả mông bị đau, Duyên tỷ nhi lập tức không chịu, gân cổ oa oa khóc lớn. Mắt thấy hai cha con này càng náo càng kỳ cục, Tô Tuệ Nương vội lên tiếng ngăn lại: “Được rồi, đừng làm rộn. Lúc chàng đi Duyên Duyên mới bao lớn, dĩ nhiên không nhớ được rồi.”

Giải cứu con gái thoát khỏi bàn tay ma vương, Tô Tuệ Nương gọi Mộc Hương sắc mặt vẫn vui mừng như trước, bảo ôm Duyên Duyên đi xuống.

“Sao lại thế này, không phải còn mấy ngày mới được hồi kinh sao?” Tô Tuệ Nương kéo tay nam nhân, hai vợ chồng ngồi xuống giường. Yên Hoàng Chân vẫn thờ phỉ phò nói: “Mình ta lên trở về, đại quân còn cách kinh rất xa.”

Hấn không có nói cho Tô Tuệ Nương bởi vì mình không chịu được nhớ nhung, bèn ném bỏ đội quân, chạy suốt ngày đêm, chạy chết ba con ngựa, gấp gấp chạy trở về. Tô Tuệ Nương nghe đến đó không khỏi chấn động, như thế rõ ràng là làm trái với quân kỷ nha, nằng khẩn trương truy hỏi: “Có bị ai thấy không? Chàng ấy, chẳng lẽ không thể chờ thêm vài ngày sao?”

“Không chờ được, một khắc cũng không chờ nổi! Yên Hoàng Chân vuron tay cởi quần áo Tô Tuệ Nương, hôn lên bờ vai tuyết trắng của nằng, dùng giọng nói cực nóng: “Ta nhớ nằng đến tan tác cõi lòng rồi.”

Mặt Tô Tuệ Nương chột đỏ ửng, đối mặt với “nhu cầu” gấp gáp của nam nhân có lòng quát bảo ngưng lại, nhưng mà hai tay nắm thật chặt hông mình

kia, hơi thở nóng bỏng rù rì kia, và cả mùi mồ hôi trên người truyền tới kia, cũng làm cho Tô Tuệ Nương thậm chí mê man, bất tri bất giác ngã xuống giường, bất tri bất giác mặc hần...

“Màn, kéo màn lại...” giọng nữ tử mang theo xấu hổ nồng đậm, nhưng ý tứ truyền đạt ra lại làm cho Yến Hoàng Chân đỏ cả hai mắt. Lấy sức mạnh gần như là xé rách, nam nhân soàn soạt vài cái liền khép lại tấm màn rũ xuống hai bên. Tương tư tận xương, lúc này chỉ có thể lấy phương thức này để diễn tả tình cảm của họ, nói cho đối phương biết, ta nhớ nàng / chàng đến mức nào.

Ba canh giờ sau, Tô Tuệ Nương từ nhĩ phòng tắm rửa đi ra ngoài, về đến phòng, Yến Hoàng Chân vẫn ngủ say sưa. Trông hần thành thực không ít, cũng xa lạ không ít, trên mặt không còn vẻ ngây thơ của thiếu niên, thay vào đó càng nhiều thêm vẻ tang thương nhẹ, bị nắng ăn đen đi rất nhiều, râu mép cũng rậm rạp dài ra, Tô Tuệ Nương không khỏi lắc đầu khẽ cười nói: “Chẳng trách con gái không nhận ra chàng!” trông bộ dạng lồi thối lệch thếch này, nàng vuốt mặt Yến Hoàng Chân, đầy đau lòng nghĩ: Tiểu Thất của nàng đã chịu khổ nhiều đây!

Thừa dịp nam nhân ngủ say, Tô Tuệ Nương đến nhà bếp đích thân làm một bữa, tất cả nguyên liệu đều xuất từ không gian tùy thân, vô luận sắc hương hay là mùi vị đều cực ngon. Yến Hoàng Chân đánh một giấc thẳng tới chiều tối, khi tỉnh dậy quay đầu thấy thê tử không có bên cạnh, bèn ngồi dậy, đánh một giấc thoải mái, xua đi hoàn toàn mọi mệt của mấy ngày đi đường. Thấy đầu giường đặt một chồng quần áo chỉnh tề, từ áo ngoài đến áo lót quần lót, đầy đủ mọi thứ, trong lòng không khỏi khẽ nở nụ cười.

“Dậy rồi à?” Tắm rửa xong thay lại một thân quần áo tinh tươm đi ra ngoài, Yến Hoàng Chân liền nhìn thấy thê tử đang ôm nữ nhi ngồi trước bàn tròn khắc hoa. Duyên tỷ nhi thấy hần, đầu tiên là sợ sệt co rúm lại, sau cũng không biết nhớ ra cái gì đó, mang theo vài tia miễn cưỡng, nho nhỏ, nho nhỏ gọi một tiếng: “Cha!”

Yến Hoàng Chân quắc mắt dọa con bé, rồi sau đó giống như làm ảo thuật, trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm nhỏ màu hoàng kim, đoản kiếm này làm cực kỳ tinh xảo, bên trên chẳng những có hoa văn tinh xảo xinh đẹp, mà còn khắc rất nhiều viên bảo thạch xanh xanh đỏ đỏ.

“Muốn không?” Yến Hoàng Chân trêu chọc con gái mình như thể trêu con cún con.

Hai con mắt thật to của Duyên tỷ nhi đã sớm tròn xoe dõi theo, hai cái tay nhỏ giờ lên như thỉnh cầu, cái đầu nhỏ hưng phấn gục gặc liên tục.

“Ta là ai?” Yến Hoàng Chân chỉ vào mũi mình, vẫn ung dung mà hỏi.

“Cha!!!” giọng Duyên tỷ nhi đột nhiên to hẳn lên, chẳng còn không tình nguyện như vừa rồi, trở nên cực kỳ nịnh hót. Tô Tuệ Nương nhắm hai mắt, cảm giác có chút mất mặt. Yến Hoàng Chân vồn vỏi con một lúc lâu, chọc cho con bé sắp khóc đến nơi, mới đưa thanh đoản kiếm nhỏ cho con. Tô Tuệ Nương thấy đoản kiếm này cũng chưa mở niêm phong, chỉ hoàn toàn là đồ như trang sức, cũng không ngăn cản.

Duyên tỷ nhi quả nhiên thích thú, móng vuốt nhỏ mập lặt qua lộn lại, vẻ mặt yêu thích không thôi.

“Đói chưa! Mấy món này đều do tự ta làm đấy, nhân lúc nóng mau ăn đi!” Tô Tuệ Nương cười nói, Yến Hoàng Chân tất nhiên hơn hờ đáp ứng.

“Duyên Duyên chúng ta ăn cơm nào!” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng dỗ nữ nhi. Nào ngờ nha đầu béo đang chơi đến là vui vẻ, căn bản không phản ứng mẹ mình, mà một khi Tô Tuệ Nương cường chế lấy đi, cô bé sẽ làm như cáo trạng hô lớn: “Của Duyên Duyên, của Duyên Duyên mà, cha cho Duyên Duyên đấy!” @Moc.FHuej.Ψ Tô Tuệ Nương bất đắc dĩ chỉ có thể cho người đem sợi dây nhỏ đến, luồn qua cái lỗ nhỏ trên thanh đoản kiếm, đeo lên cổ cho con bé, bây giờ Duyên tỷ nhi mới thỏa mãn chịu ăn cơm.

Người một nhà đã lâu không gặp, rốt cục ăn xong bữa cơm đoàn viên. Sau khi ăn xong, Yến Hoàng Chân nói với nàng mình còn phải lập tức quay trở lại. Tô Tuệ Nương thấy vậy biểu hiện thấu hiểu sâu sắc, sắc trời vừa tối là giục hần đi mau.

“Cẩn thận một chút, đừng để cho Ngự Sử Đài dâng tấu vạch tội chàng!” Tô Tuệ Nương phát câu nói.

Yến Hoàng Chân cười hi hi hai cái, trên mặt quét sạch mọi mệt của lúc đến, tinh thần đổi lại phấn chấn hẳn lên.

Dõi mắt nhìn thân ảnh của hần dung nhập vào trong đêm đen, Tô Tuệ Nương mím môi, không kiềm nén được nụ cười trên mặt, Duyên tỷ nhi trong lòng còn kỳ quái nhìn quanh, hỏi: “Cha đâu?”

Tô Tuệ Nương bẹp một cái hôn lên má con, dịu dàng nói: “Cha con sẽ trở lại nhanh thôi.”

Như thế, bốn ngày sau đó, quân đội viễn chinh Miêu Cương khai hoàn hồi kinh, hoàng thượng đặc lệnh cho Thành vương Chu Phú, hoàng thái tử Chu Hậu Văn dẫn văn võ cả triều nghênh tiếp tại năm mươi dặm ngoài kinh thành. Chúng đại thần chỉ thấy một hàng dài rồng rắn cuộn cuộn mà đến, mỗi vị binh sĩ đều vẻ mặt tinh thần đáng trào, trong lúc hành quân cũng rất có trình tự, hơn nữa trên người thoang thoang có mùi vị máu tanh, rõ ràng cho thấy là một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đứng ở hàng đầu, Hoàng thái tôn trên mặt mang cười, trong lòng lại có phần phát khổ, y nghĩ, nếu người thắng trận lần này là Âu Dương Hải thì tốt biết mấy a. Như vậy mình chẳng phải đã có một cánh tay trợ lực lớn ở trong quân sao, đang suy tư, giữa hàng ngũ màu đen một bóng người giục ngựa chạy ra, chỉ nghe âm thanh lộp cộp vang lên, người nọ xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, khí khái hào hùng kêu vang: “Thần Yến Hoàng Chân bái kiến Thành vương điện hạ, bái kiến Hoàng thái tôn điện hạ!”

Theo thanh âm của hần vừa dứt, cách đó không xa hàng ngũ màu đen chợt ngừng lại, hết như đã diễn luyện vô số lần, đồng dạng cũng quỳ một chân trên đất, hô vang đội: “Bái kiến Thành vương điện hạ, bái kiến Hoàng thái tôn điện hạ!”

Thanh âm thính an của một người, sao có thể chấn động bằng thanh âm thính an của hơn vạn người?

Vào giờ khắc này vô luận là Thành vương hay là Hoàng thái tôn, cũng không tự chủ thẳng người lên, nâng được tráng chí hào hùng cuộn cuộn sâu trong nội tâm.

“Ha ha ha, Yến tướng quân mau đứng dậy, bốn vương...”

Mắt thấy Thành vương ý cười đầy mặt đích thân đi đến đỡ Yến Hoàng Chân, Hoàng thái tôn rơi lại phía sau, trong đầu bỗng toát lên một ý niệm, nếu Âu Dương Hải đã chết rồi, vậy tại sao bốn điện hạ không mượn sức Yến Hoàng Chân này, ừm, lại nói tiếp, Lan trắc phi còn là muội muội ruột của hấn cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Từ Quà Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Thăng quan tiến tước

Edit: Mạc Thiên Y

Hiển phu, hạ cò, chiêu cáo thiên hạ, cả kinh thành như đắm chìm trong hưng phấn, loại nhiệt độ này kéo dài liên tục gần nửa tháng mới dần lắng xuống.

Trên chiếc xe ngựa màu xám xanh, Tô Tuệ Nương một thân hoa phục nhức đầu ngất thái dương, Phương Nhi Thúy Nhi bên cạnh thấy vậy, tất tả bung trà dâng nước, sẵn sốc nói: “Phu nhân mệt ạ, chi bằng dựa vào nệm nghỉ ngơi một lát đi!”

Tô Tuệ Nương nhấp một hớp trà nóng, bất đắc dĩ nói: “Không sao, chỉ là đầu óc có hơi căng, các em không nhìn thấy tròng diện vừa rồi đầy thôi, ta nói một nữ nhân gặp phải mười con vịt, quả thật như thế, ban nãy ta cũng cảm giác như mình rơi vào bầy vịt vậy, ong ong hết cả hai lỗ tai, thiếu điều buồn nôn, ngất nổi trên mặt còn phải giả vờ kiên nhẫn, thật đúng là khó xử chết được.”

Hôm nay là ngày trưởng tôn (cháu đích tôn) của Thành vương thành hôn, Yến Hoàng Chân dạo gần đây là tân quý đang “nổi” nhất trong thành, dĩ nhiên là được nhận giấy mời rồi, Tô Tuệ Nương làm phu nhân hấn phải cùng đến dự. Nay đầu còn như xưa, kể cả Tô Tuệ Nương ngồi một chỗ không làm gì cả, cũng sẽ có người tự động lại gần bắt chuyện, ngất nổi năng tính tình nhu hòa, không làm được cái chuyện “tay vung đánh mặt cười”, thế là cứ như vậy sa vào trong “vòng vây của vịt”.

Đang oán trách, cửa xe bị đẩy ra, Yến Hoàng Chân một thân trường bào đen tuyền, hông mang đai bạch ngọc, đầu đội mào từ thanh (sắc tím xanh) chui vào.

“Sao lại nồng nặc mùi rượu như vậy?” Tô Tuệ Nương chán ghét chau mày, phát tay với hai nha hoàn bên cạnh, Phương Nhi cùng Thúy Nhi lập tức lui ra ngoài.

Yến Hoàng Chân sắc mặt hơi đỏ, lộ ra biểu tình đòi nợ, cố ý chọc giận Tô Tuệ Nương, không ngừng sấn đầu lên người nàng, rõ ràng là muốn xông hơi chết nàng.

Tô Tuệ Nương đầu độ lại hấn, gương mặt tròn bị cọ xát vài cái, đối phương mới xem như bỏ qua cho nàng.

Gối đầu nằm ngửa trên đùi thê tử, Yến Hoàng Chân giờ bấp đùi thon dài, đập mạnh lên vách xe, xe khẽ nhoáng lên một cái, rất nhanh thì chuyển động.

Tô Tuệ Nương cầm khăn lau mồ hôi cho hấn, buồn cười nói: “Đều đã là đường đường Chi huy sứ của binh mã Ngũ thành rồi, sao vẫn còn ngang bướng như vậy?”

Yến Hoàng Chân cười hi hi hai cái, xoay mặt qua, chôn vào bụng Tô Tuệ Nương, nhẹ cọ cọ như làm nũng.

Từ cổ chí kim, đối với các võ tướng mà nói phương thức nhanh lên cấp nhất, chính là lập nhiều quân công. Yến Hoàng Chân cũng không ngoại lệ.

Tại lúc Âu Dương Hải tử trận, hấn có thể đứng ra ngăn con sóng dữ. Không chỉ bình định được loạn quân, tróc nã thủ lĩnh địch, hơn nữa còn thành công tìm được hai tòa tài nguyên khoáng sản cho triều đình. Hoàng đế vui mừng, hiển nhiên cũng không tiếc tước thưởng. Thế là Yến Hoàng Chân từ Yến tử tước, tấn phong thành Võ tiến bá, Tô Tuệ Nương gia phong là tam phẩm Nghi nhân, bên cạnh đó còn ban thưởng một tòa trạch viện. ⑧Mạc.Tiên.Y Nếu nói những thứ kia đều là “hư vô”, thì vị trí Chi huy sứ Ngũ Thành binh mã, chính là chức vụ quan trọng người thật việc thật rồi. Trong kinh thành, quân đội trú đóng trên cơ bản chia làm ba loại, thứ nhất là Cẩm y vệ bên người hoàng thượng, song nhân số ít nhất, ước chừng chỉ có năm sáu trăm người. Thứ hai là Kinh kỳ vệ, có khoảng một vạn người, chịu trách nhiệm an toàn trong ngoài hoàng cung. Thứ ba đó là Chi huy sứ Ngũ Thành binh mã đóng quân ở năm mươi dặm ngoại ô kinh thành, bọn họ nhân số đông nhất, có tới sáu vạn. Có thể nói là nguồn lực lượng lớn nhất cách kinh thành gần nhất. Mỗi đời Chi huy Ngũ Thành binh mã đều là người tâm phúc của hoàng thượng.

Yến Hoàng Chân tại hai mươi mấy tuổi đã có thể ngồi lên vị trí này, đủ để nói một câu: “Tiền đồ vô lượng!”

Đối với hành động nhéo lỗ tai mình của thê tử, Yến Hoàng Chân chẳng thèm để ý chút nào, ngược lại cười hi hi nói: “Tuệ tỷ tỷ bị cái đám nhao nhao kia làm phiền? Bằng không hóa khí sao lớn như vậy?”

Tô Tuệ Nương buồn cười mím môi, nghĩ bụng, lại lái chủ đề rồi.

Xe ngựa chậm rãi tiến về trước, chẳng bao lâu đã về đến nhà, hai vợ chồng nắm tay xuống xe, thẳng đường đi vào nội thất, vén rèm cửa lên liền thấy Duyên tỷ nhi đang được Đoàn tâu từ đỡ, tiểu nha đầu ngồi trên giường hẹp, hai bắp chân mập mạp thả xuống, không thành thật đong đưa, thấy cha mẹ đã về, tức khắc trườn xuống, nhào về phía Tô Tuệ Nương: “Mẹ, mẹ, mẹ đã về!”

“Ừ! Duyên tỷ nhi của chúng ta có nhớ mẹ không?”

Nha đầu béo cười hắc hắc, lanh lợi nói: “Nhớ muốn chết rồi!”

Yến Hoàng Chân nhìn thê tử bị nữ nhi dụ dỗ cho nở gan nở ruột, đột nhiên xì một tiếng, vẻ mặt cười nhạo, phán câu: “Tiểu vuốt đuôi ngựa.”

Duyên tỷ nhi chưa thể hiểu được “vuốt đuôi ngựa” rốt cuộc là con ngựa nào, vì thế rất chi là tri kỷ mà chỉ vào Yến Hoàng Chân nói: “VẬY PHỤ THÂN CHÍNH LÀ ĐẠI VUỐT ĐUỐI NGỰA RỒI.” (p/s: con bé tưởng mình là ngựa con, Yến Hoàng Chân là ngựa lớn)

Yến Hoàng Chân bị chặn họng, quắc mắt, ra sức mà trừng con gái. Tô Tuệ Nương bên cạnh đã sớm phá lên cười, đôi cha con oan gia này a!

Năm tháng trôi qua, thời gian thấm thoát, dường dục con nhỏ tuy phiền nhọc, nhưng trong đó có khổ có vui, có chua có ngọt, âu cũng là việc mà bất cứ điều gì cũng không đổi được, nhìn Duyên tỷ nhi ngày một lớn dần, nhìn Tiểu Thất ngày càng thành thực, trong lòng Tô Tuệ Nương càng mừng rỡ vô hạn, cứ thế, thời gian năm năm lặng lẽ trôi qua.

Một ngày nọ, đang là giữa hè, Phương Nhi bung một đĩa nho ướp lạnh đi tới, nói với nữ chủ nhân tựa trên ghế hóng mát nói: “Phu nhân, đây là nho mới vớt từ dưới giếng lên đó, ngài mau nếm thử xem.”

Chỉ thấy nữ tử kia thân diện váy lụa mỏng màu vàng nhạt, dáng người biểng nhác, diện mạo xinh đẹp, đặc biệt cặp mắt ôn nhuận nhu hòa, thẳng như một dòng suối trong róc rách, trông rất dễ gần. Phương Nhi nghĩ thầm, mấy năm nay phu nhân không thấy già đi chút nào, ngược lại càng trở nên tươi tắn xinh đẹp, trước kia đứng chung với lão gia, hai người nhìn như tỷ đệ, mà bây giờ, trông lão gia làm như lớn tuổi hơn.

Tô Tuệ Nương buông quyển sách trong tay, hơi chỉnh lại tư thế, lười biếng hỏi: “Duyên tỷ nhi đâu? Vẫn chưa về à?”

“Dạ phải! Đại tiểu thư đến nhà Thảm phu nhân làm khách vẫn chưa về ạ!” Phương Nhi đặt cái khay lên bàn nhỏ, cười nói: “Phu nhân cứ yên tâm đi, bên cạnh đại tiểu thư có không ít nma nha hoàn, còn có hộ vệ đi theo, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Ta cũng không lo chuyện đó.” Tô Tuệ Nương nhón một quả nho nhét vào trong miệng: “Ta chỉ sợ nha đầu kia cùng Tích nhi mãi chơi quá, không chịu trở về.”

Nhắc đến chuyện này thì phải nói một chút, Đàm gia, kể từ khi năm ấy ở chỗ Lục Song Ảnh kết giao với đại Thảm thị, hai nhà liền duy trì liên lạc tương đối tốt, Tô Tuệ Nương đã hoàn toàn buông xuống khúc mắc của kiếp trước, cho nên cũng không kiêng dè Đàm gia nữa. Mà Duyên tỷ nhi cũng bởi vì thườ nhỏ ít bạn chơi, cho nên đối với Tích tỷ nhi lớn hơn cô bé hai tuổi đầy hảo cảm, hai tiểu nha đầu, một đứa anh khí bùng bùng, một đứa nhu hòa khiêm tốn, ngược lại rất nhanh kết thành bạn thân.

Tô Tuệ Nương đang nói, ngoài cửa bỗng có người đi tới bẩm: “Phu nhân, phu nhân Thành đại nhân tới ạ.”

“Mộc Hương tới rồi à?” Tô Tuệ Nương lập tức vui vẻ: “Mau bảo nàng vào.”

Quả nhiên, một lát sau, một vị phu nhân trẻ tuổi đi đến, cô ta mặc váy mỏng màu trắng, trên đầu vấn búi tóc tròn, trên búi tóc cắm cây trâm bạc hình con ve, cả người trông vừa sáng láng vừa đầy sức sống.

“Nô tỳ thỉnh an phu nhân!” Mộc Hương cười dịu dàng mà cúi người.

“Mau đứng lên, em sớm đã không còn là người làm trong phủ, sao còn làm trò này, mau lại đây, để ta xem cho kỹ nào, ấy mà một đoạn thời gian thật lâu không thấy bóng dáng của em rồi.”

“Nên đến sớm mới phải!” Mộc Hương lộ vẻ mặt ngượng ngùng: “Chẳng qua hôm rày khí trời nóng quá, Tiểu Trụ Tử bởi vì lén ăn đồ lạnh, đau bụng cả mấy ngày, bởi thế, thẳng bé vừa khá hơn, nô tỳ mới tới thỉnh an ngài.”

“Biết rồi!” Tô Tuệ Nương thân thiết cầm tay nàng, hai người vui vẻ tán gẫu.

Phương Nhi lặng lẽ lui sang một bên, nhìn Mộc Hương trò chuyện thân thiết, trong lòng tràn đầy hâm mộ. Mộc Hương tỷ tỷ là nha hoàn đắc lực thứ nhất bên người phu nhân, nghe nói đã hầu hạ từ khi phu nhân còn chưa xuất giá, sau đó phu nhân làm chủ đem tỷ ấy cùng Thành Thuận đại nhân kết thành phu thê. Thành Thuận đại nhân kia vốn là người bên cạnh gia, sau lại đi theo gia đến Miêu Cương, lập được công lao trên chiến trường, hiện tại đã đường hoàng là Bách hộ trưởng, phu nhân còn xóa nô tịch cho hai người họ, mua một tòa nhà hai sân trong kinh thành làm của hồi môn cho Mộc Hương. Đây đâu phải là gã nô tỳ a, phu nhân là xem Mộc Hương như muối mè mà gã đi rồi! Cùng là nô tỳ, Phương Nhi sao có thể không hâm mộ cho được. Nếu mình cũng tận trung với phu nhân giống như Mộc Hương tỷ tỷ, một lòng một dạ hầu hạ phu nhân cho tốt, phải chăng sẽ có một ngày phu nhân cũng có

thể đối với mình như vậy, Phương Nhi mím môi một cái, trong lòng bỗng tràn đầy động lực.

“Bây giờ đang là mùa nóng, trẻ con không chịu nóng nổi, sẽ lên ăn ít đồ lạnh, người lớn nên canh chừng cho kỹ, dù sao bụng bọn nhỏ yếu, chịu không nổi!” Tô Tuệ Nương cười nhẹ nhàng nói.

“Dạ! Dạ!” Mộc Hương mặt đầy ý cười, liên tục gật đầu. Tô Tuệ Nương thấy mỗi lần tới đây cô nàng đều là dáng vẻ tinh thần sáng láng này, liền biết cuộc sống cô không tệ, Thành Thuận là một người có lòng.

Hai người nói một lúc lâu tận đến buổi trưa, Tô Tuệ Nương giữ cô ta lại ăn bữa cơm xong, Mộc Hương bây giờ mới cáo từ đi về.

Mộc Hương chân trước vừa đi, Duyên tỷ nhi chân sau đã trở về, Tô Tuệ Nương nghe âm thanh chạy nhảy bình bịch cách từ xa cũng có thể nghe được, liền biết là nha đầu quậy kia rồi.

Quả nhiên, lúc bức rèm che bị rào rào vén lên, một cái bóng màu hồng, thoăn thoắt chạy vào.

“Mẹ, mẹ, mẹ xem đây là cái gì nè?”

Chỉ thấy bé gái vừa vào kia chừng bảy tám tuổi, mặc một thân váy thủy la màu hồng phấn, trên tay vắt dải lụa voan màu trắng Nguyệt Nha, mái tóc đen nhánh vấn thành búi tóc đôi tròn, trên cái cổ nhắn mịn đeo một cái vòng cổ mạ vàng khảm hồng ngọc, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vừa nhìn là biết ngày sau đích thị là một mỹ nhân bất phàm.

Người nhà họ Yên tướng mạo phần lớn không tệ. Tô Tuệ Nương mặc dù chưa nhìn thấy Yên Hạo Nhiên, nhưng vô luận là Yên Hoảng Chân hay Yên Như Lan, đều là người mỹ lệ đỉnh đỉnh, mà rất hiển nhiên, Duyên tỷ nhi cũng theo cái gen này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tang sự

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương liếc mắt một cái, nhìn thấy trong tay con gái có một cái lồng cò lớn chừng quả đấm, bên trong là một con châu chấu màu vàng xanh lá đang không ngừng kêu to.

“Lấy ở đâu ra vậy?” Chú ý tới nơi mép váy Duyên tỷ nhi có hơi nhăn, nàng không khỏi trừng mắt nói: “Đừng bảo là lại bò ra đất bắt đấy.”

Duyên tỷ nhi nghe lời này, lồng ngực nhỏ kiêu ngạo ưỡn lên, hớn hờ gục gặc đầu: “Phải ạ! Phải ạ! Là con bắt, mẹ xem nó có to không này!” ra chiều con rất giỏi đúng không.

“Con ấy, chẳng ra dáng con gái gì cả.” Tô Tuệ Nương lắc đầu, búng trán con gái: “Ở nhà mình quậy còn chưa tính, sao còn chạy tới nhà người khác quậy, cũng không sợ Thâm bá mắng con và Tích tỷ nhi chê cười.”

Duyên tỷ nhi giương đầu, bướng bỉnh nói: “Mẹ, mẹ biết không? Thắng Lợi Đại tướng quân của con (tên con châu chấu) đấu thắng Tiểu Bá Vương kia của Đàm Duy đấy. Lợi hại ghê chưa!”

Tô Tuệ Nương liền cười nói: “Đàm Duy còn nhỏ hơn con đó, lại ăn hiếp đệ đệ rồi.”

“Hừ.... Ai bảo đệ ấy cứ khăng khăng nói Tiểu Bá Vương của mình là châu chấu lợi hại nhất thế giới chứ, là Thắng Lợi Đại tướng quân của con thì có!”

Trẻ con chơi với nhau luôn không tránh chút tranh cãi, Tô Tuệ Nương nghe vậy cũng không để ý. Bảo nha hoàn hầu hạ con gái đi rửa mặt, lúc quay trở lại, đã thay một bộ quần áo ngắn gọn gàng.

Hai mẹ con ngồi ở trên chiếu nói chuyện, có điều phần lớn đều Duyên tỷ nhi nói, Tô Tuệ Nương mỉm cười nghe. Đi cùng với sự phát triển của con nhỏ, một vài tính cách đặc thù liền không tự chủ mà biểu hiện ra. Duyên tỷ nhi là một đứa bé rất coi mở, tính tình có phần bá đạo, không đủ hiền thực, nhưng tâm tính rất tốt dễ bảo. Tô Tuệ Nương chưa từng yêu cầu con gái mình trở thành loại tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, nàng chỉ hy vọng con gái có thể vô tư tự tại trải qua tuổi thơ tươi đẹp, cho nên chỉ cần không chạm đến điểm giới hạn của Tô Tuệ Nương, những chuyện như treo cây, bắt sâu, chạy nhảy khắp sân này, nàng cũng không ngăn cản, dưới sự giáo dục như “chăn dê” này, Duyên tỷ nhi trưởng thành một cách vui vẻ.

“... Có một tiểu cô nương họ Quân.” Duyên tỷ nhi hớn hờ kể chuyện thấy được lúc đến Đàm gia làm khách: “Hình như là đứa cháu mở còi bên nhà mẹ Đàm thái phu nhân, được Đàm thái phu nhân nuôi ở bên người, bọn hạ nhân đều gọi muội ấy là biểu tiểu thư.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó, trong lòng không khỏi chột động: “Ồ, có chuyện này? Con kể tỉ mỉ mẹ nghe nào.”

Thấy mẫu thân hứng thú, Duyên tỷ nhi lập tức ra sức nhớ lại: “Trông hình như nhỏ hơn con một tuổi, người rất trắng, rất gầy, ừm, con không thích muối ấy.”

Tô Tuệ Nương nhướn mày, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì muối ấy luôn có vẻ, ừm, co rúm lại ấy, làm như bị ai ăn hiếp vậy, đã thế còn đặc biệt mít ướt, chút chuyện nhỏ cũng có thể khóc!” Duyên tỷ nhi chép chép miệng lộ vẻ tức giận bất bình: “Thắng Lợi Đại tướng quân của con mới cần chết con Tiểu Bá Vương, muối ta đã ở bên cạnh khóc lên rồi. Còn nói gì mà con quá tàn nhẫn, Tiểu Bá Vương thiết đáng thương... Ừ, Thắng Lợi Đại tướng quân của con cũng đánh cược tính mạng ra mà chiến đấu đấy!!!”

Vị biểu cô nương họ Quân kia, kiếp trước e là nữ nhân trong lòng Đàm Duy vĩnh viễn không quên được đây mà. Chẳng hiểu sao, Tô Tuệ Nương chợt dâng lên chút tò mò trong lòng, nắm đó khi nàng gả đến vị biểu cô nương này đã qua đời, nàng xem như là đấu với một người chết, hơn nữa đến cuối cùng còn không đấu thắng. Nàng cũng từng thâm nghĩ, đến tốt cùng là loại nữ nhân nào mới có thể khiến Đàm Duy tâm tâm niệm niệm cả đời đây? Hôm nay nghe nữ nhi nhắc tới như vậy, không khỏi lại càng tò mò.

Hai mẹ con đang trò chuyện, Thúy Nhi luôn thủ ở bên ngoài đột nhiên bước nhanh vào, Tô Tuệ Nương thấy sắc mặt cô không tốt, không khỏi thẳng người, trấn định hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Phu nhân, phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia tới báo tin, nói lão phu nhân vừa đi rồi!”

“Cái gì?” Tô Tuệ Nương nghe nói thế, không khỏi sững sờ. Thái phu nhân nhà họ Yến thể cốt luôn khỏe mạnh, làm sao nói mất là mất liền được. @Mac.FThư.Ψ Nhưng ngẫm lại phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia cũng sẽ không lấy loại chuyện này ra nói dối, Tô Tuệ Nương vội phản phó: “Ngay lập tức phái người đến Ngũ Thành bình mã tư báo cho lão gia một tiếng, vào kho đồ lấy áo tang ra, Duyên tỷ nhi con đi với mẹ.”

Tin tức bất ngờ đến, phá hỏng thời gian nhàn nhã của hai mẹ con, cả phủ đệ bắt đầu chuyển động, không đến một khắc đồng hồ, Tô Tuệ Nương cùng nữ nhi leo lên xe ngựa đến phủ Vĩnh Bình Hầu.

“Đến đó thì theo sát bên cạnh mẹ, nên quỳ thì quỳ, nên khóc thì khóc. Ừm... đây là một túi hành, con lén giấu trong tay áo, nếu khóc không ra, thì lén bôi lên mí mắt, nhưng mà phải lén, tuyệt đối đừng để người ta phát hiện.”

Duyên tỷ nhi thông minh nhận lấy đồ mẫu thân đưa, sau đó, lén lút hỏi: “Mẹ, ừm, bà cố là chết hả mẹ?”

Đối với con bé ở độ tuổi này đã hiểu cái gì gọi là cái chết, Tô Tuệ Nương gật gật đầu. Đối với Yến lão phu nhân, vô luận là Tô Tuệ Nương hay là Duyên tỷ nhi, thủ thật cũng không cách nào thân quen được, ngoại trừ hàng năm có tám vài lần cần thiết tới cửa thăm hỏi ra, hai nhà vẫn luôn duy trì quan hệ “tương kính như băng”. Ăn tượng của Tô Tuệ Nương đối với Yến lão phu nhân, đa phần là từ miệng Yến Hoảng Chân biết được. “Hà khắc, bất công” là hai từ hán thường xuyên nhắc tới nhất, có thể thấy được đối với tổ mẫu này, hân chán ghét cỡ nào.

Bánh xe lăn lộc cộc, nửa giờ sau đã tới phủ Vĩnh Bình Hầu, lúc này cổng hầu phủ đã treo màn tang, thấy Tô Tuệ Nương tới đại quân gia đứng trước cổng vội vàng nghênh đón. Tô Tuệ Nương chỉnh lại biểu hiện trên mặt, rồi dắt con gái xuống xe, một đường tiến thẳng vào nội đường. Quả nhiên thấy bên trong đã dựng linh đường, một cỗ quan tài lớn màu đen được đặt giữa phòng. Từ Yến Hoảng Bác, Vu thị, Văn thị, Yến Đình Nghị của đại phòng; đến Yến Thành Nhiên, Chu thị, Yến Hoảng Xuân của nhị phòng; và cả Thích thị của tam phòng đều ở cả đây. Tất cả mọi người mặc đồ tang, mặt lộ vẻ bi thương, Tô Tuệ Nương lén nhéo tay con gái một cái, lau mắt một cái, đoạn bi thương khóc rống: “Tổ mẫu a...”

“Sao không thấy Hoảng Chân?” chờ Tô Tuệ Nương “khóc” kha khá được một lúc, Thích thị một bên dùng giọng trách cứ nói: “Ngày thường, tổ mẫu đối với hân tuy có hơi nghiêm khắc, nhưng đó cũng là kỳ vọng quan tâm quá sâu đối với hân, lẽ nào trong lòng hân nói oán hận, ngay cả bà cụ qua đời cũng không chịu về chịu tang?”

“Mẫu thân hiểu lầm rồi!” Tô Tuệ Nương nhìn Thích thị, thẳng thắn dứt khoát nói: “Hoảng Chân giờ đang trên đường tới.”

Quả không sai, đoán chừng sau nửa chung trà, Yến Hoảng Chân một thân quan phục còn chưa kịp cởi xuống liền giục ngựa chạy tới, ánh mắt hân thuận tiện đảo qua, khẽ rơi lên người thê tử và nữ nhi, sau đó phát vạt áo, quỳ phịch xuống đất, dùng giọng “cực kỳ bi thương” hướng về phía quan tài kia mà gào lên: “Tổ mẫu, tôn nhi đến muộn a.”

Yến Hoảng Chân “diễn” còn giỏi hơn nàng, ai mà không biết quan hệ thật sự của hai nhà, e là sẽ tưởng bà cháu bọn họ tình thâm lắm đây!

Thái phu nhân hầu phủ qua đời, mọi quy trình đều có các bước trình tự sẵn. Song, nhắc tới cũng lạ, Thích thị viện có mình ở góa không nên nhúng tay, Vu thị cũng ra chiều bỏ gánh không làm, Chu thị thì không có kiến thức không biết làm sao, mà phu nhân Vĩnh Bình hầu đương nhiệm đứng đắn – Văn thị lại là một kẻ không vững vàng. Tô Tuệ Nương ở đó một hồi, liền nhìn ra, chuyện tang sự này nếu cứ tiếp tục để như vậy, phủ Vĩnh Bình Hầu chắc chắn sẽ thành chuyện cười của cả Thượng Kinh này. Suy đi nghĩ lại, Tô Tuệ Nương chủ động đưa ra ý định giúp một tay, bấy giờ ấy mà giải cứu Chu thị, được hân một sọt cảm kích.

Tô Tuệ Nương đã làm việc là rất có trật tự, biết rõ quan ải trong đó, xử lý công việc đến là thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã lược ra được quy trình, nhưng khi cần tiền, trong phủ lại khước từ. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu – Văn thị lập bắp nói cho nàng biết, khoản chi trong phủ bây giờ chỉ có thể lấy ra được nhiều nhất tám trăm lượng bạc, muốn thêm một cắc cũng không có. Tô Tuệ Nương nghe lời này, trong lòng ngắc ngứ, lập tức gọi Chu thị tới, hỏi rõ ngọn nguồn sự tình, ai ngờ tin tức có được, càng làm cho nàng cảm thấy hoang đường đến cười phá lên.

Ra thế, Thái phu nhân nhanh chóng “quy thiên” như vậy, cũng là có liên quan đến chuyện này.

“... Ban đầu lão phu nhân chỉ là thỉnh thoảng cảm phong hàn, trong phủ cho ninh sâm bổ thân, nhưng ai có thể ngờ ăn sâm hết mấy ngày lại không thấy khá hơn, sau đại phu tới xem, trực tiếp nói, chỗ nhân sâm tổ yến tuyệt liên gì kia đều là giả tất. Lão phu nhân sau khi nghe càng giận dữ, kêu người thanh tra khắp nơi, mà tra tới tra lui lại tra đến đại phòng.” Chu thị nói đến đây, trên mặt rõ ràng mang theo hận ý nồng đậm: “Hóa ra là đại lão gia làm, lão ở bên ngoài bao đào kép, nuôi kỹ nữ, còn đánh bạc, chỉ trong một tháng đã tiêu tốn hết sáu mươi vạn lượng bạc. Vết sạch túi mình rồi, bèn nhòm ngó vào phủ, cuối cùng đến cả chỗ thuốc quý trữ trong kho cũng bị lên đồi thành hàng dòm hết... sau khi lão phu nhân biết được toàn bộ, tức nói không nên lời, đột nhiên trúng gió, đến chạng vạng tối là đi.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó khóe miệng co giật mãi.

Cái gì gọi là nghiệp chương, chính là cái này, người làm mẹ gặp phải loại con trai như vậy, quả thật là “muốn chết cho rồi”.

“Thảo nào các thím không ai chịu tiếp nhận chuyện này.” Tô Tuệ Nương sâu kín nhìn thị: “Ra là đội cháu chủ động nhảy vào đây!”

Chu thị nghe lời này sắc mặt loáng đỏ bừng, nghĩ tới người ta ngày thường quan tâm giúp đỡ nhà mình bao nhiêu, mình vậy mà đến cả tin tức cũng không có thông báo trước, không khỏi vừa thẹn vừa lúng túng nói: “Vợ Hoàng Chân, thím biết chuyện này thím không đúng, nhưng mà, nhưng mà thím cũng không có cách nào a, bọn họ nói, nếu cháu không chịu tiếp nhận, liền bảo nhị phòng chúng ta làm, hu hu...”

Nhìn bộ dạng thị ta khóc không thành tiếng, Tô Tuệ Nương khẽ lắc đầu, nếu nói kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận, chỗ đáng thương của Chu thị nào không phải chính là sự mềm yếu của thị đây?

Có điều việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô dụng, Tô Tuệ Nương nếu đã nhận thì tuyệt không có đạo lý bỏ dở nửa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chia nhà

Edit: Mạc Thiên Y

Phù Vĩnh Bình Hầu không có bạc, Tô Tuệ Nương đành lấy của nhà mình đắp vào.

Đây cũng là chuyện cực chẳng đã, người ngoài trông vào, Yến Hoàng Chân bây giờ là kẻ có tiền đồ nhất Yến gia, nếu tang sự của lão phu nhân khó coi như vậy, kẻ bị mọi người chê cười cũng sẽ là Yến Hoàng Chân, cái gọi là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài chính là như thế, dù bên trong có thối nát thế nào, mặt ngoài nhất định phải hòa hòa khí khí, thân thân ái ái mới tốt.

Thế là dưới bàn mặt đen thui của Yến Hoàng Chân, Tô Tuệ Nương lấy từ trong nhà mình hai ngàn lượng bạc ra bổ khuyết thiếu hụt. Có tiền rồi, hết thảy sau đó tất nhiên nước là chảy thành sông. Tô Tuệ Nương ở đó lập kế hoạch, phong thái chỉ huy một cách bình tĩnh, quả thật trấn áp được không ít người, ngay cả chúng phu nhân đến phúng viếng đều khen ngợi không ngớt. Nghe nói phu nhân Võ tiến bá xuất thân nông thôn tiểu hộ, chẳng ngờ lại có bản lĩnh như thế, làm việc một cách trật tự mạch lạc, quả là khiến người ta tìm không ra một chút lỗi nào, thực lợi hại.

Thế là, chờ Thủy lộ đạo tràng bảy bốn bốn mươi chín ngày kết thúc, Tô Tuệ Nương bèn gọi hai người Chu thị, Văn thị tới, giờ sổ sách ra nói: ta đã hoàn thành nhiệm vụ. Chu thị đương trường lôi kéo tay Tô Tuệ Nương nói tạ ơn rồi rít, gần như đỏ cả hốc mắt. Văn thị thì ngược lại, trong lúc nói chuyện luôn như có như không thăm dò thu nhập của nhà mình, ba hồi Nhị đệ nay thân ở địa vị cao trong tay thu vào đích thị là rất nhiều, ba hồi thì nom vòng tay bạch ngọc trên cổ tay chị dâu, chắc là đáng giá không ít tiền nhì! Tô Tuệ Nương bị cô ta hỏi đến phiền, lập tức biểu thị mình nên cáo từ.

Song, đúng lúc này, Hình ma ma bỗng đi đến, nói Thích phu nhân cho mời. Tô Tuệ Nương nhướn mày, cùng hai người Chu thị, Văn thị cũng đồng dạng thắc mắc, đi đến viện của Thích thị. Viện tử này so với lần đầu tiên Tô Tuệ Nương tới Hầu phủ làm khách, hiển nhiên tan hoang không ít, khắp nơi đều mang dáng vẻ điêu hiu, ba người vừa bước vào chính đường, liền bắt gặp đám người nhà họ Yến đều đang ngồi cả đây. Tô Tuệ Nương vẫn an các vị trưởng bối trước, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh Yến Hoàng Chân ngồi xuống.

Hai vợ chồng liếc nhau, hiển nhiên, có phần không rõ Thích thị định giờ trò gì.

“Chẳng hay mẫu thân cho gọi mọi người chúng tôi tới đây, là có chuyện gì?” đương nhiệm Vĩnh Bình Hầu gia – Yến Hoàng Bác “thắc mắc” hỏi.

Chỉ thấy Thích thị không mặn không nhạt nhấp ngụm trà nóng, song, sau đó mở miệng một câu nói, lại tựa như một tiếng sét nổ bên tai chúng nhân: “Hôm nay mời đại ca, nhị ca, còn có chúng tiểu bối lại đây, là vì chuyện chia nhà.”

“Chia nhà???” Đại lão gia đứng bật dậy, hai mắt tròn to, gào rống: “Chia nhà, chia cái rắm, ai cho cô chia nhà, ta không đồng ý!”

Thích thị lạnh lùng nhìn y một cái, trong cặp mắt tràn đầy giễu cợt, người đại ca này của phu quân thị, là một cái bao cò cực vô lại. Lúc còn ở quê, là một tên du côn, hàng ngày không chịu làm ăn, ngược lại hệt như đĩa hút máu không ngừng hút khô người thân của y, bản thân lại còn ngiêm nhiên chẳng có chút nào cảm thấy vô sỉ, trong lòng Thích thị đã chán ghét y từ lâu.

“Ồ? Đại ca không đồng ý.” Thích thị nói trở mặt liền trở mặt, vừa rồi còn lạnh như băng sương, lúc này nước mắt rơi như mưa, khóc đến đáng thương: “Đại ca tự huynh võ vô lương tâm mà ngấm lại cho kỹ, mẫu thân tại sao lại đột nhiên qua đời. Trong phủ chúng ta vốn rất có của cải, không nói những thứ Hạo Nhiên để lại mà tự thân nhà họ Yến, cũng là hộ giàu có. Nhưng bây giờ thì sao, đến cả tiền làm hậu sự cho mẫu thân cũng không có, chẳng những như thế, đám chủ nợ của huynh mỗi ngày làm loạn trước cổng phủ...” lời chỉ trích của Thích thị giống như một thanh kiếm bén nhọn, rạch nát miếng vỏ che trên người Yến đại gia, nhất thời đem toàn bộ điều không thể chấp nhận được của y bày ra lồ lộ trên bàn.

Bây giờ, sắc mặt của mọi người đều theo đó mà biến hóa, xét cho công bằng mà nói, Tô Tuệ Nương thì đồng ý ở riêng. ⑧Mac.FTuen.Ψ Thứ nhất là lão phu nhân đã qua đời, cây lớn phân cành là lẽ thường, truyền ra ngoài người ta cũng sẽ không dị nghị gì. Thứ hai, ở riêng rồi, bên Tô Tuệ Nương bớt đi rất nhiều điều có kỵ đối với phủ Vĩnh Bình Hầu bên này, dù thế nào đi nữa bọn họ bây giờ cũng giống như là sống bên ngoài rồi, chia nhà rồi cũng xem như là có cái danh nghĩa.

Nhưng rất hiển nhiên không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, không nói bên đại lão gia, mà nhị phòng, từ về mặt Chu thị là có thể nhìn ra một chút không muốn. Thị thường ngày tuy là đối với đám người Thích thị, Vu thị có lời oán thán, nhưng tục ngữ nói, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, cả nhà họ ở trong hầu phủ nói chung ăn mặc không lo, nếu chia nhà chuyển ra ngoài, bọn họ sống dựa vào cái gì?

“Lão phu nhân vừa đi, cô đã muốn đuổi chúng ta ra ngoài?” Vu thị đại phòng đột nhiên đập bàn, mặt già đỏ bừng, chỉ thẳng mũi Thích thị mà mắng: “Năm mơ đi, bà đây nói cho mi biết, kẻ nào cũng đừng hòng đuổi chúng ta ra khỏi Hầu phủ.”

Vu thị lúc này cũng kịp phản ứng, Yến Hoàng Bác bây giờ đích xác là Vĩnh Bình Hầu gia, nhưng mà người ta đã làm con thừa tự dưới danh nghĩa tam phòng, nhận Yến Hạo Nhiên làm cha, nhận Thích thị làm mẹ, căn bản không xem là người của đại phòng rồi. Nếu bây giờ mà ở riêng, kẻ ra riêng tuyệt đối không phải Thích thị, mà là cha mẹ ruột hán đây.

Vu thị mơ làm Hầu thái phu nhân cả nửa đời người, mắt thấy đã sắp đoạt tới tay, sao có thể dễ dàng cho phép xuất hiện tình huống mình bị đuổi ra khỏi nhà, thế là lập tức bất chấp mà mắng to. Yến đại gia bên cạnh thấy vậy, xem như tìm được đồng đội, hai vợ chồng cùng lên trận, ngôn ngữ ô uế cứ thế mà liên tiếp phun lên người Thích thị.

Thích thị âu cũng rất nhẫn nại, sắc mặt lạnh nhạt mà chịu đựng, sau một lúc lâu chờ họ mắng chửi mệt rồi, mới quay sang Yến Hoàng Bác Yến Hoàng Chân từ đầu đến cuối hờ hững không nói, hỏi: “Ý hai người các người thế nào?”

Yến Hoàng Chân đương trường “cười như không cười” giương khóe miệng, như có điều suy nghĩ nhìn Yến Hoàng Bác đối diện, sau đó rất không đứng đắn nói câu: “Tùy tiện.”

Trái lại, lời Yến Hoàng Bác nói ra, có chút ngoài dự liệu của mọi người: “Mẫu thân nói rất đúng!” y hơi khom người dùng giọng tôn kính nói: “Hải nhi toàn bộ đều do mẫu thân phân phó.”

“Hoàng Bác con nói cái gì vậy!” Vu thị không thể tin tròng mắt, gắt gao chỉ vào Thích thị quát: “Cha mẹ con sắp bị à đàn bà này đuổi ra ngoài rồi, con có biết không hả, sao còn ở đó nói lời như vậy, con rốt cuộc có phải là con ta không!”

Yến Hoàng Bác nhìn Vu thị giương nanh múa vuốt, trong mắt thoáng qua tia chán ghét, y trời sanh tính tình lạnh bạc ích kỷ, ở trong lòng y tất cả sản nghiệp của Hầu phủ đều là của y, thế mà bây giờ bị đại lão gia phá cho tanh bành hết, chỗ đó đều là tiền của y a. Yến Hoàng Bác có thể không giận sao? Y nhớ tới những lời Thích thị nói với y: “Tình tình cha mẹ cậu, chính cậu rõ ràng nhất còn gì, đó là cái động bại không đáy, chẳng lẽ cậu muốn chờ tới khi cả tòa trạch viện này cũng bị mất mới có thể tỉnh ngộ?” chia nhà, phải chia nhà, chỉ có chia nhà, y mới có thể danh chánh ngôn thuận ném hai bao gánh nặng này. Yến Hoàng Bác kiên định siết quả đấm. Tô Tuệ Nương ở một bên cũng dần dần nhìn ra chút ý vị, bảo sao Thích thị hôm nay vững vàng như thế, hóa ra đã sớm có chuẩn bị, ngay cả sổ sách trong phủ, kế ước vân vân cũng chuẩn bị sẵn.

“Đại bá mẫu nói gì vậy? Chúng ta cho dù ở riêng rồi, về sau ngài cũng có thể thường trở về ngồi một chút mà, người một nhà chung quy vẫn là người một nhà, chẳng lẽ phân ra thì không phải nữa sao?” Yến Hoàng Bác lạnh nhạt nói.

Con trai mình gọi đích là mẫu thân, gọi mình là đại bá mẫu, trong lòng Vu thị đã không thể hình dung bằng hai chữ “tức giận” nữa, thương tâm, tuyệt vọng, không thể ngờ, thị gắt gao nhìn đứa con trai mà mình ôm hy vọng lớn nhất này, bỗng nhiên con mắt đảo một vòng, té xỉu. Một chuỗi trò khôi hài sau đó tất nhiên không cần nói thêm, nói tóm lại, vô luận Yến đại gia nào thế nào, mắng ra sao, cũng không thay đổi được sự thật phân nhà. Thích Thị hẳn là sớm có chuẩn bị, ngay cả sổ sách trong phủ, kế ước vân vân cũng chuẩn bị sẵn.

“Năm nay thôn trang sản xuất còn chưa báo lên, cho nên tiền dư trong sổ chỉ có 821 lượng bạc.” Thích thị nhàn nhạt, lấy từng quyển sổ trong tay nói: “Dựa theo quy củ, hai trăm mẫu cung điền hoàng thượng ban cho không thể động tới, tổ điền của Yến gia tổng cộng là 730 mẫu, tam phòng chiếm năm phần, còn dư lại đại phòng cùng nhị phòng chiếm hai phần, Hoàng Chân chiếm một phần...”

Tô Tuệ Nương ngồi bên dưới lắng nghe, kỳ thật bây giờ Yến gia chỉ có thể đưa ra từng này đất đai. Nàng nhanh chóng tính toán, nếu thuận lợi, như vậy nhà nàng cũng có thể được khoảng một trăm mẫu đất, đường đường phủ Hầu gia, lúc phân nhà lại chỉ có thể chia được chừng ấy, cũng thật là đủ nghèo.

Thích thị nói một lèo đến hai khắc mới ngưng: “Nếu không có thắc mắc gì nữa, thì cứ theo thế mà làm đi?”

Yến Hoàng Bác lập tức gạt đầu, tục ngữ nói đau dài không bằng đau ngắn đúng không!

Mắt thấy chuyện không thể tránh, Yến đại gia bên kia cũng thành thật hơn, nhưng vẫn nói câu: “Gượng đã, còn có một vấn đề.”

Mọi người đều nhìn sang.

Sắc mặt Yến đại gia có phần khó xử, cắn chặt răng, về mặt vô lại: “Muốn phân nhà thì được, nhưng cũng phải trả hết nợ trong nhà đã hăng nói.”

“Cái gì, ông muốn chúng tôi trả nợ cho ông?” người thứ nhất nhảy dựng lên không ai khác chính là Chu thị, mắt thấy sau này “cả đời không qua lại” với họ nữa, thị cũng quăng sạch nhu nhược của hàng ngày, rướn cổ kêu: “Đó là chính ông ở ngoài ghi nợ, tự ông đi mà trả, đừng hòng móc được một cắc từ chỗ chúng tôi.”

Mắt thấy Nhị đệ muội này mọi ngày khúm núm nay dám rống cổ với mình, mặt đại lão gia đen hơn đáy nồi, nâng tay lên, toan bạt tai Chu thị, nhưng giữa đường bị ngăn lại, là Nhị lão gia Yến Thành Nhiên, gã trời sinh bị câm không nói được, mà giờ khắc này hai con mắt đỏ bừng dữ dội đủ để biểu lộ sự phẫn nộ của gã.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Phụ lòng

Edit: Mạc Thiên Y

Lúc hai vợ chồng Tô Tuệ Nương và Yến Hoàng Chân ra khỏi phủ Vĩnh Bình Hầu, mặt trời đã ngã về tây, hai người liếc nhau, trong ánh mắt đều toát ra cảm giác buồn cười hoang đường. Đúng thế, đường đường một cái phủ Hầu gia, thế nhưng lúc phân nhà lại âm ỹ gà bay chó sủa như thế, thật sự là “trí thức quét rác”, xấu hổ chết người mà.

“Nàng cũng đừng phí lòng tốt nữa!” Yến hoàng Chân không yên lòng nói: “Mụ bà ấy trước kia đay nghiệt ta như thế, sau khi chết còn bắt ta bỏ tiền hạ tang cho mụ, thực sự nghĩ mà tức nghẹn!”

“Được rồi!” Tô Tuệ Nương tức giận nhìn hằn: “Đã mấy ngày rồi, sao chàng còn nhớ chuyện vặt này!” Tiền cũng đã xài rồi, nghĩ nữa có ích gì.

“Và lại ta đâu có ngốc, lão phu nhân bắt kể nói thế nào cũng là trường bối của chàng, chúng ta bỏ ra một ít tiền là việc phải làm, nhưng cũng không bao gồm món nợ của đại bá chàng bên ngoài đâu.” Thời đại này chú trọng “cha nợ con trả”, chứ chẳng phải là “chú bác nợ cháu trai trả”, nhà nàng không có nghĩa vụ trả nợ thay cho đại phòng.

“Có điều nói đi nói lại.” Tô Tuệ Nương khề chau mày, có phần khó hiểu hỏi: “Khi nào thì Thích thị lại cùng Yến Hoàng Bác đứng chung một trận tuyến vậy?”

“Hừ... Tuệ tỷ tỷ không nên xem nhẹ à nữ nhân kia.” Yến Hoàng Chân phát ra một tiếng khinh thường cười lạnh: “À ta quen thói diễn kịch, nếu à đã muốn mượn hơi một người, tám chín phần mười đều sẽ thành.”

“À?” Tô Tuệ Nương tự tiểu phi tiểu trêu ghẹo nói: “Vậy tại sao thị ta không mượn hơi chàng thành công nhỉ?” Theo Tô Tuệ Nương biết, năm đó Yến Hoàng Chân mới vào Hầu phủ, Thích thị quả thật đối tốt với hắn không ít, để ai thấy cũng sẽ nói một câu “từ mẫu”.

“Buồn cười, ta thông minh như vậy, sao mắc mưu nữ nhân kia được.” Yến Hoàng Chân hừ một tiếng, liếm mặt nói với Tô Tuệ Nương: “Lại nói, ta có Tuệ tỷ tỷ là được rồi, thêm cái à nữ nhân đối trả kia làm gì.”

“Tiểu Thất...” Tô Tuệ Nương nghe thế, hiếm khi xuất hiện một chút do dự. “Ừm! Chàng, chàng chẳng lẽ xem ta là mẹ sao?”

Yến Hoàng Chân phẫn nộ: “Chẳng lẽ ta sẽ ôm mẹ ta lăn trên giường sao?” sắc mặt Tô Tuệ Nương loáng cái đỏ au, thầm nghĩ, nói cũng phải.

Chuyện ở phủ Vĩnh Bình Hầu đối với tiểu hộ như bọn họ mà nói căn bản chẳng liên quan, cho nên hai người đều quăng chuyện này ra sau ót không nghĩ nhiều nữa. Như thế, đại khái hơn nửa tháng sau, Chu thị cố ý tới một chuyến, trong lời nói cho thấy, nhị phòng bọn họ chuẩn bị trở về cố hương, không ở lại kinh thành nữa, Tô Tuệ Nương nghe xong giật mình, không khỏi hỏi một câu vì sao.

“Haizz! Không giấu cháu chứ, nhà thím kỳ thật là nông dân, ở kinh thành nhiều năm như vậy mặc dù nói sống giàu sang, thế nhưng trong lòng vốn không yên. Bây giờ phân nhà ra ở riêng rồi, nhà thím cũng được chia trên dưới một trăm mẫu đất, ở quê đã đủ làm một địa chủ rồi, chúng ta vừa sống an phận thủ thường, vừa cố gắng nuôi nấng Xuân ca lớn lên, nhìn nó lấy vợ sinh con, đời này đã đáng giá rồi.”

Tô Tuệ Nương tỉ mỉ quan sát thị, thấy giữa hàng mày thị mặc dù một tia mắt mát, nhưng chung quy tinh thần vẫn rất tốt, không khỏi cười cười, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, làm một phủ hộ nhân nhả, cũng là một chuyện tốt ấy chứ, có lúc cháu đi ngủ còn nằm mơ thấy lúc còn sống ở nông thôn đây!”

“Lời này của cháu nếu gặp lão gia nhà thím kiểu gì cũng hợp rơ cho coi.” Chu thị cười to nói: “Kể từ khi quyết định ra riêng, nụ cười trên mặt lão ấy chưa từng dứt, không đối cháu đâu a, nhị thúc cháu ấy, mặc dù không biết nói, nhưng làm ruộng lại số một đấy, người khác so ra còn kém hơn...” Tô Tuệ Nương cười nghe Chu thị liên thanh nói, đương nhiên, trong lúc nói chuyện không khỏi nhắc tới đám người đại phòng và Thích thị.

“Vu thị vẫn không muốn dọn đi! Hết uống thuốc tự tử lại thất cổ, nói trừ phi mình chết, bằng không thứ bọn họ nâng ra chỉ có thể là xác thị. Nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng, Thích thị cũng góm thật, lập tức từ trong đồ cưới của mình lấy ra năm vạn lượng bạc, nói nếu bọn họ chịu dọn ra

ngoài, thì sẽ thay đại lão gia trả những món nợ bên ngoài kia. ㊟Mạc.Thuận.Ư Kết quả là, đại lão gia không nói hai lời, thu thập đồ đạc liền dắt vợ đi.” Chu thị chép miệng, cũng không biết là trào phúng hay cảm thán nói: “Hầu phủ bên kia mấy ngày nay ấy mà âm ỹ không ít, đại lão gia mấy năm nay nạp không ít mỹ thiếp, nhưng giờ lại chẳng dắt theo một ai, kết quả là Thích thị làm chủ, bán hết toàn bộ, cháu không thấy màn gào khóc thảm thiết kia đâu, rõ thật là hủ chết người.”

Tô Tuệ Nương trầm nghĩ, Hầu phủ bây giờ đến cả tiền lương phát cho hạ nhân còn không có, đâu có thể nuôi những “kẻ rảnh rỗi” kia, dĩ nhiên là bán cho xong việc a. Chu thị ở đến trưa mới cáo từ rồi đi, Tô Tuệ Nương nhìn theo bóng lưng của thị, chợt cảm nhận được cảm giác tiêu điều. Nhớ năm đó, phủ Vĩnh Bình Hầu khí phái nhường nào phú quý cỡ nào. Nhưng chỉ mấy năm, lại sa sút đến trình độ này, nghĩ đến sao không khiến lòng người sinh cảm khái cho được. Thời gian triều Đại Thụy kiến lập dấu sao còn quá gần, những gia đình đột nhiên từ cỏ cây biến thành quyền quý này còn chưa hiểu rõ, muốn gia tộc vĩnh viễn phồn vinh thịnh vượng, chỉ dựa vào bóng mát của tổ tiên để lại vĩnh viễn không đủ, mà phải cần con cháu có tiền bạc có tiền đồ mới có thể giữ vững phần phú quý này.

Buổi tối, Yến Hoàng Chân tan làm về, sau khi rửa mặt cả nhà quây quần ăn cơm, Tô Tuệ Nương để ý hẳn như có hơi phân tâm, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Yến Hoàng Chân đặt đũa trong tay xuống, ngoài ý liệu nhìn Duyên tỷ nhi ngồi đối diện một cái, đột nhiên nói: “Hoàng thượng có ý định để Duyên tỷ nhi tiến cung làm bạn với công chúa điện hạ.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy không khỏi chấn động: “Sao lại có chuyện này?”

Không thể không nói, đương kim thánh thượng Chu Trọng Quốc là một lão nhân thật hiếm thấy. Từ sau khi Lữ thị sinh hạ tiểu hoàng tử, y làm như trở về thời điểm mình hùng phong vẫn như cũ, bắt đầu liên tiếp sủng hạnh phi tần hậu cung. Thế là tựa như nắng mưa sau mưa, trong cung một nhóm trẻ con bắt đầu ra đời, đầu tiên là Lệ phi tiến cung nhiều năm không có con, thành công sinh được con trai của riêng mình, sau đó là ba tần phi phẩm cấp thấp, sinh được ba vị công chúa.

“Ý của bệ hạ là, mấy công chúa ở trong cung thiếu bạn chơi, khó tránh khỏi tịch mịch, liền quyết định tuyển đám con gái của vài đại thần đảm nhiệm bạn chơi, đón vào trong cung cùng nuôi dạy, Duyên tỷ nhi nhà chúng ta độ tuổi phù hợp, cho nên...” Cho nên đã bị Chu Trọng Quốc chiêu mộ không cho trả giá rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ!” trên mặt Tô Tuệ Nương không lấy gì làm vui vẻ, rất lo lắng nói: “Con gái chúng ta tính tình thế nào trong lòng chàng rõ nhất, để nó tiến cung, chẳng phải là ngồi chờ nó gây họa sao.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy!” Ở bên cạnh nghe từ đầu, Duyên tỷ nhi lập tức cự nự, mặt dày vỗ lồng ngực nhỏ của mình, kiêu ngạo nói: “Mẹ xem thiên hạ có đứa trẻ nào vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu như con không? Còn nữa, cha... con thật sự có thể vào cung sao? Trong cung có vui không ạ?”

Yến Hoàng Chân quát mắt nhìn khuê nữ một cái, không để ý tới con bé, ngược lại quay đầu an ủi thê tử: “Tuệ tỷ tỷ nàng yên tâm đi, Duyên tỷ nhi tuổi còn nhỏ, kẻ cả có chỗ nào không ổn, cùng lắm thì hoàng thượng trả lại thôi, hơn nữa nhân cơ hội này để nó đi mài bớt tính tình trở nên nhu thuận một tí, cũng không hẳn là chuyện xấu?”

“Đáng ghét! Cha, người ta vốn là rất ngoan ngoãn có biết không!!!”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó cũng biết chuyện này có lẽ không thể thay đổi được nữa, bèn ngừng lời lo lắng đến miệng, bất lực mà gật đầu. Quả chẳng sai, không đến ba ngày, trong nội cung đã có người cảm thánh chỉ tới đón người.

Tô Tuệ Nương đã sớm lần lữa dằn dò con gái, thành thử lúc này cũng không còn gì để nói, ngược lại Duyên tỷ nhi không tìm không phở, cả người hưng phấn vui vẻ khỏi nói, cuối cùng cũng chỉ vội vã bái biệt mẫu thân, đoạn tựa như con chim nhỏ được thả ra, hào hứng lên xe ngựa.

“Đừng lo lắng.” Một bên Yến Hoàng Chân nắm lấy tay thê tử, cười đến “ôn nhu.” Thật tốt quá, con bé yêu tinh đáng ghét kia rốt cục đi vắng rồi, Tuệ tỷ tỷ chính là của một mình hẳn, ừm, nên xxx hay là yyy mới tốt đây? Yến Hoàng Chân ở trong đầu không kiềm được nghĩ tới chút nội dung không phù hợp với thiếu nữ, sâu sắc cảm giác ngày tháng hạnh phúc của mình sắp tới. Song, tưởng tượng là tốt đẹp nhưng thực tế lại gian nan, sau khi con gái tiến cung, thê tử hoàn toàn trở nên “lười xui” hẳn, cho dù Yến Hoàng Chân trêu chọc cỡ nào, cũng không thể khiến nàng nở nụ cười. Tình hình này kéo dài khoảng hơn nửa tháng, cho đến một sự kiện phát sinh mới xem như phá vỡ đáng về này của nàng.

“Con nói cái gì?” Tô Tuệ Nương kinh ngạc nhìn Tề Mai Mai trước mắt, cũng thờ ra một hơi khí lạnh nói: “Con, con muốn hòa ly?” (hòa ly: ly hôn)

Tề Mai Mai dùng sức gật gật đầu, trong cặp mắt không còn ánh linh động thường ngày, mà toát lên sương mờ trầm đục. Tô Tuệ Nương cau mày, tận lực thả mềm thanh âm nói: “Tại sao? Mai Mai, con bây giờ sắp sinh đẻ đến nơi, sao có thể hòa ly vào lúc này, có phải là phu quân con làm chuyện gì có lỗi với con?”

Nghe đến hai chữ “phu quân”, Tề Mai Mai cười lạnh một tiếng, trên mặt thoáng vụt qua hận ý: “Con chỉ hận mình ban đầu bị mù mới gả cho hạng lòng lang dạ sói như y.”

Nói tới đây, cô giơ tay sờ sờ bụng đã tám tháng của mình, đột nhiên lệ rơi đầy mặt, nức nở nói: “Lúc ban đầu ngược lại rất tốt, nhưng sau đó y nói mình ở kinh thành hưởng phúc, mẫu tỷ lại ở quê nhà chịu khổ y không xứng là nhi tử, con mềm lòng đồng ý cho y đón người nhà lên, ai ngờ, mẫu thân y chính là mụ đàn bà son đã đánh đá. Ngày đầu tiên tới đã bắt con quỳ xuống rửa chân cho mụ, nói gì mà ở quê mụ đều có quy củ này. Chuyện đó còn chưa tính, từ đó về sau, mụ già kia làm khó con nơi nơi, còn nói gì mà thân là thê tử không thể xuất đầu lộ diện, bắt nhốt con trong nhà, không cho con đến cửa hàng...”

Chương 119: Hòa ly (1)

Edit: Mạc Thiên Y

Đối với tất cả con dâu trên đời này mà nói, mẹ chồng chính là một thanh kiếm sắc trên đỉnh đầu, dĩ nhiên, đó cũng không phải tuyệt đối, nếu cô gặp được mẹ chồng hiền hòa, hiểu lý lẽ, đó dĩ nhiên là vận sự đại cát, nhưng nếu cô gặp phải loại mẹ chồng ác như Bì thị, vậy thật sự là sống không bằng chết.

“Ý phu quân con thì sao?” Sau một lúc lâu, Tô Tuệ Nương nhàn nhạt hỏi. Tề Mai Mai nghe xong, trên mặt ẩn hiện hận ý, giọng lạnh lùng nói: “Mỗi lần mẹ già kia gây khó khăn cho con, y đều nói nào là, lấy hiếu là trời, bảo con nhẫn nhịn nhiều hơn. Thế còn chưa tính, có một lần, bà chị chồng kia còn với tay đến cửa tiệm con, bắt mẹ con đưa cho thị năm trăm lượng bạc, con tìm tới lý luận, bọn họ lại nói, con đã gả vào nhà họ rồi thì tiệm của con là tiệm của họ, lấy chút tiền từ cửa tiệm nhà mình, tính toán cái gì!”

“Hoang đường!” Tô Tuệ Nương vỗ bàn, tức xanh cả mặt: “Cửa hàng kia xem như là đồ cưới của con, pháp luật Đại Thụy quy định, tất cả đồ cưới thuộc về nhà gái, nhà chồng không có quyền vận dụng chỉ một phần, hơn nữa ban đầu lấy vợ, nhà bọn họ đều không đưa bất kỳ sính lễ nào, gả Chung Thụy kia nhiều lắm xem như là ở rể thôi, bây giờ cũng không biết xấu hổ mở miệng nói chuyện cửa hàng.”

“Con thật sự rất hối hận!” Tề Mai Mai gục lên bàn khóc rống, nấc không thành tiếng: “Bọn họ chỉ là diện mạo giống nhau mà thôi, nhưng bên trong căn bản không có chỗ nào tương đồng, con, con thật đúng là bị mù! Nhận lầm người a!”

Tô Tuệ Nương mặc dù không biết rõ Tề Mai Mai chỉ “bọn họ” là ai, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, trong lòng cũng hận cô không biết mạnh mẽ. Ban đầu nàng đã tận tình khuyên nhủ cô như vậy, bảo cô suy nghĩ cho kỹ, nhưng Tề Mai Mai cứ không nghe, dù phải tự mình cấp tiền cũng muốn gả cho gã họ Tạ kia. Có vài tên nam nhân chính là như vậy, thứ càng dễ đến tay, càng không biết quý trọng, hẳn sẽ không nhớ những điều tốt cô làm cho hẳn lúc trước, ngược lại xem hết thầy là chuyện đương nhiên.

“Con thật sự quyết định?” Tô Tuệ Nương nhìn phản bưng lớn của cô, nhẹ nhàng thở dài: “Đưa trẻ thì làm sao bây giờ đây?”

“Quyết định rồi!” Tề Mai Mai đỏ ngầu hốc mắt, cắn răng nói: “Ngay tại lúc mẹ chồng con nhân lúc con mang thai nạp tiểu thiếp cho y, mà y cũng không hề từ chối, con đã quyết định rồi! Nhưng mà con muốn giữ đứa bé này, đây là con của con, dĩ, dĩ nhất định phải giúp con, có được không?” Dựa theo luật pháp Đại Thụy quy định, nếu hai bên nam nữ hòa ly, nhà gái không có quyền mang con đi.

“Mai Mai khóc, dĩ dĩ nhiên sẽ giúp con rồi!” Tô Tuệ Nương vỗ vỗ tay cô: “Nhưng chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Cái này còn chả đơn giản à!” Buổi tối, Yến Hoàng Chân trở về nghe xong chuyện, há mồm liền nói: “Tìm hai người lạng lẽ phết họ Tạ kia, sau khi y liệt rồi, quăng đại vào một gian phòng nào đó, đối ngoại nói là mắc bệnh, chờ sau một năm nửa năm, khiến cho y vô thanh vô tức biến mất, như vậy Tề Mai Mai cũng không cần hòa ly nữa, trực tiếp thành quả phụ, về phần mẹ chồng và chị chồng kia, hừ hừ, một hai ả đàn bà hương đã đánh đá, còn không phải muốn thao túng thế nào thì thao túng sao.”

“Họ Chung kia đích thị phẩm hạnh không đứng đắn, nhưng cũng không cần thiết vì thế mà hại tính mạng y.” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng nói: “Chẳng phải y muốn tham gia kỳ thi mùa thu này sao?”

Yến Hoàng Chân là người lanh trí cỡ nào, ngay lập tức hiểu Tô Tuệ Nương chỉ ý gì, không khỏi nhăn nhó lên, vuốt mõng ngựa: “Tuệ tỷ tỷ mưu kế hay, hạng người mua danh chuộc tiếng như y, chỉ có thân bại danh liệt mới có thể xem là giáo huấn.”

“Ừ, có điều, diễn phải cho ra trò, kể cả hòa ly thành công, cũng phải bảo vệ danh tiếng Mai Mai ở mức độ lớn nhất.” Tô Tuệ Nương khẽ rừ mi mắt, nhàn nhạt nói: “Cũng may con bé có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu không, nỗi đau này, sợ là phải chịu cả đời.”

Cứ như vậy, lại qua non nửa tháng, Duyên tỷ nhi rốt cục có thời gian “nghỉ phép”, có thể xuất cung. Từ lúc sinh ra đến giờ, hai mẹ con chưa bao giờ chia lìa lâu như vậy, giờ bỗng gặp lại tất nhiên là mỗi người kích động không biết làm sao, đặc biệt Tô Tuệ Nương ôm con gái tựa hồ cao hơn một chút, không ngừng chảy nước mắt.

“Mẹ, Duyên Duyên nhớ mẹ lắm lắm!” Duyên tỷ nhi kê sát vào lòng mẫu thân, gương mặt nhỏ nhăn nhu lại, trông có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Tô Tuệ Nương vuốt tóc con gái, liên tục nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi, để mẹ xem xem gầy đi thì phải.”

Hai mẹ con ôm nhau, trò chuyện một lúc lâu, dưới cái nhìn chăm chăm “hung tợn” của Yến Hoàng Chân, rồi mới tách ra. Duyên tỷ nhi khẽ thế thọt bên tai Tô Tuệ Nương: “Chao ôi! Sao con lại có một người cha nhỏ mọn thế chứ!” Sau đó, một giây kế tiếp, liền bày ra vẻ mặt vui mừng hớn hở, quay sang Yến Hoàng Chân mà ngọt ngào bái: “Nữ nhi thỉnh an phụ thân!”

“Ừ, về rồi đấy à!” Yến Hoàng Chân gật gật đầu, sắc mặt đầy nghiêm nghị, song trong nháy mắt đã bạo lộ bản chất như thổ phỉ: “Trong cung có bị bắt

nạt không?”

Duyên tỷ nhi nghe vậy cười hi hi, đặc biệt nhanh nhẹn dừng mảnh gờ nắm đầm ra, miệng thì nói: “Ai dám? Đánh chết hần!”

Yến Hoàng Chân hài lòng cười.

Tô Tuệ Nương: “...”

Con gái nàng ở trong cung thật sự không gây họa gì sao?

Biết Duyên tỷ nhi hôm nay trở về, Tô Tuệ Nương đã sớm tự mình xuống bếp, chuẩn bị một bàn thức ăn ngon. Trên bàn cơm Duyên tỷ nhi bắt đầu tíu tít kể chuyện trong cung, thì ra, bị gọi tiến cung giống cô bé còn có năm sáu tiểu cô nương, đều là đích nữ của nhà quyền quý trong kinh. Sau khi chúng vào cung, đầu tiên là được dạy quy củ ba ngày, rồi sau đó theo phân phối mà đến bên cạnh các công chúa. Duyên tỷ nhi được phân đến chỗ Vĩnh Ninh công chúa nhỏ tuổi nhất. Vĩnh Ninh công chúa năm nay cũng mới hơn sáu tuổi, là một cô bé tính tình rất điềm đạm, bất ngờ là lại vô cùng thích tính cách hấp tấp của Duyên tỷ nhi, hai đứa bé rất nhanh quen thuộc nhau, chưa tới mấy ngày đã là tỷ muội tốt. Tô Tuệ Nương ở một bên lắng lắng nghe con gái say sưa giảng giải, một hồi là trong cung lắm quy củ, gặp ai cũng phải hành lễ, một hồi là ngự hoa viên trong cung đẹp rực rỡ cỡ nào, ở đó con bé bắt được biết bao con châu chấu.

“Còn gặp một tên nhóc béo!” Duyên tỷ nhi lộ vẻ mặt đắc ý, ha ha cười nói: “Người tròn tròn, ngơ ngác ngác, bị người khác đánh cũng không dám đánh trả, chỉ biết nằm trên đất khóc, vẫn là con không nhìn nổi, ra tay tương trợ, đánh đuổi đám trẻ xấu kia cứu nó!”

Tô Tuệ Nương thoáng sửng sốt, nhìn Yến Hoàng Chân đối diện.

“Là Hoài An Vương.” Yến Hoàng Chân lặng lẽ ra khẩu hình.

Hoài An Vương chẳng phải là con trai của Lữ thị sao?

Tô Tuệ Nương nghe vậy khẽ nhú mày, một hoàng tử lại bị người ta đánh? Hơn nữa bị đánh còn không dám đánh trả, đây là tình huống gì?

Có thể nhìn ra một tháng này ở trong cung, Duyên tỷ nhi cũng đã trưởng thành không ít, Tô Tuệ Nương thấy thế trong lòng tự nhiên là vừa mừng vừa tự hào, đêm đó bèn đưa ra ý định muốn ngủ cùng con gái, kết quả Yến Hoàng Chân lập tức đen mặt, không ngừng nháy mắt với khuê nữ, Duyên tỷ nhi cười hắc hắc, nũng nịu với Tô Tuệ Nương một lúc sau, mới về phòng của mình nghỉ ngơi.

“Aizz! Sáng mai, lại phải đi rồi!” Tô Tuệ Nương rất là phiền muộn nói.

“Con gái lớn rồi, sớm muộn gì có một ngày cũng sẽ rời xa nàng!” Yến Hoàng Chân ôm eo nàng, cường điệu nói: “Có thể vĩnh viễn ở bên nàng chỉ có ta!”

“Dạ dạ dạ!!! Hai chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.” Tô Tuệ Nương bất đắc dĩ hôn trán hần, Yến Hoàng Chân thế mới lộ nụ cười hài lòng.

Thật là, đã lớn như vậy rồi, sao còn y chang con nít.

“Đúng rồi, chuyện Hoài An Vương là sao vậy?” Tô Tuệ Nương nghi ngờ hỏi: “Ở trong cung cậu ấy sống không tốt sao?”

Bởi vì trong lòng biết cậu là hoàng đế tương lai, cho nên khó tránh khỏi Tô Tuệ Nương sẽ quan tâm hơn chút.

Yến Hoàng Chân nghe vậy lại cười xì một tiếng, trong ánh mắt lóe lên nét nghiền ngẫm, nhưng chỉ nói một câu: “Đừng quên, Lệ phi nương nương đã có thân sinh cốt nhục của mình.”

Thì ra là thế, Tô Tuệ Nương thoáng vỡ lẽ trong lòng, nếu đã có con ruột, như vậy đứa con nuôi Hoài An Vương, rõ ràng bắt đầu trở nên dư thừa: “Lữ thị đâu? Thị ta cũng không quan tâm sao?” Trong hoàng cung, cái nơi thể lực ngênh cao đập thập nhất, kể cả thân là hoàng tử, nếu không có mẫu thân che chở, như vậy cuộc sống sẽ rất gian nan.

“Lữ thị là một nữ nhân thông minh.” Yến Hoàng Chân phát ra câu ý vị thâm trường, thở dài: “Thị biết đây là Lệ phi đang thử thăm dò mình, cho nên hoàn toàn không chủ động tiếp cận Hoài An Vương, lúc nào cũng kính cẩn, lưu ý khắp nơi, thật sự không đơn giản a!”

Cho nên Lữ thị mới có thể cười đến cuối cùng a! Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, chỉ là tội nghiệp Hoài An Vương, bất kể thế nào hiện tại cậu vẫn chỉ là đứa bé mà thôi!

Nhàn thoại không đề cập đến, ㊦Mac.FHien.Ψ hơn nửa tháng sau khi Duyên tỷ nhi lần thứ hai vào cung, bên Tề Mai Mai truyền tin đến, cô sinh non, nhưng may thay đứa bé đã đủ tháng, được bình an sinh ra, là một bé gái. Hôm tám ba ngày, Tô Tuệ Nương đích thân tới cửa thăm, đây là lần đầu tiên nàng tới căn nhà nhỏ của Tề Mai Mai, dĩ nhiên, nàng đồng thời cũng gặp đám người đã bức ép Tề Mai Mai đến mức sinh non.

Khi thấy người phụ nữ kia thân vận áo tơ màu lam, trên đầu mang đầy trang sức bạc, thấp bé lùn tịt, mặt nhăn như hoa cúc, trong đầu Tô Tuệ Nương bắt gặp hồi tưởng đến Bì thị, tức khắc, trong lòng nổi lên ba phần chán ghét.

“Ngươi, ngươi là ai?” mẹ chồng Tề Mai Mai, sau khi nhìn thấy Tô Tuệ Nương, lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

Biết làm sao được, hôm nay Tô Tuệ Nương là trang phục long lẫy mà đến, toàn thân khí phái cùng uy nghiêm không nói mà tự lập của nàng, sau lưng

còn có mấy nha hoàn ma ma vây quanh, tình huống như vậy, một mù già quê đến từ vùng khi ho cò gáy nào đã thấy qua, lập tức ngay người đứng đực ra đó.

“Lớn mặt!” Không cần nói gì, Phương Nhi theo sau lúc này tiến lên một bước, trừng mắt quát: “Vị này chính là phu nhân Võ tiến bá, là tam phẩm Nghi nhân được đương kim hoàng thượng ngự ban, há có thể để một kẻ điều dân sơn dã như mù hỏi tên họ, còn chưa cút ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Hòa ly (2)

Edit: Mạc Thiên Y

Phương Nhi trừng mắt lạnh lùng trách cứ, thoáng chốc khiến mù run rẩy cả tim gan, mặt mày sợ sệt. Hạng người tính tình vô lại chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu này, bạn càng lễ phép với họ, họ càng được nước lấn tới, ngược lại nếu càng trách mắng mạnh mẽ như Phương Nhi, sẽ khiến họ kính sợ trong lòng.

Tô Tuệ Nương lười để ý đến loại người này, một đường đi thẳng vào trong viện, đến cửa phòng chính, ngoài ý muốn bắt gặp Tề Phương. Lúc này thị đang mặt mày giận dữ đôi co cùng một cô gái trẻ. Đợi Tô Tuệ Nương vừa mới bước vào, cô ta bỗng quỳ đánh phịch xuống đất, đau khổ lôi kéo mép váy Tề Phương, khóc đến rất chi là thê lương, quả nhiên cô ta vừa khóc, Tề Phương lập tức lộ vẻ mặt bối rối. Mà đúng lúc này, một người đàn ông từ trong nhà vọt ra, chính là phu quân Tề Mai Mai – Tạ Phong không sai.

Tô Tuệ Nương khẽ dừng bước, mắt lạnh nhìn.

Chỉ thấy Tạ Phong kia đầu tiên là cẩn thận đỡ cô gái khóc vật ra đất kia, sau đó sắc mặt nghiêm khắc quay sang nói gì đó với Tề Phương, thoáng chốc khiến đôi phương tức đến tái mặt.

Tô Tuệ Nương thâm hừ lạnh, bây giờ mở miệng kêu một tiếng: “Tề tỷ tỷ.”

Tề phương đang hoang mang mất bình tĩnh, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi này, ngẩng đầu nhìn lại, nước mắt tức khắc rào rào lăn xuống, xót xa mà la lớn: “Tuệ Nương muội muội, muội có thể tới rồi à!”

“Tỷ tỷ đây là thế nào?” Tô Tuệ Nương đi đến trước, một phen đỡ lấy Tề Phương, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ rúc vào nhau kia, giọng mang sát khí hỏi: “Chẳng lẽ bị kẻ nào khi dễ, đừng sợ, có muội muội ở đây, cũng muốn xem thử kẻ nào dám can rờ như vậy.”

Bất tri bất giác Tạ Phong kia buông lỏng hai tay ôm cô gái, trên mặt run rẩy, vội vã đi tới chấp tay thi lễ Tô Tuệ Nương: “Chung Thụy bái kiến phu nhân.” Chung Thụy là tên tự của Tạ Phong.

“Không dám nhận cái vái này của Tạ công tử.” Tô Tuệ Nương mí mắt cũng không nâng, lạnh tanh nói, nói đoạn bèn cùng Tề Phương vào trong phòng. Bỏ lại phía sau, Tạ Phong sắc mặt biến đổi vô cùng, cùng với cô thiếp thất căn môi mỏng, lộ ra vẻ điềm đạm đáng thương kia.

Tô Tuệ Nương vừa bước vào cửa, một mùi dược thảo gay mũi xông vào mũi, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Tề Mai Mai nửa dựa vào gối mềm, mặt cắt không còn hột máu, hoàn toàn giống như vừa từ Quỷ Môn quan bò ra. Thấy cô như vậy, trong lòng Tô Tuệ Nương thoáng chốc chợt lạnh, bật thốt: “Mai Mai, con, con sao thế này?” Mặc dù phụ nữ sinh đẻ là chuyện vô cùng tiêu hao thể lực, nhưng đứa bé đã tắm ba ngày, Tề Mai Mai tuyệt đối không đến nỗi nổi này.

“Đi... mẹ...” Tề Mai Mai cắn răng, khó khăn kêu hai tiếng. Tề Phương bên người Tô Tuệ Nương không chịu nổi trước, nhào lên ôm nữ nhi bỗng chốc òa khóc. Tề Mai Mai thấy mẫu thân như vậy, trên gương mặt gầy tựa da bọc xương cũng nhỏ lệ.

“Ui giờ ới, đương yên đương lành, khóc cái gì, rõ xúi quẩy chết được!” Chẳng biết lúc nào, Tạ Phong cùng mẹ y đi vào, Tạ mẫu nhìn hai mẹ con ôm nhau mà khóc, lâm bầm lâu bâu nói: “Phải khóc là chúng ta mới phải, vợ con vô dụng, còn sinh ra phải một đứa lỗ tiền!”

“Mẹ!” Tạ Phong thấy sắc mặt Tô Tuệ Nương bỗng trầm xuống, vội kéo kéo ống tay mẫu thân, trừng mắt liếc mù một cái.

Tô Tuệ Nương lúc này cười lạnh một tiếng, hạng người như này, nằng đã không muốn lãng phí miệng lưỡi gì nữa: “Các người đi ra ngoài!”

“Đây là nhà bọn ta, mắc mớ gì bảo ta ra...” Tạ mẫu nghe vậy lập tức không phục nhảy dựng lên.

Tô Tuệ Nương nhìn thẳng vào Tạ Phong, cằm khẽ nâng, không lưu tình chút nào mà quát: “Biến, mang theo mẹ người, lập tức cút ra khỏi căn phòng này.”

Tạ Phong cũng không phải là người mẹ dốt nát của y, đối với thân phận của Tô Tuệ Nương cùng với quyền lực trong tay phu quân nằng, y vẫn rõ mồn một, chẳng qua điều y không ngờ tới là, đôi phương làm như có ý định nhúng tay vào chuyện trong nhà y, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn cố giữ vững trấn định, Tạ Phong quay sang Tề Mai Mai cách đó không xa, ôn nhu nói: “Mai Mai, nằng cũng biết mẹ ta là đến từ nông thôn,

không hiểu cái gì lễ nghi quy củ, nói chuyện có chỗ nào thất lễ, còn xin nàng giải thích cùng Yến phu nhân, hàizz... bất kể thế nào bà cũng là mẹ chúng ta a!” Nói xong, dùng giọng điệu bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, trưng ra cái vẻ “chứ hiểu tựa trời”.

Khi trong phòng chỉ còn Tề Mai Mai, Tề Phương, Tô Tuệ Nương mới vén váy ngồi xuống chiếc ghế dựa gần đó, mở miệng nói: “Đứa bé đâu? Con bé ổn chứ.”

Tề Mai Mai suy yếu gật đầu, khàn giọng nói: “Vẫn ổn ạ.” Đang nói, liền có nha hoàn ôm cái bọc tã màu đỏ đi đến, Tô Tuệ Nương đón lấy nhìn, lòng chột co thắt, đứa bé này thoát nhìn sắc mặt vàng vọt, vừa gầy vừa nhỏ, đừng bảo là so với Duyên tỷ nhi năm đó vừa sinh ra, mà ngay cả Tinh tỷ nhi thân là trẻ sinh đôi còn khỏe mạnh hơn con bé. @Mac.FThien.P Tô Tuệ Nương âm thầm thờ dài một tiếng, lại liếc nhìn Tề Mai Mai gầy gàn như thoát xác, mầu thân yếu như vậy, đứa bé sinh ra có thể khỏe mạnh đến đâu đây?

“Lần này đi có mang đến hai cây nhân sâm mấy trăm năm hóa hầu, còn có tuyết liên, hà thủ ô, đợi lát nữa sẽ viết cho con toa thuốc, khi mới sinh Duyên tỷ nhi được thái y trong hậu cung kê cho đấy, đối với việc điều trị thân thể hậu sản rất có lợi, con dặn nha hoàn sắc, phải uống thuốc đúng giờ nhớ chưa.”

Tề Mai Mai hai mắt cảm kích, gật đầu nức nở nói: “Cảm ơn đi.”

“Được rồi! Khóc cái gì!” Tô Tuệ Nương một bên nhẹ nhàng đỡ đứa bé, vừa nói với cô ta: “Nhanh nhanh điều dưỡng thân thể cho tốt, như vậy mới có thể chăm sóc nữ nhi, bằng không, con thật sự yên tâm giao con cho đám người kia à!”

Nghe những lời này Tề Mai Mai lập tức kích động hẳn lên, cắn răng nghiền lợi nói: “Bọn họ nằm mơ! Nữ nhi là của con, bọn họ đừng hòng đụng đến một ngón tay.”

“Đây mới là Tề Mai Mai hào sảng không thua nam nhi trước kia a!” Tô Tuệ Nương khẽ cười nói: “Được rồi, bây giờ nói ta nghe xem tại sao con sinh non, thân thể con yếu thế này... để nha hoàn con tới thuật lại đi!”

Nha hoàn của Tề Mai Mai là một cô nương tên Hạ Vũ, từ lúc cô mở miệng nói chữ đầu tiên, trên mặt đã mang theo phần hận, cắn răng nghiền lợi đáp: “... Yến phu nhân, lúc tiểu thư nhà nô tỳ xuất giá chẳng phải ngài có tặng một cây trầm phượng vàng ngâm phi thủy sao? Tiểu thư cực yêu thích, thường ngày đều đặt dưới đáy giường cẩn thận cất kỹ, ai ngờ hơn nửa tháng trước, à Hồ thị kia bỗng nghênh ngang tới đây bảo là muốn thỉnh an chủ mẫu, nhưng lời trong lời ngoài đều diễn đạt lão gia yêu thương à ra sao, chiều chuộng thế nào. Rõ ràng là tới thị uy mà đáng hận nhất là...” Hạ Vũ hít một hơi thật sâu: “Trên đầu à ta ấy mà lại mang một cây trầm giống như đúc cây mà ngài tặng... tiểu thư nhà nô tỳ bây giờ mới sai nô tỳ đi lục tìm trong giường, chiếc hộp ngọc đựng cây trầm kia quả nhiên trống không.” Một tiểu thiếp đeo trang sức đồ cưới mà chủ mẫu giấu dưới đáy hòm, điều này có thể nói rõ cái gì? Tô Tuệ Nương tức đến phát cười. Trước sau hai đời, nàng chưa từng thấy qua thiếp thất lớn lối như vậy đây!

“Tiểu thư chúng ta bây giờ tức giận, muốn Hồ thị tháo cây trầm kia xuống ngay lập tức, nhưng à ta sống chết không thừa nhận, nói đó là cô gia đưa cho à, lúc hai người khác nhau... tiểu thư liền động thai khí, thế mới dẫn đến sinh non.”

Tô Tuệ Nương nghe xong trầm mặc một hồi lâu, quay đầu có phần chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói: “Con ấy, mọi ngày ở trên thương trường bản lĩnh thế mà, sao vừa đến sự tình trong nội trạch lại chân tay co cứng, bị một con thiếp thất đè đầu tác uy tác quái hả!”

Tề Mai Mai nghe vậy, trên mặt hiện chút khổ sở, lắc đầu nói: “Kể từ khi Tạ Phong nạp thiếp vào cửa, con đối với y đã chết lòng, chỉ muốn chờ sinh con xong là lập tức cùng hắn hòa ly, nếu đã như vậy, thì cần gì phải để ý người phụ nữ kia, thích thế nào thì kệ thế ấy!”

Tề Mai Mai là người xuyên không, từ trong xương đã có một loại ý thức nam nữ bình đẳng, giữa vợ chồng hợp thì tụ không hợp thì tan, tuyệt đối chưa từng có suy nghĩ đã động phòng cùng anh là sẽ phải sống chung cả đời, nếu đã nhận rõ bản tính của Tạ Phong kia, cô cũng dẹp luôn ý niệm này. Mà ở điểm này, Tô Tuệ Nương tuy đồng tình với cô, nhưng cũng có chút không hiểu, thân là chính thê nên có dáng vẻ của chính thê, chỉ cần một ngày ngồi ở vị trí chính thê thì tuyệt không thể để cho tiểu thiếp nào bò lên đầu mình thái phân được. Tề Mai Mai không nghĩ cách chen ép thiếp thất, lôi kéo trượng phu, ngược lại khẳng khái muốn hòa ly, ở thời đại này, ấy mà không thấy nhiều. Có điều suy đi nghĩ lại, Tề Mai Mai của cái nhiều, bản thân lại có tài kiếm tiền, không giống với những nữ tử sau khi hòa ly rồi về nhà mẹ đẻ dựa dẫm, bị người khác khinh khinh. Đã như vậy, ngoại trừ danh tiếng bị tổn hao ra đối với cô cũng là một chuyện không tệ.

“Mai Mai, đi hỏi con một lần nữa, con có thật sự xác định muốn hòa ly cùng Tạ Phong kia không?”

“Không hòa ly không được!”

“Sẽ không hối hận?”

“Tuyệt không hối hận!”

“Tốt!” Tô Tuệ Nương đứng lên, quay sang Tề Phương tròn mắt há hốc mồm một bên, định thanh nói: “Ngày mai tẩu bảo đại ca dẫn người tới đây, thu dọn cho Mai Mai, ban đầu đồ cưới của con bé lúc gả vào mang theo cái gì, lúc đi cũng phải lấy về không được thiếu một thứ, viết thư tuyệt tình cho Tạ Phong kia —— chúng ta hòa ly.”

...

Quả nhiên, ngày hôm sau, Vương Đại Lang liền mang theo Vương Bảo Nhi tới, dĩ nhiên, phía sau còn có hai đại hán Cẩm y vệ hùng dũng, là tay hảo thủ trong quân được Yến Hoảng Chân cố ý phái tới. Vương Đại Lang cùng Vương Bảo Nhi đã sớm nghe qua chuyện Tề Mai Mai, tự đáy lòng cũng đầy cảm phẫn. Mà lúc Tề Mai Mai được đưa lên giường êm, đem toàn bộ châu báu nữ trang của cái đồ đặc trong nhà niêm phong đóng gói chuẩn bị khiêng đi, ba người Tạ gia kia hoàn toàn tròn tròn mắt, Tạ Phong sắc mặt trắng bệch, tức đến đỏ ngầu cả mắt, kéo tay Tề Mai Mai liên tục la lối.

Tề Mai Mai đương trường cười lạnh một tiếng, thư tuyệt tình ném thẳng lên mặt y, lạnh lùng nói: “Tướng công không phải ghét bỏ ta cả ngày xuất đầu lộ diện sao? Không phải ghét bỏ ta người đầy mùi tiền sao? Không phải ghét bỏ ta tính tình không tốt không bằng đóa hoa yêu kiều ôn nhu kia của người sao? Vậy ta chiều theo ý người, vĩnh viễn biến mất, tạm biệt.” “Không! Là vĩnh biệt đừng gặp lại nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hòa ly (3)

Edit: Mạc Thiên Y

Tạ Phong sẽ dễ dàng đồng ý hòa ly như vậy ư? Đáp án là: Đương nhiên không biết.

Luật pháp Đại Thụy quy định, “Hòa ly” là phải được hai bên vợ chồng đồng ý, đồng thời mỗi bên phải đưa ra thư hòa ly, nếu không thì hòa ly không có hiệu lực. Mà Tạ Phong xem ra, lần này hoàn toàn là Tề Mai Mai cố tình gây sự, hờn dỗi mà thôi, cô ta từng đối với mình tình ý nhiệt liệt như vậy, sao sẽ nói hòa ly là hòa ly cho được, và lại còn tại lúc con gái bọn họ vừa mới sinh?

Tạ Phong trầm tư khó giải. Còn Tạ mẫu kia sau khi Tề Mai Mai đi rồi, ngược lại vỗ miệng chửi đổng lên một lúc lâu, không ngừng nói chưa từng thấy đứa con dâu nào như vậy, bất hiếu, ghen đố, còn chỉ biết sinh con gái, cần nó có ích gì? Đi rồi càng tốt! Tuy nhiên, màn chửi rủa của mẹ cũng chỉ kéo dài đến tối hôm đó, lúc Tề Mai Mai đi, quả thật là hoàn toàn quán triệt chủ trương của Tô Tuệ Nương, trên cơ bản là mang đi tất cả trong nhà, cho nên đột nhiên, Tạ mẫu phát hiện, đám nha hoàn mọi ngày hầu hạ mình đều không thấy đâu cả, thậm chí ngay cả ba bữa cũng không có người làm, đến chỗ nhi tử đòi tiền, chỉ lấy được hai chữ “không có”. Tạ mẫu tức khắc liền lúng túng, không nói Tề Mai Mai không tốt nữa, trái lại liên tiếp giết giấy Tạ Phong đến nhà mẹ vợ đón Tề Mai Mai “giận dỗi” trở về. Tạ Phong âu cũng nghe lời đi, nhưng liên tục bảy ngày bị sập cửa vào mặt, còn được cho hay Tề Mai Mai đã đến chỗ khác tịnh dưỡng rồi, không có nhà. Bây giờ đã chọc giận y, trong lòng thầm quyết định đợi Tề Mai Mai về rồi, kiểu gì cũng phải cho cô ta biết chút lễ độ.

Mà đồng thời lúc này, tin đồn về Tạ gia bắt đầu truyền bá khắp hàng xóm láng giềng, gì mà tiểu thiếp lớn lối bức chính thê bỏ đi, nào là Tạ tú tài vong ân phụ nghĩa ăn cây táo rào cây sung, rồi mẹ chồng tham lam muốn ép con dâu lấy gia sản, từng cái từng cái, đều nói đến có hình có dạng như thể xảy ra trước mắt họ vậy. @Mạc. Thiên. Y Điều này cũng không trách sức tướng tượng của quần chúng nhân dân quá phong phú, thật sự là những lời này đều có cơ sở. Hồi đầu lúc Tề Mai Mai thành thân, nói là lấy chồng kỳ thật giống như “kén rể” vậy, ở điểm này, có thể nói Tề Mai Mai là có ân với Tạ Phong. Thứ hai, trong lúc thê tử mang thai, Tạ Phong lại nạp nỡ thiếp, hơn nữa nỡ thiếp này còn là một á kiều căng phách lối, chẳng những dám tự động lấy đồ cưới của chủ mẫu, còn làm hại chủ mẫu sinh non thiếu chút nữa ngủ luôn, cái hạng hồ ly tinh này kể cả có giết ngay tại chỗ cũng lợi cho á rồi, nhưng người ta đến bây giờ vẫn còn rất tốt, à, nghe nói ngày thứ ba chủ mẫu về nhà mẹ đẻ, á đã được đại phu chẩn ra có thai. Đây chẳng lẽ còn chưa thể nói rõ lên điều gì? Cuối cùng, mẹ của Tạ tú tài kia, ghé gớm ra mặt, hàng xóm nhắc tới Tạ mẫu đều sẽ tới tập nhỏ một ngụm ác độc, điều ngoa, xảo trá, đến ngõ này chưa tới nửa năm, căn bản là sinh sự với hầu hết hàng xóm chung quanh. Cái gọi là giàu đồ bìm leo, ban đầu mọi người nể mặt Tề Mai Mai còn có thể nhịn một hai, giờ thì hoàn toàn mặc kệ, mỗi khi Tạ Phong kia ra cửa, đều sẽ cảm nhận được có vô số người đang chỉ trỏ, liếc mắt đưa ghen vào y, điều này khiến cho Tạ Phong xưa nay tự cho mình là văn nhân, sau này quyết chí muốn đi con đường làm quan, làm sao chịu nổi. Vì thế không thể không đóng chặt cửa nhà, suốt ngày buồn khổ than thở, cộng thêm mắng Tề Mai Mai không hiểu chuyện.

Nếu nói, đối với chuyện hai vợ chồng họ hòa ly, người nào cảm thấy vui vẻ tận đáy lòng, dứt khoát là Hồ thị rồi.

“Tướng công, còn đang cặm cụi đọc sách à? Nghỉ một chút đi, uống chén chè hạt sen thiếp thân nấu nè.”

Tạ Phong buông sách, nhìn Hồ thị đứng trước mặt, chỉ thấy thị một thân váy trắng, nhu nhu nhược nhược đứng nơi đó, ánh mắt nhìn hẩn hoàn toàn là đau lòng ái mộ, trong lòng không khỏi rung động, kéo tay thị nói: “A Dao, bây giờ ta mới biết, ai mới là người chân chính tốt với ta.”

“Tướng công!” Hồ thị nũng nịu một tiếng, yếu điệu tựa vào lòng Tạ Phong, nức nở không thành tiếng: “Đều do A Dao không tốt, không có một thân thể tốt, không thể giúp ích cho tướng công giống như chủ mẫu được.”

“Đừng nhắc đến người phụ nữ kia nữa!” Tạ Phong biến sắc, có phần hờn hên gầm lên: “Cũng do á, mà khiến ta giờ biến thành trò cười!”

Hồ thị ngậm hé miệng cười, thanh âm càng thêm ôn nhu, bàn tay nhỏ trắng nõn chậm rãi vuốt ve lồng ngực Tạ Phong, dịu dàng nói: “Tướng công đừng nóng. Tề thị kia làm vậy, đơn giản là ý nhà mình có chút tiền tài mà thôi, sĩ nông công thương, thị chẳng qua cũng chỉ xuất thân thương gia thấp hèn nhất mà thôi, tướng công chịu cưới thị đã là ủy khuất rồi, Tề thị kia còn không biết tốt xấu, vút mặt mũi tướng công không thèm quan tâm như vậy, thiếp thân thấy mà đau lòng muốn chết.”

Tạ Phong nghe thấy lời này, lập tức cảm thấy Hồ thị đã nói đến tâm khảm mình, kể từ khi y lấy Tề Mai Mai, đám đồng liêu đồng học của y mỗi lần gặp mặt đều lấy đó ra mà trêu chọc một phen, dần dà, trong lòng Tạ Phong làm sao có thể dễ chịu? Cho nên trong bất tri bất giác liền đem nỗi “oán hận” không tên này trút lên đầu Tề Mai Mai, mỗi khi mẫu thân chỉ chiết gây khó dễ cho thê tử, trong lòng y chẳng những không cảm thấy đau lòng áy náy ngược lại có loại cảm giác khoái trá đã đè ép được nàng.

“... Hơn nữa tướng công đại tài như vậy” Hồ thị ngửa đầu, trong đôi mắt đẹp ngập đầy sùng bái: “Thị hương năm nay nhất định có thể trúng, đến lúc đó

có công danh rồi, đám người khua môi múa mép kia tự nhiên cũng sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng thôi.”

“Lời này của Dao Nhi rất đúng!” Tạ Phong nghe vậy ánh mắt quả nhiên sáng rõ, y đối với tài học của mình luôn luôn có chút tự phụ, trong mắt y, chuyện mình liên tiếp hai lần không trúng, chẳng qua cũng chỉ là kém may mắn mà thôi, lần này, ắt hẳn sẽ đậu.

“Thật không hổ là đoá hoa khéo hiểu lòng người của ta a!” Tạ Phong cười phong lưu phóng khoáng nói: “Không biết so với cộp cái kia tốt hơn bao nhiêu lần đây!”

“Tướng công...”

“Nương tử...”

Không nói đến đôi nam nữ này ở đây cấp tốc hùng hực quần lấy nhau thế nào, mà nói Tô Tuệ Nương lúc này, đêm đã khuya, hai vợ chồng đang nằm trên giường trò chuyện.

“... Ta đã để Mai Mai đến ôn tuyển son trang nhà chúng ta...” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng nói: “Nơi đó không khí tốt lại yên tĩnh, là một nơi tốt để tĩnh dưỡng.”

“Ừ, bảo cô ta ở đó đến khi thi hương kết thúc hãy về!” Yên Hoàng Chân lười biếng ngáp một cái: “Đến lúc đó mọi chuyện cũng xử lý xong rồi.”

Tô Tuệ Nương không hỏi hẳn rốt cuộc định xử lý thế nào, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Triệu Hồng Lư là một trong số ít bằng hữu của Tạ Phong ở kinh thành, khi y lâm vào thời điểm bấp bênh như thế, đối phương còn có thể đối xử với y trước sau như một, thực khiến Tạ Phong cảm động không thôi.

“Đại trượng phu lo gì không có vợ!” Hai người rượu chạy lên não, ai nấy mặt đỏ tía tai: “Nữ, nữ nhân kia muốn hòa, hòa ly đâu có chuyện dễ dàng như vậy!” Triệu Hồng Lư phe phẩy cánh tay, cười đến là lớn lối: “Một mụ đàn bà, chỉ có chúng ta bỏ họ, còn muốn hòa, hòa ly, có mà nằm mơ!”

“Triệu huynh nói rất đúng!” Tạ Phong ấy là tìm được tri âm: “Tiện nhân kia ý nhà mình có chút liên hệ với phu nhân Võ tiến bá là không thềm coi ta ra gì, thực đáng hận!”

“Quyền thế bức mắt người, Tạ huynh Võ tiến bá kia ấy mà là bề tôi tâm phúc của đương kim hoàng thượng, không phải người mà những kẻ công danh chưa thành như chúng ta có thể đối phó, ngàn vạn không thể chống chọi a!”

Tạ Phong sao không biết những điều này, mặt mày tối tăm hừ nặng một tiếng. “Chỉ đợi ta lần này ghi danh bằng vàng, xem xem còn ai dám xem thường ta!”

“Tạ huynh nói rất đúng!” Triệu Hồng Lư kia cười hềnh hếch, sau đó từ trong tay áo móc ra một tờ ngân phiếu trăm lượng đưa cho y: “Chút tiền này hiện đệ cầm trước, vạn sự cứ chờ đến sau thi hương hãy nói!”

Tạ Phong thấy ngân phiếu trong lòng cực kỳ cảm động, kể từ khi Tề Mai Mai đi, trong nhà chẳng còn tiền bạc, trong khoảng thời gian này toàn dựa vào Hồ thị cầm bán chút ít đồ trang sức sống qua ngày, đây đối với Tạ Phong đã sớm tiêu tiền như nước hường thụ thành quen mà nói, có khác nào hành hạ.

Nhàn thoai khoan nói, chớp mắt lại qua hai tháng, Tạ Phong kia cũng không tiếp tục đến chỗ Tề Phương hoặc cửa hàng tìm vợ, chỉ toàn tâm toàn ý ở trong nhà ôn thi, mà Triệu Hồng Lư kia trước sau giúp đỡ tiền bạc vài lần, hai người càng tâm đầu ý hợp, kết thành tri âm.

Cứ thế, thời gian đã đến ngày thi hương.

Sáng sớm, Tạ Phong đã rời giường, Tạ mẫu, Hồ thị còn có tỷ tỷ của Tạ Phong, ba người đều dậy từ rất sớm, ân cần hỏi han Tạ Phong, ánh mắt nhìn y cũng đầy mong đợi, đặc biệt là Hồ thị chốc chốc lo cái này, chốc chốc lo cái kia, Tạ Phong bèn cười nói: “Tất cả đồ vật cần có trong cuộc thi Triệu huynh đã thay ta chuẩn bị thỏa đáng rồi, Dao Nhi không cần phải lo lắng.”

Hồ thị nhìn thấy cái rương trúc cực kỳ tinh xảo bên người trượng phu, không khỏi có phần kinh ngạc nói: “Đây là Rương Trạng nguyên của Bát Bảo Trai bán sao, nghe nói bên trong chẳng những chứa giấy và bút mực còn có vải che mưa, than đá, toàn những vật phẩm cần thiết nhất đẳng, mỗi một cái rương như vậy đã tốn 150 lượng bạc rồi!”

“Thật ư!” Không đợi Tạ Phong nói cái gì, Tạ mẫu cùng Tạ tỷ hai người mặt sáng choang sò tới, đông sò sò tây mò mò: “Cái rương thế này, mà trị giá ngần ấy tiền a! Phong Nhi à, con phải giữ gìn cẩn thận, nói không chừng lần sau còn...”

“Lão phu nhân!” Hồ thị đột nhiên gọi một tiếng: “Ngài nói cái gì vậy, tướng công lần này chắc chắn đậu Trạng nguyên, nào còn có lần sau cái gì!”

“Đúng đúng đúng!!! Đệ đệ nhất định có thể làm được!!!” Tạ tỷ vội vàng nói tiếp.

Tạ Phong có chút phiền chán liếc nhìn chị và mẹ, âm thầm lắc đầu, khinh thường xì một tiếng: đọt nát.

Ngồi xe ngựa đến trường thi, một nơi rộng lớn người cũng đông nghìn nghịt, Tạ Phong đã thi qua hai lần thành ra tương đối có kinh nghiệm, nên cũng không nóng nảy, chỉ ở trên xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi. Đợi đến một tiếng chiêng trống trời lên, là biết các thí sinh nên vào trường thi.

Lúc này bên ngoài trường thi đã xếp một hàng dài rồng rắn, có quan binh trong tay cầm đao thương canh gác tại hai bên, ánh mắt như đao rà soát tới lui, từng thí sinh vào trường thi đều được kiểm tra kỹ càng, từ quần áo mặc trên người đến vật phẩm tùy thân mang theo. Tạ Phong biết đây là đang kiểm tra gian lận, nếu ở đây bị lục soát ra thứ gì, thí sinh chẳng những sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi ngay lập tức, hơn nữa sẽ bị quan viên ghi vào hồ sơ, đời này chẳng khác nào đứt đường làm quan.

Từ sáng sớm đợi đến giữa trưa, rốt cục đến phiên Tạ Phong.

Đứng ở nơi đó, y về mặt thần nhiên mặc cho họ soát người.

Hai tay quan binh lục soát thân thể y, ngoài ra còn có hai người đang kiểm tra rương trúc tùy thân của Tạ Phong.

“Cẩn thận chút, đừng làm vỡ nghiên mực, đây chính là nghiên mực Hồ Châu thượng đẳng đấy!” Nhìn họ tay chân vụng về, Tạ Phong không khỏi cau mày nhắc.

Một binh sĩ trong đó đang cúi đầu ra bên ngoài lấy đồ nghe vậy, bỗng ngẩng đầu, khẽ liếc y một cái, lộ ra biểu tình cười như không cười, bỗng nhiên giọng nói vang lên thật cao, đập mạnh xuống đất một cái, Tạ Phong biến sắc, thoáng chốc quắc mắt quay sang nhìn gã. Song đúng lúc này, binh sĩ kia lại đột nhiên thốt lên nghi hoặc, chỉ vào một quyển sách mỏng chẳng biết từ trong rương rơi ra từ lúc nào, hô: “Đại nhân, thí sinh này gian lận.”

Tạ Phong bỗng chốc dờ dẩn ra đó, y tròn mắt hốc mồm nhìn quyển sách mỏng kia, đây đây đây đây là ——

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Tiến cung

Edit: Mạc Thiên Y

Khi Tô Tuệ Nương nghe lại hai chữ Tạ Phong, đã là lúc thi hương kết thúc hơn hai tháng.

“Trông con có tinh thần hơn rồi đó!” Tô Tuệ Nương nhìn Tề Mai Mai trước mắt, cười nói.

Quả nhiên, so với hơn ba tháng trước, Tề Mai Mai rõ ràng hồng hào khỏe mạnh trông thấy, mà trên mặt cũng lần nữa khôi phục tinh thần phấn chấn! Không chỉ có như thế, bé gái trong lòng cô lấy tên Thục Nhi cũng lớn hơn chút, trông trắng trẻo mềm mại.

“Cũng may là nhờ di!” Tề Mai Mai chân thành nói: “Lần này thật sự khiến di lao tâm khổ trí vì con rồi.”

Tô Tuệ Nương cười lắc lắc đầu, vỗ vỗ tay cô: “Nói những thứ này làm gì, đúng rồi, Tạ Phong kia thế nào? Còn dám tới làm phiền con không?”

Tề Mai Mai lắc lắc đầu, trong giọng nói có chút phiền muộn vừa như có chút hờn dạ: “Viết thư hòa ly cho con xong không bao lâu liền đứt nẫu tủy của y, và cả Hồ thị kia về quê, đời này cũng sẽ không bước vào Thượng Kinh nữa bước.”

Thì ra sau khi bị lục soát ra vật chứng gian lận tại trường thi, Tạ Phong kia không phục, đương trường tức giận phản kháng, song một thư sinh như y sao có thể chống lại những quân sĩ có công phu trong người kia, đương trường bị chụp gồng xiềng lên, ném vào trong lao. Sau khi mẫu tử y nghe được tin này, gồng như tin dữ kinh thiên, tức khắc cứng đờ ra đó, cuối cùng vẫn là Hồ thị kia ra chủ ý, nhờ người đến tiệm hương tìm Tề Mai Mai, cô có tiền lại quen biết quý nhân trong kinh thành, nhất định có thể giải quyết chuyện này. Tề Mai Mai ngay tại chỗ đề xuất: muốn đưa Tạ Phong ra, được! Trước tiên giao thư hòa ly ra, bằng không, một người phụ nữ như nàng sợ là cũng lực bất tòng tâm a!

Người nhà họ Tạ ban đầu còn khóc lóc la lối rất nhiều ngày, song, Tạ Phong trong lao là người không chịu nổi trước nhất, một thư sinh văn nhược như y, ấy mà lại bị nhốt chung phòng với một bọn cướp sông cướp biển, trong đó y được “chăm sóc” đã không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, mỗi phút mỗi giây đối với y mà nói đều như hình phạt lăng trì, cho nên trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng y đồng ý ngay tắp lự không hề nghĩ ngợi, viết thư hòa ly ngay tại chỗ, để mẫu thân mang cho Tề Mai Mai.

Tạ Phong gian lận tại trường thi, danh tiếng đã xem như hỏng rớt ráo, về sau ngay cả tư cách tiếp tục đi thi cũng không có, Tề Mai Mai cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

“Bất kể thế nào, con và y xem như cũng từng là vợ chồng.” Tề Mai Mai hít sâu một hơi nói: “Về sau cả hai đường ai nấy đi, đời này cứ như vậy đi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy thở dài một tiếng, chuyện Tạ Phong gian lận, rõ ràng là bút tích Yến Hoảng Chân ở phía sau sai khiến, nhưng nàng cũng không thấy Tạ Phong kia đáng thương chỗ nào, hạng người vong ân phụ nghĩa, bạc tình bạc nghĩa như y đáng bị trừng phạt.

Thế là, chuyện Tề Mai Mai hòa ly xem như hoàn toàn chấm dứt tại đây, gã Tạ Phong kia cũng là lần cuối cùng xuất hiện trong câu chuyện của hai người. ㊟Mạc.FHien.Y Nhiều năm sau, Tề Mai Mai vừa làm ăn buôn bán phát đạt, vừa tận tâm nuôi dưỡng con gái, cuộc sống trôi qua cũng dạt dào

vui vẻ, hơn nữa tại Thục tỷ nhi ** ** tuổi, Tề Mai Mai gặp một vị nam tử tính cách trung hậu thành thật, cô liền tái giá, lần hôn nhân này cực kỳ mỹ mãn hạnh phúc, không lâu sau còn cho Thục tỷ nhi thêm một đệ đệ, Tề Mai Mai cũng có thể nói là khổ tận cam lai.

Editor: Mạc Thiên Y

Thu đi đông đến, trong thoáng chốc lại là một năm, cữu cữu Hoắc Cương của Yến Hoảng Chân quyết ý “chậu vàng rửa tay” không đem tâm tư đặt vào đoàn ngựa thồ nữa, dù sao tuổi tác sờ sờ ra đó, không vẫy vùng nổi nữa. Tô Tuệ Nương đề xuất đón ông đến sống chung, nhưng Hoắc Cương lại nói cái gì cũng không làm, không chỉ có thế, ông không chịu ngồi yên mà luôn mãi suy tính, đón hai bé trai 4-5 tuổi trong thiện đường của kinh thành, nhận làm nghĩa tử, để tại bên người nuôi dạy. Tô Tuệ Nương nghĩ đến đây, trong lòng có chút áy náy, nàng còn nhớ rõ mấy lời Hoắc Cương nói lúc trước: “Sinh nhiều con, kế thừa hương khó”, nhưng chớp mắt đã nhiều năm như vậy, ngoài Duyên Duyên ra, nàng chưa từng mang thai thêm lần nào, trong bụng không khỏi sốt ruột, Duyên tỷ nhi tuy ngoan, nhưng nói sao cũng là con gái, trong nhà không có đàn ông chống đỡ, chẳng đến mấy năm, khẳng định sẽ xuống dốc, hơn nữa từ từ tâm mà nói, nàng cũng muốn lưu lại huyết mạch cho Yến Hoảng Chân, nhưng khổ nỗi là trời không chiều lòng người.

Vài ngày trước 30 tết, Tô Tuệ Nương nhận được thư nhà của Tô Văn từ Quý Châu xa xôi, trong thư nói, Lâm thị và bọn trẻ đều khỏe, hơn nữa lệnh điều chức của Tô Văn đã ban xuống, đợt Miêu loạn trước đó, bởi vì cậu tổ chức nha dịch trấn áp loạn lạc, duy trì được ổn định cả huyện, do đó đã ghi công. Tại ba năm sau, từ huyện lệnh huyện Hoài Viễn – Quý Châu, thăng lên Đạo học Hoài Viễn đạo, ba năm sau, ở vị trí Đạo học làm được cũng bình bình ổn ổn, lần này quan tịch khảo hạch trong Hộ bộ đánh giá là hạng ưu, vì thế sẽ quay lại kinh thành vào tháng ba năm sau, chờ Hộ bộ điều lệnh.

Tô Tuệ Nương hay tin dĩ nhiên là vui mừng quá đỗi, trong lòng cũng càng kỳ vọng thời gian trôi nhanh chút, để mấy người Tô Văn sớm trở lại. Điều này khiến Duyên tỷ nhi bên cạnh rất không thoải mái, chu mỏ lầu bầu: “Mẹ cũng có con rồi, sao còn nhớ tới người khác.” hại Tô Tuệ Nương cộc đầu con bé, cười lớn một hồi.

Kỳ thật mỗi tiết xuân, chẳng qua lặp lại một vòng trình tự của một năm, thế nhưng cuộc sống là vậy, mọi người thân ở trong đó cũng thường làm không biết mệt, qua hết mùa xuân, mừng một đầu năm, trong nội cung thiết yến, một nhà ba người tiến cung tạ ơn. Yến Hoảng Chân đi tiên điện gặp vua, Tô Tuệ Nương cùng Duyên tỷ nhi thì đến chỗ Diên hi cung của Lệ quý phi nương nương, hoàng hậu mất sớm, bây giờ là Lệ quý phi tạm giữ Phượng ấn, thống lĩnh hậu cung.

Tô Tuệ Nương dựa theo cấp bậc ở ngoài Diên Hi cung chờ triệu kiến, nay không giống xưa, theo địa vị Yến Hoảng Chân dần vững vàng, thân phận của Tô Tuệ Nương cũng tăng lên, cho nên chỉ cần đứng đó, thì những phu nhân hầu gia bá tước đều đến bắt chuyện, nàng đã không phải lần đầu gặp chuyện này, tất nhiên là ứng phó thành thạo, đối với bất kỳ ai cũng đều nho nhã lễ độ. Phụ nữ tụ lại, trong câu chuyện phần lớn đều bắt tri bắt giác nói đến con cái, trong chốc lát là vị phu nhân này khen Duyên tỷ nhi thiên sinh lệ chất thật giống như tiên nữ hạ phàm, trong chốc lát là vị phu nhân kia nói Duyên tỷ nhi nhìn thật thông minh huệ chất lan tâm, trong lời nói rất có ý tứ hỏi thăm hôn sự. Trong lòng Tô Tuệ Nương thăm rủa, Duyên tỷ nhi qua năm cũng chỉ mới mười tuổi mà thôi, giờ nói chuyện cưới gả thực sự đúng là quá sớm.

Không bao lâu, Lệ quý phi nương nương tuyên nàng cùng với vài mệnh phụ khác vào điện.

Thời gian luôn bắt công ưu đãi một vài nữ nhân, thí dụ như Tô Tuệ Nương lại thí dụ như nói Lệ quý phi nương nương trước mặt. Chỉ thấy ngồi trên kim tọa Loan Phượng, người phụ nữ kia một thân cát phục ngũ phượng đỉnh kim, mái tóc dài đen nhánh vấn thành búi tóc lĩnh xà, trên búi tóc đội bộ điều Song loan điểm thúy khảm hồng ngọc rũ rờ, rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng lại có một loại khí độ phong lưu, giữa lúc nhìn quanh đều hiện lộ ra ý nhị tao nhã, dựa vào mỹ mạo thế kia, cũng khó trách cô ta giữa một đám tần phi trẻ tuổi, vẫn thánh sùng không giảm.

Sau khi thỉnh an Lệ quý phi, mấy vị mệnh phụ bèn chia ra thỉnh an mấy vị hoàng phi khác, theo thứ tự là Lữ phi sinh Hoài An vương, Vu phi sinh hạ Vĩnh Dương công chúa, Sâm phi sinh hạ Vĩnh Cảnh công chúa cùng với Tề phi sinh hạ Vĩnh Trữ công chúa. Lệ quý phi nương nương dường như đặc biệt thích Tô Tuệ Nương, mỗi lần thấy các nàng là dáng vẻ cười khanh khách, nhiệt tình hơn hẳn so với mấy vị mệnh phụ khác. Đang trò chuyện, một loạt tiếng bước chân vang lên bình bình, trong nháy mắt, mấy đứa nhỏ ồn ào chạy vội vào, dẫn đầu là một bé trai mập rậm mắt to, lanh lợi khá ái, chỉ thấy cậu bé thân diện áo bông màu vàng sáng, ngang hông đeo đai bích nguyệt, chân mang ủng đen, một đường bước nhanh tới thẳng trước mặt Lệ quý phi, ngoài miệng như làm nũng hô: “Mẫu phi, mẫu phi, hai nhi đến rồi!” Nghe tiếng gọi từ trong miệng đứa bé này, trong lòng Tô Tuệ Nương chợt động, hiểu ra bé trai này hẳn là cốt nhục của Lệ phi, Ngũ hoàng tử Tề Ngạc vương – Chu Thông.

“Thằng bé này, thật chẳng có quy củ gì cả, sao lại xông vào như thế? Không thấy mẫu hậu đang bận ư?” Lệ phi ngoài miệng trách cứ, nhưng trên mặt lại hoàn toàn là yêu chiều. Lữ thị bên cạnh thấy thế lại đột nhiên chen lời: “Ngũ hoàng tử là nhờ mẫu phi mà, cho nên mới vội vã chạy tới có đúng không?”

Chu Thông là đứa bé lanh trí, nghe vậy lập tức gật gật đầu nhỏ.

Lệ phi nghe xong, vẻ mặt càng thêm sùng nịch, cười gần như thành một đóa hoa.

“Hai nhi bái kiến Lệ mẫu phi, bái kiến Lữ mẫu phi, bái kiến...” Đứng sau là một bé trai lớn hơn một chút, đoán tầm chín mười tuổi, đồng dạng là y phục hoàng tử, nhưng so với Chu Thông lanh lợi đáng yêu, vị hoàng tử này trông không được như vậy, cậu đáng đáp rất béo, trắng trắng mềm mềm, gây cho người khác một cảm giác khờ khạo ịch, nhưng cử chỉ lại ra hình ra dạng, lúc này đang quy củ thỉnh an mấy vị hoàng phi.

“Bình Nhi đến à!” Lệ quý phi lập tức cười lên tiếng, thương yêu vẫy tay với Hoài An vương Chu Bình: “Nhanh đến chỗ mẫu phi nào.”

Lúc bọn nhỏ chạy vào, Tô Tuệ Nương cũng đã đứng lên, những đứa trẻ có thể chạy trong cung như vậy, khẳng định là hoàng tử công chúa không lẫn vào đâu được, mà lúc này nương nương hội đứng lên, nàng cũng có thể nhìn kỹ hơn, người sau này sẽ tiếp nhận đại nghiệp, ừm, nói thế nào nhỉ, Tô Tuệ Nương nghĩ —— hình như chỉ là một đứa bé rất bình thường a.

“... Yến Như Duyên, vậy là bổn điện hạ tìm thấy người rồi!” Đang lúc Tô Tuệ Nương hầy còn “trầm tư”, ánh mắt Ngũ hoàng tử Chu Thông nhìn thẳng vào nữ nhi đứng sau lưng nàng, dương dương đắc ý nói: “Phụ hoàng mới cho ta một con ngựa nhỏ, là thiên lý mã bên Tây Vực tiến cống đó nha, đi, ta

dẫn người đi xem!”

Duyên tỷ nhi nghe xong hai mắt bỗng chớp sáng rực, trông rất là động tâm

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Giận dữ

Edit: Mạc Thiên Y

Sau khi từ trong cung trở về, Tô Tuệ Nương cố ý gọi con gái đến bên cạnh, hỏi: “Quan hệ giữa con và Ngũ hoàng tử rất tốt?”

Duyên tỷ nhi nhún vai: “Thình thoảng gặp trong cung, không xem là quen lắm.”

Kỳ thật nhắc tới ngọn nguồn trong này, còn phải nói đến tính cách của hai đứa trẻ. Duyên tỷ nhi hoạt bát cởi mở, trong xương còn có loại chính nghĩa trời sanh, thích nhất bên vực kẻ yếu. Mà Ngũ hoàng tử kia là một đứa trẻ được chiều thành thói, tính cách có phần bá đạo. Trong một lần tình cờ, Duyên tỷ nhi vừa khéo đụng phải ngũ hoàng tử đang “bắt nạt người khác”, nhất thời khó chịu tiến lên ngăn cản, cũng không biết sao hai đứa chúng lao vào đánh nhau. Duyên tỷ nhi cứ như vậy thu thập Ngũ hoàng tử một trận, may mà hai đứa còn nhỏ, hoàng thượng cũng không trách tội, thế là coi như có “quen biết” nhau.

Tô Tuệ Nương không biết duyên cớ trong đó, giờ nghe con gái kể lại, không khỏi kinh hãi, nghĩ người một lúc lâu mới chau mày nói: “Không phải mẹ đã dặn con, trong cung nơi nơi phải cẩn thận, không thể tùy tiện can quấy sao? Ngũ hoàng tử là con ruột của hoàng thượng, là con cái dòng dõi Thiên gia quý tộc, sao có thể đánh nhau với cậu ấy?”

Duyên tỷ nhi nghe xong, mặt chợt dạ lúng ta lúng túng nói: “Đó, đó là chuyện xảy ra lúc mới vào cung mà, giờ con đã biết rõ quy củ rồi, tuyệt sẽ không tái phạm nữa ạ.”

“Con đó!” Tô Tuệ Nương lắc đầu nói: “Lại nói Ngũ hoàng tử kia còn nhỏ hơn con đến mấy tuổi lận, con cũng không biết xấu hổ đi động thủ với người ta.”

Duyên tỷ nhi lên le lưỡi, lăm bằm: “Là do bản thân cậu ta vô dụng thì có!”

Có thể là lúc Tô Tuệ Nương mang thai con bé, ngâm nhiều linh tuyến trong không gian, thể chất con bé tốt kinh người, hơn nữa cả người còn có một luồng quái lực, bình thường cho dù đứa trẻ lớn hơn con bé, cũng không khỏe bằng nó.

Tháng ba, khí trời ấm lên, tuyết lạnh lẽ tan, mấy người Tô Văn rốt cục về tới kinh thành trước cuối tháng. Tô Tuệ Nương và Yến Hoảng Chân tự mình ra ngoài cách cửa thành năm mươi dặm đi đón. Từ xa đã nhìn thấy chiếc xe ngựa to màu xám xanh, sau một tiếng “Hí————”, xe ngựa ngừng lại, trước tiên một người từ trên cang xe nhảy xuống, đợi Tô Tuệ Nương nhìn kỹ, người nọ một thân áo trắng, mặt lún phún râu, nhuộm đầy phong sương, bên khóe miệng lại có nụ cười nhàn nhạt, không phải Tô Văn thì ai?

Từ biệt sáu năm, cậu quả thật không còn như xưa.

Hai tỷ đệ gặp nhau tất nhiên kích động một trận, Tô Tuệ Nương xúc động xém chảy nước mắt, sau đó Lâm thị cùng Thường Nhuận Nga còn cả hai đứa bé cũng đi ra gặp mặt.

Người một nhà kích động hưng phấn nói một hồi, dưới sự giục giã của Yến Hoảng Chân, mới quay vào xe ngựa chạy về kinh thành.

Về đến nhà, mọi người rửa mặt trước, sau đó đi ra gặp nhau.

Lâm thị nắm thật chặt hai tay nữ nhi, ánh mắt lom lom nhìn nàng, liên thanh nói: “Nhớ con muốn chết! Nhớ con muốn chết!”

Tô Tuệ Nương thấy bà vừa gọi vừa khóc, trong lòng cũng kích động cũng chưa xót: “Mấy năm nay thân thể mẹ ổn chứ? Vào đông còn ho không?”

“Ổn ổn ổn, hết thấy đều tốt, Quý Châu bên kia khí trời ấm áp, mẹ đã không còn ho nữa, em dâu con hiếu thuận, Thực ca nhi và Tinh tỷ nhi cũng ngoan ngoan bớt lo, người mẹ lo duy nhất chỉ có con, cách xa như vậy, đưa tin cũng bất tiện.”

“Mẹ, chúng ta không phải đã trở về sao!” Thường Nhuận Nga bên cạnh nghe lời này cười to nói.

Chỉ thấy hôm nay cô ta mặc một thân váy xanh đen thêu hoa, thân trên còn khoác áo tơ tằm màu trắng, mái tóc vẫn thành búi tóc tròn, trên búi tóc cắm bộ điều xuyên hoa hí châu mạ vàng, trên cổ tay còn đeo đôi vòng bạch ngọc, trông cả người mượt mà nộn nộn mà không ít, tính thần cực tốt, nói chuyện sáng lạng, không còn bảo thủ quy củ như lúc vừa bước vào cửa, cả người toát ra cảm giác cởi mở nhiệt tình.

Xem ra có phu quân bên cạnh so với không có phu quân bên cạnh, đối với phụ nữ mà nói thật đúng là không giống nhau a! Tô Tuệ Nương cười thầm trong bụng, trêu ghẹo nói: “Ồi, hóa ra chỉ có mẹ nhớ con, cô nàng không có lương tâm này không nhớ tỳ à? Uống cho tỳ ngày đêm nhớ muội!”

“Xem tỳ tỳ nói kìa!” Thường Nhuận Nga cười vẻ mặt sáng khoái: “Sao không nhớ tỳ chứ! Đường núi xa xôi cách trở như vậy, muội cũng không quên đem cho tỳ hai thùng đặc sản đây này!”

“Xem như muội có lòng!” Tô Tuệ Nương mỉm môi cười.

Không bao lâu, Thực ca nhi cùng Tinh tỳ nhi đến vấn an nàng, Tô Tuệ Nương một tay ôm một đứa, trên mặt đều là vui sướng: “Aiz! Lúc đi vẫn còn là đứa bé mới chỉ biết ngồi, loáng cái đã lớn chừng này rồi.”

Thực ca nhi dậm dáp vẫn khoẻ khoắn kháu khỉnh như lúc bé, Tinh tỳ nhi thì ngược lại, đã trưởng thành một tiểu cô nương thanh tú, mặc áo ngắn thêu hoa lan, thoát nhìn dịu dàng ít nói. Hai đứa chúng kỳ thật đã không nhớ rõ chuyện lúc bé, có thể là vì tổ mẫu luôn thường xuyên nhắc tới người cô cô này, lại còn thỉnh thoảng nhận được ít đồ ăn ngon đồ chơi đẹp từ kinh thành. @Mac.Fhu.Ψ Cho nên đối với Tô Tuệ Nương, hai đứa bé rất yêu thích, giờ gặp lại, cũng không có cảm giác xa lạ, đều ngọt ngào chào một tiếng: “Cô cô ạ!”

“Đúng rồi, Duyên tỳ nhi đâu? Sao không thấy con bé?” Lâm thị thắc mắc hỏi.

Tô Tuệ Nương bèn kể chuyện con gái vào cung làm bạn học cùng công chúa. Lâm thị cùng Thường Nhuận Nga nghe xong càng tấm tắc lấy làm lạ, cảm thán không thôi.

Lúc từ Tô phủ đi ra, trời đã về chiều, bắt gặp mấy người Tô Văn giữ lại, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoảng Chân lên xe ngựa trở về phủ. Thấy trên mặt thê tử vẫn hiện vẻ kích động như cũ, Yến Hoảng Chân không khỏi cười nói: “Văn đệ lần này sẽ phải ở trong kinh kiếm một chức quan trông mà, sau này có rất nhiều cơ hội gặp nhau, Tuệ tỳ tỳ đâu cần phải thế.”

“Ta biết!” Tô Tuệ Nương có phần ngượng ngùng lau mắt: “Cũng không biết sao, chỉ là cảm thấy rất vui.”

Thì ra trong bất tri bất giác, nàng đã xem mấy người Lâm thị cùng Tô Văn là người thân thật sự của mình rồi!

Giống như lời Yến Hoảng Chân nói, hai tháng sau, Tô Văn được bổ nhiệm làm Tà lang trung Lại bộ, quan cư chính ngũ phẩm.

Trong kinh thành, theo như lời tất cả người quen biết Tô Tuệ Nương mà nói, nàng thật sự là một nữ nhân tốt số, trên không có cha mẹ chồng, dưới không có chị em dâu, trọng phu trung thành, nữ nhi nhu thuận, cuộc sống giàu có, có quyền có thế, mà chính nữ nhân ấy, đoạn thời gian gần đây lại phát ra con giận kinh thiên, tức đến nổi trực tiếp trở về nhà mẹ, mà mặc kệ đến trọng phu đau khổ van nài.

“... Xác định chứ?” Thường Nhuận Nga liếc nhìn chị chồng tái xanh cả mặt, cẩn thận dè dặt nói: “Tỷ phu, huynh ấy thật sự...”

Tô Tuệ Nương đột nhiên chảy nước mắt, cắn hận nói: “A Nga muội cũng biết đó, dưới gối tỳ chỉ có mỗi Duyên tỳ nhi, con bé tuy tốt, nhưng chung quy vẫn là con gái, tỳ, tỳ trông mong sinh hạ một đứa con trai cỡ nào a. Vì điều này, mà tỳ uống biết bao chén thuốc đắng điều dưỡng thân thể, thấp hương bá Phật nôi nôi, chỉ cầu Bồ Tát có thể thành toàn tâm nguyện này của tỳ...” Tô Tuệ Nương khóc đến uất ức không thôi: “Nào ngờ, tỳ bên này cố gắng như vậy, hần, hần thế mà lại lên lút hạ thuốc tránh thai cho tỳ.”

Thường Nhuận Nga nghe đến đó trên mặt lộ vẻ đồng tình sâu đậm cùng thật khó mà tin được.

Người cô đồng tình dĩ nhiên là Tô Tuệ Nương, ở nơi thế đạo này, đối với phụ nữ mà nói sinh hạ con trai quan trọng đến cỡ nào a, đừng nói mấy lời gì mà trai gái đều như nhau. Con gái dâu có tốt mấy, cũng phải gả ra ngoài, chỉ có con trai mới có thể kế thừa hương khói, chống đỡ môn hộ, sau này mình già rồi thì mọi thứ đều phải dựa vào con trai. Xa không nói, nói đến Thích thị Hầu phủ đi, đó cũng là người có thù oán, nhưng đầu thị ta giỏi như vậy, cũng bởi vì không có con trai mà cả đời phải sống dựa vào sắc mặt người khác. Hôm nay còn có ai nhớ được phu nhân Vĩnh Bình Hầu tình thâm ý nặng cùng Yến Hạo Nhiên vang danh khắp kinh thành xưa kia chứ?

Điều không thể tin được là Yến Hoảng Chân, trong mắt Thường Nhuận Nga, Yến Hoảng Chân đối với thê tử thật đúng là làm đủ bốn chữ “ngàn theo trăm thuận”, theo lý mà nói, không nên mặc kệ mong muốn của thê tử, làm ra chuyện lên lút bỏ thuốc, chỉ vì ngira thai như vậy a.

“Nếu không phải tỳ một lần tình cờ phát hiện, hần còn không biết sẽ gạt tỳ bao lâu đây!” Tô Tuệ Nương mặt xanh mét, cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói: “Lần này, tỳ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hần!”

Tô Tuệ Nương nói được thì làm được, trong nửa tháng sau, vô luận Yến Hoảng Chân tới Tô phủ bao nhiêu lần, Tô Tuệ Nương chính là không gặp. Chẳng còn cách nào, Yến Hoảng Chân vội đón con gái về, thấy con gái, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là cực kỳ cao hứng, bởi vì ở trong cung con bé được nuôi dạy chung với đám công chúa, cho nên trông uy thế hơn trước kia. Tuy nhiên, đây đều là ở mặt ngoài, ở trước mặt mẫu thân, cô bé vĩnh viễn vẫn là nha đầu “giáo hoạt” kia.

“Mẹ, mẹ ngàn vạn không thể tha thứ cho cha được!!!” Duyên tỳ nhi mặt đầy căm phẫn: “Quá đáng, thật sự là quá đáng, dám tìm mẹ kế cho con!”

“Nói gì!” Tô Tuệ Nương bị lời của con gái làm cho mù mờ: “Mẹ kế gì cơ?”

“Đúng ạ, mẹ mấy ngày nay mẹ không ở trong phủ không biết...” Duyên tỳ nhi vẻ mặt do dự, dè dặt nói: “Chuyện hoàng thượng thưởng cho phụ thân tám ca cơ xinh tươi.”

Tô Tuệ Nương vừa nghe lời này, lửa tâm can phụt một cái hừng hực bốc cháy, giòi lắ, mình rời nhà chưa tới nửa tháng, Yến Hoắng Chân dám thu ca cơ cơ đấy?

Bị phần nộ cùng ghen tỵ làm choắng váng đầu óc, nàng không nhìn thấy nụ cười giắo hoạt vụt qua của nữ nhi, bấy giờ thu thập qua quýt, rồi leo lên xe ngựa trở về phủ.

Song, ngoài ý liệu nàng không có thấy ca cơ xinh xinh tươi tươi trong nhà mình (Duyên tỵ nhi hình dung), mà ngược lại nhìn thấy Yến Hoắng Chân quỳ trên tấm phản giặt đồ. Bất gặp tình cảnh này, trong lòng Tô Tuệ Nương còn có gì mà chưa hiểu, nàng quay đầu nhìn con gái, ai ngờ nha đầu kia đã sớm lần đi đâu mất.

“Tuệ tỵ tỵ, Tiểu Thất biết sai rồi!” Yến Hoắng Chân cắn môi, lộ vẻ mặt vờ đáng thương, liền tu nói: “Nàng tha thứ cho ta đi!”

Nam nhi dưới gối có hoàng kim, hẳn có thể làm đến nước này, con giận trong lòng Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là đã tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Cầu hôn

Edit: Mạc Thiên Y

Rốt cuộc Yến Hoắng Chân nói xin lỗi thế nào, cầu xin tha thứ ra sao, nói bao nhiêu lời hay, chúng ta tạm không nói đến, bạn chỉ cần biết rằng, đến cuối cùng Tô Tuệ Nương vẫn tha thứ cho hẳn là được, chỉ có một điểm, Tô Tuệ Nương muốn Yến Hoắng Chân cam đoan tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy nữa, mặc dù hẳn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Chuyện “tránh thai” liền tạm thời chấm dứt tại đây, trong nhà lại lần nữa khôi phục hòa bình.

Duyên tỵ nhi nhìn thấy cha mẹ hòa hảo, càng cao hứng không thôi, ôm cổ Tô Tuệ Nương làm nũng một trận.

“Ngày thường đều vặo vớo với cha cô, đến lúc nghiêm túc thì lại hướng về phía hẳn.” Tô Tuệ Nương gõ cái đầu nhỏ của con, lắc đầu cười khổ nói: “Con đây!”

Duyên tỵ nhi le lưỡi, làm bộ thờ dài một tiếng: “Àyz! Ai bảo ổng là cha ruột con chứ!”

Tô Tuệ Nương rốt cuộc vẫn sợ Yến Hoắng Chân lén cho mình uống chỗ thuốc kia sẽ ảnh hưởng đến thân thể, cố ý tìm tới đại phu tinh thông điều dưỡng, tỉ mỉ kiểm tra một lần, may mà không có chuyện gì lớn, chỉ cần ngừng thuốc, tĩnh dưỡng một thời gian, lại sinh hoạt vợ chồng thì có thể rất nhanh mang thai. Tô Tuệ Nương nghe xong, có thể nói là vui mừng quá đỗi, ra sức tính ngày. Không phải nàng quá gấp, mà thật sự là tuổi tác đã sờ sờ ra đó, tính một chút, nàng năm nay cũng đã qua ba mươi, coi như là phụ nữ lớn tuổi rồi, nếu không sinh, sợ về sau căn bản không có cơ hội sinh nữa.

Song, điều làm người ta vô cùng thất vọng là, trong hai năm sau, vô luận Tô Tuệ Nương cố gắng thế nào, nóng lòng ra sao, bụng của nàng vẫn không có chút động tĩnh nào, mà Yến Hoắng Chân cũng tỏ vẻ mình thật sự không có động tay chân gì trong đó, bất đắc dĩ, nàng buộc phải dẹp bỏ ý niệm này, có lẽ số mình không có con trai được.

“Thực xin lỗi.” Mỗi lần nhìn thấy gương mặt của Yến Hoắng Chân, trong lòng Tô Tuệ Nương đều dâng lên áy náy nồng đậm.

Mà khác với thế tử, Yến Hoắng Chân đối với chuyện sinh con trai làm như hoàn toàn không thêm đề ý, thậm chí mơ hồ đề nén cao hứng của mình, còn làm bộ an ủi: “Mệnh có thì cuối cùng cũng sẽ có, trong mệnh không có thì chớ cưỡng cầu, chúng ta đã có Duyên tỵ nhi, vậy là đủ rồi!”

Cũng chỉ có thể như vậy, Tô Tuệ Nương nghĩ, về phần ý định nạp tiểu thiếp cho trượng phu, nàng càng chưa từng nghĩ qua, đây cũng là một loại ích kỷ sao, Tô Tuệ Nương khẽ thở dài.

©Mạc. Thiên. Y Thời gian hai năm đủ để Duyên tỵ nhi từ một tiểu cô nương nhoi nhoi, trở nên thành thục hơn rất nhiều, bấy giờ cô bé đã không tiến cung nữa, dù sao đám công chúa cũng lớn dần rồi, không còn thời điểm cần bạn chơi nữa. Đối với con gái Tô Tuệ Nương mặc dù cưng chiều, nhưng lúc nên nghiêm khắc quản giáo, nàng cũng tuyệt không nương tay, thành thử, bấy giờ Duyên tỵ nhi vô luận ngồi hay đi lại đều là phong phạm của đại gia khuê tú (ở mặt ngoài), tuy là thâm tàng khuê các, nhưng các phu nhân quyền quý trong kinh thành ai mà không biết, nhà Võ tiến bá có một cô con gái xinh đẹp như hoa tính tình sáng lắg hào phóng, mà đi theo cùng là đủ loại hời thăm rặp rờn, về chuyện hời thăm, ngoài hôn sự ra còn là chuyện gì chứ?

Ở thời đại này, gắ con gái cũng là một môn học vắn thâm sâu, con rắ không phải muốn tìm là có thể tìm được, ắt phải trải qua thời gian dài tìm hiểu và quan sát. Gia thế của đôi phưong, phẩm tính của họ, có chí tiến thủ hay không? Có “sở thích” nào không muốn người khác biết hay không?” Hằng hà sa số điều, căn bản không thể nhìn ra chỉ trong bốn năm năm được, thế là tung lưới rộng, chuyên cần bắt cá vài năm, hơn nửa năm qua Tô Tuệ Nương cũng liên tiếp tham gia các hội giao lưu giữa các quý phu nhân, âu cũng có vài phần thu hàng. Nữ nhi mình tự mình biết, Duyên tỵ nhi bấy giờ nhìn thì nhu thuận, kỳ thật tính tình vừa bướng bỉnh vừa mãnh liệt như cha nó, cho nên tốt nhất là tìm một người tính tình ôn hòa, phúc hậu, có thể chịu được con gái

mình “bất nạt”.

“Phu nhân, chúng ta đến nơi rồi.” Ngoài xe ngựa truyền đến tiếng cung kính bẩm báo của gã sai vặt.

Tô Tuệ Nương lập tức dừng suy nghĩ trong đầu, được Phương Nhi hầu hạ bước xuống xe ngựa.

“Võ tiến bá phu nhân, ngài tới rồi, lão phu nhân nhà chúng ta đang mong ngài đây!” Một ma ma mặc áo màu tương, trên đầu cắm cây trâm bạc, giữa lông mày mang theo nét sầu muộn, miễn cưỡng cười mở miệng nói.

Tô Tuệ Nương gật gật đầu cùng bà ta đi vào viện, lúc đi, nàng nhỏ giọng hỏi: “Mẹ nuôi bệnh ra sao rồi?”

Ma ma kia trầm thấp thở dài: “Kể từ năm trước, thân thể lão phu nhân đã bắt đầu kém hơn.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy trên mặt cũng thoáng qua nét buồn, trong lúc nói chuyện, hai người đã tiến vào nội thất, lúc này trong phòng đã đứng ngồi không ít người. Tô Tuệ Nương đầu tiên bắt gặp Trần Ngọc đứng ở đầu giường, hần đã trung niên, trông vẫn ôn tồn tao nhã như trước, Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười với hần, mà Trần Ngọc cũng hồi đáp bằng một nụ cười có phần chua xót. Đứng bên người Trần Ngọc là thê tử của hần Lâm Tú Châu, lúc này, thị đã sớm không còn vẻ hoạt bát lanh lợi năm xưa, cả người trầm lặng, trông vô cùng già nua, sau lưng hai người họ là hai thiếu niên độ tuổi tương đương, là hai đứa con trai của Trần Ngọc: Trần Vinh và Trần Thọ, hai người này đều do thiếp thất Ôn thị sinh ra, bởi vì Lâm Tú Châu không có con trai, cho nên hai cậu ở trong phủ được nuôi dạy như đích tử.

“Tuệ Nương đến rồi à!” Dựa trên gối thêu, Trần thái phu nhân thấy Tô Tuệ Nương tới, không khỏi vẫy tay với nàng, khẽ cười nói.

Tô Tuệ Nương vội bước tới, cầm hai tay bà: “Vâng! Tuệ Nương tới rồi, mẹ nuôi, mẹ thấy sao rồi?”

“Bệnh cũ, không có gì đáng ngại!” Trần Thái phu nhân cười cười, sau đó có chút oán trách nhìn bốn phía: “Cũng là chút trầm kha mà thôi, đám Ngọc Nhi chúng làm lớn quá đó mà!”

“Thân thể quan trọng, không được qua loa.” Tô Tuệ Nương tinh tế quan sát Trần Thái phu nhân vài lần, chỉ thấy trên mặt bà ảm đạm vô quang, thần sắc xanh xao vô vàng, ngay cả nói chuyện cũng hữu khí vô lực, biết lần này xác thực bà bệnh không nhẹ.

“Mẹ nuôi nên sớm báo cho con biết mới phải.” trong lòng nàng khó chịu, lời nói ra liền mang theo chút oán giận.

“Con ngoan, mẹ nuôi thật sự không sao mà!” Trần Thái phu nhân vỗ vỗ tay nàng.

Thấy hai mẹ con họ ở đó nói chuyện thân thiết, bên kia Lâm Tú Châu ở chỗ không ai thấy hung hăng siết khăn thêu trong tay, trong lòng thị có hận, một hận mẹ chồng đối với mình bất công, Tô Tuệ Nương cùng lắm chỉ là con gái nuôi mà thôi, nhưng Trần thái phu nhân đối với cô ta tốt như vậy, đem ra so sánh, mình là con dâu thì bối lõng tìm vết, đúng là bất công. Hai hận, Tô Tuệ Nương, vốn thị còn không biết, vì sao trượng phu không thích mình, nhưng vào năm ngoái, thị đã biết... cho nên trong lòng càng thêm hận.

“Ngọc Nhi, Vinh ca nhi, Thọ ca nhi, các con về trước đi, không cần ở nơi này đâu!” Trần Thái phu nhân có phần yếu ớt nói với con cháu. Lại không nhìn Lâm Tú Châu bên cạnh lấy một cái.

Trần Ngọc là một hiếu tử, nghe vậy tất nhiên dẫn bọn nhỏ lui ra ngoài, ngược lại Lâm Tú Châu cả người dờ ra như tượng gỗ, vô thanh vô tức hệt như âm hồn.

Đội trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Tô Tuệ Nương biết, Trần Thái phu nhân đây là có lời muốn nói riêng với mình. Nhưng nàng không nghĩ tới là, điều bà nói lại có liên quan với Duyên tỷ nhi.

“... Ngài, ngài là muốn...” Tô Tuệ Nương có chút giật mình chớp chớp mắt. Trần Thái phu nhân gật gật đầu, dùng giọng điệu áy náy: “Mẹ nuôi biết thỉnh cầu này quá mạo muội, nhưng thân thể của mẹ lại... cho nên...”

Bà nói có chút ấp a ấp úng, nhưng cũng không làm trở ngại Tô Tuệ Nương lĩnh hội ý tứ trong đó.

Trần Thái phu nhân muốn kết thân với nhà mình, cho Vinh ca nhi cầu hôn Duyên tỷ nhi.

Kỳ thật loại đàm luận hôn sự của nữ nhi trực tiếp mặt đối mặt này, là phi thường không thỏa đáng, nhưng vì hai nhà có quan hệ không tầm thường, hơn nữa quanh đây chỉ có hai người họ, vô luận thành hay không thành cũng sẽ không truyền ra, cho nên cũng có thể vô tư thẳng thắn nói ra một lần.

Trong đầu Tô Tuệ Nương nhanh chóng chuyển động đủ loại ý niệm, phẩm tính của Vinh ca nhi nàng cũng rất hiểu, đứa bé kia giống phụ thân, là một đứa bé ôn hòa, người cũng rất an phận, chưa bao giờ có chỗ nào thất lễ. Mặc dù chỉ là con vợ bé, nhưng xem tình huống của phủ Uy Vũ bá trước mắt, chỉ sợ sau này tước vị sẽ rơi lên đầu cậu ta. Người tốt, gia thế cũng không tệ, người hai nhà biết gốc biết rễ quan hệ thâm hậu, nhưng có một điểm rất không tốt, đó chính là cậu ấy có một người mẹ cả, hơn nữa mẹ cả này còn không phải là người dễ sống chung.

Mẹ chồng muốn làm khó con dâu, chuyện này quả là dễ khiến người ta giận sôi.

Mất thấy Tô Tuệ Nương cau mày, gương mặt xoắn xuýt do dự, trong mắt Trần thái phu nhân không khỏi mang theo chờ đợi. Thân thể của bà chính bà tự biết, e là không sống được mấy ngày, thành thử trước khi chết, muốn định hôn lễ của trượng tôn. Duyên tỷ nhi tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất, người đẹp, tính cách cũng tốt, mầu chốt nhất là có phụ thân quyền thế, nếu tương lai trong Thượng Kinh lại có trắc trở gì, nhờ vào phân quan hệ này, cũng có

thê bảo đảm phủ Uy Vũ Bá bình an an khang.

“Mẹ nuôi, mẹ để con suy nghĩ cho kỹ đã.” Tô Tuệ Nương thật sự không đành lòng dứt khoát từ chối với bà cụ đang bệnh nặng, chỉ nói: “Chuyện này sau khi trở về, còn phải thương lượng với lão gia nhà con nữa.”

“Được được được!” Trần Thái phu nhân nghe vậy quả nhiên là vui mừng quá đỗi. Nắm chặt tay Tô Tuệ Nương, kích động nói: “Con nguyện ý suy nghĩ là được rồi, mẹ nuôi thật sự sợ bị con từ chối ngay đây!”

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười một cái.

Hai người lại trò chuyện một lát, Trần Thái phu nhân dù sao còn yếu, chẳng được bao lâu đã không chịu nổi.

Tô Tuệ Nương hầu hạ bà uống thuốc, bấy giờ mới trở ra cửa.

Sau đó, ngoài ý liệu nhìn thấy Lâm Tú Châu, thị cứ thế đứng nơi đó hai mắt đờ đẫn nhìn mình, Tô Tuệ Nương lấy làm lạ trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc đi tới.

Lâm Tú Châu giờ tay lên đưa cho nàng một cái hộp, cười như không cười nói: “Tuệ Nương muội muội, đây là vật muội đánh rơi.”

Tô Tuệ Nương cau mày, nhận lấy.

Lâm Tú Châu cũng không nhìn nàng, trực tiếp quay đầu rời đi.

Ngồi trên xe ngựa trở về phủ, Tô Tuệ Nương mở chiếc hộp kia ra, trong hộp là một mảnh khăn tay vuông, trắng thuần, đường chỉ thêu viền màu vàng nhạt, một chiếc khăn tay cực kỳ đơn giản.

Tô Tuệ Nương không biết Lâm Tú Châu đưa cho mình chiếc khăn tay này làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Tin dữ

Edit: Mạc Thiên Y

Trong lòng lấy làm lạ, nàng nhìn lại kỹ hơn, quả nhiên ở một góc khăn nhìn thấy chữ thêu nho nhỏ, chữ kia đọc: “Tô.”

Tô Tuệ Nương lập tức hiểu ra đây là khăn tay của mình.

Cau mày trầm tư, một đoạn chuyện cũ xa xôi, hầu như đã hoàn toàn không còn nhớ rõ, dần dần hiện lên trong đầu. Đó là một ngày vào rất nhiều năm, rất nhiều năm về trước, Vương Gia Ao, mưa to, dưới tàng cây, đôi nam nữ bị dầm mưa, nhu ý chợt lóe qua dưới hàng mi... Rất nhiều đoạn ngắn tuôn ra trong đầu như biển, sau đó, Tô Tuệ Nương phần nộ, giống như một cây đuốc trong lòng bốc cháy phừng phực, nhắm thẳng vào Lâm Tú Châu, chưa từng có một khắc nào, nàng căm phẫn một nữ nhân như lúc này.

Chuyện này Tô Tuệ Nương không nói cho Yến Hoàng Chân, thậm chí ngay cả chuyện Trần thái phu nhân cầu hôn Duyên tỷ nhi cũng không nói, bởi vì trong lòng nàng đã có quyết định, mối hôn sự này tuyệt đối không thành.

Gặp lại Trần Ngọc là bốn năm ngày sau, hai người gặp mặt trong phòng khách Tô phủ, Tô Tuệ Nương cũng không nói gì trực tiếp đưa cái hộp cho Trần Ngọc. Trần Ngọc nghi hoặc nhận lấy rồi sau đó mở ra ngay tại chỗ, khi nhìn thấy tấm khăn tay bên trong, sắc mặt hần chột đại biến, đứng bật dậy.

Tô Tuệ Nương sắc mặt bình thản, cũng không nói gì thêm, chỉ nói: “Đây là vật thê tử huynh đưa cho ta. Trần công tử...” Nàng lẳng lẳng nói: “Ta không hy vọng loại chuyện này sẽ phát sinh lần nữa.”

Trần Ngọc nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Ồ trong lòng nàng, cho tới bây giờ thật sự chưa từng thích ta ư?”

Tô Tuệ Nương nhú nhú mày, nàng cho là rất nhiều năm trước mình đã nói chuyện này rất rõ ràng rồi mà.

“Trần công tử...” đại để là về mặt Trần Ngọc lúc này quá mức bi thương, Tô Tuệ Nương hơi hòa hoãn khẩu khí: “Thật xin lỗi, từ trước tới nay, ta chỉ xem huynh là bằng hữu.”

“Ta rốt cuộc không bằng hần chỗ nào chứ?” Trần Ngọc bi thương nói: “Những điều kiện ban đầu nàng đưa ra, ta cũng có thể đáp ứng, vì sao không thể cho ta một cơ hội chứ?”

“Huynh cũng chẳng có gì thua kém ai cả.” Sau một lúc lâu, Tô Tuệ Nương nói: “Điểm khác nhau chỉ tại ta thích chàng ấy, mà không thích huynh, chỉ là như vậy mà thôi.”

Tâm chi sở hướng, thần chi sở vãng. (hướng về trái tim)

Loại chuyện này trước nay chính là không lừa được chính mình.

“Thì ra là thế, thì ra là thế.” Trần Ngọc hít sâu một hơi, nắm thật chặt cái hộp trong tay: “Là Ngọc mạo phạm, Yến phu nhân yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không tái phát sinh.”

Nhìn theo bóng lưng suy sụp của hắn, Tô Tuệ Nương khẽ thở dài. Thật ra Trần Ngọc không biết, tận đáy lòng hắn có lẽ cũng không thích nàng đến vậy, chỉ là không chiếm được cho nên càng để ý thôi. Giống như Đàm Duy lúc trước, trong lòng chỉ đau đầu nhưng nhớ cái người “tốt đẹp” đã chết kia mà không để ý hạnh phúc thực tế tồn tại xung quanh.

Thật ngạc nhiên nào a, nàng âm thầm lắc lắc đầu.

Quả nhiên, từ đó về sau, thỉnh thoảng Tô Tuệ Nương đến phủ Uy Vũ Bá thăm Trần thái phu nhân, đôi phương đều chưa từng nhắc lại chuyện hôn sự đôi trẻ hai nhà, như thể chưa từng nói chuyện này vậy, hơn nữa nàng cũng không gặp lại Lâm Tử Châu, nghe nói thị đã vào tiểu Phật đường ở hậu viện, ngày tụng kinh niệm Phật vì sức khỏe của mẹ chồng.

Hôn sự của Duyên tỷ nhi cũng không vì một khúc nhạc đệm này mà làm rối bước đi của Tô Tuệ Nương, nàng vẫn thông thả tra tìm tỉ mỉ, nữ nhi năm nay chỉ mười hai mà thôi, không vội.

Cứ thế thời gian bất tri bất giác đến tháng bảy, khí trời bắt đầu nóng lên Tô Tuệ Nương bèn phân phó hạ nhân đổi hết một loạt vải màn, giường trúc, màn cửa. Có điều lúc này, trong nhà cũng chỉ có một mình Tô Tuệ Nương, Yến Hoàng Chân và Duyên tỷ nhi đều đã đi hành cung Nhiệt Hà, người trước là vì bồi giá, người sau là vì theo công chúa.

Chu Trọng Quốc tuổi tác đã cao, người lại vẫn phần chần như cũ, gần đây đặc biệt thích “cuộc sống gia đình”, đi tới đâu cũng dẫn theo mấy đứa trẻ bên người. ㊦Mac.FTien.Ψ Lần này ngoài mấy tiểu hoàng tử, tiểu công chúa ra, còn có hai đứa con nhà Hoàng thái tôn, ba đứa cháu nhà Thành vương gia, cùng với trưởng tôn của Tấn vương đều dẫn theo. Chồng con không có nhà, Tô Tuệ Nương lập tức lười nhác hẳn, gần đây cũng không biết tại sao luôn cảm thấy mệt khủng khiếp, động tý là buồn ngủ.

Một ngày nọ, nàng đang nằm trên ghế trúc nghỉ trưa, có người đi tới bẩm báo: “Lâm phu nhân tới.”

Lâm phu nhân chính là bạn tốt hiện giờ của Tô Tuệ Nương – Lục Song Ảnh, hôm nay nàng cũng là người mẹ hai con rồi. Chẳng qua khác với kiếp trước, Lâm Ngừ Yên cũng không sinh ra trong thế giới này, thay vào đó là một cặp bé trai sinh đôi. Bị người gặp giữa giấc trưa, về mặt Tô Tuệ Nương cũng có chút không chịu được, lật đặt đứng dậy sửa soạn, rồi cho người mời Lục Song Ảnh vào.

“Xem tỷ kia...” Lục Song Ảnh nhìn tóc mai lộn xộn của nàng, cười khế nói: “Giữa trưa còn ngủ, đúng là làm biếng.”

Tô Tuệ Nương đỏ mặt, sẵng giọng: “Muội phá mộng đẹp của người ta, ngược lại còn quở ta.”

Hai người quen biết đã nhiều năm, từ lâu không còn cố kỵ nhiều như trước nữa, Lục Song Ảnh mím môi ngồi xuống bên người nàng, Phương Nhi lập tức bung trà lên.

Lục Song Ảnh lần này chẳng qua là tới gõ cửa mà thôi, hai người nói chuyện nhà chuyện cửa một lúc lâu, trong chút bất tri bất giác đề tài đã chuyển đến con cái.

“Aiz, hai đứa nhà muội chỉ là hơi nhỏ, nếu không nhất định phải làm thông gia với tỷ rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cười một tiếng: “Ta thấy muội ấy, là muốn con gái đến điên rồi.”

“Ai nói không phải chứ!” Lục Song Ảnh mặt mày mang cười nói: “Con trai tốt thì có tốt, nhưng không thân thiết bằng con gái.”

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, đời trước, Lục Song Ảnh là có mình đầu tiên, năm sáu năm sau mới sinh hạ đích tử, kiếp này vậy mà khác xa, có lúc Tô Tuệ Nương cũng sẽ nghĩ, phải chăng cái gọi là “kiếp trước” chỉ là một giấc mộng của mình, căn bản chưa từng tồn tại?

“Tỷ thì sao? Vẫn chưa có tin tức gì à?” Lục Song Ảnh nhỏ giọng hỏi.

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu.

“Aiz! Tỷ cũng đừng nghĩ nhiều.” Lục Song Ảnh vỗ vỗ mu bàn tay nàng, an ủi: “Lão gia nhà tỷ đối với tỷ thật tốt a, dù không có con trai, hẳn cũng có thể che chở tỷ cả đời.”

“Tỷ biết!” Tô Tuệ Nương nhỏ giọng nói: “... Tỷ biết.”

Đối với chuyện sinh con, bây giờ trên cơ bản nàng coi như hết hy vọng rồi.

Thấy tâm tình nàng có phần sa sút, Lục Song Ảnh hơi tự trách, vội lái đề tài nói đến những chuyện khác, ở đến tận lúc trời chiều ngã về tây, Lục Song Ảnh bảy giờ mới mờ mắt rình về năm bồn thủy tiên xinh đẹp nhất trong vườn nhà Tô Tuệ Nương. Đại để là gọi lên “chuyện đau lòng”, lúc com tới Tô Tuệ Nương cũng không ăn nhiều, chỉ nhấp vài ngụm cháo Bích nganh, cứ thế liên tiếp nửa tháng trôi qua.

Tô Tuệ Nương bấm đốt ngón tay tính thời gian, trọng phụ và nữ nhi kiểu gì cũng phải một tháng nữa mới trở về, bắt giặc lại càng uể oải cụt hứng hơn.

Tuy nhiên, cái gọi là tin dữ, luôn giống như sét đánh giữa trời quang, vĩnh viễn nhằm ngay lúc bạn không ngờ tới mà giáng xuống đột ngột.

Cho nên khi Tô Tuệ Nương ngồi trên xe ngựa, hoảng hốt đến Nhiệt Hà, nàng tuyệt đối không ngờ sẽ thấy tình cảnh ngày hôm nay.

Trong tấm điện rường cột chạm trổ hoa lệ, trên chiếc giường lớn bằng gỗ mun, con gái của nàng hai mắt nhắm nghiền, cả người tái nhợt nằm nơi đó.

Chân Tô Tuệ Nương nhũn ra như sợi mì, nàng căn bản không biết mình làm sao đi qua đó, bây giờ nàng thậm chí đến cả sức để khóc cũng không có.

“Duyên Duyên, Duyên Duyên, con làm sao vậy? Mẹ đến rồi... con ngoan, con mở mắt nhìn mẹ đi, mẹ tới rồi này!”

“Tuệ tỷ tỷ!!” Chẳng biết từ lúc nào, Yến Hoảng Chân đi tới sau lưng nàng ôm thật chặt lưng thê tử, mặt đầy lo lắng quát: “Duyên tỷ nhi không có chuyện gì, thái y nói đừng lo, hô hấp, hô hấp...”

“Khụ khụ khụ khụ... ..” Tô Tuệ Nương liều mạng ho khan nhưng không để ý đến hần, chỉ liên tiếp kêu tên nữ nhi.

Duyên tỷ nhi bị thương, trước ngực quần băng thật dày, lời Yến Hoảng Chân nói căn bản là giả dối, sao mà bảo không sao cho được? Nếu như không có chuyện gì, tại sao Duyên tỷ nhi không mở mắt, tên lương gạt!!! Trong lòng Tô Tuệ Nương chông chất căm phẫn, nếu nữ nhi có gì bất trắc, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hần.

“Yến cô nương là bị thương phết phũ.” Thái y cup mi buông mắt quỳ trên đất, dè dặt bẩm báo: “Thần đã toàn lực cứu chữa, nhưng có thể vượt qua hay không, còn dựa vào chính vị cô nương kia.”

Lão giả trên ngự tọa tóc đã hoàn toàn hoa râm, nhàn nhạt ừ một tiếng, sắc mặt y nghiêm nghị, nếp nhăn nơi khóe mắt vốn bất mãn lại có vẻ ác liệt uy nghiêm.

“Đi xuống đi.”

“Vâng!”

Sau khi thái y đi, nữ tử vẫn luôn ngồi bên cạnh ngự thất không xa đột nhiên đứng dậy, nhìn kỹ lại, không phải Lê phi thì còn ai vào đây.

“Àizz! Lần này, quả may mà có vị cô nương nhà Võ tiến bá kia, nếu không nhờ cô bé, bây giờ nằm trên giường có thể là Bình Nhi rồi!” Vừa nói Lê phi liền cúi đầu rơi nước mắt.

Về mặt Chu Trọng Quốc càng tệ.

“Hoàng thượng, thần thiếp luôn cảm thấy sự kiện lần này không phải trùng hợp...” Lê phi lộ vẻ mặt đau tận tim can: “Con gấu kia nhằm về ai mà không được, có sao lại hướng về phía bọn trẻ con chứ, không chỉ có Bình Nhi, mà Thông Nhi cũng đang ở gần đó a...” Nói đến đây, thị lộ ra vẻ mặt căm hận càng thêm rõ ràng, gần như là vô đoán: “Nhất định là có kẻ giờ trò đằng sau.”

Chu Trọng Quốc biết thị ý chỉ cái gì, trong đầu y, gương mặt của Thành vương, Tấn vương, cùng với Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn dòn dập lướt qua, sau một lúc lâu, y hừ lạnh một tiếng nặng nề.

Kể từ lúc Tô Tuệ Nương tới, liên tục ba ngày Duyên tỷ nhi vẫn thoát tình thoát mê như trước. Tô Tuệ Nương nghĩ tới không gian tùy thân của mình, thế là mỗi ngày đều đích thân đút con gái uống ít nước suối, giống như lúc con còn bé vậy, kẻ kẻ cạnh bên không rời, Tô Tuệ Nương cũng không mượn tay người khác, cẩn thận, tỉ mỉ, đau lòng chăm sóc con.

Yến Hoảng Chân có lúc ở đây có lúc không, kể từ hôm đó trở đi, hai vợ chồng chưa từng nói với nhau câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Lại mang thai

Edit: Mạc Thiên Y

Dưới khóe mắt Tô Tuệ Nương có thâm quầng, trên gương mặt tái nhợt là mỗi một trầm trầm, nàng ngồi bên giường lẳng lặng nhìn con gái vẫn hôn mê trên giường, có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến gần, mùi hương quen thuộc tản dần sau lưng, người nọ giờ tay lên nhiều lần do dự, nhưng vẫn không dám chạm đến vai nàng, Tô Tuệ Nương không quay đầu lại, người nọ đứng một lúc lâu, cuối cùng lặng lẽ lui ra ngoài.

“Sao còn chưa tỉnh chứ?” trong mắt Tô Tuệ Nương ngập đầy bi thương, nàng hy vọng dường nào mình có thể thay con gái nhận nỗi đau này.

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân lại vang lên sau lưng.

“Yến phu nhân...” Đó là giọng nói vừa non nớt vừa khàn khàn, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Duyên tỷ nhi tỉnh chưa?”

Tô Tuệ Nương xoay người, nhìn thiếu niên trước mắt, sau đó khẽ lắc đầu: “Chưa từng tỉnh lại.”

Hốc mắt thiếu niên kia thoáng chốc càng đỏ, cúi đầu, gắt gao nắm quả đấm, nghẹn ngào không ngừng nói: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của ta, cũng là vì cứu ta, muội ấy mới...”

“Hoài An Vương điện hạ xin chớ nói như vậy.” Trông đáng vẻ khóc không ra nước mắt của cậu, Tô Tuệ Nương tuy chưa xót trong lòng, nhưng vô luận thế nào cũng không đáng lên được cảm giác trách tội: “Duyên tỷ nhi sẽ tỉnh lại, ngài không cần tự trách.”

Hoài An vương Chu Bình lúc này chẳng qua chỉ là một bé trai mười mấy tuổi, nghe vậy dùng sức lau nước mắt của mình, nước nở nói: “Yến phu nhân, có thể cho ta tận mắt nhìn muội ấy một chút không?”

Tô Tuệ Nương chậm rãi đứng lên trở tay khẽ kéo màn ra, Chu Bình bước đến trước mấy bước, nhìn Duyên tỷ nhi ốm yếu trên giường, chỉ cảm thấy tim khó chịu như bị nứt ra, không nên được bỏ tới bên giường, bật khóc lớn.

“Huhu... huhu... con, con gấu kia vốn là định tấn công ta, là muội ấy đẩy ta ra, là muội ấy cứu ta, Yến phu nhân, là ta hại con gái bà, đều là lỗi của ta...”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cũng rơi lệ không ngừng, chỉ một thoáng, trong phòng ngập đầy tiếng khóc thảm thiết của hai người một lớn một nhỏ họ.

Cứ thế lại qua hai ba ngày, bệnh tình của Duyên tỷ nhi rốt cục bắt đầu thuyên chuyển, chỉ ít không còn liên tục nóng sốt nữa, người cũng thanh tỉnh nhiều hơn. Tô Tuệ Nương thấy thế, trong lòng có thể nói là vui mừng quá đỗi, càng thêm tận tâm tận lực chăm sóc. Rốt cục tại hơn nửa tháng sau, thái y xác định Duyên tỷ nhi đã thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng, bây giờ chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng cho tốt.

Tô Tuệ Nương nghe xong, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống. @Mac.Fhien.P Cũng không biết có phải là do tinh thần bỗng chốc thả lỏng, nàng chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó không còn tri giác nữa.

Đồng thời có mặt tại chỗ, Yến Hoàng Chân trong nháy mắt tái mặt, sau khi một phen đỡ được thể tử, cuống quýt gào rống với thái y, khiến lão sợ suýt vỡ cả mặt.

Lúc Tô Tuệ Nương tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, Yến Hoàng Chân ngồi bên giường, nắm thật chặt hai tay nàng, thấy nàng tỉnh lại, mới thở phào một hơi.

“Ta làm sao vậy?” Tô Tuệ Nương hơi khàn giọng hỏi.

Yến Hoàng Chân nghe vậy trên mặt lộ vẻ như bị như hổ, tóm lại là đáng vẻ rất ư là rối rắm.

Tô Tuệ Nương nhú mày, bật người toan ngồi dậy: “Phải chăng Duyên tỷ nhi con nó...”

“Duyên tỷ nhi không sao, nàng an tâm!” Yến Hoàng Chân vội đề lại đầu vai nàng.

“Mà là nàng, nàng, nàng lại mang thai...”

Tô Tuệ Nương nghe vậy tức khắc nghệt mặt ra đó, trong cổ họng nàng phát ra thanh âm thờ hốc vì kinh ngạc: “Chàng nói cái gì?”

“Là thật, thái y nói, đã sắp hai tháng.” Yến Hoàng Chân liếc nhìn bụng thể tử, thờ dài nói: “Vì cái này, lại thêm mấy ngày nay nàng mệt nhọc quá độ, mới đột nhiên ngắt xù.”

Giờ phút này, trong lòng Tô Tuệ Nương quả thật là không nói rõ cảm giác gì, sau một lúc lâu mới chậm rãi sờ bụng mình, lo âu hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

“Ừ, đúng hạn uống thuốc dưỡng thai, mấy ngày nay đừng xuống giường, ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi.” Yến Hoàng Chân vươn tay chậm rãi vuốt theo gương mặt mỗi một của thể tử: “Thực xin lỗi, đều là lỗi tại ta!”

Tô Tuệ Nương ngẩng đầu nhìn hấn, nam nhân mấy ngày nay hiển nhiên cũng dần vất cực kỳ đau khổ, hấn gầy đi rất nhiều, cằm lún phún râu, hai mắt nhìn nàng phủ đầy áy náy. Tô Tuệ Nương nào không biết hấn mỗi một, ban ngày phải hầu hạ cạnh hoàng đế, ban đêm lại ở bên cạnh vợ con, cả ngày lẫn đêm không nghỉ ngơi, kể cả người sắt cũng chịu không nổi a.

Tô Tuệ Nương thấy thể tử bỗng đau nhói, nữ nhi đã bình an chuyển biến tốt, mình lại ngoài ý muốn được gặp tin vui. Lúc này trong lòng sớm đã không

còn oán thán. Bất tri bất giác xoa gò má hần, thờ dài nói: “Được rồi, đừng nói nữa. Chỉ cần Duyên tỷ nhi bình an vô sự, chuyện gì ta cũng có thể tha thứ.”

Yến Hoàng Chân cúi đầu, vùi vào gáy Tô Tuệ Nương, có giọt nước ấm nóng lăn trên da, Tô Tuệ Nương run nhè nhẹ, dịu dàng vuốt ve lưng hần, nữ nhi gặp chuyện không may, người sợ hãi đầu chỉ một mình nàng?

Chẳng biết qua bao lâu, Tô Tuệ Nương lại ngủ thiếp đi, Yến Hoàng Chân kéo chăn mềm phủ lên người nàng, cẩn thận dịch bốn góc chăn, sau đó xoay người đi ra ngoài, một cái bóng màu đen lặng lẽ xuất hiện sau lưng hần, quỳ một chân trên đất, cung kính kêu một tiếng: “Đại nhân!”

Yến Hoàng Chân không còn vẻ mặt như vừa rồi, trong hai mắt toát lên trùng trùng sát khí: “Nói.”

“... Kể sau mần kia làm rất sạch sẽ, trên cơ bản không để lại manh mối gì, nhưng thuộc hạ phát hiện lúc xảy ra chuyện, y phục mặc trên người Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều bị hun thuốc, thuốc kia không màu không vị, nhưng có thể dẫn dụ dã thú nổi điên, cho nên... lần theo dấu mối, tra ra được một cung nữ của Thượng y cục tên là Tú Quyên... nhưng đáng tiếc, cô ta mấy ngày trước đã ốm bệnh bỏ mình.”

“Cho nên chết không có đối chứng sao?” Yến Hoàng Chân cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt đều là âm lãnh.

“... Cũng không hẳn vậy.” Bóng đen kia nói: “Thuộc hạ liên tục điều tra nghe ngóng phát hiện cô ả Tú Quyên kia trước khi chết từng...”

Không biết qua bao lâu, thanh âm của hai người dần dần lắng xuống.

Nửa đêm, bên ngoài nổi lên một trận gió to, ánh trăng trên trời vốn sáng tỏ cũng bị mây đen ngăn trở, thẳng như báo trước chuyện gì không hay vậy, một cơn mưa lớn âm âm trút xuống. Tô Tuệ Nương nằm trên giường liên tục ba ngày, cuối cùng không an tâm chỗ con gái, bất chấp mọi người khuyên can, vẫn xuống giường đi thăm.

Lúc vào phòng, ngoài ý liệu phát hiện nơi này có vài vị khách nhỏ.

Tứ hoàng tử Chu Bình.

Ngũ hoàng tử Chu Thông.

Cùng với Vĩnh Ninh công chúa bé nhất.

Tô Tuệ Nương đến hành lễ bái kiến, rồi mới đi tới bên giường nữ nhi, Duyên tỷ nhi lúc này đang nửa tựa trên gối đầu, thấy mẫu thân tới, lập tức cặp mắt đỏ lên, vuron hai tay, yếu ớt kêu một tiếng: “Mẹ...”

Tim gan Tô Tuệ Nương lập tức xoát thành một nùi, nước mắt chảy xuống, run rẩy hỏi: “Còn đau không?”

Duyên tỷ nhi lắc lắc đầu, khóc nói: “Mẹ, mẹ mau ngồi xuống. Cha nói, mẹ vì chăm sóc con, thiếu chút nữa... hu hu mẹ...”

Mắt thấy hai mẹ con này còn kém ôm nhau mà khóc thối, bên kia mặt Tứ hoàng tử Chu Bình không khỏi trắng nhợt, cắn chặt môi dưới, bản tính cậu khoan dung nhân đức, tuy hơi có vẻ mềm yếu, nhưng đáy lòng là một đứa bé phúc hậu. Ngày thường bởi nguyên nhân này, cậu kỳ thật cũng không được Chu Trọng Quốc yêu thích mấy, mà bên chỗ mẫu thân thì... đảm ra cậu thường bị sơ sót lãng quên, một loại cảm giác cô độc luôn vây quanh cậu. Nhưng chính một người như cậu đây, cô bé kia ấy mà lại xả thân cứu giúp, cậu vĩnh viễn cũng không quên được, về mặt cô bé lúc đẩy cậu ngã ra đất.

Cô bé xinh xắn tựa như hoa kia.

Cô bé thường cười vang rực rỡ như mặt trời kia.

Cô bé từng đứng ra lúc cậu bị bắt nạt kia.

Cô bé vì cứu cậu thiếu chút nữa bồi tánh mạng của mình vào kia.

Cô bé cậu từng vụng trộm thích từ rất lâu rất lâu kia.

Hai mắt Chu Bình nhu hòa nhìn Duyên tỷ nhi khóc thành con mèo hoa trên giường, lộ ra vẻ mặt cũng chực muốn khóc theo.

Cô có thể tỉnh lại, thật là tốt quá!

“Yến phu nhân, bà đừng khóc.” Vĩnh Ninh công chúa bé nhất, đỏ mắt nhích lại gần, an ủi khuyên: “Duyên tỷ tỷ đã không sao rồi, tỷ ấy rồi sẽ khỏe lại thôi.”

“Phải đấy, phải đấy” bên kia, Ngũ hoàng tử Chu Thông gục gặc đầu, sau đó trên gương mặt trắng nõn xuất hiện thần sắc căm hận, liên tục khoa tay múa chân hét lên: “Tất cả đều do lỗi Chu Hậu Khiêm! Nếu không phải y săn được con gấu điên kia, Duyên tỷ nhi sao có thể bị đả thương như vậy...”

Chu Hậu Khiêm chính là trưởng tử của Tấn vương, rất nhiều năm trước rời khỏi đất phong của phụ thân, một mình sống trong hoàng cung. Y thừa kế võ dũng của cha, công phu rất cao, lần săn bắn trong hành cung này, một mình y săn được một con gấu, Hoàng thượng nghe thể mừng rỡ, trước mặt mọi người liên tục khen ngợi y. Nhưng tại lúc hiến lễ, con gấu xám vốn hấp hối không thể động kia, chẳng biết sao bỗng nổi điên lên, sau khi xé xác hai tên thì

về, chạy thẳng tới chỗ Tử hoàng tử...

Mấy người ở lại thêm một lúc, mới cáo từ rời đi.

Giờ tâm tình Tô Tuệ Nương đã khá hơn nhiều, nàng nắm tay con gái, tỉ mỉ nhìn gương mặt con, sau một lúc lâu mới nửa oán giận nửa là đau lòng trách: “Con có biết, con thiếu chút nữa hù chết mẹ!”

Duyên tỷ nhi le lưỡi, về mặt hối lỗi: “Mẹ, thực xin lỗi, là con sai rồi, con, con lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy!”

“Con còn nói nữa!!” nhắc tới đây là Tô Tuệ Nương giận sôi cả người: “Nha đầu nhà con, sao lại lớn gan như vậy, còn dám chạy đi cứu người, con chỉ là một đứa bé có biết không!!”

Chung quanh nhiều thị vệ cung nữ như vậy, sao chỉ có mỗi con.

Tô Tuệ Nương trắng mặt nói: “Chẳng lẽ con không nghĩ, nếu con có gì bất trắc, cha mẹ làm sao bây giờ, chẳng lẽ vất vả khổ sở nuôi con nhiều năm như vậy, con báo đáp cha mẹ như thế sao!”

Nói câu khó nghe, nàng thà lần này người bị thương là Ngũ hoàng tử Chu Bình chứ không phải con gái bảo bối mình nâng niu từ bé này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Lửa giận

Edit: Mạc Thiên Y

Sự thật chứng minh con gái nàng cũng không phải loại người “kiến nghĩa dũng vi” (*dám làm việc nghĩa*).

“... Lúc ấy cũng không biết là tên khốn kiếp nào.” Duyên tỷ nhi trề cái miệng nhỏ, mặt phẫn hận: “Đẩy con ra ...”

Sau đó, cô bé bị đẩy lại không cẩn thận đụng phải Hoài An Vương, cuối cùng vô tình chấn một họa thay người ta.

Tô Tuệ Nương: “... ..”

“Khụ khụ. Tóm lại chính là con quá bất cần.” Sau một lúc lâu, nàng mới nói như vậy: “Ừ, chuyện này chỉ hai mẹ con mình biết là được, không cần nói với những người khác.”

“Dĩ nhiên rồi.” Khuôn mặt nhỏ của Duyên tỷ nhi gần như xoắn thành cục bông: “Cũng không thể bị thương công cốc được.”

Tô Tuệ Nương nhìn con gái như vậy, trong lòng lặng lẽ thở phào ra, nàng còn tưởng là Duyên tỷ nhi có tâm tư gì không nên đối với Hoài An Vương kia, cho nên mới bất chấp tánh mạng như vậy, may mà không có chuyện đó.

“Đợi sau khi trở lại kinh thành, mẫu thân sẽ đến Vân Nhạc Tự thắp nhang cầu phúc cho con.” Tô Tuệ Nương lắc đầu nói: “Cũng có thể xua đi chút khí xui.”

“Đúng đó, đúng đó! Mẹ phải đốt thêm vài cây nhang.” Duyên tỷ nhi khụt khịt mũi nhỏ: “Con đúng là xúi quẩy quá mà.”

Sự thật chứng minh, nỗi xui xẻo này của con gái, cũng không chịu khổ suông. Dù sao con bé đã “cứu” con trai của hoàng thượng. Kết quả là, sau bốn ngày Duyên tỷ nhi tỉnh lại, rất nhiều trân thưởng được thánh thượng ban thưởng, không chỉ có thế, Lệ phi nương nương cũng thay mặt hoàng thượng đến thăm, trong lời nói đều tán thưởng Duyên tỷ nhi, mở miệng một tiếng anh dũng, mở miệng một tiếng trung nghĩa, miệng đầy tán dương không ngớt.

®Mac.FHien.Ψ Tô Tuệ Nương thấy vậy trong lòng lại không vui nổi, nếu như có thể, nàng hy vọng chuyện này có thể lắng xuống, vài năm sau cũng sẽ bị mọi người quên lãng. Nhưng rất hiển nhiên, Lệ phi nương nương lại không nghĩ như vậy, thị còn bày ra tư thế như ước gì tất cả mọi người đều biết, con gái nhà Võ Tiến bá vì cứu Hoài An vương mới bị thương nặng như vậy. Điều này làm cho Tô Tuệ Nương sao có thể vui cho được.

Dĩ nhiên, ngoài thương thế của Duyên tỷ nhi đang dần chuyển biến tốt ra, đối với “sự cố” lần này rốt cục đã điều tra ra được. Đến cùng là “ngoài ý muốn” hay là cố ý “mưu sát”, tất cả đều phải xem đương kim bệ hạ rốt cuộc nghĩ như thế nào.

®Mac.FHien.Ψ

Hành cung Nhiệt Hà, tại một chỗ trên chánh điện.

Chu Trọng Quốc ngồi trên long ý, đứng bên trái là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ Trương Bản, bên phải là Ngũ Thành binh mã Chỉ huy sứ – Võ Tiến bá Yến Hoảng Chân. Dưới bệ rồng, lại quý không ít người, từ trái sang phải, theo thứ tự là Thành vương Chu Phú, Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn, và trưởng tử

của Tấn vương nay đã hai mươi mấy tuổi Chu Hậu Khiêm. Bầu không khí lúc này không thể nghi ngờ là ngưng trọng đến gần như hít thở không thông, gánh lấy ánh mắt sắc bén tựa như ung của hoàng thượng, ba người bên dưới đều mồ hôi, kinh hồn bạt vía.

Chẳng biết qua bao lâu, một chén trà nóng từ trên bệ rồng đập mạnh xuống, kèm theo tiếng sứ vỡ chói tai, Chu Trọng Quốc gần từng chữ từng chữ: “Tốt, tốt, tốt lắm, thì ra mấy người các người đều mong trăm chết sớm như vậy a!”

“Phụ hoàng... Hoàng gia gia...” ba người bên dưới toát mồ hôi lạnh càng nhiều, ríu rít kêu la: “Nhi thần oan uổng... Hoàng gia gia xin bảo trọng thân thể...”

“Hoàng thượng bớt giận.” Kể cả Trương Bản cùng Yến Hoảng Chân hai bên tả hữu cũng vội quỳ một gối, liên tiếp khuyên lơn.

Chu Trọng Quốc ấy lại chẳng chút may mắn “bớt giận”, đóm lửa trong lòng ngược lại cháy càng hừng hực.

“Hoàng gia gia, tai nạn lần này đều là lỗi của tôn nhi.” Trương tử của Tấn vương, Chu Hậu Khiêm quỳ trên đất, ra chiều ai làm người đó chịu: “Tôn nhi nguyện ý nhận hết trách nhiệm, cam nguyện chịu phạt.”

Con gấu kia là đích thân y săn được, vốn là muốn nhân quả này lộ diện ở trước mặt thánh thượng, nào ngờ sẽ xuất hiện sơ suất lớn như vậy, giờ phút này, trong lòng y cũng hối hận không ngơi.

“Hậu Khiêm diệt nhi à, lần này xác thực là cháu gây đại họa rồi!” Thành vương một bên lập tức lộ vẻ mặt vô cùng đau đớn, vênh cái gương mặt to bè lên, chắc chắn nói: “Bản về được con gấu nửa chết nửa sống, làm kinh động thánh giá, còn suýt nữa khiến cho hai tiểu hoàng đệ mất mạng tại chỗ. Người biết thì nói đây là ngoài ý muốn, không biết còn tưởng là cháu cố ý bắt về con thú dữ, thật...”

“Nhi hoàng thúc, thúc đừng vội ngâm máu phun người.” Chu Hậu Khiêm tức giận, trong tên y mặc dù có chữ “Khiêm”, nhưng tính tình lại hung hãn mười đủ mười, người võ dũng, nghe vậy lập tức mặt đỏ lên, điệu bộ hận không thể đánh Thành vương.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau đến nơi, trên long y, sắc mặt Chu Trọng Quốc càng kém.

Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn thấy rõ ràng, lập tức làm điệu bộ hiền lương, tả hữu khuyên bảo.

Đối với bên này nói: “Hoàng thúc lời này nghiêm trọng rồi, Khiêm đệ cũng không phải cố ý.”

Đối với bên kia nói: “Khiêm đệ không nên chống đối hoàng thúc như thế, thúc ấy là trưởng bối chúng ta a!”

Chu Hậu Văn ngôn ngữ ôn hòa, lời nói mạch lạc thứ tự, từng câu có lý, chẳng bao lâu hai người bên dưới đều hừ nhẹ một tiếng, ngưng nháo.

Yến Hoảng Chân nhìn thấy cảnh này, đột nhiên khoe miệng hơi nhếch, lộ ra nụ cười khó lường.

“Vẫn còn diễn trò!” hốt nhiên, hoàng thượng vỗ mạnh lên tay ghế dựa, đứng bật dậy từ trên bệ rồng bước xuống, đi tới trước người Thành vương Chu Phú, tại lúc đối phương còn chưa kịp ra bất kỳ phản ứng nào, chính là đập mạnh một cước ngay giữa ngực.

Thành Vương hét thảm một tiếng, thân thể béo tròn lăn lông lốc mấy vòng trên đất mới dừng lại.

“Nghiệt tử, mi tâm thuật bất chính, ý đồ mưu hại thù tặc, trăm hôm nay liền diệt mi, người đầu...”

“Phụ hoàng oan uổng, oan uổng a!!!” Thành vương hét hải, lấy tốc độ nhanh như chớp hoàn toàn không phù với hợp thân thể của y, từ dưới đất bò dậy, bò nhào tới trước người Chu Trọng Quốc, ôm bấp đùi phụ hoàng, khóc đến sợ hải không thôi: “Nhi thần chưa từng làm chuyện này, nhi thần là oan uổng a.”

“Được, trăm hôm nay sẽ cho ngươi chết được rõ ràng, Trương Bản, dẫn tới cho trăm.”

“Dạ!”

Chẳng bao lâu, một đôi nam nữ đã bị người đề lên.

Trương Bản nửa cúi đầu, chấp tay nói: “Bẩm Hoàng thượng, hai người này chính là anh trai và chị dâu của cung nữ Tú Quyên.”

“Tú Quyên? Tú Quyên nào?” trên bàn mặt phì nộn của Thành vương toát ra vẻ mờ mịt.

Chu Trọng Quốc lãnh đạm nhìn y một cái, không nói tiếng nào.

“Trước mặt bệ hạ, hai người các người còn không mau khai ra.” Trương Bản quát mắt, quát một tiếng.

Bên dưới, đôi nam nữ kia tức khắc kinh hãi, ngay sau đó thị bèn há miệng run rẩy nói: “Tú, Tú, Tú Quyên là em chồng tôi, ở trong cung là cung nữ của Thượng y cục, hơn nửa tháng trước, nó nhờ người đưa về một phong thư còn, còn có một miếng ngọc bội, sau đó, sau đó đột nhiên liền chết. Hoàng thượng, cũng là nha đầu chết tiết kia gây ra họa, tạo nghiệt, không có liên quan gì đến vợ chồng con a, hoàng thượng cầu xin ngài, tha mạng, tha mạng a...” người phụ nữ kia hiển nhiên đã sợ hãi tới cực điểm, không ngừng dập đầu.

Tướng Bân thuận thể trình lên một cái khay, trên khay là lá thư và ngọc bội mà thị nói.

Khi thấy hai thứ này, Thành vương loáng cái tái mặt, vô số mồ hôi lạnh từ trên cái trán sỏi của y rỉ ra, cả người bắt đầu run rẩy.

“Mi dám nói đây không phải là vật của mi?” Chu Trọng Quốc giọng cao miêng ngọc bội kia, sau đó ở trước mắt tất cả mọi người, ném phịch lá thư trên khay vào mặt y: “Mi mua chuộc cung nữ kia, sai nó hun được vật lên y phục của lão tử và lão ngũ, dẫn tới loài thú phát điên, cung nữ kia tự biết khó thoát bị diệt khẩu, nên trước khi chết viết phong thư này, và để lại miêng ngọc bội tùy thân này trăm năm đó tự tay thưởng cho mi... Lão Nhị, mi còn cái gì để nói!”

“Oan uổng, oan uổng, phụ hoàng nhi thần thật là oan uổng.” Giờ phút này, Chu Phú sớm đã sợ đến bay cả hồn vía, y tính tình tham lam ngu dốt, vốn chỉ là hạng giá áo túi cơm, lúc này đối diện với con giận lôi đình của Chu Trọng Quốc, ngoài kêu oan khản cả giọng ra, lại chẳng thể phân biệt được gì khác.

“Tất cả sự thật đều ở đây, mi còn muốn chống chế.” Chu Trọng Quốc đầy mặt âm hàn, chẳng mấy may để ý đến lời cầu khẩn của y, giọng căm hận nói: “Ngươi hôm nay có thể mưu hại ấu đệ, ngày mai sẽ có thể giết vua cha. Trẫm há có thể tha cho ngươi. Kể từ hôm nay, trẫm sẽ phê vị trí Thành vương của ngươi, cách chức làm thứ dân, giam cầm trong phủ không có ý chỉ của trẫm, không cho bước ra phủ đệ nửa bước!”

Chu Phú nghe vậy cả người co quắp ra đất, mặt vẫn gào khóc: “Oan uổng, oan uổng, nhi thần không có làm, nhi thần không có làm a!”

Song, vô luận y cầu khẩn thế nào, hiển nhiên đều không thể thay đổi quyết định của Chu Trọng Quốc, rất nhanh thì bị kéo xuống.

Bên trong đại điện im ắng, thế tử Tấn vương Chu Hậu Khiêm hiển nhiên chưa định thần lại từ trong bước ngoặt này, trên mặt vẫn là vẻ kinh ngạc. Mà Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn, bên khoe miệng hân hoan lên độ cong khó có thể kiềm chế, hân siết chặt quả đấm, trái tim hưng phấn đập bình bịch.

“Hoàng tử phụ...” hân ngẩng đầu về mặt tình chân ý thiết nói: “Nhị thúc đích xác là phạm sai lầm không thể tha thứ, nhưng xin nể tình thúc ấy...”

“Đủ rồi!” Chu Trọng Quốc không đợi hân nói xong, không kiên nhẫn khoát tay áo: “Trẫm mệt mỏi, hai người các ngươi lui xuống cả đi.”

Chu Hậu khiêm cùng Chu Hậu Vãn liếc nhau, hai người lẳng lặng lui ra ngoài.

Hai vợ chồng nhà kia vẫn co quắp quỳ trên mặt đất, hiển nhiên đã bị dọa đến ngu người, Chu Trọng Quốc thấy thế phiền lòng, Tướng Bân lập tức đưa mắt ra hiệu, tự có thị vệ nhanh như bay tiến lên bịt miệng, lôi họ xuống. Đợi trên đại điện chỉ còn lại ba quân thần họ, Chu Trọng Quốc mới như thở dài hỏi: “Hoàng Chân a, con gái nhà ngươi đã khỏe chưa?”

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng.” Yến Hoàng Chân cung kính nói: “Tiểu nữ bây giờ đã là rất khỏe rồi ạ, nhưng đại phu có nói, bây giờ vẫn chưa thể vọng động, phải kiên trì tĩnh dưỡng một thời gian mới được.”

“Ừ, lần này hoàng nhi có thể bình an vô sự, ít nhiều là nhờ có con bé!” Chu Trọng Quốc than thở nói: “Một tiểu cô nương có thể có dũng khí như thế, thực đáng tiếc, Hoàng Chân à, ngươi đã nuôi dạy một đứa con gái ngoan trung dũng song toàn a!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Hồi kinh

Edit: Mạc Thiên Y

Chuyện Thành vương bị phế, không quá nửa ngày truyền ra mọi người đều biết, Tô Tuệ Nương dĩ nhiên cũng nghe thấy, nhưng trong lòng nàng không có nửa phần “thương tiếc”, ngược lại là có một loại cảm giác giải hận, rốt cuộc con gái nàng không chịu hại sưng.

Xử trí xong Thành vương, Chu Trọng Quốc ở lại Nhiệt Hà hành cung thêm vài ngày liền khởi giá hồi kinh, bởi Duyên tỷ nhi có thương tích trong người, hơn nữa thân thể Tô Tuệ Nương hiện giờ cũng không tiện bốn ba, vì thế cả nhà họ được đặc biệt cho phép ở lại hành cung tiếp tục dưỡng thương, kể cả Yến Hoàng Chân cũng được cho nghỉ phép nửa tháng để chăm sóc vợ con.

Duyên tỷ nhi bị con gấu điên kia tát một trảo ngay lưng, không chỉ thương tổn phệ phủ, còn để lại vết sẹo xấu xí trên lưng, mỗi lần thay thuốc, Tô Tuệ Nương nhìn vết sẹo dần kết vảy kia đều đau lòng rơi nước mắt. Chẳng những thế, trong lòng con bé lưu lại rất nhiều ám ảnh, buổi tối lúc ngủ thường giật mình thức giấc, Tô Tuệ Nương bên đón con gái về phòng mình, nằm cùng giường, có mẫu thân bảo vệ và dỗ dành, Duyên tỷ nhi bắt đầu dần dần an định lại.

Cứ thế chỉ trong chớp mắt, lại một tháng đi qua.

“Duyên tỷ nhi, muội xem này, đèn lồng này muội thích không?”

“A, chú thỏ con thật là đáng yêu nha.” Xa xa vọng đến tiếng thốt ngạc nhiên của con gái: “Là huynh làm ư?”

“Ừ!” giọng nói ngốc nghếch, có chút ngượng ngừng vang lên.

“Buổi tối nó sẽ phát sáng sao?”

“Thắp cây nến bên trong là được, nhưng lúc cảm phải cẩn thận chút, bằng không sẽ cháy mất.”

“Thật ư, vậy tối nay muội sẽ thử.” Cô bé khắp khởi nói.

“Muội, muội có thích không?”

“Ừ, dĩ nhiên rồi.” Nữ nhi rất khẳng định nói, sau đó vẫn không quên khen ngợi: “Huynh khéo tay thật đấy, còn biết làm đèn lồng, Aizz! Muội thì không được, kể cả thêu thùa cũng không làm được, vì cái này mà mẹ muội cứ nói muội ngốc thôi!”

“Không, không có gì...” Rất rõ ràng giọng nói chân chất kia trở nên càng ngượng ngừng: “Ừ, huynh, huynh còn có đèn thỏ con, ngựa con, khổng tước, con cạp linh tinh, nếu muội thích...”

“Ý, đều cho muội cả sao? Vậy làm sao được, cơ mà thật sự có đèn con cạp sao? Nó lớn không? Trông có uy phong không?”

Lúc hai người trong phòng thảo luận càng thêm khí thế ngất trời, Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, vén rèm đi vào. ㊦Mac.FTien.Y Đầu tiên nhẹ nhàng trừng mắt nhìn con gái nửa tựa trên gối mềm, sau đó xoay sang thiếu niên tròn tròn kia cúi người hành lễ: “Thần phụ bái kiến Hoài An Vương điện hạ.”

“Phu nhân đa lễ rồi, mau mời đứng lên.” Chu Bình đỏ mặt, như đứa bé làm chuyện xấu bị người lớn bắt được, vẻ mặt có phần bất an.

Tô Tuệ Nương đưa mắt nhìn giữa cậu và con gái, trong lòng thâm thở dài.

Một bên, Duyên tỷ nhi lại chẳng may phát giác “nỗi sầu lo” của mẫu thân, ngược lại giờ đèn hoa đăng trong tay, líu riu nói: “Mẹ, mẹ thấy sao, đây là Chu Bình tặng cho con đó, đẹp không ạ?”

“Không được càn rỡ!” Tô Tuệ Nương đánh mặt, cất giọng nạt: “Tục danh của điện hạ con há có thể gọi thẳng.”

Duyên tỷ nhi nghe vậy vẻ mặt run run, đôi mắt to xinh đẹp có chút ảm ức chớp chớp, thoát nhìn thật sự vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Bên kia, Chu Bình thấy thế lập tức lắc đầu, vội vội vàng vàng thay cô bé giải thích: “Yến phu nhân không có gì đáng ngại, ngài đừng nói muội ấy, ta, ta, thích Duyên tỷ nhi gọi tên ta.”

“Ừ! Ừ!” Bên kia nha đầu thói lập tức đánh rần thượng cơn gục gặc cái đầu nhỏ, vẻ mặt đầy: mẹ xem đi, là tự cậu ta thích đó nha.

“Hầy, cũng do mẹ, chiều con thành hư rồi.” Tô Tuệ Nương lại lắc đầu, quay sang Chu Bình trịnh trọng xin lỗi: “Những mong điện hạ thứ tội.”

Trong lòng Chu Bình vui còn không kịp, sao có thể giận thật, cậu xấu hổ gãi gãi đầu, như một làn khói chạy biến ra ngoài, chạy tới cửa, vẫn không quên quay đầu dặn dò Duyên tỷ nhi: “Buổi tối huynh sẽ cầm cái đèn con cạp kia tới đây...”

Duyên tỷ nhi tự tại phát phát tay, điệu bộ mau đi đi.

Chu Bình càng chạy điên ra ngoài.

“Đối với điện hạ phải tôn trọng.” Đợi trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Tô Tuệ Nương dùng giọng nói đầy “nghiêm túc”.

“Biết ạ, biết ạ.” Duyên tỷ nhi trẻ trẻ miệng nhỏ, cảm thấy mẫu thân rõ thật là chuyện bé xé to, mình vì tên mập mạp chết bầm kia mém chút nữa thí luôn cái mạng nhỏ vào rồi, sai khiến thêm một chút thì thế nào nha, “Phải rồi, mẹ...” Duyên tỷ nhi như nhớ ra cái gì, lập tức đổi lại vẻ mặt ngọt ngào, nhõng nhẽo nói: “Khi nào con mới được xuống giường ạ, nằm trên giường cả người cũng muốn gỉ sét đến nơi rồi.”

“Thái y nói, phải thêm bốn năm ngày mới có thể đi lại.” Kỳ thật thương thể của Duyên tỷ nhi khôi phục rất tốt, thứ nhất là ăn đủ loại dược liệu vua ban, hai là nhờ hiệu quả trị liệu của nước suối trong không gian tùy thân của Tô Tuệ Nương.

Duyên tỷ nhi nghe còn những bốn năm ngày, tâm tình thoáng sa sút, thở vắn than dài đóng đưa đèn thỏ con trong tay. Hai mẹ con đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng bước vào một người, là Yến Hoảng Chân không sai.

Duyên tỷ nhi thấy vậy lập tức ngọt ngào gọi một tiếng: “Cha!”

Yến Hoảng Chân ừ một tiếng, lông mày khẽ nhún, mặt dù không hiện biểu cảm xúc, nhưng nhìn qua cũng biết tâm tình không tệ.

Đạo trước, Tô Tuệ Nương từng nghe nữ nhi nói, lúc con gấu kia bỏ nhào tới mình, Yến Hoảng Chân còn đang ở rất xa tức khắc phi thân chạy tới, một nhát kiếm liền chém bay đầu con gấu kia, hơn nữa đó cũng là lần đầu tiên Duyên tỷ nhi nhìn thấy phụ thân khủng hoảng và khẩn trương như vậy, sau ngẫm lại, không biết có sao lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ ngọt ngào.

Sau khi nghe xong, Tô Tuệ Nương xoa xoa đầu con gái, lên tiếng: “Con bé ngốc.”

“Sao đứng đấy?” Yến Hoàng Chân bước vào, vừa mở miệng liền nói: “Mau ngồi xuống, thân thể không tốt còn không chịu ở yên một chỗ.”

Trước đó, Tô Tuệ Nương bởi lo lắng và lao lực quá độ, động thai khí, cẩn thận nghỉ ngơi ít ngày mới xem như bình thường trở lại, có điều lần này cũng dọa Yến Hoàng Chân sợ chết khiếp, thành thử trong khoảng thời gian này hẳn trông đặc biệt khắt khe.

“Đứng đấy mẹ, nữ nhi đã rất khỏe rồi, ngài không cần lúc nào cũng tới đâu.” Duyên tỷ nhi lập tức quăng cái đèn con thỏ qua một bên, lôi kéo tay mẫu thân, để nàng ngồi bên cạnh mình, đôi mắt to tròn nhìn bụng mẫu thân: “Mẹ, đệ đệ khi nào mới ra ạ?”

“Vẫn chưa tới bốn tháng mà.” Tô Tuệ Nương cười lắc lắc đầu: “Còn sớm!”

Bụng của nàng bây giờ cũng chưa thấy nhô lên, thân thể dưới áo vẫn chưa thấy bất kỳ đường nét phập phồng nào, có đôi khi Tô Tuệ Nương cũng hoài nghi mình thật sự mang thai sao?

“Aizz, còn phải đợi rất lâu mới có thể gặp đệ đệ a!” Duyên tỷ nhi than thở nói.

“Ngốc ạ, sao con biết là đệ đệ?” Tô Tuệ Nương cười nói: “Chẳng lẽ không thích muội muội sao?”

“Không! Nhất định là đệ đệ!” Duyên tỷ nhi gật đầu nhỏ, vẻ mặt “thần thông quảng đại”: “Con có dự cảm này.”

Tô Tuệ Nương bật cười lắc đầu, chậm rãi vuốt ve bụng dưới, trên mặt không tự chủ cũng mang theo chút mong đợi.

“Theo cha thấy thai này vẫn là một con nhóc.” Oái ăm là thế giới này luôn có kẻ thích dội nước lạnh, chỉ nghe Yến Hoàng Chân bên kia không âm không dương nói: “Tuyệt đối là con gái.”

“Cha!” Duyên tỷ nhi nghe lời này có chút bất mãn, tiểu nha đầu nhũ hàng mây xinh, chẳng chút lưu tình mà vạch trần ý đồ của phụ thân: “Chẳng lẽ cha sợ đệ đệ sinh ra rồi, sẽ đoạt mất quan tâm và lực chú ý của mẹ, cho nên mới nói như vậy a!”

Còn nhớ năm đó, khi cô còn bé, cha từng lên trốn mẹ bắt nạt mình, còn nghiêm khắc ra n điều nội quy, hòng chia cách tình cảm tốt đẹp giữa hai mẹ con cô.

Yến Hoàng Chân nghe vậy lông mày xoạt cái dựng lên, mặt đen lại, toan trách cứ nữ nhi, ai ngờ lại bị thê tử giành trước một bước.

“Thật là ngày càng không có quy củ!” Tô Tuệ Nương cảm thấy mình nên ra mặt giữ tôn nghiêm cho trượng phu: “Mau xin lỗi phụ thân con cho mẹ.”

Duyên tỷ nhi thè lưỡi, trong lòng cô bé đối với phụ thân vẫn vô cùng kính sợ, vội nũng nịu nhìn phụ thân cười ngọt ngào.

Quả nhiên, chiều tối, Hoài An Vương lại tới. Cũng không biết ở trong phòng ti tề cùng Duyên tỷ nhi cái gì, mà lúc đi ra ý cười đầy mặt, trông rất vui vẻ.

Tô Tuệ Nương bèn nói cho Yến Hoàng Chân nỗi lo của mình. Mười hai mười ba tuổi chính là thời điểm vừa tầm mẫn cảm, bước nàng phải lo âu.

“Hoài An Vương trong cung sống cũng không tốt mấy...” Yến Hoàng Chân ra vẻ đưa bé này cũng rất đáng thương, thở dài nói: “Chẳng mấy khi được đi ra thả lỏng một chút, cũng không cần đề tâm nhiều như vậy, vả lại, con gái mình đã cứu cậu ta một mạng, thân cận chút ít cũng là chuyện bình thường, Tuệ tỷ tỷ nàng lo xa rồi.”

Tô Tuệ Nương lại không cho là như vậy, nàng không mù không điếc, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Hoài An Vương, có thể bây giờ chỉ là mông lung, có một chút hảo cảm, nhưng không chịu nổi ngày ngày gặp mặt như vậy a. Vị kia ấy thế mà là hoàng đế tương lai, nếu có thể, Tô Tuệ Nương tuyệt không hy vọng con gái mình cùng cậu ta có quan hệ gì.

“Ta cảnh cáo chàng!” Tô Tuệ Nương trầm mặt, gằn từng chữ từng chữ nói: “Chớ có động đến trên người con, bằng không ta không tha cho chàng đâu!”

“Sao có thể chứ!” Yến Hoàng Chân cười mặt đầy thuần khiết vô tội: “Duyên tỷ nhi cũng là con gái của ta, chẳng lẽ ta sẽ hại con.”

Tô Tuệ Nương nhìn hẩn chăm chăm, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng mà hừ một tiếng.

Như thế, lại qua ít ngày, Duyên tỷ nhi đã khỏe hẳn rồi, bước đi cũng hoàn toàn không còn phí sức nữa, chỉ là vẫn không thể vận động mạnh, hơn nữa sau lưng vĩnh viễn mang một vết sẹo dài xấu xí.

Cứ thế, trời sắp vào cuối thu, cả nhà Yến hoàng Chân leo lên xe ngựa hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Chạm mặt

Edit: Mạc Thiên Y

So với lúc đến kinh hoàng lo lắng, đường trở về trái lại giống như thu du (du lịch mùa thu), rất nhàn nhã. Yên Hoảng Chân làm như cũng không vội hồi kinh, mà cùng vợ con chậm rãi ngồi trên xe ngựa. Tất nhiên, Hoài An vương Chu Bình cũng trở về cùng họ, đến giờ Tô Tuệ Nương còn nhớ rõ đáng về kịch liệt tranh luận của cậu trước mặt hoàng thượng.

“Duyên tỷ nhi là ân nhân cứu mạng nhi thân, nhi thân không đi, muốn tận mắt thấy muội ấy khỏe hẳn mới được.”

Kể cũng lạ, đưa con trai mọi ngày đến cả lớn tiếng cũng không dám nói, lúc nào cũng trông có vẻ nhu nhược khép nép, thế mà lần đầu tiên ở trước mặt mình kiên định biểu đạt suy nghĩ trong lòng. Chu Trọng Quốc chăm chăm nhìn cậu một lúc lâu, mới trong lúc Yên Hoảng Chân và Tô Tuệ Nương quỳ trên đất liên thanh hô không dám, trầm mặc gật đầu.

Hơn nửa tháng sau, bọn họ rút cuộc về đến Thượng Kinh.

Đã sớm nhận được tin, Tô Văn, Lâm thị, Thường Nhuận Nga đã chờ ở cổng thành từ sớm, người một nhà gặp nhau tất nhiên kích động không thôi, đặc biệt Lâm thị ôm Duyên tỷ nhi không ngừng rơi lệ, cảnh tượng thành ra trong mừng rỡ mang theo vài tia chua xót.

“Đại nạn không chết tất có hậu phúc.” Lâm thị nước nỡ xoa đầu Duyên tỷ nhi: “Cháu ngoan, cháu gái ngoan.”

Một đường vào cửa nhà, Tô Tuệ Nương bị Thường Nhuận Nga kéo tay lại, nhìn từ trên xuống, trên mặt mang theo vài tia vui mừng hỏi: “Thật, thật sự có rồi?”

Tô Tuệ Nương cười cười, thoải mái gật đầu.

“Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ!” Thường Nhuận Nga mắt ngấn nước, liên tu nói: “Ban đầu lúc hay tin Duyên tỷ nhi gặp chuyện, dọa bọn muội sợ chết khiếp, thật may, thật may... thật là ứng với câu đại nạn không chết tất có hậu phúc của mẹ!”

“Đề bọn muội lo lắng rồi!” Tô Tuệ Nương thấy nàng xúc động, hốc mắt không khỏi cũng có vài phần chua xót.

Mọi thứ trong phủ không có gì khác với lúc Tô Tuệ Nương đi, chưa đến mấy ngày, nàng đã đem những chuyện tồn đọng lại xử lý gọn gàng ngăn nắp, mấy ngày qua, bên phủ Uy Vũ Bá, bên Lục Song Ánh, cùng với bên Đàm phủ cũng cho người tới thăm hỏi. Tô Tuệ Nương xúc tình thân gong mình ứng phó, bởi vì chẳng biết sao, trong khoảng thời gian này, nàng dường như đặc biệt thích ngủ, thường xuyên một giây trước còn đang nói chuyện, một giây sau đã gả gật. ҉Mục.FHue.҉ Tình hình này bị Yên Hoảng Chân bắt gặp được, tức khắc đau lòng, cường chế hạ lệnh đóng cửa phủ, lấy cớ phu nhân mang thai cần tĩnh dưỡng từ chối tiếp khách. Tô Tuệ Nương ngoài miệng tuy là trách vài câu, nhưng trong lòng đại để vẫn hưởng thụ.

Cứ thế, nàng không để ý chuyện bên ngoài, một lòng chỉ cố gắng dưỡng thai.

Thân thể Duyên tỷ nhi cũng không có vấn đề gì, lại thấy mẫu thân mang thai vất vả, bèn chủ động đưa ra yêu cầu “quản gia”. Tô Tuệ Nương nghe vậy, tất nhiên câu còn không được, con gái đến tuổi, phải nên dạy dỗ đến nơi đến chốn. Thế là, hai mẹ con một người nghiêm túc dạy, một người chăm chú học, đối với chuyện làm sao xử lý việc nhà Duyên tỷ nhi cũng bắt đầu chậm chậm lên tay.

Thời gian dần trôi, đảo mắt lại qua hai tháng. Một ngày nọ, phủ Uy Vũ Bá bỗng truyền đến tin dữ, Trần Thái phu nhân bệnh qua đời. Từ mấy năm trước, thân thể bà cụ đã bắt đầu suy yếu, thường triển miên trên giường bệnh, lần này rốt cuộc không gắng gượng được mà rời đi. Tô Tuệ Nương là một trong những người đầu tiên hay tin buồn này, trong lòng rất đau buồn. Ngày hôm sau, nàng liền dẫn Duyên tỷ nhi đến truy điệu.

Phủ Uy Vũ Bá nơi nơi đều giăng khăn tang, trong linh đường một cỗ quan tài gỗ lim đen được đặt ở giữa, Trần Ngọc, Lâm Tú Châu, cùng với Trần Vinh Trần Thọ đều mặc áo tang quý gói hai bên. Cái chết luôn khiến người ta cảm thấy bi thương đến ngạt thở, hồi tưởng lại sự quan tâm che chở của Trần Thái phu nhân đối với nhà mình, Tô Tuệ Nương lại lần nữa rơi nước mắt. Thấp nén nhang cho Trần Thái phu nhân, lặng lẽ niệm: “Mẹ nuôi, lên đường bình an” xong, nàng mới chậm chậm đi đến trước người Trần Ngọc, ngen ngào nói: “Trần đại ca, huynh hãy bớt đau buồn.”

Trần Ngọc mặt đầy tiêu tụy, đôi con ngươi ẩn hiện vô thần, nghe giọng Tô Tuệ Nương, hần hơi ngẩng đầu lên, khàn khàn mà đáp câu: “Đa tạ.”

Tô Tuệ Nương thấy vậy trong lòng cũng thở dài, dùng hai câu “sinh không gặp thời” hoặc “vận mệnh trên người” để hình dung người nam nhân này, hẳn là thích hợp nhất.

Đương kim Thánh thượng là một người “bụng dạ nham hiểm”, nương vụ án Trùng Dương hành thích, giết hết các khai quốc công thần, sau đó tuy có hạ “chiếu xưng tội”, cũng sửa lại án sai cho nhà người ta, nhưng lại không chịu tải trọng dụng hậu nhân của bọn họ. Cho nên những gia tộc kia trong những năm tháng sau này từ từ điều linh, phủ Uy Vũ Bá cũng không ngoại lệ. Vốn là với tài học của Trần Ngọc, đầu ra làm quan cũng không vấn đề gì, song, hiện thực bức bách, một lòng hoài bão cuối cùng không được thi triển, chỉ có thể gánh lấy một cái tước vị hữu danh vô thực, uống hoài thanh xuân.

Nam nhân chính là như vậy, nếu trong sự nghiệp không thể thành công, trong gia đình còn không như ý, thoát nhìn sẽ đặc biệt già cõi tiêu tụy.

Tô Tuệ Nương liếc thấy Lâm Tú Châu bên cạnh, thị bây giờ trông rõ mòn mỏi là hình tượng bà lão, hai mắt dờ dẩn, trên mặt chẳng chút biểu tình, cả người tựa như khúc gỗ mục, chẳng chút mảy may sức sống.

Bởi sự kiện “khấn tay” lần trước, Tô Tuệ Nương đối với người phụ nữ này chẳng có chút nửa điểm hảo cảm, do đó lúc này cũng không có bất kỳ cảm giác đồng tình nào. Lâm Tú Châu trở thành cái dạng ngày hôm nay cũng coi như tự làm tự chịu, suy cho cùng trên tay thị còn dính tánh mạng của Ôn thị.

Sau khi Trần Thái phu nhân qua đời, Tô Tuệ Nương buồn bực mấy ngày, Duyên tỷ nhi thấy mẫu thân rầu rĩ không vui, bèn đề nghị hai mẹ con cùng đến Vân Nhạc tự giải sầu. Tô Tuệ Nương nghĩ lúc trước nữ nhi bị thương mình hứa nguyện với Bồ Tát, lúc này cũng nên hoàn nguyện rồi, bèn đồng ý. Thế là, chọn một ngày trời quang mây tạnh, ngồi lên xe ngựa đến Vân Nhạc tự.

Vì là ngôi chùa cổ cách kinh thành gần nhất, Vân Nhạc tự lúc nào cũng đông nườm nượp rất nhiều tín đồ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Có điều, bởi vì Tô Tuệ Nương ngày thường đóng góp không ít tài vật cho chùa, vì thế ở trong chùa cũng có thể cung cấp thiền phòng nghỉ ngơi cho nhà nàng. Đến tiếp đãi họ chính là trụ trì Vân Nhạc tự – Duyên đại sư, Tô Tuệ Nương cùng ông trò chuyện một hồi, sau khi tự giác quỳen tặng hai trăm lượng bạc, đối phương mới A Di Đà Phật rồi đi.

Duyên tỷ nhi thấy thế bữu môi nói: “Hòa thượng này cũng rất thích tiền.”

Tô Tuệ Nương trừng con gái, trách: “Đừng có nói bậy, cẩn thận Phật tổ trừng phạt con đó.”

“Con nói là hòa thượng mà, cũng có nói Phật tổ đâu.” Duyên tỷ nhi cười hi hi từ bên người mẫu thân chạy ra: “Mẹ, thân thể mẹ không tiện, ở đây nghỉ một lát đi đã, nữ nhi thay ngài đi dâng hương cho Phật tổ nhé.” Nói đoạn, tức tốc xông ra ngoài.

Tô Tuệ Nương đưa mắt ra hiệu, lập tức một toán nha hoàn bà vú đi theo.

“Con bé này, tính tình hấp tấp như vậy, chẳng có lúc nào là chịu ở yên.”

Bên cạnh, Phuong Nhi nghe vậy mỉm cười đáp: “Đại tiểu thư tính tình luôn tốt mà, nữ hài tử hoạt bát sáng sủa như vậy, ai thấy đều sẽ thích.”

“Vẫn là an tĩnh chút thì tốt hơn.” Tô Tuệ Nương lắc đầu: “Ngươi xem Tĩnh tỷ nhi đó, so với nó còn nhỏ hơn hai tuổi, nhưng lại như bà cụ non vậy, vừa hiểu chuyện vừa yên tĩnh, thật tốt.”

Hai chủ tớ đang câu chuyện câu trò, bên ngoài liền có tiểu sa di bung khay trà đi vào, hậu viện Vân Nhạc tự có một dòng suối trong, nước suối thanh mát ngọt lành mỗi khi có khách quý tới, tiểu sa di đều dùng nước suối này pha trà dâng khách, cũng xem như là một chiêu bài của Vân Nhạc tự.

“Chủ tử, nô tỳ có đem theo một hũ mơ chua, ngài nếm một ít nhé?”

“Ừ. Lấy ra đi, đang muốn ăn đây!”

“Đều nói chua nam cay nữ, nhìn chủ tử thích ăn chua như vậy, thai này đích thị là tiểu thiếu gia rồi.”

“Chỉ có ngươi léo mép...”

“Chủ tử, nô tỳ nghe nói trong Vân Nhạc tự này cũng có thờ Tổng Tử Quan Âm, chi bằng một lát ngài đi lấy một cái, cũng có thể xin bỏ tát phù hộ ngài sinh được tiểu thiếu gia thông minh khỏe mạnh.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy không khỏi động lòng, như vậy tuy có hiềm nghi “ngày thường không thắp hương, cuống lên mới ôm chân Phật”, nhưng tóm lại có thể an tâm, không phải sao? Lập tức nói: “Cũng được.”

Phật điện của Tổng Tử Quan Âm ở hướng tây bắc của Vân Nhạc tự, Tô Tuệ Nương thẳng đường đi tới, nơi này tín dân cũng rất nhiều, nhưng đa phần đều là phụ nữ đã thành hôn. Tô Tuệ Nương từ dâng hương đến quỳ lạy vòn vẹn một khắc đồng hồ, sau đó ngẩng ngó trong điện một lúc, đàm luận vài câu cùng đại hòa thượng phụ trách giảng giải ở đây, mới trở ra điện.

Mấy chủ tớ chậm rãi đi trở về, tính toán thời gian, Duyên tỷ nhi cũng có thể đã trở lại.

“Các ngươi muốn làm gì?” Đột nhiên, một giọng nói sợ hãi vang lên.

Thanh âm bén nhọn, hẳn là nữ tử không sai.

Tô Tuệ Nương không khỏi dừng chân, khẽ nhíu mày. “Đi qua nhìn một chút.” Nàng lạnh nhạt nói.

Chỉ thấy tại một nơi vắng người, vài công tử ca mặc hoa phục, đang vây quanh hai vị thiếu nữ, trong đó người cao hơn đang kêu to đứng chắn trước người kia, mặc y phục xanh lục, thoạt nhìn hẳn là tiểu nha hoàn trong phủ, lúc này đang gắt gao che chở cô gái sau lưng.

“Nói cho các ngươi biết, tiểu thư của chúng ta ấy mà là biểu tiểu thư của Đàm gia trong Thượng Kinh, không cho phép các ngươi can rờ, biết điều thì mau tránh ra, bằng không đợi hộ vệ trong phủ tới, cho các ngươi chịu không nổi đâu!”

“Đàm gia, Đàm gia gì chứ. Hi hi... Chúng ta ấy thế mà chưa từng nghe qua trong Thượng Kinh có Đàm gia nào.” Mấy tên công tử bột kia cười ha ha nói.

Bọn người kia đều là đám công tử bột khét tiếng trong kinh thành, ngày thường việc thích làm nhất là trêu ghẹo con gái nhà lành, tức thì liền có một tên bước lên trước, nói với cô gái sau lưng thiếu nữ áo xanh kia: “Tiểu nương tử, chớ sợ, nàng lớn lên động lòng người như thế, thực khiến chúng ta ca ta

đây sinh lòng ái mộ... nàng trốn gì chứ, mau ra đây, để mấy ca ca thân cận chút nào...” nói đoạn liền duỗi cánh tay, muốn bắt cô gái kia.

“Đừng!”

“Dừng tay!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, trước là tiếng kêu sợ hãi của cô bé kia, tiếng sau lại là tiếng hét phản nộ của Tô Tuệ Nương.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Quân Ngọc

Edit: Mạc Thiên Y

Mấy tên công tử bột kia nghe thấy phía sau truyền tới tiếng quát lớn, đầu tiên là cả kinh, đợi xoay người liền gặp được một vị nữ tử mặc hoa phục, diện mạo đoan chính thanh nhã, đang lạnh mặt nhìn họ, lại thấy sau lưng nàng một toán nha hoàn bà vú, liền hiểu đây khẳng định là quý phu nhân nhà nào đó trong Thượng Kinh.

Song, công tử bột cũng biết cao thấp, có vài tên ánh mắt tốt, biết ai có thể chọc ai không thể chọc, cho nên luôn sống rất thoải mái, nhưng có vài kẻ lại không có đầu óc, chỉ hành sự theo sở thích bản thân, rất hiển nhiên, bọn người này thuộc toán sau.

“Ôi, lại tới một tiểu nương tử.” Dẫn đầu là cái tên thấy mấy đồng bạn bên cạnh mình như có ý lùi bước, trên mặt không khỏi giữ sĩ diện, gã tự nhận trong kinh thành này mình cũng có vài phần thể diện, thế là cũng không e ngại.

“Nàng có biết tiểu gia là ai không?” Nam tử nọ mặt phấn hoa đào, cười đầy thâm tà: “Nói cho nàng hay, tiểu gia ấy là anh vợ của hoàng thái tôn, ngày sau là quốc cữu gia, tiểu nương tử nàng chớ xen vào chuyện người khác, nếu không tiểu gia bắt nàng về động phòng chung đây.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó mặt đã đen như đáy nồi, liền nói ba tiếng: “Tốt, tốt, tốt, ta ngược lại muốn nhìn thử ngươi làm quốc cữu gia như thế nào đấy! Người đầu, bắt bọn tiểu tặc này lại cho bốn phu nhân.”

Tô Tuệ Nương xuất hành, bên cạnh đều có hộ vệ đi theo, hôm nay cũng không ngoại lệ, lập tức liền có hai người bước nhanh đến, dưới bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của đám công tử bột, bị trói thành một chùm như trời gã. Tên công tử bột đầu lĩnh ban nãy cũng không bị bỏ qua, ở đó điên cuồng mắng, Tô Tuệ Nương lập tức sai người chặn họng gã.

Làm xong những việc này, Tô Tuệ Nương liền dẫn hai tiểu cô nương bị hoảng sợ kia về thiền phòng nhà mình.

Lúc này, Duyên tỷ nhi đã dâng hương trở về, thấy mẫu thân mặt mày xanh mét đi tới, không khỏi khẽ hô một tiếng ngạc nhiên, sau đó bắt gặp cô bé đi theo sau, lại càng kinh hô: “Quân Ngọc, sao ngươi lại ở đây?”

“Duyên cô nương!” cô gái tên Quân Ngọc kia nhìn qua chỉ mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan thanh lịch, dáng người mềm yếu, lúc này bởi bị kinh hoàng mà mặt mày tái nhợt, run như cây sậy, thực y hết chủ tớ con, khiến người ta cảm thấy yêu thương cực kỳ.

Tô Tuệ Nương đỡ bụng, vừa rồi nổi giận, lúc này bụng có phần không thoải mái, khiến Phuong Nhi một bên sợ hãi, vội vàng từ trong cái hòm mang theo lấy ra an thai hoàn mà thái y dày công chế biến cùng nước ấm, để cho chủ tử uống. Dĩ nhiên, nhân lúc này, có người miêu tả lại chuyện vừa xảy ra cho Duyên tỷ nhi.

“Buồn cười, buồn cười.” Duyên tỷ nhi đỏ cả mặt mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ban ngày ban mặt dám... dám... làm ra chuyện như vậy, thật là không có có vương pháp rồi!”

Bên này cô bé tức giận, bên kia người bị hại chân chính lại không ngừng khóc nỉ non, ra chiều bị kinh hoàng cực độ, hoàn toàn mất sạch lý trí.

Nửa khắc đồng hồ trôi qua cô ta lại khóc, một khắc đồng hồ nữa cô ta vẫn còn đang khóc.

“Được rồi! Ngươi đừng khóc nữa.” Duyên tỷ nhi không có tình bằng hữu mà nhủu mày một cái, cô bé lo lắng nhìn mẫu thân, sau đó nói: “Mẹ ta thân thể không thoải mái, ngươi đừng có cứ phát ra loại thanh âm khiến người phiền lòng này nữa a!”

“Thực, thực xin lỗi, hix hix... thực xin lỗi...” Cô gái kia càng nức nở khóc, vài lần còn như muốn ngất đi đến nơi.

Lúc này, Tô Tuệ Nương cũng đã bình thường trở lại rồi, nàng ngồi trên giường ấm khẽ nhủu mày vẫy vẫy tay với tiểu cô nương, dịu giọng nói: “Tới đây, đừng sợ.”

Tiểu cô nương kia lá gan cực nhỏ rụt vai, lấm lét đi tới. Tô Tuệ Nương tinh tế nhìn cô mấy lần, sau đó nói: “Ta là mẫu thân của Duyên tỷ nhi, là bạn tốt

với Đạm phu nhân, cháu không cần sợ.” Đạm phu nhân là mẫu thân của Đạm Duy, kiếp trước là mẹ chồng của Tô Tuệ Nương, kiếp này hai người ngược lại trở thành hữu.

“Quân Ngọc có nghe đại thẩm thẩm nói.” Tiểu cô nương kia đỏ vành mắt, trên hàng lông mi dài chớp nước mắt, sau một lúc lâu mới mềm nhũn nói.

“Hôm nay cháu đến cùng ai?” Tô Tuệ Nương đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Tiểu cô nương co rụt lại, vẻ mặt thất kinh.

“Tự đến một mình ư?” lần này mặt Tô Tuệ Nương khó coi rồi.

Quả nhiên, tiểu cô nương lúng ta lúng túng gật gật đầu, nha hoàn lớn hơn chút kia sau lưng cô ta, vội giải thích thay tiểu thư nhà mình. Thì ra là tiểu thiếu gia Đạm phủ, con trai của Đại Thẩm thị, Đạm Duy, đoạn thời gian này không hiểu sao thường trốn miên trên giường bệnh, đại phu đến khám rất nhiều lần cũng không nói rõ là bệnh gì, tiểu cô nương tên Quân Ngọc này cũng không biết nghe được từ đâu, @Mac.FThien.P sau núi Vân Nhạc tự có một dòng suối linh, nếu dùng nước suối này nấu thuốc sẽ có hiệu quả, thế là liền dẫn theo nha hoàn lên lút chạy tới, vì thế mới có một màn vừa rồi.

“Người đứng là kỳ quái, nếu linh tuyến kia công dụng như vậy, Đạm bá mẫu đã sớm cho người đến xin rồi. Lại nói, Vân Nhạc tự này cách Thượng Kinh hơn mười dặm đấy, hai tiểu cô nương các người đi một mình, chặc chặc chặc...” Duyên tỷ nhi ở bên cạnh vừa lắc đầu vừa bật ngón tay cái: “Thật khí phách.”

Gia đình quan lại như họ, chúng tiểu thư phu nhân xuất hành đều phải có người đi theo, cũng không phải là để ý phô trương cái gì, điều quan trọng vẫn là suy tính cho an toàn, Đại Thụy lập quốc cũng đã mười mấy năm, các mục lễ pháp càng thêm hoàn thiện, yêu cầu đối với nữ tử cũng càng thêm khắc nghiệt, đặc biệt là những cô gái chưa chồng, lại càng chú trọng danh tiết bản thân, nếu truyền ra tiếng gió nào không tốt, thì cả đời xem như bị hủy rồi.

“Vi Duy đệ, chuyện gì mọii cũng nguyên ý làm.” Tiểu cô nương kia lau nước mắt trên mặt, lần đầu tiên ngẩng đầu lên: “Chỉ cần bệnh của đệ ấy có thể thuyên chuyển, bảo mọii làm gì cũng đáng.”

Tô Tuệ Nương: “...”

Duyên tỷ nhi: “...”

Hai mẹ con nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tô Tuệ Nương trầm ngâm nói: “Cháu cứ nghỉ ngơi trước đi đã, một lát ta sẽ cho người đưa cháu về phủ.”

Tiểu cô nương kia nghe vậy vẻ mặt không khỏi vui mừng, nhưng cũng có một tia do dự.

“Chuyện này sẽ không có người biết.” Tô Tuệ Nương lãnh đạm nói: “Cháu yên tâm đi.”

“Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.” Không đợi tiểu cô nương kia nói cảm ơn, nha hoàn sau lưng cô ta quỳ phịch xuống đất liên tục dập đầu Tô Tuệ Nương.

Rốt cuộc còn có một người đáng tin.

Dàn xếp xong hai chủ tớ bị kinh hoàng kia, Duyên tỷ nhi liền tựa sát người mẫu thân về mặt hóng hớt nói: “Mẹ, mẹ thấy sao, đó chính là vị Đạm gia biểu tiểu thư mà con có nói với mẹ lúc trước ấy... cô ta thích Đạm Duy đó.”

Tô Tuệ Nương nghĩ thầm, đồ ngốc còn có thể nhìn ra cô ta thích Đạm Duy.

“Được rồi, đây là chuyện mà tiểu nha đầu con có thể nói à.” Tô Tuệ Nương khẽ trợn mắt nữ nhi: “Từ xưa đến nay chuyện gả chồng, cũng là chuyện cha mẹ nên quan tâm, loại suy nghĩ lên lút trao nhận này, căn bản nghĩ cũng không được nghĩ.”

“Cũng có phải con thích Đạm Duy đâu.” Duyên tỷ nhi vênh môi, có chút bất mãn nói: “Tại sao mẹ cứ nhắm về con chứ, và lại bỏn tiểu thư mới không làm loại chuyện không biết xấu hổ này đâu, đồn ra ngoài, chẳng phải là phá hủy một đời thanh danh của con sao.”

Kỳ thật chuyện liên quan tới vị biểu tiểu thư Đạm gia kia, Tô Tuệ Nương biết e là còn nhiều hơn nữ nhi, dù sao kiếp trước, kia chính là cô gái câu mắt hôn vía Đạm Duy, dù chết cũng vững vàng chiếm được trái tim hắn. Song, hôm nay gặp mặt, Tô Tuệ Nương lại cảm thấy thất vọng, cô nương này thật sự là quá mức “nhu nhược” rồi, từ lúc bắt đầu đến giờ, trừ nói đến Đạm Duy ra, thì chỉ một mực mà khóc, Tô Tuệ Nương cũng có phần khó mà tin nổi, một đời của mình, lại thua trong tay loại “Đóa hoa trắng” này, trừ cảm thán một câu “mỗi người một sở thích”, cũng không còn nghĩ được gì.

Chiều tối, Yến Hoàng Chân đích thân đến đón họ, hiển nhiên cũng biết chuyện xảy ra hôm nay.

Kết quả vị gia này không nói hai lời, cho người ngay tại chỗ đánh gãy hai chân đám công tử bột kia, ném về cửa nhà chúng. Người nhà họ thương con, thương cháu, không cam lòng, bẩm đến Ngự Sử Đài, kết quả Yến Hoàng Chân người ta đi trước một bước tố cáo lên, nhắm thẳng vào Hoàng thái tôn Chu Hậu Vãn, đặc biệt là sau khi hắn đem câu nói “Quốc cửu gia” kia, thuật lại sinh động như thật, biểu tình của đương kim thánh thượng phải nói là khá “vi diệu” a!

Bạn phải biết, làm một lão nhân, làm một lão nhân tuổi đã hơn bảy mươi lại ngồi trên thiên hạ mà nói, chuyện gì làm y kiên kị nhất. Đó khẳng định là chữ “chết”.

Trầm còn chưa vào quan tài, người đã ngóng tiếp vị?

Hoàng đế trong lòng không dễ chịu, kết quả là, Chu Hậu Văn bắt đầu xui xẻo, bị hoàng gia gọi vào mắng một trận xối xả, làm cho choáng váng mặt mày, trở về khẩn cấp điều tra, hóa ra là họa từ trong nhà mình. Kỳ thật tỷ tỷ của tên công tử bột kia chẳng qua chỉ là một thị thiếp vì sinh được con trai mà được sủng ái trong phủ Hoàng thái tôn mà thôi, tên công tử bột kia cũng căn bản không tính là anh vợ của Hoàng thái tôn cả.

Chuyện phiền lòng này của Chu Hậu Văn, chồng chồng chất chất tạm không nói đến, mà không lâu sau đó, đại Thảm thị tự mình tới một chuyến nói lời tạ ơn, Tô Tuệ Nương thấy thị vẫn mặt ừ mày chau, biết bệnh của Đàm Duy hẳn là còn chưa chuyển lành.

“... Mấy ngày trước, một đạo nhân du phương đến cửa nhà, nói rất là linh nghiệm...” Đại Thảm thị khe khẽ thở dài: “Chúng ta cũng đã tuyệt vọng thử mọi cách rồi, bèn vời ông ta vào xem cho Duy Nhi, nào ngờ đã đạo nhân kia lại nói, là vì trong phủ có người bất tự không tốt, xung khắc với Duy Nhi, tra tới tra lui liên tra đến trên người Quân Ngọc... con bé cũng là từ nhỏ sống ở nhà chúng ta, bởi thân thế cơ khổ, lão phu nhân đặc biệt sủng ái mấy phần, chúng ta cũng đối đãi con bé như con cái trong nhà...”

Cho nên chuyện này, liền không tiện xử lý.

Quân Ngọc kia có thân cách mấy chẳng lẽ còn có thể thân hơn Đàm Duy? Nhưng nếu vì một câu thuật ngữ như vậy mà đuổi một tiểu cô nương ra ngoài, bọn họ quả thật có chút không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Phong vân (1)

Edit: Mạc Thiên Y

Tô Tuệ Nương nghe đến đó tâm tư không khỏi chột động.

Ở kiếp trước, nàng cũng từng âm thầm nghe ngóng chuyện biểu tiểu thư kia, chuyện liên quan tới đối phương tại sao lại mất ở lúc trẻ tuổi, tràn đầy nghi vấn. Mặc dù, trong phủ đều nói vị tiểu thư kia qua đời do bệnh, nhưng Tô Tuệ Nương cùng Đàm Duy dù sao cũng làm vợ chồng hai mươi mấy năm, cũng bị nàng biết chút ít chân tướng. Mà “chân tướng” ly kỳ, cũng đủ làm cho người ta trợn mắt hốc mồm.

Thì ra là, khi nhỏ Đàm Duy từng mắc một căn bệnh kỳ quái, trị lâu không dứt, bèn mời đạo nhân xem thử, hệt như lúc này đại Thảm thị nói vậy, tra đến trên người vị biểu tiểu thư này, sau đó cũng không cần nhiều lời, Đàm gia vì con trai, bèn đưa vị biểu tiểu thư này đi, dĩ nhiên, không phải đuổi đi, mà là đưa đến một vùng nông thôn, lúc ấy ý định cũng chỉ là né tránh một chút, nếu Đàm Duy hết bệnh rồi, sẽ đón người về cũng được. @Mạc. Thiên.Y Nhưng oái ăm thay, vị biểu tiểu thư này lại là một người “đa sầu đa cảm”, từ lúc biết đầu đuôi sự việc bèn bỏ ăn bỏ uống chừng mấy ngày, cuối cùng viết một phong tuyệt thư, thắt cổ tự sát.

Lá thư kia chẳng biết tại sao truyền đến tay Đàm Duy, trong thư không hề đề cập tới bất kỳ một lời oán giận, chỉ đầy tự trách, nói Đàm gia nuôi mình một hồi công cốc, không ngờ bởi vì mình khắc mệnh Đàm Duy, nàng đã không mặt mũi nào sống tiếp vân vân, hơn nữa trong từng câu chữ đều là lời tình ý đối với Đàm Duy, nói gì chỉ cần người thương có thể sống tốt, nàng dầu chết cũng cam tâm tình nguyện, chỉ mong ông trời rủ lòng thương, cho mình kiếp sau sẽ cùng Đàm Duy tái tục tình duyên vân vân. Tình tình Đàm Duy vốn ôn nhu đa tình, mỗi tình đầu của mình hình như vì mình mà chết, loại rung động này vẫn luôn một mực lưu trong lòng hắn, theo thời gian càng lâu, giọng nói, dáng điệu và dung mạo đối phương cũng đã không nhớ rõ, nhưng loại cảm giác đau khổ, rung động, chua xót mà ngọt ngào này lại luôn len lỏi trong tim hắn, khiến hắn cả đời khó quên.

“Mấy lời bói mệnh số, dù sao cũng không thể tin hoàn toàn.” Tô Tuệ Nương mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói: “Huống chi chi là người lạ không biết từ đâu tới.” Quân Ngọc kia không cha không mẹ, trong mắt người bình thường dĩ nhiên là người “mệnh cách” không tốt, đã đạo nhân kia chỉ đại cô ta cũng phải thôi.

“Như vậy đi, mấy ngày nay Duyên tỷ nhi thường đòi tới son trang ôn tuyền chơi, muội bảo con bé đưa thiệp mời cho Nhân tỷ nhi nhà tâu và cả vị cô nương Quân Ngọc kia, muốn mời họ cùng đến son trang, cô nương kia vừa tách khỏi, hẳn là sẽ không tiếp xúc với Đàm Duy rồi, đến chừng đó nhìn thử liệu có chuyện chuyển hay không!”

Đại Thảm thị nghe vậy, cảm thấy cách này khả thi, rồi rít cảm ơn Tô Tuệ Nương.

Duyên tỷ nhi nghe nói nẫu thân chịu cho mình đến son trang, khỏi nói mừng phải biết.

“Mẹ, con có thể dẫn Thực ca nhi và Tình tỷ nhi đi cùng không?”

“Đương nhiên có thể.” Tô Tuệ Nương cười vẻ mặt ôn nhu: “Không chỉ có các đệ đệ muội muội muốn đi, ngay cả mẹ con cũng muốn đi theo đây!”

“Ồ??” Duyên tỷ nhi chớp mắt.

“Ngốc ạ, mẹ bây giờ thân thể không tiện dĩ nhiên là không thể đi, chỉ có mấy đứa các con mẹ lại lo lắng, mẹ con lại là người cẩn thận, có mẹ ấy đi theo mẹ mới yên tâm!”

Duyên tỷ nghe vậy mí mắt có hơi nhú lại, thoạt nhìn có phần thất vọng. Về phần cô bé thất vọng là mẫu thân không thể đi cùng. Hay là thất vọng mẫu thân tìm “người trông coi” cô bé, thì không biết được.

Thu thập ít đồ đạc, ba ngày sau, bọn Duyên tỷ nhí thẳng tiến sơn trang ôn tuyền trên Phố Sơn, tiểu cô nương Quân Ngọc kia dường như còn chưa biết “ngôn luận” của dã đạo sĩ, nhìn qua cũng không có gì khác với ngày thường. Minh đã làm hết mọi khả năng cho phép, Tô Tuệ Nương nhàn nhạt nghĩ, đời này hai người các người rốt cuộc có thể tiếp tục đi tới đích hay không, đành xem vận mệnh vậy!

“Sao vậy? Mất hứng?”

Tô Tuệ Nương hầy còn thất thần, chẳng biết lúc nào Yến Hoàng Chân đi đến: “Thân thể không thoải mái à?”

Thấy hần nhú mày, Tô Tuệ Nương định thần lại, mỉm môi cười, vẫy vẫy tay bảo hần ngồi cạnh mình.

“Hôm nay sao tan làm sớm thế?”

“Trong nha môn dù sao cũng ở không.” Yến hoàng Chân vén vạt áo ngồi cạnh thê tử, quay đầu, lộ ra thần sắc quan tâm, ôn nhu nói: “Nhớ Duyên tỷ nhí à, vậy ta sai người gọi con bé về ngay nhé.”

“Không phải đâu!” Tô Tuệ Nương vội kéo hần: “Chàng đừng có nhiều chuyện a.”

Yến Hoàng Chân ở bên cạnh thoáng bĩu môi. Hần nhìn phần bụng đã nhô lên của thê tử, bỗng nhiên nặng nề thở dài: “Aizz! Có một Duyên tỷ nhí giành nằng với ta đủ phiền lòng rồi, bây giờ rõ tốt, lại thêm một đứa.”

“Nói cái gì đó!” Tô Tuệ Nương buồn cười nhìn hần: “Ta ở đây ai mà cướp đi nổi, và lại... chàng đâu có giống như bọn nhỏ.”

Yến Hoàng Chân hai mắt sáng lên, có vài tia nóng rực: “Tuệ tỷ tỷ, ở trong lòng nàng ta là người đặc biệt nhất có đúng không?”

“Chàng nói xem?” Nhìn Yến Hoàng Chân như vậy, Tô Tuệ Nương không còn rầu rĩ như vừa rồi, ngập lòng đầy mắt đều là ngọt ngào hạnh phúc, đứng vậy a, đời này nàng đã có được điều tốt nhất rồi, những thứ trước kia có gì mà đáng rồi rấm chứ?

Yến Hoàng Chân thích nhất nhìn bộ dạng đỏ mặt ngượng ngùng kèm chút vui vẻ như vậy của Tô Tuệ Nương, xinh đẹp dường nào a! Hần nghiêng người dùng sức hôn lên làn môi nẩy lệ kia, Tô Tuệ Nương cự nự một tiếng, nhưng không đẩy ra, hai người hôn hồi lâu, mắt thấy củi khô sắp dẫn lửa, Tô Tuệ Nương mới thở dốc lẩm bầm nói: “Đừng, con...”

Một giây trước còn tràn đầy nhu tình mật ý, nam nhân lập tức trở mặt đòi nợ: “Lấy có! Lúc mang thai Duyên tỷ nhí cũng không phải chưa làm qua...”

“Chàng...”

“Tỷ tỷ tốt, ta sẽ nhẹ chút thôi... Ừ, nhớ muốn chết rồi...”

Vẫn luôn thủ tại cửa, Phương Nhi sắc mặt loáng cái đỏ bừng, lén lút dịch ra vài chục bước, cô ngược mắt nhìn sắc trời vẫn sáng ngoài cửa sổ, thế là sắc mặt càng thêm đỏ.

®Mac.Fhien.Ψ

Nhoáng một cái lại là hơn nửa tháng trôi qua, Duyên tỷ nhí ở ôn tuyền sơn trang rất vui, trên cơ bản mỗi ngày cô bé đều nhắn tin về nhà, kể cho mẫu thân một chút việc sinh hoạt, có vài người bạn nhỏ tuổi xấp xỉ bầu bạn, hiển nhiên khiến cô bé vui quên cả trời đất.

Không biết gã đạo sĩ kia có bản lĩnh thật, hay là mèo mù vớ cá rán. Kể từ khi tiểu cô nương Quân Ngọc rời đi, bệnh tình của Đàm Duy quả nhiên bắt đầu chậm chậm thuyên chuyển, đại phu đến khám cũng tám tấc lấy làm kỳ lạ. Đây đối với Đàm gia mà nói không thể nghi ngờ là chuyện vui tày trời, nhưng từ phương diện khác mà nói, đối với tiểu cô nương Quân Ngọc lại là một việc chuyện không tốt nổi, bởi vì điều chẳng phải chứng thực mệnh cô ta “không tốt” chứ sao. Cái loại mệnh số này, là không nói rõ được cũng không tả rõ được nhất, nếu trong lòng người nhà họ Đàm đã có vướng mắc này, thì cho dầu Quân Ngọc không có “tự vận vì yêu” giống kiếp trước, e là cũng sẽ không được Đàm gia tiếp nhận.

Dĩ nhiên, những điều trên đều không liên quan đến Tô Tuệ Nương, theo tháng lớn dần, bệnh “buồn ngủ” của nàng càng thêm nghiêm trọng, bây giờ mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều mơ mơ màng màng vượt qua trên giường.

“Trời mưa à?” một chiều tối muộn, ®Mac.Fhien.Ψ Tô Tuệ Nương mở mắt, khó khăn chống người dậy, đám người Phương Nhi nghe thấy động tĩnh lập tức đi đến.

“Phu nhân đã tỉnh! Đừng dậy vội, mưa thu khiến người lạnh, ngài vẫn nên nằm trên giường đi ạ.”

Tô Tuệ Nương ừ một tiếng, tựa lên gối mềm.

“Lão gia đâu? Vẫn chưa về sao?” Nàng khẽ ngáp một cái.

“Vẫn chưa à!”

“VẬY à, cho người chuẩn bị sẵn xe ngựa đến Ngũ Thành sở binh mã xem sao, đừng để dính mưa.”

Tuy nhiên, ngoài ý liệu, đội Tô Tuệ Nương một mình dùng xong bữa tối, một mình lại bắt đầu mệt rã rời, Yến Hoàng Chân vẫn chưa về. Hơn nửa đêm, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm. Tô Tuệ Nương choàng tỉnh, chốc lát sau, Phương Nhi lập cập chạy vào, sắc mặt trắng bệch, gần như là run rẩy nhỏ giọng nói: “Phụ nhân, lão gia vừa sai người truyền tin về, nói, nói...”

“Nói cái gì?”

“Nói đương kim thánh thượng bất tỉnh, e là... e là... sắp không qua khỏi rồi...”

Tô Tuệ Nương thoáng chốc giật mình, nàng cau mày nhanh chóng nhắm tịt, ở kiếp trước, Chu Trọng Quốc sống đến đủ tám mươi mới thăng thiên, tính đến đây, y hẳn nên còn ba bốn năm tuổi thọ.

“Lão gia còn nói gì không?”

“Lão gia còn chuyển lời cho phụ nhân, bảo ngài không cần lo lắng đại tiểu thư, lão gia đã nhờ cửu gia Hoắc gia đến Phố Sơn rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó trong lòng mới khẽ thả lỏng. Nàng nhìn song cửa sổ bị màn mưa đánh, chẳng biết tại sao, trong lòng lại dâng lên một nỗi dự cảm không lành. Rất rõ ràng tin tức hoàng thượng hôn mê bị phong tỏa nghiêm mật, ít nhất ngày hôm sau trong kinh thành không có gì khác thường. Song giống như là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, sự yên bình lúc này cũng chỉ là khởi đầu của cơn bão lớn hơn.

®Mac.Fhien.P...

Từ Cẩm thành, trong hoàng cung.

Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn đứng ở bên giường, trên mặt tuy có vẻ buồn rầu, song trong ánh mắt lại lóe tinh quang.

“Hoàng gia gia thế nào rồi?” y quay sang một đám ngự y bên cạnh, cau mày hỏi.

Đám ngự y ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, cuối cùng có một người đi ra, run rẩy mà bẩm: “Hồi bẩm thái tôn điện hạ, hoàng thượng bốn nguyên có thất, ừ, có ừ... tình huống thoát dương... Cho nên...”

Cho nên có thể không được tốt rồi.

Thái y nói áp a áp ứng, song, ý tứ trong lời nói mọi người cũng có thể nghe hiểu.

“Một đám phế vật, hoàng gia gia đã hôn mê suốt hai ngày rồi.” Chu Hậu Văn ra chiều vô cùng đau đớn, mắng to: “Nhanh khám kê đơn, nếu lão nhân gia ông... Bốn điện hạ tru di cửu tộc các ngươi!”

“Điện hạ bớt giận, điện hạ bớt giận.” Chúng thái y quỳ trên mặt đất rồi rít dập đầu.

Không khí đang ngưng đọng, một thái giám hồi hả chạy tới rí tai Chu Hậu Văn mấy câu.

Chu Hậu Văn nghe xong, sắc mặt lập tức âm trầm ba phần.

“Nhi hoàng thúc đã bị lộ tước vị, mà hoàng gia gia từng có thánh mệnh không cho phép y rời phủ.” Chu Hậu Văn nghiêm mặt lạnh nhạt nói: “Mà nói cho y biết, hoàng gia gia chẳng qua là bệnh nhẹ, bảo y an tâm là được.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Phong vân (2)

Edit: Mạc Thiên Y

Hoàng cung, sóng ngầm mãnh liệt.

Diên Hi cung, chỗ Lệ phi.

Ngũ hoàng tử Chu Thông có phần bất an rúc vào lòng mẫu thân, chốc chốc ngược đầu lên ngó ra cửa cung.

“Nương nương...” thị nữ bên người Lệ phi hồi hả chạy vào.

“Thế nào có liên lạc được với nhà mẹ đẻ ta không?”

Thị nữ kia lắc lắc đầu, nhỏ giọng bẩm: “Trong nội cung đã giới nghiêm rồi, tin tức không truyền ra được.”

Lệ phi nghe đến đó, trên mặt rất thất vọng, thị cắn chặt môi, hiển nhiên lúc này cũng hoang mang lo sợ.

“Chỗ hoàng thượng thế nào?” Sau một lúc lâu, thị hỏi: “Có tỉnh lại không?”

“Vẫn còn hôn mê.” Thị nữ kia dè dặt đáp: “Nghe nói là sắp không xong rồi.”

Mặt Lệ phi thoáng chốc trắng bệch, cánh tay ôm tay con trai càng căng chặt.

“Nương nương, ngài phải sớm ra quyết định đi a!”

Đạo lý này Lệ phi sao không rõ, song tốc độ xảy ra sự việc thật sự quá nhanh, ai cũng không ngờ tới hoàng thượng lại đột nhiên bệnh tình nguy kịch. Cho nên có một số việc cần bản là không kịp chuẩn bị. Nếu hoàng thượng cứ thế đi... Lệ phi nhìn con trai trong lòng, trong mắt lóe lên ánh oán giận không phục. Thông Nhi là áu tử của bệ hạ, thiên tư thông tuệ, vốn rất được phụ hoàng nó yêu thích, nếu hoàng thượng có thể sống thêm mấy năm, để cho Thông Nhi lớn thêm chút ít, chưa chắc không có cơ hội kiểm soát một chút, nhưng bây giờ —— không được, thị tuyệt không cam lòng cứ như vậy ngồi chờ chết.

“Thay y phục cho bôn cung.” Lệ phi đứng lên, nắm chặt tay con trai, từng chữ từng chữ nói: “Bôn cung muốn đích thân hầu bệnh cho hoàng thượng.”

Ngay tại lúc Lệ phi có hành động, tại một thiên điện của Diên Hi cung, Lữ thị đã lâu không xuất hiện, đang chấp tay trước ngực quỳ gối trước tượng phật, vẻ mặt thị vô cùng thành kính, song, giữa hai hàng lông mày lại có một luồng cuồng nhiệt mất tự nhiên. Sau một hồi, thị dừng tay gỡ mỡ mỡ hai mắt ra: “Sao con lại tới đây?” thị nhàn nhạt hỏi.

Đứng sau lưng thị chẳng phải Hoài an vương Chu Bình thì ai.

Đối mặt với thái độ lạnh lùng của mẫu thân, trên mặt Chu Bình hiện lên thần sắc bi thương, cậu do dự kêu một tiếng: “Hài nhi lo cho mẫu thân, cho nên...”

“Về đi!” Không đợi cậu nói hết lời, Lữ thị mở miệng ngắt lời: “Trở về ở yên trong điện của mình đi.”

Ở chỗ mẹ đẻ, Chu Bình luôn nhận được sự thờ ơ không mặn không nhạt như vậy, thế là, cậu cúi người, thần sắc ảm đạm lui xuống đi men theo hành lang ngọc xanh, tại chỗ khúc quanh bỗng bắt gặp một người.

“Bái kiến Hoài An Vương điện hạ.”

Chu Bình ngẩng đầu nhìn lên, đầu tiên là giật mình một cái, sau đó lộ ra nụ cười thật lòng, cất tiếng gọi: “Yến đại nhân.”

Áo đen giáp bạc, mặt tựa hoa đào, lại có một loại uy thế hiên ngang, kia không phải Yến Hoàng Chân thì là ai.

“Điện hạ đây là muốn đi đâu?”

Trên mặt Chu Bình thoáng vẻ ảm đạm, đáp: “Trở về Khánh dự điện... Yến đại nhân, phụ hoàng, người đã khỏe chưa?” bản tính cậu mặc dù thuần hậu thiện lương. Nhưng dầu sao cũng không nguốc, đã nhiều ngày trong nội cung sóng lớn mãnh liệt như thế sao không phát hiện được, song, Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn lại lấy cớ hoàng đế cần tĩnh dưỡng không nên quấy rầy, ngăn trở tất cả người đến thăm hỏi.

“Hoàng thượng chắc chắn long thể khang phục, điện hạ yên tâm là được.” Yến Hoàng Chân mỉm cười với cậu, bộ dạng ôn hòa của trường bối: “Nhưng trước đó, điện hạ vẫn nên chờ trong cung của mình. Đề phòng có bọn đạo chích nhân cơ hội làm loạn.”

Sau khi nghe được lời này, Chu Bình rung mình, chấp tay với Yến Hoàng Chân, tỏ vẻ cảm tạ.

Nhìn theo bóng lưng biến mất của Chu Bình, nụ cười bên khóe môi Yến Hoàng Chân từ từ biến mất, sắc mặt hiện lên bóng ma khó lường.

Dưỡng Tâm điện, Hoàng thái tôn.

Phủ Đông cung của thái tử, một đám tâm phúc đều ở đây, một người trong đó đặc biệt khiến người chú ý, chỉ thấy y tuổi chừng ngoài năm mươi, râu hoa râm, tinh thần lại quắc thước, lúc này nói chuyện, người xung quanh đều lộ vẻ mặt lắng nghe, có thể thấy được địa vị y bất phàm. Lão này chính là đại học sĩ của Văn Uyên các, Thái tử Thái Phó Hoàng lão. Lão chẳng những là lão sư của thái tử đã mất, mà con gái còn gả cho Hoàng thái tôn Chu Hậu Văn làm thế tử phi, là một thành viên kiên định nhất của phe “Thái tôn”.

“Điện hạ, đã nghe ngóng được hoàng thượng có lập di chiếu hay chưa?”

Chu Hậu Văn lắc đầu: “Hoàng tử phụ cũng chưa lập chiếu thư gì cả.”

Hoàng Thái phó nghe vậy, khẽ cau mày, từ cổ chí kim sau khi tiên hoàng tân thiên, tiếp nhận ngôi vị hoàng đế đều là hoàng tử, trong lịch sử còn chưa có một người nào là Hoàng tôn trực tiếp kế thừa ngôi báu cả. Chu Hậu Văn tuy là con trai của Thái tử, nhưng dù sao cũng không phải Thái tử, dưới tiền đề là chưa có thánh chỉ truyền ngôi, thì không phải danh chính ngôn thuận rồi.

Tình huống như vậy, trong lòng Chu Hậu Văn cũng rõ ràng, song, mặc dù như thế, nội tâm của y lại giống như cỏ dại trong hòa loạn điên cuồng thiêu đốt con dục vọng có tên “Đã tâm”. Y đã chờ rất lâu rồi, từ thiếu niên tuổi trẻ, cho tới trung niên ba mươi bây giờ. Y vẫn một mực chờ đợi, chờ một ngày hoàng tử phụ y bằng hà, y đáng lắm để vị.

Nhưng từng năm trôi qua, hoàng tử phụ vẫn thân thể cường tráng, trong hậu cung tiểu hoàng tử tiểu công chúa từng đứa một sinh ra, lão giống như là có thể sống mãi vậy, khiến Chu Hậu Văn có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng...

Nhưng bây giờ khác rồi, đây có thể nói là cơ hội tốt trời ban a, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất – Tần vương lúc này còn ở đất phong xa xôi. Thành vương bị phế, gần như bị đuổi khỏi hoàng tộc, bên dưới hai đứa bé tuổi còn nhỏ, căn bản không đáng lo. ㊦Mục.Thien.Y Mà bản thân y cũng lăn lộn trên triều đình nhiều năm, sau lưng lại có phần lớn quan văn ủng hộ, cứ như vậy thuận lợi đăng cơ, hẳn là không thành vấn đề.

“Điện hạ...” Nhìn vẻ mặt ần ần cuồng nhiệt của Chu Hậu Văn, Hoàng Thái phó như nhắc nhở: “Hoàng thượng còn chưa có đi đâu.”

Đây cũng là vấn đề chênh lệch thời gian, nếu Chu Trọng Quốc cứ thế chết, thì y liền nhanh như tia chớp leo lên vương vị, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, ai có thể làm gì được y, nhưng vấn đề bây giờ là, lão còn chưa trút hơi thở cuối cùng, mà càng kéo dài đối với Chu Hậu Văn lại càng bất lợi, thậm chí báo lại, nói Tần vương đã nhận được tin, đang ra roi thúc ngựa chạy đến kinh thành. Gã không phải là người dễ đối phó, đấu với gã, cơ hội thắng của Chu Hậu Văn sẽ giảm bớt một nửa. Đột nhiên, một luồng suy nghĩ không khỏi dâng lên trong lòng Chu Hậu Văn, nếu là hoàng tử phụ có thể nhanh chóng trút hơi thở cuối cùng, thế cũng tốt!

“Điện hạ, không thể vọng động a!” Hoàng Thái phó như thể nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm Chu Hậu Văn, nhắc nhở nói.

“Thái Phó lời ấy sai rồi.” Hiển nhiên, có người rất không đồng ý với suy nghĩ của lão.

Chỉ thấy một vị văn sĩ trẻ tuổi đi lên trước, y mặt mày không râu, một thân áo xanh thoạt nhìn rất có tinh thần: “Thái tôn điện hạ, chính là nhi tử của Thái tử, hoàn toàn xứng đáng là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, hơn nữa nước không thể một ngày không có vua, nói lời đại bất kính lời chứ, bệ hạ bây giờ đã ở ngay lẫn ranh hấp hối, e là không sống được bao lâu nữa, chúng ta bây giờ nên trù tính ủng hộ việc đăng cơ của điện hạ ngày sau mới đúng.”

“Không sai!” Lời vừa nói ra, lập tức được rất nhiều người tán đồng: “Hoàng đại học sĩ, cùng với hai vị Các lão Vu – Tần của Nội các, cũng là người ủng hộ điện hạ, nếu hành sự lúc này, phần thắng rất lớn a!” Ủng hộ “công phò vua” đã khiến những người này bắt đầu dần dần mất lý trí, trở nên cuồng nhiệt.

“Nếu là lên ngôi bất chính, thì dầu cho ngồi lên được vị trí kia, lại có thể thế nào?” Hoàng thái phó thái độ kiên quyết nói: “Thái tôn điện hạ, ngài bây giờ nên bỏ hết tất cả mọi chuyện, toàn tâm toàn ý hầu bệnh hoàng thượng mới là chí lý.”

“Hoàng thái phó...”

“Lời ấy, miễn không dám gạt bừa...”

Tại lúc đám mưu sĩ quanh người bắt đầu mồm năm miệng bảy nghị luận không ngớt, trong đôi mắt Chu Hậu Văn chợt lóe lên hàn quang, giờ này khác này y cách vị trí chí cao vô thượng kia gần như là có thể đụng tay tới rồi, y cam tâm không làm gì cả, cứ thế chờ sao?

Không!

Y không cam tâm.

Kinh thành, Yến phủ, Tô Tuệ Nương.

Mưa thu mấy ngày liên tục, khiến nhiệt độ giảm nhanh, Tô Tuệ Nương đẩy cửa sổ, thoáng chốc, một luồng khí lạnh bỗng phả vào mặt. Nàng cau mày, vẻ mặt lại ngập sâu lo, con gái không ở bên cạnh, Yến Hoàng Chân lại từ ngày xảy ra chuyện đến nay chưa về nhà, sao không khiến nàng lo cho được?

“Phu nhân, ngài mau đóng cửa sổ lại đi!” Phương Nhi bụng măm trà đi tới, thấy Tô Tuệ Nương đứng trước cửa sổ, vội khuyên: “Ngài bây giờ là thời điểm quan trọng nhất, tuyệt đối đừng để bị lạnh.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy vuốt bụng đã hơn bảy tháng, khe khẽ thở dài: “Thật là một thời buổi rồi ren a!”

Cứ thế, lại hai ngày trôi qua. Giấy cuối cùng không gói được lừa, một ít lời đồn về bệnh tình nguy kịch của hoàng thượng bắt đầu lưu truyền trong kinh thành, gần như là trong phút chốc, bầu không khí cả kinh thành bắt đầu trở nên dậy sóng mãnh liệt, rất nhiều hoàng thân quốc thích, sĩ tộc quyền quý, hoặc là lựa chọn đóng cửa không ra, hoặc là lựa chọn hoạt động dôn dập.

Yến phủ dĩ nhiên là thuộc nhóm trước, Tô Tuệ Nương sớm ra lệnh đóng cửa phủ không ra, hơn nữa Tiểu Thuận Tử luôn luôn làm việc tại sở Ngũ Thành binh mã cũng đã mang người trở lại, cả một hiệu vệ đội gần sáu mươi người, cộng thêm hộ vệ vốn có trong phủ, một đám tầm một trăm người, một ngày

24 giờ, chỗ sáng chỗ tối, bảo vệ tứ phía Yên phủ.

Ngay cả Mộc Hương gả ra phủ rất nhiều năm cũng dẫn con đến cùng phu quân. Tô Tuệ Nương tựa trên gối mềm tán gẫu cùng nàng ta.

Thấy chủ tử lúc nói chuyện, chốc chốc thất thần, Mộc Hương bèn nói: “Phu nhân, chỉ bằng ngài chớp mắt một chút, cũng tiện dưỡng thần.”

Tối qua Tô Tuệ Nương bị đứu bé trong bụng giày vò hồi lâu, căn bản không ngủ được bao lâu, giờ khó tránh khỏi có chút mệt mỏi. Thế là Mộc Hương liền bưng tới một ly trà ấm an thần, đốt thêm viên hương trong lò hun, mới lui xuống.

Ngoài ý liệu, một giấc này, nàng ngủ rất sâu, nếu không phải nửa đêm, ngoài cửa vang lên tiếng xao động, nàng có lẽ sẽ ngủ đến sáng.

“Mộc Hương” Tô Tuệ Nương ngồi dậy, gọi một tiếng.

“Phu nhân...”

“Bên ngoài có chuyện gì vậy?” Nàng mím môi, mặt căng thẳng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Trò cười

Edit: Mạc Thiên Y

Một đêm không ngủ cho đến hừng sáng, ngày hôm sau, Tô Tuệ Nương mới biết rốt cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Ngoài bình phong in màu tím, Yên Trung Thuận hiện giờ – trước kia là Tiểu Thuận Từ cung kính bẩm báo: “... Phu nhân, thuộc hạ nhận được tin, đêm qua Tần vương điện hạ dẫn người về tới kinh thành, xảy ra xung đột cùng cấm vệ quân tại Tuyên Vũ Môn...”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó trong lòng cả kinh, không khỏi thẳng người hỏi: “Có biết Tần vương dẫn theo bao nhiêu người tới không?”

Tiểu Thuận Từ do dự đoạn nói: “Ước chừng hai trăm tên, có điều đám hộ vệ kia đều là hảo thủ, hôm qua lúc xung đột, vài cấm vệ quân kia căn bản không phải đối thủ, xông lên một cái là phá được cửa thành.”

Tô Tuệ Nương hít sâu một hơi, chẳng trách đêm qua ồn ào thành như vậy, lúc này ắt hẳn Tần vương đã dẫn người tiến vào hoàng cung rồi.

Tam hoàng tử Tần vương, từ trước đến nay vũ dũng hơn người, trong quân đội rất có uy tín. Mà thân là phiên vương trong tay vốn có mấy vạn quân hộ vệ, nếu gã muốn có dị động gì, thiên hạ ắt sẽ loạn.

Tô Tuệ Nương đoán không sai, giờ phút này, ở trong hoàng cung, một màn gió tanh mưa máu sắp đến.

Chu Hậu Văn mặt không đổi nhìn nam nhân trước mắt, lửa giận trong lòng vẫn như núi lửa bạo phát không thể ức chế, ngay cả gương mặt vốn tao nhã kia cũng trở nên vằn vện, y siết chặt quả đấm, dùng ánh mắt hận không thể róc thịt người trước mặt, giọng lạnh lùng nói: “Tam hoàng thúc mạng binh mã thủ hạ đêm khuya xông vào hoàng cung, là muốn làm phản ư?”

“Hò ngôn loạn ngữ!” Tần vương năm nay cũng đã năm mươi mấy, gã tướng mạo tục tũn, thân hình cao lớn, lúc này trợn mắt hừ một tiếng, hơi thờ ơ nhìn máu tanh liền đập vào mặt: “Chu Hậu Văn, ngươi cũng có mặt mũi ở đây chất vấn Bôn vương, phụ hoàng bệnh tình nguy kịch vì sao giấu mà không báo?”

Chu Hậu Văn nghe vậy loáng cái biến sắc, Tần vương chạy đến trong thời gian nhanh như vậy, đích thị là thám tử lão quái ra lừa gạt được mình, thật sự đáng hận!!!

“Bây giờ lập tức tránh ra cho bôn vương.” Tần vương tiến lên từng bước, quát lớn: “Ta muốn bái kiến phụ hoàng.”

“Thái y nói, hoàng tổ phụ bây giờ cần phải tĩnh dưỡng, không nên quấy rầy.” Đối với lời gã nói, Chu Hậu Văn hoàn toàn bất vi sở động, kiên trì không nhường.

Cả điện, không ai dám tiến lên khuyên can, hai chú cháu sừng cò đầu mắt gà ra đó, trong lúc nhất thời bầu không khí như lâm vào sự âm trầm trước cơn bão. Tần vương rốt cuộc hung bạo hơn, lập tức cười lạnh hai tiếng, vươn tay ra, làm như xách con gà con, đẩy Chu Hậu Văn ngã xuống đất.

“Thái tôn điện hạ...”

“Lớn mặt...”

Mắt thấy chủ tử chịu nhục, đám người phe thái tôn không chờ nổi nữa. Mặt đỏ tía tai nhao nhao tiến lên chỉ trích, mà vào giờ phút này lửa giận ngút trời nhất chính là Chu Hậu Văn rồi, ở trước mặt nhiều người, y bị nhục lớn như vậy, hai mắt lập tức căng đỏ lên. Tấn vương lần này xông vào hoàng cung, cũng chỉ mang đến trên dưới một trăm người mà thôi, mà thống lĩnh cấm vệ quân bảo vệ cung đình lại là người mình, cớ sao không nhân thừa dịp này không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng giết chết đối phương.

Trong đầu xoay chuyển thật nhanh, Chu Hậu Văn đứng phắt dậy, hét lớn một tiếng: “Tấn vương tự tiện xông vào hoàng cung, ý đồ mưu phản, cấm vệ quân nghe lệnh, bắt hần cho bốn điện hạ!”

Y vừa quát to như vậy, người phía dưới lập tức sề mù mờ. Có điều quân nhân rất cuộc phản ứng nhanh hơn đám văn nhân, như thể đã chuẩn bị từ trước vậy, rầm rập mấy trăm tên hộ vệ giáp bạc như nước thủy triều tràn vào từ bốn phương tám hướng, trong phút chốc, đã vây chặt đám người Tấn vương. Bình khí màu bạc sắc lẹm dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng lạnh đến kinh người, rọi sáng gương mặt giận tím của Tấn vương và đáng vẻ dương dương tự đắc nắm chắc phần thắng của Chu Hậu Văn.

Song Tấn vương tuy tức giận, nhưng trên mặt lại không có một chút sợ hãi, ngược lại quay sang Chu Hậu Văn liên tục cười lạnh, cũng quát lớn một tiếng: “Chu Hậu Văn đồ chó lòng muông dạ thú nhà ngươi, phụ hoàng đối với ngươi sùng ái như vậy, ngươi lại không báo đáp, ngược lại hạ độc phụ hoàng, ý đồ hành thích vua, kẻ phạm thượng tác loạn như ngươi, bốn vương hôm nay sẽ phải thanh quân trặc!!!”

“Ồng ngấm máu phun người!!” trên mặt Chu Hậu Văn rõ ràng hiện lộ vẻ bối rối, y cũng cảm giác được những ánh mắt hoài nghi của đám đại thần chung quanh ném tới, lập tức đứng thẳng trách mắng: “Đồ loạn thần tặc tử nhà ông, chớ nói tám đường. Cấm vệ quân nghe lệnh bắt tặc tử này lại cho ta!”

Mắt thấy một màn cung biến máu tanh sắp trình diễn trong đại điện này, @Mac.FTuen.Ψ bỗng nhiên, có một hoạn quan hốt hơ hốt hải từ phía sau chạy tới, vừa chạy vừa lớn tiếng la: “Thái tôn điện hạ, thái tôn điện hạ, bệ hạ, bệ hạ đã tỉnh lại!”

Chu Hậu Văn nghe được, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc tốt độ, nhưng tại một giây sau, chạy như điên ra hậu điện.

Trong tấm cung, Chu Trọng Quốc đã hôn mê tròn năm ngày, đúng là vừa tỉnh lại, lúc này đang dựa trên người thái giám, để Chi huy sứ Cẩm Y Vệ Trường Bản tự mình hầu hạ bón thuốc, nom thần thái lão không hề giống hồi quang phản chiếu, trái lại rất có dáng vẻ thuyên chuyển.

Chu Hậu Văn thấy thế trong lòng rớt lộp bộp, chỉ trong chớp mắt sắc mặt trở nên trắng xám như giấy, miễn cưỡng đứng thẳng người, y đi lên trước kích động gọi: “Hoàng tử phụ, ngài rốt cục tỉnh a!”

“Phụ hoàng!” Cùng vào còn có Tấn vương Chu Yến, sắc mặt gã cũng chẳng tốt đẹp gì, vốn dĩ a, người rõ ràng sắp chết, đột nhiên lại trở nên sinh long hoạt hồ, sao không khiến người ta kinh ngạc cho được.

Chu Trọng Quốc thoạt nhìn vẫn là còn yếu, song hai mắt lại lóe ra ánh sáng lãnh liệt, đột nhiên, lão ném chén thuốc về trước, hét lớn một tiếng: “Trường Bản, giam cầm hai đứa nghiệt súc này lại cho trẫm!”

Không đợi hai chủ cháu há hốc mắt tròn tròn, mười mấy Cẩm y vệ núp tại bốn phía tấm điện, trong nháy mắt xuất hiện trong phòng, bắt chắp hai người họ giấy dũa, thoăn thoắt bắt người xuống.

“Phụ hoàng... Hoàng tử phụ...” Yến Vương cùng Hoàng thái tôn mắt đầy kinh hoàng, liên tục gào to.

Song, vô luận hai người giãy dụa muốn giải thích ra sao, Chu Trọng Quốc đều hoàn toàn không để ý tới. Rất nhanh những hộ vệ Tấn vương mang đến kia, còn có đám cấm vệ quân Chu Hậu Văn dẫn theo lâm hậu thuẫn, đều rào rào bị tước vũ khí, dù sao người hạ mệnh lệnh này là Hoàng thượng, ai dám phản kháng, kẻ đó chính là mưu nghịch.

Từ trưa đến chiều, một màn cung biến máu tanh sắp sửa bùng phát, bỗng hạ màn ngay tại một bước ngoặt một cách đầy nực cười.

Đối với chuyện này, vui mừng nhất có lẽ là mẹ con Lệ phi, ngày hoàng thượng tỉnh lại liền rất muốn đi hầu hạ, kết quả lại không được cho phép. Bây giờ người có thể tiếp kiến Hoàng thượng, được phép ở lại tấm điện, trong đám con cháu hoàng gia, lại chỉ có một mình Hoài an vương Chu Bình.

Nhìn Chu Bình ở bên cạnh mình tới tới lui lui, trên mặt sáng rọi không ngừng được, lòng Chu Trọng Quốc rất không thoải mái. Chính là đứa con trai lão thường ngày không coi trọng nhất này, nhưng lúc bản thân bệnh tình nguy kịch, cậu cả ngày lẫn đêm canh tại bên người, cả gương mặt vốn tròn mập kia cũng gầy đi thấy rõ. @Mac.FTuen.Ψ Mà khi lão tỉnh lại, cậu bé quý trên mặt đất khóc nước mắt nước mũi, vẻ mặt trong mừng rỡ mang theo may mắn này, khiến lòng Chu Trọng Quốc cũng chua xót hẳn theo.

Thu thập tâm tình xong, Chu Trọng Quốc hiếm khi ôn hòa nói: “Bình Nhi không phải làm nữa, mấy ngày nay con cũng mệt rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi!”

Chu Bình chưa từng thấy thái độ phụ hoàng hiền hòa như vậy, vẻ mặt tức khắc vừa vui cũng vừa sợ, điều này làm cho Chu Trọng Quốc nhìn thấy, trong lòng càng không thoải mái.

Ngay lúc này, bên ngoài có người bẩm báo nói là Chi huy sứ Ngũ Thành binh mã Yến Hoàng Chân cầu kiến.

Đợi Chu Bình lui ra, Chu Trọng Quốc thần sắc lạnh nhạt hỏi: “Thế nào rồi?”

Yến Hoàng Chân nghe vậy, trên mặt xuất hiện chút do dự.

“Trẫm hỏi ngươi thế nào rồi!!!” Chu Trọng Quốc nạt.

“Vi thần đáng chết, Hoàng thượng bớt giận.” Yên Hoàng Chân lộ vẻ mặt sợ hãi, vội sai người khiêng tới một cái rương gỗ lim lớn, mở ra xem, Chu Trọng Quốc tức khắc té ngửa, cả người gần như co giật run rẩy. Chỉ thấy trong chiếc rương kia một kiện long bào ngũ triều* sáng gần như chói mù mắt chó, mũo đông quan, triều châu, đai trăm ngọc, trọn bộ trang phục của hoàng đế trưng bày nơi đó. (ngũ triều: chỉ rồng năm ngón, chỉ có vua mới được sử dụng đồ có hoa văn rồng ngũ triều, hoàng tử mới bốn ngón)

“Đây là những thứ được lục soát từ phủ Hoàng thái tôn ạ” Yên Hoàng Chân cúi đầu chậm rãi nói: “Ngoài ra, còn tìm được trong phủ rất nhiều vàng bạc châu báu, cùng với thư tín qua lại giữa Hoàng thái tôn cùng chư đại thần.” Trong những bức thư kia đều viết những lời hứa hẹn, ví dụ như nếu bốn thái tôn vinh đăng đại bảo, sẽ cho ngươi này nọ... tóm lại chính là hai chữ “lôi kéo”.

“Giỏi giỏi giỏi!!!! Thật là Tôn nhi giỏi của trẫm!!!!” Chu Trọng Quốc tức đến mèm ngắt, hai mắt lập lòe hàn quang kinh người.

“Không chỉ có như thế...” Yên Hoàng Chân cúi đầu, ở nơi không người thấy, trên mặt hiện lên một chút ánh kỳ dị, hần nói: “Thần còn tra ra, lúc bệ hạ hôn mê, trong chén thuốc dùng mỗi ngày, chẳng hiểu sao đều dư ra hoặc là thiếu một loại...”

Chu Trọng Quốc lúc này đã không phải là tức giận nữa, mà là muốn giết người rồi.

Giống như Tần vương chỉ trích, Chu Hậu Vãn đúng là động tay động chân trên thuốc. Y thật sự là quá muốn cho Chu Trọng Quốc chết nhanh một chút, song, nếu trực tiếp hạ độc khó tránh khỏi sẽ lưu lại dấu vết, đến lúc đó y nhất định sẽ gây hiềm nghi, cho nên động tay trên thuốc, hoặc là bớt một loại, hoặc là thay một loại hình dáng tương tự nhưng được tính hoàn toàn tương phản, thế thì chuyện rất dễ dàng rồi.

Chu Trọng Quốc tím mặt thờ dốc một lúc lâu, trong lòng đã không còn nửa phần do dự, thứ bất nhân bất hiếu như này, sao có thể đủ đảm đương đại nhậm. Lão vốn là loại người đa nghi tàn nhẫn, bây giờ hạ quyết tâm, lập tức liền nói: “Truyền ý chỉ của trẫm. Phế bỏ danh hiệu Hoàng thái tôn của Chu Hậu Vãn, đuổi khỏi hoàng tộc, cách chức làm thứ dân, tống vào Tông Nhân Phủ, không có lệnh của trẫm, bất cứ ai cũng không được thăm”

“Vi thần tuân lệnh!”

Tuy nhiên, chuyện phát triển vốn sẽ không đi theo chiều hướng như mọi người tưởng tượng, Chu Trọng Quốc bên này mới vừa xử lý xong Hoàng thái tôn, bên ngoài bỗng truyền đến tin con trai Tần vương – Chu Hậu Khiêm suất quân mưu phản

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thái độ cầu người

Edit: Mạc Thiên Y

Lần này vào kinh, Tần vương ôm ý định giành giật ngôi hoàng đế cùng Hoàng thái tôn, dĩ nhiên là đã chuẩn bị chu đáo sẵn, gĩa chia binh hai đường, một đường do bản thân suất lĩnh trên dưới một trăm kị binh, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới kinh thành; một đường là hai vạn đại quân chia thành tốp nhỏ, tập hợp tại Thượng Kinh. Đến lúc đó, nếu Chu Hậu Vãn không chịu thỏa hiệp, gĩa sẽ cưỡng chế phát động cung biến. Dưới tình huống chưa có thánh chỉ truyền ngôi, thân làm con, lại thêm gĩa quân công hiển hách, phần thắng hiển nhiên lớn hơn. Tuy nhiên, kế hoạch này tuy tốt, nhưng điều vô cùng bất hạnh là, Chu Trọng Quốc lão ta lại tự mình tính lại, người không có chuyện gì a~~~ kết quả chính là Tần vương cùng Chu Hậu Vãn bị trói vào một chỗ, rậm rạp hạ ngục.

Con trai Tần vương vừa thấy không ổn, cắn răng một cái, cũng không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng mang theo hai vạn đại quân phiên để tấn công đến kinh thành. Nhưng rất hiển nhiên, y nhất định thất bại, bởi vì nơi cách kinh thành không xa, là sở chỉ huy của Ngũ Thành binh mã, trong đó năm vạn đại quân đã hoàn toàn tập kết xong xuôi, Yên Hoàng Chân thi hành chiến thuật “trùm đầu chặt đuôi”, chỉ dùng hai canh giờ liền đánh bại đối phương, cũng bắt sống được con trai Tần vương, Chu Hậu Khiêm.

“Đồ lường gạt nhà ngươi, tiểu nhân!” Bị trói gô, Chu Hậu Khiêm hai mắt đỏ au nhìn Yên Hoàng Chân mặc giáp bạc dính máu trước mặt, gương mặt vằn vẹo cơ hồ như lệ quỷ: “Ngươi không phải luôn miệng nói sẽ giúp ta hoàn thành sự việc sao? Tên lường gạt, bịp người...”

Yên Hoàng Chân nghe vậy cười lạnh một tiếng, khóe mắt diêm lệ vẽ ra độ cong chế nhạo: “Nếu ta không nói như vậy, ngươi sao có thể thật sự dẫn người mưu phản, muốn trách thì trách bản thân ngươi ngu xuẩn thôi!”

“Ngươi vì sao phải làm như vậy?”

“Vì sao?” Yên Hoàng Chân lộ ra vẻ mặt âm lãnh mà cười: “Chả vì sao cả, đừng nói làm như ngươi vô tội lắm vậy, nếu không phải trong lòng ngươi cùng Tần vương thật sự chứa niệm tưởng như vậy, làm sao lại bị ta lừa được.”

“Yên Hoàng Chân ngươi không chết từ té được!!” Chu Hậu Khiêm điên cuồng hét lớn: “Ta phải bẩm báo Hoàng thượng, đây hết thảy đều là ngươi âm thầm giở trò, là ngươi sai người truyền tin đến đất Tần, khiến cho chúng ta tin tưởng hoàng thượng thật sự khó qua khỏi, là ngươi, đây hết thảy đều do

ngươi kích động.”

“Vậy thì thế nào?” Yên Hoàng Chân cười lạnh, đầy khinh thường lặp lại: “Vậy thì thế nào?”

Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, chuyện cha con Tấn vương mưu phản đã thành chuyện đã định, chẳng qua hai tên tù thôi, có thể thế nào.

Về điểm này, chắc hẳn trong lòng Chu Hậu Khiêm cũng hiểu, thấy mặt Yên Hoàng Chân đầy bạc tình âm lãnh, tưởng tượng thấy kết cục sắp đến của mình, Chu Hậu Khiêm bỗng nhiên ôm đầu khóc rống, nhào tới bên chân Yên Hoàng Chân đau khổ van lơn: “Yên đại nhân, ta cầu xin ngươi, thả cho ta một con đường sống đi, ta, ta nguyện lấy vạn kim hiệu kính đại nhân, chỉ xin ngài len thả ta là được!”

“Thế tử diện hạ thật là hồ đồ.” Yên Hoàng Chân lạnh nhạt nói: “Người đâu, kéo hắn xuống.”

“Không ——” mắt thấy mình bị hình cụ trói lại, Chu Hậu Khiêm quát to một tiếng, bỗng phát điên: “Yên Hoàng Chân ta nguyện rửa ngươi, ngươi không chết từ tế được, vợ ngươi mỗi ngày gian dâm, con gái ngươi đòi đòi làm kỹ nữ, con trai ngươi đòi đòi làm nô, ngươi —— phụt ——” một cổ máu tươi phóng lên cao, cái đầu lâu mang theo về mặt dữ tợn của Chu Hậu Khiêm, từ trên cổ lún lõng xuống đất.

Yên Hoàng Chân vung tay lau nhuyền kiếm trong tay, nhìn thi thể không đầu nhẹ giọng nói: “Vốn muốn cho ngươi chết thoải mái chút, không ngờ, hừ... người đâu!”

“Chủ tử.” Rất nhanh có hắc y nhân lác mình tiến vào.

“Ném ra bằm thây cho chó ăn.”

“Dạ!”

Chỉ huy sứ Ngũ thành binh mã – Yên Hoàng Chân tại năm mươi dặm ngoại ô Thượng Kinh phục kích quân phản loạn, đại thắng, bắt được bốn ngàn tù binh. Đầu lĩnh quân đảo chính thế tử Tấn vương – Chu Hậu Khiêm bị bắt, sau sợ tội tự vận. Yên Hoàng Chân bởi có công bình loạn, hoàng đế vui mừng, gia phong làm Võ tiến hầu, phu nhân Tô thị gia phong làm nhất đẳng cáo mệnh. Chuyện ban thưởng tạm thời nói sau, chỉ nói hiện tại, lúc này bên trong Thượng Kinh theo tin tức hoàng đế lành bệnh cùng tin tức loạn quân bị dẹp truyền đến, lòng người càng yên định, không còn hoảng loạn như mấy ngày trước, song, chuyện này dù sao dính líu quá lớn, vô luận là Hoàng thái tôn hay là Chu Hậu Vãn phía sau đều có một bề lữ trợ giúp, hai gã vừa đổ, người bên dưới dĩ nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Thế là một tràng “đoạt tước xét nhà” oanh oanh liệt liệt dài lê thê bắt đầu.

Phủ Vĩnh Bình Hầu có một cô nương làm Thái Tôn trắc phi, muốn không bị dính líu e là cũng không được, thế là, ngày thứ hai dẹp loạn, tám bảng trên Hầu phủ liền bị tháo xuống. Hiện giữ chức Vĩnh Bình hầu – Yên Hoàng Bác bị hạ ngục, một đám nữ quyến bị giam trong phủ, không có hoàng mệnh cho phép không được bước ra phủ một bước.

Tô Tuệ Nương nghe được tin này, khẽ nhủ mảy một cái, có điều nàng đối với bên kia tuyệt đối không có tình cảm gì, càng không thể nào làm ra loại chuyện xin tha cho họ. Yên Hoàng Chân bây giờ vô cùng bận rộn, kể từ khi “xảy ra chuyện” liên tục một tháng chưa từng trở về nhà, trong lòng Tô Tuệ Nương quả thực mong mỏi không thôi. Sau khi trong thành an định lại, Duyên tỷ nhi đã sớm được Hoắc cửu gia đưa về nhà, tiểu nha đầu hoàn toàn không biết phong vân biến ảo phát sinh trong kinh thành, còn không ngừng kể lại chuyện ở sơn trang ôn tuyền.

©Mac.FHien.Y

Cứ thế, một buổi trưa nọ, Tô Tuệ Nương dựa trên gối mềm hai mẹ con đang tán gẫu, bên ngoài truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, Phương Nhi vẽ mặt xanh mét vèn rèm đi vào.

“Chuyện gì vậy?”

“Chủ tử, Vu phu nhân của bên Hầu phủ tới...” Phương Nhi siết chặt bàn tay, hiển nhiên bị tức không nhẹ: “Thị biết chủ tử không muốn gặp thị, mua chuộc được một mụ mua đồ của phòng bếp, đổi xiêm y của mụ, gạt người gác cổng, giờ đang làm loạn trong viện, bảo hôm nay không gặp được chủ tử thì đâm đầu chết.”

Tô Tuệ Nương nghe xong sắc mặt lạnh lùng, Vu thị muốn làm gì, trong lòng nàng hiểu rõ, thế mới lấy cơ mình mang thai đóng cửa phủ, sợ phủ Vĩnh Bình Hầu bên kia tới phá. Hai nhà vốn là thân thích, nếu khoanh tay đứng nhìn ở trong mắt người khác kiểu gì cũng sẽ để lại ấn tượng bạc tình bạc nghĩa, không màng đến huynh đệ thù tấu. Nhưng nếu muốn nhà mình bỏ sức đi cứu đám người kia, đừng nói Yên Hoàng Chân, kể cả bản thân Tô Tuệ Nương cũng không muốn.

“Thôi, cho thị vào đi!” trên mặt Tô Tuệ Nương viết hai chữ “xúi quẩy”.

Vu thị lúc tiến vào lộ ra vẻ cực kỳ hùng hổ, mặt thị đỏ au, nhìn chòng chọc Tô Tuệ Nương khí thế quý phu nhân ngồi ở chủ vị, trong lòng không khỏi ghen tỵ tức giận luân phiên. Ban đầu, Yên Hoàng Chân cưới một quả phụ nông thôn lại còn lớn tuổi hơn hẳn, trong lòng Vu thị phải nói hơn hờ biết bao, nào ngờ sông có khúc người có lúc, hôm nay phải đến phiên thị cúi đầu, cầu xin trước mặt nữ nhân này, lòng thị sao có thể dễ chịu cho được.

“Cháu còn có tâm tư ở đây ngồi thành thoi nhi!” Vu thị khẩu khí cực ngang ngược mà chỉ trích: “Trong phủ đã gấp như kiến bò trên chảo nóng rồi, cháu

ấy mà sướng, chả nghĩ làm sao đi giúp trong nhà một phen, ngược lại ở đây thành thói, rốt cuộc là an tâm cái gì a, đúng là thứ lòng lang dạ sói.”

“Lớn mặt!!!” Mẫu thân bị nhục mạ, Duyên tỷ nhi nào chịu được, lập tức đứng phắt dậy, mắt phượng tròn tròn hướng về phía Vu thị lớn tiếng trách cứ: “Mụ đàn bà chua ngoa dám đến nhà ta, khi dễ mẫu thân ta, đúng là đầu bị cửa kẹp, người đâu, tổng cổ mụ đàn bà này ra cho ta.”

“Mày dám!” Vu thị ngoài miệng nói lợi hại, nhưng vừa thấy gương mặt cười mang sát của Duyên tỷ nhi, trong lòng không khỏi nổi lên ý sợ.

Duyên tỷ nhi rất thông minh, lập tức liền phát giác ra ý sợ của đối phương, nụ cười giấu trên khóe miệng càng thêm khắc sâu.

Vu thị thấy vậy trong lòng hận muốn chết, không biết mắng bao nhiêu lần “Tiểu tiện nhân...” Song, Yến đại tiểu thư giống cha, không chỉ có diện mạo giống, mà ngay cả tính tình cũng giống, vừa quật cường vừa bá đạo, sao có thể để Vu thị ở nơi này làm bừa. Theo một tiếng ra lệnh, tức khắc liền có ma ma mạnh khỏe tới bắt thị. Vu thị dùng cái chết đe dọa, khó khăn mới chui vào được, nào chịu bị đuổi đi như vậy, không chỉ có cắn chặt đầu lưỡi, lộ ra đáng vẻ hồi lỗi, quay sang Tô Tuệ Nương ngồi ở đó nhìn không ra hi nộ, kéo khóe miệng cười nói: @Mac.FTien.P “Cháu dẫu, cháu dẫu, có chuyện gì từ từ nói, nói thế nào ta vẫn là trưởng bối của cháu đúng không, cháu không thể đối xử với ta như vậy được.”

Tô Tuệ Nương đưa mắt ra hiệu, bên dưới ma ma lôi kéo Vu thị thoáng buông lỏng tay.

“Cầu người thì phải có thái độ cầu người.” Tô Tuệ Nương chẳng khách khí chút nào nói: “Bá mẫu lớn tuổi, sao ngay cả điểm này cũng không biết.”

Vu thị bị muối mặt khủng khiếp, lúc đỏ lúc trắng, lại thêm nụ cười châm chọc của Duyên tỷ nhi ở bên cạnh, khiến thị hận muốn chết.

Tô Tuệ Nương nhìn thị như vậy, trong lòng cũng đang suy tư. Nhắc tới Vu thị coi như là “con cá lọt lưới”, phủ Vĩnh Bình Hầu kia bị dính lứu vào vụ Hoàng thái tôn, nay đã bị đoạt tước hạ ngục, toàn gia già trẻ đều bị giam trong phủ, không cho phép bước ra một bước. Bởi Vu thị “ở riêng” sớm đã bị đuổi ra ngoài, thế là bị sót.

“Cháu dẫu!” Vu thị đi lên trước mấy bước, cứng không được liền đổi mềm, chỉ thấy thị nước mắt nước mũi khóc ròng nói: “Cháu phải cứu Hoàng Bác a, cũng tại ả tiện phụ Thích thị kia xúi giục nó, thằng bé kia căn bản không quen Hoàng thái tôn a!”

Đây nhất định là xàm xí, Thích thị là một người đàn bà rất có tâm kế thủ đoạn, nếu thị muốn lôi kéo một người, sẽ không hiện ra rõ ràng, Yến Hoàng Bác là một con cò, y vốn bên phe Thành vương, nhưng bất tri bất giác dưới sự giáo dục ngầm ngấm của Thích thị, thế là chuyển dờn đến phe Hoàng thái tôn. Y là người vốn thích dựa dẫm, ở trong tập đoàn của Chu Hậu Vãng nhảy nhót không ít, nghe nói vừa thu thập đồ cổ cho Hoàng thái tôn, vừa dâng lên cả mỹ nhân cho Hoàng thái tôn, cả Thượng Kinh đều biết, Vĩnh Bình hầu Yến Hoàng Bác, là một con chó của Hoàng thái tôn điện hạ.

Bây giờ chó nói mình căn bản chưa làm chó của nhà người ta, ai có thể tin đây?

Đối với màn biểu diễn của Vu thị, Tô Tuệ Nương hoàn toàn dừng dừng, một lúc lâu sau, tận đến khi đối phương khóc đến khàn cả tiếng, mới ung dung nói: “Đại bá mẫu, một phụ nhân trong nhà như cháu, chỉ quản được một mẫu ba phần đất trong hậu viện này thôi, sao xen vào chuyện trên triều đình được, thím tìm lộn người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Gả con gái

Edit: Mạc Thiên Y

Vu thị nghe thấy Tô Tuệ Nương từ chối, mặt thoáng chốc nhăn nhó, cố nén xúc động chửi đồng, thị khàn khàn nói: “Cháu dẫu, trong chúng ta bây giờ tiền đồ nhất, ở bên ngoài cực kỳ có thể diện nhất, chính là Hoàng Chân chất nhi, nó vừa lập đại công dẹp loạn, nếu nó chịu đến trước mặt hoàng thượng cầu tình cho Hoàng Bác, tin là bệ hạ sẽ chịu bỏ qua.” Vu thị nhìn chòng chọc Tô Tuệ Nương nói tiếp: “Cháu dẫu, Hoàng Chân sùng ái cháu nhất, cháu nói cái gì nó cũng nghe, bá mẫu cầu xin cháu, cháu hãy giúp chúng ta đi!” nói đoạn cắn răng, quỳ phịch xuống đất, đau khổ cầu khẩn.

Tô Tuệ Nương thấy vậy mày nhíu càng chặt, tính tình Tiểu Thất nàng hiểu rất rõ, hẳn là người rất ghi thù, thuở thiếu thời ở Hầu phủ chịu đủ khi dễ giễu cợt, trong lòng đã sớm chứa oán hận. Lúc này Hầu phủ suy tàn, hẳn không đi lên đạp một cước, Vu thị nên thấp hương rồi, sao còn có mặt mũi tới cầu xin. Mà đương lúc nàng mở miệng toan lên tiếng, đột nhiên, một giọng nói vang lên: “Đại bá mẫu đúng là giỏi cầu người, biết nương tử của ta thiện tâm, liền ý vào mặt dày tâm đen lần tới cửa, rõ là tính toán giỏi nhì.”

Người tiến vào, chẳng phải Yến Hoàng Chân thì ai.

Như một tia ánh sáng rọi vào nội tâm, thoáng chốc khiến cả đáy lòng Tô Tuệ Nương sáng bừng lên.

Hai vợ chồng từ xa nhìn nhau, thốt nhiên, cười một tiếng, cảm giác kia là thân mật cùng nhu tình không nói thành lời.

“Cha!” Duyên tỷ nhi hét to một tiếng, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Mất thấy một nhà ba người, ở đây diễn tiết mục “cửu biệt trùng phùng”. Vu thị ở một bên hận ý trong lòng càng khó mà ức chế. Nhi tử ở trong lao không rõ sống chết, mình bị người từ Hầu phủ đuổi ra, chỉ có thể vùi tại đầu ngõ Con Giếng sống tạm qua ngày, thứ duy nhất mà thị có thể kiêu ngạo: thân phận “lão phu nhân Hầu phủ”, cũng kết thúc theo tấm bảng Hầu phủ bị gỡ xuống. Đối lập với những thứ đó, từ ban đầu kẻ bị coi là mối họa, Yến Hoàng Chân lại càng sống càng tốt, chẳng những được hoàng sủng đường làm quan thênh thang, mà còn ——

Ánh mắt Vu thị dán trên bụng Tô Tuệ Nương, trong lòng nổi ý đồ xấu, ôm suy nghĩ có chết cũng phải kéo đệm lưng, người không cho ta sống, ta cũng không cho người sống tốt, bất thành linh quất to một tiếng: “Cháu dâu à, ta van xin người a...”

Vừa nói liền đâm đầu về phía Tô Tuệ Nương, chuyện xảy ra quá nhanh, ngay cả Yến Hoàng Chân cũng không kịp ngăn cản, sắc mặt đại biến. Ở một phần ngàn giây, Tô Tuệ Nương lại bình tĩnh vươn tay che bụng mình, vội lách qua một bên, nhưng, Vu thị kia chạy về phía nàng, xoay người một cái, thoáng chốc liền ôm chân Tô Tuệ Nương.

Duyên tỷ nhi lạnh trí, thấy mẫu thân ngã xuống lập tức dùng chính mình làm đệm lưng.

Đúng lúc này, Yến hoàng Chân đập mạnh một cước, Vu thị a —— một ngum máu phun ra, bị đá văng nửa thước.

“Tuệ tỷ tỷ, Tuệ tỷ tỷ, nàng sao rồi, không sao chứ!” Yến Hoàng Chân bối rối nhìn Tô Tuệ Nương ngồi dưới đất, mặt hơi lộ vẻ đau khổ.

“Không, không có chuyện gì!” Tô Tuệ Nương lắc đầu với hân: “Duyên tỷ nhi, con không sao chứ?”

“Mẹ, con không sao.”

Hai mẹ con được Yến Hoàng Chân một trái một phải đỡ lên, Yến Hoàng Chân thấy đáng về Tô Tuệ Nương trông cũng không đáng lo lắng, quả tim mới thả lại trong bụng, hân quay đầu nhìn Vu thị nằm kia, chẳng biết sống hay chết, ánh âm lãnh trong mắt càng sâu.

“Tiểu Thất!” Tô Tuệ Nương mắt thấy không tốt, vội khẽ hô một tiếng. Bất kể thế nào, Vu thị tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì trong nhà mình được.

Yến Hoàng Chân hít một hơi thật sâu, lãnh đạm nói: “Đưa đại bá mẫu trở về phủ.”

Giống như tha chó chết, Vu thị rất nhanh bị kéo ra ngoài.

Duyên tỷ nhi cùng cha mẹ nói vài lời rồi lui xuống, để hai vợ chồng Yến Hoàng Chân trong phòng, Tô Tuệ Nương vừa nãy dù sao cũng động mạnh, giờ đang nửa nằm trên giường nghỉ ngơi, Yến Hoàng Chân ngồi bên cạnh nàng.

“Làm ta sợ muốn chết.” Yến Hoàng Chân nắm tay nàng, về mặt nghĩ mà sợ.

Tô Tuệ Nương khẽ mỉm cười một cái, thờ dài nói: “Sao ta lại không sợ chứ? Chẳng có biết không, kể từ khi kinh thành loạn lên, trong lòng ta lo cho chàng biết bao.”

Mặc dù hai người nói “lo lắng” cũng không phải cùng một việc, nhưng Yến Hoàng Chân dĩ nhiên hiểu ý trong lời nói thê tử, hân mỉm cười, chẳng hiểu sao thần thái trông phần khôi hân lên, giống như một đứa trẻ thành công trò đùa dai. Tim Tô Tuệ Nương không khỏi đánh thót, bất giác có loại cảm giác phát hiện tấm màn đen gì đó.

“Tuệ tỷ tỷ an tâm là được, Hoàng thượng đã tỉnh lại, chuyện Tấn vương làm phản cũng đã lắng xuống, không còn nguy hiểm gì nữa!”

Tô Tuệ Nương âm thầm ném suy nghĩ vừa nảy ra sau ột, mặt lộ vẻ may mắn: “Như vậy là tốt rồi, mọi người yên ổn sinh sống là được, làm sao cứ chăm chăm vào thứ mình không có được, vô duyên vô cớ đề đã tâm phá hủy tánh mạng tiền đồ, một nhà già trẻ.”

“Không phải mỗi người cũng có thể lòng dạ rộng rãi nhìn thoáng như Tuệ tỷ tỷ.” Yến Hoàng Chân cười nói: “Dục vọng cùng dã tâm của con người sẽ bành trướng, được một liền muốn có mười, được mười liền muốn có trăm...”

“Chàng cũng sẽ như vậy sao?” Không đợi Yến Hoàng Chân nói hết lời, Tô Tuệ Nương ngắt đầu, đôi mắt đẹp nhìn hân, nhu hòa hỏi: “Chàng cũng sẽ như vậy sao?”

Yến Hoàng Chân chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng nặng nề thờ dài, cẩn thận ôm nàng vào lòng: “... Bất kể thế nào, ta vĩnh viễn cũng sẽ không dời nàng đi.”

Tô Tuệ Nương cười khổ, vươn tay ôm lại hân. Quả nhiên, như Yến Hoàng Chân nói, một tháng sau, trong Thượng Kinh dần yên ổn lại, mà bên phủ Vĩnh Bình Hầu, Yến Hoàng Bác bị phán lưu đày, đoạt tước cả nhà. Nhân tiện nhắc tới chính là, Yến Như Lan là Hoàng thái tôn Trắc Phi, trong sự kiện lần này cũng bị dính lú vào, cùng những nữ nhân khác trong phủ đều bị đưa vào trong Hoàng miếu tu hành. Mà đúng lúc này, Tô Tuệ Nương chuyển dạ, trải qua bảy canh giờ hành hạ, tại lúc trời sáng, Tô Tuệ Nương sinh hạ một nam hài, nặng năm cân bốn lạng, mẹ tròn con vuông.

®Mac-Flieη-Ψ Cứ thế, cuộc sống trôi qua từng ngày, trong nháy mắt lại là ba năm.

“Mẹ...” Theo một tiếng gọi dễ nghe, một bóng người vén rèm đi vào.

Chỉ thấy nàng thân vận áo lụa đỏ tía hoa văn mây, váy gấm hoa nguyệt nha, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, gương mặt nhỏ gần như tuyết sắc, không phải Duyên tỷ nhi thì ai?

“Sắp sửa xuất giá tới nơi rồi, còn bộp chộp như vậy!” khóe miệng Tô Tuệ Nương cong lên nụ cười vui vẻ, vẫy vẫy tay, ra hiệu con gái ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Ở trong lòng Tô Tuệ Nương còn có một đứa trẻ, chừng ba bốn tuổi, trông rất nhu thuận đáng yêu.

“Hiên ca nhi cũng ở đây à!” Duyên tỷ nhi cười đi tới, hành lễ cho mẫu thân xong, mới duỗi tay véo cái mũi tí hon của đệ đệ.

Ngoài mẫu thân ra, tỷ tỷ là người Yến Hoàng Hiên thích nhất, vừa thấy chị cả gương mặt nhỏ xiu lập tức cười lớn, vận vẹo thân thể nhỏ bé đòi bế.

Tô Tuệ Nương nhẹ vỗ cái mông nhỏ của nó, sáng giọng: “Ngịch ngợm!”

Nhìn hai chị em chơi đùa trong chốc lát, Tô Tuệ Nương bèn bảo bà vú ôm Hiên ca nhi đi xuống, mình cùng Duyên tỷ nhi nói chuyện.

“Ấyzz! Chộp mất một cái con đã lớn như vậy rồi.” Nàng sinh ra cảm khái thật sâu: “Còn nhớ rõ lúc mới sinh ra, nhỏ xiu xiu như vậy, mềm mại...” Nói đoạn, Tô Tuệ Nương liền đỏ vành mắt.

“Mẹ —— nếu, nếu mẹ không nỡ xa nữ nhi, vậy, con sẽ không lấy chồng nữa!” Duyên tỷ nhi thấy mẫu thân thương tâm, vội như đứa trẻ mà nói.

“Ngốc ạ! Hôn sự của con là hoàng thượng ngự tứ, sao có thể nói không lấy là không lấy được!” Tô Tuệ Nương khê trùng con gái, thờ dài nói: “Lại nói, điện hạ người ta tốt với con như vậy, phạm là có thứ tốt gì cũng không quên đưa con một phần, con nỡ bỏ sao?”

Duyên tỷ nhi nghe vậy mặt đỏ lên, ngoài miệng lại quật cường lắm bầm mấy tiếng tên mập chết bầm linh tinh.

Tô Tuệ Nương thấy con gái như vậy, trong lòng cũng là cực kỳ cảm khái, nàng quả thật có năm mơ cũng không ngờ, hoàng thượng sẽ tứ hôn Duyên tỷ nhi cho Hoài An Vương, đồng thời vào hai tháng sau, nữ nhi sẽ chính thức trở thành Hoài An Vương phi. Chuyện này tuyệt khác xa kiếp trước, kiếp trước người gả cho Hoài An Vương chính là tỷ tỷ của Đàm Duy: Nhân tỷ nhi. Mà kiếp này, lại trở thành con gái của nàng.

“Sau khi lấy chồng rồi ấy, tuyệt đối không được bộp chộp tùy hứng như bây giờ nữa.” Tô Tuệ Nương ôn nhu nói: “Đặc biệt con phải làm một người con dâu của hoàng gia.”

Duyên tỷ nhi nghiêm mặt, gật đầu nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi trong lòng hiểu mà”

Tô Tuệ Nương thật sự không biết việc hôn sự này là tốt hay xấu.

Nếu dựa theo kiếp trước mà nói, cuối cùng Chu Bình sẽ đăng cơ làm hoàng đế, như vậy con gái nàng rất có khả năng trở thành Hoàng hậu nương nương của Đại Thụy. Nhưng sự tình có lẽ sẽ không “tốt đẹp” như vậy, đầu tiên là vấn đề tuổi thọ của Chu Bình, khác với phụ hoàng cậu ta sống đến tám mươi còn tinh thần quắc thước. Chu Bình là một người đoản mệnh, chỉ làm hoàng đế bảy năm đã buông tay nhân gian, lúc này mới có chuyện Trĩ Thái hậu ôm cháu trai thao túng triều chánh, phượng uy khuynh đảo cục diện thiên hạ. Căn cứ theo đó, cho dù con gái nàng trở thành hoàng hậu thì có thể thế nào, nữ nhân mất trượng phu, cùng lắm chỉ là quả phụ mà thôi, về sau con đường đời dang dở, chỉ có một mình trải qua trong cô quạnh, danh hiệu tôn quý cách mấy thì có ích lợi gì.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Thấy Tô Tuệ Nương hầy còn ngẩn người, Duyên tỷ nhi lo âu gọi.

“Không có gì.” Tô Tuệ Nương lắc đầu, đem tất cả suy nghĩ tạm thời ném sau đầu, quay sang khê mỉm cười một cái với nữ nhi.

Mùng tám tháng chín, ngày lành, thích hợp cưới hỏi.

Trời chưa sáng Tô Tuệ Nương đã dậy, Yến Hoàng Chân nằm bên cạnh không khỏi cười nói: “Nàng trần trọc cả đêm, cuối cùng thức đến trời sáng.”

Khê trùng mắt, không để ý tới hân.

Hai kiếp cộng lại, đây cũng là lần đầu tiên Tô Tuệ Nương gả con gái, trong lòng tâm tình kích động phải biết.

Ngày Duyên tỷ nhi xuất giá bận rộn đến mức ngay cả thời gian thờ dóc cũng không có, khi nhìn dáng vẻ con gái trong bộ đồ cưới, Tô Tuệ Nương không khỏi nước mắt rơi như mưa, trong lòng tràn đầy luyến tiếc và tự hào

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Lại một mối hôn sự

Edit: Mạc Thiên Y

“Được rồi, Tuệ tỷ tỷ, đừng khóc nữa!” Nhìn thê tử ở tại cửa hai mắt vẫn lưu luyến vọng xa, Yến Hoảng Chân vênh cao khoe miệng nói: “Kiệu hoa cũng đi một khắc đồng hồ rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy giờ khăn tay lau mắt, có chút ngen ngào nói: “Không sao rồi, chúng ta trở về đi!”

Nhìn nàng như vậy căn bản chẳng giống không sao gì cả, Yến Hoảng Chân thăm thở dài, ôm vai thê tử, giọng có bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu ôn nhu nói: “Con cái lớn rồi, vốn phải rời đi, có thể vĩnh viễn bầu bạn cạnh nàng cũng chỉ có ta thôi.”

Tô Tuệ Nương liếc hần, khoe miệng co giật, người này thật đúng là không có lúc nào là quên nói mấy lời buồn nôn.

“Phu nhân...” Đang nói chuyện, Phương Nhi từ phía sau bước nhanh tới: “Phu nhân, thiếu gia đòi tỷ tỷ, đang khóc dữ lắm ạ!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy cũng không đoái hoài tới hần, lập tức bước vội vào phòng, một bên Yến Hoảng Chân trở hai mắt nhìn, nghĩ bụng, được, còn một đứa cản trở nữa!

Cứ thế lại qua ba ngày, là ngày Duyên tỷ nhi lại mặt. Cô gả cho hoàng tử, theo lý mà nói là có thể không cản trở về, nhưng Duyên tỷ nhi không chỉ trở về, phía sau còn thêm một người tròn trịa.

Hai người vào phòng, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoảng Chân hành lễ quân thần trước, sau đó Duyên tỷ nhi cùng Hoài An Vương mới hành lễ trưởng bối cho hai người.

Tô Tuệ Nương trước kia từng nhiều lần gặp Chu Bình, khi đó nàng thật sự không ngờ tới, người này về sau sẽ trở thành con rể mình. Thành thử lúc này gặp lại cảm giác không giống nhau, ban đầu cảm thấy bộ dạng đối phương có phần béo ụt ịt, bây giờ thì cảm giác đáng về đối phương là tròn đầy phúc hậu, lúc trước cảm thấy đối phương tính tình mềm yếu, bây giờ thì cảm thấy, mềm yếu tốt hơn a, nam nhân mềm lòng mới biết niệm tình cũ, dẫu sau này thay lòng, con gái cũng có thể duy trì phân vị, không đến mức bị ức hiếp. Nếu nói mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích, đại khái là như vậy.

Tô Tuệ Nương tất nhiên có chuyện riêng muốn nói với con gái, hai mẹ con bèn ném đôi cha vợ con rể, đi tâm sự riêng.

“Thế nào, Vương gia đối với con tốt chứ?” thành hôn chưa quá ba ngày, kỳ thật có thể nhìn ra cái gì chứ? Nhưng Tô Tuệ Nương cũng hy vọng con gái sống tốt, cũng hy vọng có thể chính tai nghe thấy một tiếng: “Mẹ, con sống rất tốt.”

“Đám không tốt?” Duyên tỷ nhi ngẩng cao đầu, đáng về khí phách ngút trời.

Tô Tuệ Nương thấy vậy không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười, đồng thời mang chút cảnh cáo nói: “Con cũng đừng tùy hứng a, cậu ta không chỉ phụ quân con, còn là vương gia đây!”

“Mẹ, mẹ không biết đâu, hần thích con như vậy.” Nói đến đây Duyên tỷ nhi tựa hồ cũng mang chút buồn rầu: “Nếu con muốn ôn nhu với hần một chút, hần liền tức khắc bày ra vẻ mặt thương tâm, nếu con dữ với hần, hần sẽ thật cao hứng, vui cả ngày...”

Tô Tuệ Nương nghe lời này lập tức hắc tuyến không thôi, Hoài An Vương kia sẽ không có vấn đề đầu óc gì đó chứ, lại có tập tính như vậy.

“Dù sao mẹ cứ yên tâm đi!” Duyên tỷ nhi làm ra biểu tình nụ hôn nhỏ, trong miệng lại hơi ngượng ngừng nói: “Hần, hần đối với con vô cùng tốt.”

Nếu không phải cậu ta tốt với con, con cũng đã sớm thích cậu ta rồi, người làm mẹ đây có thể đồng ý mối hôn sự này nha, dù liệu cả tính mạng cũng không thể để con bé rơi vào hố lừa kia a ~~~~~ Tô Tuệ Nương thăm phiền muộn trong lòng, song bất kể nói thế nào, nhìn đáng về thẹn thùng đầy mặt, hạnh phúc tùy ý của con gái, nàng rốt cuộc cũng an ủi được phần nào.

“Tình cảm giữa vợ chồng quý ở thật lòng.” Tô Tuệ Nương kéo tay con dịu dàng nói: “Chuyện của Hoài An Vương con cũng biết, cậu ấy thuở nhỏ không được cha mẹ yêu thương lại sống trong cung một nơi lạnh nhạt như vậy, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nhất định là rất tịch mịch. Con đã gả cho cậu ấy thì đã là phu thê nhất thể, niềm vui của cậu ta là niềm vui của con, nỗi khổ của cậu ấy sẽ là nỗi khổ của con, phải học được thương người, cũng phải học cách làm một người vợ tốt.”

“Dạ!” Duyên tỷ nhi trịnh trọng gật đầu: “Ý mẹ con hiểu.”

Tô Tuệ Nương thấy con hiểu thật, mới mỉm cười.

“... Nói đi nói lại” Duyên tỷ nhi đảo tròn con ngươi, lại lộ ra vẻ nghịch ngợm, kéo tay mẫu thân nhõng nhẽo: “Mẹ cả đời này, còn không phải ăn sạch cha sao, con là con gái mẹ, tất nhiên là trò giỏi hơn thầy mới phải.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này sắc mặt đột nhiên đỏ au. Điều này sao có thể giống nhau, giữa nàng và Tiểu Thất đã sớm không chỉ là tình yêu nam nữ đơn giản, giữa họ trộn lẫn quá nhiều điều khác cốt thâm hậu, tình cảm dĩ nhiên là cô đọng rất nhiều.

Vợ chồng Duyên tỷ nhi ở trong phủ ăn xong cơm trưa, mới trở về phủ trong tiếng làm nũng của Hiên ca nhi: tỷ tỷ đừng đi mà ~~~~~.

“Hoàng thượng bây giờ rất xem trọng Hoài An Vương.” Yến Hoàng Chân đột nhiên mở miệng nói.

Bể Hiên ca nhi, Tô Tuệ Nương nghe vậy sững người, điều này cũng khó trách, Thành vương, Tấn vương, Hoàng thái tôn, ba nhân tuyển cho ngôi vị hoàng đế đã nghỉ com toàn bộ, có thể thừa kế đế vị chỉ còn lại Tứ hoàng tử Chu Bình và Ngũ hoàng tử Chu Thông.

“Sau khi thành thân, hoàng thượng có dự tính cho Hoài An Vương làm việc.”

Đây cũng là ý tứ cho phép đưa con trai này của y bắt đầu tham dự triều chánh.

Chu Trọng Quốc mặc dù yêu ấu tử hơn một ít, nhưng Chu Thông rốt cuộc kém huynh trưởng ba tuổi, đến bây giờ vẫn còn là một thiếu niên choai choai mà thôi.

Mặc dù sớm biết sự tình có thể phát triển theo chiều hướng này, nhưng khi nghe nói như thế, nàng vẫn không kiềm được có chút lo âu: “Lệ phi nương nương nhất định rất không vui cho coi.”

Yến Hoàng Chân cười lạnh một tiếng, đứng chấp tay nói: “Thì tính sao, ngay từ lúc Hoàng thượng chỉ hôn Duyên tỷ nhi cho Hoài An Vương, thị hân đã dẹp ý niệm này.”

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, khẽ thở dài.

ⓂMac-Fluor-Ψ Bốn tháng sau khi Duyên tỷ nhi thành thân, lại có một mối hôn sự được kết hợp.

“Đã định là ấu nữ nhà Sầm thị lang, một tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa...” Đại Thâm thị buông chén trà trong tay, thao thao nói.

Tô Tuệ Nương nghe vậy trong lòng chợt động, thầm nghĩ, đời này vị Biểu tiểu thư kia không thể không chết nha, hai người họ đã như vậy còn không kết thành nhân duyên, hiển nhiên là duyên phận không dày.

Mấy năm nay, hai nhà qua lại khá gần, nàng và đại Thâm thị nói chuyện cũng thân, bèn hỏi thẳng: “Vị biểu tiểu thư kia nhà tỷ... không làm loạn lên à?”

“Buồn cười, nó có quấy được gì!” Đại Thâm thị trừng mắt phượng, vô cùng có khí thế nói: “Mệnh nó mang sát, đưa con gái ngăn trở con trai tỷ như vậy sao có thể trở thành con dâu nhà họ Đàm tỷ.” Không thể trở thành con dâu Đàm gia không nói, còn không thể vào cửa nhà họ Đàm.

Sát hay không sát gì đó, chỉ sợ không phải nguyên nhân chính, mấu chốt vẫn là gia thế của đối phương thật sự không xứng với Đàm Duy, là con nối dõi duy nhất của Đàm phủ, thế tử hân cưới phải là người có thể “giúp ích” được trên đủ loại ý nghĩa, vô luận là Lâm Ngừ Yên của kiếp trước, hay là Sầm tiểu thư kia của kiếp này, trong nhà đều là mấy đời kinh doanh, có thân tộc làm quan trong triều. Mà vị biểu tiểu thư kia có cái gì, chẳng qua là đứa con gái mồ côi ăn nhờ ở đậu, kể cả sống cũng phải nhìn sắc mặt người Đàm gia, điều kiện như vậy, hiển nhiên là không có tư cách trở thành thế tử Đàm Duy.

“Hon nữa cái dạng kia của con bé muội cũng thấy đấy, hờ tí là khóc sụt mướt, đòi chết đòi sống.” Đại Thâm thị thờ dài thườn thượt: “Sớm biết như này, lúc trước tỷ đâu có mang tiếng ngỗ nghịch mẹ chồng, cũng sẽ không cho nó bước vào cổng lớn Đàm gia chúng ta... đâu phải giúp đỡ nữ cô nhi chứ, mà là dẫn sói vào nhà a.”

Lời của Đại Thâm thị kỳ thật cũng thực sự, trong đó còn có rất nhiều sự tình không nói rõ.

Sau đó, Lục Song Ảnh đến phủ, Tô Tuệ Nương mới hiểu đầu đuôi sự việc.

Thì ra Đàm Duy kia quả nhiên không hồ tính tình “Tình thánh”, khi biết bản thân không thể thành thân cùng người thương, biểu hiện ra thất thố, cầu khẩn, tức giận, phản kháng chưa từng có. Tuy nhiên, tất cả đều không thể ngăn trở các trưởng bối Đàm gia đứng cùng một chiến tuyến. Đại Thâm thị lập tức nói với nhi tử, nếu hân còn âm ỷ, thị tức khắc gả Quân Ngọc về quê, để hân cả đời cũng không nhìn thấy. Đàm Duy nghe vậy lập tức hoang mang rồi loạn, che mặt khóc không thôi, hân bên này khóc, Quân Ngọc thư người ta bên kia thì đem lụa trắng giặt trên xà nhà. Dù sao một câu nói, sau khi kinh qua đủ loại máu chó hơn mười ngày, hai bên cũng thỏa hiệp, Đàm Duy ngoan ngoãn đi cưới vị tiểu thư Sầm gia kia, Quân Ngọc cô nương thì được phép lấy thân phận thiếp thất vào cửa.

Đây so với “Cầu xin các người, cứ xem con là một con chó nhỏ mèo nhỏ, chỉ cần có thể cho con ở một góc nhỏ bé, lên nhìn huynh ấy là được rồi...” của Quân Ngọc cô nương, cũng xem như quá hài lòng rồi.

“Mà xem đi, thế còn chưa tính là xong đâu.” mặt Lục Song Ảnh trông đầy hả hê: “Đại Thâm thị cũng không phải là loại người nhân từ nương tay đâu, bây giờ Duy ca nhi bị tiểu hồ ly tính kia mê hoặc, nếu ra tay trừng trị, sợ sẽ làm Duy ca nhi sinh ra suy nghĩ không tốt, nhưng đã bước vào cửa là khác trước rồi. Thứ nhất, cô ta đã trở thành một đứa thiếp, không phải là biểu tiểu thư gì nữa cả, thân là mẹ chồng còn không phải muốn thu thập thế nào thì thu thập sao. Thứ hai, Duy ca nhi thỏa mãn nguyện vọng rồi, chấp niệm trong lòng khẳng định sẽ không sâu như trước nữa, đến lúc đó tìm cơ hội tách hai đứa nó ra, Duy ca nhi còn không phải sẽ cùng thế tử sống yên ổn.”

Tô Tuệ Nương nghe lời này, cảm thấy hơi có đạo lý.

Kỳ thật con người chính là một loại sinh vật như vậy, thời gian ghi nhớ bi kịch so với hi kịch, vĩnh viễn nhiều hơn rất nhiều. Đời trước, Quân Ngọc dùng một loại phương thức có chút xúc động rồi xa Đàm Duy, đâm ra Đàm Duy nhớ cô ta cả đời, thanh xuân niên thiếu, trong đó khẳng định có tình yêu, nhưng loại tình yêu này lại thật sự khác sâu như vậy sao? Chẳng lẽ không phải là sự áy náy bất tri bất giác nữ hóa hình tượng của đối phương, đến cuối cùng, người hân yêu đến cùng là Quân Ngọc hay là một nữ nhân nhân diện hoàn toàn khác?

Tô Tuệ Nương thở dài trong lòng.

Nửa năm sau khi Duyên tỷ nhi thành hôn, phủ Hoài An vương truyền đến tin vui, Hoài An Vương phi có thai.

Tô Tuệ Nương hay tin, tất nhiên vui mừng quá đỗi, ngày hôm sau tự mình tới cửa thăm nữ nhi, sau khi trở về, nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Tân đế

Edit: Mạc Thiên Y

Lúc Duyên tỷ nhi mang thai bốn tháng, Chu Trọng Quốc tuổi đã hơn tám mươi, rốt cuộc không chịu đựng nổi mùa đông rét lạnh, bệnh qua đời tại hành cung Phổ Sơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên hạ để tang.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Con trai thứ tư của trẫm, Hoài An Vương Chu Bình, nhân phẩm đôn hậu, rất giống trẫm, nhất định có thể gánh vác đại thống, kế thừa hoàng đế vị của trẫm.” Tô Tuệ Nương quý gồi giữa một đám cáo mệnh, trong tai truyền tới là thanh âm tuyên đọc hùng hồn gần như vang vọng cả cung đình của Nội các Mã đại học sĩ. Tứ hoàng tử kế vị, đây vốn là chuyện mọi người đều có thể đoán trước, vì thế lúc này đây, cũng không có người liều mạng dám lên tiếng phản đối cái gì.

“Cẩn tuân thánh chỉ.” Thanh âm trăm ngàn người hô to, đình tại nhức óc.

Mà khi Chu Bình hai mắt khóc đỏ au, đứng lên, tự tay nhận lấy thánh chỉ —— “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Chu Bình hít sâu một hơi, dùng giọng gần như nghẹn ngào nói: “Chúng ái khanh bình thân.”

Kèm theo ánh mặt trời của mùa đông, vị quân chủ đệ nhị của triều Đại Thụy ra đời.

Tân đế kế vị cảm mối cho sự chuyển giao giữa hoàng triều mới cũ, vô luận là chuyện phân chia quyền lợi trên triều đình, hay là biến hóa tân phi mới cũ trong hậu cung, mọi người dường như cũng trở nên hoang mang vô cùng. ®Mac-FHien-Ψ Mà chuyện đầu tiên sau khi Chu Bình lên ngôi, là ban cho cha vợ cậu quyền lợi cực lớn, Chỉ huy sứ Ngũ Thành binh mã, Thượng quốc trụ, Quang lộc đại phu, Tả quân Đô Đốc, đại quan siêu nhất phẩm đế quốc, trong khoảng thời gian ngắn, Yên Hoàng Chân quyền thế ngập trời, người người vì thế kính sợ.

Về phần Tô Tuệ Nương, tất nhiên đem toàn bộ tinh lực dùng trên người nữ nhi, Duyên tỷ nhi mang thai, nhưng chuyện phải lo liệu rất nhiều, tất nhiên mệt nhọc không thôi. Thế là, tất bật vội vã, chớp mắt một tháng trôi qua. Khác với tiên hoàng, Chu Bình tính tình mềm mỏng, là hoàng đế chịu nghe lời quần thần, các đại thần phát hiện, chủ tử hiện tại hình như dễ hầu hạ hơn người trước, thế là, giữa quần thần thử dò xét lẫn nhau vài lần cuối cùng tìm được ít điểm thăng bằng, Chu Bình rốt cục cũng vượt qua thời gian đầu khó khăn nhất, dần dần ngồi vững vàng long ý dưới thân.

Hắn thành hoàng đế, Duyên tỷ nhi dĩ nhiên chính là hoàng hậu tương lai.

Đại điển đăng cơ kết thúc không bao lâu, liền cử hành đại điển phong hậu, có thể lấy tốc độ nhanh nhất ổn định thế cục như vậy, Duyên tỷ nhi tuy vất vả nhưng vẫn mạnh mẽ vượt qua. Ngày điển lễ, Tô Tuệ Nương quý trên đất, nhìn con gái mình từng bước một đi lên bậc thang bạch ngọc, đăng lâm hậu vị, mẫu nghi thiên hạ, trong lòng quả thật là có loại cảm giác nói không thành lời.

Có điều đoán là mừng rỡ chiếm phần hơn.

Sau khi mọi đại điển của hoàng đế hoàng hậu xong xuôi, kế tiếp đến phiên Thái hậu, mặt này lại có một ải khó khăn, mẹ ruột tân đế tuy là Lữ thị, nhưng hẳn trên danh nghĩa cũng là con của Lệ quý phi, cho nên dựa theo lễ phép nên kính Lệ quý phi là Thái hậu mới phải. Vì điều này mà trên dưới triều đình tranh luận không ít. Cuối cùng vẫn là Nội các Mã đại học sĩ, lấy đồng ý hai cung Thái hậu của tiền triều làm thí dụ, cuối cùng định Lệ quý phi là Đồng cung Mẫu hậu hoàng thái hậu, định Lữ thị là Tây cung Thánh mẫu hoàng thái hậu. Hai cung ngang hàng, cũng không phân chia cao thấp.

Thế là, một năm mới cuối cùng của tiên hoàng cứ thế kết thúc, tân đế đổi quốc hiệu là Kiến An, thời gian tiến nhập vào năm đầu Kiến An.

....®Mac-FHien-Ψ

Trong cung Phụng Tảo, Duyên tỷ nhi đã hơn tám tháng nữa tựa trên gối thêu vàng trò chuyện cùng mẫu thân, đang nói chuyện vui vẻ, bên ngoài có cung nữ vội vã đi đến rí tai Duyên tỷ nhi, ai ngờ, Duyên tỷ nhi nghe xong sắc mặt đột biến, trên mặt xuất hiện vẻ tức giận.

“Tất cả các người lui xuống đi!” Duyên tỷ nhi phát tay, thoáng chốc tất cả cung nữ thái giám hầu hạ trong điện, đều không một tiếng động lui xuống.

“Chuyện gì vậy?” Thấy vẻ mặt con gái không vui, Tô Tuệ Nương không khỏi lo âu hỏi.

Duyên tỷ nhi cười lạnh hai tiếng, quay sang mầu thân đáp: “Còn không phải bên Đông thái hậu lại có chuyện.”

Đông cung Thái hậu là chỉ Lê quý phi trước kia.

“Mẹ mẹ nói xem, trong cung này vô luận là chi phí ăn mặc, hay là thể diện tôn quý, chưa từng thiếu bà ta một phần, mà trái khoáy là bà ta cứ bắt mẫn, ba hồi ghét Ngự cung ty tiền cống số lượng bằng kính than không đủ, ba hồi ghét vị trí cung điện không đẹp không đủ khí thế, kể cả ăn uống mỗi ngày cũng có thể bắt được lỗi, quây ngày quây đêm, người khác vẫn không thể nói một câu, con và hoàng thượng hể có xú xiu không kiên nhẫn, là lập tức khóc lóc ni non kêu la tiên hoàng.” Duyên tỷ nhi tức đến xanh mặt, hiển nhiên đối với người đàn bà kia đã là không thể nhìn được nữa “Tháng trước, bà ta nói thân thể mình không khoẻ, khẳng khẳng bắt con qua hầu hạ bốn thuốc, con liền đứng giữa trời trước mặt bà ta, thiếu chút nữa động thai khí, nếu không phải Hoàng thượng kịp thời chạy tới, con cũng không dám tưởng tượng.” Vừa nói liền chảy nước mắt.

Thân là mầu thân, điều không thể nhìn nhất chính là con mình bị ức hiếp, Tô Tuệ Nương nghe đến đó sắc mặt bỗng chốc trầm xuống.

“Xem Thái hậu trước kia hành sự, cũng không giống người ngốc, sao sẽ làm ra loại chuyện này.”

“Hừ... Còn không phải vì Ngạc Vương.” Duyên tỷ nhi cố nén nước mắt, uất ức nói: “Trước khi tiên hoàng mất, từng hạ một đạo chiếu thư nói rõ sau khi bản thân quy thiên, Ngạc Vương phải lập tức rời kinh đến đất phong... Đông Thái hậu xót con, muốn Hoàng thượng ngỗ nghịch di chỉ của Tiên hoàng giữ cậu ta ở lại kinh thành...”

“Chuyện này sao thể được.” Tô Tuệ Nương nghe đến đó, liên tục lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói: “Ngạc Vương vẫn nên sớm ngày rời kinh mới phải, tiên hoàng hạ đạo ý chỉ này chưa chắc không muốn tốt cho cậu ta.” Đến đất phong xa, từ đó làm một vương gia tiêu dao phú quý, chẳng lẽ không hơn việc ở lại kinh thành trở thành cái đinh trong mắt tân đế?

“... Nhưng Đông Thái hậu lại bất đồng ý kiến... Vì chuyện này mà suốt ngày biến đổi phương pháp hành hạ.” Duyên tỷ nhi than vắn thở dài một lúc: “Hoàng thượng nhân hậu, đối với Ngạc Vương vẫn có mấy phần tình nghĩa huynh đệ.”

Bởi vì Duyên tỷ nhi khi còn bé từng làm bạn học của công chúa ở trong cung một thời gian, cho nên bất kể là Chu Bình hay là Chu Thông đều rất quen thuộc. Nhớ năm đó nàng anh dũng cứu Chu Bình bị ức hiếp từ trong tay đám xấu xa, đầu sỏ sau lưng gây nên chính là Chu Thông, trẻ con chẳng qua hiếu thắng ham chơi, mới tìm người đi bắt nạt ca ca.

Chuyện cũ khi bé tuy là trẻ con vô tâm nghịch ngợm, nhưng điều không thể phủ nhận chính là, mầu thân trên danh nghĩa của Chu Bình, Lê quý phi, đem toàn bộ tình cảm của mình cho con trai ruột, sẽ chênh mảng lơ là Chu Bình, dẫn đến quan hệ hai người càng lúc càng xa, tính tình Chu Bình đúng là ôn hòa, nhưng nay đã khác xưa, quyền lợi và địa vị thường sẽ thay đổi tính tình một người, hẳn nay đã là hoàng đế, liệu còn có thể khoan nhượng Ngạc Vương – một uy hiếp tiềm ẩn, đó là chuyện mà ai cũng không nói chính xác được.

“Được rồi, chuyện này mẹ sẽ nói với cha con.” Tô Tuệ Nương rút cuộc không đành lòng nhìn nữ nhi phiền lòng, mở miệng an ủi: “Con bây giờ cứ lo bồi dưỡng thân thể là được rồi, sinh cho mẹ thằng cháu trai trắng trắng mập mập là được.”

Duyên tỷ nhi nghe nói như thế u sầu trên mặt biến hết, nàng bây giờ người mang lục giáp không có tâm lực đi để ý người đàn bà kia nữa, hơn nữa Duyên tỷ nhi biết rõ thủ đoạn của phụ thân, nghĩ đến bà già kia có thể yên ổn một đoạn thời gian rồi.

“Con biết mà, vẫn là mẹ hiểu rõ con nhất!” Duyên tỷ nhi nũng nịu nói.

Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, vuốt mái tóc dài của con gái, thở dài nói: “Con ấy, vẫn là mau mau lớn lên đi!”

Quả nhiên, đến tối nàng liền đem chuyện buồn của nữ nhi kể cho trượng phu. Yến Hoàng Chân nghe xong, nhếch miệng cười lạnh: “Không biết tốt xấu.” tất nhiên là chỉ Đông cung Thái hậu.

Tô Tuệ Nương thấy vẻ mặt hần đầy tùy ý cuồng ngạo, trong lòng kỳ thực cũng có lo lắng, không khỏi nói: “Cảnh cáo nhẹ chút là được rồi, đừng làm quá, đó dù sao cũng là mầu thân trên danh nghĩa của bộ hạ.”

“Tuệ tỷ tỷ yên tâm ta tự có chừng mực!” Yến Hoàng Chân gật gật đầu, đột nhiên duỗi cánh tay dài ra, ôm thê tử vào trong lòng: “Mùng tám tháng sau là ngày lành, hôm đó mình dọn về đi.”

Tô Tuệ Nương nghe vậy, thầm than, nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân, thật rất muốn hỏi hắn, cũng đã nhiều năm như vậy, hẳn thật sự cứ canh cánh trong lòng mãi thế sao?

“Tuệ tỷ tỷ...” Yến Hoàng Chân thấy nàng lâu không lên tiếng, mặt không khỏi run rẩy, Tô Tuệ Nương thấy hần lộ ra dáng vẻ tội nghiệp, rút cuộc mềm lòng: “Được rồi..., tất cả nghe theo chàng!”

Yến Hoàng Chân nghe vậy tức thì vui vẻ, chu môi toan hôn nàng.

Tô Tuệ Nương không khỏi nóng mặt, sắc giọng: “Cũng sắp làm ông ngoại rồi, sao vẫn thích quây như vậy.”

“Ta thân mật với vợ ta thì có gì không đúng.” Đã tuổi trung niên, Yến Hoàng Chân vẫn loại thần thái khoe khoang lúc thiếu thời, cười ha hả: “Kể cả chúng

ta đều biến thành ông cố bà cố, đầu trục mắt hoa, ta vẫn là muốn hôn nàng lúc nào thì hôn, cả đời cũng hôn không đủ.”

Đối với bản lĩnh có thể mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nói ra những lời buồn nôn như vậy của Yến Hoảng Chân, mấy năm nay Tô Tuệ Nương đã lĩnh giáo vô số lần nhưng lần nào cũng bị trêu cho mặt đỏ tía tai. Có điều đáy lòng cũng không ghét, điều này có thể nhìn ra từ biểu hiện nàng mỗi lần nghe xong cũng sẽ lặng lẽ nhếch lên khóe môi.

Đối phó với Đông Cung Thái hậu, Yến Hoảng Chân cũng không dùng “biện pháp” cứng rắn gì, hần chỉ bảo con gái mời ra một Thái hậu cung khác, Đông cung đấu với Tây Cung, trong lúc nhất thời, trong hậu cung trò hay đặc sắc liên miên không dứt. Lại nói, bởi vì Tây Cung Thái hậu từng làm cung nữ cho Đông cung Thái hậu, lúc tiền hoàng còn sống, cũng không phải loại phi tần được ân sủng, nếu không phải sinh được con trai, lúc này cũng chỉ là một trong những Thái phi sống già cô độc trong Phật đường mà thôi. Nhưng thời vận thúc đẩy, con trai của người ta thành Hoàng đế rồi, thay vào đó còn ngồi ngang hàng với chủ tử trong quá khứ, người sau hiển nhiên là nở mày nở mặt, nhưng người trước làm sao có thể chịu thua, thành thử hai người gần đây đấu lợi hại, Lữ thị kia cũng thay đổi sự khiêm tốn cúi đầu lúc trước, làm như muốn đem mười mấy năm oán khí phát ra cùng lúc vậy, khí thế kiêu căng phải biết, mấy lần đối đầu cùng Đông Thái hậu, cũng không để đối phương được hơi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chuyện cũ

Edit: Mạc Thiên Y

Tháng ba xuân về hoa nở, Duyên tỷ nhi sinh hạ trưởng tử, hoàng đế mừng rỡ, đặt tên là Chu Hậu Hi, chiêu cáo thiên hạ lập làm Thái tử.

Hoàng đế có hậu, ngồi trên long ý càng vững vàng hơn, chúng đại thần cũng ổn định tâm tư phụ tá tân quân, cả triều đình lại bắt đầu chuyển động đầu vào đây, Đông Thái hậu cũng vì một câu “đợi sau khi Ngạc vương thành thân hẵng rời kinh cũng không muộn” của hoàng đế mà tạm thời yên ổn. ©MacFhienΨ

Đây là chuyện cách nhiều năm sau, Tô Tuệ Nương lại một lần nữa đứng trước phủ “Vĩnh Bình hầu” của quá khứ, trong lòng đầy cảm khái buồn bã, mà so với nàng, Yến Hoảng Chân hiển nhiên hăng hái hơn, lúc trước bị buộc rời đi một cách khinh thường, trong lòng hần nhất định là đầy oán hận, nay thế mà ngẩng đầu ưỡn ngực quay về, nếu nói hành diện cũng không hơn gì cái này. Phủ Vĩnh Bình Hầu từ lúc bị Thánh thượng hạ báng hiệu đã đổ nát rồi, tới tở trong phủ cũng chỉ còn lại lác đác không được mấy kẻ, tòa trạch viện lớn như vậy lại càng trông lạnh lạnh tịch liêu.

Lần này tới đây, lại không đơn giản chỉ có hai vợ chồng hần, đi theo phía sau, mỗi xe ngựa đã có sơ sơ hai mươi mốt chiếc, chứa bên trong toàn bộ đều là gia sản. “Mẹ ——” chẳng biết lúc nào, Hiên ca nhi từ trên xe nhảy xuống, tò mò ngo trái ngo phải, chỉ vào tòa phủ đệ này nói: “Sau này đây sẽ là nhà mới của chúng ta sao?”

“Không sai!” Không đợi Tô Tuệ Nương trả lời, Yến Hoảng Chân đã giành trước cười ha ha, một tay bế con trai một tay dắt tay vợ, cả nhà đi vào trong phủ: “Từ hôm nay trở đi nơi này chính là phủ Võ Tiến Hầu!”

Từ nay trở đi, trên đời không còn phủ Vĩnh Bình Hầu nữa, chỉ có Võ Tiến Hầu quyền khuynh triều dã.

Dặn dò Phương Nhi trông con, Tô Tuệ Nương cùng Yến Hoảng Chân cũng không vội thu dọn đồ đạc, bởi vì trước đó, có một người bọn họ phải gặp. Lúc vén rèm phòng trong, một mùi thuốc đông y gay mũi phả vào mặt, ©MacFhienΨ Tô Tuệ Nương khựng bước chân, có phần không dám tin người phụ nữ tiểu tụy nằm trên giường kia chính là Thích thị.

“Khụ khụ khụ...” người phụ nữ kia thấy bọn họ tới, ánh mắt lờ mờ đột nhiên sáng ngời, ngoài miệng lại đầy oán hận nói: “Vui lắm chứ gì? Nhìn thấy Hầu phủ bị thu nhà đoạt tước, nhìn thấy ta bệnh sắp chết, hai người các ngươi vui lắm nhỉ?”

Tô Tuệ Nương nhún mày.

“Đúng vậy!” Yến Hoảng Chân cười rạng rỡ, giữa hai hàng mày là vẻ khoan khoái tuần lã không nói thành lời: “Bà thảm thành như vậy, ta dĩ nhiên rất vui rồi.”

“Nghiệt tử!” Thấy đôi phương thừa nhận chẳng chút do dự, mặt Thích thị vắn vẹo, gượng chống người lên, chỉ vào Yến Hoảng Chân mắng: “Ta tự nhận là đối với ngươi không tệ, vậy mà ngươi lấy oán trả ơn, đúng là con sói mất trắng lòng dạ hiểm độc, bây giờ ta thật hối hận, vì sao lúc trước nghe tin sấm ngôn đón cái thứ trời đánh thánh vật như ngươi về phủ, chẳng những hại ta, hại Lan tỷ nhi, còn hại cả phủ Vĩnh Bình Hầu, ông trời a, nếu ông có mắt thì giáng lôi đình, đánh chết tui con sói mất trắng này đi!”

“Nực cười.” Đối với Thích thị mặt vắn vẹo như ác quỷ chỉ trích đủ lời, Yến Hoảng Chân tỏ vẻ chẳng chút quan tâm: “Hại cả Phủ Vĩnh Bình Hầu cũng không phải là ta, mà là đứa con gái bảo bối kia của bà kia, đừng quên nó là trắc phi của Phế hoàng tôn ấy nhé, hơn nữa ban đầu chẳng phải bà cực lực xúi bẩy Yến Hoảng Bác đầu nhập vào bên kia sao, sao bây giờ là đổ ngược vào ta, thật sự là không có đạo lý mà.”

Thích thị biết kẻ trước mắt xưa nay miệng mỏng lạnh lợi, nghe vậy mặt càng đen khủng khiếp, ngực khô gầy phờ phạc phồng, nom có thể ngắt bất cứ lúc nào: “Nói thế nào ta cũng là mẹ cả của ngươi!” Thích thị hung tợn nói: “Ta phải đến chỗ Hoàng thượng cáo ngươi ngỗ nghịch, cũng muốn xem xem ngươi làm sao có mặt mũi đặt chân trên triều đình.”

Lời này của bà ta dĩ nhiên là làm không được rồi, Yến Hoàng Chân người ta bây giờ đã sớm khác xưa, con gái của hán ấy là hoàng hậu đó, ngay cả hoàng đế cũng là con rể hán, Thích thị có thể đi đâu kiện? Chẳng qua là trong khoảng thời gian ngắn phun ra lời hận, hoàn toàn không cần thiết phải làm thật, Yến Hoàng Chân biết rõ trong lòng. Hán nhìn Thích thị trước mắt, quan sát từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu, khi đối phương càng thêm phần hận mới ánh mắt âm u nói: “Bộ dáng bà bây giờ cũng rất chân thật mà.”

Yến Hoàng Chân dời cái ghế qua, trực tiếp ngồi xuống trước người Thích thị: “Bà biết không? Ta vẫn luôn cho rằng ta rất ghét bà.”

“Vi người mẹ đã chết kia của ngươi?”

“Không sai!” Yến Hoàng Chân khẳng định gật gù đầu: “Bà nhắm lại xem, toàn bộ sự tình đều bắt công với mẹ ta hường nào, bà ấy vì Yến Hạo Nhiên mà ngay cả mạng cũng bỏ ra, thế mà sau khi bà ấy chết, đối phương ngay cả bài vị cũng không lập cho mẹ ta, hơn nữa còn từ chối không thừa nhận mình từng cưới mẹ ta. Nhà cữu cữu ta gặp nạn đến nhờ vả ông ta, thế mà ông ta lại lạnh lùng ngồi lên vách tường xem. Nhưng trái lại ông ta đối với bà thật tốt a, chiều chuộng, yêu, thương đủ đường, dựng vườn tược chuẩn bị cho bà sinh, dẫn dắt huynh đệ tỷ muội bà, khi ấy ta nghĩ, mẹ ta không bằng bà chỗ nào? ... @MacFhienΨ Sau đó, ta hiểu ra, bà ấy vốn là không đồng kích giới bằng bà!”

Thích thị nghe thế lại cười lạnh, trong nụ cười có châm chọc cũng có nhẹ nhàng ngọt ngào mà hồi tưởng: “Ta cùng với Hạo Nhiên tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, tuy mẹ ngươi đến trước thì có thể làm sao, cuối cùng, người có được trái tim ông ấy là ta, chỉ là ta!”

“Nhưng cuối cùng người trở thành vợ ông ấy, cùng ông ấy hợp táng chung, vĩnh viễn được con cháu hương khói cũng không phải là bà a.”

Thích thị nghe nói như thế sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh ngạc tròn tròn mắt lẩm bẩm: “Ngươi, ngươi có ý gì?”

“Ta đã tìm được chỗ chôn thân mẹ ta năm đó.” Yến Hoàng Chân thấy mặt Thích thị trắng xanh, tâm tình càng vui vẻ: “Làm vợ cả hợp táng cùng trượng phu của mình chẳng phải là chuyện quá đổi bình thường sao? Ừm, ba ngày sau, chính là ngày tốt a, thích hợp mở từ đường, sửa gia phả, dòi mã mới.” @MacFhienΨ Người của thời đại này tin kiếp sau, mọi người tin tưởng cho hai người nam nữ hợp táng cùng nhau, bọn họ ở kiếp sau sẽ viết tiếp duyên phận làm vợ chồng mà kiếp này chưa hết.”

Tận đáy lòng, điều Thích thị cực kỳ tự hào nhất chính là thâm tình thâm thiết mà Yến Hạo Nhiên từng đối với mình, lúc này nghe thấy lời Yến Hoàng Chân, sắc mặt không khỏi đột nhiên trắng bệch, toát ra hận ý thâm trầm nhất: “Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể thay đổi gì sao?” bà ta hét như điên: “Người Hạo Nhiên yêu là ta, không phải là bà mẹ ma quý kia của ngươi.”

“À?” Yến Hoàng Chân nhướn mày, đầy châm chọc nhìn Thích thị mà hỏi ngược lại: “Bà xác định ông ta yêu bà? Mà không phải người em gái sinh đôi mà bà tự tay đẩy xuống hồ nước chết chìm?”

“Ngươi, ngươi...” hai con ngươi Thích thị bỗng nhiên tròn tròn, như thể gặp ma, toàn thân không ngừng run rẩy.

Yến Hoàng Chân thấy thế về đùa cợt trên mặt càng đậm: “Cha ta trông thông minh thật ra cũng là quỷ hồ đồ, ngay cả người con gái ban đầu nhất kiến chung tình cũng có thể làm, có điều cũng là bà diễn quá tốt, đã nhiều năm như vậy, chắc là một chút sơ sót cũng không lộ, nhưng mà ta cũng muốn hỏi bà...” @MacFhienΨ Yến Hoàng Chân sâu kín nói: “Lúc trước bà tự tay đẩy muội muội mình xuống hồ nước, sau đó thay thế cô ta, gả vào Hầu phủ, trong lòng thật sự an tâm đắc ý thế sao? Chẳng lẽ nửa đêm tỉnh mộng, bà chưa từng một lần nào nghe giọng cô ta nói, tỷ tỷ muội lạnh quá, mau cứu muội sao?”

“Không, không, không ————” Thích thị gào thét thê lương, thân thể co rúc vào một chỗ, hét lớn: “Đừng tới đây, đừng tới đây, đừng tới đây, Hạo Nhiên mau cứu thiếp, mau cứu thiếp.”

“Ông ấy sẽ không tới cứu bà đâu.” Yến Hoàng Chân đứng lên, trong hai mắt tràn đầy hàn băng: “Nếu ông ta biết bà là người vì gả vào Hầu phủ, mà ngay cả em gái ruột cũng có thể nhẫn tâm hạ độc thủ, bà nói ông ta vẫn còn thích bà, yêu bà, đối xử với bà như tiên nữ trên trời sao?”

“Đừng! Đừng!” Bị một lời đâm thủng bí mật chôn sâu trong lòng nhiều năm, tinh thần Thích thị lập tức hồng mắt, bà ta hoảng sợ nhìn Yến Hoàng Chân trước mắt, đột nhiên thảm thiết khóc òa lên, phút chốc bắt lấy tay áo của hán, đau khổ cầu xin: “Hạo Nhiên, chàng hãy nghe thiếp nói, chàng hãy nghe thiếp nói, thiếp không phải cố ý đẩy Mỹ Gia xuống, thiếp, thiếp cũng không biết vì sao muội ấy té xuống, thật đó, chàng tin thiếp đi, chàng tin thiếp đi mà, hãy tin thiếp... huhu... thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng mà!” Thích thị ngựa đầu si dại nói: “Năm ấy chàng đến nhà thiếp cầu thân, thiếp ở sau rèm nhìn lén chàng, chỉ một cái liếc mắt đó, thiếp liền yêu chàng, lúc ấy thiếp chỉ nghĩ, nếu có thể gả cho một nam tử như vậy thì tốt biết bao, thì tốt biết bao a...”

“Cho nên bà giết người em gái sinh đôi từ nhỏ đã yếu ớt không thường xuất hiện trước mắt người ngoài, sau đó thay mặt đổi đào.” @MacFhienΨ Yến Hoàng Chân mặt đầy chán ghét hất bàn tay lôi kéo mình của bà ta ra, lạnh lùng nói.

Tô Tuệ Nương đứng nơi đó lẳng lặng nhìn hết thầy, chỉ cảm thấy khí lạnh trong lòng thổi ra ngoài vù vù.

Giờ Thích thị rõ ràng đã thần chí không rõ, tưởng Tiểu Thất là Yến Hạo Nhiên.

“Không! Hạo Nhiên, đừng ghét thiếp, đừng hận thiếp, đừng mà...” Thích thị co ro thân thể hai tay che lỗ tai điên cuồng gào.

Yến Hoàng Chân dường như cũng mất kiên nhẫn, không muốn nhìn thêm ả điên phụ này lấy một cái, hất xoay người kéo tay thê tử, hai người đi ra cửa: “À, đúng rồi... ngày mở từ đường, bà nhất định phải trình diện ả, dù sao làm vợ kẻ còn phải dập đầu kính trà vợ cả đây!”

Sau khi cánh cửa phòng sau lưng lần nữa khép lại, giọng Tô Tuệ Nương có phần bất ổn hỏi: “Những lời vừa rồi chàng nói đều là thật sao? Thích thị bà ta thật sự...?”

“Đã sớm nói với nàng, ả quen thói lòng dạ độc ác mà.” Yến Hoàng Chân hừ một tiếng: “Ngần ấy năm, Hầu phủ ngoại trừ Nghị ca nhi của đại phòng và Xuân ca nhi của nhị phòng ra, vô luận là Yến Ngụy Nhiên hay là Yến Hoàng Bác đều không có một ai sinh hạ con nối dõi, nàng cho là tại sao?”

Chẳng phải là do bà ta không sinh được con trai, cho nên cũng không cho người khác sinh con trai sao.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Tự thoại

Edit: Mạc Thiên Y

Thế mới nói nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Ai có thể ngờ, nữ nhân kia trước nay đều nhã nhặn lịch sự, hiền lương, thủ đoạn lại hèn hạ như thế. May là ban đầu cả nhà họ đã sớm dời ra ngoài, vào giờ khắc này, Tô Tuệ Nương không khỏi có chút may mắn nghĩ.

Giống như Yến Hoàng Chân nói, ba ngày sau, bài vị của Hoắc Hân Đình sau nhiều năm đã được đón trở lại.

Đối với chuyện này, Tô Tuệ Nương từng lặng lẽ hỏi hấn, Yến Hoàng Chân nói, hấn căn bản không tìm được hài cốt chân chính của mẹ hấn, đón trở về cũng chỉ là áo mộ hòm quan tài mà thôi.

“Cho dù tìm được thì có thể thế nào?” Yến Hoàng Chân nhún vai, trên mặt lộ vẻ buồn bã hiếm thấy: “Nam nhân bạc tình bạc nghĩa như Yến Hạo Nhiên, kiếp này gặp phải đã đủ xui xẻo rồi, còn về kiếp sau, hừ hừ... vẫn nên cảnh giác cao độ, tìm một người thực sự đáng để yêu đi!”

Tô Tuệ Nương nghe vậy khe khẽ thở dài.

Ngày mở tổ từ đường, nàng gặp được Chu thị rồi kinh thành đã rất nhiều năm, thị trông vẫn ổn, như một bà phú hộ ở nông thôn, cháu trai đứng bên người, thoạt nhìn sang lẫm lẫm phúc hậu. Bọn họ ở quê nhà sống dựa vào ruộng vườn của tổ tiên, cách xa không biết sóng gió mãnh liệt xảy ra trong kinh thành. Tô Tuệ Nương cũng không có ý định nói rõ với thị, chỉ khách khí chào hỏi, Hiền ca nhi thì cảm thấy rất tò mò đối với cháu trai nhỏ của cậu, hai đứa gặp không bao lâu, đã dặt tay nhau ra ngoài chơi. Thích thị quả nhiên cũng tham dự, có thể nhìn ra bà ta được người trung diện tí mỉ, nhưng xuyên qua cặp mắt suy sụp tinh thần kia cùng hai gò má tiêu tụy là hiểu, người phụ nữ này đã bệnh tình nguy kịch, tuy sống nhưng đã chết rồi. Còn về đại phòng, ngoại trừ Yến Hoàng Bác bị lưu vong ngoại địa ra, đám người Đại lão gia, Vu thị, vợ Hoàng Bác, cùng với Yến Đình Nghị số tuổi không nhỏ đều tới đông đủ.

Bầu không khí vừa ngọt ngào vừa cứng nhắc, kể cả đối mắt nhìn nhau cũng tỏa ra mùi thuốc súng nồng đậm.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, tư ngoai Võ tiến hầu gia sinh mẫu hiền lương thực đức, tú ngoai tuệ trung, đặc truy phong làm nhất đẳng cáo mệnh phu nhân...” thái giám trong cung đứng tại phòng khách hắng giọng đọc, bên dưới mọi người đều nín thở lắng nghe, ai nấy đều cúi đầu, nhìn không rõ biểu hiện trên mặt, có điều Tô Tuệ Nương nghĩ, sắc mặt nhất định rất không dễ nhìn đây! Xong hết tất cả trình tự lễ lạc, trời đã về chiều, Hoắc Hân Đình chính thức nhập chủ Yến gia tổ từ, người con dâu trước nay chưa được thừa nhận, cách nhiều năm sau, rốt cuộc một lần nữa trở lại.

Yến Hạo Nhiên cùng Hoắc Hân Đình hợp táng không bao lâu, trong hậu viện Thích thị liền qua đời.

Yến Hoàng Chân nghe được tin tức này, biểu hiện rất bình thường, hấn là trong mắt hấn, đối với người phụ nữ kia sớm đã không còn cái gì “Hứng thú”. Hậu sự của thị do Tô Tuệ Nương phân phó hạ nhân làm, không long trọng, nhưng cũng không qua loa, chẳng qua là vô cùng đơn giản mà an táng.

Cứ thế, mọi chuyện trở lại bình thường, thời gian cũng dần dần trôi. Trong nháy mắt, đã qua hai năm.

Trong hai năm này, uy nghiêm của Yến Hoàng Chân trên triều đình càng trọng, người người lâm vào kính sợ. Hơn nữa hấn lại là cha ruột của hoàng hậu, một cái thân phận ngoại thích, khiến hấn rước không ít phản đối, may thay hoàng đế yêu thương Duyên tỷ nhi, đối với người cha vợ này cũng rất kính phục, bản thân cũng không lưu tâm lắm.

Trong Phụng Tào Cung, Tô Tuệ Nương tâm sự cùng con gái đã lâu không gặp.

Kể từ sau khi sinh thái tử, Duyên tỷ nhi cũng không mang thai nữa, bản thân nàng cũng không vội, ngặt nỗi là có người cố tình không muốn nhìn hoàng hậu nàng đây hạnh phúc bình yên như thế, đúng là muốn gây phiền phức cho nàng.

“... giờ, đến cả Tây Cung Thái hậu cũng đồng ý rồi.” Làm hoàng hậu hai năm, đứa con gái nàng nâng niu tự hào từ nhỏ đến lớn, cũng không còn ngây thơ như trước, mà đã là Hoàng hậu nương nương vừa xinh đẹp vừa tôn quý rồi.

“Nói là hậu cung trống không, muốn Hoàng thượng tuyển nhiều tú nữ, kéo dài hoàng tộc đây mà!” Duyên tỷ nhi hơi nhướn mắt phượng, trông rất mỉa mai.

Tô Tuệ Nương nghe đến đó trong lòng chùng xuống, cau mày nói: “Con cùng Hoàng thượng cứng đối cứng rồi hả?”

“Còn lâu, con đâu có ngốc.” Duyên tỷ nhi cong môi, trong mắt lóe lên ánh giảo hoạt: “Hoàng thượng rất dễ mềm lòng, chỉ cần con vừa khóc, chuyện gì hán cũng nghe con.”

Thế là, lo lắng trọng phụ có niềm vui mới, thê tử yêu mình sâu đậm âm thầm rơi lệ lại cố không muốn nói ra miệng, cảnh tượng bi tình đó được trình diễn. Yên đại cô nương vốn lớn lên quốc sắc thiên hương, quả là mỹ nhân tuyệt sắc thế gian hiếm thấy, Chu Bình kia mê nàng từ nhỏ đến lớn, đã sớm yêu như gì luôn, thấy thế quả tim lập tức hóa thành một vũng nước, lập tức ôm thê tử chỉ thiên đối địa biểu thị, những nữ nhân khác mình đều không cần, chỉ cần vợ là đủ rồi.

Hơn nữa có một điểm mà Duyên tỷ nhi không nói cho mẫu thân, năm đó trong “vô tình” nàng đỡ thay Chu Bình một tát của con gấu chó, trên lưng lưu lại vết sẹo rất lớn, sau đó tuy được Tô Tuệ Nương dùng nước suối trong không gian lau một đoạn thời gian, nhưng vết sẹo vẫn lưu lại vết sẹo trắng hồng, mỗi khi hai vợ chồng gần gũi da thịt, Chu Bình đều sẽ nhớ tới sự kiện kia, trong lòng dĩ nhiên là vừa thương vừa yêu, chỉ xem Duyên tỷ nhi là người tốt với mình nhất trên đời, tình cảm giữa đôi vợ chồng son tất nhiên giống như thêm dầu vào lửa, dần tốt lên từng ngày.

“Aiz, đây là nguyên nhân ban đầu mẹ không muốn để con gả vào hoàng gia.” Tô Tuệ Nương thở dài một hơi: “Nếu con gả vào gia đình bình thường, dựa vào gia thế nhà chúng ta, nhất định sẽ không để con chịu uất ức, kể cả chồng con muốn cưới thiếp, nhà chúng ta cũng có thể kèm cặp hai bên.”

“Mẹ, chuyện tốt trên đời này sao có thể bị mẹ chiếm hết chứ.” Duyên tỷ nhi cười nói với mẫu thân: “Con lại được thể diện tôn quý độc nhất vô nhị thiên hạ này, cho dù bị chút ít ủy khuất cũng không tính là gì, vả lại, Hoàng thượng, Hoàng thượng đối với con cực tốt.”

“Vậy con tính làm gì đây? Loại chuyện này đây được năm nay, đây không được sang năm đâu, hậu cung này lớn như vậy, không có khả năng chỉ có một nữ nhân là con!”

“Cái này có gì mà không thể?” Duyên tỷ nhi ngưỡng đầu, y chang cha cô nàng, rất ngông cuồng mà nói: “Trước kia chưa có nữ nhân làm được không có nghĩa là nữ nhi cũng không làm được, con chính là muốn Hoàng thượng cả cuộc đời chỉ có một mình con.”

Tô Tuệ Nương: “...”

Nàng có chút bị dọa sợ bởi “Hùng tâm tráng chí” của con gái, mặc dù lý trí nói cho nàng biết Duyên tỷ nhi nói những lời này là “Đại nghịch bất đạo” cỡ nào, nhưng trong lòng cũng là tràn đầy cao hứng, đúng vậy, Duyên tỷ nhi xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy, nắm được một gã mập tính tình mềm mại còn không phải chuyện dễ dàng.

“Chuyện này từ từ sẽ đến.” Bất tri bất giác khoe miệng Tô Tuệ Nương toát ra nụ cười nhàn nhạt.

“Con biết, nước ấm nấu ếch mà!” Duyên tỷ nhi hươ tay, đầy xảo trá nói: “Cha con lợi hại như vậy, còn không phải bị mẹ ăn sạch trơn, con là con gái của mẹ, dĩ nhiên phải trò giỏi hơn thầy chứ~~~~”

“Con đây ~” Tô Tuệ Nương lắc lắc đầu, không biết trăm ngàn năm sau, con gái nàng có thể bị lưu lại tiếng xấu “đổ hậu” trên sử sách hay không, mà đổ Hậu thì thì đổ Hậu đi, chỉ cần con bé an hòa hạnh phúc cả đời, đó là tốt nhất.

Hai mẹ con nói đùa trong chốc lát, đề tài lại chuyển tới phương diện khác. “Hôn lễ của Nhân tỷ nhi cùng Thực ca nhi rơi vào đầu tháng tám này...”

“Ôi, nếu không phải bị chuyện tiền hoàng băng hà trì hoãn hôn sự, hai người họ đã sớm nên thành thân rồi.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó trong lòng cũng thổn thức không thôi, kiếp trước, người gả cho Chu Bình làm hoàng hậu vốn phải là Nhân tỷ nhi, nhưng có thể là hiệu ứng cánh bướm, trong chút bất tri bất giác lịch sử đã khác với kiếp trước, Nhân tỷ nhi không gả cho Chu Bình, chỉ là không có gì đặc biệt vào mấy năm trước có đính hôn với một vị công tử họ Giang, nhưng chẳng may, vị Giang công tử kia trong một lần ngồi thuyền du ngoạn, say rượu té sông, mất luôn cái mạng nhỏ của mình. Nhân tỷ nhi vì thế bị chậm trễ, cứ thế, lại qua ba bốn năm, đợi sự tình lắng xuống, đại Thẩm thị liền gấp gấp tìm nhà chồng cho con gái, mà dù sao cũng đã định thân rồi, người có ý cũng không nhiều. Đối với Nhân tỷ nhi, Tô Tuệ Nương là yêu thích thật lòng, lại cảm thấy nguyên nhân do mình mới làm hại người ta đánh mất thứ vốn nên là của mình, trong lòng xác thực băn khoăn, bèn tích cực thêm người vào hàng ngũ nhà chồng cho nàng ta tìm, tìm tới tìm lui, liền tìm được trên người nhà mẹ đẻ mình.

Thực ca nhi năm nay cũng đã là nam tử hán chừng hai mươi, khác với cha cậu, thằng bé này từ nhỏ không giỏi đọc sách, nhưng lại là một hạt giống học võ tốt, Yên Hoảng Chân cố ý mời hai cao thủ dạy cho cậu, tuổi nhỏ thân thủ đã rất không đơn giản, hiện tại đang ở trong Ngự lâm quân, làm tá tướng.

Đối với ánh mắt của Tô Tuệ Nương, Thường Nhuận Nga là vô cùng tin tưởng, lại tự mình nhìn Nhân tỷ nhi, thấy con bé lớn lên xinh đẹp, cử chỉ hào phóng hữu lễ, trong lòng đã có sáu bảy phần hài lòng, lại thêm Tô Tuệ Nương ở bên cạnh nói một đồng lời hay, sự tình liền quyết định như vậy. Chẳng qua là khi đó tiền hoàng vừa tân thiên, trong vòng hai năm, trong kinh thành không cho phép cử hành hỷ sự, đâm ra mới kéo dài cho tới bây giờ.

“Đến lúc đó, con sẽ đích thân thưởng một cây trăm phượng.” Duyên tỷ nhi cười nói: “Coi như là cho Nhân tỷ tỷ diện trang.”

“Đó chính là tốt nhất.” Tô Tuệ Nương gật đầu, đồng dạng cũng ý cười đầy mặt.

Chạng vạng tối, Tô Tuệ Nương từ trong cung về nhà, Yến Hoằng Chân vẫn chưa về, Hiên ca nhi đang tự mình ngồi bên bàn thấp luyện chữ bằng bút lông, giống cậu nó, thích văn, yêu đọc sách.

“Mẹ!” Thấy mẫu thân về, Yến Đình Hiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Tô Tuệ Nương ngọt ngào gọi một tiếng.

“Chiều rồi, ngày mai luyện nữa, cẩn thận mắt.” Tô Tuệ Nương lơ đãng liếc nhìn mặt bàn, bên trên đã viết đầy ba tờ chữ to.

Hiên ca nhi năm nay mới sáu tuổi, có thể viết thành như vậy đã là rất giỏi.

Nghe lời gật gù đầu, Hiên ca nhi thảo mai đi tới làm nũng với mẫu thân, trong miệng nói nhớt tí, bảo mẹ lần sau dẫn thằng bé đi cùng vân vân.

Tô Tuệ Nương dĩ nhiên là tâm tình cực tốt, nhất nhất đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Hôn sự

Edit: Mạc Thiên Y

Hôn lễ của Nhân tử nhi cử hành long trọng náo nhiệt, trong kinh thành nửa số nhà quyền quý không phải đích thân trình diện thì cũng cho người đưa quà mừng tới, khiến Thường Nhuận Nga cùng Đại Thẩm thị nở mày nở mặt, đến cả bước chân cũng nhẹ nhàng ba phần.

Làm cô cô ruột của Thực ca nhi, Tô Tuệ Nương tất nhiên phải có mặt, nàng bây giờ chính là phu nhân Võ tiến hầu nhất đẳng cáo mệnh, có một đứa con gái làm hoàng hậu và một đứa cháu ngoại làm Thái tử, người ở đây ai có thể có thân phận cao hơn nàng, do đó xuất hiện hình ảnh bị một đám người túm tụm xung quanh, không ngừng tăng bốc, cũng là chuyện đương nhiên.

Khác với Yến Hoằng Chân sức khỏe khỏe khoắn, Tô Tuệ Nương là một người cực kỳ khiêm tốn, cả kinh thành ngoại trừ vài nhà ít ỏi, còn lại nàng đều không thân thiết, hôm nay hiếm khi có cơ hội làm quen, hiển nhiên đều phải vội vàng sấn tới. Tô Tuệ Nương nhẫn nại, mặt mỉm cười nhất nhất chu toàn, cuối cùng thật sự là không chịu nổi, không thể không đưa ánh mắt cho Lục Song Ảnh xem kịch vui bên cạnh, may mà đối phương vẫn tương đối nghĩa khí, tìm một lý do tách nàng ra ngoài.

Nhân kiện hoa còn chưa tới, hai người trốn vào một chỗ trong sương phòng hậu viện.

“Hôn lễ làm náo nhiệt khí phách như vậy, Đại Thẩm thị khẳng định cao hứng...” Lục Song Ảnh trêu ghẹo nói: “Nhớ ngày đó tỷ ấy vẫn còn sầu lo vì Nhân tử nhi!”

Chuyện này cũng không thể trách Đại Thẩm thị, luận về số tuổi, Nhân tử nhi còn lớn hơn Duyên tử nhi hai ba tuổi, mà giờ Duyên tử nhi còn sinh cả con trai, vậy mà cô còn là khuê nữ, điều này sao không khiến Đại Thẩm thị nóng ruột nóng gan cho được?

“Nhân duyên do trời định.” Tô Tuệ Nương cười nói: “Đây chứng tỏ Nhân tử nhi đời này định mệnh đã an bài phải làm con dâu nhà họ Tô chúng ta chứ sao!”

“Ai nói không phải!” Lục Song Ảnh gục gặc đầu: “*Gái hơn ba, ôm gạch vàng**, nói không chừng chẳng bao lâu, Nhân tử nhi có thể sinh thêm cháu đích tôn cho nhà họ Tô tỷ ấy chứ!”

* Gái hơn ba, ôm gạch vàng, là tục ngữ Hán ngữ, chỉ kết hôn song phương đang gái so với chàng trai lớn hơn ba tuổi.

Tô Tuệ Nương nghe lời này lại càng cao hứng, hai người phụ nữ đã qua bốn mươi ở đây cười nói vui vẻ không thôi. Bạn thân mà tụ tập lại tán gẫu là chỉ có nói bậy, mà nếu như đám bạn này là nữ thì rất dễ dàng từ nói bậy chuyển sang hóng hớt. Kỳ thật Tô Tuệ Nương nào có tò mò như vậy, nhưng không chịu nổi trình độ hóng hớt của Lục Song Ảnh người ta a.

Thành thử, bất tri bất giác, chủ đề của hai người chuyển đến đệ đệ của Nhân tử nhi, Đàm Duy.

“Đây là sảy đứa thứ hai rồi...” Lục Song Ảnh bĩu môi rất là khinh thường nói: “Mà còn là một bé trai đã thành hình, cứ thế bị cô ả kia dày vò cho sảy mất.”

Người nàng chỉ ngoài vị biểu cô nương Quân Ngọc của Đàm gia kia ra, còn có thể là ai?

“Lần này cô ta lại làm chuyện gì nữa?” Tô Tuệ Nương kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải đều là cách cũ, Sầm thị cùng lắm nói cô ta vài câu, cô à bèn ôm cái bụng lớn bảy tháng quý gối trước cửa nhà người ta, Sầm thị kia ấy mà cũng cực lợi hại, sừng sốt làm bộ như không phát hiện, đứa bé cứ thế không còn?”

“Đàm Duy nhất định sẽ đau lòng cho coi!” Trong lòng mặc dù thương tiếc đứa bé bị sảy kia, nhưng trong lời nói của Tô Tuệ Nương vẫn ẩn hiện ý châm chọc.

“Đau lòng thì có biện pháp gì, Sầm thị bây giờ cũng đang mang thai, và lại cô à Quân Ngọc kia còn không phải tự nguyện chạy ra ngoài quý, chả ai ép buộc nó cả đúng không?”

Ban đầu đã nói rồi, chỉ nguyện làm con mèo nhỏ, chó nhỏ nuôi bên cạnh, sau khi Quân Ngọc vào cửa, lại chả hề biểu hiện như vậy. Bên này Đàm Duy mới vừa cùng Sầm thị cời xiêm y, bên kia bên truyền đến tin Quân Ngọc đi nương học máu ngất xỉu. @Mac-Thien-Y Bên này Đàm Duy vừa muốn nỗ lực giành được công danh khoa cử năm nay, bên kia Quân đi nương liền lén lút chạy đến thư phòng làm chuyện tình ý “hồng tỵ thiêm hương”, vốn là một đứa trẻ giỏi giang xem như có chí tiến thủ, bị vị Quân đi nương này suốt ngày khóc đồng khóc tây quấy cho một mối dính ở trong nhà, sao không khiến trưởng bối Đàm gia tức giận cho được?

“Haizz! Muội thật không hiểu, vị Quân đi nương kia nghĩ gì nữa?” Lục Song Ảnh lắc đầu về mặt khó mà tin nổi: “Cô ta không phải luôn mồm yêu Đàm Duy sao? Có thể làm ra việc này, đâu có giống yêu, như là hại hấn vào chỗ chết vậy.”

Tô Tuệ Nương nghe xong cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ buông tiếng thở dài: “Sầm thị kia đúng là có chút đáng thương.”

“Vạn chó coi thường cô ta, cũng lợi hại phết đấy!” Lục Song Ảnh nói: “Duy ca nhi tính tình có phần không kiên quyết, nhưng dù sao không ngốc, rất nhiều chuyện sau khi một người nói, hai người nói, tất cả mọi người đều nói, trong lòng cậu ta cũng sẽ ngấm lại, chuyện sùng thiếp diệt thê nó vẫn không dám làm, Sầm thị kia cũng là người biết điều, chưa bao giờ ở ngoài sáng làm khó để Quân đi nương, nhưng mà sau lưng, hừ hừ... trong lòng Duy ca nhi bây giờ oán hận Quân đi nương không biết để ý thân thể, hại đứa con trong bụng, đối xử với cô ta lãnh đạm hơn rất nhiều, mà cứ chờ xem, cách ngày cô ta thật sùng chẳng còn bao lâu đâu.”

Ngay tại giờ phút này, hai người họ đều không ngờ rằng, những lời Lục Song Ảnh thật sự “một lời thành sáu”.

Trong những ngày sau đó, giữa đôi thê – thiếp của Đàm Duy lại tiến hành vô số lần “ngâm đầu đá”. Nhưng làm gì được, Quân đi nương ngoài khóc lóc cầu xin ra, thì không còn bản lĩnh gì, cộng thêm thêm nguyên nhân vì hai lần sảy thai, cô ta không thể mang thai nữa, sừng ái của Đàm Duy đối với cô ta cũng ngày một giảm bớt, mà Sầm thị với tính cách có phần mạnh mẽ hoàn toàn thay thế địa vị của cô ta, trở thành tâm phúc của phu quân. Sau đó nữa, Đàm gia lão phu nhân mất, đại Thâm thị lấy danh nghĩa hồi hương tức trực bên linh cửu, ép dẫn theo Quân đi nương, đi một lần chính là mười năm, đợi đến khi trở về, mới phát hiện nam tử mình yêu đã “con gái đây nhà”, “tình yêu” mà cô ta theo đuổi cả đời, cứ thế tan vỡ mac.thien.yblog.

Khoảng một khắc sau, bên ngoài vang lên âm thanh huyền ảo, hẳn là báo trước kiệu hoa tới, Tô Tuệ Nương cùng Lục Song Ảnh không khỏi ngừng câu chuyện, dặt tay nhau ra ngoài. Như thế, lại hơn nửa năm trôi qua, chớp mắt đã đến cuối năm. Mỗi năm vào thời điểm này, công sân Yên gia luôn tập nập người đến người đi, năm nay cũng không ngoại lệ, Tô Tuệ Nương ngồi trên giường gạch, trước người bày bàn tính, cầm trên tay cũng là danh mục quá tạng dài ngoằng. Yên Hoàng Chân hôm nay hiếm khi tan làm sớm, đang ngồi ở đối diện nhàn nhã uống trà.

“Bạch ngọc lưu ly phi thúy ngọc Phật, xích bảo san hô thụ, dạ minh châu...” Tô Tuệ Nương càng đọc, chân mày nhíu càng chặt: “Mỗi thứ đều là trân phẩm, lễ vật này đưa có phần quá quý giá rồi. Vị Vương đại nhân này đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

“Hừ... Vị Vương đại nhân này còn không phải là ông cậu ruột của Tây Thái hậu nương nương sao?”

Tây Thái hậu họ Lữ, song bởi vì căm ghét mẹ cả, cũng không cất nhắc Lữ gia, trái lại đối với họ hàng thân thích của bên mẹ ruột thì phong thưởng nhiều hơn hẳn.

“Tay của Tây Thái hậu đúng thật là càng duỗi càng dài rồi.” Tô Tuệ Nương nghe vậy cũng không khỏi cảm thán một câu: @Mac-Thien-Y “Bây giờ ngay cả chuyện triều đình cũng dám nhúng tay sao?” Không cần phải nói, Vương đại nhân này có thể đưa ra những thứ bảo vật trân quý, nguyên nhân chắc chắn là Lữ thị đã giành cho lão một số lợi ích hậu hĩnh.

“Có một câu nói Tuệ tỷ tỷ nói rất đúng.” Yên Hoàng Chân không biết nhớ ra cái gì đó, trên mặt lộ vẻ kỳ diệu: “Người đàn bà kia chính là con rắn độc ngu đông, nhìn rất nhu thuận khả ái, nhưng một khi ngời lộ ra một chút sơ hở, ả lập tức sẽ vrom nanh, cắn chết người.”

Dục vọng cùng dã tâm luôn có thể dễ dàng phá hủy tính cách nguyên bản của một con người nhất, càng không cần phải nói, Lữ thị vốn chính là tính tình âm lãnh cực đoan, kể từ khi Hoàng thượng lên ngôi, Lữ thị càng ngày càng không an phận.

Song, vào lúc này, hai vợ chồng đều không ngờ được, nửa năm sau, Lữ thị có thể làm ra được một chuyện điên rồ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chuyện bất ngờ xảy ra

Edit: Mạc Thiên Y

Thời điểm Thái tử đầy tuổi.

Tân đế đột nhiên bệnh nặng.

Yến Hoàng Chân cùng Tô Tuệ Nương nhận được mật thư ngay lúc nửa đêm.

“Sao có thể như vậy được?” Tô Tuệ Nương sắc mặt trắng bệch, ẩn hiện vẻ kinh hoàng: “Trước khi đi hành cung Nhiệt Hà, bệ hạ rõ ràng còn rất khỏe mà!”

Khí trời nóng bức, vào nửa tháng trước hoàng đế đã vời hoàng thái hậu hai cung cùng đi hành cung Nhiệt Hà.

“Nương nương có ý định gì?” Yến Hoàng Chân cau mày, hiển nhiên chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của hần.

Cung nhân quỳ bên dưới đáp: “Nương nương chuẩn bị lập tức đi hành cung Nhiệt Hà, Hầu gia, nương nương nói, Thái tử giao cho ngài.”

Nếu hoàng đế có mệnh hệ gì, Thái tử vừa tròn một tuổi phải lập tức lên ngôi.

Tô Tuệ Nương nghe đến đó biến sắc, nàng hiểu rất rõ tính tình con gái, nghe thấy lời này liền sáng tỏ, con bé quyết tâm cùng hoàng đế đồng sinh cộng tử.

Chuyện này sao có thể!

Tô Tuệ Nương tức khắc bật người dậy, vội vã mặc xiêm y, quay sang nói với Yến Hoàng Chân: “Ta đi cùng Duyên tỷ nhi, nếu có chuyện gì cũng có thể khuyên ngăn.” Yến Hoàng Chân nghe vậy cũng không cản, tin tức hoàng đế bệnh nặng, hiển nhiên bây giờ còn chưa công khai. Hần tuyệt đối không thể vọng động, nếu không cũng dễ dàng để lộ chân tướng.

“Cũng được...” Yến Hoàng Chân gật gật đầu.

Nhanh chóng dọn đồ một phen, Tô Tuệ Nương nghe chăm chú, chốc lát sau, hai vợ chồng cùng đi đến hoàng cung.

Xe ngựa của Duyên tỷ nhi đã dừng ở Tuyên Vũ Môn, Tô Tuệ Nương lên xe, Yến Hoàng Chân thì tự mình đến nội cung chiếu cố Thái tử.

“An tâm, có cha con trấn giữ trong kinh, Hi nhi tuyệt đối không sao!” Tô Tuệ Nương nhìn con gái hốc mắt đỏ bừng, khuôn mặt tiêu tụy, cảm thật chặt tay con nói.

Duyên tỷ nhi cắn môi khó khăn gật gật đầu.

Từ Thượng Kinh đến hành cung Nhiệt Hà dù ra roi thúc ngựa cũng phải ba ngày mới có thể chạy tới, dẫn theo năm mươi mấy Thân Vệ Quân, chạy chết năm con ngựa, đoàn người Tô Tuệ Nương rốt cục tới hành cung.

Hoàng đế bệnh còn nặng hơn nàng tưởng.

®MacFuerΨ Duyên tỷ nhi nhìn hoàng đế nằm trên giường, sắc mặt tái xanh, hệt như không còn hồn phách, hai chân nàng mềm nhũn, thiếu điều ngã nhào trên đất.

Ngay cả Tô Tuệ Nương cũng giật nảy mình.

Thật sự không cách nào tưởng tượng, một người đang yên đang lành, sao có thể đột nhiên trở thành như vậy?

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” đầu gối Duyên tỷ nhi không còn là cô thiếu nữ chỉ biết làm nũng ăn vạ như trước, lau nước mắt, mắt phượng mờ to, trên gương mặt đẹp để ngập đầy sát khí.

“Tại sao bệ hạ bệnh thành như vậy?”

Luôn hầu hạ hoàng đế từ trước tới nay, Trương Đức Cương quỳ phục trên đất, cả người run lập cập, bộ dáng hoảng sợ đến cùng cực.

“Cầu nô tài, Bôn cung hỏi nguoi đây, điếc à?” Duyên tỷ nhi ngập sát khí quát lớn.

Trương Đức Cương bèn cuống quýt dập đầu nói: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, bệ hạ, bệ hạ, sở dĩ trở thành như vậy, hoàn toàn là bởi vì bởi vì... hu hu...” gã khóc đến thở không ra hơi, mặt mày nước mắt nước mũi: “Hôm đó, Tây Cung nương nương vời bệ hạ đi qua, nói, nói là có một kỳ vật, muốn bệ hạ thưởng thức... Bệ hạ đi xuống thì Tây Thái hậu liền gọi người bày ra một cái vò sứ, chỉ nói, kỳ vật đang ở trong hũ, bệ hạ tò mò, liền mở nắp vò... nào ngờ, nào ngờ... ở trong đó lại là...”

“Lại là cái gì?” Tô Tuệ Nương cùng Duyên tỷ nhi liếc nhau, đồng thời hỏi.

“Ồ trong đó lại là thứ không còn tứ chi tay chân, bị móc hết mắt mũi lưỡi tai, chỉ còn lại nửa đoạn thân thể, một cái đầu ... chính là Đông Thái hậu nương nương...”

“Cái gì?” Duyên tỷ nghi nhí lại ba bước, hai mắt tròn to hoảng sợ, cả người không kiềm được run rẩy.

Ngay cả Tô Tuệ Nương nghe vậy cũng run như cây sậy.

“Nương nương, những lời nô tài nói từng câu là thật a!!” Trương Đức Cường khóc đến méo cả mặt: “Thật đáng sợ, quá đáng sợ... Bệ hạ, bệ hạ lúc ấy kêu thảm một tiếng rồi ngất xỉu, thái y nói là chấn kinh hồn phách...”

Thảm cảnh như vậy, có thể hù chết người.

Càng không cần phải nói, người trong vò còn là đường mẫu trên danh nghĩa của hắn.

“Điên rồi, Lữ thị bà ta điên rồi.” Tô Tuệ Nương ngã ngồi ra ghế dựa, lẩm bầm, cảm thấy cả câu chuyện thật sự là quá khó bề tưởng tượng.

Đó chính là sủng phi của tiên hoàng, là mẹ cả của hoàng đế đương nhiệm, Đông Thái hậu a.

Thị ta, thị ta thể mà, thể mà lại...

Đang nói, phía ngoài bỗng báo, Tây Thái hậu nương nương đang đến đây.

“Mẹ!” Duyên tỷ nghi hiện tại vẫn trong cơn sợ hãi, nghĩ tới người đàn bà dám làm ra loạn chuyện táng tận lương tâm này sắp đến, trong lòng khó tránh khỏi bối rối, không tự chủ nhìn về phía mẫu thân.

“Đừng sợ!” Tô Tuệ Nương dùng sức nắm tay Duyên tỷ nghi.

Quả nhiên, một lát sau, Lữ thị đi tới.

Chỉ thấy thị mặc lễ phục Thái hậu chim Khổng Tước lam, trên đầu mang mũ miện Đông Châu, nơi thái dương cài trâm Phụng Hoàng gập đầu, được hơn mười cung nữ vây quanh, cực có khí thế đi đến bên này.

“Hoàng thượng thể nào rồi?” Lữ thị ra vẻ lo lắng hỏi.

Tô Tuệ Nương và Duyên tỷ nghi không hẹn mà cùng nhìn thị.

Trong ấn tượng của họ, Lữ thị đã khác xa với hình ảnh một người mờ nhạt làm nền trước kia, nay thị ta hoàn toàn khiến cho người khác có một cảm giác ngông cuồng, giống như là tâm tính bị đè nén rất nhiều năm, đột nhiên bộc phát vậy, thay vì nói là hưng phấn, không bằng nói là một loại bệnh hoạn.

Duyên tỷ nghi thật hận thị ta đã hại trượng phu mình, bèn mở miệng: “Mẫu hậu còn có mặt mũi hỏi lời này ư? Bệ hạ tại sao bị chấn kinh? Chẳng lẽ bà không biết sao?”

“Lớn mật, mi dám nói như thế với ai gia!” Lữ thị nhướn mày, trên mặt dần hiện ra vẻ điên cuồng, chỉ vào Duyên tỷ nghi mắng: “Mi chẳng qua là hoàng hậu mà thôi, chỉ cần một câu nói của ai gia là có thể khiến hoàng nhi phế bỏ mi... Ai gia, chỉ có ai gia mới là nữ nhân tôn quý nhất trong hoàng cung này. Bay đâu, bắt tiện nhân này lại cho ta.”

Điên rồi người phụ nữ này tuyệt đối bị điên rồi.

Tô Tuệ Nương hít sâu một hơi, lập tức nói: “Hoàng hậu nương nương, Thái hậu dường như thân thể không khỏe, vẫn nên quay về an tâm tĩnh dưỡng thì hơn.”

Duyên tỷ nghi nghe vậy, trong mắt lộ quang lóe lên, sự quả cảm di truyền từ phụ thân bắt đầu hồi phục, bèn nói: “Mẫu thân nói rất đúng, người đâu, đưa Thái hậu nương nương về nghỉ ngơi, không được bồn chồn cho phép, bất kể kẻ nào cũng không được đến gần Thái hậu nửa bước.”

Đây là muốn giam cầm thị.

Lời của Thái hậu chả ai thèm nghe.

Lời của Hoàng hậu nương nương lại được chấp hành chuẩn xác, phải biết rằng phần lớn thủ vệ trong hành cung Nhiệt Hà này đều là người của Yến Hoàng Chân.

“Chúng bay muốn làm gì, chúng bay muốn làm gì, buông ai gia ra, ai gia là Thái hậu, hoàng đế là con ta, con tiện nhân đáng chết, muốn tạo phản sao?” Mặc kệ Lữ thị giãy dụa ra sao, vẫn bị người vừa đỡ vừa lôi xuống.

“Bà ta thật sự là điên rồi!” Duyên tỷ nghi lắc đầu, đoạn cất bước vào trong phòng, nàng hiện đang lo lắng cho trượng phu, không thể nghĩ ngợi gì khác nữa. Bệnh tình của Hoàng đế vẫn chưa có gì khởi sắc, liên tục phát sốt, hai mắt nhắm chặt, thỉnh thoảng nói mê sảng, hiện tại đã không thể nuốt nước, khí tức cả người mỏng manh, mắt thấy sắp không qua khỏi.

Thái y nói, hoàng thượng là bị chấn kinh tam hồn lục phách, khiến tà khí nhập thể, hiện đã vô phương cứu chữa.

Duyên tỷ nhi sau khi biết, lại biểu hiện ra sự kiên cường trước nay chưa từng có, mỗi một ngày đều bầu bạn bên hoàng đế, càng không ngừng nói với hắn rằng: hắn không ăn cơm, nàng cũng không ăn, hắn không uống thuốc, nàng cũng không uống nước, hắn luôn ngủ, nàng sẽ vẫn mở to mắt.

Chưa tới ba ngày, Duyên tỷ nhi đã gây rộ cả người.

Nhìn qua so với hoàng đế trên giường không khá hơn là bao.

Hết thấy mọi chuyện, Tô Tuệ Nương đều thấy trước mắt, sau lưng lại rơi không biết bao nhiêu nước mắt.

Không biết phải chăng trời xanh bị cảm động bởi sự cuồng dại của Duyên tỷ nhi, hay hoặc giả là hoàng đế nghe được thanh âm của thê tử, có một khoảng khắc ngắn ngủi nào đó, hắn khôi phục thần trí.

Có phần như hồi quang phản chiếu.

Tô Tuệ Nương đứng ở nơi đó mặt đầy nước mắt nghe con gái nàng nói chuyện.

Kỳ thật chỉ có một câu.

“Chàng không cần phải sợ!” Duyên tỷ nhi vươn ngón tay khô gầy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn: “Trên đường hoàng tuyền có ta bầu bạn cùng chàng.”

Hoàng đế mở to hai mắt đục ngầu lảng lảng nhìn nàng, sau một lúc lâu, bỗng rơi nước mắt.

Duyên tỷ lại cười với hắn.

Đây có thể là kỳ tích.

Đêm hôm đó, cơn sốt của hoàng đế dần hạ.

Yến Hoàng Chân đến hành cung Nhiệt Hà là vào nửa tháng sau, hoàng đế nửa dựa trên gối mềm tiếp kiến hắn: “... Mẫu hậu sao bà lại trở nên như vậy?” Hoàng đế lâm bầm hỏi.

Yến Hoàng Chân cúi đầu, không đáp.

“Trẫm thẹn với mẹ cả.” Hoàng đế chảy nước mắt, nghẹn ngào nói: “Trẫm là tội nhân.”

Yến Hoàng Chân ngừng đầu về mặt quan tâm, nhẹ gọi: “Bệ hạ...”

“Mẹ nợ con trả, mẹ dễ phạm lỗi, vốn là ta phải bồi thường.” Hoàng đế nghẹn ngào nói: “Nhưng mà ta thật sự không nỡ bỏ Duyên Duyên cùng hoàng nhi... Ta có tội.”

Tây Thái hậu tàn nhẫn mở xé Đông Thái hậu, chuyện khủng khiếp như thế, khẳng định là không thể truyền ra, cho nên Đông Thái hậu nhất định là phải “Chết vô ích” rồi.

“Việc này xin hãy giao cho vi thần ạ!” Yến Hoàng Chân dập đầu nói: “Bệ hạ an tâm dưỡng bệnh mới phải, Hoàng hậu nương nương và thái tử điện hạ còn phải dựa vào ngài!”

“Trẫm hiểu.” Hoàng đế gật đầu, lau nước mắt ràn rụa: “Chuyện này liền toàn quyền giao cho Yến Đại nhân.”

“Tuân chỉ!”

Yến Hoàng Chân rời khỏi chỗ hoàng đế, không đi gặp con gái mà là đi thẳng đến cung điện của Tây Thái hậu.

Lúc bấy giờ nơi này đã đóng chặt cửa, xung quanh bị tầng tầng lớp lớp canh giữ MacThien¥®MacTThien¥Ψ.

Yến Hoàng Chân tìm chìa khóa tới, mở ổ khóa lớn bằng đồng đen trên cánh cổng, đẩy cửa bước vào, thoáng chốc một luồng sương nóng phả vào mặt.

“Người quả nhiên đang hút cái này!” Nhìn người phụ nữ người không ra người quý không ra quý trước mắt, trên mặt Yến Hoàng Chân toát lên nụ cười vì diệu: “Đan sa, hồng hoàng, bạch phẩm, tăng thanh, xích thực, trộn lẫn lại, tên là —— Ngũ thạch tán.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Đại kết cục ta yêu chàng

Edit: Mạc Thiên Y

“Trà cho ta!” Lữ thị gầm lên giận dữ, như con thú hoang bị chọc giận, bỗng nhào tới Yến Hoàng Chân.

Người như thị, sao có thể đựng được vạt áo của hân, @MạcThiênY Yến Hoàng Chân tiện tay cầm vật gì đó trông như tẩu hút thuốc ném một cái, Lữ thị lập tức nhào tới, đầu tiên là hút vào một hơi mạnh, đợi lúc miệng mũi phun ra khói, trên mặt liền lộ ra vẻ phiêu phiêu như tiên.

Hút vào thứ kia, cả người thị dường như càng thêm hưng phấn, trên gương mặt tái nhợt nổi lên sắc đỏ nồng đậm, chợt quay sang Yến Hoàng Chân hưng phấn mà nói: “Kế hoạch của chúng ta thành công... lão bất tử kia quả nhiên bệnh nặng một trận... Tấn vương cùng Chu Hậu Văn nhất định sẽ gấp gáp... Ha ha ha... Lão bất tử sẽ không bỏ qua cho bọn chúng... sau khi chúng chết, lão bất tử sẽ để mắt đến Bình nhi, hi hi... Con trai của ta sẽ trở thành Thái tử a... sau này ta sẽ là Thái hậu a... xem các người ai còn dám xem thường ta, ha ha...”

Lữ thị đầu bù tóc rối nhảy nhót ở nơi đó, rõ ràng đã sa vào trong ảo giác nào đó.

Yến Hoàng Chân lơ đãng dời một cái ghế qua, ngồi lên, ngược lại rất có kiên nhẫn quay sang nói với người đàn bà điên cuồng kia: “Người nói không sai, kế hoạch của chúng ta đã thành công, bây giờ con trai người đã trở thành hoàng đế rồi, người không phải cảm thấy vui sao?”

“Vui? Ta dĩ nhiên là vui a...” Lữ thị vui vẻ như một đứa bé ba tuổi vô tri: “Người biết không, ta trở thành Thái hậu là một chuyện, cái chính là muốn giết sạch toàn bộ mẹ cả ta và cả mấy đứa con gái của mẹ nữa, ai bảo chúng nó lúc nào cũng ức hiếp ta.”

“Tất cả người từng ức hiếp người, người muốn giết chết sao?” Yến Hoàng Chân gác chéo chân ung dung hỏi.

“Đó là đương nhiên!” Lữ thị chống hông cười ha ha: “Những kẻ từng nhục mạ ta, khi dễ ta, ta cũng phải khiến cho chúng nếm thử mùi vị hối hận.”

“Đúng vậy, cũng bởi do đó, cho nên ta thật sự không chán ghét người cho lắm.” Yến Hoàng Chân nhẹ nhàng thở dài: “Ngẫm kỹ lại, hai người chúng ta nói không chừng rất giống nhau ấy!”

Những lời độc thoại của hân hiển nhiên không lọt vào tai Lữ thị.

Thị ta chốc chốc lẩm bẩm râm rì, chốc lại cao giọng la mắng.

“... Còn con a tiện nhân Lê phi kia nữa!” @MạcThiênY. Không biết nhớ ra cái gì, trong mắt Lữ thị đột nhiên lóe ra thứ ánh sáng âm lãnh như sói, cất giọng ré lên: “A tiện nhân kia xưa nay đều đối xử với ta như chó, ý vào mình xinh đẹp? Ý vào mình được sủng ái? Ha ha ha... Ta liền cạo sạch gương mặt a, chém sạch tứ chi a, xem a còn đắc ý kiểu gì, xem a còn giành con trai với ta thế nào...” Lữ thị dùng sức nắm vạt áo trước ngực kêu lớn: “Hoàng đế không cần hai mẹ, chỉ có ta là đủ rồi, ha ha ha ha...”

Yến Hoàng Chân nhìn người phụ nữ trước mắt, vẻ băng lãnh trào phúng trong mắt càng đậm, trong lòng hân hiểu nữ nhân này đã hoàn toàn phé bỏ, không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào nữa. Quả thật là một con cò tốt, hân nhân nhặt nhễ, có điều bây giờ vô dụng mà thôi.

Ba ngày sau, hành cung Nhiệt Hà truyền ra tin tang, Đông Thái hậu nương nương đột nhiên qua đời vì bệnh.

Tây Thái hậu cũng do đó mà bị đá kích lớn, bệnh không dậy nổi.

Tang sự của Đông Thái hậu do một tay Yến hoàng Chân tổ chức, thi thể bà ta rõ ràng không thể để một ai khác nhìn thấy, vì thế bí mật hỏa táng, chỉ chừa lại một cái quan tài rỗng không. @MạcThiênY. Đợi đến khi Ngạc Vương Chu Thông từ kinh thành chạy tới, Yến Hoàng Chân lấy lý do khí trời nóng nực, sợ thi thể bốc mùi, nhanh chóng đem hạ táng, Chu Thông lại nghi ngờ nguyên nhân cái chết của mẫu hậu.

Đại náo thật lâu.

Song, vô luận là Hoàng thượng Hoàng hậu hay là Yến Hoàng Chân Tô Tuệ Nương, đều chọn cách nghe mà không thấy, mà phạm là đám cung nữ thái giám từng tiếp xúc với Đông Tây thái hậu, tất cả đều bị Yến Hoàng Chân truy tìm xử tử. Tuy là tạo vô biên sát nghiệp, nhưng rốt cuộc đã giữ được bí mật ở mức độ lớn nhất. Hành cung Nhiệt Hà đã đem đến cho hoàng đế bệ hạ ám ảnh này chỉ sợ cả đời cũng sẽ không quên được, vì thế, nửa tháng sau khi hạ táng Đông Thái hậu, hoàng đế cùng Hoàng hậu nương nương liền khởi giá hồi cung.

“Thị ta sẽ không gây ra chuyện xấu nữa chứ?” Tô Tuệ Nương nhẹ giọng hỏi.

“Thị sẽ ở lại hành cung Nhiệt Hà an dưỡng cả đời...” Yến Hoàng Chân hi hi cười: “Hoàng đế bệ hạ e là đời này cũng không muốn gặp lại gương mặt đó nữa.”

Tô Tuệ Nương nghe đến đó mới thở ra một hơi.

Bà thông gia là một kẻ điên thích hành hạ người đến chết, thú thực, nàng cũng rất sợ a!

Hoàng đế tính cách vốn khá là mềm yếu, lại bị kinh sợ kiêu đó, cả người liền có phần hư nhược. Tuy có điều dưỡng nhưng tinh thần lực cũng không còn như trước, vì thế việc triều chính phần lớn đều giao cho cha vợ người được hán tín nhiệm nhất xử lý. Cứ như vậy gần gần năm năm, Yến Hoàng Chân từ Vũ tiến hầu, trở thành Yến quốc công, được đặt biệt hiệu là Yến Bán Triều (*ý chỉ chiếm 1 nửa triều chính* @MacFhienP).

Ngày sinh thần bốn mươi lăm tuổi của Tô Tuệ Nương. Quan to quyền quý của cả kinh thành đều tới chúc mừng.

Ngay cả hoàng đế cũng phải thái tử điện hạ đến.

Thân vận trang phục đại lễ của Quốc công phu nhân, Tô Tuệ Nương một mực cung kính hành lễ trước thiếu niên tướng mạo tuấn tú kia.

“Bà ngoại chớ nên như thế!” Thái tử điện hạ đích thân đỡ nàng cười nói.

Kể cả Yến Hoàng Chân bên cạnh vuốt chòm râu mới nhú nói: “Đừng rồi! Nó là cháu ngoại nàng, nàng hành lễ cho cháu nó như vậy há chẳng phải là rối loạn luân lý?”

Trong giọng nói đều là kiêu ngạo.

Tô Tuệ Nương lại không thấy hán hành lễ vua tôi với cháu ngoại cho tròn vẹn.

Ngồi tại chủ vị nhìn quang cảnh phú quý rực rỡ như gấm hoa bên dưới, trong lòng Tô Tuệ Nương có chút bùi ngùi, trong đầu chuyện của mấy chục năm lướt qua như nước chảy, sự kinh hoàng khi tình lại trên kiêu hoa, sự thống khổ khi bị người nhà họ Vương hành hạ, tình cảm với Lâm thị Tô Văn, và cả Tiểu Thất... Tô Tuệ Nương khẽ quay đầu nhìn nam nhân khí thế cực thịnh ngồi nơi kia.

Người nam nhân quyền khuy thiên hạ này, vẫn còn là Tiểu Thất trong trí nhớ của mình ư?

“Bà ngoại có thích vở kịch này không?” Thái tử chỉ lên sân khấu cao ba tầng lầu trước mặt, cao giọng nói: “Gánh hát Phan gia giỏi xướng Côn Khúc, cả một vùng Mân Nam khá là có tiếng, mẫu hậu từng nói bà ngoại thích nghe Côn Khúc, vì thế Tôn nhi mới tìm đến. Không biết bà có hài lòng hay không?”

“Hài lòng, hài lòng” Tô Tuệ Nương gật đầu tán dương: “Thái tử điện hạ thật là một đứa bé nhân từ hiếu thảo.”

Thiếu niên kia nghe xong, trên mặt mới lộ ra chút ý cười.

Tô Tuệ Nương nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, trong lòng cũng cực kỳ thổn thức. Thái tử điện hạ tính cách quả cảm sắc sảo, không giống phụ thân ôn hòa của cậu, có vài phần tương tự như tiên hoàng vậy. Đây cũng là chỗ khiến Tô Tuệ Nương lo lắng, ngày nào đó nếu Thái tử lên ngôi, với tính tình của cậu bé có thể dễ dàng khoan nhượng Tiểu Thất sao?

Thọ yến dù xa hoa mấy, cũng có lúc tàn cuộc.

Trong phòng ngủ, Yến Hoàng Chân đưa cho nàng một cây trâm cài đầu.

Là một cây trâm bằng gỗ tử đàn khắc hình hoa lan.

“Tay nghề vẫn giỏi như xưa.” Tô Tuệ Nương nhìn hán một cái, nhẹ giọng cười nói: “Chẳng qua là hình thức có hơi tân thời, ta đã lớn tuổi, không thích hợp mang kiểu này.”

“Nói vậy!” Yến Hoàng Chân nhìn gương mặt tựa hồ vài chục năm như một của thê tử, si ngốc nói: “Dung nhan Tuệ tỷ tỷ chưa bao giờ thay đổi, trái lại Tiểu Thất, diện mạo đã không còn như trước nữa rồi.”

“Đồ ngốc...” Tô Tuệ Nương khẽ lắc đầu: “Cài lên cho ta đi...”

“Tiểu Thất!”

“Hử?”

“Ta cảm thấy kinh thành quá nhàm chán, ngày nào đó đi ra ngoài một chút đi... Nghe nói Giang Nam rất đẹp...”

“Được, chờ thêm mấy năm, chúng ta sẽ đi.”

Thấm thoát lại tám năm trôi qua @MacFhienP.

Trong tám năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, Hiên ca nhi đã thành hôn, cưới đích nữ của Dĩnh quốc công gia, cô bé kia xinh xắn sáng khoái, cộng thêm có hơi hơi thô bạo, song lại hợp lòng Hiên ca nhi, vợ chồng son hòa thuận vui vẻ, sau khi cưới một năm thì cho Tô Tuệ Nương một thằng cháu trai kháu khỉnh. Có sinh mệnh mới liền có kẻ mất đi, khoảng hai năm trước Trần Ngọc bệnh qua đời, do nhiễm bệnh trên đường đi nhậm chức. Tô Tuệ Nương tham gia tang lễ của hán, sau khi trở về khó chịu suốt ba ngày. Lâm thị cũng đã qua đời, là thọ tẫn mà chết, lúc đi con cái cháu chất đầy ở bên giường, vô cùng an tường.

Tô Tuệ Nương nghĩ nàng không thể đợi thêm nữa.

Thế là, một bữa tối nọ nàng lên uống một ít thứ gì đó.

Ngày hôm sau, Yến Hoằng Chân liền nhận tin báo thê tử bệnh tình nguy kịch.

Trời sập đất sụt, không hơn gì cái này.

Gì mà tranh đấu triều chính, gì mà đồng đảng dị phạt, hết thầy đều bị Yến Hoằng Chân ném ra sau ót.

Nếu như không còn Tô Tuệ Nương, hẳn cần những thứ này còn có ý nghĩa gì.

Gục ở bên giường, cầm hai tay thê tử, hắn khóc mãi, khóc mãi, hết như một đứa trẻ.

Trông tròn bốn ngày bốn đêm, Tô Tuệ Nương mới mở mắt.

Ngày thứ năm, Yến Hoằng Chân dâng lên hoàng đế yêu cầu từ quan.

Cả triều khiếp sợ.

Hoàng đế hạ liền chín đạo thánh chỉ giữ lại, song Yến Hoằng Chân tâm ý đã định, đợi sau khi thân thể Tô Tuệ Nương thuyên chuyển liền thu thập hành lý —— đi du lịch.

Không ai biết hai người họ đi đâu.

....

Dương Châu bên bờ sông Tần Hoài, trong một chiếc thuyền con.

Tô Tuệ Nương đẩy nhẹ năm ngón tay, hoa đăng trong tay liền xuôi dòng chảy xuống.

Đột nhiên, trên người khẽ trầm, ra là nam nhân ôm nàng từ phía sau.

“Thân thể còn chưa khỏi hẳn, cẩn thận trúng gió.”

Tô Tuệ Nương nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Hối hận không?”

“Cái gì?”

“Vì ta, bỏ qua quyền lợi gần như có thể nắm giữ thiên hạ, chàng hối hận không?”

Yến Hoằng Chân thở dài một hơi, càng ôm chặt người con gái trong lòng: “Nàng làm tất cả mọi chuyện này lẽ nào đều không phải vì ta? ... Thái tử không giống Hoàng thượng, nàng sợ nó không tha cho ta.”

Doãn Tương sở dĩ được thế nhân tôn kính ngưỡng mộ, là bởi vì hắn không quyền luyến quyền lợi, đồng thời biết tiến lùi.

Tô Tuệ Nương hy vọng Yến Hoằng Chân cũng có thể trở thành “Doãn Tương”.

“... Hơn nữa đối với ta mà nói nàng mới là quan trọng nhất!” Yến Hoằng Chân nhìn nàng, nói như vậy.

Tô Tuệ Nương đỏ hốc mắt, chảy nước mắt nói: “Xin lỗi!”

“Ừ! Tha thứ cho nàng.” Yến Hoằng Chân khẽ cười nói: “Chỉ cần về sau đừng làm ta sợ nữa là tốt rồi.”

“Tiểu Thất...”

“Ừ?”

“Cảm ơn chàng!”

“Ừ!”

“Tiểu Thất...”

“Ừ?”

“Ta yêu chàng.”

“Ừ! ... Ừ? ... ..” Yến Hoàng Chân chột tròn mắt, trên mặt dâng lên sắc hồng kịch liệt, gần như là run rẩy hỏi: “Nàng, nàng vừa nói gì, nàng nói lại một lần?”

Tô Tuệ Nương thấy thế, hết sức khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ trước kia ta chưa từng nói qua sao?”

Yến Hoàng Chân trừng mắt, không nói lời nào.

Trông con người lỏng lẻo có chút buồn cười.

“Đồ ngốc!” Tô Tuệ Nương vươn tay ôm lấy cổ hắn, trên đôi môi hắn mở rộng bởi giật mình, in lên đó nụ hôn nồng.

“Ta yêu chàng...”

Từ nay về sau, bất luận chàng muốn nghe bao nhiêu lần, ta cũng nguyện ý nói với chàng.

Ta yêu chàng, cảm tạ ông trời, để cho ta gặp được chàng kiếp này.**Kết**

Bạn đang đọc truyện *Từ Quả Phụ Đến Quý Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.